GH. CHIRIAC

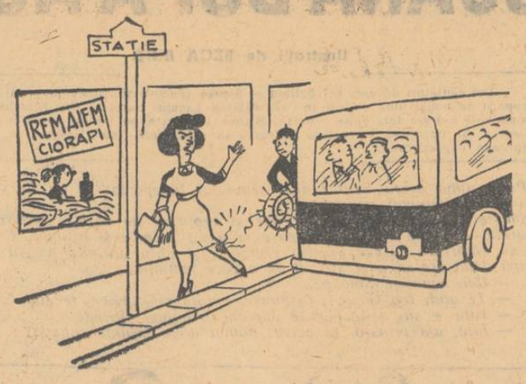

Vad bun

M. ANANIA

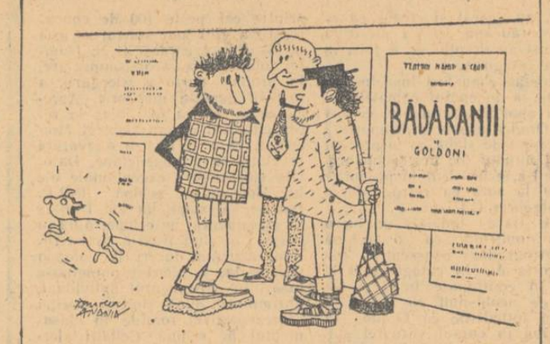

Coincidență!...

MATTY ASLAN

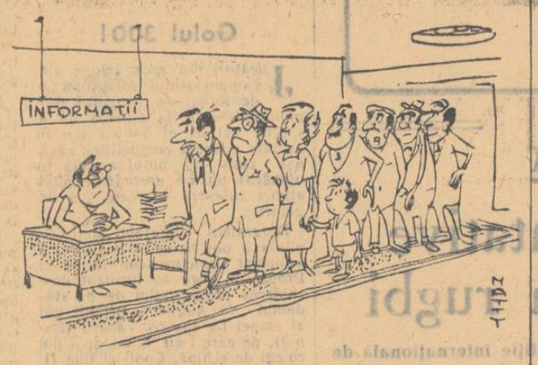

— Nu-i extraordinar că de 10 minute nu-mi pot aminti ce vroiam să vă întreb?...

V. CRIVĂȚ

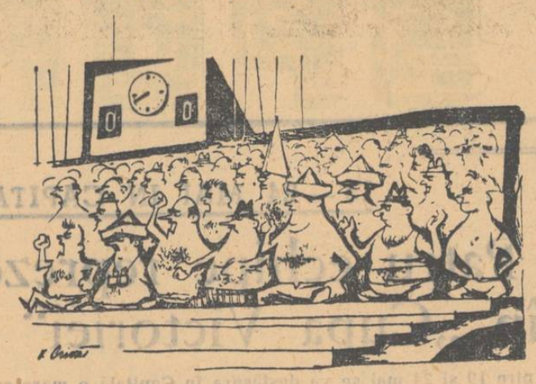

ÎN PLIN SEZON FOTBALISTIC
Pe teren n-a fost nici un gol. În schimb în tribune erau mulți...

J. GRĂDINARU

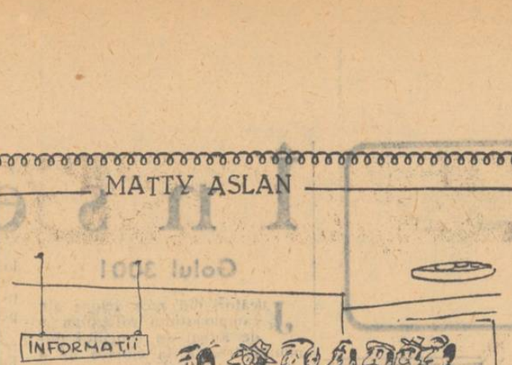

Fără cuvinte.

AL. CLENCIU

Planeta artificială lansată de U.R.S.S își continuă marșul în jurul Soarelui

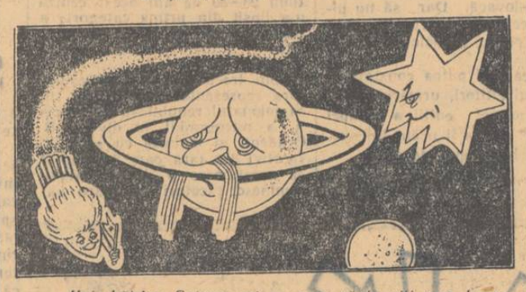

— Hei, bătrîne Saturn, mi se pare că te uiți cam lung după ea!
— Pardon! Eu sînt serios, nu vezi că port verighetă?

FRED GHENĂDESCU

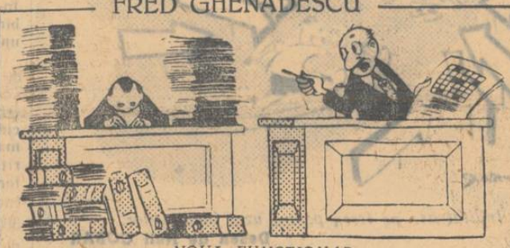

NOUL FUNCȚIONAR

— Trebuie să fiu mereu cu ochii pe el: am auzit că îi cam place să-și piardă vremea...

E. ARNO

Ce e vechi în cartierul meu

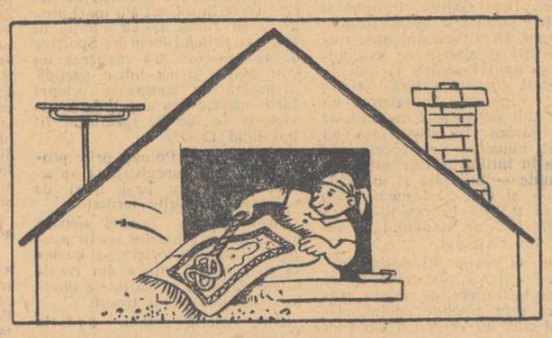

Vecina mea de la etajul II „găsește" întotdeauna ceva de scuturat...

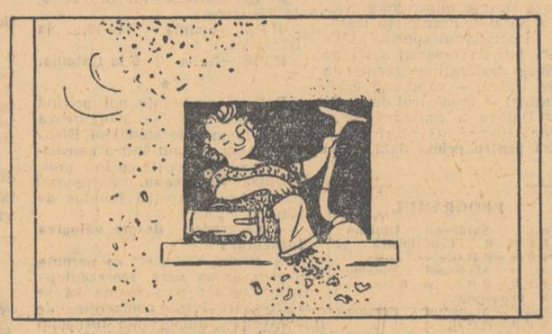

Vecina de la etajul I „găsește" plăcută munca cu aspiratorul.

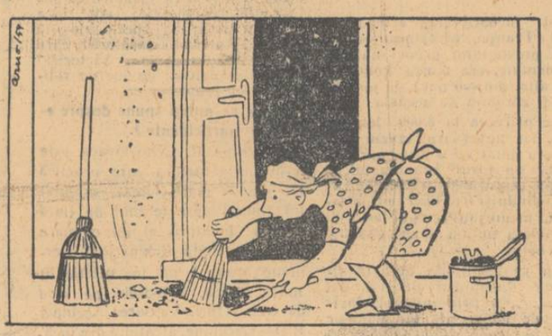

Iar vecina de la parter „găsește" veșnic gunoi în fața ușii.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Pe răbojul vremii

ORIZONTAL: 1) Ca orice trufanda — Intr-un ceas... 2) Timpul prinzului — Secol 3) Arenele celor mai scurte reprize sportive — Teodor Niculescu 4) Publicații periodice — Răstimpuri 5) Vulcan sicilian cu erupții frecvente—Renghi momentan al memoriei 6) Constantin Nottara — Competiție fotbalistică republicană ce se dispută anual — Anul curent. 7) Autorul tabloului intitulat „Divizia Tudor Vladimirescu în luptele de la Debrețin 1945" (Paul) — Oraș în Uniunea Sovietică 8) Două zile... la Estradă! — Atribuțiune 9) Primăveri (fig.) — „Viața nu...", titlul unui recent film românesc. 10) Tie — „Timp...", lied de Richard Strauss — ...Cassian, autoarea volumului de versuri „Vîrstele anului". 11) Moment favorabil — ... Rendis, autorul volumelor „Argonauții", „Copiii Atenei" etc. 12) Porție pe timp determinat — 240 de ore!

VERTICAL: 1) „O lună la...", lucrare dramatică de Turgheniev — Care trece repede, trecător 2) Se poate întîmpla din clipă în clipă — Personaj din piesa „Oameni de azi" 3) Mănunchi de clipe — „Cu mine zilele-ți adaugi / Cu ieri viața ta o scazi / Și ai cu toate astea-n față / De-a pururi ziua cea de..." (Eminescu) — A tempo (Muz.) 4) Autorul unui cunoscut „Motto perpetuo" — Umezi 5) Degradare (Are și timpul un cuvînt de spus aici!) — De culoarea cerului senin 6) Distanțate în timp și spațiu — Literă cirilică — Sfîrșit de veșnicie! 7) Pronume — Speteză 8) Perioadă istorică — „Intr-o clipă, alarmate,/ Ies din șanțuri vrăbiile/ ...pe lac se zbate/ Legănîndu-și săbiile". (Topîrceanu) — Dacă 9) Interval de timp — Fărămițează timpul în secunde 10) Autoarea volumului de articole intitulat „Din cronica acestor ani" — „...oră", piesă de teatru de Mihail Sebastian 11) Urbis conditae! (Inițiale utilizate de Romani pentru numerotarea anilor) — Lelia..., autoarea bronzului „1907", expus în Galeria Națională — După un an, ...odinioară! 12) Autorul cunoscutului cîntec „In Bucureștiul iubit" — „...se întîmplă-n viață", cîntec de compozitorul Soloviov Sedoi.

Cornel MĂCRINEANU

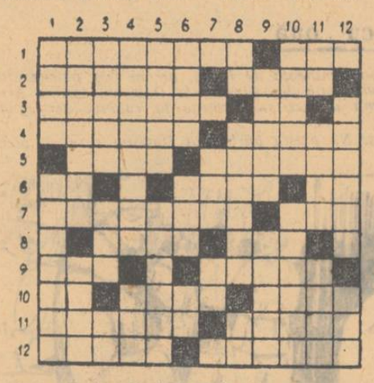

Sus pe cer sînt multe stele...

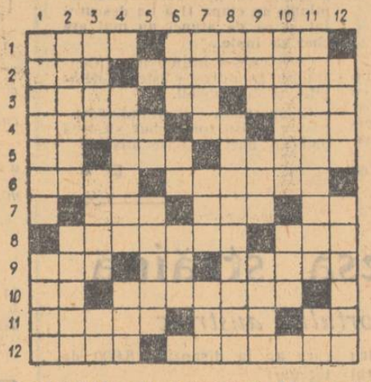

ORIZONTAL: 1) Domnișoara bătrînă din piesa „Steaua fără nume" (Mihail Sebastian) — Își poartă trena elegant pe firmament. 2) Cea exactă este dată de Observatorul Astronomic — Locuitori imaginari din lună. 3) Una din cele două urse — Soarele felahilor — Cer. 4) Podoaba lui Saturn (pl.) — Începe să răsară! — „La steaua care-a răsărit/E-o cale atît de lungă,/ Că mii de... i-au trebuit/Luminii să ne-ajungă" (Eminescu). 5) Cara..., veche vale în Dobrogea — Mică planetă — Autoarea poeziei „Calea lactee" 6) Celebru fabulist grec din antichitate — A ridica în... slavă. 7) In aspic! — Orășel în Caucazia — Nota scriitorului. 8) Poate fi și spectrală — Fruct din Antile. 9) „Părea că printre nouri s-a fost deschis o „poartă",/ Prin care trece albă regina nopții" (Eminescu) — Patru (roman) — Mișcare a apelor mării, datorată atracției lunii și a soarelui. 10) Litere din Marte — Cosmos. 11) A emite culori asemănătoare cu ale curcubeului — Infinit! — Ochi de lanț 12) Prima țintă a astronauților — Frate mai mic al lunii lansat pentru prima oară în cosmos de Uniunea Sovietică.

VERTICAL: Autorul operetei „Culegătorii de stele" — Lipsit de importanță. 2) Planetă descoperită de Herschel în 1781 — Oricare dintre licuricii firmamentului. 3) Vehiculele cerului — Personaj feminin din drama „Apus de soare" (Delavrancea) — Textilă. 4) Orbita pămîntului — A întrebuința. 5) N — Luna, în faza ei maximă. 6) Boltă — Osie! — A-și face apariția la orizont. 7) Modelează... pămîntul — Bilet de loterie — Direcția 8) Mihail Eminescu — Se poate face și pe o... lună! 9) Își începe „munca" la apusul soarelui... — Anul Geofizic Internațional — „Iubire, ești cerul pe pămînt"! (Opereta „Paganini" de Lehar). 10) Fiii lui Uranus și ai Terrei, care voiră să asalteze cerul și să-l detroneze pe Jupiter (Mit.) — Bronzat de soare. 11) Circumstanțe ușurătoare — Rezultat al rotației pămîntului în jurul axei sale. 12) Curcubeul Olimpului — In formă de stea.

Paul BERBECIU

Jocuri distractive

Cele 5 triunghiuri

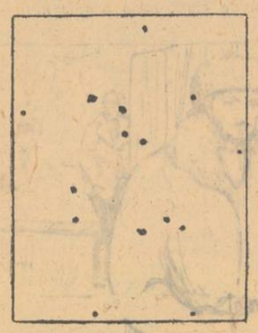

Formați cinci triunghiuri de dimensiuni egale unind punctele de pe desenul nostru. (Soluția o găsiți mai jos).

Deblocați circulația

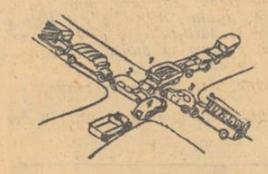

Desenul de mai sus ne arată cum a fost blocată complet circulația la întretăierea a două străzi principale, datorită felului cum s-au angajat automobilele, adică de o manieră care nu le permite nici să avanseze, nici să dea înapoi (să presupunem că fiecare „coadă" este infinită).

Care este soluția pentru a ieși din impasul acesta? Care dintre automobile poate rezolva situația?

Iată și răspunsul la acest joc: Incurcătura poate fi astfel rezolvată. Mașina (numerotată 4) o va lua la dreapta, iar în urma ei se va angaja mașina nr. 2. Va porni apoi mașina nr. 1 și în fine mașina nr. 3.

Soluția jocului „Cele cinci triunghiuri":

ZOOLOGIE

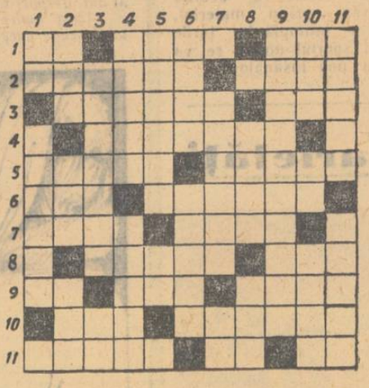

ORIZONTAL: 1) Cap de ochiană, trup de cocoș și coadă de batoc!... — Soi de ciine... — Își schimbă părul, dar năravul, ba! 2) Cîntăreața unui singur cîntec (pl.) — Mac pe două picioare! 3) E contraindicat să poarte clopoței — Nepotul dumnevoastră, al doamnei vaci... („Boul și vițelul" — Grigore Alexandrescu). 4) Tragedie de Shakespeare. 5) Comună în R.A.M. — Fac parte din decorul parcului alături de pomi și lebede. 6) La ornitorinc și cormoran — La alergări de cai, de pildă. 7) Plantă de apă (pl.) — Rîndunea fără vreun singur rînd. 8) De care nu se prinde boala—Potrivală pentru rîndunică, păsărică și... pisică! 9) Posezi. — Sui. — Fragment de rimă. 10) Animal de lemn! — Mintoși (pl. fem.) 11) Admirator de poartă nouă. — Suferă ca să priceapă iapa — Incet, la urmă.

VERTICAL: 1) In zoologie — Verbul cu care cocorii au cucerit faima mondială. 2) Dop de butoi — Localitate în Bavaria — Aici. 3) Lingă zoologi — Armăsar. 4) Inotători neintrecuți — Caprele din poveste... 5) Repaus — Urbe veche 6) Temperatură la care trăiesc renii — Produs porcin. 7) Harnică — Subsemnatul. 8) Iepuroaica... — La orice vită. 9) Fără vrăji a făcut animalele să vorbească. 10) Pe jumătate mamuți — Din tup, calup — Haite. 11) Ingîmfați — Lacul lebedelor.

Mioara DAN

Teatrală

Se dau următoarele grupe de cuvinte: 1) Puse în scenă — „La... Taimirul", comedie care se joacă la Teatrul „C. Nottara". 2) Teatrul din Moscova care a fost în turneu în țara noastră — Sală de spectacole. 3) Cartonul iluziilor — Director de scenă. 4) „...cu mîrțoaga" piesă de Gh. Ciprian — Excepțională balerină sovietică. 5) Piesă — Proiect de decor. 6) Piesă care s-a mai jucat. — Cea generală precede premiera.

In fiecare grupă ultima sau ultimele litere ale unui cuvînt sînt inițialele (sau inițiala) celuilalt. Citind în continuare veți obține numele unui ansamblu sovietic al cărui balet a obținut de curînd un succes excepțional la New York.

M. COSTESCU

Raze de soare

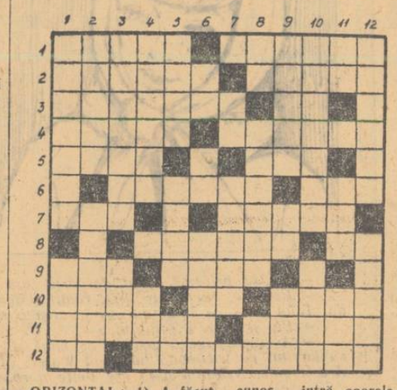

ORIZONTAL: 1) A făcut cunoscut întregii lumi lansarea de către Uniunea Sovietică a planetei artificiale în jurul soarelui — Corp ceresc a cărui coadă gazoasă este respinsă de presiunea luminii solare 2) Zeul soarelui în mitologia greacă — Privitor la soare 3) Celatea de scaun a principalului personaj din „Apus de soare" de Delavrancea — Pronume 4) Pînză groasă — Punctul cel mai depărtat de pămînt al orbitei aparente a soarelui 5) Fluviu în sudul U.R.S.S. — Exclamație 6) Care pleacă dintr-un centru ca petalele de floarea-soarelui — Nu rezistă soarelui de primăvară 7) Despic — Și-i arată soarele în zilele friguroase 8) Rufe care au stat la soare — Notă muzicală 9) Riu pe care era așezată Sparta — Locuință 10) Fruct supus acțiunii razelor soarelui — In parte! — Balast 11) Căldura dogoritoare a soarelui—Pete în soare! 12) Soarele la egipteni — Abuz de raze solare.

VERTICAL: 1) Părtea orizontului unde apare soarele — Personaj mitologic căruia, apropiindu-se prea mult de soare, i s-a topit ceara aripilor și s-a prăbușit în mare 2) Dispăruți sub linia orizontului — Cu degetele-i trandafirii deschide soarelui porțile răsăritului 3) Unde nu intră soarele pe fereastră, intră dumnealui pe ușă! (pl.) — Oraș în Austria 4) Sora soarelui din poveștile populare — Păstrezi 5) Face obiecte din lut — Metaforă... sportivă pentru soare — Tudor Naumescu 6) Zero cinci! — Intre pămînt și soare! — Pește de baltă 7) Mirare — Așteptă 8) Ciolan — Veștejită de căldura soarelui — Clor 9) Nume dat de tenicieni zeului soarelui și al focului — Nord-est — A prinde 10) Bine îmbrăcat — Dormitorul soarelui 11) Posesiv — Oraș în Somalia—A se urca 12) Este prici-nuită de o expunere prelungită la soare — Corpuri cerești ca soarele, pămîntul, etc.

Geo MERIȘAN

Poșta rebus

VIOREL GRIGORE — Reg. Suceava: „Muzică ușoară" are dimensiuni prea mari.

GH. BLANIȚĂ — Reg. Bacău: Vă recomandăm ca deocamdată să vă ocupați cu dezlegări de jocuri.

C. POPA — București: Cîteva incorectitudini — anal în loc de anual și Irac în loc de Irak — fac jocul nepublicabil. Mai încercați.

IOAN BURCĂ ȘI IOAN HURGOI — Huedin: V-am ruga să fiți mai atenți la definiții. Unele dintre ele — în special în „Nautică" — par a fi scoase din manualele de școală de acum 20—30 de ani. Or, între timp, s-a mai schimbat oite ceva în istoria omenirii...

EUGENIA IONESCU — București: In ciuda optimismului dv. v-am recomanda să vă ocupați deocamdată de dezlegări de jocuri.

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

POPAS LITERAR

ORIZONTAL: Schița — Lira — Cronica — Dan — Rima — Cuvînt — Ițe — Detalii — Sira — Note — C — Oc — Metru — Ci — Racine — Iba — I — Ene — Drama — Citit — Elin — Nu — Idee — Ala — Opera — Dedal — Iași — Litere.

TESĂTURI

ORIZONTAL: Tara — Zicala — Opera — Bazin — Paianjen — No — O — Ab — Brad — D — Retea — Ilen — Ca — Nuc — Pre — Pr — Sir — Raza — Lava — Arare — Animate — Tas — S — Nat — Stelu — Aparență — As.

RADIOFONICA

ORIZONTAL: Receptionate — Emisiuni — Bec — Liță — Banda — R — Eta — Tu — Ar — Ba — Ea — Mire — Avan — Tai — Imagine — Popov — In — Da — Ora — Optim — Na — S — Ra — Ie — Etaj — Teatru — Ita — U — Ota — Acordat — Electroni — Ba.

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Rezultate din „CUPA MAGAZIN"

GRUPA 4: Maftei Nic. (Buc.) — Găban Ion (Tr. Severin) 0—1.

GRUPA 5: Grisaru Z. (Buc.) — Iorgulescu Gh. (Buc.) 1—0.

GRUPA 7: V. Constantin (Constanța) — ing. Drug Vasile (Mediaș) 1—0.

GRUPA 19.: Stan V. Gh. (Comuna Răzvad) — Ion Vlja (Buc.) două remize; Brădiceanu Gh. (Sintana—Criș) — Vlja I. 0—1.

GRUPA 25—SICILIANA: C. Teodorescu (Buc.) — Dona Șerban (Buc.) 1—0; ing. V. Cuciuc (Constanța) — I. Boloni (Buc.) 1—0; A. Păcurariu (Buc.) — I. Boloni remiză; A. Păcurariu — I. Boloni 0—1; Parfene Florin (Vaslui)—I. Boloni 1—0.

GRUPA 26—SICILIANA: M. Burduja (Bistrița) — ing. A. Ghiemușliu (Buc.) 1—1; M. Burduja—Moraru Eug. (Tim.) 0—1.

GRUPA 27: I. Dobrescu (Constanța) — C. Susnea (Vaslui) două remize.

GRUPA 44: dr. Ivanov Vsevolod (Buc.) — Gh. Gladcenco (Codlea) 1—0; Teoc V. Ioan (Gura Barza) — Gh. Gladcenco 1—0; Buza Adrian (Buc.) — Gh. Gladcenco 1—0.

GRUPA 46: V. Zaharescu (Buc.)—Eug. Cătănescu (Orașul Victoria) 1-0.

GRUPA 59: C. Turcanu (Cîmpulung Muscel) — Andrei Maximov (Brăila) 1—0; Horia Bobeș (Buc.)—C. Turcanu 0—1.

Partida nr. 15

V. Zaharescu (București) — Eug. Cătănescu (orașul Victoria).

Jucată între 15 octombrie 1958 — 8 martie 1959, în cadrul „Cupei Magazin", grupa 46.

APĂRAREA PHILLIDOR

1. e4, e5 2. Cf3, d6. (Apărarea Phillidor, rar utilizată în concursurile contemporane din cauza jocului pasiv pe care-l dă negrului. In această deschidere albul obține inițiativa și are la dispoziție o întreagă gamă de continuări bune.) *3. d4.* (Una din continuările cele mai energice de atac.) *3... Cd7.* (Se mai poate juca aici și 3... e:d4, 3... Cf6 și 3...f5.) *4. Nc4, c6 5. 0—0.* O continuare sigură a atacului alb. Alte continuări posibile 5. Cc3, 5. c3, 5. Cg5, 5. a4 și 5. d:e5 dau complicații ale căror rezultate sînt favorabile mai curînd negrului la un joc corect.) *5... Ne7 6. d:e5, C:e5 ??* (O eroare care costă un pion și pierderea partidei. Corect ar fi fost d:e5). *7. C:e5, d:e5. 8. Dh5! g6 9. D:e5, f6* (la 9... Cf6 ar fi urmat Ng5) *10. Dc3* (Menține presiunea asupra Th8, împiedică dezvoltarea Cg8 și amenință Db3.) *10... g5 ??* (Decide pierderea rapidă a partidei) *11. N:g5, h5 12. Cc3, Ch6 13. Tad1, Dc7 14. Cb5 !!, Db8. 15. N:f6* (amenință Ne5 cu cîștigul damei) *15... Tf8 ?? 16. Ne5* și negrul cedează.

Note de V. ZAHARESCU

Problema nr. 12

E. LIVȘIT

Dnepropetrovsk

Premiul II la Campionatul R. S. S. Ucrainiene

Albul joacă și dă mat în două mutări.

Soluția problemei în 50 de mutări

Din analiza poziției se constată că dacă albul l-ar putea sili pe negru să mute calul din e4 sau nebunul din g2, atunci l-ar putea da mat, fie prin Cf2, fie prin Tf1 șah, Rg2 și Tg1 mat. Dar cum să-l oblige pe negru să efectueze aceste mutări? Intr-un mod ingenios, silindu-l să epuizeze cele cinci mutări ale pionilor a și d. Pentru a reuși acest lucru, albul execută o frumoasă manevră pentru cîștigarea a cîte unui tempo: **1. Rc8! Ta3 2. Rc7, Ta2** (negrul în mod firesc n-are interes să mute pionii) **3. Rb6, Ta3 4. Ra5.** (Regele alb nu poate pași pe cîmpuri albe pentru că atunci calul negru îi dă șah). **Ta2 5. Rb4, d5** (evident nu Ta3 deoarece după baterea turnului urmează mat în cîteva mutări) **6-8. Ra5-b6-a7 9. Ra8!** (acum, pentru cîștigarea tempoului, regele alb poate veni pe a8, întrucît diagonala nebunului din g2 este închisă de p.d5), **Ta2 10. Rb8 Ta3 11-14. Rc7-b6-a5-b4** (aceeași manevră), **d4 15-21. Ra5-b6-c7-d8-e7-f8-g7 22. Rg6!** (singurul cîmp alb pe care poate muta regele pentru a cîștiga un tempo fără a primi șah), **Ta2 23. Rh6, Ta3 24-31 Rh6 pînă la b4, d6 32-34. Rb4-c7 35. Rc8!** (încă odată un cîștig de tempo) **Ta2 36. Rb8, Ta3 37-40. Rb8 pînă la b4, d5 41. Ra5, Ta3 42. Rb6, Ta2 43. Rc6!** (al cincilea cîștig de tempo), **Ta3 44. Rc7, Ta2 45-47 Rc7-b4, a3 48. Ra5, Nf3 49. T:f1 șah, Rg2 50 T:g1 mat.**

Noi cărți sovietice de șah sosite în librăriile noastre

In ultimele luni în librăriile noastre au sosit numeroase noutăți șahiste din U.R.S.S. Răspunzînd cererilor unor cititori, facem o scurtă prezentare a ultimelor cărți de șah sovietice care au putut fi găsite în librării.

„Turnir pamiati Alehina" — Un volum de 220 pagini cuprinzînd partidele jucate la turneul internațional desfășurat la Moscova în 1956 în memoria lui Alehin. Partidele sînt comentate de campionul mondial M. Botvinik, de fostul campion mondial V. Smislov, precum și de cunoscuți mari maeștri și maeștri Bronștein, Taimanov, Rogozin, Constantinopolschi etc.

„The Soviet School of Chess" o nouă ediție, complectată, a studiului publicat în urmă cu cîțiva ani de A. Kotov și M. Iudovici. Cartea, tipărită în limba engleză, are aproape 400 de pagini. Ea cuprinde între altele un istoric al jocului de șah în U.R.S.S., un studiu asupra contribuției lui Cigorin și Alehin la teoria șahului, precum și un studiu amplu al caracteristicilor și realizărilor mari obținute de șahiștii sovietici. Aproape 20 de pagini cuprinde numai enumerarea deschiderilor în care șahiștii sovietici au adus importante contribuții teoretice! Volumul cuprinde și biografiile fruntașilor șahului sovietic însoțite de cîteva din cele mai reprezentative partide ale lor.

„Izbranie etiudi" — „Studii alese" de B. A. Korolkov. Cele 108 studii ale cunoscutului compozitor sovietic sînt precedate de o prezentare a marelui maestru Levenfisch.

„Izbranie zadacii" — „Probleme alese" de L. I. Kubell. Volumul cuprinde aproape 600 de probleme din creația celebrului problemist sovietic, precum și cîteva articole teoretice scrise de Kubell în diferite perioade.

„Sahmatnaia oconciania" — Volumul doi al excelentului tratat de finaluri alcătuit de I. Averbach și M. Copaev. Cartea studiază în amănunțime finalurile „cal contra nebun" și „tură contra pion".

„Strateghia i tactica șahmat" — de G. M. Lisițin. Un volum amplu, valoros, de 540 pagini cu aproape 1500 de poziții. Lucrarea studiază diferite probleme de tactică și strategie șahistă.

FILATELIE

Istoria automobilului cehoslovac în timbre

Una din cele mai interesante noutăți filatelice de peste hotare este o emisiune poștală cehoslovacă în ale cărei imagini găsim istoricul și dezvoltarea industriei automobilelor din Cehoslovacia. Este vorba de o serie de 6 valori ale căror desene au fost executate de Fr. Hudecek și imprimate în taille-douce.

Iată ce reprezintă fiecare marcă: 1. 30 heleri primul automobil cu vapori construit în 1815 de cehul Iosef Bozek; 2. 45 h. automobilul tip „Prezident" 1897; 3. 60 h. modernul tip de autoturism „Skoda 450"; 4. 80 h. ultima realizare a uzinelor Tatra, autoturismul „Tatra 603"; 5. 1 Kcs ultimul tip de autocar „Skoda 706 RTO; 6. 1,25 Kcs. puternicele autocamioane „Tatra 111" și „Praga VS 3".

In clișeele noastre, două din timbrele menționate.

Noutăți filatelice

U.R.S.S.: 2 mărci consacrate folosirii energiei atomice în transporturi: 40 copeici (Spărgătorul de gheață atomic „Lenin") și 60 copeici (locomotiva „TZ 3").

NOUA ZEELANDĂ: o marcă poștală de 3 pence emisă cu ocazia jamboreei de la Aukland.

ECUADOR: frumoasa serie cu păsări a fost completată cu 2 valori 50 ctvs și 60 ctvs, din care ultima reproduce niște papagali.

IRAK: o serie de 3 valori (3 fils, 10 f și 40 f) al cărui desen simbolizează noua formă de stat și puterea poporului.

AUSTRALIA: de curînd a fost anunțată emiterea unei mărci de 4 pence, cu ocazia celei de a 150-a aniversări de la instituirea primului oficiu poștal australian.

SPORT

19 — 24 MAI IN CAPITALĂ

Patru echipe reprezentative în „Cupa Victoriei" la rugbi

Între 19 și 24 mai se va desfășura în Capitală o mare competiție internațională de rugbi, dotată cu „Cupa Victoriei" la care vor participa echipele reprezentative ale R. Cehoslovace, R. D. Germane, R. P. Polone și R. P. Romîne. Competiția aceasta, acum la prima ediție, se va organiza anual în luna mai și va aniversa marea victorie obținută asupra fascismului german.

În Europa se mai desfășoară o competiție internațională de rugbi, cunoscută sub denumirea de „Turneul celor cinci națiuni", la care iau parte echipele Angliei, Scoției, Țării Galilor, Irlandei și Franței, țări cu o veche tradiție în rugbi. În ultimii ani numeroși specialiști și ziariști de specialitate au opinat pentru includerea în acest turneu a țării noastre unde rugbiul a înregistrat un mare salt de valoare în anii de după război. În acest sens au pledat numeroasele succese obținute în întîlnirile internaționale susținute — întîrtări și intercluburi — și mai ales memorabila partidă R.P.R.—Franța disputată în mai 1957 pe stadionul „23 August" din Capitală.

Cum vă reamintiți desigur, echipa Franței a fost atunci la un pas de înfrîngere, de care a scăpat ca prin urechile acului, cîștigînd cînd nu se mai aștepta cu 18—15.

Numeroase articole au vorbit multă vreme în presa sportivă franceză despre miraculoasa victorie a XV-ului Franței la București. În cotidianul sportiv „L'Equipe", într-un reportaj scris pe marginea declarațiilor făcute de Gerard Dufau — căpitanul echipei Franței — cronicarul de rugbi Robert Dutheu a consemnat printre altele:

„Era pentru prima dată de la război încoace cînd echipa de rugbi a Franței, învestmîntată cu laurii prestigiului primei națiuni continentale, era oaspa Romîniei și se afla, dintr-o dată, la un pas de a fi zdrobită de aceasta. Drama se petrecea la 3.000 km. de Paris, iar adversarul crezut mai ușor era dotat cu o forță miraculoasă. În jurul stadionului, o enormă centură de 100.000 de romîni, dîndu-și triu liber entuziasmului, încurajau echipa lor... Și dintr-odată ne-am văzut conduși cu 15—6.

Cum să ieșim din această situație? Răspunsul mi l-a dat Dufau... **„Ca prin miracol, loviturile de picior ale lui Vannier (n.n. fundașul echipei Franței) ne-au scos din încurcătura.** Și mai departe Gerard Dufau — printre aprecierile elogioase ce le-a făcut — a declarat: **„Cred că romînii ar merita din plin un loc în „Turneul celor cinci națiuni".**

Într-un alt număr al aceluiași ziar alte comentarii — de astă dată sub semnătura lui Denis Lalliane trimisul special al lui „L'Equipe" la partida R.P.R.—Franța de la București—au fost cuprinse într-un amplu articol intitulat: **„În est noutăți în rugbi!" „Romînii au lansat marea ofensivă a unui al doilea sector al rugbiului mondial care va amenința vechea superioritate britanică".**

Și acum iată-ne în fața noii competiții care vine să dovedească și să sprijine dezvoltarea și avîntul rugbiului în acest „al doilea sector al rugbiului mondial".

★

Dintre țările participante în „Cupa Victoriei" mai vechi în rugbi sînt R.P. Romînă și R.D. Germană. Întîlniri întîrtări între rugbiștii romîni și germani datează de mai bine de 30 de ani, palmaresul începînd cu partida disputată în 1927 în orașul Heidelberg. De atunci, în acest palmares au fost înscrise următoarele rezultate:

1927: Germania—Romînia 6—0, la Heidelberg.
1936: Germania—Romînia 37—9, la Hamburg.
1938: Germania—Romînia 8—5, la București.
1951: R.P.R.—R.D.G. 64—26, la București.
1952: R.P.R.—R.D.G. 46—12, la Berlin.
1952: R.P.R.—R.D.G. 36—3, la Heringsdorf.
1958: R.P.R.—R.F.G. 9—0, la Brandenburg.
1958: R.P.R.—R.D.G. 5—5, la Brandenburg.

R. Cehoslovacă a reușit să înregistreze în ultimii ani mari progrese în rugbi, așa că a putut, în 1957, cu prilejul Jocurilor Sportive de la Moscova, să realizeze un scor foarte strîns într-o partidă disputată în compania echipei țării noastre unde rugbiul a înregistrat un mare salt de valoare în anii de după război. În acest sens au pledat numeroasele succese obținute în întîlnirile internaționale susținute — întîrtări și intercluburi — și mai ales memorabila partidă R.P.R.—Franța disputată în mai 1957 pe stadionul „23 August" din Capitală.

Cum vă reamintiți desigur, echipa Franței a fost atunci la un pas de înfrîngere, de care a scăpat ca prin urechile acului, cîștigînd cînd nu se mai aștepta cu 18—15.

Numeroase articole au vorbit multă vreme în presa sportivă franceză despre miraculoasa victorie a XV-ului Franței la București. În cotidianul sportiv „L'Equipe", într-un reportaj scris pe marginea declarațiilor făcute de Gerard Dufau — căpitanul echipei Franței — cronicarul de rugbi Robert Dutheu a consemnat printre altele:

„Era pentru prima dată de la

PROGRAMUL

19 mai: Stadionul Dinamo: R.P.P.—R. Cehoslovacă și R.P.R.—R.D.G.
21 mai: Stadionul Dinamo: R.P.R.—R.P.P. și R.D.G. — R. Cehoslovacă.
23 mai: Stadionul Dinamo: R.P.P.—R.D.G.
24 mai: Stadionul Republicii: R.P.R.—R. Cehoslovacă.

Date și amănunte noi privind competiția ce se inaugurează marți 19 mai pe stadionul Dinamo, le-am obținut într-o convorbire de dată recentă cu tov. prof. **Niculae Pădureanu,** antrenorul federal al Federației Romîne de Rugbi.

— Ce credeți despre valoarea turneului?

— „Cupa Victoriei" va permite pentru prima oară reprezentativelor țărilor participante să se întîlnească într-o competiție de acest gen. Importanța turneului a determinat federațiile de specialitate să asigure pregătiri deosebite echipelor lor. Sînt, de aceea, convins că jucătorii angajați în competiție, vor face dovada unui joc spectaculos și eficace. Anterior jucătorii care vor evolua în „Cupa Victoriei" au arătat calități de joc de ridicat nivel tehnic.

— Ce ne puteți spune despre echipele participante?

— Echipa R. Cehoslovacă este o formație matură care practică un joc în mare viteză, orientat tot timpul spre terenul de țintă advers. Jucătorii ei au o mare putere de luptă. Echipa R.D. Germane practică un joc atletic în mare viteză, îndeosebi pe linia de treisferturi. Valoarea echipei R.D. Germane, alcătuită din jucători tineri și foarte îndemînatici, este dovedită și de rezultatul egal (5—5) făcut în 1958 în partida susținută cu echipa noastră. În ceea ce privește rugbiul polonez, țin să vă spun că în urmă cu 25—30 de ani în Polonia era cunoscută o singură echipă: „Vulturul Alb" din Varșovia. Astăzi, rugbiul a luat un mare avînt în R.P. Polonă, care are numeroase echipe ce s-au făcut bine cunoscute peste hotare prin rezultatele obținute. Formația care va juca la București este alcătuită din jucători tineri, absolvenți ai Institutelor de Cultură Fizică și practică un joc foarte rapid și plin de fantezie.

— Cum se prezintă echipa noastră?

— În partidele de selecție ce au avut loc, jucătorii noștri au arătat o bună pregătire în special în jocul liniei de treisferturi. Formația noastră va fi alcătuită în mare majoritate din jucători tineri, elemente talentate, care au progresat mult în ultimul timp.

— Acum vă solicităm pronosticul dv.

— Cred că ediția din acest an o va cîștiga echipa țării noastre. Cel mai dificil adversar va fi R. Cehoslovacă. Dar să nu uităm... fiecare echipă participantă își păstrează șansele de a cîștiga.

Ceea ce veți putea constata și dv., dragi cititori, urmărind partidele primei ediții a **„Cupei Victoriei"** căreia îi urăm tot succesul de la început de drum.

I. BOCIOACĂ

Indicatoare pe teren pentru uzul înaintașilor
Desen de Nell COBAR

Însemnări

Golul 300!

Jucători din zece echipe ale campionatului categoriei A de fotbal au concurat duminica trecută la cinstea de a înscrie cel de al 300-lea gol în actuala ediție a competiției, căci, așa cum am putut anunța în numărul nostru precedent, pînă atunci fuseseră marcate 296 de goluri.

Programul cuplajului din Capitală a pus în avantaj jucătorii echipelor bucureștene Rapid și Progresul, care au furnizat deschiderea programului de pe stadionul „23 August". Primul gol al etapei l-a înscris Văcaru (Rapid), pe care l-au imitat apoi doi colegi de echipă, Copil și Ene II. Dar golul 300 a scăpat, cu toate acestea, rapidiștilor și pentru că la scorul de 3—0 au mai micșorat presiunea asupra porții lui Mîndru. Așa s-a făcut că al 300-lea gol a fost înscris de Oaidă (Progresul), cu numai trei minute înainte de fluierul final al partidei. De astă dată, intrînd pe centru, Oaidă a scăpat de sub supravegherea fundașului rapidist Greavu, și sărind la o mînge înaltă cu mult peste un buchet de jucători, a înscris cu o lovitură cu capul.

Cînd celelalte echipe au intrat în joc golurile ce urmau să le înscrie contau pentru a patra sută. Așa s-a făcut că Gram (Dinamo Bacău) și Lereter (Știința Timișoara) care au realizat duminică performanța de a marca fiecare cîte trei goluri, au trebuit să se mulțumească doar cu înscrierea, în același minut (5) al golurilor 301 și 302. Drept consolare îi invităm — ca și pe ceilalți colegi din categorie — să se facă vrednici de a înscrie golul 400.

B. I.

Ce se întîmplă cu fotbalul orădean

În istoria fotbalului din țara noastră, Oradea a ocupat întotdeauna un loc de seamă. După cît ne amintim, în ultimii 20—30 de ani acest centru n-a lipsit din prima categorie a campionatului de fotbal decît rareori și atunci pentru o scurtă durată.

Anul trecut, echipa C.S. Oradea, care reprezenta acest oraș în campionatul republican categoria A, a retrogradat în divizia B. Orădenii și laolaltă cu ei mulți sportivi din țară care n-au uitat că acest oraș a dat fotbalului romînesc jucători de mare valoare, au sperat și crezut că echipa orădeană își va reciștiga în acest an dreptul de a juca în prima categorie.

Așteptările au fost însă înșelate. De la începutul campionatului și apoi în continuare, echipa C.S. Oradea a avut o comportare neașteptat de slabă, și în prezent ocupă ultimul loc în clasamentul seriei I-a, echivalent în proporție de 99 la sută cu retrogradarea în categoria C!

Este fără îndoială un lucru puțin obișnuit ca o echipă să retrogradeze consecutiv din categoria A în categoria B și apoi în continuare în C și tot atît de neobișnuit ca un mare centru fotbalistic ca Oradea să nu aibă în cursul viitoarei stagiuni nici o echipă în primele două categorii ale campionatului republican de fotbal!

Această situație, ne face să presupunem că în privința mișcării fotbalistice, la Oradea se petrec lucruri greu de explicat și înțeles. Nimeni — în primul rînd sportivii orădeni și organele sportive locale și chiar central" — nu poate trece peste aceste realități dureroase. Trebuie să se depună eforturi pentru ca revirimentul mult așteptat să se producă și Oradea — leagănul atîtor fotbaliști de renume — să se afle într-un viitor apropiat pe locul de cinste și de tradiție pe care și l-a cîștigat de-a lungul anilor!

Gh. R.

O comportare inadmisibilă!

Opinia publică sportivă din țara noastră urmărește cu mult interes desfășurarea „Cursei Păcii", cea mai importantă întrecere ciclistă de amatori din lume. Acest interes a fost mult sporit de faptul că printre cei peste 100 de concurenți care au luat startul se află și șase reprezentanți ai ciclismului romînesc, a căror comportare, în prima parte a alergării, a fost în general meritorie. Aprecierea se referă mai ales la reprezentantul nostru Gabriel Moiceanu, care a fost o adevărată revelație în primele etape. Datorită eforturilor excepționale ale lui Moiceanu, echipa R.P.R. reușise să ocupe un loc fruntaș în clasamentul pe echipe, pînă în etapa 7-a, cînd tînărul ciclist romîn, acuzînd dureri la coloana vertebrală, a pierdut numeroase locuri în clasamentul individual, antrenînd după sine și poziția reprezentativei romîne în clasamentul pe echipe. Ceilalți alergători romîni (Voinea, Stoica, Braharu) tineri și neexperimentați, nu au putut asigura prin eforturile lor menținerea locului echipei noastre în clasamentul cursei. Dacă acestora nu le putem pretinde mai mult, cu totul altfel stau lucrurile în ce privește unul dintre favoriții întrecerii, ciclistul nostru nr. 1, Constantin Dumitrescu, căpitanul echipei de ciclism a R.P.R.

Din relatările ziariștilor romîni care urmăresc peripețiile cursei reiese însă că Dumitrescu nu se dovedește a fi la înălțimea sarcinii, a răspunderii care-i revine unui purtător al culorilor naționale. După cum relatează trimisul special în cursă al ziarului „Sportul Popular", Dumitrescu pretinde că **„pierderea celor 19 minute în etapa II-a l-a descurajat și că de atunci nu mai are chef să lupte..."**

Ceea ce s-a întîmplat cu Constantin Dumitrescu este de neînțeles și inadmisibil.

Comportarea și atitudinea acestui ciclist vor trebui să facă obiectul unei serioase analize.

Șt. R

Din presa străină

Impasul sportului austriac

Sub titlul „Sportul nostru se află în impas", ziarul „Neue Zeit" publică un articol consacrat situației mizere a sportului austriac.

„Anumiți ziariști austriaci — scrie ziarul — se complac să invinovățească înfrîngerile pe care le suferim în întîlnirile cu sportivii din țările Europei de răsărit cu termenul atît de perimat și des combătut al „amatorismului de stat". Ei se vaită că nu este o „mare artă" să cîștigi atunci cînd acești sportivi primesc cel mai mare sprijin din partea statului. Ei au dreptate cînd afirmă că statul sprijină pe o scară largă mișcarea sportivă. În aceasta constă însăși deosebirea dintre un stat socialist și unul capitalist.

Atunci cînd la noi, în fotbal de pildă, sute de mii de șilingi sînt cheltuiți anual pentru transferuri și cadouri, în țările socialiste este sprijinit sportul de masă care reprezintă baza hotărîtoare pentru sportul de performanță. În Romînia, de pildă, înainte de anul 1945 erau numai 300 terenuri de sport și 15.000 de sportivi organizați. Astăzi există peste un milion de sportivi care au la dispoziție 8.000 de terenuri".

„Fiecare ziarist — scrie ziarul mai departe — care cu atîta plăcere aruncă înțepături la adresa sportivilor din țările socialiste ar face mai bine dacă ar mătura gunoiul din fața propriilor uși. Guvernul austriac a alocat în anul 1958 pentru sport biata sumă de 11,5 milioane șilingi. Aceasta reprezintă un procent de 0,029 la sută din bugetul de 33 de miliarde. Cu o asemenea „subvenție" de-a dreptul ridicolă este tot mai greu să reușim atingerea unui nivel internațional.

După schi, fotbalul este la noi sportul cel mai popular. Sute de cluburi mici de fotbal duc o existență de mizerie. În cluburile mari în schimb sportul a devenit o afacere. Fotbaliștii sînt vînduți și cumpărați la fel ca și caii, automobilele sau alte mărfuri.

Nu întotdeauna a fost așa și nici nu trebuie să rămînă — scrie „Neue Zeit" în încheiere. Atunci cînd statul va acorda întregul său sprijin material, așa cum se întîmplă în țările socialiste, sportul nostru se va putea din nou însănătoși".

Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți

ALERGĂTOR CICLIST LA 83 DE ANI...

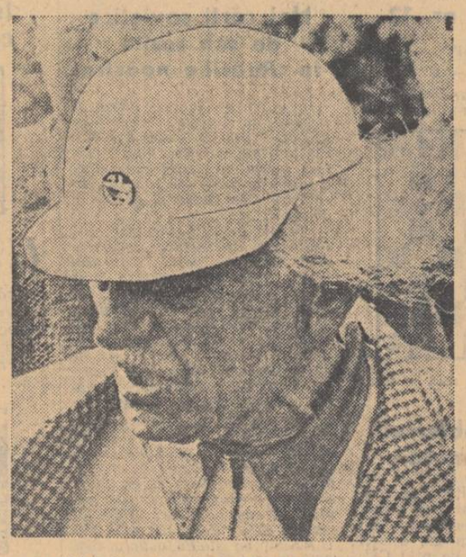

Revista „Miroir Sprint" publică în ultimul său număr un reportaj despre un ciclist cum nu mai există altul pe lume. Este vorba despre Jean Vittore, care la vîrsta de 83 de ani mai participă încă la curse cicliste. Înainte de startul cursei pentru veterani pe distanța de 25 km. la care a luat parte recent, Jean Vittore a declarat ziariștilor: „Dau oare eu impresia că sînt bătrîn? Fiul meu are 55 de ani și nu poate ține pasul cu mine, pe bicicletă. E drept că el fumează..." Apoi a continuat: „Nu cred să fac o cursă prea bună. Voi alerga probabil mai slab ca anul trecut. Am suferit săptămîna trecută un accident la o cursă de antrenament pe o pantă din munții Grasse și am o durere la un genunchi".

Dar iată că s-a dat plecarea. Exact după 50 de minute, Jean Vittore a apărut la panou și, cu gestul tipic al alergătorului rutinat, a ridicat mîinile de pe ghidon la terminarea sprintului final, interesîndu-se apoi de timpul realizat:

— Cît?

— 50 de minute.

— Bun. Asta înseamnă că mi-am ameliorat recordul cu 9 minute!...

Jean Vittore practică acest sport de 75 de ani și explică longevitatea și vitalitatea lui tocmai prin practica rațională a sportului.

Un amănunt interesant: Jean Vittore este tatăl cunoscutei artiste de cinema Renée St Cyr, cunoscută și publicului nostru.

În fotografie: ciclistul octogenar, de sub a cărui cască se revarsă coama de păr alb ca neaua.

Sfaturi pentru cei obezi

O revistă străină recomandă persoanelor grase următoarele măsuri pentru a slăbi și indică numărul de calorii care se cheltuiesc în timpul unei activități sportive de o jumătate de oră: ciclism (585), mars (550), patinaj și pas înainte cu rotile (685), dansul (730), tenis, baschet și hochei pe iarbă (805), înotul (635), canotaj (1300).

O propunere de interzicere a meciurilor de box

În cercurile sportive din Statele Unite a făcut vîlvă acțiunea pe care a întreprins-o Russel Boyce, deputat în statul Connecticut. Russel a depus un proiect de lege care prevede interzicerea practicării boxului în Connecticut. Conform proiectului de lege propus de Russel, fiecare boxer și manager care participă la un meci de box se face pasibil de o amendă de 1.000 dolari și de o condamnare la cinci ani închisoare. Iar cei ce ar încuraja o întîlnire pugilistică — deci și spectatorii — ar fi amendați cu 500 dolari și condamnați la doi ani închisoare.

Probabil că Russel a propus asemenea măsuri fiind sătul pînă în gît de matrapazlîcurile care se fac în boxul profesionist american...

Viitorii lorzi se amuză

În fiecare an elevii aristocraticului colegiu Eton din Anglia participă la întreceri sportive foarte variate și „originale".

Iată una dintre acestea: săritură în riu îmbrăcat din cap și pînă în picioare. Dacă ținem seama că apa era destul de murdară și rece, deoarece concursul a avut loc la 28 octombrie, participanții la acest straniu sport nu erau deloc lipsiți de curaj...

IDENTITATEA

Trecătorii care se găseau cu puțină vreme în urmă pe una din străzile principale ale Londrei au fost martorii unei scene curioase. Un spărgător s-a introdus într-un magazin și după ce, sub amenințarea revolverului, a furat mai multe obiecte, a fugit. Alarma fiind dată, în urma lui a pornit unul din trecătorii care se afla în apropiere. În scurtă vreme el a ajuns hoțul, l-a culcat la pămînt și după ce l-a imobilizat a așteptat sosirea poliției. Cînd reprezentanții ordinei publice i-au cerut anonimului detectiv să-și dezvăluie identitatea acesta a răspuns calm: Christopher Brasher. Era campionul olimpic al probei de 3000 m. obstacole.

Tur ciclist sau tur publicitar?

La începutul lunii mai cicliști din numeroase țări occidentale au luat startul în Turul Spaniei. Spre deosebire însă de edițiile trecute, anul acesta regulamentul întrecerii a suferit o „ușoară" modificare. Lucrul acesta rezultă dintr-o simplă privire aruncată asupra rezultatelor fiecărei etape sau a clasamentului general unde pot fi citite următoarele nume și „echipe": Van Loy (FAEMA belge), Rohrbach (Peugeot), Marigil (Licor 43), San Emeterio (KAS), Riviere (Geminiani). Or toate aceste „echipe" pe care le reprezintă ciciliștii în Turul Spaniei nu sînt altceva decît reprezentanțele unor firme comerciale. Ceeace dă dreptul iubitorilor sportului cu pedala să-și pună pe bună dreptate întrebarea dacă anul acesta Turul Spaniei este o competiție sportivă sau mai curînd o caravană publicitară.

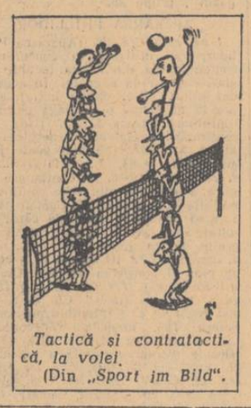

Tactică și contratactică, la volei.
(Din „Sport im Bild".

În pădurea de la Vincennes, lîngă Paris, un club turistic a amenajat această stîncă artificială, pe care elevii turiști se antrenează în vederea asecensiunilor viitoare în munți. Stînca artificială măsoară 25 metri înălțime.

1-0 pentru... arbitru

Orașul Triest a avut oaspeți. Echipa de tineret din Treviso susținea un meci de campionat în compania reprezentativei tineretului din Triest. Jocul se desfășura normal, scorul era încă alb cînd arbitrul Vincentello a oprit dintr-odată meciul și a eliminat de pe teren pe unul din jucătorii echipei Triest. Spectatorii au rămas înlemniți. Nimeni nu a remarcat un fault sau o cît de mică încălcare a regulamentului. Și cum spiritele în tribune deveneau tot mai încărcate, unii spectatori amenințînd pe arbitru, acesta a fost nevoit să vină în fața spectatorilor și să le explice că echipa din Triest a evoluat pînă în acel clipă în... 12 jucători. Meciul a fost reluat și arbitrul Vincentello a răsuflat ușurat numai după ce a fluierat încheierea celor 90 de minute regulamentare. Această deoarece tabela de marcaj indica scorul de 3—0 în favoarea echipei locale. Altfel, cine știe...

Un mare turneu fotbalistic

În cursul lunii iunie va avea loc la Paris un mare turneu fotbalistic, la care vor participa Racing Club de Paris ca echipă organizatoare, faimoasa echipă braziliană Vasco di Gama, campioana Italiei F.C. Milan și o echipă sovietică: Dinamo sau Spartak din Moscova. Un turneu ce va stîrni, desigur, un mare interes.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERĂ"

★

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17 60.10, interior 1400.

Adaptare după JACK LONDON

GOANĂ DUPĂ AUR

Ilustrații de BECA RIND

Doi căutători de aur, Kit Belliou — Smoke (Fumul) și Shorty (Scurtul) au descoperit un bogat filon de aur în vecinătatea Lacului Surpriză din Klondike. Pornind spre cabana lor, după provizii, Smoke întîlnește pe un alt căutător de aur, Carson, și împreună cu acesta încearcă să escaladeze un perete de gheață aproape impracticabil.

Puțin după aceea Smoke auzi semnalul îndepărtat al lui Carson, care ajunsese nevătămat pe creastă.

Smoke se așeză deasupra sacilor și profitînd de razele călduroase ale soarelui de după amiază, își puse la uscat hainele și tutunul. Cum cutia sa cu chibrituri fusese închisă ermetic, își putu aprinde liniștit o pipă. După două ore se auzi strigat de o voce feminină:

— *Hei, Smoke! Smoke!...*
— *Te aud, Ioy Gastel, răspunse emoționat Smoke, te aud.*
— *Tata e sus și-ți trimite capătul frînghiei. Prinde-o.*
— *Iată, am prins-o. Și acum, numai două minute zăbavă.*

— *Ce ai? Ești rănit?*
— *Nu... sînt dezbrăcat!...*

După ce se îmbrăcă, Smoke legă mai întîi sacii și-i expedie sus. Apoi, cînd frînghia reveni, fu el însuși tras afară.

— *Cum ai avut eroismul să tai frînghia? îl întrebă fata. Este... este cu adevărat magnific...*

Smoke respinse, cu un gest, complimentul.

— *Știu totul, reluă ea. Carson mi-a povestit. Te-ai sacrificat pentru a-l salva pe el...*

— *Cîtuși de puțin, minți Smoke. Știusem din primul moment că sub mine e un bazin...*

O afacere cu ouă

Asta s-a întîmplat într-o dimineață de iarnă, pe un frig pătrunzător, în magazinul companiei comerciale din Alaska, la Dawson. Lucille Arral îi făcu lui Smoke un semn discret s-o urmeze la rafonul de legume uscate.

Smoke se supuse bucuros. Nu există bărbat în Dawson care să poată

rămînă indiferent cînd îi acordă atenție frumoasa Lucille, care deținea rolul de subreță în mica trupă lirică din localitate.

— *Orașul e ca mort, se plînse actrița, după ce-și strînseră mîinile. De o săptămînă totul e pe dos. Balul mascat pe care trebuia să-l dea Skiff Mitchell a fost contramandat. La teatru mai rămîn locuri libere. Și de 15 zile n-am mai primit nici o veste din afară. Orașul a intrat la pivniță și a adormit. Trebuie să facem ceva, Smoke, ca să-i trezim pe urșii ăștia. Și dacă există cineva care să-i poată dezmorți, acesta nu poți fi decît dumneata. Dumneata și cu mine. Dar, era să uit: Știi? M-am despărțit de Wild Water.*

Acest nume îl făcu aproape instantaneu pe Smoke să aibă vizionea unei scene care se întîmplase cîndva, nu de mult, pe o cîmpie nesfîrșită

de zăpadă, cu Ioy Gastell și cu el însuși, în timp ce luna Arcticei lumina cu razele ei reci. El, Smoke, primise în cap un glonte expediat cu perfectă adresă de mai sus amintitul Wild Water.

— *Nu m-am gîndit la ceea ce îți trece d-tale prin cap acum, reluă Lucille, cu un zîmbet ironic în colțul buzelor. Cînd am să mă înfig cu unghiile în figura d-tale zîmbitoare îți vor trebui alți ochi, mai galeși decît aceia cu care mă privești acum. Află, așadar, domnule Kit Belliou zis Smoke, că n-am intenția să-ți fac curte și dacă-ți trece prin cap așa ceva, Wild Water își va lua sarcina de a te pune la punct... Îl cunoști doar... De altfel... nici n-am rupt definitiv cu el...*

— *Mă ierți, frumoasă domnișoară Lucille, dar d-ta prea vorbești în șarade. Nu înțeleg mare lucru..*

— *N-ai ce să înțelegi mai mult. Dar stai să te lămuresc: Wild Water crede că l-am părăsit. Pricepi?*

— *Ce să pricep? Te-ai despărțit sau nu te-ai despărțit?*

— *Ei bine, nu! Dar asta rămîne numai între noi. El crede însă că da. I-am spus că totul s-a sfîrșit... și o merita din plin!*

— *Ei, și care e rolul meu?*

— *Ai să cîștigi o grămadă de bani și vom face tot Dawsonul să rîdă cu lacrimi pe socoteala lui Wild Water, înțelegi? Așa îl voi face mieluțel. Are nevoie. Nebunul asta are toate nărodcele.*

— *Și e logodit cu cea mai drăgălașă femeie din Alaska, adăogă Smoke.*

— *Da... și asta... și de aceea crede că poate să ridice steagul revoltei, să mă șfideze. Noaptea trecută iar a făcut-o boacănă. A așternut parchetul tavernei cu pudră de aur. Aproape 1000 de dolari. Ai auzit, probabil.*

— *Da, azi dimineață. Aș fi vrut să fiu eu mătură-torul tavernei. Dar tot nu pricep. Ce vrei de la mine?*

— *Ascultă' Wild a devenit prea turbulent. Am rupt legătura noastră și se văicărește peste tot că are inima zdrobită. Și acum, iată despre ce este vorba... Îmi plac nespus de mult ouăle...*

— *Și ce legătură este între povestea pe care mi-ai spus-o și pofta d-tale de ouă?*

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

25

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL III * Nr. 85 * Sîmbătă 23 mai 1959 * 8 pagini — 1.50 LEI

GENEVA — IN ACESTE ZILE

LA „CASA PRESEI"

Corespondență telefonică specială

Casa Presei, instalată în vechiul Palat Electoral din Geneva, adăpostește pentru a patra oară ziariștii din întreaga lume. Ca și în 1954, la conferința care a dus la restabilirea păcii în Indochina precum și cu prilejul celor două conferințe din 1955 — aceea a șefilor de guverne și apoi aceea a miniștrilor de Externe ai U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței, — Casa Presei a devenit și la actuala Conferință a miniștrilor de Externe, centrul de informare a opiniei publice din toate colțurile globului.

Încă de pe scările monumentalei clădiri te iau cu asalt vînzătorii de ziare, care îți prezintă cu glas strident evenimentul cel mai important al zilei, legat, firește, de desfășurarea Conferinței miniștrilor de Externe. Acestui important eveniment al politicii internaționale, ziarele de pretutindeni îi acordă atenția cuvenită publicînd la locuri de frunte relatările asupra lucrărilor Conferinței. Există și unele ziare, care, pe lîngă relatările și comentariile obișnuite, își rezervă spațiu și pentru ultimele „informații" din surse proprii, ca de pildă ziarul „La Suisse", în care apare zilnic, sub un titlu pe două coloane, o rubrică intitulată „Din culisele Conferinței". Cît privește ziarul „New York Herald Tribune" el a găsit un mod original de a pătrunde mai ușor în mîinile ziariștilor. Un oarecare negustor de whisky oferă gratuit ziarul celor ce vin la Casa Presei, făcîndu-și printr-un anunț lipit pe prima pagină, reclama acestei „sublime băuturi"...

Înarmat cu maldărul de ziare, încerci să pătrunzi în incinta clădi-

Mircea RĂDULESCU

• (Continuare în pag. 3-a)

Vedere generală a orașului Geneva, unde are loc Conferința miniștrilor de Externe.

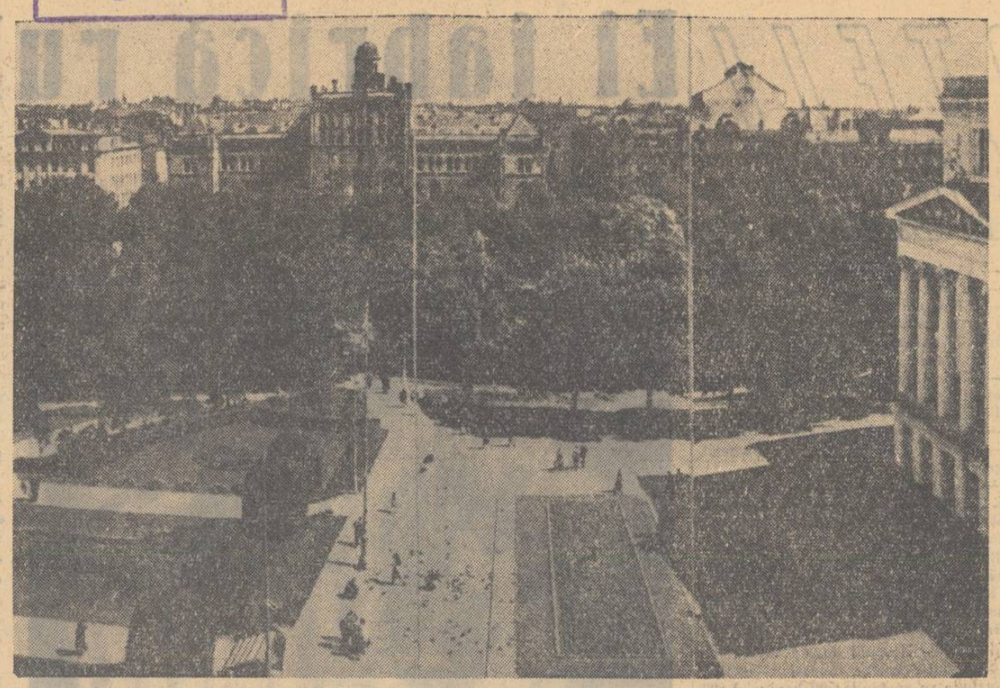

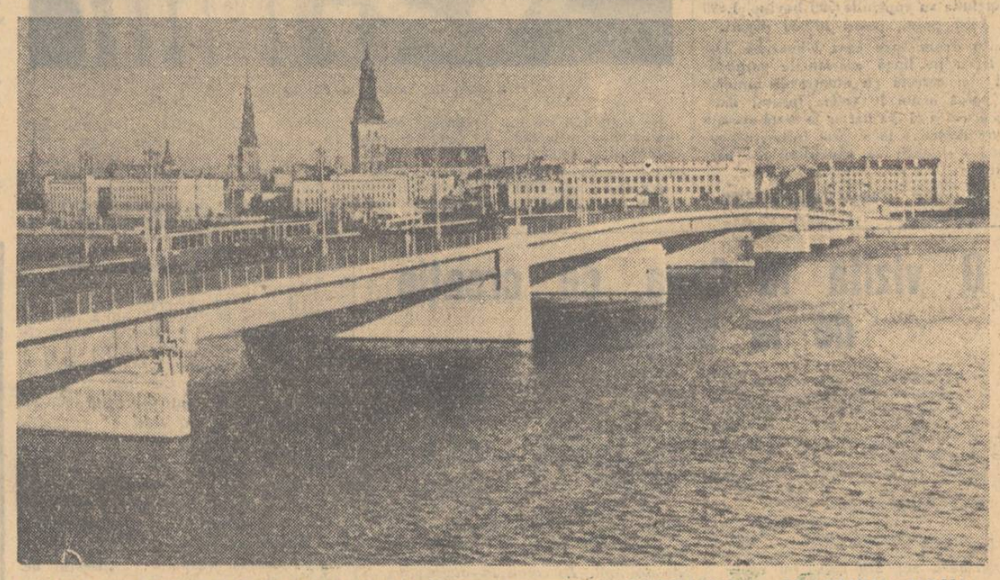

La Riga, capitala R.S.S. Letone, se desfășoară în prezent „SAPTAMINA CULTURII ROMINEȘTI IN R. S. S. LETONA". Prezentăm cîteva aspecte din acest frumos oraș. SUS: centrul orașului, (în dreapta este clădirea Teatrului de Operă și Balet); JOS: Podul nou construit peste riul Daugava.

INSEMNĂRI DE CĂLĂTORIE

ÎN R.S.S. LETONĂ

După cîteva ceasuri de zbor, avionul aterizează la Riga, capitala Letoniei sovietice, unde va avea loc tradiționala sărbătoare de vară a cîntecului și jocului. Soarele a atins cel mai înalt punct al zenitului și razele lui fierbinți ne silesc să trecem repede în marea sală a aeroportului, care impresionează prin picturile sale și ornamentații bogate sugerînd cu discreție geniul creator al poporului leton.

Aflu că lucrările de construcție — pentru că aeroportul e construit de curînd — au fost conduse de inginerul șef al Direcției de construcții și montaje „Aeroportstroi", iar proiectul arhitectural aparține lui S. A. Vorobiov, din Moscova. Nobile legături de prietenie! Pe un panou mare din fundul sălii centrale zăresc niște peisaje deosebit de expresive. Panourile divulgă de îndată noului venit că la Riga se desfășoară în aceste zile tradiționala sărbătoare a cîntecului și jocului. Sînt înfățișate aspecte din viața fericită a poporului, peisaje de pe litoralul mării, din Riga și din Signeda.

Și are de ce să fie mîndru și fericit poporul leton. Priviți harta Letoniei: în partea de Nord pătrund ca un istru îngust pămînturile R. S. S. Estone. Pe vremuri, în aceste locuri țăranii erau exploatați fără cruțare, clasele dominante întrețineau vrajba între naționalități. Acum, la întîlnirea dintre hotarele celor două republici surori, se întind pămînturile și acareturile colhozului estonian „Vildu Tee" („Calea dreaptă") din raionul Arbiask. Alături, de amîndouă părțile, înverzesc ogoarele colhozurilor letone „Imant Sudmalis" și „Vienibaba".

Pe aici natura este foarte darnică. Luncile sînt bogate, malurile șerpuite ale rîurilor strălucesc în straie de culoarea smaraldului, întocmai ca pe Oltul nostru, vara. Pe fondul verde închis al pădurilor de brad se desenează mesteceni albi, iar lîngă fiecare casă zărești tufe de liliac. Oriunde privești cresc semănături pe ogoare colhoznice și o vegetație bogată în grădinile de zarzavat.

Poporul leton este harnic și mîndru de cuceririle sale.

Scuturînd de pe umerii săi, în 1940, regimul burghez, poporul leton, cu ajutorul neprecupețit al oamenilor muncii din republicile frățești, își creează o puternică industrie socialistă, o agricultură socialistă bine înzestrată din punct de vedere tehnic, o nouă cultură — națională în formă și socialistă în conținut.

Deși R. S. S. Letonă are numai 1,5 milioane locuitori, în Republică, pe lîngă zecile de școli medii, funcționează zece instituții de învățămînt superior, o academie de științe, teatre de stat, o largă rețea de cinematografe.

Nume ca ale lui E. I. Smilghis, A. F. Amtiman Briedit, artiști ai poporului ai U.R.S.S., ca ale lui L. D. Brezin, I. A. Osis, artiști ai poporului din R. S. S. Letonă — au depășit de mult granițele Republicii.

I. SAFIR

• (Continuare în pag 4-a)

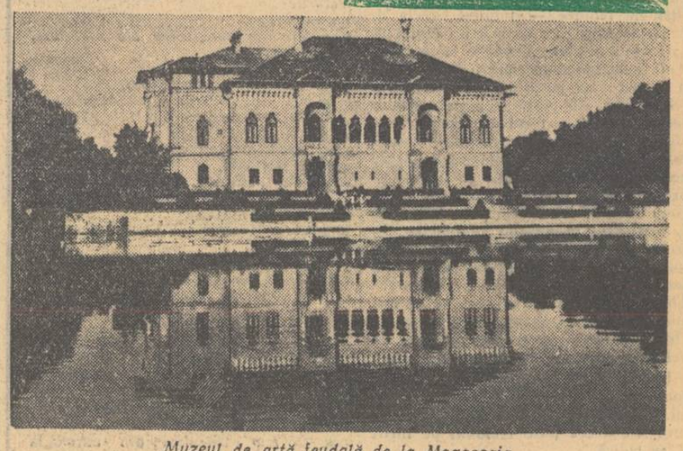

Muzeul de artă feudală de la Mogoșoaia

Opere pentru 23 August

O VIZITA LA CASA DE CREAȚIE DE LA MOGOȘOAIA

Mogoșoaia... Ieri domeniu princiar, azi muzeu, ieri loc de huzur al Bibeștilor, azi Casă de creație. Era duminică dimineața și liniștea a fost tulburată de glasuri tinere, care năvăleau ca un cînt al vieții în tăcerea parcului. Apoi glasurile celor veniți să viziteze muzeul de artă feudală al palatului au tăcut cu pioșenie. Vizitatorii au intrat în palatul construit în anul 1702 de Constantin Brîncoveanu pentru fiul său Ștefan. Au vizitat pe rînd camerele cu firide înguste, cu uși scunde din lemn sculptat, sala pavată cu sticlă aurită, s-au oprit în fața diferitelor piese de artă ale secolelor XVII și XVIII.

Aici, în parcul minunat, plin de poezie și pitoresc, îmbrățișat de liniștea pădurii, de argintiul apei și îmbălsămat de parfumul florilor, își petrec zilele lucrînd, scriitorii, compozitorii, sculptorii — făuritorii artei și literaturii noastre noi.

Am bătut cu emoție la o ușă... Mi-a deschis-o poetul Demostene Botez. Soarele, florile din cameră, mîngîea de volei, punctau intimitatea luminoasă a interiorului. Discuțiile au alunecat întîi spre aceste amănunte, care încălzesc și deschid făgașul primelor întrebări:

— Jucați volei?...

— *De mult; am fost campion al țării la oină și îndrăgesc sportul. Și acum îmi petrec timpul pescuind sau jucînd volei, atunci cînd nu scriu.*

Apoi discuțiile au pășit spre literatură. Poetul ne-a vorbit despre ceea ce pregătește în cinstea zilei de 23 August. Majoritatea lucrărilor le-a scris aici, la Mogoșoaia. Pentru 23 August a și predat un volum de versuri, intitulat „*Carnet*" și romanul „*Anghel Oprișan*", în care vorbește despre un băiat de țară venit la București, la uzină, unde sub îndrumarea unui vechi comunist ajunge el însuși un vajnic luptător pentru cauza clasei muncitoare. Volumul de poezii „*Lanterna magică*", predat pentru tipar, e scris pentru pionieri tot în cinstea zilei de 23 August. Activitatea prodigioasă din aceste zile a lui Demostene Botez nu s-a încheiat. El lucrează acum, în colaborare cu un vechi vînător, la o carte pentru tineret, cuprinzînd povestiri literare despre viața animalelor, a păsărilor și a plantelor pădurilor noastre.

Ieșan de origină, Demostene Botez a scris în amintirea lui Mihail Eminescu,

Carmen CONSTANTINESCU

• (Continuare în pag. 2-a)

Printre petroliștii de la Rășina

Încet se lasă amurgul. Sus, pe coama dealului se înalță turlele sondelor în foraj, învăluite în pîcla cețoasă a înserării.

De pe coama dealului, cînd te uiți în vale, priveliștea ce se desfășoară este de-a dreptul uimitoare. Cel ce vine pentru întîia oară prin partea locului poate să creadă că a nimerit deodată în niște străfunduri mitice, în care se petrec ciclopice munci în miezul înflăcărat al pămîntului.

Sonde învăluite în aburi se-nșiră ca niște oaze de lumină, în întuneric.

Ziua și noaptea, pe ger sau pe arșiță, pe ploaie sau pe ninsoare, brigăzile de sondori forează mereu înaintînd metru cu metru spre adîncurile purtătoare de aur negru.

La Oficiul de Foraj telefoanele zbîrnîie.

Are loc raportul de seară. La telefon raportează oameni de la zeci de sonde unde peste zi s-au petrecut evenimente care bucură sau supără, dau speranțe sau pun pe gînduri. Iau parte la raport șefii secțiilor de foraj, de la mecanică, suprafață, transporturi, serviciul tehnic și serviciul geologic. Unii din ei sînt tineri, alții mai vîrstnici, dar toți au înfățișarea unor bărbați călîți, pe fața cărora citești hotărîre și dîrzenie și mai ales vezi energia gata oricînd să se transforme în acțiune.

*

Către ora nouă și jumătate raportul s-a terminat, fără ca să se fi semnalat ceva deosebit în schelă. Telefonul nu a adus nici o veste rea. Citeam pe fața fiecăruia sentimentul de mulțumire și de ușurare al omului care a încheiat o zi de muncă grea, dar dătătoare de roade. În afară de cei din serviciul de noapte, toți se îndreptau spre colonie la odihnă bine meritată.

În curînd, în fața Oficiului nu au rămas decît mașinile de serviciu, iar în birou au mai zăbovit cîțiva petroliști pentru definitivarea unui program mai greu de instrumentație la o sondă.

Inginerul șef îmi spune că face un mic control de noapte. Îl însoțesc. Burnița încă. Pe magistrale, activitatea nu se deosebea cu nimic de cea din timpul zilei. Autocamioane de tonaj mare și obișnuit, tractoare Kirov pe șenile, străbat magistralele, trăgînd în urma lor remorci și platforme cu motoare și pompe, granice, cabane nedemontabile, mii de saci cu ciment sau barit, burlane pentru tubaj și prăjini de foraj. Mașini grele cu remorci ale secției de montaj, încărcate cu turle demontate, trec trăgînd greu la deal.

Pufăituri ritmice de aburi, scîrțîitul greu și prelung al frînelor de la granice și uruitul meselor rotative, te întîmpină din toate părțile. Pe culmile din jur sondele din celelalte secții, luminate de ghirlande de becuri, își continuă și ele munca de noapte.

Cu căștile și pelerinele ude de burniță, grupuri de cîte doi-trei oameni se îndreaptă, pe potecile ce șerpuiesc, spre sonde. Sînt sondorii schimburilor de noapte.

Ne îndreptăm spre sonda 362, care ne este prima în cale. Sonda nu mai are mult pînă să atingă adîncimea programată. Se forează ultima sută de metri. Materialele necesare pentru operațiunile viitoare, burlane, chimicale și ciment, se află depozitate în ordine perfectă și-și așteaptă rîndul. Peste tot ordine și curățenie, utilajele și sculele sînt puse la locul lor. Tocmai

Ing. Șerban GEORGESCU

• (Continuare în pag. 2-a)

Publicăm azi în pag. 7-a

REZULTATUL CONCURSULUI NOSTRU POPULAR CU PREMII

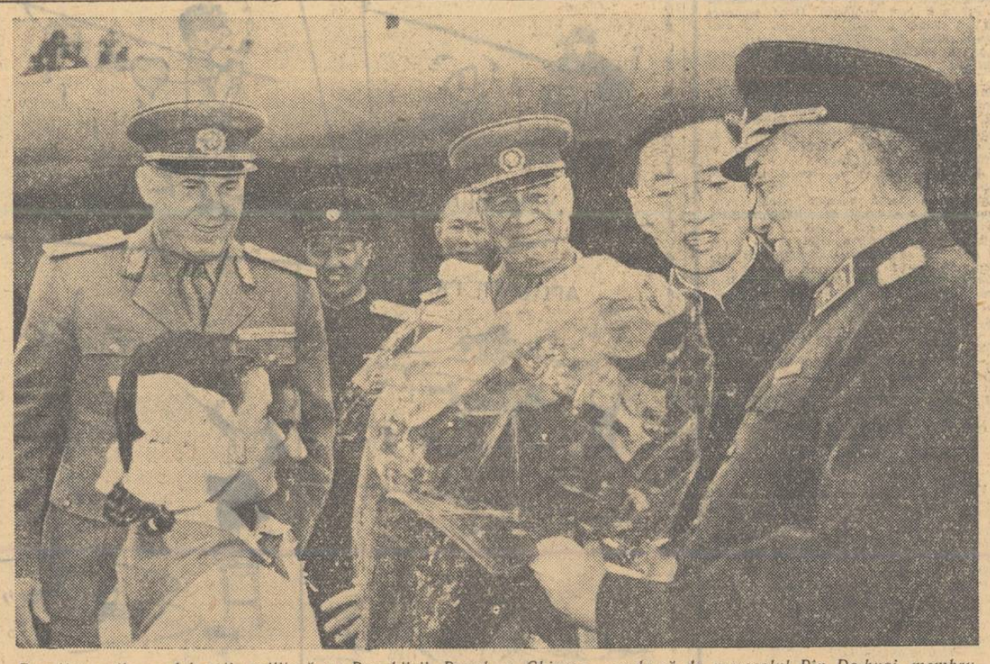

De cîteva zile, o delegație militară a Republicii Populare Chineze, condusă de mareșalul Pin De-huai, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist Chinez, locțiitor al prim-ierului Consiliului de Stat și ministrul Apărării al R. P. Chineze, face o vizită de prietenie în țara noastră, la invitația ministrului Forțelor Armate ale R. P. Romîne. În clișeul nostru, mareșalul Pin De-huai este întîmpinat cu flori, de un grup de pionieri, la sosirea în gara Băneasa.

Fotografia: M. CIOC

În acest număr:

Convorbire cu SULTANUL DIN LAHEJ

Moravuri și năravuri
O OARECARE FAMILIE ȘERBĂNESCU

FAPTE MICI DIN LUMEA LARGA

TRACTOARE FĂRĂ TRACTORIȘTI

Un film povestit
„Frunze roșii"
O producție a studiourilor sovietice

SFATURI PRACTICE
MODĂ
COSMETICĂ

Interviul nostru cu GUSTAV SCHUR, cîștigătorul „Cursei Păcii"

Jocuri distractive

SOCOTELI CONVINGĂTOARE

Gheorghe Țișcă ședea la masă și socotea. Nevasta, care se-nvârtea în jurul sobei pregătind de-ale gurii, se opri mirată.

— Ce tot mizgălești ziarul ăla acolo ? Gheorghe o privi contrariat.

— Mizgălesc zici ?! Hm ! Ia uită-te aici... Îi întinse ziarul pe ale cărui margini înșirase diferite socoteli și începu să-i explice : Francisc Mesaroș pentru cele 533 zile muncă a câștigat anul trecut, luat totul în bani, 21.320 lei. Asta înseamnă peste 1700 lei lunar. Ion Șicai, 22.240 lei, Ion Gherman...

— Bine, dar cât le-a revenit pentru o zi muncă ? sări femeia neîncrezătoare.

— La circa 40 lei. Au primit : 3,2 kg. grîu, 4 kg. porumb, o mulțime de orz, zahăr, cartofi. Și Mihai Schvenderer și Andrei Prizer și alți colectiviști din comuna Biled, raionul Timișoara, au dus acasă care-țele pline cu saci doldora de grăunțe. Plus bani. Și noi ?... Gheorghe tăcu încruntat. Și de nu i-ar fi zis oamenii : „vino Gheorghe cu noi în colectivă. Sîntem mulți și-i mai ușor". Așa i-a grăit și Bec Sabin, președintele și ceilalți. Gheorghe Țișcă se mulțumea să zîmbească împăcat. „Să mă mai gîndesc" — zicea.

Dar pe măsura ce se scurgea vremea satul prinse a fierbe, a se frămînta. În clocotul acesta a fost cuprins, vrînd, nevrînd și Gheorghe Țișca. A fost cuprins căci oricît a încercat și el — ca și alții — să nu bage în seamă gospodăria, cele ce se petreceau acolo îi atrăgeau privirile, îl făceau să plece urechea, să asculte, să chibzuiască. Nici nu se putea altfel. Mina asta de oameni, unită în gospodăria „8 Martie", a întors pe dos tradițiile satului din primii ani de la înființare. De unde pînă atunci pentru semănăturile de primăvară se ara abia în preajma însămînțatului, colectiviștii aduc acum tractoare S.M.T. și fac ogor de toamnă pe întreaga suprafață. Porumbul se mușuroia în vremea sapatului ; ba unii îl lucrau și cu rarița. Colectiviștii îl sapau răruit după cum le-a explicat inginerul Giambazu. Apoi au adus tot felul de chimicale cu care tratau sămînța. Înainte orzul, de pildă, nu s-a tratat niciodată în Biled contra taciunelui zburător. Colectiviștii l-au tratat și au cîștigat un spor de 900 kg. la hectar. Au iarovizat ovăzul și cartofii și cîte alte noutăți. Dar ceea ce i-a uimit mai mult pe locuitorii satului a fost introducerea culturii legumelor. Nimeni n-a produs în Biled așa ceva pe suprafețe mari și toți erau încredințați că pe pămîntul de aci, în afară de tutun, sfeclă de zahăr și cereale, alte plante nu merg. Colectiviștii și-au făcut o grădină întinsă, au construit răsadnițe și sere, au creat un sistem de irigare, au aplicat metoda ghivecelor nutritive etc., astfel că legumicultura a devenit pentru ei o sursă de venituri care numai în 1958 le-a adus 650.000 lei cîștig net.

— Dacă dau 40 lei, înseamnă că împart tot, spuse într-un tîrziu femeia, întrerupînd gîndurile lui Gheorghe.

— Ba nu ! Nu-i chiar așa. Au avut grijă să dezvolte și avutul comun, obștesc. Socotește și tu : fondul de bază în 1950, la alcătuire, era de 192.272 lei. Și a crescut în 1958 la 5.500.000 lei... Gheorghe tăcu brusc. Își aminti iar de fierberea din sat. Recoltele colectiviștilor de 2373 kg. grîu la hectar din anii trecuți, de 3300 kg. porumb boabe din 1958 nu li s-au părut lucru de șagă lor, celor „de pe margine" — cum li se zicea în sat individualilor. Plantele tehnice — tutunul, sfecla de zahăr (pentru care au luat premiul I pe țară) le-a asigurat 3.000.000 lei în 1958. Apoi zootehnia. Au pornit de la 33 cai și 6 vaci ; azi au 189 capete bovine și 742 oi. Au 719 porci și peste 1.000 de păsări. Întreg sectorul zootehnic l-au rînduit în numeroase grajduri, cotețe, magazii ; circa 30 de obiective noi au construit colectiviștii atît cu forțe proprii cît și cu ajutor de la stat. „Alte circa 700.000 lei obținuți în 1958 prin valorificarea produselor zootehnice" — își aminti Gheorghe Țișcă de spusele lui Nastase Păloiu, contabilul acestui sector. Cu astfel de cifre Gheorghe Țișcă și-a zis că nu se cade să se mai mire de Ion Dorobanțu, I. Schemer și alții care și-au făcut case noi, de tot belșugul văzut în cascle colectiviștilor.

Înainte de a face 'pasul hotărîtor s-a apucat să calculeze din nou totul, totul. Ce i-au dovedit socotelile, ați văzut... De aceea puse creionul pe hîrtie și se ridică.

— Ei dară mă duc, spuse simplu.

— Și cina ?

— Cînd am să vin. Scoate cererea din sertar... Femeia îi aduse cererea pregătită de cîteva zile și Gheorghe plecă...

. . . . . .

— Ce-i Gheorghe ? îl întîmpină Bec, președintele colectivei.

Țișcă îi întinse tăcut hîrtia.

— Și tu ? se bucură Bec citind-o.

— Cum și cu ?! îl privi nedumerit Țișcă.

— Păi uite am mai primit cîteva azi. În curînd, tot satul e în colectiv, frate. Aproape 100 de familii ce vom lucra 3000 ha. pămînt.

Bec îi explică cum că oamenii au hotărît să împartă produse numai cît le trebuie să trăiască din belșug. Surplusul au stabilit să-l vîndă statului că doar banii tot lor le rămîn.

Și tot Bec îi spuse despre averea lor peste doi ani ; numai sectorul zootehnic va cuprinde 500 bovine, 1.600 oi, 2450 porci, peste 10.000 păsări.

...În drum spre casă Gheorghe Țișcă trecu pe lîngă acareturile gospodăriei. Le cercetă cu atenție și mîndrie de parcă acum le vedea întîiași dată. De acum și el era părtaș la toată această avere colectivă la a cărei înflorire continuă e hotărît să contribuie cu hărnicie.

Ing. Virgil LAZAR

Ei fabrică rulmenți

Reportaj la uzinele „Steagul Roșu" din Orașul Stalin

De cîteva minute stau în uriașa hală a fabricii de rulmenți din Orașul Stalin și-l aștept pe tovarășul Raica. A trecut abia o jumătate de oră de cînd l-am cunoscut la comitetul de partid al uzinei și mi-a și devenit familiar acest om potrivit de statură, cu un început de chelie, volubil.

În sala de montaj a rulmenților

De cum mă vede, tovarășul Raica mă conduce în biroul său. Sînt ceasurile dimineții și femeia de serviciu șterge praful cu meticulozitate. O tînără îmbrăcată cu un scampolo prea scurt se ocupă cu reîntegrarea unor schițe, deteriorate de atîta întrebuințare. În rafturile înșirate de-a lungul pereților, sute de bibliorafte, dosare, mape, ștanțe, fiecare purtînd un număr — enigmă pentru orice nou venit.

— **Fiecare tip de rulment construit în uzină de-a lungul anilor își are în această cameră actul său de naștere** — îmi spune tovarășul Raica, și mîna sa descrie un cerc. **Impresionant, nu ?**

Spre convingere, tovarășul Raica îmi întinde o mapă cu scoarțe roșii, în care e scrisă istoria de 10 ani a rulmentului românesc. O frunzăresc, notez cîteva cifre, dar în această mapă nu prea pot deslușî căutările acestui colectiv de-a lungul anilor. Cer deci tovarășului Raica să mă ducă la oamenii care în urmă cu 10 ani stăteau în aceste hale imense, în fața mașinilor neprofilate și își băteau capul să făurească rulmenții. Sînt condus prin secții, stau de vorbă cu un om, cu un altul dar iarăși nu izbutesc să aflu mai multe. La întrebarea „Cum a fost", primesc mereu același răspuns : **„Destul de greu !"** Și oamenii pomenesc: **n-aveam utilaj perfecționat, scriitorului, gazetarului Demostene Botez și l-am lăsat din nou în lumea poeziei, cuibărită aici într-un colț pitoresc din Mogoșoaia.**

Am plecat mai departe în investigație literară. Și nu a fost de loc greu...

Pe Dimos Rendis l-am văzut pe lac, vîslind... Cînd s-a întors, autorul cărții *„Ulița măslinului sălbatic"* mi-a vorbit despre poemul de mare amploare pe care îl terminase în dimineața acelei zile cu soare și pe care l-a închinat zilei de 23 August.

— *Poemul se intitulează „IMPĂRĂȚIA PROLETARĂ"* — mi-a spus poetul — *și este un poem în cicluri, o replică la „Împărat și proletar".*

— De cînd pregătiți poemul ?

— *De mult, din 1954 îl am în minte.*

— E forma lui definitivă ?

— *Da ! L-am scris de trei ori în formă definitivă, dar acum sînt sigur că e terminat. Textul în limba greacă e gata de mult.*

— Cînd îl dați la tradus ?

— *Îl traduc singur.*

Dimos Rendis a lucrat zile în șir pentru a putea traduce poemul. Și azi, cînd el este gata în cinstea marei sărbători, mi-a citit un fragment intitulat

„VISURILE".

Patria
e plină de visători.
Visurile
au evadat
din cercurile amețitoare ale somnului,
au descălecat
de pe norii
multiformi,
multicolori.
Visurile
au împins
cu umerii lor lați
porțile Dofianei,
le-au dat în lături
și au ieșit să se scalde în fapte,
în aerul ce miroase
a brad și a lapte.
Visurile
au împins și au deschis
cu mîinile lor puternice
coperta operelor lui Lenin.
S-au întins ca să se desmorțească,
au ieșit și s-au bărbierit
în oglinjoarele ochilor patriei,
să-și încerce tinerețea,
și țăria.

Dimos Rendis rămîne mai mult timp la Casa de creație, căci abia de terminat un poem intitulat *„Prăbușirea lui Icar"*, inspirat din mitologia greacă.

Mi-am luat rămas bun de la Dimos Rendis și am plecat spre pădure.

Pe o bancă, sub un tei ce stă gata să-și plesnească mugurii florilor, l-am găsit pe sculptorul Boris Caragea, venit împreună cu soția să petrecă o zi de odihnă.

Boris Caragea mi-a vorbit de ceea ce pregătește în atelierul lui de la București pentru 23 August.

— *Statuia lui Lenin, înaltă de 6 metri, e aproape gata. Lucrez la ea de doi ani. Tot pînă în august va fi gata și basorelieful — care reprezintă muzica și dansul — pentru decorarea Operei, pe care îl termin împreună cu sculptorița Zoe Băicoianu. În pregătire am o frescă pe ideea unui vers din „Internaționala" :* „Sculați voi oropsiți ai vieții".

— Care este sculptura de care vă simțiți mai atras ?

— *Ca un veșnic îndrăgostit de artă, bineînțeles la cea la care lucrez în prezent.*

În această zi de duminică am găsit-o aici și pe compozitoarea Hilda Jerea, care pregătește un ciclu de cîntece, pe versuri de Maria Banuș, pentru un cvartet vocal și pian și o suită de cîntece de muncă, pe versuri de Cicerone Theodorescu.

★

Se înserase, parcul a rămas pustiu. Salcîmii își scuturau floarea și stelele se cern pe albastrul cerului de vară. Parcul doarme... Doar ici, colo, cîte o lumină blîndă țîșnește din ferești, mărturie că scriitorii au prins să depene pe hîrtie mai departe operele lor.

Carmen CONSTANTINESCU

O vizită la Casa de creație de la Mogoșoaia

(Urmare din pag. 1-a)

de la a cărui moarte se vor împlini curînd 70 de ani, o poezie intitulată *„O scrisoare pentru Eminescu"*, în ritmică eminesciană.

La Copou, în lașul pașnic, a lui raze
mai rămîn
Ca să poleiască-n aur frunza
teiului bătrîn,
Și din lumea-n care totul e nepăsător
și rece,
Plopii fără soț din cale toi cu
dragoste-i petrece.

I-am mulțumit poetului, scriitorului, gazetarului Demostene Botez și l-am lăsat din nou în lumea poeziei, cuibărită aici într-un colț pitoresc din Mogoșoaia.

Am plecat mai departe în investigație literară. Și nu a fost de loc greu...

Pe Dimos Rendis l-am văzut pe lac, vîslind... Cînd s-a întors, autorul cărții *„Ulița măslinului sălbatic"* mi-a vorbit despre poemul de mare amploare pe care îl terminase în dimineața acelei zile cu soare și pe care l-a închinat zilei de 23 August.

— *Poemul se intitulează „IMPĂRĂȚIA PROLETARĂ"* — mi-a spus poetul — *și este un poem în cicluri, o replică la „Împărat și proletar".*

— De cînd pregătiți poemul ?

— *De mult, din 1954 îl am în minte.*

— E forma lui definitivă ?

— *Da ! L-am scris de trei ori în formă definitivă, dar acum sînt sigur că e terminat. Textul în limba greacă e gata de mult.*

— Cînd îl dați la tradus ?

— *Îl traduc singur.*

Dimos Rendis a lucrat zile în șir pentru a putea traduce poemul. Și azi, cînd el este gata în cinstea marei sărbători, mi-a citit un fragment intitulat

„VISURILE".

Patria
e plină de visători.
Visurile
au evadat
din cercurile amețitoare ale somnului,
au descălecat
de pe norii
multiformi,
multicolori.
Visurile
au împins
cu umerii lor lați
porțile Dofianei,
le-au dat în lături
și au ieșit să se scalde în fapte,
în aerul ce miroase
a brad și a lapte.
Visurile
au împins și au deschis
cu mîinile lor puternice
coperta operelor lui Lenin.
S-au întins ca să se desmorțească,
au ieșit și s-au bărbierit
în oglinjoarele ochilor patriei,
să-și încerce tinerețea,
și țăria.

Dimos Rendis rămîne mai mult timp la Casa de creație, căci abia de terminat un poem intitulat *„Prăbușirea lui Icar"*, inspirat din mitologia greacă.

Mi-am luat rămas bun de la Dimos Rendis și am plecat spre pădure.

Pe o bancă, sub un tei ce stă gata să-și plesnească mugurii florilor, l-am găsit pe sculptorul Boris Caragea, venit împreună cu soția să petrecă o zi de odihnă.

Boris Caragea mi-a vorbit de ceea ce pregătește în atelierul lui de la București pentru 23 August.

— *Statuia lui Lenin, înaltă de 6 metri, e aproape gata. Lucrez la ea de doi ani. Tot pînă în august va fi gata și basorelieful — care reprezintă muzica și dansul — pentru decorarea Operei, pe care îl termin împreună cu sculptorița Zoe Băicoianu. În pregătire am o frescă pe ideea unui vers din „Internaționala" :* „Sculați voi oropsiți ai vieții".

— Care este sculptura de care vă simțiți mai atras ?

— *Ca un veșnic îndrăgostit de artă, bineînțeles la cea la care lucrez în prezent.*

În această zi de duminică am găsit-o aici și pe compozitoarea Hilda Jerea, care pregătește un ciclu de cîntece, pe versuri de Maria Banuș, pentru un cvartet vocal și pian și o suită de cîntece de muncă, pe versuri de Cicerone Theodorescu.

★

Se înserase, parcul a rămas pustiu. Salcîmii își scuturau floarea și stelele se cern pe albastrul cerului de vară. Parcul doarme... Doar ici, colo, cîte o lumină blîndă țîșnește din ferești, mărturie că scriitorii au prins să depene pe hîrtie mai departe operele lor.

Carmen CONSTANTINESCU

Cronica gastronomului

Mîncări de sezon

Mîncinoșii și sentimentalii trebuie să aibă o excepțională memorie ca să nu se facă de rîs. Că, din lipsă de memorie, mulți mîncinoși s-au făcut și se fac de rîs, nu-i nici o pagubă. Din contră. Dar de sentimentali e păcat. Milomanul care minte din congenitală și incurabilă meteahnă fără voia lui și fără scop, făcînd fără să știe o inofensivă artă pentru artă, e de compătimit. Dar mîncinosul conștient, acela care ticluiește în taină mîncinni și calomnii, fie în dauna altuia, fie numai spre al său folos, merită tot dispreful. Ce vină însă se poate aduce unui ins, care din pur entuziasm sau din indignare subită, laudă azi ceea ce osîndise ieri și invers; mai ales cînd entuziasmul sau indignarea lui se referă la lucruri de minimă importanță ? E cazul prietenului meu Costache. Costache nu minte. Dar fără să-și dea seama, se minte pe sine. Și asta nu atît din lipsă de memorie, cît mai ales din entuziasm pentru ceea ce face în clipa de față. Poate că tocmai de aceea însă, gătește atît de bine. Eu unul, în decurs de-atîția ani, am mîncat excelente trufandale în casa lui. Ei bine, nu mai departe decît ieri — am găsit pe Costache tunînd și fulgerînd împotriva trufandalelor. O nepoată îi trimisese niște pătlăgele roșii, de altfel foarte arătoase.

— Auzi dumneata ? Pătlăgele roșii în luna mai...

— Parcă îți plăceau, Costache, zic eu.

— De bună seamă că-mi plac, îmi răspunse, dar la timpul lor. Nu-i bine să arunci bani pe gîrlă. Nu uita că natura e cel mai bun profesor. Dacă nu vrei să fii seamă de ea, liber ești să mănînci piftie de porc în toiul verii, numai că pentru asta trebuie să fii cam hututui.

Văzîndu-l în aceste dispoziții, am socotit mai cuminte să nu-l contrazic, ba ceva mai mult, i-am bătut în strună. Și rău n-am făcut. Pus la ambiție și pentru a dovedi excelența legumelor de primăvară și-a pus Costache halatul și tichia și iată ce-a făcut :

A scos din dulap o cratiță de sticlă care merge la foc. A tăiat în ea untdelemn. A tăiat mărunt cîteva cepe verzi și le-a aruncat în untdelemnul încins. A așezat apoi o salată verde întreagă în mijlocul vasului și în jurul ei alte trei salate, care formau trei sectoare în jurul salatei din mijloc. În spațiul dintre salate a pus Costache morcovi tineri și cartofi noi, a presărat mărar tocat și sare și a pus capacul.

— Dar apă nu pui, Costache ? îl întreb mirat.

— Nici o picătură ! mi-a răspuns încruntat. Cînd se moaie cartofii și morcovii, mîncarea e gata. Pînă atunci, să-ți mai dau o rețetă, pe care n-ai decît s-o cerci singur.

Iată rețeta :

MÎNCARE DE MĂRAR ȘI PĂTRUNJEL

Volum egal din ambele, tăiate cam de vreo trei centimetri lungime. Le pui în untdelemn încins pe o ceapă verde tăiată mărunt și 2-3 fire de usturoi, tăiate la fel. Sărezi și acoperi cu capacul. Către sfîrșit adaugi bulion și lași să mai dea un clocot. Atît.

Pe cînd însemnam cele de mai sus, l-am surprins pe Costache, pe cînd îmi dicta, aruncînd priviri galeșe pătlăgelelor roșii, rotunde și lucioase ca niște bile de biliard.

— Vedea-le-ași salată, zic.

— Aș să le vezi acușica, îmi răspunse Costache.

— În luna mai ?

— Du-te dracului !

PĂSTOREL

Moravuri și năravuri

O oarecare familie Șerbănescu

Astă-iarnă, cam prin preajma Anului nou, m-a invitat amicul meu Victor la masă. Ne întîlnisem întîmplător pe stradă și cum nu ne văzusem de multă vreme, am stat la o vorovă stantepede mai bine de un ceas.

— Știi ceva ? — mi-a spus Victor — văd că am înghețat amîndoi stînd așa în loc. Vino mai bine mîine la noi la masă. N-o să-ți pară rău.

Atras de o atît de ademenitoare promisiune, am urcat a doua zi pînă la etajul III al unui bloc din centrul Capitalei. Apăsînd pe sonerie apartamentului 6, îmi aranjam cît mai îmbietor buchetul de flori, pregătindu-mă să-l ofer amabilei și atît de priceputei în ale gastronomiei gazde. Dar ce să vezi ? Apăs o dată, de două, de trei ori, fără ca ușa să se deschidă.

— Hait, mi-a făcut Victor figura, îmi zic. A uitat de invitație și a plecat în oraș.

Într-o doară, înainte de a pleca, bat în ușă, așa mai mult de necaz. Aud pași grăbiți și în pragul ușii apare Victor al meu, cu o figură tare jenată.

— Uitasem să-ți spun că soneria nu funcționează... Dar intră, te rog !

S-a dovedit că spusele lui Victor nu erau vorbe de clacă. Într-adevăr, masa a fost excelentă. La cafeluță, după ce vorbisem vrute și nevrute, îmi întreb prietenul :

— Ia ascultă, dar de ce nu-ți repari soneria asta, că doar n-ar fi mare lucru...

Victor s-a înegurat deodată la față. A tăcut o clipă și apoi mi-a spus cu glasul scăzut :

— Vezi, ai atins o chestiune care mă necăjește teribil. De fapt, soneria n-are nimic ; ni s-a tăiat curentul electric pentru neplată.

Și apoi vechiul meu amic mi-a povestit pe îndelete pricina necazului lui.

În urmă cu cîtva timp se mutase la el în apartament o oarecare familie Șerbănescu. Soțul, pe vremuri membru în consiliul de administrație al unei societăți anonime, era acum contabil la o cooperativă ; soția, o „doamnă" sulemenită și plină de fițe. Veniseră încărcați cu un car de pretenții și acaparaseră tot apartamentul : holul, vestibulul, culoarul de trecere spre dependințe.

— Vino să vezi, îmi spune Victor și mă duce prin casă. Apartamentul pare într-adevăr un magazin de antichități. Lăzi aruncate clae peste grămadă, damigene, sticle, se amestecă foarte puțin armoniosprintre scaune uzate, o masă cu trei picioare, un dulap cu ușa ruptă.

— Îți place ? — îmi zîmbește amărît gazda. Dar asta n-a fost decît începutul. După o lună-două, „doamna" Șerbănescu m-a oprit cînd veneam de la slujbă și m-a avertizat din vîrful buzelor că ea nu plătește decît cinci lei pe lună pentru lumină. Restul, mă privește.

— Păi bine, eu nu consum curent decît pentru un bec și aparatul de radio. Dumneavoastră aveți și aspirator electric de praf și reșou electric. Cum plătiți cinci lei, cînd consumul lunar e în medie de 40—50 lei ?

„Simpatica" mea colocatară mi-a întors spatele. M-am ambiționat și eu. Drept urmare, am stat două săptămîni fără lumină. Mai mult n-am rezistat. Am plătit 45 lei, plus taxa de deschidere și o lună am stat liniștit. A doua lună aceeași poveste. Vecinii mei se pregătiseră pentru ostilități : își cumpăraseră două lămpi de gaz, pe care le așezaseră ostentativ cît mai în văzul meu. Atunci, ce să fac ? Mi-am cumpărat și eu o lampă de gaz și așteptăm acum care pe care. Așa că în plină eră atomică, aici, în centrul Capitalei, mă culc odată cu găinile. Unde mai pui că nici întreținerea la bloc n-a plătit-o familia Șerbănescu de vreo două-trei luni !

— De, Victore, dacă te lași și tu așa. Ai și tu un comitet de bloc, un responsabil de stradă... Și la o adică, te poți adresa și comisiei de împăciuire de la sfat.

— Să știi că e o idee, — îmi spune prietenul meu.

Deunăzi l-am întîlnit din nou pe stradă pe Victor. Cu o figură radioasă, mi-a strigat de departe :

— Diseară ești invitat la mine. Să nu spui că nu poți venî !

— Diseară, Victore ? Pe întuneric ?

— Aș, ce întuneric ! S-a terminat duelul cu familia Șerbănescu. S-au sezisat și ceilalți colocatari, comisia de bloc, de isprăvile acestei familii care refuză cu încăpățînare să plătească chiria, întreținerea, lumina, care ignoră cele mai elementare reguli de conviețuire. Pînă la urmă au fost dați în judecată și evacuați. Poate că au învățat din toate acestea ceva.

Poate... Iar eu am scris aceste rînduri în speranța că vor avea de învățat și acele familii care nu se numesc neapărat Șerbănescu, dar care procedează întocmai ca ea.

Paul MARIAN

— De ce bei așa ?
— Am jurat că n-am să mai pun gura pe paftar...

Desen de C. FLORIAN

Printre petroliștii de la Rășina

(Urmare din pag. 1-a)

se terminase preluarea schimbului. Se efectuase controlul și ungerea, iar la sosirea noastră, cu sapa trasă sus, sondorul șef făcea instructajul de tehnica securității și protecția muncii. Sondorul șef — deși tînăr de tot, nu pare să aibă mai mult de 19—20 ani — pe nume Ilie Mrejeru, explică metodic și cu voce clară ce are fiecare de făcut, verificînd totodată cunoștințele sondorilor.

— Ia spune, nea Ioane, cîte ture are închiderea pe prăjini ?

— Douăzeci și patru și jumătate, răspunde nea Ion, care între noi fie vorba, putea să-i fie tată lui Ilie Mrejeru.

— Dar închiderea totală ? Costică, cîte ture are ? se adresează sondorului șef, de astă dată unul tînăr.

— Douăzeci și șapte, sună răspunsul sigur și doi ochi negri ne privesc vioi, de sub claia de păr la fel de neagră.

— Cînd ați probat ultima oară instalația de prevenirea erupțiilor ? întreabă de astădată inginerul șef pe Ilie Mrejeru.

— Ieri la ora zece, în schimbul lui Gheorghe Catană.

Mai punem cîteva întrebări și colorlalți din echipă, facem cîteva completări și ne pregătim mulțumiți de plecare. Sondorul șef trecuse deja la granic și lăsase jos tija patrată în masa rotativă, iar sondorii puneau prăjinile. Iată însă că ajutorul de sondor șef, un bărbat bine făcut, în puterea vîrstei, se apropie de mine, îmi întinde mîna și-n graiul moldovenesc molcom și plin de muzicalitate, după ce-mi dă binețe și-mi urează de bine, mă întreabă dacă-l mai cunosc. Mă uit bine la el și-n străfulgerarea unei clipe îl recunosc pe tovarășul Gheorghiță Virjoghie, care cu treisprezece ani în urmă, pe atunci sondor la o sondă din valea Taslăului, iar eu practicant, m-a ajutat la primii pași în meserie. Îmi mai spune că de trei ani lucrează pe aici, că s-a însurat în Vlăduleni și că are acum și doi copii. Bucuros de revedere îi răspund la toate, îi spun și despre mine cîte ceva, îi string mîna și ne luăm rămas bun de la ceilalți.

Coborînd poteca, auzim uruitul mesei rotative uniform și liniștitor.

Pornim spre sonda 401 din secția întîia. Aci găsim echipa de Strehăeni, în frunte cu sondorul șef Nicolae Popescu. Se introducea garnitura care fusese extrasă pentru schimbarea sapei. Granicul își deapănă uruind cablurile de oțel, macaraua grea urcă și coboară scîrțîind, aducînd unul cîte unul pașii de prăjini de foraj la gura puțului. Forajul a ajuns la adîncimea de 1 800 metri și se traversează roci foarte dure, deea ce face ca sapa să fie extrasă mai des pentru schimbare.

Sub mîinile dibace ale sondorilor, utilajele mari și grele de foraj par niște jucării. Le mînuiesc cu atîta ușurință și atît de precis își cunoaște fiecare munca, încît n-ai crede că nici unul din cei patru sondori din echipa lui Nicolae Popescu n-a văzut până acum 2—3 ani nici măcar cum arată o sondă.

Gheorghe Bîzu este mezinul echipei. Copil de țăran muncitor din Strehaia, de pe plaiurile Severinului, a absolvit școala profesională de petroliști din Tîrgoviște cu calificarea „sondor șef". Este încă foarte tînăr Gheorghe Bîzu, dar se vede mai prieput decît mulți sondori cu experiență. Nu-i întrec nici Ion Bălan, nici Vasile Gherghinescu și nici Nicolae Urs, ceilalți strehăieni ai lui.

La fiecare patru minute un nou „pas" este înșurubat, strîns cu grije și coborît în adîncul pămîntului. Sub uruitul granicului sonda trepidează ușor. Inginerul șef face cîteva observații și dă sfaturi asupra tratării noroiului.

★

Ne-am luat rămas bun, și din nou cu „GAZ"-ul nostru am pornit spre sonda 657.

Încă de la distanță, ne-a surprins liniștea de la sondă, pentru că la noi în sondările liniștea la sondă seamănă neliniștea în suflete.

La 657 l-am găsit pe bătrînul comunist Constantin Muscalu, brigadierul sondei, om care se apropie de 60 ani, conducătorul unuia din cele mai bune brigăzi de foraj din Oltenia și pe care-l cunoșteam de multă vreme.

Ne-a întîmpinat patid la față și parcă cu toată ființa încordată de grijă.

La prima privire ne-am dat seama de cauza neliniștii lui. Lanțul de legătură între granic și mașina de abur zăcea rupt grămadă. Se rupsese în timpul sapatului și odată cu aceasta viața sondei fusese paralizată.

Mînată de grija ca sapa să nu fie prinsă de teren, echipa condusă de sondorul șef Toma Tăbîrcă a reușit să repare lanțul numai în cîteva minute. Mașina de abur începu să pufăie din nou. Garnitura era însă prinsă „la put".

— Lăsați la greutatea normală și băgați pompele în paraiet.

Din nou frînele granicului au scîrțîit prelung. Toată împingerea, încărcătorul și furtunul zvîcniră sub impulsul debitului mare al noroiului din circulație.

— Manevrează intens de la 45—60 de diviziuni și alternează cu rotația ușoară la masă.

După cîteva manevre, o smucitură puternică și garnitura porni în sus, iar acele indicatorului de greutate au revenit brusc la gradația 45, ceea ce însemna greutate normală și că sapa era degajată.

Cu fața brobonată de sudoare brigadierul cu părul albit în șuvițe, a zîmbit fericit și cu el, toți cei de față. Se evitase un accident care ar fi dus la mari cheltuieli.

Nici nu observasem că zorile începuseră să șteargă vălurile de întuneric ale nopții. Lumina făcăruor începuse să pălească și contururile turlelor să iasă din întuneric.

În ureșul muncii, nimeni nu simțise nici frigul și nici umezeala, fiecare absorbit de munca lui adeseori primejdioasă și de lupta cu adîncurile pentru a smulge aurul negru ascuns acolo de milenii.

Și așa, încă o noapte a trecut la Rășina.

Ing. Șerban GEORGESCU

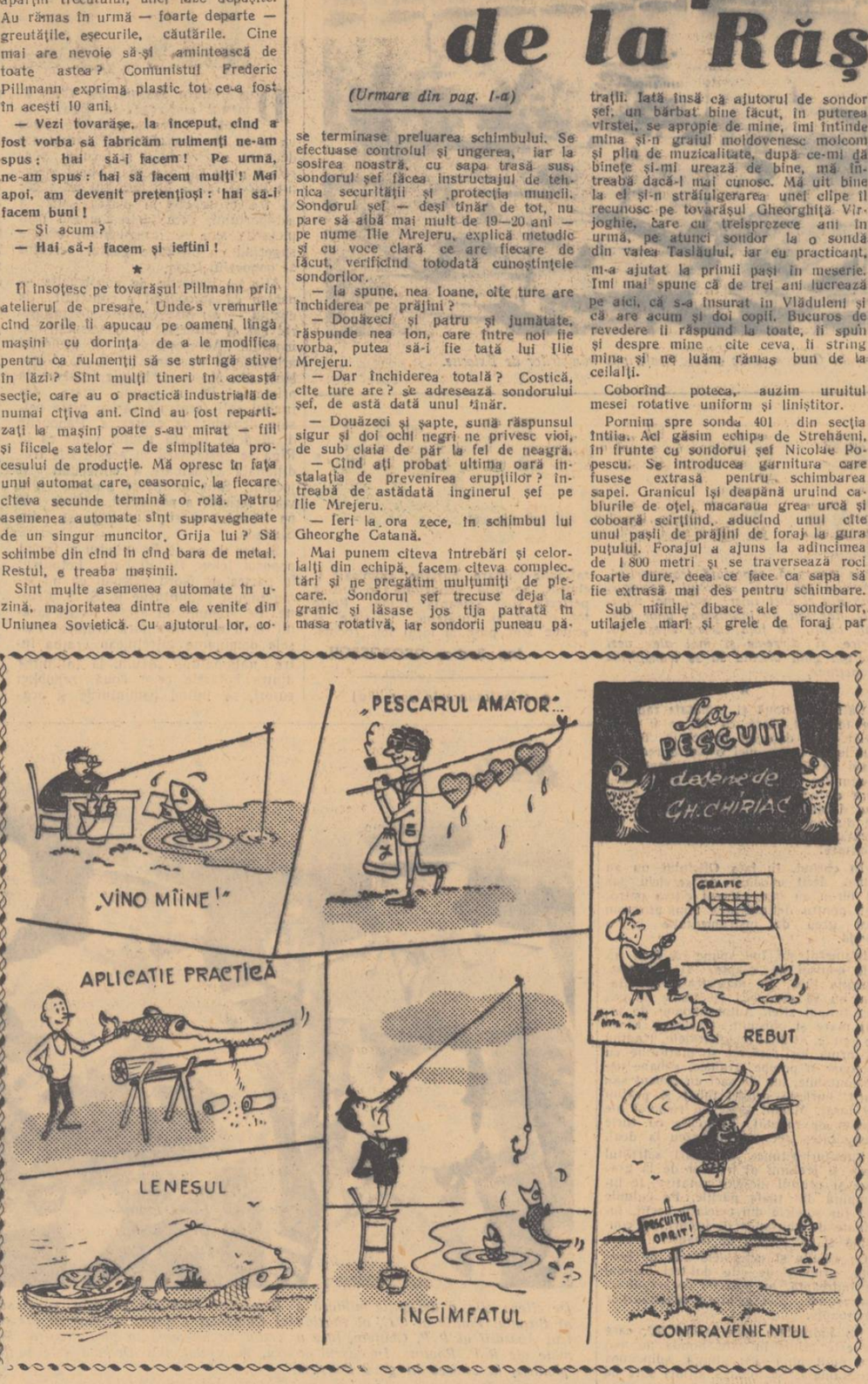

POȘTA Redacției

L.C. — Petroșani : Dacă starea sănătății nu vă permite să faceți eforturi prea mari, atunci abțineți-vă de la sport sau practicați-l în limitele posibilităților.

G. AUREL — Timișoara : Vom ține seama de sugestia dv., căutînd să scriem — la timpul oportun — despre acea fabrică ce ne-o indicați.

B. GRIGORIU — Zalău : „Prima rază" este o poezie care nu comunică nici o idee nouă. Ce e nou în aceasta : Soarele se urcă pe boltă cerească și de acolo trimite „prima rază" pe ogoare. De ce prima ? În continuare arătați că înaintea razei apare la un moment dat un nor negru, care este străpuns de rază. Apoi dv. concludeți : „Ea (raza n.n.) înfrumusețează florile pe ramuri/ Eu de mirosul florilor mă-mbat".

Dacă vă place poezia, după cum ne mărturisiți, aceasta nu este suficient. Poezia trebuie să mai placă și altora. Or, așa cum se prezintă acum, nu are șanse.

Le problema ridicată de dv., vă comunicăm că sîntem în permanență preocupați de apariția în condițiile cele mai bune, aviud în vedere și chestiunea semnalată în scrisoare.

N. PLOPEANU — Craiova : Au existat într-adevăr unii filozofi care au explicat transformările din lume prin intervenția unor catastrofe de mari proporții.

Această teorie ridicolă și absurdă nu poate sta în picioare nici o clipă întrucît este infirmată de legile obiective ale dezvoltării în univers. Teoria despre catastrofe e deci de-a dreptul catastrofală.

PANDELE STELIAN — București : A construi o răsadniță nu este unul din lucrurile cele mai complicate. Depinde cît de mare vreți s-o faceți, cît de bine utilată vreți să fie. Într-unul din numerele revistei noastre am vorbit despre cel mai nou model de răsadnițe, acel din material plastic.

Presupunem că nu urmăriți să vă construiți o răsadniță mare, fiindcă este prea costisitoare și apoi nu ați avea ce face cu atîtea răsaduri pe care le-ați crește. Pentru uzul propriei gospodării, aveți nevoie de o răsadniță modestă, care necesită doar cherestea și geam, ca principale mijloace de construcție. Experimentarea rămîne să o faceți în viitorul sezon rece. Așteptăm pînă atunci însă scrisori din recolta acestui an.

GH. POPESCU — Piatra Neamț : Discuția care ați avut-o despre pelicani cu colegii, trebuie să fi fost interesantă, căci a avut urmări. Dovadă e scrisoarea ce ne-ați trimis-o recent, în care ne întrebați dacă pelicanii sînt păsări stricătoare sau nu. Unii dintre dv. au spus că sînt stricătoare, fiindcă fiecare pelican consumă circa 2 kg pește pe zi. Alții au spus că nu, fiindcă pelicanii înghit peștii bolnavi, deși nu se știe cum reușesc să le pună atît de repede diagnosticul atunci cînd trec prin fața lor în goană.

Înclinăm să credem că părerea celor din urmă este cea bună, deoarece stîrpind peștii bolnavi, ei asaneaza apele. De aceea credem că nu sînt dăunători pelicanii.

V. BRADESCU — București : Metoda electrogeosmozei se aplică în vederea consolidării terenurilor prin introducerea unor substanțe chimice. De asemenea, tot prin această metodă se pot usca zidurile. Experiențele efectuate pînă acum au dat un randament mulțumitor.

CAROL ZIMBLER — T. Severin : Meciurile de fotbal ce se dispută în localitatea dv. pot fi programate și dimineața pentru ca, după amiază, să ascultați transmisiunile de la radio ale partidelor din categoria A sau internaționale. Acest lucru depinde însă de organele locale U.C.F.S. și de cluburile sportive ale căror echipe se întîlnesc. N-ar fi rău dacă ați propune acest lucru celor în drept. Treceți deci în ofensivă.

ILEANA ROMAN — Craiova : Micile „atenții" epigramistice făcute colegelor de clasă mai trebuiau păstrate pînă cînd ajungeau să se pirguiască. Pentru producțiile viitoare, procedați în consecință.

F. SANDU — Tîrgoviște: Școala de care vă interesați este în București, pe strada Mendeleieff nr. 27.

GENEVA — IN ACESTE ZILE

LA „CASA PRESEI"

(Urmare din pag. 1-a)

rii, dar acest lucru nu este tocmai atît de ușor de realizat. Sutele de ziariști ce roiesc aici te pun la grea încercare ; trebuie să faci o adevărată echilibristică pentru a te putea strecura pînă la sala de lucru, unde zeci și zeci de mașini de scris țăcăne neîntrerupt. Aici se concep știri, informații, reportaje și comentarii care se transmit zilnic ziarelor din întreaga lume. Dar această muncă are momente de întrerupere, cînd deodată toate mașinile își încetează țăcănitul și în sala imensă se așterne o liniște neverosimilă. E clipa cînd oamenii își țin răsuflarea. Din toate megafoanele se aude cuvîntul magic : „Atențiune, atențiune, se distribuie cuvîntarea lui A. A. Gromiko, a lui Chr. Herter..." Nimeni n-a apucat să audă sfîrșitul comunicării. Într-o clipă sala a rămas goală. Un șuvoi de ziariști aleargă spre locul știut, întrecîndu-se unii pe alții, ca la cel mai disputat maraton, pentru a obține documentul indicat. O înghesuială de nedescris se produce în fața unui mic ghișeu — care ar putea cu bunăvoință deservi cel mult zece oameni. Primii victorioși apar. Hainele parcă sînt de la etuvă, nasturii și-au părăsit proprietarii, se găsesc pe jos, de diferite culori...

Dar ce importanță au toate acestea cînd te afli în posesia prețiosului document ! După aceea, ca la o comandă nevăzută, se formează grupuri, grupuri, care discută și comentează discursul. Astfel, afli fără să vrei, cu mult înaintea redacțiilor respective, ca să nu mai vorbim de cititori, părerea a nenumărați corespondenți asupra problemelor care s-au ridicat în acea zi la lucrările Conferinței. Așa, de pildă, am putut afla părerea unor corespondenți referitor la faptul că participarea la Conferință a reprezentanților celor două state germane este o necesitate obiectivă.

În momentul de față în centrul discuțiilor de la Casa Presei se află confruntarea celor două documente depuse pe masa Conferinței : propunerile Uniunii Sovietice cu privire la încheierea Tratatului de pace cu Germania și normalizarea situației din Berlinul occidental, și „pachetul" occidental prezentat în numele celor trei miniștri de Externe occidentali de șeful Departamentului de stat al S.U.A., Chr. Herter. Spre regretul unor comentatori ca J. Alsop și David Lawrence, care în paranteză fie zis se străduiesc să cumuleze funcția de corespondenți cu aceea de avocați ai planului occidental, nu puține sînt vocile care critică „planul pachet", care după unii comentatori n-ar fi trebuit deloc prezentat. De altfel, aceste păreri au răzbătut și în coloanele unor ziare occidentale ca, de pildă, englezul „DAILY TELEGRAPH" unde se spune : „Nimic care să meargă în întîmpinarea spiritului sau literii cererilor sovietice". „Ar trebui idei mai simple" — remarcă la rîndul său ziarul „LE MONDE". Pînă și puțin obiectivul ziar american, „NEW YORK HERALD TRIBUNE" a trebuit să recunoască faptul că în planul occidental nu este loc pentru discutarea unor aspecte soluționabile a problemei germane.

Asistînd la discuțiile care au loc pe culoarele și în sălile Casei Presei am avut ocazia să mă conving — printre altele — că tot mai mulți sînt acei care condamnă încercările cercurilor vest-germane de a învenina atmosfera Conferinței. În acest sens este de remarcat faptul că aici este comentată cu indignare știrea că de cîteva zile și-au făcut apariția la Geneva șase jalnice epave ale cercurilor revanșarde vest-germane, în frunte cu deputatul creștin democrat Krüger, care încearcă să ațițe spiritele, făcînd o deșănțată propagandă nazistă. Părerea aproape unanimă este că împotriva unor astfel de propagatori ai „războiului rece" se vor lua măsurile cuvenite spre a se curma activitatea lor dăunătoare.

...Încetul cu încetul agitația provocată de distribuirea textului cuvîntărilor se potolește și viața din Casa Presei revine în „normal". Mașinile de scris încep din nou să zumzăie, șpicherițele anunță prin megafoane din jumătate în jumătate de minut pe cei ce sînt chemați de diferitele ziare și agenții din întreaga lume pentru a transmite primele știri, spicuiri din presă sau informațiile din „culisele" Conferinței.

Toată lumea se grăbește, se apropie ora 18, în preajma căreia se țin de obicei conferințele de presă și nimeni nu vrea să lipsească de la acest eveniment central din activitatea cotidiană a Casei Presei. Ele durează între o jumătate de oră și o oră și de multe ori răstoarnă tot ceea ce ziariștii și-au pregătit pentru scris pînă în momentul respectiv. De la orele 19 și pînă seara tîrziu, cînd luminile încep să se stingă la geamurile pașnicilor locuitori ai Genevei, la Casa Presei dăinuie o febrilă activitate. Telefoanele, telexurile, funcționează din plin, transmițînd popoarelor lumii vești despre desfășurarea lucrărilor Conferinței miniștrilor de Externe.

Mircea RĂDULESCU

Geneva, mai 1959.

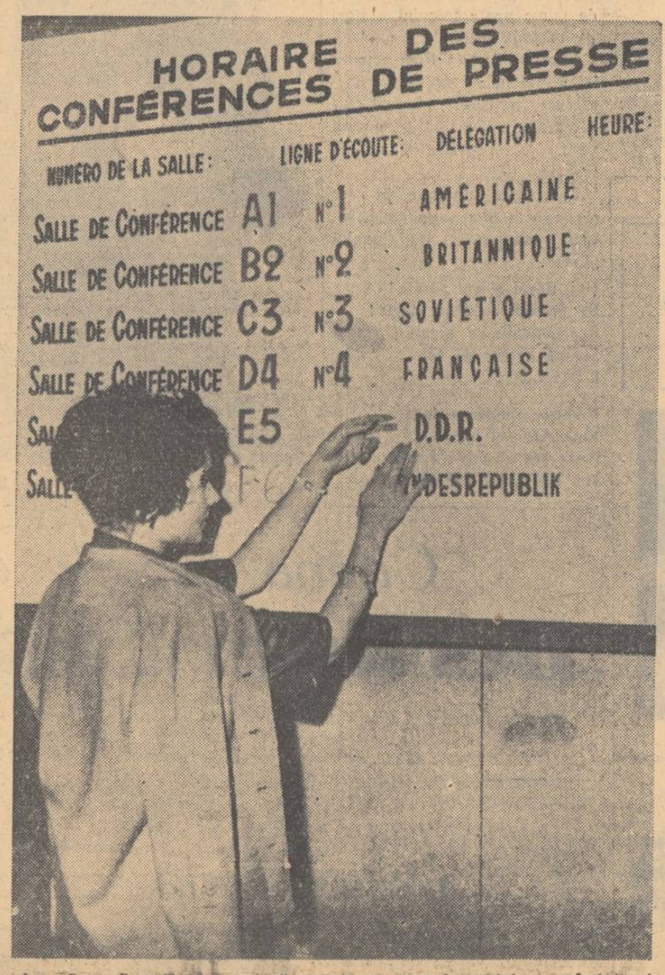

La „Casa Presei", o secretară anunță pe panoul special o conferință de presă a delegației R. D. Germane

Reporterii fotografi așteaptă apariția... subiectului interesant

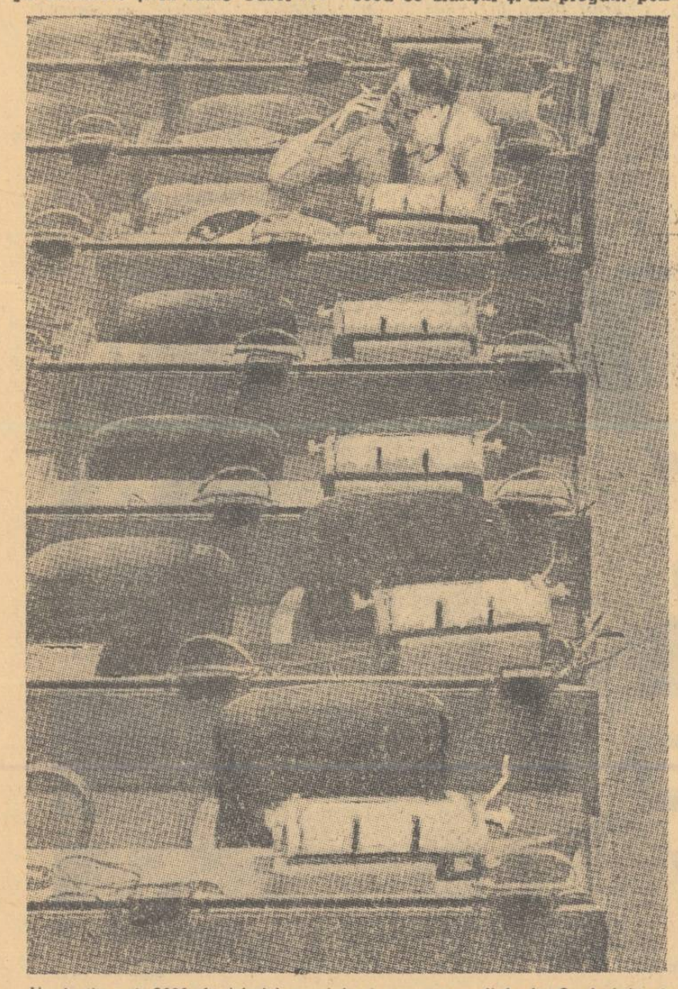

Unul din cei 2000 de trimiși speciali ai presei mondiale la Conferința de la Geneva a „prins" cîteva clipe cînd nu-l poate deranja nimeni și își scrie corespondența în sala mașinilor de scris.

Meridiane

Convorbire cu sultanul din Lahej

Undeva în sudul Peninsulei Arabice, unde sub mantia înșelătoare a pustiului nesfîrșit gîlgîie „aurul negru", văzduhul încins de arșița dogoritoare a soarelui răsună de bubuitul tunurilor, de uruitul avioanelor și de răpăitul gloanțelor cu care imperialiștii englezi atacă triburile arabe ce vor să scuture lanțurile ocupației britanice.

Pînă de curînd, micul sultanat Lahej, care face parte din puzderia de statulețe din protectoratul Aden, din sudul Peninsulei Arabice, era un nume necunoscut pentru cei mai mulți. În cursul anului trecut, sultanul din Lahej, Ali Abdel Kerim, a fost izgonit de autoritățile britanice deoarece el s-a împotrivit planurilor acestora de a crea o „federație" a sultanatelor arabe din protectoratul Aden sub egida Angliei. Această „federație" constituie o amenințare pentru Yemen și are drept scop să servească ca instrument pentru a înăbuși mișcarea de eliberare națională de aici. Refuzul sultanului de a intra în această „federație" a dat o serioasă lovitură planurilor britanice, deoarece Lahej-ul este cel mai mare sultanat din protectoratul Aden iar sultanul său este un om de stat cu mare prestigiu.

Cu prilejul unei călătorii pe care am făcut-o recent în Orientul Mijlociu, am avut prilejul să fiu primit de sultanul din Lahej, care se află în emigrație la Cairo și am avut o convorbire cu el la reședința sa, despre situația actuală din sudul Peninsulei Arabice. Convorbirea s-a desfășurat într-o atmosferă extrem de amicală.

— Mă bucură — *îmi spune sultanul de la bun început* — că vă interesați de soarta popoarelor din Peninsula Arabică. Doresc ca cititorii din Romînia să cunoască mai îndeaproape situația din Lahej și lupta noastră pentru libertate împotriva ocupanților britanici. Desigur că Lahej-ul nu este prea cunoscut în țara dv. Este vorba de un mic sultanat din Peninsula Arabică cu o suprafață de 100.000 km² și care are 250 de ani de existență. El este cel mai mare și mai important din grupul principatelor din protectoratul Aden.

În 1839, colonialiștii britanici au ocupat Aden-ul pe care l-au transformat într-o colonie, iar azi Aden-ul este cea mai importantă bază militară a Angliei din această regiune. (Este vorba de orașul-colonie Aden și de protectoratul Aden n.a.). Spre deosebire de principatele din protectoratul Aden (din protectoratul apuseam fac parte 18 principate, iar din cel răsăritean 5) care s-au aflat într-o măsură mai mare sau mai mică sub dependența colonialiștilor britanici, Lahej-ul a rămas singurul stat de aci cu o constituție proprie".

Referindu-se apoi la situația politică din Lahej, sultanul mi-a declarat că aici nu există partide politice locale ci filiale ale partidelor politice din protectoratul Aden, ca Liga Arabiei de Sud și Frontul Național Unit.

Am cerut apoi părerea sultanului din Lahej în legătură cu „federația" marionetă creată de britanici, în sudul Arabiei.

— „În ultima vreme — *a declarat sultanul* — situația politică în sudul Arabiei s-a complicat foarte mult, astfel încît englezii au recurs la o nouă tactică pentru a-și menține dominația constituind „federația" celor șase state, urmînd ca la ea să adere apoi și alte principate din Aden, fie chiar pe calea forței. Cele șase state din „federație" sînt : Beihan, Fadhli, Dala, Yafa inferioară, Audhali și Aulaghi superior. Dar sînt sigur — a spus el — că celelalte state nu vor intra de bună voie în această „federație". Populația acestora se împotrivește planurilor britanice și înșiși unii conducători ai acestor principate manifestă o atitudine ostilă politicii britanice.

În calitate de sultan al Lahej-ului, am refuzat să intru în această „federație" cu toate presiunile îndelungate făcute de englezi, deoarece am considerat că ea a fost creată de guvernul britanic ca o fortăreață a sa în lumea arabă, fără a ține seama de interesele vitale ale poporului din Lahej și ale celorlalte popoare din sudul Arabiei. Prin crearea acestei „federații", Anglia ar putea etaca Yemen-ul care este membru al Federației Arabe și totodată să amenințe și celelalte state din regiunea Golfului Persic spre a putea astfel exploata mai departe petrolul în aceste regiuni și să-și mențină și pozițiile ei strategice de aci. Englezii cred că prin crearea federației, vor putea provoca tulburări în interiorul Yemen-ului și să întrețină o stare de agitație în statele vecine „federației" pentru ca arabii să nu vadă de fapt că adevăratul lor dușman e colonialismul".

Sultanul s-a pronunțat apoi pentru tratative și împotriva politicii de forță pe care o duce Anglia care menține trupe în această regiune sub pretextul că trebuie să-și apere interesele ei.

— „Dacă eu și alți conducători ai statelor arabe din această regiune, care am fost alungați de britanici — *a arătat în continuare sultanul din Lahej* — am refuzat să intrăm în această „federație", am făcut aceasta cu toată convingerea, deoarece noi credem că ea nu asigură interesele reale ale naționalismului arab și nici interesele locale ale popoarelor din statele respective. Această „federație" acordă de fapt depline puteri pe plan intern și extern guvernului britanic pentru a-și apăra interesele sale în această regiune. Această „federație" — după cum este ușor de văzut — are un caracter retrograd.

După semnarea tratatului care a consfințit constituirea acestei federații, trupele britanice au și început atacurile în celelalte regiuni din afara „federației" locuite de triburi pășnice și unde nu se află nici un fel de soldați. Aviația britanică atacă acum satele și orașele de aci pentru a intimida poporul. Sultanatul din Lahej este acum sub control militar britanic. Aceste fapte pe care le-am arătat constituie cea mai bună dovadă că politica Angliei are un caracter agresiv și nu este cîtuși de puțin „defensivă".

Apoi sultanul mi-a dat numeroase exemple în legătură cu mișcarea de rezistență antibritanică din sudul Peninsulei Arabice unde în prezent se desfășoară lupte tot mai crîncene între triburi și trupele britanice, ca de exemplu în statele Dala și Beihan. De fapt peste tot domnește o situație asemănătoare. Populația luptă pentru libertate și este hotărîtă să ducă această luptă pînă la capăt.

— „Este de așteptat — *a subliniat el* — ca această rezistență să se intensifice. Așa, de exemplu, în șeicatul Aulaghi inferior, conducătorii locali se împotrivesc dominației britanice. De aceea, britanicii au creat un alt stat, șeicatul Aulaghi superior în fruntea căruia au pus un om de-al lor. Sultanul din statul Fadli care a refuzat să semneze tratatul „federației", a fost izgonit iar în locul lui englezii au numit de asemenea un om de-al lor, iar în statul Dala, unde conducătorul nu a fost ales de popor ci numit de britanici, tulburările continuă. Acestea sînt doar cîteva aspecte ale raporturilor dintre Anglia și cele șase state din această „federație". Sînt convins — a spus sultanul din Lahej — că nu mai puțin de 90 la sută din populația de aci se va ridica împotriva Angliei, deoarece vede în ea asupritorul ei. Atmosfera antibritanică este foarte puternică și la aceasta contribuie și nivelul de trai foarte scăzut de aci, cel mai scăzut din lume. Numeroși șefi de triburi din Lahej au fost arestați pentru că au refuzat să recunoască autoritatea noului sultan impus cu forța armelor de Anglia în locul meu. Această măsură este o acțiune ilegală, contrară voinței poporului din Lahej care m-a ales în conformitate cu prevederile constituționale. Sînt convins că poporul din Lahej va lupta pînă cînd imperialiștii englezi vor părăsi Lahej-ul, și nu numai Lahej-ul ci și Aden-ul".

Sultanul mi-a arătat apoi că popoarele din această regiune nu aveau în trecut nici o idee despre țările socialiste, dar ele au simțit că țările socialiste le sînt prietene mai ales cu prilejul evenimentelor din Egipt din 1956.

— „Oamenii de aici — *a spus el* — știu și cred că sînt sprijiniți de țările socialiste. De aceea, ei sînt prieteni față de aceste țări.

N-aș vrea să încheiu această convorbire — *mi-a spus sultanul Ali Abdel Kerim* — fără a trimite prin ziarul dv. un salut cititorilor din Romînia din partea poporului din Lahej

Am mulțumit călduros sultanului din Lahej pentru primirea prietenească pe care mi-a făcut-o și pentru lucrurile interesante spuse despre lupta popoarelor din sudul Peninsulei Arabice. Am părăsit reședința sultanului care a ținut să mă conducă personal pînă la ieșire, exprimîndu-și încă odată sentimentele amicale față de prietenii poporului din Lahej și ai celorlalte popoare arabe.

Al. GHEORGHIU

Fapte mici DIN LUMEA LARGĂ

Metroul din New-York...

Oscar Roy Chalk, un mare financiar din Washington, și-a exprimat dorința de a cumpăra metroul din New York pentru o sumă de cîteva sute de milioane dolari. Trebuie să atragem atenția că metroul este proprietatea municipalității.

Chalk a arătat încă din capul locului în ce scop dorește să cheltuiască o asemenea sumă. El a anunțat că dacă va deveni proprietarul acestui mijloc de transport în comun, va scumpi imediat tarifele !

Steagul care acoperă crimele...

Lumea întreagă a fost zguduită de o nouă crimă a rasiștilor americani. Tînărul negru Mack Parker, din orășelul Poplarwille (S.U.A.) a fost arestat și încarcerat în temnița municipală pentru crima de... lipsă de respect față de o persoană albă. În timpul nopții, persoane mascate au pătruns în închisoare, l-au răpit pe negru și au dispărut împreună cu el. Paznicii închisorii „n-au văzut" și „n-au auzit nimic".

După două zile de la răpire, corpul negrului Parker a fost găsit în apele rîului Perle. Rasiștii l-au omorît. Revista franceză „PARIS MATCH" care consacră acestei odioase crime două pagini de fotografii, prezintă și un clișeu ce înfățișează sicriul cu corpul negrului nevinovat, acoperit de drapelul înstelat al S.U.A.

Prezența drapelului de stat american pe sicriul negrului Parker ar vrea să arate că autoritățile din S.U.A. nu sînt de acord cu crimele rasiștilor.

Iată însă că nici nu s-a șters impresia provocată de uciderea lui Parker, și agențiile americane au făcut cunoscut că în statul Carolina de Nord polițiștii au organizat o adevărată expediție pentru a captura pe negrul Jesse Graves, acuzat că a violat o... bunică albă. Polițiștii au fost „ajutați" de un grup de 100 de „voluntari" rasiști, înarmați și însoțiți de o haită de cîini de vînătoare. Graves, care se refugiase într-o pădure a fost prins și încarcerat în închisoarea din localitatea Raleich.

Dacă va avea norocul să scape cu viață, se va alege în cel mai fericit caz cu cîțiva ani de pușcărie. Cunoscînd însă cele întîmplate cu Parker, el se gîndește cu teamă la o „răpire" și la „cinstea" de a fi înmormîntat cu steagul S.U.A...

Practica

În ziua de 11 mai, cînd s-a deschis conferința miniștrilor Afacerilor Externe, ziarul londonez „Daily Telegraph" a publicat pe prima pagină o știre calomnioasă, sub titlul „Trupe rusești în Afganistan". Știrea era semnată de corespondentul la Teheran al acestui ziar. Deși agenția TASS și guvernul afganistan au desmințit această minciună, ziarul „Daily Telegraph" nu a publicat nici o precizare. Altă publicație londoneză „New Statesman", interesîndu-se la ambasada afgană din Londra în legătură cu știrea pusă în circulație de „Daily Telegraph", a fost informată că ambasada a trimis ziarului o desmințire care nu a apărut în ziar. „Se pare, — scrie comentatorul lui „New Statesman" — că totul a fost o bucățică de propagandă din arsenalul războiului rece, a cărei lansare a fost calculată să coincidă cu vizita la Londra a șahului Persiei și cu conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe".

Am putea adăuga însă că nu este vorba numai de atît. Istorioara de mai sus ne vorbește și despre practicile curente ale unor ziare occidentale care pretind că sînt „libere" și nu au alt scop decît să servească „adevărul". Intențiile sînt, ce-i drept, pioase. Practica însă, le ucide.

In cosmos și pe pămînt

Zilele trecute ziarele și posturile de radio din Anglia au făcut multă gălăgie în jurul hotărîrii guvernului englez de a pune în aplicare un plan de perspectivă, care să asigure participarea Angliei *„la cursa pentru explorarea spațiului cosmic"*. O serie de politicieni și ziariști conservatori s-au străduit să demonstreze că punerea în practică a acestui plan ar fi necesară pentru a asigura „măreția Angliei". Într-un articol publicat în ziarul „Daily Mirror" deputatul Richard Crossman a scris următoarele în legătură cu această campanie : *„Noi nu vom face decît să ne risipim banii și să devenim ridicoli prin încercarea de a ține pasul cu rușii și americanii într-un domeniu în care noi nu ne putem întrece. Avem timp să concepem un plan național englez pentru explorarea spațiului cosmic, după ce vom scăpa de școlile insalubre și vom construi drumuri, după ce vom fi găsit banii pentru construirea unui teatru național, pentru construirea de muzee, parcuri și terenuri de sport cu care să ne mîndrim. Cei care își închipuie că vor aduce măreție Angliei făcînd economii acasă și aruncînd banii în spațiul cosmic, se înșeală. Noi ne vom recîștiga grandoarea numai renunțînd la cursa armelor nucleare, la cursa în spațiul cosmic..."*. După cum se vede, nici chiar în plină campanie electorală nu e bine să zbori în spațiul cosmic, fără vreo legătură cu realitățile de pe pămînt, oricît de spectaculos ar fi acest lucru pentru broșurile de publicitate ale partidului conservator.

De prin toate colțurile

ÎN ORAȘUL Harkov (R.S.S. Ucraineană) au fost fabricate recent o serie de noi mașini electrice liliputane, avînd fiecare dimensiunile unui mosorel de ață. Să nu credeți cumva că este vorba de obiecte mici, drăguțe, confecționate pentru a servi ca suveniruri sau bibelouri. Motoarele au o destinație utilă, practică. Ele sînt folosite în industria dispozitivelor automate de înregistrare. Un motoraș de acest fel cîntărește numai 140 grame și poate ridica o greutate de 5 kg. Iată de ce muncitorii le-au denumit „furnicile harnice".

●

SOCIETATEA Națională de Protecție a Naturii și de Aclimatizare din Franța organizează în fiecare an un prînz al cărui menu este format din mîncăruri exotice și rarisime. În lista de bucate figurează, de pildă, trompe de elefant, pateé de crocodil, șerpi cu clopoței, sarmale din broască țestoasă etc.

●

PE BAZA unei statistici publicată de către Organizația Mondială a Sănătății, în ultima vreme au fost înregistrate doar 213 cazuri de ciumă. Acest număr este cel mai redus din cîte au fost semnalate în secolul nostru.

●

MILIARDARII americani au bineînțeles cunoscute reflexe cînd debarcă în Europa. Cumpără tot ce văd. Astfel, miliardarul american Roy Shelter a reușit să achiziționeze... o vespasiană. Acest edificiu, pe care l-a găsit încîntător, a fost demontat de pe o stradă din Soho (cartier londonez).

●

ÎN PORTUL francez La Rochelle, pe un cablu de oțel întins între două vechi turnuri, la înălțimea de 80 metri, a avut loc o căsătorie cu totul originală : ti-

nerii acrobați de circ Roland Schmidt și Francine Pary, amîndoi în vîrstă de 19 ani, și-au celebrat ceremonia matrimonială, îmbrăcați în haine de mireasă, în timp ce ofițerul stării civile îndeplinea formalitățile de rigoare pe terasa turnului.

●

LA MALMÖ Suedia, denumit și „orașul matrozilor", s-a întîmplat de multe ori ca în localurile din preajma portului marinarii „bine dispuși" să uite să plătească consumația. Din cauza aceasta s-au ivit neînțelegeri, care deseori luau sfîrșit numai după acordarea „primelor ajutoare". Tocmai din această cauză multe din localurile din Malmö au introdus următoarea „inovație" : în momentul intrării în local fiecare consumator trebuie să cumpere 10 fise în valoare de cîte o coroană fiecare. Contravaloarea fiselor neconsumate se restituie la plecare.

●

AUTORITĂȚILE din Africa de Sud caută în momentul de față cu asiduitate un meteorit care a căzut în provincia Natal. Strălucirea verzuie a corpului ceresc a putut fi observată la o distanță de 400 de km. Lovitura provocată de ciocnirea musafirului cosmic cu pămîntul a fost atît de puternică, încît a fost resimțită de mulți localnici sub forma unui mic seism. Pasagerii unui avion de transport care zbura spre Johannesburg au putut observa căderea marelui meteorit, care pare să aibă, după părerea astronomilor, o greutate de 20 de tone.

●

PROMISIUNEA solemnă de a nu se căsători cu fata pe care o iubea, a dat-o, la vremea sa, un anume Ambogino din Torino tatălui său, care se împotrivea acestei căsătorii. Acum cîteva zile, tatăl a murit în vîrstă de 98 ani și Ambogino a alergat la logodnica sa, care l-a primit cu brațele deschise. Între timp, ea atinsese vîrsta de 75 de ani, iar „el" pe aceea de 77 de ani...

●

ÎN URMA unor îndelungate dezbateri, colegiul profesorilor de la Universitatea din Oxford a hotărît că pe viitor limbile latină și greacă să nu mai constituie obiecte de studiu obligatoriu. În locul lor, studenții vor putea alege limbile rusă sau germană.

●

ACEST „zgîrie nori" a apărut nu de mult în unul din satele înghețate. În fiecare din cele 150 de apartamente locuiește cîte o pereche de... porumbei

sălbatici. Porumbeii își asigură singuri hrana. Doar în timpul iernii, cînd pămîntul este acoperit de zăpadă, stăpînul acestui neobișnuit „zgîrie nori" își hrănește... „locatarii".

●

ÎN U.R.S.S., jumătate din numărul studenților care se pregătesc pentru a deveni ingineri sînt femei. Procentajul actual al femeilor inginer e de 33 la sută. În S.U.A., numai 8 la sută din numărul inginerilor sînt femei.

●

DE CURÎND, unul din magazinele universale din Rejkjavik, capitala Islandei, a introdus o inovație interesantă : curse cu avionul în cele mai îndepărtate colțuri ale țării. În interiorul avioanelor amenajate în magazine universale, locuitorii din Nordul îndepărtat pot cumpăra obiecte de uz casnic, de la ac pînă la mașina de cusut, precum și multe alte lucruri de primă necesitate.

●

PENTRU a lua teama pacienților de operațiile cu anestezie locală, un grup de medici danezi a ajuns la soluția de a „administra" bolnavilor, în timpul intervenției chirurgicale, muzică pe calea unor căști de radio. Pacienții care înregistrară pînă atunci cu mare nervozitate toate mișcările din sala de operații, nu mai acordau acum nici o atenție evenimentelor din jurul lor.

Vă povestim filmul

„Frunze roșii"

O producție în culori a studioului „Bielorussfilm" (Minsk): scenariul de scriitorii bieloruși Arcadi Kulesov și A. Kucear. In distribuție: Eduard Pavuls **(Andrei Metelski)**; Ia Arepina **(Stasia)**; Clara Luciko **(Yadwiga)**; Mihail Jarov **(Șipșinski)**. **Regia:** Vladimir Korș — Sablin. **Imaginea:** I Foghelman.

...Sînt aproape trei decenii de atunci. In Bielorusia occidentală, aflată sub jugul panilor polonezi, oamenii trăiau din greu, umiliți și apăsați de o existență mizeră. La conacul liniștitei sale proprietăți, comandantul în retragere

Șipșinski, unul dintre cei care storceau viaga poporului, ducea o viață de huzur. Tînăra și frumoasa Stasia, servitoarea din casă, este urmărită de poftele bătrînului.

— Noi ne vom căsători totuși... îi spune el într-o zi. Tu nu ești decît o servitoare în casa mea.

Iar Stasia, de fiecare dată fuge și se închide în camera sa încercînd să scape de Șipșinski. Și iată că într-o bună zi apare în dreptul ferestrei un om care respiră greu și are hainele pătate de sînge.

— Andrei! strigă Stasia.

Dar cel rănit nu o poate recunoaște. El murmură slab:

— Nu mă denunțați, doamnă...

Rănitul nu era altul decît Andrei Metelski, iubitul Stasiei, muncitor agricol care luase parte la o răscoală țărănească. Fiind înfrînți iar el rănit, a încercat să scape cu fuga. Pe urmele lui se află însă agenții siguranței. Panul Șipșinski îl denunță poliției. Andrei reușește însă să scape încăodată de urmăritori. Ascuns de către oameni binevoitori, Andrei se vindecă repede. El scapă de răni

și, odată însănătoșit, află că poliția, crezîndu-l mort, a trimis în tabăra răsculaților un provocator sub numele său. Cu ajutorul acestui fals sînt arestați numeroși participanți la răscoală. Tuturor acestora li se înscenează un mare proces. Acuzarea se întemeiază pe depozițiile senzaționale ale falsului Andrei Metelski — provocatorul care se substituise luptătorului presupus a fi mort.

Hotărît să nu permită această farsă tragică, de pe urma căreia aveau să sufere tovarășii săi care, în același timp, l-ar fi crezut un mîrșav trădător, Andrei Metelski pune la cale o curajoasă pedepsire a provocatorului. In ziua procesului, el se strecoară fără știrea nimănui în sala de judecată, îl demască pe provocator și îl ucide...

O interesantă anchetă cinematografică

Săptămînalul „KULTURA" din Praga, a adresat unor cineaști renumiți, trei întrebări:

— „Care din filmele realizate în ultimul timp dovedesc o nouă orientare în cinematografie, și de ce?

— „Cum va influența tehnica nouă această orientare a filmului?"

— „In ce fel contribuie cinematografia contemporană la rezolvarea problemelor actuale ale omenirii, ca primejdia atomică, îmbunătățirea relațiilor dintre popoare și înțelegerea dintre oameni?"

Au răspuns, printre alții, LOUIS DAQUIN, GRIGORI ROSINȚEV, LUIS BERLANGA, I. HEIFITZ, FELIX MARIASSY, JIRI TRNKA.

La prima întrebare au fost amintite filmele sovietice **„Zboară cocorii", „Casa în care locuiesc"**, filmul francez **„Un condamnat la moarte a evadat"**, filmele italiene **„La Strada", „Acoperișul"** și altele.

Răspunsurile la cea de a doua întrebare cuprindeau ideea că (mai ales în domeniul filmului) invențiile tehnice nu sînt sinonime cu progresul artistic. Tehnica nu poate domina arta. **„Mai întîi trebuie să știu ce vreau să spun și apoi folosesc orice mijloc tehnic care mă ajută să exprim limpede și convingător ceea ce vreau să spun"** (Trnka).

„Filmul artistic trebuie să arate drumul cel drept al vieții, trebuie să fie convingător și să arate că putem și trebuie să trăim fericiți", arată la a treia întrebare regizorul Treplitz, iar regizorul sovietic Rostislav Iurevici a arătat, la aceeași întrebare: **„Dacă filmul n-ar putea să ajute omenirea, n-ar fi o artă a maselor largi. Țelul comun principal al cinematografiei este lupta pentru apărarea păcii. Filmul trebuie să facă apel la conștiința omenirii".**

În R.S.S. Letonă

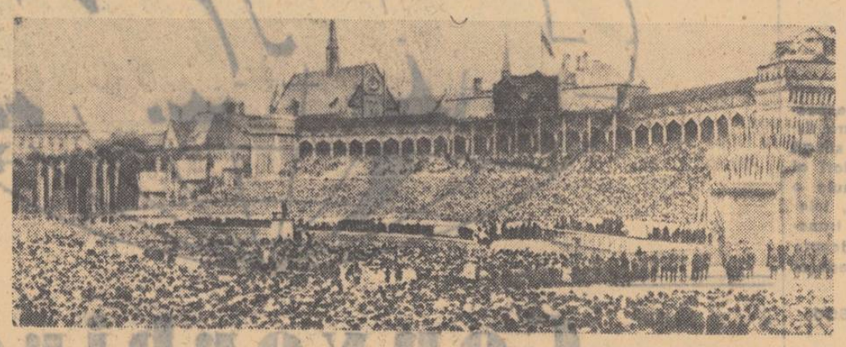

Sărbătoarea cîntecului popular tradițional de vară „Ligo", la Riga.

(Urmare din pag. I-a)

Cînd vorbim de realizările literaturii sovietice letone nu putem să nu amintim de scriitoarea **Ana Sakse**, pentru că ea se bucură de multă dragoste și popularitate în rîndurile poporului leton, ale cărui gînduri, năzuințe și sentimente sînt exprimate în operele sale și mai ales în primul ei roman, intitulat **„Neam muncitor"**, publicat cu puțin înainte de începerea Marelui Război pentru Apărarea Patriei; nu se poate de asemenea să nu amintim de **Vilis Lațis**, autorul romanelor **„Furtuna"** (tradus și la noi) **„Spre un țărm nou", „Orășelul de lîngă mare"**, a pieselor de teatru **„Cumnata"** și **„Victoria"** și al altor lucrări deosebit de valoroase.

„Viața nu stătea pe loc, cum nu stăteau nici oamenii care o creaseră. Adolescenții deveneau tineri, tinerii deveneau bărbați — arborele vieții era în plină sevă, mereu verde și înfloritor, pe ramurile sale creșteau muguri, se iveau necontenit frunze și flori. Și mereu se năștea cîte ceva ce nu fusese în ajun", scrie Vilis Lațis în romanul „Orășelul de lîngă mare". Adevărat. Cît de mic și de jalnic apare trecutul alături de măreția noului!

Cînd am fost la Riga poporul leton prăznuia străvechea sărbătoare națională, „Ligo"! sărbătoarea muncii și frumuseții verii. Ne-am grăbit și noi la serbare.

In cîntece minunate, în care răsuna din plin viața nouă, letonii slăveau tradiționalul „Ligo".

Hai, flăcăi și voi surate!
Să primim cinstitul oaspe!
Poartă-acum pe pieptu-i Ianis
Steaua de-aur de Erou!
Ligo! Ligo!

Unduesc mănoase lanuri
Vine ziua lui Ioan
Peste tot răsună: Ligo!
Tot mai vesel an de an!

Cîntec din „Ligo"

Colînda-nainte Ianis
Tot prin smîrcuri, prin noroi,
Insă azi cu avionul
El veni în sat la noi.
Pentru a cinsti pe oaspe
Ruguri mari au luminat

Și brigăzile-n cîmpie
Pînă-n ziuă au cîntat.
Cep le-am dat la poloboace
Berea gîlgîă a țîșnit.
Răsunau de cîntec codrii,
Vezi, așa am prăznuit.

Scenă din spectacolul „Pămînt bogat" de Andrei Upit, la Teatrul Academic de Stat al R.S.S. Letone.

Aspect de la concertul dat de orchestra de estradă „București" în „Parcul de Cultură și Odihnă" din Riga.

Mirza Dendrupe

FARUL

Acolo unde plaja-i curată, unde valul
Tăcut e și cuminte și unde brazi bătrîni

Țepoase bărbi înalță spre înălțimu albastre

Acolo strălucește, străluminînd în noapte

Străin și singuratic, bătut de vînturi aspre —

Bătut de vînturi aspre, farul din Ragațem.

Vîrtej de flori se-nalță — ca fum de aur crește.

Dumbrăvile respiră mirositoare-arome

Măcieșii se alintă-n luminile de toamnă

In timp ce păsărețul cu grai pestrif, aruncă

Ecouri luminoase ce trec peste pădure

Cu clinchete de jocuri la sărbători străbune.

Iar drumul care duce spre sat retează-n două

Pădurea seculară ce-a izvorît din mare

Cu albatroși flexibili și iuți ca o săgeată

Și deși ca fulgii iarna.
Și iată parcă vîntul și măcieșii, codrul

N-așteaptă iarna rece, nu vor să fie iarnă, ci veșnic veșnic soare!

Traducere de I. SAFIR
Din ciclul „Toamnă la Ragațem"

Iosef Ramper (Smilghin) și Helene Weigel (Pelaghia Vlasova) în „Mama" de Maxim Gorki

Cîteva cuvinte despre „Berliner Ensemble"

Peste numai trei zile, în sala Teatrului de Operă și Balet din București se va ridica, în fața iubitorilor noștri de teatru, cortina ce poartă ca emblemă „porumbelul păcii" al lui Picasso. Este cortina lui „Berliner Ensemble", celebrul teatru al Republicii Democrate Germane, celebrul teatru al lui Bertolt Brecht, teatrul de care se vorbește astăzi cel mai mult, în toate capitalele lumii.

De aici, de la teatrul de pe Schiffbauerdamm 4a, începe de fapt drumul lui „Berliner Ensemble" de astăzi. Căci aici, în clădirea de pe Schiffbauerdamm 4a, prin care a trecut vestitul om de teatru Sigmund Lautenburg și prima femeie „directoare de teatru a Berlinului", Muscha Butze, aici unde Max Reinhardt a creat celebrul său spectacol cu „Visul unei nopți de vară", aici a avut loc în 1928 premiera *„Operei de trei parale"*, care avea să-i aducă lui Brecht gloria de dramaturg și de om de teatru, marcînd începutul drumului său de artist în slujba celor mai înalte idealuri ale omenirii.

Tot aici va reveni „Berliner Ensemble" în 1954, după ce, înființat în 1949, fusese găzduit în sala Teatrului german și în sala „Kammerspielen".

Prima premieră a lui „Berliner Ensemble", al cărui director este Helene Weigel, soția lui Brecht și interpreta multora din piesele sale, a fost celebra — jucată și la noi de Teatrul Național din Iași — „Mutter Courage".

Îi urmează alte și alte spectacole, de la clasicii Moliere, Goethe, Kleist, Ostrovski și pînă la Gorki, Vișnevschi și din nou Brecht, mereu prezent în repertoriul teatrului, al cărui colectiv îl joacă cu precădere. Căci Bertolt Brecht este în fond inițiatorul și dramaturgul teatrului. Și marile succese ale lui „Berliner Ensemble am Schiffbauerdamm" la Berlin, la Moscova, la Paris, i-au fost aduse tot de interpretarea operelor aceluia în al cărui spirit a crescut și s-a dezvoltat teatrul: „Mutter Courage", „D-nul Puntilla și sluga sa Matti", „Pușlile Therezei Carrar", „Cercul de cretă caucazian", prelucrarea după romanul „Mama" de Gorki.

Teatrul de pe Schiffbauerdamm 4a a fost conceput și trăiește ca un mesager al păcii și prieteniei între popoare, al unei vieți mai demne și mai bune a oamenilor și ca atare el se prezintă și în fața spectatorilor noștri.

Intre actorii lui „Berliner Ensemble" se găsesc mulți, ca să zicem așa, „capete de afiș". Therese Giehse, care a fost prima Annă Fierling la Zürich, în vremea războiului și care a creat în ultimii ani o neuitată Vassa Jeleznova; Angelicka Hurwicz și Erwin Geschonnek (vă amintiți de acel uluitor Michel olandezul din filmul „Inimă rece"?); Regine Lutz și Wolf von Beneckendorf și atîția alții. Printre toți, cei mai cunoscuți, cei mai iubiți și neîndoielnic unii dintre cei mai mari actori ai lumii, au fost și rămîn Helene Weigel și Ernst Busch.

Conducătoarea lui „Berliner Ensemble", cea mai apropiată colaboratoare a soțului ei, Bertolt Brecht, Helene Weigel a jucat și joacă în aproape toate piesele marelui dramaturg german și acei care au văzut-o în „Mama" după Gorki, rol interpretat de ea pentru prima oară în 1932 sau în „Mutter Courage", afirmă că o asemenea actriță nu poate fi uitată.

Iar Ernst Busch... Iată un actor pe care, oricît vi s-ar părea de ciudat, l-ați auzit de nenumărate ori cîntînd. Căci minunatul interpret al cîntecelor brigăzilor internaționale din Spania, atît de des auzite la radio, nu este decît una și aceeași persoană cu marele actor german Ernst Busch, luptător în brigăzile internaționale, deținut pe vremea fascismului în închisoarea din Brandenburg, interpret al lui Pavel Vlasov, protagonistul din „Iulius Fucik", Meîsto din „Faust", Galilei din „Viața lui Galileo Galilei"...

Ernst Busch în „Viața lui Galileo Galilei"

Numai sînt decît trei zile pînă cînd cortina cu porumbelul lui Picasso se va ridica deasupra primului tablou din „Mama", și atunci veți cunoaște „Berliner Ensemble" și pe marii săi actori mai bine decît vi-i pot prezenta aceste cîteva rînduri. Îi veți vedea de aproape, îi veți asculta și, desigur, îi veți aplauda.

Mariana PÎRVULESCU

ECOURI

CINEMATOGRAFICE

● CU OCAZIA aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Jean Jaurès, în Franța se turnează actualmente un film care vorbește despre viața și activitatea acestuia.

● LA FESTIVALUL de la Mannheim, care va avea loc la sfîrșitul lunii mai, Uniunea Sovietică va participa cu 8 filme de scurt metraj.

● **„FERICIREA vine duminica"** este titlul unei noi comedii cehoslovace, în care este vorba de trei tineri care vor să-și cîștige fericirea la loto. Sub regia lui Jan Lacko, în rolurile principale cu Anton Mrvecke, Ivan Mistrijk și Renata Docolomanska, filmul este plin de haz și voie bună, de multă tinerețe.

● REGIZAT de G. Melak Avakian după un scenariu al lui Otsinikov, filmul armean **„Setea"**, la care se lucrează acum intens, are un titlu bine potrivit conținutului său. El reflectă setea pămîntului lipsit de apă, setea de adevăr a oamenilor, setea de a fi util patriei tale. Acțiunea filmului se desfășoară într-un sat armean de frontieră și scoate în evidență dorința poporului sovietic de a trăi în pace cu toate celelalte popoare.

● CINEAȘTII chinezi de la studiourile Cian-Ciung din Șanhai și cineaștii sovietici de la Sovkin, din Moscova, au început turnarea unei coproducții chino-sovietice, care are ca temă prietenia dintre Uniunea Sovietică și R.P. Chineză. La Șanhai se face turnarea interioarelor, iar exteriorarele urmează să se realizeze ulterior în provincia Hang-Ciu. Premiera mondială a filmului va avea loc la Pekin la 1 octombrie, sărbătoare națională a poporului chinez.

● FĂCÎNDU-SE remarcat după război prin emoționantul film **„Undeva în Europa"**, regizorul Geza Radvany turnează acum în Franța cel de al doilea film al său, **„Ora 12"** este o dramă a cărei acțiune de numai 12 ore se petrece într-o zi însorită și luminoasă de 14 iulie, sărbătoarea națională a poporului francez. Lino Ventura, Eva Bartok, Laurent Terzieff, Hannes Messemer sînt principalii interpreți ai acestui film.

● JEAN GABIN a terminat de curînd în regia lui Jean Delannoy filmul **„Maigret și afacerea St. Fiacre"**. In luna octombrie el va turna tot cu același regizor încă un film al cărui titlu nu a fost încă ales. Intre timp marele actor francez va fi vedeta filmului **„La Rue des Prairies"** după romanul lui René Lefèvre. Regia acestui film îi aparține lui Denys de la Patellière.

● IN URMĂTORII 3 ani studiourile Armenfilm vor realiza 30 filme de lung metraj cu temele cele mai variate. Printre acestea se numără un film dedicat constructorilor, o comedie despre viața și munca colhoznicilor, un film despre armenii repatriați în țară etc.

● CHARLIE CHAPLIN care și-a sărbătorit recent cea de-a 70-a aniversare, a anunțat că va scrie curînd o piesă de teatru.

● MARINA VLADY, cunoscuta actriță a ecranului francez, împreună cu sora ei mai mare, Odile Versois sînt interpretele principale ale noului film francez **„Cad vălurile"**. Cele două surori, care seamănă una cu alta ca două picături de apă, joacă în film în rolurile a două surori gemene. Regizorul filmului este soțul Marinei Vlady, Robert Hossein.

● **„SECRETUL NOSTRU"** este titlul unui nou film francez, în care alături de Yves Montand și de Aldo Fabrizi, apare Yves Noel, un copil artist foarte talentat. Filmul are ca subiect așteptarea plină de emoții a unui nou membru al familiei, de către tatăl și mai ales de către fiul, în vîrstă de 7—8 ani. Acest eveniment trezește curiozitatea copilului, pe care tatăl încearcă să-l lămurească cu mult tact și, bineînțeles, destul de greu, ceea ce creează în film o serie de situații comice.

● STUDIOUL de filme din Budapesta a început turnarea a patru filme în culori: **„După bătălie", „Baladă despre o față", „Legatul coroniței"** și **„Sperietoare de ciori"**, cu colaborarea Ansamblului Popular de Stat de dansuri.

● LAURENCE OLIVIER va fi protagonistul versiunii cinematografice a operei **„Anna Boleyn"** de Donizetti. Drept parteneră a actorului englez este prevăzută renumita cîntăreață Maria Meneghini Callas.

● ANUL TRECUT stadionul central din Leipzig a fost martorul unui remarcabil eveniment sportiv: prima Spartachiadă a reprezentanților armatelor țărilor socialiste. Acestor frumoase întreceri sportive între armatele socialiste frățești le este consacrat noul film în culori realizat de studioul **„Defa"** de filme documentare.

LITERARE

● BIBLIOTECA Academiei de Științe din Bielorusia are legături cu 137 instituții culturale din 29 țări.

● ROMANUL scriitorului kazah M. Auezov, laureat al premiului Lenin pe anul 1950 se va publica în Franța în colecția editată de Aragon și intitulată **„Literatura sovietică"**. Prefațat de marele scriitor francez, acesta e primul roman kazah care se traduce în Franța.

● CU OCAZIA aniversării a 115 ani de la nașterea lui Anatole France, la Leningrad s-a organizat o expoziție a operelor scriitorului francez. Printre altele, sînt expuse prima ediție în limba rusă a romanului **„Insula pinguinilor"**, precum și primele ediții în limba franceză ale cărților lui Anatole France.

Tînăra actriță maghiară Mari Törocsik, interpreta rolului Edes Anna din filmul cu același titlu, realizat de cunoscutul regizor Zoltan Fabri, a obținut un succes binemeritat în cadrul celui de al XII-lea Festival Internațional al filmului de la Cannes.

In clișeu: *cadru din filmul „EDES ANNA".*

In aceste zile, pe ecranele Capitalei rulează filmul „LADY HAMILTON", o producție a studiourilor engleze, avînd ca protagoniști pe renumiții actori Vivien Leigh și Laurence Olivier.

In clișeele noastre: *Amiralul Nelson (Laurence Olivier) și Lady Hamilton (Vivien Leigh).*

ȘTIINȚĂ ȘI VIAȚĂ

Mașina de segmentat semințe

Cine a avut curiozitatea să examineze sămînța de sfeclă de zahăr, nu i-a fost greu să-și dea seama că fiecare glomerulă are cîțiva germeni. Tocmai de aceea — în condiții bune — pot răsări în același loc chiar trei plante.

Nu-i nimic rău în asta — ar spune un neinițiat. În felul acesta ajungem să avem mai multe fire de sfeclă de zahăr... Este drept că terenul semănat ar fi fost — la un moment dat — năpădit de plante. Dar aceasta n-ar fi ajutat la obținerea unei recolte mai mari. Dimpotrivă. Plantele crescînd una lîngă alta își vor împleti rădăcinile, se vor stînjeni și incomoda reciproc... Pentru remedierea acestor neajunsuri, prin lunile mai și iunie se execută răritul plantelor. Această lucrare cere multe brațe de muncă, deoarece mijloacele mecanice nu dau rezultate.

Cercetătorii din diferite țări au ajuns la concluzia că prin modificarea proprietăților semințelor s-ar putea influența consumul de muncă la rărit. Astfel, prin sfărîmarea glomerulelor s-a reușit să se micșoreze numărul de germeni (se obține sămînța monogermă). Această sămînță mai are avantajul că poate fi semănată bob cu bob, la distanțe de 4 cm.

Colaboratorii Institutului de Cercetări pentru Mecanizarea și Electrificarea Agriculturii din țara noastră au reușit nu de mult să pună la punct un agregat de segmentat glomerulele sfeclei de zahăr. Prin trecerea semințelor monogerme prin anumite site, se face și calibrarea acestora. În această mașină, semințele introduse sînt șlefuite între două pietre de polizor. Debitul agregatului este de 150 kg. pe oră. În această primăvară s-au semănat cu sămînță monogermă cîteva sute de hectare Calculele făcute au demonstrat că se va realiza o micșorare cu 40 la sută a brațelor de muncă ce se folosesc în mod obișnuit, la rărit, iar producția va crește simțitor.

Un monument în cinstea unui vierme...

Un monument în cinstea unui vierme? El există într-adevăr în Australia, pe teritoriul statului Queensland, în micul orășel Bunarga. În 1788, un englez a adus în Australia o specie de cactus, ale cărui fructe semănau cu perele, dar aveau țepi.

După 50 de ani, un fermier australian a adus din Argentina o altă varietate de cactus, de asemenea cu fructe cu țepi, dar care avea avantajul față de vechea varietate că dădea flori foarte frumoase și fructele erau comestibile. Noul cactus a plăcut foarte mult fermierilor care au decis să facă din el un gard viu foarte bun. Dar curînd după aceasta fermierii au fost nevoiți să-și schimbe părerea. Acest cactus s-a răspîndit cu o viteză inimaginabilă și a cuprins terenuri întinse. Acolo unde își făcea cuib cactusul, care ajungea la înălțimea unui copac, nu mai creștea nimic în jur.

Atunci fermierii au declarat un război crîncen acestui cactus. S-au folosit tractoare și alte mașini, dar cactusul continua să cucerească noi pămînturi; semințele lui erau răspîndite de vînt, apă și păsări. Cînd disperarea fermierilor a atins culmea, s-a găsit o soluție: din America de Sud s-a adus așa-numitul cactoblastis care seamănă cu viermele de mătase, un dușman înverșunat al cactusului. Fără să piardă timp fermierii au pus 2.750 milioane de ouă de cactoblastis pe cactuși. În decurs de 10 ani acești viermi au nimicit o parte însemnată a cactușilor. Pămîntul fertil a fost curățat pe teritoriul statelor Queensland și Noul Wales de Sud. În semn de recunoștință, populația din Queensland i-a ridicat acestui vierme un monument ...

TRACTOARE FĂRĂ TRACTORIȘTI

Zilele trecute ne-a sosit vestea că minunații muncitori ai uzinelor din Stalingrad au experimentat cu succes un tractor de tipul D. T. 54 care — fiind prevăzut cu un dispozitiv — se conduce singur. La această realizare deosebită a participat mecanizatorul Ivan Grigorievici Loghinov.

Cu ani în urmă, cînd tovarășii de joacă îl îmbiau pe micul Vanea cu zburdălniciile lor, el rămînea deobicei în mijlocul cărților dragi de călătorii, printre vajnicii „lupi de mare", printre exploratorii neînfricați. Alteori, în recreații, urmărea cu privirea pe hartă mările și oceanele lumii. Își puse în gînd Vanea Loghinov să devină marinar. Iată-l pășind pragul unei școli tehnice de marină...

Au venit anii grei ai războiului. În 1942 — înainte de a absolvi cursurile acestei școli — tînărul Ivan Grigorievici Loghinov pleacă pe front. Abia după cinci ani de zile revine în orașul său de baștină — Semipalatinsk, în R.S.S. Kazahstan. În întreaga Uniune Sovietică se desfășura o intensă muncă de reconstrucție. Loghinov nu putea rămîne un simplu spectator. Se hotărește să lucreze ca lăcătuș la o uzină metalurgică din orașul natal. Într-un timp destul de scurt se inițiază în „tainele" meseriei. Se simte tot mai mult atras spre tehnică. Urmează cursurile școlii pentru mecanizarea agriculturii din Usti-Camenogorsk.

În 1956, îl găsim pe Ivan Loghinov, mecanizator în sovhozul „Irtîșchii", înființat pe pămînturile desțelenite. Aici lucrează la confecționarea unui dispozitiv, cu ajutorul căruia ar dori să ușureze munca tractoristului. Obține unele rezultate în această direcție. Perseverează Consiliul științific al secției agricole regionale se interesează de strădaniile tractoristului. S-a luat hotărîrea ca dispozitivul automat să fie construit la uzina „Octombrie" din Pavlodar. Împreună cu planurile dispozitivului sosește și Ivan Grigorievici Loghinov. Cine, dacă nu el, putea să urmărească mai bine procesul de fabricare a dispozitivului, să vină cu unele îmbunătățiri? Multe din operațiile de confecționare a pieselor le execută singur. Cînd se ivea o greutate, șeful inginerului comunist Arcadii Feodorovici Golubev era binevenit.

Dar greul nu trecuse. Doar urma experimentarea dispozitivului în condițiile de lucru. Loghinov — deși convins de exactitatea calculelor și calitatea execuției dispozitivului — are emoții. Dispozitivul trece cu succes examenul.

La sfîrșitul anului trecut Ivan Loghinov pleacă la Moscova. Deși nu este membru de partid, ținînd seama de rezultatele pe care le-a obținut în automatizarea arатului, a fost invitat la lucrările ședinței plenare din decembrie a C.C. al P.C.U.S. Tovarășul N. S. Hrușciov, în raportul prezentat, a relevat importanța deosebită pe care o prezintă invenția tractoristului Loghinov. A fost cea mai fericită zi din viața lui Ivan Grigorievici...

Ivan Loghinov nu-i comod de felul lui. Totuși, cînd a început să lucreze cu puternicul tractor S—80, și-a dat seama că munca nu-i prea ușoară.

— Șezi cam aplecat în cabină — scria el într-o revistă — și manevrezi ba o manetă a mașinii, ba pe cealaltă. S-ar putea ca această împrejurare să se datoreze faptului că nu m-am obișnuit încă cu această muncă.

Și mecanizatorul din Kazahstan n-a prea așteptat să facă „stagiul" pe tractor. La început s-a gîndit — în vederea ușurării muncii tractoristului — să reamenajeze mecanismul de manevrare, să monteze un releu. În cabina tractorului au fost instalați cîțiva cilindri hidraulici, ale căror tije erau fixate de manetele de conducere. Era deajuns ca tractoristul să apese pe unul din butoane: „pornire", „oprire", „stînga", „dreapta" etc. ca totul să meargă cît se poate de bine.

Dar aceasta a fost doar începutul. Prelungind apoi firele, Loghinov a ajuns să dirijeze tractorul cu ajutorul butoanelor de pe orice fel de agregat. Totuși, problema conducerii automate a tractorului nu era rezolvată. După căutări îndelungate a fost confecționat dispozitivul automat de care am amintit mai înainte.

Iată cum se face aratul cu ajutorul unui tractor... fără tractorist. Înainte de începerea lucrării, un mecanizator trage prima brazdă. Tractorul se oprește și în brazdă se introduce un dispozitiv de copiat — cum i se mai spune — care este apoi legat de tractor printr-un sistem de transmisie. Tractorul este pus în funcție prin simpla apăsare pe buton. În timp ce tractorul pornește, dispozitivul începe să alunece de-a lungul brazdei. La capătul brazdei dispozitivul se oprește și pune automat în funcție sistemul hidraulic al tractorului care se întoarce. Din nou, dispozitivul de copiat intră în brazdă, dirijînd astfel deplasarea tractorului. Astfel pentru 7—8 tractoare este nevoie doar de prezența a doi mecanizatori.

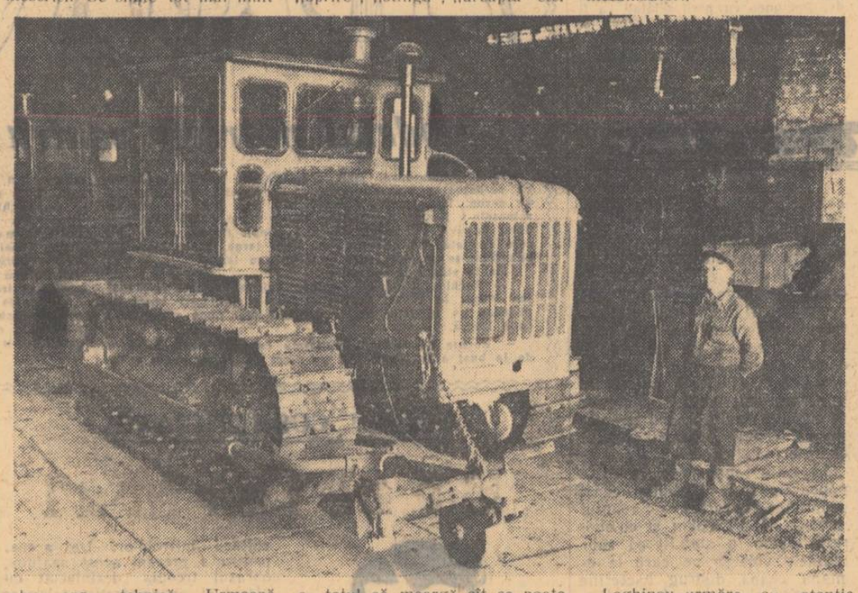

Loghinov urmărea cu atenție felul în care tractorul (și aproape numai el singur!) își făcea datoria. Se îndepărtase binișor. Cînd iată o turmă de oi se ivește pe neașteptate din direcția în care înainta tractorul... fără tractorist. Un accident era inevitabil. Cu ajutorul motocicletei, inventatorul a ajuns tractorul și l-a oprit. Ciobanul — convins că mecanizatorul se va feri din calea turmei — abia acum și-a dat seama de ceea ce putea să se întîmple. De unde să-i vină în minte că pe ogorul acela avea să treacă un tractor năzdrăvan! După cît se pare, acesta avea să fie primul și ultimul accident. Peste cîteva zile, pe tractor se montase un dispozitiv special, cu ajutorul căruia mașina se oprea automat atunci cînd avea în față un obstacol. Tot printr-un aparat se controla — căci n-avea cine s-o facă! — sistemul de ulei al tractorului.

În dorința de a pune la dispoziția agriculturii sovietice un agregat automat cu calități superioare, Ivan Loghinov nu s-a oprit în experiențele sale. În curînd, la uzinele de tractoare din Stalingrad se va trece la construcția în serie a tractoarelor cu dispozitiv automat. Cu ajutorul colaboratorilor de la Institutul de Mecanizarea și Electrificarea Agriculturii din R.S.S. Kazahstan, Loghinov se preocupă de rezolvarea problemei schimbării vitezelor de la distanță, a semnalizării luminoase în timpul nopții.

O strînsă prietenie s-a închegat între Ivan Loghinov și Ivan Maiorov, un mecanizator fruntaș dintr-un sovhoz din aceeași regiune. Acesta a venit cu propunerea de a automatiza întrarea în funcție a plugului în vederea evitării greșurilor și a executării arăturii la adîncimea stabilită.

Primul tractor D.T.-54, dotat cu dispozitivul automat, a demonstrat înaltele sale calități. N-ar fi exclus ca, cît de curînd, să întîlnim pe ogoarele Uniunii Sovietice sute și chiar mii de tractoare... fără tractoriști.

ȘTIAȚI CĂ...

...ariciul se naște cu țepi? La naștere țepii minusculi, albi și abia vizibili, sînt moi și cufundă pe pielea ariciului nou născut. Dar dintr-a doua zi cei 160.000 de țepi se ridică și capătă o culoare închisă.

...mărul are întotdeauna numai zece simburi?

...viermele de mătase consumă 12 kg. frunze de dud? Adică de 4600 de ori mai mult decît greutatea corpului lui.

...există un animal mamifer care se înmulțește prin ouă? Într-adevăr, ornitorincul (răspîndit în Australia) își depune ouăle și le clocește într-o groapă săpată la malul apei. De îndată ce ies din ou, puii încep să sugă.

...elefanții înoată? Elefanții înoată bine, putînd traversa și rîuri mari. Ei se pot afunda complet în apă, lăsînd să li se vadă numai trompa.

Copacul-crîng

Banianul, care crește în insula Ceylon, înlocuiește un crîng întreg: coroana lui se întinde deasupra pămîntului pe o suprafață de 130 de metri. De la această coroană pornesc rădăcini aeriene care, înfigîndu-se în pămînt, se transformă în trunchiuri mai mult sau mai puțin groase. Ele servesc drept piloni pentru coroana mare și grea. Sub acest copac, uneori se întinde... un mic sat.

Banianul începe să se dezvolte, fixîndu-se de crengile unui copac, unde sînt aduse semințele lui de către păsări. Crescînd, banianul își întinde coroana deasupra coroanei „stăpînului", îl lipsește de lumină și-l nimicește. Trunchiul central, subțire, al banianului, și numeroasele rădăcini aeriene, coborînd, ajung la pămînt și prind rădăcină.

Banianul face parte din familia ficusului, care are aproape 1000 de varietăți.

Televiziunea în culori

Lucrările privind televiziunea în culori cunosc o mare extindere în U.R.S.S. Astfel, a fost elaborat un aparat de emisie perfecționat și instalat la centrul de televiziune din Moscova. Un aparat asemănător va fi instalat și la Leningrad. Cîteva fabrici lucrează la un nou model de televizor cu înalte calități tehnice și pregătesc producția lui în serie.

Pînă nu de mult americanii credeau că mai dețin monopolul în construirea de kinescopuri cu trei fascicole luminoase pentru televizoare și, pe cît se pare, nici o țară în afară de S.U.A. n-a încercat să producă pînă în ultimul timp asemenea tuburi electronice. În prezent, în Uniunea Sovietică a fost realizat un model de kinescop pentru culori care va fi produs pe scară industrială.

Rezultate bune au fost obținute în U.R.S.S. și în domeniul creerii televizoarelor cu ecran mare, care sînt indicate, de pildă, pentru cluburi.

Trebuie menționat că a fost realizat un dispozitiv care dă posibilitatea de a transmite în culori, direct din spital, operații chirurgicale complexe.

La Moscova se experimentează transmiterea unor programe interurbane cu ajutorul cablurilor și releelor. La centrul de televiziune din Moscova emisiunile de televiziune în culori vor începe chiar în cursul acestui an.

Kinescop sovietic cu trei fascicole luminoase

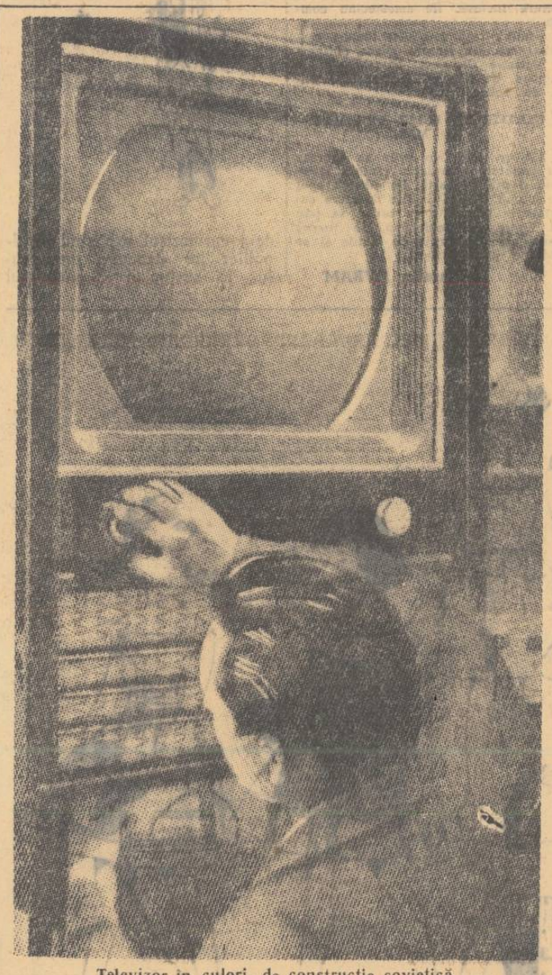

Televizor în culori, de construcție sovietică

AGRICULTORUL amator

Cum prevenim căderea merelor

Cei care au curte, pe lîngă casă, au de obicei și cîțiva pomi fructiferi. Printre aceștia predomină în special mărul. Așa se face, poate, că numeroși cititori s-au adresat redacției, solicitînd îndrumări în ceea ce privește combaterea viermelui merelor și preîntîmpinarea căderii fructelor. De altfel, aceste două probleme se condiționează, căderea fructelor este determinată de atacul viermelui merelor. Căderea fructelor poate fi cauzată și de atacul altor dăunători (purici, gărgărițe, etc.) sau de boli. Viermele merelor însă, prezintă un pericol deosebit pentru livezi; cînd atacul este mare, daunele se ridică pînă la 80 la sută. Fructele atacate, chiar dacă nu cad, tot nu pot fi consumate. Este neplăcut să muști dintr-un măr și să constați apoi că-i viermănos.

Vreți să știți cum se combate acest dăunător? Pentru aceasta, să vedem mai întîi cum arată... inamicul. În stadiul adult, el este un fluture, care pe la începutul lunii mai depune ouăle pe frunzele de măr. Omida care la naștere din ou ajunge pe fructe atunci cînd acestea au depășit mărimea unei alune Omizile pătrund pe la codița fructului în interior unde sapă galerii și rod semințele. Prin urmare, în această perioadă veți face controlul zilnic: se scutură merii cu un cîrlig, iar fructele căzute se adună și împreună cu omizile se distrug.

Cele mai bune rezultate în combaterea viermelui merelor îl dau substanțele chimice (stropiri cu preparate arsenicale sau cu emulsii de săpun și nicotină concentrată). Ele se folosesc pentru distrugerea ouălelor și a omizilor. Prima stropire se face acum, cînd omida ajunge pe fructe, iar a doua la începutul lunii iunie. Stropirile se pot înlocui prin prăfuiri cu D.D.T. În ceea ce privește aparatele și materialele necesare, se poate cere sprijinul secțiilor agricole teritoriale.

Căderea fructelor la măr, ca și la alți pomi fructiferi, mai poate fi influențată și de lucrările de îngrijire. Un pom ca să rodească bine, trebuie să fie săpat în jurul tulpinei, îngrășat cu gunoi bine putrezit și să fie udat la timp. Îngrășămintele suplimentare — date după înflorire — au o mare importanță în vederea dezvoltării fructelor și a formării mugurilor de rod pentru producțiile viitoare.

Ing. Vasile CIAUȘU

„Ekvadinul", un instrument electronic care a fost distins la Expoziția Universală de la Bruxelles cu o medalie de aur. Inventatorul său, inginerul A. Volodin din Moscova, a consacrat 25 de ani de muncă pentru a pune la punct diversele sisteme electromuzicale. „Ekvadinul", care poate imita aproape toate instrumentele unei orchestre simfonice, nu consumă mai mult curent electric decît... un televizor.

Simfonie pentru... 220 volți

Instrumente muzicale electronice

Concertul-spectacol „Dansul notelor"... La un moment dat, prezentatorul apare pe scenă cu un teanc de bilete; unul din spectatori își exprimă dorința să asculte o piesă din... bucium. Altul, mai modest, ar dori să asculte o mandolină. Și așa, pe rînd, fiecare bilet aduce o nouă dorință.

Prezentatorul pare încurcat. Ce e de făcut? De unde atîtea instrumente în cadrul unei orchestre de jaz?

— Nimic mai ușor, intervine zîmbind dirijorul, așezîndu-se la un instrument asemănător unui pian mic. Vom satisface imediat toate dorințele. Și într-adevăr, spre surpriza publicului, micul instrument se dovedește uluitor de „talentat": el imită aidoma sunetele mandolinei și ale bucîumului, ale clarinetului și ale violoncelului, ale trombonului și ale saxofonului, dar cine le-ar putea enumera pe toate?!

Publicul a înțeles curînd că pretextul cu biletele primite din sală a fost folosit în scopul prezentării ONDIOLINEI, unul din primele instrumente electronice din țara noastră.

La al VIII-lea Congres al electrotehnicienilor de la Moscova a fost executat, pentru prima oară în lume, un concert pe un instrument electronic. Tînărul inginer L.S. Termen s-a apropiat de o cutie mică, a ridicat mîinile și, fără să atingă cu ele vreun obiect, a făcut să răsune melodii pe care le sculpta parcă în aer cu mișcări savante de dirijor al unei orchestre nevăzute.

Principiul acestui instrument este lesne de înțeles. Se știe că aparatele simple de radio „cu reacție" produc uneori fluierături asurzitoare de diverse înălțimi care enervează la culme pe ascultători. Studiind acest fenomen Termen a înțeles că acest defect poate deveni o mare calitate dacă s-ar putea modifica după dorință înălțimea acestor sunete. După încercări îndelungate, tînărul inginer a reușit să construiască „Termen-Vox"-ul, instrument care produce toate sunetele fundamentale folosite în muzica modernă. Instrumentul conține doi oscilatori electronici, unul generînd oscilații cu frecvența fixă de 130.000 Hz. și celălalt producînd oscilații cu frecvența variabilă cuprinsă între 130.040 și 134.000 Hz. Prin suprapunerea celor două oscilații se produce așa-numitul fenomen de „bătăi", adică o oscilație rezultată, avînd frecvența egală cu diferența frecvențelor celor două oscilații, în cazul de față de 40-4000 Hz. După amplificarea lor, aceste bătăi acționează cu difuzor.

Acest instrument muzical foarte simplu avea însă neajunsuri importante. În primul rînd, sunetele produse de generatori erau stridente, metalice și reci. Apoi, era dificil să se cînte pe un „Termen-Vox" cu precizie și nu exista posibilitatea unei treceri continue (legato) de la un sunet la celălalt, fără să se treacă prin tonuri intermediare.

Cîțiva ani mai tîrziu a apărut „Emiritonul" un instrument electronic mai perfecționat, al cărui nume are o origină destul de complicată: primele trei litere reprezintă inițialele în limba rusă a cuvintelor instrument muzical electronic. Litera „r" care urmează este inițiala unuia dintre inventatorii acestui instrument și care nu este nimeni altul decît celebrul compozitor rus Rimsky-Korsakov. Litera „i" este inițiala celui de al doilea inventator, inginerul Ivanov, iar ultima silabă indică că este vorba de un instrument muzical.

Dar și „Emiritonul" face parte din începuturile instrumentelor electronice. Între timp, aceste instrumente au făcut progrese deosebit de interesante. Telespectatorii din Moscova au deseori ocazia să vadă pe ecranele lor o întreagă orchestră electronică. Această formație cîntă pe un „Termen-Vox" perfecționat care produce ascultătorilor impresia că aud mai multe voci omenești, un armoniu electronic, o pianină, un acordeon electric și multe alte instrumente în care rolul tuburilor sonore, al coardelor, al membranelor și al cioconelor a fost luat de lămpi de radio, rezistențe și condensatoare.

De asemenea, în Cehoslovacia, în S.U.A., în Franța și Germania se fabrică în prezent o largă gamă de instrumente electronice. Unele instrumente electronice amintesc prin sunetele lor de instrumentele clasice de cea mai bună calitate. În acest scop au fost studiate cu minuțiozitate timbrul viorilor Stradivarius și al altor instrumente de preț, iar sunetele produse pe cale electronică le imită cu fidelitate.

În ultimii ani s-a conturat însă noua tendință de a se căuta timbre specifice, încă necunoscute, pentru a se lărgi și îmbogăți paleta armoniilor muzicale. Instrumentele create recent îmbină ambele tendințe, avînd posibilități de-a dreptul extraordinare. Astfel, pentru a da două exemple, Claviolina, un mic instrument ce poate fi folosit independent sau adaptat la orice pian, posedă următoarea varietate de timbre: 4 de instrumente cu coarde, 8 de alămuri, 3 de saxofoane, 10 de instrumente de ciupit, 3 de instrumente de percuție, 6 de orgi și peste 40 timbre specifice cu totul noi.

Cu ocazia recentului turneu al lui OTA CERMAK, am putut asculta orga electronică „RWZ", construită în Cehoslovacia. „Talentele" acestui instrument (sau mai bine zis „Combinat muzical") sînt cunoscute. Orga electronică cehoslovacă este capabilă să producă 2.500.000 de nuanțe diferite și intensitatea ei maximă este suficientă pentru un auditoriu de 50.000 de persoane!

Vor fi înlocuite oare într-o bună zi filarmonicile de azi prin simfoniile produse de cei 220 volți în lămpile de radio?

În această privință putem fi liniștiți. Vechile instrumente vor mai face să vibreze mimile multor generații, continuîndu-și existența alături de suratele lor electronice. Orchestra din tuburile electronice nu are tendința să concureze ci să îmbogățească și să completeze mijloacele de exprimare ale muzicii clasice și ușoare și aceasta mai ales acolo unde vechile instrumente nu mai satisfac cerințele tot mai pretențioase ale muzicii moderne.

Ing. Radu ȘTEFAN

O nouă teorie despre formarea minereurilor

O nouă teorie cu privire la formarea depozitelor de minereuri a fost elaborată de curînd de către prof. Habib Abdullaev, președintele Academiei de Științe din Uzbekistan. Lucrarea a fost distinsă cu premiul Lenin pe 1959. Profesorul Abdullaev a dovedit că de cea mai mare importanță pentru formarea minereurilor sînt compoziția chimică și proprietățile fizice ale straturilor superioare ale scoarței pămîntului. El a demonstrat că părerea, răspîndită pînă acum, după care magma supraîncălzită ridică din adîncurile pămîntului minereul în forma sa ultimă, nu corespunde realității. Magma este uniformă și poate degaja în mod egal aur, argint, cupru sau orice alt metal. Degajarea unui anumit metal sau a unui grup de metale depinde însă de nivelul geologic la care a ajuns magma și cu care substanțe anume ea a venit în contact.

Studiile prof. Abdullaev au dat posibilitatea cercetătorilor de a face o serie de importante prognoze pozitive geologice; astfel au putut fi identificate și înregistrate pe hărțile de specialitate mai multe depozite de metale colorate.

Influența culorilor

Ce influență exercită culoarea obiectelor din jur asupra stării de spirit și capacității de muncă a omului? De rezolvarea acestei probleme se ocupă unul din laboratoarele Institutului central de tehnologie și organizarea construcției de mașini din Karl-Marx-Stadt, (R.D.G.) Colaboratorii științifici ai acestui institut efectuează cercetări interesante pentru stabilirea legăturii între productivitatea muncii și culorile în care sînt vopsite mașinile, pereții încăperilor, secțiilor, etc. S-a aflat că culorile alese cu grijă influențează asupra creșterii capacității de muncă a oamenilor, diminuează oboseala lor.

S-a stabilit, de pildă, că la filatură trebuie evitată vopsirea mașinilor în culori cenușii sau negre. Firele de culori deschise pe fond cenușiu sau negru, provoacă repede oboseala ochilor muncitoarei și îi micșorează capacitatea de muncă. Fondul cel mai potrivit în acest caz este cel roz. Piesele mașinilor, care nu trebuie atinse în timpul lucrului, trebuie vopsite în culoarea neagră și galbenă, dispuse în benzi succesive. Ele se asociază, de obicei, cu noțiunea de pericol, te pun în gardă.

În secțiile unde se prelucrează metalul, se recomandă ca pereții să fie vopsiți în culori calde: verde și roșu deschis; la fabricile de produse zaharoase, în culoarea bleu sau galben. În fabricile chimice, unde aerul este uscat și fierbinte, este bine să se folosească culori care creează senzația de răcoare, de pildă verde-bleu.

Adeseori, zidurile clădirilor administrative sînt vopsite în culori monotone, care creează o impresie deprimantă. Aceasta se referă și la clădirile școlilor. Folosirea, în aceste cazuri a unor culori diferite, va contribui la crearea unei atmosfere mai vioaie.

O serie de propuneri făcute de colaboratorii institutului sînt verificate în practică. În întreprinderile din Karl-Marx-Stadt culorile galben, verde, roșu și negru sînt folosite în cele mai diferite combinații. Acum această experiență capătă o largă răspîndire în R. D. Germană.

Un termometru puțin obișnuit

Ce schimbări s-au produs în temperatura mărilor în decurs de 5—10 mii de ani? Există o metodă care permite savanților să facă aceste măsurători de mare importanță pentru știință.

Sute și mii de diferite organisme au populat cu mișunii în urmă tărmurile și adîncimile mărilor și oceanelor. Încetînd din viață, ele s-au așezat pe fund. După pietrificarea lor s-au format treptat straturi, avînd o grosime de mai mulți metri. Geologii, studiind, în căutarea petrolului, adîncimile mărilor,

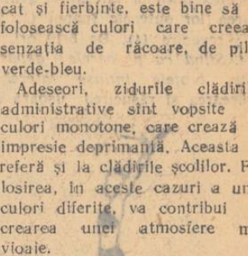

nu rareori au tăiat, odată cu sondările făcute, aceste straturi.

Cercetînd roca scoasă la suprafață cu această ocazie, savanții au observat că o moluscă (din clasa faraminiferelor) „își întoarce" cochilia într-o direcție sau alta, în funcție de temperatura apei din marea sau oceanul în care trăiește.

S-a dovedit că în apele calde aceste animale „își așează" cochilia de la stînga la dreapta, iar în apele reci — de la dreapta la stînga. Această particularitate a moluștelor permite savanților să cunoască schimbările ce au loc în temperatura apelor mării.

Un dans periculos

Există dansuri cu eșarfe, cu panglici, cu castagnete, cu umbrele, dansul tobelor, al săbiilor și chiar al pernelor.

Puțini însă au auzit de dansul șerpilor. Cu toate acestea există și așa ceva.

...În miezul nopții, locuitorii dintr-un sat populat de tribul Sukuma (Africa de vest) sînt treziți de ropotul bătăilor de tobă. E sărbătoarea recoltei. Gătiți ca de sărbătoare, negrii se adună în piața centrală, așezîndu-se în formă de cerc. Pornește dansul. La început, un ritm potolit, lin, însă treptat ritmul devine mai bătăios, mișcările mai rapide, mai pătimașe. Momentul culminant al dansului: în piața centrală sînt aduse lăzi în care se găsesc șerpi mari, pitoni. Se deschide capacul lăzilor din care ies șerpii. Dansatorii nu numai că nu se feresc de mușcătura lor veninoasă, dar dimpotrivă îi ademenesc. Un dansator se preface că doarme pentru a atrage astfel mai repede șarpele asupra sa. Atît de gesturile dansatorilor, șarpele furios începe să muște. Însă cel mușcat nu clinește. Șarpele s-a încolăcit în jurul trupului însă dansatorul joacă mai cu foc. Un spectator din afară și-ar pune întrebarea: cu ce avem de-a face, autostăpînire sau extaz?

Vraciul unge locul mușcăturilor cu plante tămăduitoare și dansul continuă. Sărbătoarea recoltei se termină cu marșul solemn al dansatorilor, care poartă pe umeri cel mai mare piton.

Cum se explică acest obicei curios și ce legătură are el cu recolta?

Tribul Sukuma nutrește credința că pitonii sînt copiii favoriți ai zeului fertilității. Aducîndu-i prinos de mulțumire pentru recolta obținută, membrii tribului distrează pe „copiii zeului" cu dansurile lor.

Dansul șerpilor, executat de locuitorii unui sat african.

SFATURI • Modă • COSMETICĂ • Gospodărie

GIMNASTICA

Program pentru perioada de sarcină de la 3 la 6 luni

Exerc. nr. 1

In această perioadă sarcina crește mult, greutatea ei fiind resimțită în spate, în picioare, în respirație. Pentru a păstra o ținută corectă avem nevoie de tonificarea musculaturii spatelui, a membrelor inferioare și a toracelui.

In același timp se impune și pregătirea fizică pentru travaliul nașterii.

Mers pe loc.

1. Rotări de brațe (numai prin față, sus pe lîngă urechi și înapoi).

2. Stînd cu picioarele ușor depărtate: ușoară îndoire a genunchilor cu ducerea brațelor sus pe lîngă urechi (1); revenire (2); de 10-15 ori.

3. Stînd cu picioarele ușor depărtate: ridicarea pe vîrfuri cu ducerea brațelor lateral și aruncarea lor puternic înapoi (1, 2, 3); revenire (4). De 5-10 ori.

4. Stînd cu picioarele depărtate, brațele întinse lateral: aplecarea și răsucirea ușoară a

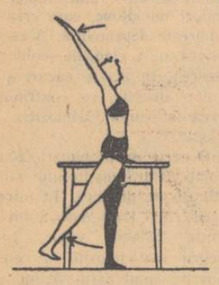

Exercițiul nr. 5

trunchiului spre stînga atingînd genunchiul sting cu mîna dreaptă, cu expirație (1); revenire cu inspirație (2); Același exercițiu spre dreapta. De 5-10 ori.

5. Stînd cu partea dreaptă spre masă, mîna sprijinită: ducerea brațului sting pe lîngă ureche înapoi concomitent cu ducerea piciorului sting înapoi (1, 2, 3,); revenire (4). Același exercițiu cu brațul și cu piciorul drept. De 10-15 ori.

6. Stînd cu partea dreaptă spre pat, piciorul drept întins sprijinit pe pat, mîinile pe șold: îndoirea trunchiului spre dreapta (1); revenire (2); Același exercițiu spre stînga schimbînd piciorul.

(Executați îndoirea atît cît este posibil fără a forța). De 10—15 ori în fiecare parte.

Exercițiul nr. 7

7. Culcat pe partea dreaptă genunchii îndoiți la piept, capul sprijinit pe mîna dreaptă: ridicarea genunchiului sting cît mai sus (1); revenire (2). Același exercițiu cu genunchiul drept din culcat pe partea stîngă. De 15-20 ori cu fiecare genunchi.

(In timpul ridicării genunchiului talpa respectivă rămîne lipită pe podea).

Mers ușor, cu mișcări ample de respirație.

Carnet pedagogic

Teodor este persecutat?

— Bine, tovarășă diriginte, e posibil ca băiatul meu să aibă nota 4 la purtare?

Așa m-a întîmpinat, vădit indignat, tatăl elevului Munteanu Teodor, după încheierea trimestrului al III-lea.

— De la începutul anului școlar v-am invitat de nenumărate ori să veniți să stăm de vorbă, iar dv. n-ați socotit util acest lucru, deși este în joc situația propriului dv. copil — am răspuns eu neliniștindu-mă intimidată de privirea furioasă a părintelui. Și apoi, neliniștindu-i timp să mai spună ceva, am continuat:

— Dv. știți că băiatul fumează?

— Sigur că știu, în fond are 15 ani? Credeți că e singurul? Trebuie și el să încerce, dacă i-o place, va continua, dacă nu, gata, se lasă de tutun.

— Sînteți unicul părinte, pe care l-am întîlnit eu, care este de acord ca fiul său să fumeze la 15 ani. Disciplina școlară însă nu ține seama de părerile dv. și nu admite ca elevii să fumeze pe culoare și nici să salute profesorii cu țigara în gură, chiar dacă aceasta se petrece pe stradă.

— Și pentru atîta lucru i s-a scăzut nota la purtare?

— Și pentru asta, dar nu numai pentru asta. Teodor este inițiatorul tuturor acțiunilor negative ale colectivului, chiulește de la ore și răspunde veșnic obraznic profesorilor.

— Asta se întîmplă pentru că este neînțeles de cadrele didactice, pentru că este provocat și, sînt sigur, persecutat. Dumneavoastră, profesorii nu vreți să admiteți că este un copil cu multă personalitate, pe care și-o afirmă mai devreme ca alții, iar dv. vreți să-i stîrbiți personalitatea. Eu îl tratez ca pe un om întreg, nu ca pe un copil și îi acord toată libertatea. Să fumeze dacă vrea, ei, și ce dacă fumează? Îl las să vină acasă cînd vrea, să se ducă unde vrea și cu cine vrea: e doar băiat ce o să i se întîmple? Îl las să-și cheme acasă prietenii care îi plac și chiar îi organizez, eu și soția mea, atunci cînd ne cere, mici petreceri cu prieteni și prietene. Asta cred eu că înseamnă să-ți înțelegi copilul și să-i asiguri o tinerețe lipsită de griji. Am avut eu destule altădată, așa că pe el vreau să-l feresc de tot ce nu i-ar face plăcere. Dumneavoastră, profesorii, aveți însă o mentalitate greșită și socotiți că elevul trebuie numai să învețe fără să aibă voie să facă nimic altceva. Iar atunci cînd se ivește într-o clasă un copil ca al meu, care nu se supune orbește unor regulamente școlare, care sînt în bună parte stupide, vă revoltați, socotiți elevul obraznic și îl persecutați! Da, îl per-se-cu-tați! Eu mă voi plînge furorilor superioare.

★

Peste 2 zile, elevul de serviciu mi-a anunțat un singur absent: Munteanu Teodor.

— De ce lipsește?

O voce din fund a răspuns: I-o fi fost tare sete și apoi... a adormit. În clasă colegii au zîmbit.

Elevul făcea aluzie la o întîmplare petrecută la începutul anului. Munteanu a venit într-o zi în clasă foarte bine dispus, cu ochii sclipitori și mirosind a alcool. În cabinetul directorului, Teodor a răspuns simplu că n-are nimic, că miroase a alcool pentru că înainte de a veni la școală a luat, cum era și firesc, masa de prînz, iar el la masă bea un pahar de vin, de cîte ori în casă se află așa ceva.

Probabil că dacă n-aș fi uitat și aș fi amintit tatălui, în discuția pe care am avut-o, întîmplarea aceasta mi-ar fi explicat „necesitatea — la 15 ani — a unui pahar cu vin, băut la masă, pentru efectuarea digestiei".

★

Dar Teodor a continuat să absenteze. Peste alte două zile cînd m-am interesat din nou de ce lipsește am aflat că se retrage de la noi sub pretextul că se înscrie la o școală mai aproape de casă.

Am convingerea că tov. Munteanu speră să găsească acolo profesori care să-i „înțeleagă odrasla" și propriile lui principii pedagogice. Sînt sigură, însă, că în nici o școală din țara noastră nu va găsi ce caută.

Lili PLAIU

Agenda gospodinei

Arpacașul și fulgii de ovăz

Arpacașul — orz decorticat, poate înlocui foarte bine orezul. El este bogat în acid fosforic și în săruri minerale (peste 3 la sută), putind fi folosit foarte bine la prepararea supelor și fierturilor deosebit de întăritoare

Fulgii de ovăz sînt făcuți din cereala cea mai hrănitoare. Analiza bobului de ovăz curățat de învelișul lui, îl prezintă ca pe un aliment de primă calitate conținînd bogate materii albuminoide și mai ales prețioase săruri minerale: calciu, sodiu, fosfați, potasă, fier, clor, acid fosforic, toate elemente vitalizante și mai ales antianemice. Datorită părților celulozice ușurează digestia.

Iată cîteva rețete care credem că vor ajuta gospodinele în alcătuirea meniurilor.

BUDINCA DE ARPACAȘ

Se înmoaie peste noapte în apă rece 375 gr. arpacaș, se scurge și se fierbe la foc mic timp de 2 ore. După ce este moale și tot lichidul absorbit, se lasă să se răcorească; se amestecă apoi cu 100 gr. untură, 3 ouă (albușele bătute), sare, 3 linguri de pesmet și 250 gr. de resturi de carne sau costiță, sau de șuncă ori peste afumat. I se poate adăuga puțină ceapă prăjită. Se unge o formă, se presară cu pesmet, se umple cu compoziția și se coace la cuptor sau se fierbe în bain-marie.

ARPACAȘ CU PRUNE USCATE

Arpacașul muiat peste noapte se fierbe cu 1 litru lapte și 1 litru apă, sare, zahăr după gust, o bucată de unt sau untură. Se ține la foc mic pînă absoarbe tot lichidul. Se pune compoziția într-un vas rotund, uns, se îndeasă cu lingura și se răstoarnă pe farfurie. Se înconjoară cu compot de prune (sau caise). Sosul compotului se dregе cu două linguri de smîntînă și se servește în sosieră.

CROCHETE DIN FULGI DE OVAZ

Se amestecă 250 gr. fulgi de ovăz cu 50 gr. făină, 1/2 litru lapte, 1 ou și sare; se frămîntă și se lasă o oră. Apoi se adaugă un praf de copt. Această compoziție se poate coace fie simplu, dînd drumul cu lingura în untură încinsă, fie amestecînd compoziția cu 250 gr. mere rase, sau 125 gr. țelină rasă sau 3—4 linguri caș-caval ras. Cu fiecare adaus obținem o variație de gust. Se servesc cu legume. Se pot, de asemenea, îndulci cu zahăr.

CLATITE DE FULGI DE OVAZ CU MERE

250 gr. fulgi de ovăz se sporesc cu jumătate litru lapte ciocotit și se lasă o oră deoparte. Se adaugă apoi două ouă întregi. Feliile de mere curățate și presărate cu zahăr, se pun în tigaia cu untdelemn, se toarnă peste ele compoziția de clătite și se coc pe ambele părți.

Aurelia AVRAM

MEDICUL vă sfătuiește

CRĂCIUNESCU MIOARA-București: Din scrisoarea dv. reiese că lucrați într-o unitate sanitară. In felul acesta, sfatul pe care vi-l dăm poate fi mai ușor de urmat. Este vorba de posibilitatea pe care o aveți de a vă controla permanent. Mai mult decît probabil este vorba de un focar de infecție care trebuie cu atenție găsit și înlăturat. In deosebi se impune un control stomatologic amănunțit, precum și consultul unui medic reumatolog. Pe baza analizelor de laborator și a examenelor chimice amintite, credem că vi se va putea fixa un tratament corespunzător.

ROXANA-Ploești: In ceea ce privește endometrioza, ea necesită un tratament hormonal. Se recomandă doze mari de testosteron de la 300—500 mg. pe lună în injecții intramusculare. Se recomandă de asemenea și raze X. Tratamentul chirurgical conservator dă rezultatele cele mai bune. Trebuie să vă asigurăm că în nici un caz această boală nu duce la cancer. Vă recomandăm un consult la medicul specialist ginecolog din policlinica teritorială.

N. D. TÎRGOVIȘTEANU: Ne este imposibil să stabilim un diagnostic pe baza datelor pe care ni le furnizați. Socotim că în cazul dv. se impune un examen atent al unui medic dermatolog, precum și o serie de analize de laborator. După părerea noastră, toate fenomenele de care vă plîngeți sînt strîns legate între ele și țin de o aceeași boală.

L. V. DOLORES: Nu înțelegem de ce prezentați lucrurile atît de negre în scrisoarea dv. Nu există nici cel mai mic motiv de îngrijorare. Toate suferințele dv. sînt relativ mici și prin tratament corespunzător și susținut le veți înlătura. In primul rînd se impune un control ginecologic și unul la medic endocrinolog. Tratamentul fixat după aceste controale va da cu siguranță rezultatele dorite. In ceea ce privește varicele, ca și hemoroizii pe care îi aveți, îi veți putea trata la medicul chirurg din policlinica teritorială de care aparține. Pentru varice v-am recomanda să folosiți injecții sclerozante cu Scerosan, bineînțeles sub supravegherea medicului. In legătură cu hemoroizii, dat fiind stadiul bolii la dv. credem că va fi suficient să procedați în felul următor: băi călduțe de șezut de două ori pe zi, dimineața și seara înainte de culcare. Veți rămîne în baie 10—15 minute. După fiecare baie veți introduce un supozitor Hemorsal pe care îl găsiți gata preparat la orice farmacie. Insistăm asupra necesității de a face un control periodic.

MODESTA—Iași: Spălați fața cu apă (de preferință de ploaie) dar fără săpun. Folosiți zilnic o cremă grasă ca de pildă: ceară de albine 15 gr., lanolină 15 gr., unt de cacao 10 gr., ulei de parafină pentru uz intern (sau ulei de arachide) 60 gr., apă de trandafiri 10 gr., tinctura benzoe 1 gr. Seara, curățați fața folosind un lapte de lanolină, iar ziua apărați-o de praf și intemperii întrebuințînd o pudră potrivită tenului dv. Regiunea cu porii dilatați va fi spălată cu apă caldă și săpun și ștearsă cu alcool camforat.

Dr. E. ALBU

De toate

Țelina și mărarul în cununi și buchete

Știe orice bucătar și orice gospodină că pătrunjelul, țelina și mărarul dau gust plăcut diverselor mîncăruri. Dar puțini știu că aceste trei plante cunoscute din cele mai vechi timpuri aveau cîndva o cu totul altă destinație.

In Egiptul antic și apoi în Grecia, pătrunjelul era simbolul durerii. In semn de doliu, de durere adîncă, se folosea o cu-

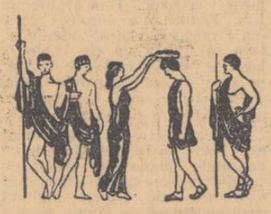

nună de pătrunjel. In zilele de sărbătoare grecii antici împodobeau pereții cu frunze de țelină, iar învingătorii în competiții sportive primeau cununi împletite din țelină. Mărarul era considerat în vechime ca o plantă a cărei aromă era asemuită cu cea a trandafirului.

Ceapa și istoricul ei

Știați că ceapa a fost primul material didactic în predarea astronomiei? In antichitate oamenii de știință tăiau o ceapă

de-a curmezișul explicînd discipolilor lor structura universului. Ei susțineau că universul este alcătuit din cîteva sfere, învelișuri care înconjoară pămîntul. In evul mediu i se atribuiau proprietăți miraculoase: se credea că ceapa apără pe ostași de săgețile și loviturile de spadă și ale halebardelor. Cavalerii ferecați în zale, purtau pe piept ca un talisman o ceapă obișnuită. In armatele din Grecia și Roma antică, în mîncarea destinată soldaților se adăuga multă ceapă pe motiv că ceapa fortifică, creează energie, vitejie.

In toate timpurile și la toate popoarele i se atribuiau cepei proprietăți curative. Savantul sovietic B. P. Tokin și colaboratorii săi, a stabilit că substanțele volatile pe care le emană ceapa distrug bacteriile patogene și de putrefacție, ființele cele mai simple — amoeba și infuzorii și chiar broaștele și șoarecii. Este deajuns să mestecăm timp de 3 minute puțină ceapă și sînt nimicite toate bacteriile din gură.

Curierul nostru

I. SIDOR: Schița intitulată „Necazurile lui Ninu" vădește posibilități din partea dv. Din păcate aceste posibilități nu sînt puse în valoare în schița susamintită, datorită în deosebi temei dificile pe care ați ales-o. Tema aceasta ar putea fi tratată în cadrul unui foileton satiric. Vă recomandăm să mai încercați.

GH. C.: Socotim că, pe bună dreptate, prietena dv. a devenit mai neîncrezătoare în ultima vreme. Comportarea dv. i-a creat suspiciuni. Dv. ați stabilit cu ea anumite lucruri în urmă cu un an, dar n-ați respectat nimic. Așa zisele motive pe care le invocați dv. nu sînt demne de luat în seamă, mai curînd pot fi socotite ca niște pretexte. Așa dar dv. sînteți cel care ați rămas dator.

D. B.: Comportarea soțului dv. în această dificilă împrejurare a fost dintre cele mai bune. Nu vedem necesar să mai reluați discuțiile, fie și pentru a mai explica anumite situații, din moment ce el nu socotește necesar acest lucru. El a judecat mult mai înțelept și nu a dat acestui fapt neînsemnat amploarea exagerată pe care, se pare, că i-o dați dv.

MARIA I.: Despre creșterea și educarea copiilor noi am scris și vom mai scrie multe materiale la rubrica noastră **„Carnet pedagogic"**. Am analizat și discuțiile pe care le-ați avut cu soțul asupra comportării fetiței dv. și sîntem cu totul de partea dv. Nu renunțați nici o clipă, fiindcă aveți perfectă dreptate.

DANA I.: Articolul pe care l-ați citit în nr. 81 al revistei noastre nu este singurul de acest fel care va vedea lumina tiparului. In revista noastră veți mai găsi reportaje despre activitatea obștească a femeilor. Vă mulțumim pentru sugestii.

S. N. MIA-București: Așa stînd lucrurile cum le descrieți dv. nu vedem altă soluție decît cea pe care ați și ales-o de altfel. Așa-zisele lui concepții „moderniste" nu puteau fi în nici un caz garanții pentru un cămin fericit. Mai aveți răbdare. Lucruri de felul acesta nu se fac în grabă.

LELIA: Această pagină, în care se află și curierul nostru, publică sfaturi din cele mai variate. Dacă vă interesează ceva anume, scrieți-ne și vă vom răspunde cu plăcere și chiar mai operativ, cum cereți dv. Așteptăm.

DIDI: Sugestia dv. de a publica modele de bluze și fuste în același număr ni se pare bună. Cum însă pînă acum n-am făcut acest lucru la modelele de fuste din nr. 84 vă recomandăm să vedeți modelele de bluze din nr. 82.

OLGA-Sibiu: Sîntem siguri că veți găsi tot ce vă interesează la comitetul orășenesc al femeilor. In afară de cursurile respective, acolo veți primi și sfaturi concrete de la specialiști. Pentru dv. ar fi chiar foarte bine să vă înscrieți la un curs de croitorie organizat de comitetul orășenesc al femeilor.

CLEO M.: Critica dv. este îndreptățită. Vă vom împlini în curînd cerința, întrucît vom avea asigurate fotografii de modele din țările prietene după desfășurarea Congresului Modei de la Praga.

LORETA D.: Dv. sînteți aceea care ați greșit pentru că ați luat drept bune numai vorbele lui, trecînd cu vederea faptele, care nu confirmau ceea ce spunea el. V-ați încrezut prea mult în el. E bine că lucrurile nu au mers prea departe. Acum, cînd v-ați convins despre cine era vorba, sîntem siguri că veți urma sfaturile părinților dv., care v-au dovedit atîta dragoste și înțelegere.

MARIA S.: In unul din numerele noastre viitoare vom publica un articol care să vă fie de folos dv. ca și altor cititoare. Îl veți găsi tot la rubrica **„Colțul cosmeticianei"**.

MARCELA-Oradea: Incidentul (dacă-l putem numi așa) este într-adevăr dureros. Nu credem însă că este bine să-i mai dați în continuare o importanță atît de mare, mai ales că soțul dv. și-a dat seama de greșeala lui și are acum o comportare frumoasă. Sîntem siguri că veți uita ca un vis urît toată această poveste. Pentru a vă răspunde la cealaltă problemă, trimiteți-ne adresa,

Modelul potrivit pentru serile de vară

Zilele călduroase, mult așteptate au sosit! In acord cu sărbătoarea din natură, o mare varietate de materiale de sezon își așteaptă cumpărătorii, mai bine zis cumpărătoarele! Pentru ca fiecare femeie să-și poată găsi modelul potrivit (fie slabă, fie mai plină), fiecare schiță din cele de față are conturată și linia largă, toate modelele adaptîndu-se perfect liniei pe corp sau largi.

De la stînga la dreapta:

— Rochie plisată din șantung uni sau mătase în dungi (pe lung), în culori pastel. Dacă o preferați largă se plisează de la talie numai cca. 15 cm. după care fusta cade liberă.

— Rochie de mătase imprimată cu flori mari. Tăietura de la bust avantajează atît un piept plat cît și unul voluminos. Din această tăietură se formează un drapaj care înconjoară și eșarfa din talie.

— Rochie din mătase uni care poate fi și din mătase imprimată. Drapajul de pe fustă este fixat cu o floare. Boleroul mai larg, accentuează prin contrast de linii, subțierea taliei.

— Rochie din crep de chine imprimat cu eșarfă din mătase uni asortată la fondul sau culorile imprimeului; eșarfa se trasează pe mătase atît la față cît și la spate.

— Rochie din două piese din mătase cu buline. Linia acestei rochii avantajează mai ales siluetele pline, ascunzînd talia care nu este pensată. Drapajul asimetric este prins într-o fundă.

Desene de Dora TONESCU

COLȚUL COSMETICIANEI

Bărbieritul

Se întîmplă uneori să întîlnim pe stradă în tramvai sau la birou bărbați nebărbieriți? Să fie oare bărbieritul o operație atît de neplăcută sau greu de realizat? N-aș crede. Se pune atunci o altă întrebare firească: Ce-i face oare pe unii bărbați să nu se bărbierească zilnic? Unii invocă lipsa de timp (afirmație complet exagerată), alții se plîng de faptul că lamele se uzează prea repede, că au barba aspră sau perii obrazului răsuciți în piele, că după ras pielea se irită și uneori apar coșuri etc.

Chestiunea lamelor e simplă: cumpărați 7 lame deodată și folosiți în fiecare zi cîte una. Intrebuințate pe rînd o dată la 7 zile, lamele durează mai mult.

Cînd aveți de-a face cu un păr foarte aspru, trebuie să folosiți la bărbierit apa caldă și să săpuniți timp îndelungat obrazul. Numai după aceea puteți începe rasul propriuzis, indiferent de faptul că întrebuințați briciul sau aparatul de ras cu lamă (înainte de a fi folosite, acestea trebuie dezinfectate cu alcool). In afară de tăieturile ce pot surveni într-un moment de neatenție, bărbieritul produce la suprafața pielii o serie de zgîrieturi invizibile, nedureroase, dar care pot deveni un mediu favorabil dezvoltării microbilor. De aceea, pentru a preveni acest neajuns, obrazul trebuie dezinfectat cu alcool și apoi pudrați cu talc care calmează și răcorește. Dacă aveți porii dilatați, puteți folosi după alcool alaun (piatră acră) care strînge porii, iar în caz că epiderma nu suportă alaunul, întrebuințați o apă de ras antiseptică cum ar fi loțiunea „Tarr" sau următoarea soluție: alcool (de 60°) 100 gr, acid salicilic 1 gr, tinctura benzoe 1 gr. menol 0,50 gr. De multe ori după ras epiderma simte nevoia unei creme calmante. Folosiți în acest caz fie crema „Nivea", fie glicerolatul de amidon care se compune din 25 gr. amidon și 35 gr. glicerină. Substanțele se pun într-un vas de porțelan (nu de fier) la foc mic și se amestecă cu o lingură de lemn pînă cînd amestecul se încheagă devenind gelatinos. Se păstrează în borcănele bine închise.

Unii bărbați, cu pielea obrazului foarte sensibilă, pentru a înmuia pielea și a o pregăti cît mai bine, întind pe față mai întîi un strat de cremă cu lanolină și apoi se săpunesc timp îndelungat. Se pare că este un procedeu care nu dă greș.

După bărbierit, ștergeți și puneți la loc aparatul de ras și spălați singuri chiuveta de săpun și de firele de păr căzute în ea. Nu lăsați acest lucru pe seama soției care, oricum, are destule de făcut.

Și în legătură cu aceasta țin să vă spun: prestăm aceleași munci ca și voi. In plus sîntem mame și gospodine: gătim, spălăm, cîrpim, facem tîrguieli, creștem copiii etc. Și dacă mai găsim totuși și timpul necesar îngrijirilor care ne ajută să avem o înfățișare ordonată și plăcută ei bine, într-adevăr nu văd de ce n-ar face-o și bărbații. Vă place o femeie nepieptănată? Sigur că nu. Nici nouă un bărbat nebărbierit!

Sanda NOREANU

REPEDE, UȘOR ȘI IEFTIN...

...ne putem face singure aceste lucruri pentru baie, plajă, strand.

I. Tiparul pentru șort, din două bucăți la fel. II. Pătratul de la mijlocul șortului. Dacă îi punem elastic și jos devine bufant. III Jumătate din sutien; la mijloc se face fie cu pense și unite (jumătățile) direct, fie cu tiv lat prin care se trece și se strînge după voință cu o bentiță sau un șnur colorat. După gît se prinde cu o bentiță de circa 55—60 cm., iar la spate cu 2—3 nasturi sau copci. IV. Costum de baie; tiparele reprezintă spatele, fața și pătratul de la mijloc. Se pot face în talie o serie de pense ca să-l strîngă puțin. Nu uitați cele două bretele (înguste) peste umeri. V. Balotul de mînă se face din ceva mai solid (doc, in etc.) cu două tivuri late la margini. Prin ele se trec curelele cu catarame și o serie de găuri în partea cealaltă, putînd face astfel balotul mai mare sau mai mic după cîte avem de cărat. Minerul, fie din același material, fie din piele se bagă în cozile curelei înainte de a le strînge.

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

25—31 MAI 1959

— **Legume asortate, cu friganele; miel cu tarhon; compot de caise verzi.**

— **Ciorbă de bureți; strudel cu spanac; biscuiți cu marmeladă.**

— **Sufleu de conopidă; șnițel cu cartofi; orez cu gelеu de mere.**

— **Ochiuri cu sos alb; musaca de cartofi; cireșe de mai.**

— **Salată de primăvară; friptură de miel la cuptor; cremă caramel.**

— **Supă de salată; papricaș; plăcintă cu brînză.**

— **Rizoto cu sos de roșii; cotlete la grătar, cu cartofi; gogoși din aluat pripit.**

Supă de măcriș cu orez

Măcrișul trebuie să fie foarte tînăr, de aceea această supă nu este gustoasă decît foarte devreme, primăvara. Se alege și se spală bine 500 gr. măcriș. Se înăbușă într-o oală cu puțin unt pînă cînd se moaie. Se toarnă zeamă de carne sau zeamă în care a fiert zarzavat, se adaugă 1/2 ceașcă de orez și sare cît trebuie. Se lasă să fiarbă jumătate de oră. Cînd este aproape gata, se adaugă cîteva frunze de măcriș spălate, care au fost păstrate de la început la o parte și se mai dă odată în clocot. Înainte de a se servi se dregе cu un gălbenuș și două linguri de smîntînă.

Sufleu de conopidă

Se desface o conopidă frumoasă, se rup bucheței, se spală și se fierbe în apă clocotită cu sare. Se scurge și se așează într-o formă unsă cu unt. Se ține la cald pe colțul mașinii. Separat se prăjesc două linguri nu prea pline de făină, în două linguri de unt fierbinte. Se amestecă fără să se rumenească deloc și se sting cu lapte sau cu apă. Cînd compoziția este destul de groasă, ca o smîntînă, și se desface de pe cratiță, se dă la o parte. Se adaugă 2 linguri de brînză rasă și după ce s-a mai răcorit, se pun pe rînd 3 gălbenușuri. Se potrivește de sare. La sfîrșit se adaugă cele 3 albușuri spumă. Se toarnă compoziția în formă peste conopidă, se stropește cu unt, se presară brînză și se dă la cuptor o oră. Se servește cînd a crescut frumos și e rumenă deasupra.

COPIII AU CRESCUT!

Este vesnic actuală pentru mame problema îmbrăcămintii rămasă mică pentru fetițele care au crescut. Cu cîtă părere de rău se uită mama la rochița care, deși foarte drăguță, deși dintr-un material cîtuși de puțin uzat, totuși nu mai poate fi purtată, fetița crescînd între timp.

Cu puțină pricepere și fantezie, putem însă transforma aceste rochițe pentru a fi din nou purtate, de multe ori reușind a le face chiar mai drăguțe decît la început.

Dăm aici trei sugestii, care pot fi folosite cu mult succes și la alte materiale decît cele indicate de noi în model.

1). Un material în dungi se poate combina plăcut cu alt material în dungi, a cărui culoare să fie identică cu a primului material, însă dunga trebuie să fie mai îngustă. Poate fi și de altă culoare, de exemplu dungi roșii cu dungi albastre sau albastre cu bleu etc.

Pentru a transforma această rochiță (fig. 1 a) folosim corsajul ca platcă și în caz de nevoie mai adăogăm material, înădind frumos pe dungă, bucățele la cusătura de sub braț. Completăm atît corsajul cît și fusta cu materialul cu dunga îngustă, sublinînd cusăturile cu cordonașe libere din dunga inversă. Obținem astfel un model nou (fig 1 b) și drăguț și totodată o rochiță care mai poate fi purtată încă destul de mult de fetița în creștere.

2). Pentru a putea lungi atît corsajul cît și fusta, asortăm la materialul în buline (fig. 2 a) un material uni care de cele mai multe ori se găsește chiar în casă. Poate fi alb în culoarea bulinei sau a materialului fond. Platca aplicată se folosește pentru a lungi corsajul. In același timp, acesta ne permite să folosim corsajul vechi la lungimea lui cea mai mare, coborîndu-l. Eventual se dă drumul rezervelor din cusături. In partea de jos a fustei aplicăm o bantă cu 3—4 cm mai lată ca platca. Îmbinarea între cele două materiale pentru a fi mai reușită, se complectează cu o garnitură de zig-zag și în felul acesta am obținut o rochie nouă, foarte drăguță. (fig. 2 b).

3). O altă sugestie cu rezultate foarte bune. Intercalăm la această rochiță din material uni (fig. 3 a), o corseletă din material în dungi care ne lungește în același timp și corsajul și fusta. Pentru a obține o lungime și mai mare a fustei, putem intercala și pe fustă dungi obținînd în același timp și aspectul estetic al rochiței. (fig. 3 b).

Desene de Raia SOLOMONICA

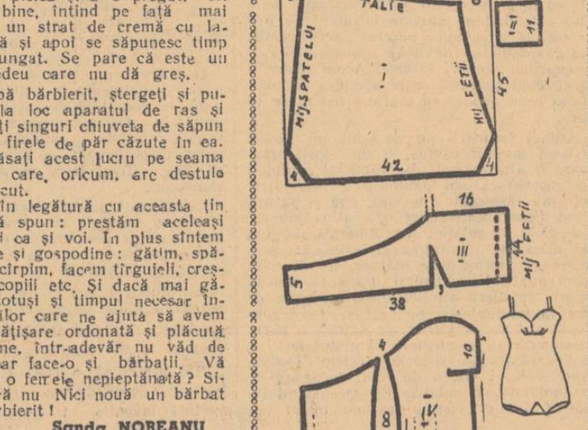

UN SOȚ ATENT

— Ce-i cu scrisoarea asta la tine în buzunar?

— Ți-am scris-o cînd eram la casa de odihnă, dar am uitat să ți-o expediez...

Desen de Pavel ILIEȘ

Cîștigătorii concursului popular cu premii organizat de „Magazin"

După cum am anunțat, în ziua de vineri 15 mai 1959 a avut loc, în prezența a numeroși cititori și participanți, tragerea la sorți a premiilor și mențiunilor la CONCURSUL POPULAR organizat de revista noastră.

Iată care sînt cîștigătorii:

PREMIUL I (un aparat de radio) CORNELIA BILC, Bd. Gloriei 71, raionul Griviței Roșie, București.

PREMIUL II (una mașină electrică de spălat rufe) CONSTANTIN NACIU, str. Dr. Mihu 30, Deva — regiunea Hunedoara.

PREMIUL III (un patefon) MARIOARA VIRTOPEANU, str. Mihail Eminescu 45, raionul Griviței Roșie, București.

5 MENȚIUNI (a cîte un trening): 1) IULIA BIRTA (PREDA), str. Patriarhiei 19, raionul N. Bălcescu, București; 2) Dr. RENATA TOMA, str. Col. Buzoianu 34, Buzău, regiunea Ploești; 3) LADISLAU REISINGER, str. Petöffi 5 — Cluj; 4) PAULINA BURGHELE, str. Brezoianu 29 C — raionul Gh. Gheorghiu-Dej, București; 5) RAUL RABINOVICI — str. Golia 12, Iași.

5 MENȚIUNI (a cîte un rucsac): 1) PETRU ROȘCA — str. I.C. Frimu 66, Bacău; 2) ANCA COSTESCU, Bd. Dinicu Golescu 15, raionul Gh. Gheorghiu-Dej, București; 3) CONSTANȚA SOVIANI TEODORESCU, Bd. Mărășești 127, raionul N. Bălcescu, București; 4) NICOLAE CONSTANTIN, str. Puțul cu apă rece 38, București; 5) BRINDUȘA POPIȘTI — Direcția stațiunii balneare Herculane, regiunea Timișoara.

Două mențiuni speciale au fost acordate următorilor participanți: 1) SELMA și ing. JAN KALOUȘEK str.Hermanova 24 Praga 7 Republica Cehoslovacă și 2) ALEXANDRA RUNTOVA str Cozlodin 23 Sofia II R.P. Bulgaria.

Dintre cîștigători, tovarășii Iulia Birta, Anca Costescu și Nicolae Constantin au avut satisfacția să cunoască rezultatul tragerii la sorți chiar în după amiaza zilei de vineri 15 mai,- aflîndu-se printre cei prezenți în sala în care a avut loc tragerea la sorți.

Pentru ridicarea premiilor și mențiunilor, cîștigătorii se vor adresa administrației revistei „Magazin", Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20, interior 1400.

NELL COBAR

— Ah, tu, ai o pieptănătură extrem de modernă! Vii de la coafor?
— Nu, tu, vin de sub duș!...

FRED GHENĂDESCU

— Plecați la Predeal? Vă rog să lăsați dosarul ăsta la Ploești.
— Nu pot, dragă! E mașina instituției și nu vreau s-o încarc prea mult!

ST. MUNTEANU

— Iar ai uitat penseta și-mi iei trăgătorul tocmai cînd am ceva serios de lucru...
— Și la mine e serios și nu fac atîta caz!...

S. NOVAC

— Ce să fac, doctore, cu Nicușor? Nu poate lega cuvintele încît să iasă o frază inteligibilă...
— Nici o grijă, tovarășe, asta înseamnă că o să fie un bun textier de muzică ușoară...

B. ARTIN

— A! E foarte vigilent. Nimic nu i scapă... E a treia muscă pe care o înghite într-o jumătate de oră...

V. CRIVĂȚ

— De ce n-o ajuți, tinere? Ar putea să-ți fie mamă...
— Exclus! Îmi este bunică!...

MATTY ASLAN

Curățenia, în unele localuri...

C. FLORIAN

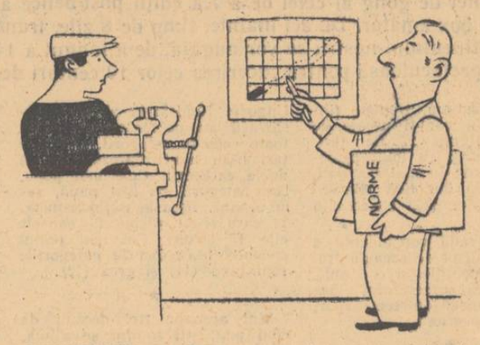

NORMATORUL: — Cam așa ar trebui să urce săgeata!

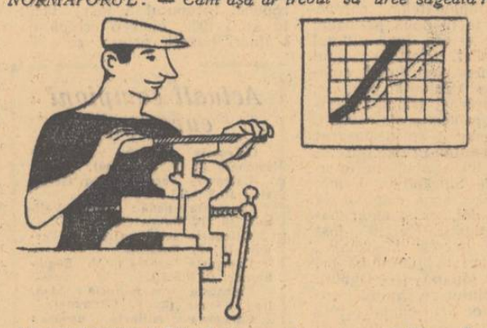

MUNCITORUL FRUNTAȘ: — Eu m-am gîndit s-o fac să urce așa!...

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Un gemen mai tînăr cu... 100 de ani!

Adeseori, în timp ce compun o problemă sau un studiu, problemiștii descoperă că e suficientă mutarea unei piese pe un alt cîmp sau eliminarea unei piese pentru ca soluția intenționată să fie înlocuită de o altă soluție întîmplătoare. În asemenea situații se spune că problema inițială a primit un... gemen.

După cum informează ultimul număr din „Șahul în U.R.S.S.", un interesant caz de descoperire a unui „gemen" s-a petrecut în R.S.S.-Estonă. Problema de mai jos, compusă cu un secol în urmă de englezul Frank Healey, a fost propusă spre dezlegare, în cadrul unui concurs, cititorilor ziarului estonian „Kehaculttur".

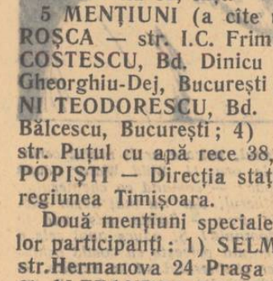

Soluția problemei este 1. Rd7, Re4 2. Td5! R:d5 3. Dd4 mat.

Unul dintre participanții la concursul de dezlegări, H. Laugas, trimițînd soluția a atras atenția redacției asupra faptului că, dacă regele alb ar sta pe c6, atunci ar exista și o dublă soluție 1. Tb5! Această interesantă observație l-a făcut pe cunoscutul compozitor sovietic H. Hindre să propună în „Șahul în U.R.S.S." nr. 4/1959 un gemen al problemei lui Healey (vezi diagrama de mai jos).

Soluția problemei gemene are o desfășurare cu totul deosebită și, așa cum oricine poate constata, întrece în frumusețe originalul mai vîrstnic... cu un secol! Soluția gemenului: 1. Tb7! zugzwang 1...R:c5 2. Rd7, Rd5 3. Tb5 mat, 1... Re6 2. Tb4, Re7 3. Te4 mat; 2... Rd5 3. Dd6 mat.

Prima experimentare practică

Într-unul din sistemele de joc ale apărării siciliene — așa numitul „sistem al lui Maroczy" (1. e4, c5 2. Cf3, Cc6 3. d4, c:d4 4. C:d4, g6 5. c4) — în varianta care continuă cu 5... Ng7 6. Ne3, Cf6 7. Cc3, Cg4 8 D:g4, C:d4 9. Dd1, a suscitat multe discuții dacă mutarea 9... e5, introdusă în practica turneelor de Simaghin, aduce sau nu egalarea negrului. Marele maestru cehoslovac Pachman consideră, în tratatul său de deschideri, că după 9... e5 albul are la dispoziție replica 10. Cb5! cu care obține avantaj. Rămînea ca partidele din practica maeștrilor să dovedească cine are dreptate. De menționat că la turneul de la Moscova, în memoria lui Alehin, Botvinik, în partida sa cu Smislov, a jucat 9... e5, dar Smislov n-a jucat 10. Cb5! ci 10. Nd3, partida terminîndu-se remiză.

După cum informează un recent număr din revista „Ceskolovensky Sach", la ultimul campionat al orașului Praga, în partida Holas—Kavalek, negrul a pus în practică antidotul recomandat de Pachman (10. Cb5!).

Din poziția din diagramă, partida a continuat astfel: 10... 0-0! (Răspunsul cel mai bun. După 10... C:b5 11. c:b5, nebunul de alb al albului capătă o poziție dominantă pe c4). 11. Dd2 (Schimbul pe d4, pentru cîștigarea unui pion, duce la o poziție cîștigătoare pentru negru, după cum demonstrează varianta 11. C:d4, e:d4 12. N:d4, Da5 șah. 13. Re2, Te8 14. f3, d5! 15. c:d5, T:e4 șah!). 11... Dh4 12. Nd3, d5 13. c:d5!, C:b5 14. N:b5 D:e4 15. 0-0, Td8 16. Tfd1, Ne6 17. d:e6?!, T:d2 18. e:f7 șah, R:f7 19. T:d2, a6 20. Td7 șah, Re6 21. Tad1! Nf8 22. Ne2, Te8 23. Nf3, Dc2 24. h4, h5 25. N:b7, D:b2 26. N:a6, D:a2 27. Ta7, Dc2 28. Tc1, De4 29. Nc8 șah, T:c8 30. T:c8, Db1 șah 31. Tc1, Db5 32. Tca1 și după cîteva mutări negrul a cedat.

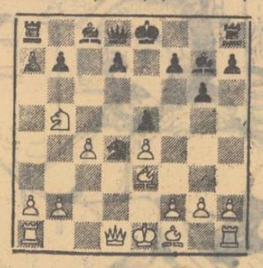

Este drept că în această frumoasă partidă negrul a făcut cîteva mutări discutabile (11... Dh4, 12...d5) și o greșeală evidentă (20... Re6). Dar și sacrificiul damei albe (prin 17. d:e6) este discutabil. În tot cazul, primul punct înscris în favoarea albului pare să indice forța deosebită a mutării lui Pachman, care aduce albului un mare avantaj de spațiu pe flancul damei și presiune puternică în centru. Desfășurarea unei singure partide nu justifică însă concluzia că dosarul acestei variante poate fi considerat închis.

Calendar filatelic 1959

Proiectul de plan de emisiuni poștale pe acest an al Direcției generale a Poștei și Difuzării Presei din Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, oferă o privire de ansamblu, în linii mari, asupra mărcilor românești din 1959.

IUNIE: Cele mai frumoase păsări din fauna R.P.R. (10 val.); Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena; Viața sportivă românească (5 val.); AUGUST: A 15-a aniversare a eliberării, 23 August 1944—23 August 1959; SEPTEMBRIE Cincancentenarul Bucureștiului (3 val.); Plante medicinale (10 val.); OCTOMBRIE: Centenarul Universității „A. I. Cuza" din Iași (1 val.); NOIEMBRIE: Monumente ale naturii din patria noastră (6 val.).

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Zvon de primăvară

Pe versuri de G. Topîrceanu

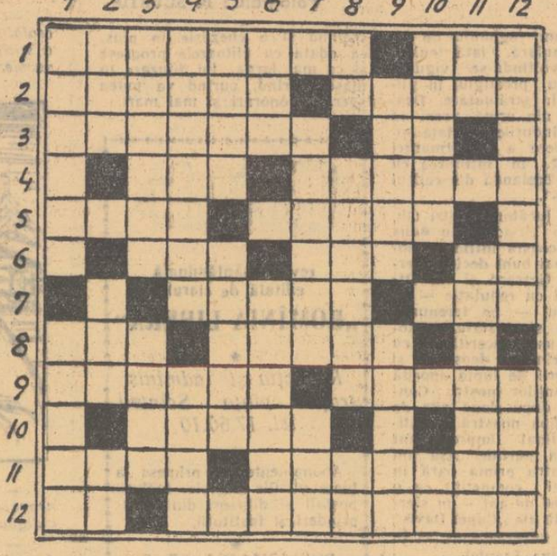

ORIZONTAL:

1) — „Sub cerdac pe...,
Cum trecură Babele,
A ieșit un pui de muscă,
Să-și ustuce labele".
— „Departe, în azurul dintre nori,
S-arată bifurcat pe...
Un șir subțire de cocori,
O escadrilă de pe vremea lui Homer"...
2) — „Doar Grivei, bătrînul, n-are
Cu ce roade...
Că de cînd cu postul mare,
Toate-i merg de-a-ndoaselea".
— Tulipă
3) — „Pe..., alături saltă
Două fete vesele
Zău că-mi vine să-mi las baltă
Toate interesele".
— Soarele Aidei!
4) — Suprafață de teren (pl.)
— „Un curcan stă sus, pe o birnă,
Nu vrea să se bucure,
Motul roșu îi...
Moale ca un ciucure".
5) — Seara (mold.) — A reda agriculturii terenuri bălțoase
6) — „Foaie verde mărgărit,
Mă uitai spre „răsărit"
Văzui primăvara vîind"
(Dintr-un cîntec popular interpretat de Maria Lătărețu)
— A nu place ceva.
— Vă aparține.
7) — Greșeli. — Legendă.
8) — „Apoi, cînd muzicile tac,
La brat vă strecurați afară,
Prin parcul liniștit să stai
Cu ea, pe o bancă solitară,
În noaptea tainică de..."
— ...Răchițeanu, artistă emerită
9) — Arbust cu flori plăcut mirositoare.
— Ca pelinul de mai (fem. sing.)
10) — Tovarăș de muncă în mină. — Pronume.
11) — Oțeriți
— „După atîta frig și ceață
Iar s-arată..
De-acuma, nu ne mai înghite ța
Nasul și picioarele".
12) — Primăvara vine la cîte unul odată.
— Irișii.

VERTICAL:

1) — „Cu narcișii, cu crini cu...,
Timpul cald s-apropie,
Primăvara asta totuși
Nu-i decît o copie".
— „Dar nimănui pe lume nu-i e dat s-o vadă,
Cum vine pe cărările din...
Făcînd în taină îndelung popas
Din loc în loc, pe unde a mai rămas zăpada".
2) — Riu în Elveția. — Animale de muncă.
— Nu-i lipsește anotimpul primăverii.
3) — „Pe strada mare,
Ies flori înalte la plimbare
În rochii de sezon...
Cu toate că-i o vreme așa de schimbătoare"
— Sclav la vechii greci.
4) — Timide. — O floare în ochi.
5) — Ulei (dialect reg.) — Ales.
6) — Între cal și călăreț. — Ostașii lui Ștefan cel Mare.
7) — Trandafiri sălbatici desmoșteniți de desființarea răzoarelor prin colectivizare — Fructul bradului.
8) — Articol! — Ogor — Adrian Jelescu.
9) — Arbori ce cresc prin locurile umede.
— „Rădăcinile sînt...", roman de Zaharia Stancu.
10) — „Pe cea care a trecut o chemă...,
Fiindcă are
Ochii albaștri tare",
— Elena Niculescu.
11) — Vocală dublă
— „Urzicele, urzicele,
Ghiocei și...
Albăstrițe de suhat!"
12) — „Un mic vîrtej, copil al neființii,
De-a curmezișul străzii...
Nebun în jurul lui s-a răsucit
Să-și prindă coada galbenă cu dinții".
— Sînt pline de viață și veselie primăvara în parcuri.

Ilie MITRAN

Cîte ceva despre educație

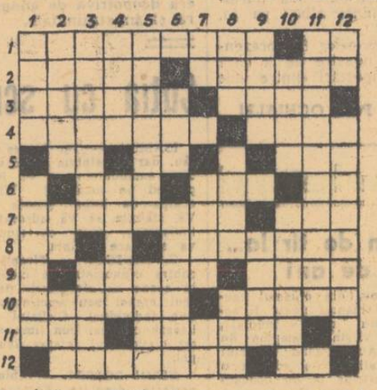

ORIZONTAL: 1) Mare pedagog sovietic, autorul „Poemului pedagogic" — La începutul educației 2) Locul celor 7 ani... — Regulile sau normele de conviețuire și comportare a oamenilor 3) Lichid siropos întrebuințat la fabricarea spirtului — Unul dintre primele cuvinte pe care le învață copiii noștri 4) „Metodă" pedagogică neindicată — Rup (poetic) 5) Primii șapte sînt foarte importanți în educație — Pronume — Nume masculin 6) Literă cirilică — Sublocotenent — În insulă 7) Cele în care cresc copiii noștri sînt din ce în ce mai bune (sing.) — A cunoaște 8) Ce tinde să facă educație din fiecare — Educat. 9) Arvună — Vuire 10) Așa cum este azi școala față de viață — Material educabil (fig.) 11) Campioni — Foarte învățat 12) E bine să meargă cu „bună" înainte — Măsură de suprafață.

VERTICAL: 1) Primul educator... — Și un altul foarte important 2) Pronume demonstrativ — Ce mîndru sună acest cuvînt! — Abreviație în zoologie 3) Autorul „Educației comuniste" — Hagiu 4) Fondatorul statului bulgaro-valah — Verbul temei 5) Atitudini contraindicate pentru educatori — Se face cu încetul 6) Oraș în Norvegia — Generație căreia i se face educația 7) Nicolae Moldoveanu — Există — La purtare 8) Litru în Țările de Jos — I se desăvîrșește educația — Comună în Franța 9) Cuprinde — printre altele — și ora de educație — A boci 10) „...și ața" fabulă de Tudor Arghezi — Învățată 11) Prima școală 12) Afirmație — Atitudine potrivită cerințelor bunei cuviințe.

Mielu DOBRESCU

POȘTA REBUS

M. PELIMON — București: Avem pregătit de-acum un joc cu temă asemănătoare.

MARIAN STOICA — Ploești: Ne-ați trimis jocul fără dezlegări.

TICU CHEPTROȘU — Corabia: În măsura spațiului disponibil, va apare.

CORNELIU RAIA — Timișoara: Citiți răspunsul de mai sus.

AUREL MIDVICHI — Tulcea: „Istoria" dvs. e prea puțin actuală. E mai mult o incursiune în antichitate. Reveniți.

GH. STOENESCU — București: Prea tehnic. Mai încercați.

LIVIU NOVAC — Timișoara: Sînt prea ușoare. Vă recomandăm ca, deocamdată să vă ocupați de dezlegări de jocuri.

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

RAZE DE SOARE

ORIZONTAL: Radio — Cometa — Apollo — Solar — Suceava — Le — S — Astar — Apogeu — Rion — S — Aha — R — I — Radial — Nea — Tai — I — Dinți — U — Uscate — La — Iri — Casă — V — S — Copt — Rt — Lest — Arșită — Cusur — Ra — Insolație.

ZOOLOGIE

ORIZONTAL: Oc — Porc — Lup — Lebede — Rață — Pisică — Fiu — Z — Othello — N — Belin — Bănci — Oto — Asista — Alge — Unea — B — R — Imună — Ica — Ai — Urc — Inel — Cal — Istețe — Vițel — Sa — Lt.

SUS PE CER SÎNT MULTE STELE

ORIZONTAL: Cucu — Comete — Ora — Seleniți — Mare — Ra — Eter — Inele — Ra — Ani — Su — Ino — Banus — Esop — Elogia — L — Asp — Oni — Ns — Analiza — Att — Usa — Iv — Maree — Mt — Univers — L — Iriza — Ini — Za — Luna — Satelit.

PE RABOJUL VREMII

ORIZONTAL: Timpurie — Bun — Amiaza — Veac — Ringuri — Tn — V — Anuare — Pauze — Etna — Lapsus — CN — Cupa — Ac — Atanasiu — Ufa — L — Zizi — Rol — N — Ani — U — Iartă — Ti — Urît — Nina — Ocazie — Dimos — Rație — Decada.

TEATRALA

Regizate — Telefon — MHAT — Ateneu — Decor — Regizor — Omul — Ulanova — Dramă — Macheta — Reluare — Repetiție

TEATRUL MARE

Jocuri distractive

Cercetați și veți afla

Mai sus vă prezentăm 8 imagini diferite a unor conducători de mijloace de transport. Observați cu atenție fiecare imagine și aflați ce mașină conduce fiecare.

În numărul nostru viitor veți putea verifica răspunsurile dv.

Tirbușonul

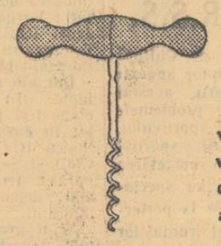

Ce părere aveți despre acest tirbușon? La prima vedere el nu se deosebește cu nimic de cel de care vă serviți în mod obișnuit. Totuși există o mică deosebire. Dacă n-ați descoperit-o, o veți putea afla în numărul nostru viitor.

Cîte cuburi?

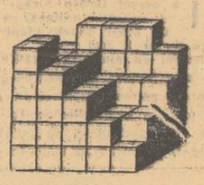

În această figură sînt așezate niște cuburi. Cîte sînt în total? Dacă puteți să răspundeți într un minut veți primi felicitările noastre.

Soluția în numărul viitor.

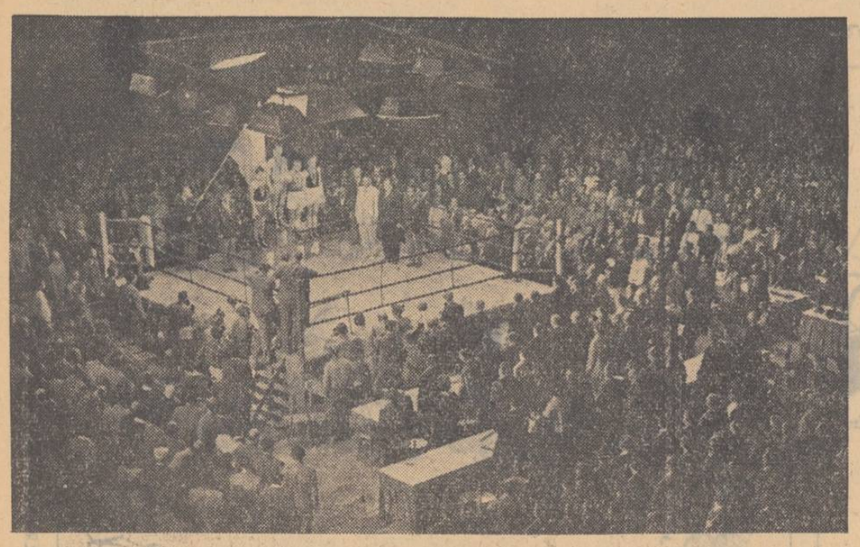

Aspect de la ediția precedentă a campionatelor europene de box desfășurate la Praga

MÎINE ÎNCEP ÎN ORAȘUL ELVEȚIAN LUCERNA

Campionatele europene de box

Mîine seară, în sala „Almend" din orașul elvețian Lucerna, va răsuna primul sunet de gong al celei de a 7-a ediții post-belice a campionatelor europene de box amator. De aci înainte, timp de 8 zile, fruntașii boxului amator din țările continentului nostru se vor angaja, de-a lungul a 14 reuniuni, într-o luptă dîrză și spectaculoasă pentru cucerirea celor 10 centuri de campioni.

In acest răstimp, treptele ringului elvețian vor fi urcate de 208 pugiliști din 27 de țări, cifre care întrec cu mult precedentul „record" în materie, deținut de ediția din 1955 (Berlin) a campionatelor (153 boxeri din 23 de țări).

Este o dovadă concludentă a interesului stîrnit de această tradițională competiție și o ...anticipație asupra caracterului pasionant al marii întreceri sportive de la Lucerna!

★

Istoria campionatelor europene se împarte în două perioade: cea dinainte și cea după ultimul război mondial. Pînă în anul 1939, în vremea cînd boxul amator ducea o existență penibilă, de „rudă săracă", trăind în umbra boxului profesionist, campionatele europene s-au desfășurat cu neregularitate. Prima întrecere de acest fel a avut loc în anul 1925, la Stockholm. Următoarele ediții s-au disputat la interval de doi-trei și chiar patru ani. Campionatele au fost găzduite de orașele Stockholm, Berlin, Budapesta (de două ori consecutiv), Milano și Dublin. Cucerirea titlului de campion european amator a însemnat prima mare afirmare a unor pugiliști care aveau să devină mai apoi nume răsunătoare în arena boxului mondial: Emile Pladner, Edgar Besselmann, Anton Raadik, Luigi Musina, Gunnar Baerlund și Olle Tandberg.

După război, odată cu înființarea Asociației Internaționale de Box Amator (AIBA), campionatele europene au început să se desfășoare la intervale regulate, la fiecare doi ani. Prima ediție s-a desfășurat în 1947, la Dublin, următoarele ediții dispunîndu-se în orașele Oslo (1949), Milano (1951), Varșovia (1953), Berlin (1955) și Praga (1957). La ultimele ediții pugiliștii din țările socialiste au reușit să cucerească majoritatea titlurilor. Astfel, în anul 1953 ei au cucerit 8 titluri din 10, în 1955 au intrat în posesia a 5 titluri, iar în 1957 le-au revenit 7 titluri. Interesant este că din 1957 și pînă acum, boxerii polonezi au obținut nu mai puțin de 12 titluri. Numai în cadrul campionatelor de la Varșovia, făcînd dovada unei excelente pregătiri, ei au cîștigat 5 titluri.

Ultima ediție a „europenilor", disputată acum doi ani la Praga, a reunit 149 boxeri, din 21 de țări. U.R.S.S., R.P. Română, R.F. Germană, R.P. Polonă, R.P. Ungară, Iugoslavia și R. Cehoslovacă au prezentat boxeri la toate cele 10 categorii. Celelalte țări n-au avut reprezentanți la unele categorii. Cele mai populate categorii au fost pană, semi-ușoară, ușoară, mijlocie-mică, la care și-au disputat șansele cîte 17 boxeri. Cei mai puțini concurenți au fost la categoriile semi-grea (11) și grea (12).

★

Sînt aproape trei decenii de cînd pugiliștii romîni se aliniază la startul campionatelor europene. Începutul a fost făcut în anul 1930, cînd o echipă de 4 tineri boxeri, printre care se afla și actualul antrenor C. Coloniu, s-a deplasat la Budapesta. Prima performanță deosebită a fost înregistrată abia în 1937, la Milano, cînd Anton Oșca s-a calificat în finala categoriei „cocoș", unde a pierdut în fața campionului olimpic Sergo. Tot atunci, Marin Gaspar a ajuns în semifinale. Din 1953 încoace, boxerii romîni au înregistrat progrese remarcabile. De unde la Varșovia N. Linca și N. Mîndreanu ocupaseră locurile 3—4 la respectivele categorii, situația se îmbunătățește la campionatele de la Berlin, unde avem un reprezentant pe locul II (M. Dobrescu) și un altul pe locul 3 (Linca), pentru a ajunge în cele din urmă la succesul de la Praga: un loc 1 (Gh. Negrea) și două locuri doi (Dobrescu și Mariuțan).

La campionatele care se deschid astă seară la Lucerna, țara noastră va fi reprezentată de 8 boxeri: *M. Dobrescu, C. Gheorghiu, I. Mihaiik, C. Dumitrescu, N. Linca, D. Gheorghiu, Gh. Negrea și V. Mariuțan.* Dintre aceștia, Dobrescu este un adevărat „veteran" al campionatelor europene, el participînd acum pentru a patra oară. Antrenamentele și meciurile de verificare au demonstrat că reprezentanții noștri se află în formă și că sînt capabili să apere cu cinste prestigiul de care se bucură boxul romînesc peste hotare.

★

Campionatele din acest an se anunță mai disputate ca oricînd. Din toate colțurile Europei, ba chiar și din țări de pe alte continente, admise la campionatele europene, au venit la Lucerna loturi numeroase și bine pregătite. U.R.S.S. a deplasat o echipă în frunte cu campionii europeni Enghibarian, Abramov, Grigoriev și cu renumiții puncheuri Safronov și Satkov. Polonezii anunță reintrarea lui Kukier, ca și trecerea campionului european Pietrzykowski la categoria semigrea și evoluția lui Drogosz la categoria semimijlocie. Schimbări de la o categorie la alta au fost anunțate și în lotul R.D. Germane. Astfel, vechiul rival al lui Dobrescu, Kurt Milleck, va evolua de astă dată la „cocoș", iar campionul olimpic al „cocoșilor", Behrend, va trece la categoria pană. Italienii prezintă o echipă puternică, în rîndurile căreia se remarcă prezența campionului european Benvenutti, a lui Magliero (învingătorul lui Negrea), precum și a lui Masteghin, un „greu" de aproape 2 metri înălțime și 109 kg. care a fost supranumit urmașul lui Primo Carnera, celebrul colos, fost campion mondial.

Interesant este că gazdele acestei întreceri, elvețienii, nu vor alinia la startul competiției decît 5 boxeri și aceia fără vreo șansă la cucerirea titlului pus în joc. De altfel, atribuirea organizării campionatelor europene Elveției, țară în care boxul este prea puțin dezvoltat, a produs o mare surpriză în cercurile sportive mondiale.

★

Mîine seară, luminile din sala „Almend" se vor stinge și doar ringul va rămîne în „focul" reflectoarelor. Marea confruntare a celor mai puternici purtători ai „herminei albe" va începe.

Urăm succes celor 8 reprezentanți ai țării noastre de la care așteptăm comportări dintre cele mai bune.

Paul OCHIALBI

Actuali campioni europeni

Categoria muscă: Manfred Homberg (R. F. Germană).
Categoria cocoș: Oleg Grigoriev (U.R.S.S.).
Categoria pană: Petar Velinov (R. P. Bulgaria).
Categoria semi-ușoară: K. Pazdior (R. P. Polonă).
Categoria ușoară: V. Enghibarian (U.R.S.S.).
Categoria semi-mijlocie: Manfred Krausz (R. F. Germană).
Categoria mijlocie ușoară: Nino Benvenutti (Italia).
Categoria mijlocie: Z. Pietrzykovski (R. P. Polonă).
Categoria semi-grea: Gheorghe Negrea (R. P. Romînă).
Categoria grea: A. Abramov (U.R.S.S.).

SPORT

Interviul nostru cu Gustav Schur, cîștigătorul „Cursei Păcii"

Colaboratorul nostru Emanoil Valeriu, care a asistat duminică la Varșovia la sosirea în „Cursa Păcii", a solicitat pentru cititorii „MAGAZINULUI" un interviu ciclistului german Gustav Schur, cîștigătorul ediției din anul acesta a celei mai mari competiții cicliste a amatorilor.

★

Pe stadionul „Celor 10 ani" din Varșovia, atmosfera este încărcată la maximum: peste 100.000 de oameni așteaptă de cîteva ore sosirea în ultima etapă a „Cursei Păcii". Organizatorii s-au străduit să le facă așteptarea cît mai plăcută: un meci de rugbi internațional: Varșovia — Bruxelles (21—9), unul de fotbal: reprezentativa de tineret poloneză — Varna (2—0), acrobații aviatice, curse de copii pe amuzante și minuscule biciclete, dar... așteptarea n-a putut fi izgonită de pe stadion; ea plutea atotstăpînitoare peste decor și inimi.

Apariția celor două helicoptere deasupra incintei încinse a stadionului, salvele de tun, lansarea porumbeilor și a uriașelor baloane, a parașutelor care susțin steagurile națiunilor participante, năvala ziariștilor, a fotografiilor și a operatorilor de cinema, anunță ultimele clipe ale acestei așteptări colective.

Apoi, pe stadion, pătrunde primul ciclist, imediat un altul și iată plutonul. Nimeni nu-și mai păstrează locul, tunurile amuțesc în fața vocii colective a celor 100.000, iar toți ochii caută în policromul pluton, culorile pe care a învățat să le iubească odată cu primii ani de viață. Pe stadion nu sînt numai polonezi, mai toate țările își au reprezentanții aici.

Ar fi o greșeală să-mi închipui că într-o astfel de atmosferă și după efortul celor 2063 km pot avea norocul să-i „prind roata" lui Täve Schur, învingătorul „Cursei Păcii" și să-i pot vorbi. Îmi propun să-l urmăresc pas cu pas. Și iată că luni dimineața, pe aeroportul din Varșovia, stau față în față cu campionul lumii, care coboară dintr-o mașină, odihnit, calm și bine înțeles, fericit, crezîndu-se scăpat de ziariști. Dar o ceată de copii ai unei grădinițe îl înconjoară ca niște furnici peste care chiar și campionului îi este imposibil să treacă. Schur rîde din toată inima și din țarcul viu în care se află imobilizat ca un Gulliver, răspunde celui din urmă interviu pe pămînt polonez.

— După cîștigarea titlului mondial de ciclist unii mi-au socotit, profesionist, dar nu sînt decît un simplu amator. Ca atare, nu mă pot bucura de avantajele pe care le au profesioniștii. Nu am nici un fel de contract, nu primesc nici un ban pentru participarea la curse, nu am nici un fel de obligații în afară de aceea de a mă antrena și de a participa la competițiile la care sînt trimis de federația noastră. Dar, în schimb, nu am nici un fel de griji, nu mă gîndesc la viitor, la ce voi face mîine, cînd voi fi bătrîn, la ce va fi cu familia mea. Statul nostru democrat-popular are grijă de toate acestea.

— Ce adversari mai puternici ai înfruntat acum?

— Nu desconsider pe nici unul din cei 92 de cicliști care au terminat cursa (ați văzut doar că Moiceanu m-a învins în ultima etapă, deși e clasat abia la jumătatea clasamentului). Mai periculoși au fost: Venturelli, Van der Vecken și olandezul Geldermans, lipsit însă de aportul unei echipe de aceeași valoare cu el.

Sovieticii au urmărit în special victoria pe echipe, pe care și eu am dorit-o nespus și de care am fost separați doar de 3 minute.

— Despre romîni, o părere?

— Dar fără supărare... Nu au crescut pe măsura așteptărilor și a talentului pe care știu că-l au. „Cursa Păcii" a devenit o probă ultramodernă și cicliștii romîni nu țin pasul cu aceasta realitate. Echipa nu mi s-a părut suficient de omogenă și de combativă. Moiceanu e un alergător bun. Vasile, om de echipă prețios. Dumitrescu, schimbat față de anii trecuți. Cred că nu a arătat tot ce poate.

— Proiecte?

— Să ajung acasă.

— Prin urmare, să scapi de pisălogi.

— N-am zis așa ceva, dar de ziariști știu că nu voi fi abandonat. Acasă însă voi putea de abia să mă gîndesc la proiecte. Mă așteaptă multe. În principal, vă interesează însă ciclismul. Nu-l voi abandona încă și poate, ne vom reîntîlni cu prilejul viitoarei ediții a „Cursei Păcii".

Elicele avionului de Berlin au prins să se rotească, motoarele sugrumă orice alt sunet, Schur „evadează" din încercuirea piticilor, care îi mai trag de pantaloni cu o ultimă energie.

Interviul cu Täve Schur a luat sfîrșit.

După a doua victorie în „Cupa Davis"

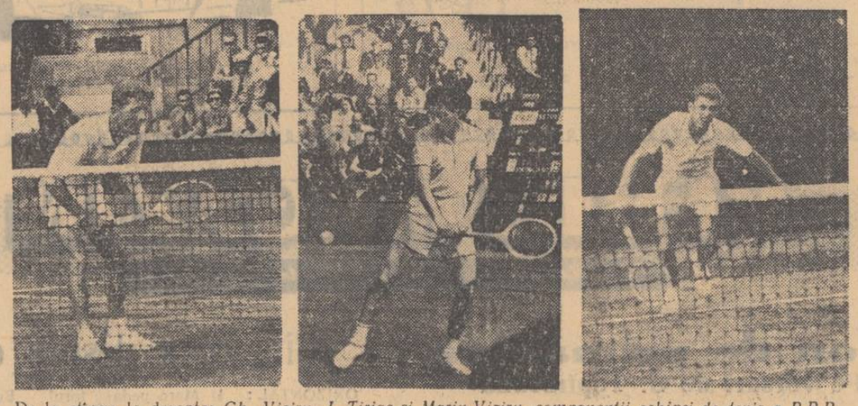

De la stînga la dreapta: *Gh. Viziru, I. Țiriac și Marin Viziru, componenții echipei de tenis a R.P.R.*

Fotografii: R. SCURTU

Cîndva, tenisul era în Romînia un sport al aristocrației și al odraslelor lor. În anii aceia, tenisul romînesc era deopotrivă de anonim în țară și în străinătate.

Acum, în anii regimului de democrație populară, iată tenisul nostru dezvoltîndu-se viguros în țară și cu prestigiul în plină creștere în străinătate. Despre aceasta din urmă vrem să vorbim în rîndurile de față și ca o subliniere a performanței echipei R.P.R. în întîlnirea cu echipa Noua Zeelandă din cadrul „Cupei Davis".

Se știe că jucătorii noștri Gh. Viziru și Ion Țiriac ne-au adus victoria în această întîlnire, dovedindu-se mai buni decît adversarii lor L. Gerrard și M. Otway, jucători cu reputație — în special primul — pe terenurile de tenis din străinătate. Victoria n-a fost ușor cucerită, ci cu prețul unor eforturi deosebite și datorită puterii de luptă sporită a reprezentanților noștri. Condusă cu 1-2 după două zile de întreceri, echipa noastră a cîștigat într-un final impresionant ultimele două partide. Așa am ajuns — pentru prima oară în istoria acestei competiții cu o existență de 60 de ani — în sferturile de finală ale „Cupei Davis" unde viitoare adversară ne va fi, la Paris, echipa Franței.

Pentru tinerețea tenisului nostru aceasta înseamnă o cale foarte lungă, străbătută într-un răstimp foarte scurt. Și mai înseamnă și o chezășie în plus, că odată cu viitoarele progrese și cu mai larga lui difuzare în mase, curînd, curînd va putea spera la onoruri și mai mari.

Cutia cu scrisori

ISABELA — Tg. Mureș: Ne pare rău, dar nu sîntem în măsură să Vă dăm amănuntele ce vă interesează, privind pe jucătorul Tîlvescu din echipa de fotbal Știința Timișoara. Vă sfătuim să vă adresați clubului timișorean, care, cu siguranță, vă va satisface dorința.

C. IONESCU — Ploești: Cursa contra cronometru la ciclism constă în aceea că alergătorii parcurg traseul etapei sau semi-etapei respective individual. Ciclistul care realizează cel mai bun timp este declarat cîștigătorul etapei sau semi-etapei.

KLEIN ROBERT — Sibiu: Aveți perfectă dreptate. Fotografia publicată în nr. 81 al revistei noastre îl înfățișează pe baschetbalistul sovietic Ahtaev și nu pe Krumins.

GATEA BAZIL — Orașul Stalin: În rîndurile de mai sus ați primit răspuns și la sezisarea făcută de dv. Cît despre tonul scrisorii, vă rugăm să fiți convins că nu ne-a supărat de loc. Dimpotrivă, noi vă mulțumim pentru cele semnalate și vă rugăm ca și pe viitor să ne scrieți.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și diluzori din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17 60.10, interior 1400.

Varietăți • Varietăți • Varietăți

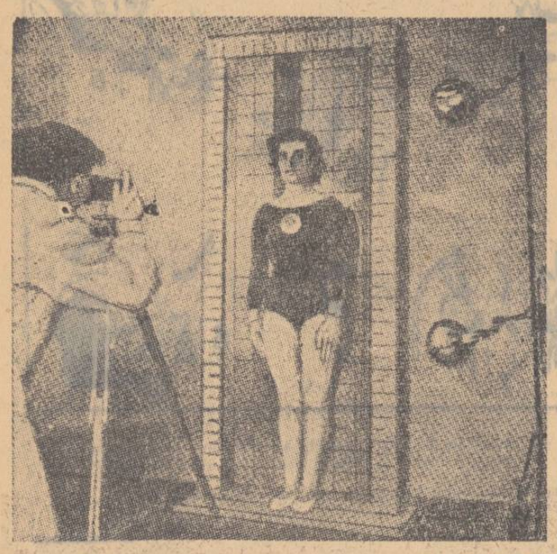

Medicina și sportul în U.R.S.S.

Succesele cu totul remarcabile ale sportului sovietic se datoresc condițiilor excepționale asigurate sportivilor de către partid și guvern. Între aceste condiții este și supravegherea medicală a sportivilor.

În clișeul nostru o vedem pe Lidia Kalinina, campioană absolută a U.R.S.S. la gimnastică, în sala de antropometrie a Institutului Central de Cultură Fizică. Cu ajutorul unor aparate moderne, colaboratorii acestui Institut studiază problemele efortului și relaxării sportivului. Cei mai cunoscuți sportivi sovietici se află în cercetarea permanentă a medicilor specialiști, care contribuie la perfecționarea și progresul fruntașilor vieții sportive.

Bătaie între... cavalerii fluierului

În orașul italian Siena, carabinierii au trebuit să intervină pentru a restabili ordinea pe un teren de fotbal. Nu am fi făcut caz de acest banal „fapt divers" pentru lumea sportului capitalist, dacă nu ar fi fost vorba de un meci între... arbitri de fotbal. Cavalerii fluierului au ajuns la bătaie pentru un gol contestat. Știrea relatată de un ziar francez nu menționează dacă arbitrul meciului a fost molestat, cum se petrece deobicei în Italia în asemenea împrejurări. În schimb, ea oferă o explicație pentru motivele care au determinat federația italiană de specialitate, să renunțe în ultima vreme la serviciile arbitrilor italieni, preferînd în locul lor pe cei invitați din străinătate.

Campion de tir la... 141 de ani

Mito Șubulov, din orășelul caucazian Tsinagari poate fi socotit, fără nici o îndoială, drept cel mai vîrstnic campion de tir din lume. Atunci cînd tineretul sportiv din localitate i-a adresat o invitație să participe la un concurs de tir, el nu a refuzat. Cît de mare a fost surpriza celor din jur, atunci cînd Mito Șubulov a luat în mînă arma de calibru redus cu care a reușit să obțină 48 de puncte din 50 posibile. Rezultatul său, cel mai bun în acest concurs, i-a adus titlul de campion local. Performanță cu atît mai valoroasă, dacă ținem seama de faptul că Mito Șubulov, noul campion de tir al orășelului Tsinagari, este în vîrstă de... 141 de ani.

INSEMNĂRI

Incidente și accidente

Am înregistrat în etapa trecută a campionatului categoriei A de fotbal eliminarea de pe teren a trei jucători: Varga (Dinamo București), Jenei (C.C.A.) și Florea (Jiul). Toți pentru aceeași vină: lovirea intenționată a adversarului.

Dar am mai înregistrat și alte fapte. În partidele aceleiași etape trei jucători s-au accidentat în ciocniri cu adversarii: Staicu (C.C.A.), Suciu (Știința Cluj) și Sereș (U.T.A.). Ei n-au părăsit terenul, dar au rămas mai departe în joc ca simpli figuranți.

Ar fi greșit să se creadă că toate aceste incidente și accidente au fost — cum pretind unii — inerente unor jocuri de campionat. Ele, de fapt, au cu totul alt substrat și nu sînt de fel inevitabile.

În acest sfîrșit de campionat, datorită configurației clasamentului, 9 din cele 12 echipe ale competiției își dispută „mize" mari. Patru dintre ele (Petrolul, C.C.A., Dinamo București și Rapid) candidează la titlul de campioană, iar alte cinci (Steagul Roșu, Jiul, Farul, Știința Timișoara și Știința Cluj) se întrec între ele ca să scape de retrogradare. Din această pricină, în partidele în care sînt angajate aceste nouă echipe, de multe ori „spiritele" sînt prea încălzite. Cum fiecare partidă este socotită de importanță deosebită, unii jucători nu-și pot struni nervii, își pierd capul și comit infracțiuni grave. De aici lovirea intenționată a adversarului și accidentări de soiul celor care duc la invaliditați de durată mai scurtă sau mai lungă.

Etapa de duminică, prin infracțiunile ce au fost săvîrșite — pentru că de manifestări reprobabile s-au făcut vinovați și alți jucători: Ghibănescu (Farul), David și Hașoti (Steagul Roșu) etc. — constituie un semnal de alarmă. Dorința și voința de a învinge nu pot și nu trebuie să transmită unor jucători manifestări care primejduiesc integritatea corporală a jucătorilor din celelalte echipe cu care se întîlnesc. Victoria se dobîndește în luptă cinstită, în care cel mai bun, cel mai bine pregătit (tehnic, tactic, fizic, moral) obține cîștig de cauză.

Se impune de aceea ca începînd cu jucătorii — principalii interesați — și continuînd cu antrenorii, conducătorii de echipe, arbitrii și Federația de specialitate, toți laolaltă să asigure menținerea desfășurării partidelor la limitele celei mai perfecte sportivități.

B. I.

Inflăcărare

Aproape 35.000 de spectatori au ocupat duminica trecută tribunele Stadionului din Constanța, acoperișurile clădirilor înconjurătoare, pomii și gardurile, susținînd cu înflăcărare șansele echipei locale, pe care orice dobrogean o dorește și în anii viitori în prima categorie a echipelor noastre fotbalistice. Loc pe care echipa Farul caută să și-l mențină cu o ardoare care corespunde dragostei ce i-o poartă întreg acest public entuziast. *Hai Farul!* scria pe mașinile și celelalte vehicole care veneau la Stadion; *Hai Farul!* pe placardele întinse în toate colțurile tribunelor; *Hai Farul!* înscriseseră cu tibișirul pe însăși autobuzele venite din Ploești, cîțiva suporteri constănțeni mai înflăcărați; *Hai Farul!* pe un zmeu înălțat de un copilandru chiar deasupra terenului de joc, unde a filfîit pînă la sfîrșitul jocului. De altfel, felul cum publicul constănțean și-a susținut echipa în meciul cu Petrolul — în bună măsură determinant al rezultatului partidei — merită toată lauda.

Desigur că acest entuziasm nu trebuie să facă loc, sub nici o formă, exceselor de patriotism local. Sportivii adevărați, cum sînt și cei din Constanța, nu trebuie să zefleniseacă un adversar învins, oricare ar fi el, și cu atît mai mult cînd echipa învinsă este campioana țării pe anul 1958 și liderul campionatu. lui pe anul 1959, echipa care pe teren a arătat, în afară de o serie de lipsuri, un fotbal la nivelul cel mai înalt atins azi în țara noastră, o echipă care — așa cum Farul concentrează dragostea constănțenilor, a tractoriștilor și muncitorilor din unitățile socialiste ale agriculturii dobrogene, ale muncitorilor din port și din uzine — este mîndria muncitorilor petroliști din țara noastră.

Sîntem siguri că acest spirit sportiv este caracteristic și sportivilor dobrogeni și că el se va manifesta cu tot mai multă tărie de aci înainte.

Șt. R.

Adaptare după JACK LONDON

GOANA DUPA AUR

Ilustrații de BECA RIND

Lucille Arrel, solistă a ansamblului liric din Dawson, propune lui Smoke ca împreună să-i facă o farsă celui mai bogat căutător de aur din localitate, Wild Water și în acest scop îl cere să achiziționeze toate ouăle de pe piață.

— Ai răbdare! Îmi plac la nebunie ouăle. Or, la Dawson nu există decît o rezervă foarte restrînsă de ouă.

— Asta e adevărat. Cele mai multe le deține restaurantul Slavovici. Șuncă cu un ou — trei dolari; șuncă cu două ouă — cinci dolari, ceea ce echivalează cu doi dolari oul.

Lucille făcu o scurtă pauză. Apoi reluă, insinuantă: — Ei bine, presupune, dar numai presupune, că cineva ar acapara toată această provizie de ouă.

Apoi așteptă efectul. Smoke o privi cu admirație și, în cugetul lui îl aprobă pe Wild Water pentru alegerea făcută.

— Tot n-ai sezisat? — spuse Lucilie.

— Continuă, răspunse Smoke. Care este ideea?

— Mare nătărău ești! Îl cunoști pe Wild Water. Cînd va ști că mă prăpădesc de dorul unui ou, ce crezi că va face? Se va lansa în cău-

tarea acaparatorului și-i va cumpăra tot stocul, oricare ar fi prețul cerut. „TABLOUL ÎNTÎI": sosesc la Slavovici la ora 11. Wild Water ocupă masa vecină cu a mea. — Două ouă la capac! — comandă el chelnerului. — Regret, domnișoară Arral, răspunde chelnerul, dar nu mai avem ouă. Atunci Wild Water, cu vocea lui groasă de urs: — Băiete, șase ouă la pahar, cleioase! Iar chelnerul: — Bine, domnule! Și aduce apoi cele 6 ouă comandate. TABLOUL DOI: Wild Water mă privește cu coada ochiului. Eu fac o mutră rece și înțepată și cer chelnerului să se explice. — Sînt dezolat, domnișoară Arral, dar ouăle sînt proprietatea d-lui Water. URMAREA TABLOULUI: Wild Water, triumfător, se face că n-a văzut și n-a auzit nimic și continuă să-și devoreze ouăle. ALT TABLOU: Slavovici, în persoană, mi-aduce două ouă la capăc, spunînd: „Cu complimentele d-lui Wild Water, domnișoară". Și atunci, ce pot să fac altceva decît să surîd lui Wild Water? Ne împăcăm, bineînțeles, și el e convins că a fost foarte isteț ajungînd la acest rezultat, chiar dacă a trebuit să plătească zece dolari pentru fiecare ou al trustului".

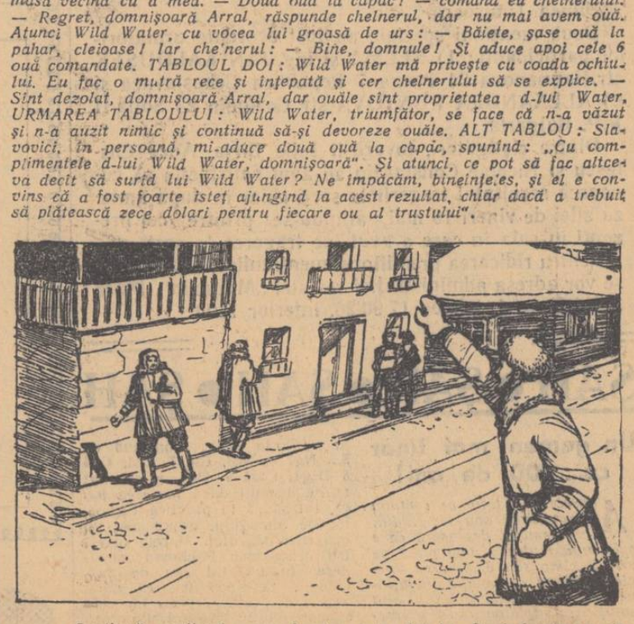

— Continuă, continuă, spuse foarte aprins Smoke. Și cînd intru eu în scenă?

— Ce naiv ești! — D-ta, chiar d-ta ești acaparatorul acestor ouă. Și începi operația asta imediat, chiar azi. Poți obține toate ouăle din Dawson la trei dolari bucata și le poți revinde lui Water la orice preț vrei. Pe urmă, vom povesti tuturor fursa. Sper că în felul acesta impertinența lui va fi pedepsită. D-ta și cu mine vom împărți gloria, iar d-ta personal vei avea și un serios beneficiu. Dawson iese din toropeală și izbucnește într-un imens hohot de rîs. Bineînțeles că dacă socotești speculația prea riscantă, sînt gata să avansez eu fondurile...

Acest din urmă argument îl dădu gata pe Smoke. El declină cu demnitate oferta de bani a Lucillei.

. . . . . .

— Hei, Shorty! strigă Smoke, văzîndu-și prietenul și tovarășul pe cealaltă parte a uliței principale mergînd cu pași mari și purtînd sub braț o sticlă cu un conținut înghețat. Te rog să-mi faci un mare serviciu. Am nevoie de ouă. Vrei să cumperi ouă pentru mine?

— Bucuros! Și apă de Florida, dacă vrei. Și pudră de talc, dacă îți neapărat. Și biata Sarah care năpîrlește... zău, e indecent!... răspunse, indignat, Shorty. Du-te singur și cumpără-ți ouăle..

— Le cumpăr și eu, fără îndoială. Dar te rog să mă ajuți. Și acum, discreție totală: am găsit terenul. Fugi repede la Slavovici. Poți să oferi pînă la trei dolari, dar cumpără-le pe toate.

— Trei dolari! protestă Shorty. Am auzit chiar ieri că ar avea un stoc de cel puțin 700. Peste două mii de dolari pentru ouă! Ascultă, Smoke, să-ți dau un sfat: du-te să te vadă un doctor. N-o să te coste decît un dolar... La revedere.

— Shorty, Shorty, îl reținu enervat Smoke.

— Smoke dragă, aș face orice pentru tine. Dacă ai căpăta guturai și ai avea ambele brațe fracturate, aș sta lîngă tine zi și noapte și ți-aș șterge nasul... Să mă ia însă toți dracii dacă voi arunca două mii de dolari, buni ca să cumpăr niște pricăjite de ouă...

— Măi băiete, dar e vorba de o afacere. Trebuie să pun mîna pe toate ouăle din Dawson, din Klondike și de pe Iukon, înțelegi?

În trei zile toate ouăle din Dawson și din împrejurimi se aflau în cabana celor doi prieteni.

— Afacerea nu e rea, conchise Shorthy cu creionul în mînă. Deținem în momentul de față exact 973 de ouă, care ne costă 2760 de dolari, socotind pudra de aur la 16 dolari uncia. Acuma, ia seama bine: dacă reușim să încheiem cu Wild Water la zece dolari oul, cîștigăm dintr-un condei 6.670 de dolari. Nu e rău. Intru și eu cu 50 la sută în afacere...

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL III ★ Nr. 86 ★ Sîmbătă 30 mai 1959 ★ 8 pagini — 1,50 LEI

În acest număr:

INSEMNARI DIN SENEGAL

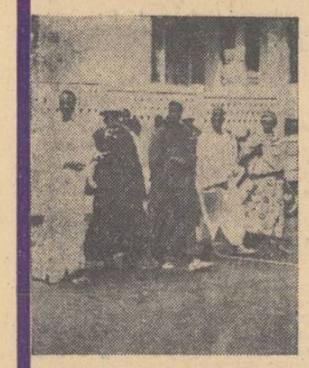

Corespondență telefonică specială de la Dante Poli

◆

Vlăstarele colectiviștilor

◆

Portrete de actori

IRINA SKOBȚEVA

◆

ROCHII DIN BUMBAC ȘI IN PENTRU FETE TINERE

◆

Sportivi romîni în întîlniri internaționale

CÎNTEC SĂ CREASCĂ BĂIATUL

Străbăteam grăbit orașul Galați, de la gară spre port — grăbit să nu plece vaporul.

Intîlneam pe străzi grupuri de școlari, unități de pionieri cu steaguri, cu trompete. Trecînd repede spre Dunăre, îmi aruncam privirile asupra lor, gustam aerul de sărbătoare, de împodobire pe care îl dădeau ei orașului, în această zi de 23 August.

M-am trezit în mijlocul unei lumi de copii, mai mici și mai răsăriți, băieți și fete, aliniați în coloane, pe șase rînduri, îmbrăcați de sărbătoare.

Mi-au atras atenția, în deosebi coloanele din față, dese ca niște șiraguri de mărgele — coloanele de copii mici, din primele clase, cred, și mai mici.

M-am oprit, am privit, surprins, mirat de acest tablou al dimineții, în Galați. M-am lăsat apoi în voia valurilor acestei revărsări tinere, pitorești și m-am ținut pe marginea ei. Am renunțat la vapor.

Mergeam alături de coloanele acestor copii mici. Erau mulți și gătiți, în uniforme — fetițe și băieței — toți aproape de-o măsură, unii îmbrăcați în costume naționale, alții în costume ușoare de sport, de gimnastică. Tot bulevardul bătrîn și care va fi văzut multe rele din trecutul acestui Galați era acum întinerit, frumos împodobit și fermecător. O grădină mare de flori roșii și albe și în toate culorile inundase parcă orașul.

Erau numai fundițe albe, numai eșarfe pionierești; numai stegulețe și steaguri mari, cusute cu aur. Erau fetițe, copii cu buchete de flori în mîini, cu mănunchi de grîu înalt; unii țineau cu grijă, în mîini, porumbei albi, duceau vorapșe lucrate de mîinile lor, duceau ridicate deasupra capului aeromodele; compasul și echerul de lemn — semne distinctive, blazoane ale muncii, ale pregătirii lor. Fetițele mai duceau coșulețe împodobite, încărcate cu cireșe, simbolizînd, desigur, roadele, belșugului, răsplata, amintind bogățiile regiunii, de unde veneau.

Aflam de la oamenii care priveau ca și mine că treceau prin fața noastră copii din toată regiunea; din Vrancea și din Odobești, de la Tecuci și de la Măcin — reprezentanți ai ținuturilor, ai orașelor, întreprinderilor și școlilor regiunii.

După coloanele celor mici, îmbrăcați în șorțulețe gri-pepit, cu fundițe albe, după coloanele fetițelor în rochițe albe, urmau fetele și băieții Vrancei, împodobiți în straiele lor scumpe, în fir de argint și de aur; urma apoi, un val mare de fete, în șorțuri de culoarea luminoasă a cerului, veneau după ele textilistele în culori vii, în roșu și alb, agitînd fășii lungi tricolore; veneau în valuri din ce în ce mai înalte, mai grave grupurile de școli; metalurgiștii, liceu., institutul pedagogic...

Mă uitam la elevii mari, cît de mîndri și de solemni, cît de plini de gravitate și de răspundere erau acum, ducînd steagurile de purpură și cum le țineau, cum priveau ei înainte, scrutători, ducînd aceste steaguri. Se părea că, bărbați de-acum, luaseră în primire aceste steaguri, să le ducă toată viața și să le poarte de nădejde. Mereu luam seama de felul lor plin de semeție și solemn în care țineau steagurile, puțin aplecate înainte, la fel ca strămoșii în lupte drepte, călcînd după ele, rar, apăsat, vitejește.

Dar privirile îmi rămîneau mereu pe copiii aceia mulți în șorțulețe gri-

Traian COȘOVEI

• *(Continuare în pag. 2-a)*

DARURI

Acestor pui de prin solarii,
Din creșele, cu flori în giastre,
Cu drag le toarnă oțelarii,
Metalul cald ai erei noastre.

Lor, le ridică inginerii,
Semețe poduri de lumină!
Și pentru ei și-apleacă merii,
Coroana lor de fructe plină!

Lor, celor mici, clădim orașe,
Cu-aiei și bolți înmiresmate —
Ca să le crească, uriașe,
Aripi ce-azurul vor străbate!

Lor, dulcea pîine, cea mai nouă,
De colective secerată!...
Și strugurii plini de rouă!...

Și-atîția stupi și mierea toată!...

Lor le menim orice comoară:
Uzine, holde, arbori, cînturi —
Tot ce creează-ntreaga țară;
Ca să-i păstrăm feriți de vînturi!

Și pentru ei, cît munții lumii
Ne-am ridica — și piept și spadă —
De i-ar lipsi de tihna mumii,
Cei înșelați de foc și pradă!

Să nu le-adumbre nimeni zborul,
De prin solariile-n floare! —
Ei duc în inimi viitorul,
De pe acum zvîcnind spre soare!

Mihail COSMA

COPIII DE PE STRADA NOASTRA

Dacă-l veți auzi pe Nicușor, fiul maistrului N. Iliescu de la „Mao Tze-dun", întrebînd *„Cine e Bach, mamă?"* să nu vă mirați. Nu e un copil teribil și nu are, la cei trei ani ai săi, nici cea mai mică idee de ceea ce ar putea însemna muzica simfonică. Și atunci ce-i veni cu Bach? De ce se interesa deunăzi, cine e, dacă trăiește sau a murit, dacă era bătrîn sau tînăr? Pentru că pur și simplu, Nicușor stă pe strada I. S. Bach. Așa se numește strada noastră din noul cartier Floreasca. Pe strada aceasta, într-un apartament din blocul 35, Nicușor a deschis prima dată ochii. Pe strada aceasta a văzut pentru prima oară o mașină, s-a cățărat greoi ca un ursuleț pe un tractor și a luat, după cum ați văzut, primul contact cu muzica simfonică. Pe strada asta, a noastră, Nicușor l-a cunoscut pe Vasilică și pe Radu, pe Dan și pe Costin. Pe strada asta a mîncat prima bătaie și a văzut pentru prima oară cum se construiesc case...

Armata mareșalilor

Pe strada asta, Nicușor a fost primul și singurul soldat într-o armată de mareșali. Armata, al cărui comandant suprem, Grigoraș „cel mare" (există și un Grigoraș „cel mic") purta cocarde roșii la bască, își are „cazematele" în construcțiile la roșu ale noilor blocuri de vis-a-vis și „lupta împotriva boerilor", cum explică Vasilică Badea, căruia spre mai mare seriozitate băieții i se adresează cu „bre Vasile". Cine anume sînt boerii pe strada noastră, n-am putut afla. Ceea ce este cert și am reușit să aflu de la Costin, fiu-meu, este faptul că de vreme ce Pavel Corceaghin a luptat împotriva boierilor, nu se poate ca ei să fie inactivi, mai cu seamă că boieri „mai sînt pe lumea asta...". După această explicație, orice comentarii privitoare la scopul armatei au fost și sînt de prisos. Mai există însă un punct nelămurit și anume: armata are nu mai puțin de șapte mareșali, a căror virstă variază între șase și nouă ani și un singur soldat, Nicușor, de trei ani. Mihăiță, băiatul ingineriului de la parterul blocului 35, a fost respins la recrutare, deoarece se joacă încă „cu păpușile". Fapt cu totul inadmisibil, după cum vedeți și dumneavoastră, pentru un militar „serios". Dar de ce atîția mareșali și numai un singur soldat? *„Foarte simplu,* mi-a răspuns Dan Burtică, *La început nu-*

Mariana PÎRVULESCU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

NISIPUL VA RODI!

Acum trei ani, zeci de biologi, hidrologi, chimiști, piscicultori, silvicultori, zootehniști, naturaliști, și-au dat întîlnire pe ostrovul Maliuc pentru a discuta problema valorificării complete a bogățiilor deltei Dunării. Unul din pereții halei din stuf unde se desfășurau lucrările „Congresului Deltei", era acoperit de o uriașă fotogramă. Cu ajutorul avionului se fotografiase nu numai conturul acelui „imperiu al apei și stufului", dar s-a reușit să se reproducă o seamă de amănunte.

Atunci, în multe puncte ale acestei uriașe fotograme, s-au înfipt mai multe stegulețe. Au pornit lucrările de amenajare, a început bătălia pentru captarea unei adevărate comori...

Nesfîrșite întinderi de nisip... Dar în curînd omul le va transforma în terenuri roditoare

Un astfel de steguleț a marcat constituirea unui cîmp experimental pe o suprafață de 30 hectare pe grindul Letea. Vom înțelege mai bine rostul acestui cîmp experimental cînd vom lămuri mai întîi ce sînt grindurile. Acestea nu sînt altceva decît formele de relief cele mai înalte din deltă. Grindul Letea — și asemenea lui, grindurile Caraorman și Sărăturile — sînt alcătuite din materialul adus de fluviu și depus la țărm de curentul marin și de valuri. Suprafața grindurilor marine din deltă (căci despre ele este vorba) se întinde pe mai bine de 30.000 hectare.

De cîțiva ani, pedologii și-au propus să studieze nu numai felul în care — sub acțiunea apei și vegetației — se formează noi pămînturi, dar mai ales felul în care pot fi îmbunătățite acestea în vederea extinderii suprafeței agricole. Era firesc ca imensa suprafață a grindurilor lipsite de vegetație, sau cu vegetație săracă, alcătuite din nisip, cu dune mișcătoare, să atragă atenția specialiștilor din cadrul Direcției Generale a Organizării Teritoriului Agricol.

Ing. Th. MARCAROV

• *(Continuare în pag. 5-a)*

— Hai să-ți spun ceva!

Fotografia: Nicu VASILE

ANINOASA

Multe sînt frumusețile Văii Jiului. Din trei părți această regiune este ținută în brațele de piatră ale munților Vîlcan, Retezat și Parîng. Dar mai frumoase decît aceste ziduri ale naturii sînt zidirile contemporaneității noastre, zidiri împlinite de partidul nostru, care a înălțat mai prețuite frumusețe decît acelea ale munților.

Moravuri și năravuri

Femei amatoare de scandal

În presa din țările în care diversiunea scandalului e la preț, se vorbește cu precădere despre femeile amatoare de scandal, provocatoare de scandal sau cu o viață scandaloasă.

În trecere prin Franța, faimoasa „cumătră" a presei americane Elsa Maxwell, specialista nr. 1 a cancanurilor politice și de altă natură, s-a arătat a fi și o scandalagioaică de prima mînă. Prinsă cu mîța în sac de un vameș francez, (declarase că are la ea 100.000 de franci, dar cînd vameșul i-a spus că este interzis să se scoată din țară mai mult de 20.000 de franci, ea a deșertat conținutul poșetei pe masă și s-a văzut că avea 260.000 de franci) a făcut un tărăboi nemaipomenit. Cu toate că vameșul, deși ar fi fost îndreptățit să-i întocmească un proces verbal pentru declarație falsă, s-a mulțumit s-o roage să încredințeze 240.000 de franci prietenei care o însoțise la aeroport. Elsa Maxwell, înfuriată, i-a strigat în obraz:

„Pentrucă m-ați tratat așa, voi face ca mulțoanele de turiști americani care ar fi venit altfel în Franța, să se ducă aiurea!"

Și, cu mutra cea mai virtuoasă și cea mai inocentă din lume, contravenienta s-a suit în avionul de Madrid.

Zeci de ziare de scandal din țările capitaliste au publicat poza acestei scandalagioaice de profesie, însoțită de ample reportaje. Dacă ar fi însă vorba ca aceste ziare să acorde un spațiu cît de mic milioanelor de femei simple, aceleași ziare nu ar acorda nici un singur rînd.

De ce nu se scrie despre acestea din urmă? — întreba de curînd monseniorul Sugijopranoto, vicarul apostolic din Semara (Java centrală) „Se face reclamă, arăta el, cîștigătoarelor concursurilor de frumusețe, și de modă, dar foarte rar se vorbește, sau poate niciodată nu s-a vorbit despre o mamă din miile de mame care muncesc cu abnegație în gospodăriile lor, pătimesc din cauza inundațiilor sau a altor calamități și uneori cad aproape răpuse de lipsuri. Aceste femei nu constituie niciodată subiect pentru presă sau radio, ca actrițele de cinema sau diversele celebrități care se mărită și divorțează într-una".

Răspunsul standard dat de pontifii presei capitaliste la întrebări ca cea a naivului vicar indonezian este că asemenea subiecte nu interesează, nu pasionează publicul, că cititorii și ascultătorii cer numai senzațional, picant și pitoresc. O întîmplare petrecută de curînd în Italia vine însă să arate că nu opinia publică este refractară prezentării a ceea ce este important în viață, a problemelor reale, ci cei care au interes să interzică dezbaterea acestora.

Doi ziariști, Ugo Zatterin, și Giovanni Salvi, au prezentat la televiziune o anchetă pe tema „Femeia care muncește". Ei au denunțat condiția inumană a muncitoarei italiene, au vorbit despre salariile de mizerie, despre nedreptatea inegalității între bărbați și femei în ceea ce privește salarizarea, despre ritmurile de muncă infernale. Faptele prezentate de ei au dovedit că industriașii italieni nu respectă nici legile țării și nici convențiile internaționale atunci cînd încălcarea lor îi ajută să exploateze mai deplin, mai necruțător.

Niciuna din emisiunile precedente ale televiziunii italiene nu a stîrnit o asemenea vîlvă. În primul rînd s-a revoltat Confederația Industriașilor Italieni. Sezisată de Confederația Industriașilor s-a burzuluit și cenzura. S-au preconizat — și poate între timp s-au și luat măsuri — împotriva celor care s-au făcut vinovați de organizarea emisiunii. În orice caz s-a interzis continuarea dezbaterilor pe asemenea teme.

Iată deci cine este „publicul" căruia nu-i place să audă vorbindu-se despre munca și viața de toate zilele a femeii, iată în ai cui ochi, „mîinile unei muncitoare — după cum scrie revista „Noi Donne", — sînt mai scandaloase decît picioarele unei dansatoare de music-hall".

Felicia ANTIP

La Lonea, la Vulcan, la Aninoasa sau în alte localități, minerii stîrnesc o sinceră admirație prin munca lor eroică. Și toate cîte s-au înfăptuit sînt rodul unei lupte grele, sîngeroase, dusă încă în timpul exploatării burgheze, într-o vreme cînd singura speranță spre un viitor mai bun, singura lumină, singura învățătură și singura certitudine care i-a condus pe mineri a fost partidul comunist.

Se mai văd și azi, la Aninoasa, casele șubrede, cățărate pe dealuri, în care au trăit altă dată minerii. Într-o odaie erau îngrămădiți cîte opt oameni. Patru se aflau în șut, în mină, și patru dormeau. Cînd ieșeau afară cei din mină, plecau acolo ceilalți. Așternutul nu se răcea niciodată.

Dar peste toate aceste vechituri se înalță astăzi locuințe individuale zidite cu și fără împrumut de la stat. De asemenea, pe platoul minei de sus se ridică blocurile muncitorești și cele două cămine pentru tineret.

În Aninoasa de azi nu se mai văd circiumi. Geografia orașului s-a schimbat, adăugîndu-i-se, an de an, noi construcții. Din rădăcinile tari, roditoare, ale puterii populare, au crescut aici sanatoriul de noapte, două școli elementare și două grădinițe pentru copiii de naționalitate română și maghiară, o casă de naștere, club și multe altele.

Acest oraș — care s-a născut din fum, din palme scorojite și din inimi fierbinți, din trecut hid și din gloria steagului roșu, pe care l-am găsit pus cu cinste lîngă mușcate și chipul lui Lenin, în multe case de mineri, — trăiește acum a doua viață a lui, sau întîia și cea adevărată. Vor rămîne însă în amintire anii 1939 și 1941, în care minerii din Aninoasa s-au ridicat la

Sever UTAN

• *(Continuare în pag. 2-a)*

În pag. 7-a vă prezentăm pe **caricaturistul**

BIDSTRUP

care în aceste zile este oaspetele țării noastre

5 minute cu scriitorul

Nagy István

Ca să-l găsești pe scriitorul Nagy István nu-i tocmai ușor. Poate să fie la București, la vreo ședință a Uniunii Scriitorilor din R.P.R. Poate să fie în documentare, în vreun centru industrial al țării. Poate să fie la Cluj. Însă și aici trebuie să ai no-

roc ca să-l găsești în bloculeț cărămiziu de pe strada Pavlov, unde locuiește. Aceasta, întrucît sarcinile profesionale și obștești îl reclamă fie la redacția revistei „Utunk", fie la Filiala Uniunii Scriitorilor, fie la o întîlnire cu alegătorii în calitatea sa de deputat în Marea Adunare Națională.

Trecînd prin această „filieră", am reușit — în sfîrșit — să vorbim cu autorul cunoscutului roman „La cea mai înaltă tensiune", tipărit recent într-o nouă ediție. Era la biroul său de lucru, revizuindu-și materialul documentar pentru o nouă nuvelă.

Discuția se leagă — în mod firesc — de lucrările scriitorului. El însuși fost muncitor, în majoritatea scrierilor sale a avut ca bogat izvor de inspirație viața muncitorilor din fabrici, lupta dîrză, eroică, dusă împotriva exploatării burghezo-moșierești, iar — după eli-

Mircea SCRIPCA

• *(Continuare în pag. 4-a)*

Vlăstarele colectiviștilor

Soarele trecuse de mult dincolo de marginile împădurite. Se însera. Tăcerii ce domnise până atunci pe ulițele satului i-a luat loc forfota colectiviștilor care se întorceau de la muncă: unii în camioane, alții-n care. Și pentru că vremea era deosebit de frumoasă, o parte dintre ei au pornit pe jos, legănîndu-și sapele pe umeri.

Un grup mai numeros de femei mi-a atras în mod deosebit atenția. Mergeau mult mai grăbite decît celelalte, de parcă le-ar fi rămas o normă de împlinit pentru ziua aceea.

Într-un fel, presupunerea era adevărată: se îndreptau spre creșa și căminul gospodăriei colective din Codlea. Dar, să le urmărim în drumul lor spre această nouă destinație unde își petrec mai tot timpul zilei — în vreme ce părinții lor sînt la muncă — peste 60 de copii între 6 luni și 7 ani. Iată-le traversînd grădina cu pomi roditori și covor moale de iarbă — locul de joacă al copiilor. În fundul ei, așezați la măsuțe înguste, cei mai mărișori se îndeletnicesc cu modelarea plastilinei: un purcel cu codița sfredel, o capră, ba și un bou cu... trei coarne se putea vedea aici.

Prichindeii se căzneau alături, la solar, cu sape și lopeți, să construiască castele și, bineînțeles, grajduri pentru animalele celor mari.

La apariția mamelor, au pornit toți, ca luați de vînt spre ele. Îmbrățișări, sărutări și ciripit cristalin. Care mai de care se lăuda cu isprava lui.

— Mămico eu am desenat azi un măr!

— Eu am făcut un cățeluș!

— Și eu o pisică!

În mijlocul grupului a apărut o femeie tînără, înaltă, cu părul blond, îmbrăcată într-un halat alb.

— Gata copii, pregătiți-vă de plecare, anunță ea cu voce caldă, de mamă. (Mai tîrziu aveam să aflu că educatoarea Erna Eiwen e și ea mamă a doi copii).

Veseli și gălăgioși, copiii au trecut să se spele și să se-mbrace. Între timp, conform obiceiului statornicit încă de la înființarea creșei și căminului, mamele stau de vorbă cu educatoarea. Și pesemne că află numai lucruri plăcute, fiindcă sînt toate vesele, fericite.

Așa și este. Domnica Mociolan află cu bucurie că gemenii ei, Nicu și Nelu, au luat iarăși în greutate în ultima lună cîte 820 de grame fiecare. Pe Leontina Grama, educatoarea o sfătuiește să-și dea băiețelul cel mic, pe Gheorghiță, la școala populară de muzică din Orașul Stalin. Bineînțeles sînt amintite și năzdrăvăniile celor mai poznași. Le-am promis însă să le trec sub tăcere.

În ochii mamelor citești un adînc sentiment de emoție. Și e firesc să fie așa: fericirea copiilor e doar fericirea lor.

Dinăuntrul creșei vine zvon de „răscoală"; cei mai mici „pensionari", sugarii, au simțit venirea mamelor și protestează, zgîlțîind de mama focului pătuțurile albe. Profit de acest prilej ca să vizitez interioarele.

Prima impresie pe care o ai intrînd aici, e una cu totul personală: te simți ca un Guliver într-o țară a piticilor. Sînt atît de calde, de emoționante, aceste camere luminoase, mobilate cu măsuțe, scaune și paturi reduse la dimensiunile copiilor.

Jucării sînt peste tot și de tot felul: păpuși, ursuleți, cuburi, mingi. Totul e curat, totul strălucește: pereții, pardoseala fără nici o pată, așternuturile de zăpadă. Și toate vorbesc deopotrivă despre munca personalului de educare a copiilor, despre dragostea și grija cu care au fost create — acestor vlăstare din satele patriei noastre — toate condițiile, pentru a avea o copilărie fericită. Toate cîte le-am văzut aici începînd cu „toaleta celor mici" și terminînd cu instalația de baie au fost făcute, după cîte am aflat mai tîrziu, din fondul de ajutor de 3 la sută. Acesta este destul de mare judecînd numai după veniturile în bani pe care le-au cîștigat membrii gospodăriei în anul trecut (aproape 3 milioane lei).

Îmbrăcați și proaspăt spălați, copiii au plecat. Ultimii care părăsesc căminul sînt sugarii. Pe cîțiva din ei îi așteaptă „mașinile" la scară: cărucioare și landouri cu arcuri și perdelute la ferești. Gînguresc cu gurițele lor ca niște petale de trandafir: își iau probabil rămas bun de la ingrijitoare. Maria Daneț, bucătăreasa căminului, îi urmărește duioasă cu privirea.

— Ei, bată-i norocul de copii, spune ea, de-abia au plecat și iată, parcă mi-e și dor de ei.

— Aveți și dvs. copii? o întreb eu.

— Am. Și am avut și mai mulți — oftează ea — dar n-am avut noroc... sau poate trebuia să-i nasc 20 de ani mai tîrziu...

Își șterge pe furiș o lacrimă. Cînd își revine, îmi povestește cîteva crîmpee din viața ei. A dus un trai chinuit. Copiii ei la fel: era nevoită să-i lase încuiați în casă cînd pleca la muncă.

— Munceam tot cu frica în sîn. Îmi ziceam: dacă s-a întîmplat ceva? Dac-a înghițit vreunul din cei mici un ac, un nasture sau mai știu eu ce. La cei mari să nu umble cu chibriturile, să dea foc casei. Muream și înviam de zece ori pe zi. De ce mi-a fost frică tot n-am scăpat. Într-o zi copiii au sărit pe geam și au ieșit să se joace pe uliță. A venit o mașină și cel mic Virgil... Uite și acum tremur cînd mi-aduc aminte, deși sînt 20 de ani de atunci...

Glasul Mariei Daneț se frînse într-un nod de plîns și două lacrimi curate îi înfiorîră ochii. Urmă apoi la fel de emoționată:

— Poate că-l mai scăpam dacă l-aș fi dus repede la spital. Dar cine să fi ajutat pe atunci o femeie săracă. Măcar cu sfătuit. Mă uit cum cresc prichindeii noștri: mîncare la vreme, îndestulătoare. Medicul îi vizitează în fiecare zi. Pe vremea mea...

După nenorocirea cu Virgil, Maria Daneț nu și-a mai lăsat copiii acasă. I-a luat cu ea la cîmp. N-avea încotro: pămînt n-aveau și munceau, ea și bărbatul, pe la cei avuți. La cîmp însă ploua, mai bătea vîntul, uneori era nevoită să-i ia și pe vreme de zloată, la scosul cartofilor. Copiii n-aveau nici un adăpost. Nefericirea de pe atunci a părinților a fost și nefericirea copiilor. La scurt timp după Virgil, Maria Daneț a pierdut al doilea copil, Costică. Prins de ploaie, băiatul de cîteva luni s-a îmbolnăvit de congestie pulmonară și a murit. Al treilea, o fetiță, Vasilica, a căpătat reumatism la inimă.

— Au murit cu zile copiii mei, și-a încheiat Maria Daneț zguduitoarea ei poveste, imagine grăitoare a vieții plină de chin și a nefericirii în care trăiau copiii în trecutele vremuri.

Ne-a smuls pe amîndouă de sub apăsarea chinuitoare a acestor amintiri, un glas ca de c'opoțel.

— Tușe Marie, mi-am uitat șosetele în dulăpior

Era băiatul lui Gheorghe Ciolan, președintele colectivei, un prichindel de vreo 5 anișori, iute ca argintul viu. Și-a luat șosetele și a plecat, sărind într-un picior. Și iarăși l-a urmărit din ochi Maria Daneț, rezemată de pervazul ușii. Amintirile apăsătoare ale trecutului s-au risipit și din nou s-a răspîndit peste tot ca o lumină binefăcătoare imaginea de la început: aceea a vieții fericite pe care o au astăzi copiii noștri.

Ana CRISTEA

PALATUL și adevărații lui stăpîni!

Desen de Gh. CHIRIAC

ANINOASA

(Urmare din pag. I-a)

lupte grele, pentru cîștigul fericirii, fapte pentru care mulți tovarăși de-ai lor au cunoscut drumul întunecos al temnițelor burgheze.

După cel de al doilea război mondial, populația din Aninoasa s-a mărit considerabil, îndeobște cu maramureșeni și moți. De aceea se mai păstrează și acum brigăzi cu formule alese după preferințe regionale. Veteranul Hotea Ion 12, (în Aninoasa sînt circa douăzeci de Hotea), are în brigadă numai maramureșeni, în timp ce Cosma Remus lucrează numai cu buciumani de lîngă Cîmpeni.

Din mulțimea nedefinită la început, în ultimii ani s-au remarcat mineri cunoscuți azi în întreaga Vale a Jiului.

Petru Codrea, șef de schimb în brigada lui Aurel Cristea, are obrazul catifelat, ochii deschiși parcă într-o veșnică mirare și umerii tari. Sub fruntea lui largă se arcuiesc sprîncene o leacă răzvrătite. Își cîștigă traiul de mărunței prune, de cînd a fost în clasa a patra, la primară. I-a murit tatăl și el a lăsat școala și a suit pe Valea Visceului, slugă. Slugă a trăit, pînă după război, cînd la societăți particulare, cînd la bogătani.

După armată s-a făcut miner. La Aninoasa el a cerut o odaie și a primit un apartament. Mobila nouă și-a cumpărat-o, care a găsit-o mai scumpă! Spre osebire de tatăl său, Petru Codrea „o ajuns de i s-o îmbunit truda cu plata bună".

Credința în scopul pașnic al muncii lor, în viitorul luminos pe care și-l făuresc, le-a întărit minerilor brațul pe pickhamere, ca să obțină, numai în primele șase zile ale lunii două mii de tone, pe deasupra prevederilor de normă.

Despre Aninoasa nu se poate scrie fără a se aminti de brigada comunistului Dionisie Berei, miner oțelit, îndrăznet, care și-a asumat voluntar răspunderea mare de a lucra și obține cărbune dintr-o zonă fierbinte de asanare.

Pentru orice muncitor al scrisului, care dorește sincer să releve omenești și profundele transformări ale talentatului nostru popor muncitor condus de partid, viața minerilor constituie un izvor de inspirații deosebit de fecunde. E suficient de a se cunoaște două cazuri tipice vremurilor noastre: minerii Vasile Bejan și Ion Pop, care în 1948 soseau la Aninoasa în căutare de lucru, azi sînt ingineri, absolvenți ai Institutului de mine din Petroșani. Un alt domeniu interesant îl constituie activitatea tineretului în afara orelor de producție. Deseori, tinerii romîni și maghiari pot fi întîlniți la cercul de studiu „Să ne cunoaștem patria".

*

Dincolo de Podul Noroaiei, masivă construcție ridicată de brigadieri, perspectiva Văii Jiului se dezvăluie încercuită din toate zările de îndrăzneala munților. Dar mai îndrăznețe mi se par decît neclintita natură, acele multe piepturi de oțel, acele multe construcții de metal și cărămidă, care cresc, în care bat arzătoare inimile oamenilor muncitori, inima pasionată a comuniștilor. Acestea sînt semne că în Valea Jiului nu vor mai fi niciodată anii trecuți de jertfă: 1929 la Lupeni; 1939 la Aninoasa.

Căci, „Viața a început să înflorească în Valea Jiului, ca și în celelalte regiuni producătoare de cărbune. ele au încetat de mult să mai fie văi ale plîngerii, ale suferinței, ale mizeriei și foametei — sîntem pe drumul transformării lor în văi ale bucuriei".

Cuvintele conducătorului nostru iubit, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, se împlinesc cu fiecare zi într-un rod tot mai bogat.

Sever UTAN

Ucenicii

De la calea ferată pînă la stațiunea de cercetări viticole Pietroasele, raionul Mizil, în cadrul căreia funcționează o școală profesională de ucenici, șoseaua bolovănoasă se tîrăște cîțiva kilometri pe coastele Istriței, spre podgorii. Urcușul nu e ușor, dar desfătarea unei dimineți înrourate, cu lumină tulbure și aer pur, compensează cu generozitate efortul drumețului străin de aceste meleaguri.

La porțile masive ale stațiunii vizitatorul trebuie să se oprească, nu numai să aștepte să i se deschidă dar și pentru că de aici i se dăruiește ochiului panorama viilor, cu butucii aliniați ca la paradă, în mijlocul cărora se înalță siluetele albe ale construcțiilor.

— Vasăzică, spui dumneata, acolo e școala profesională de ucenici viticoli?

— *Acolo sînt clasele* — m-a lămurit elevul de serviciu. *Însă azi colegii mei lucrează în laboratorul de oenologie, sau de vinificație. Dacă vreți, vă conduc la ei. N-o să vă pară rău. O să facem pentru dumneavoastră o experiență specifică, ciudată.*

Nu era cazul să refuz, deoarece lăsînd la o parte promisiunea lui... ciudată, mi se părea interesant să descopăr tainele universului unei boabe de strugure.

Mai tîrziu am aflat că prietenul meu, Stănescu Gheorghe — se înțelege că ne-am împrietenit! — se trage de undeva din stepa dobrogeană. Și cum colectiviștii din satul lui se hotărîseră să pună viță pe niște deșaluri calcaroase, l-au ales pe el să meargă la școala din Pietroasele, să deprindă meșteșugul vinăritului. Colectiviștii au plantat butași chihzuind că în al treilea an, cînd via o să facă rod, băiatul o să lasă muncitor calificat. Așa trebuie înțelese următoarele fraze cuprinse în autobiografia lui lapidară: „La Consfătuirea de la Constanța s-a arătat că multe locuri de la noi vor fi prefăcute din seci și aride în podgorii înfloritoare. Adunarea generală a gospodăriei noastre, din Buliga, m-a trimis la învățătură în vederea acestei transformări".

Și iată-mă la laboratorul de oenologie. Halate, fotolii, sticlărie... Conservați, ciorchinii de Hamburg și Afuz-Ali, cu sclipiri de bronz și abanos, nu făceau decît să evidențieze prin contrast, albul stăruitor al încăperii.

Peste senzația cromatică s-a suprapus apoi impresia predominantă: activitatea, studiul. În liniște, eprubetele cu suc de struguri treceau din mînă în mînă, erau cercetate, încălzite la flacăra lămpii de spirt. Inginerul Secară Victor m-a condus printre grupurile de elevi explicîndu-mi laconic: *„aici se determină concentrația în glucoză la un Riesling din producția '58; aici se măsoară procentul de apă; iată aici cum se comportă mustul sub acțiunea unui ferment selecționat; aici se demonstrează un pasaj oenologic din paginile lui Sadoveanu".*

L-am privit uimit. Inginerul mi-a explicat.

— *La Hanul Ancuței, musteriilor le plăcea să bea din ulcele noi, vin nou. Iată de ce: ulcelele erau de pămînt, nesmălțuite. Porii pereților, netociți, au facultatea de a face să se degaje o mare cantitate din bioxidul de carbon existent în vin — „șampanizîndu-l".*

Către sfîrșitul orei am asistat la acea experiență „ciudată", care-mi fusese anunțată.

— *Cineva să aducă o găleată cu apă de la fîntînă.*

A sosit apa. A fost lăsată la cîțiva pași de mine. O fată — colegii îi spuneau Valeria — a introdus în găleată un cilindru de sticlă și l-a scos plin.

— *Vă amintiți formula chimică a apei?* — m-a întrebat Valeria.

— Firește, hidrogen doi, oxigen.

— *Dar proprietățile ei fizice le știți?*

— Da... cred că da... E un lichid fără culoare, fără gust, fără miros.

Mi-a dat apoi un pahar gol, recomandîndu-mi să-l examinez atent.

— *Ați descoperit ceva neobișnuit?*

— Nu, nimic...

— *În acest caz îngăduiți-mi să vă ofer o mostră din cel mai bun vin de la noi. Feteasca românească distins la Ljubljana cu medalia de aur.*

Sub privirile mele s-a petrecut miracolul. În paharul ce-mi tremura în mînă, eleva a turnat apa din cilindru, care s-a prefăcut în vin. În vin adevărat. L-am privit în lumină: era limpede și auriu; am clătinat paharul: se așternea pe pereții lui ca untdelemnul; l-am mirosit: avea cele mai pure miresme; l-am sorbit: era acel nectar despre care se spune că nu se bea, pentru a-i simți comorile, ci se gustă numai.

Nedumerirea mea se cerea a fi satisfăcută.

— *E o glumă* — m-a lămurit inginerul, vesel. *Experiența are o față pregătitoare — ascunsă, constînd în decolorarea unei cantități de vin cu ajutorul unui filtru cu cărbune animal. Mi se pare că ați înțeles.*

— Ah, da... — am exclamat cu o nuanță de regret. „Apa de la fîntînă" era un vin fără culoare?

— *Exact, iar în pahar se află o pulbere fină dintr-un colorant obișnuit, ocnotanin, care a redat lichidului aspectul auriu.*

— Păcat...

...După ora de laborator am plecat în vie unde ucenicii din anul I executau tăierea coardelor. Conducătorul lucrărilor practice mi-a vorbit ceva despre tipul de tăiere „Guyot-simplu". L-am ascultat dar — fi cer iertare — n-am reținut nimic. Mă întrebam în clipele acelea cine erau cei doi oameni care se plimbau de-a lungul șantierelor, printre elevi, discutînd cu ei, oprindu-se din cînd în cînd să scrie ceva în carnețele?

Am aflat.

Am aflat că uneori vin aici în vizită colectiviști din comuna Pietroasele. Cei doi erau părinții unor foști elevi ai școlii, Constanța Achim și Emil Săndulache, absolvenți din seria anului trecut. În anii din urmă pretextau, pentru justificarea acestor vizite, că se interesează de situația școlară a fiilor. De fapt nu aveau nevoie de pretexte. Colaboratorii stațiunii au dăruit întotdeauna, cu dragoste, cunoștințele lor acelora care îi consultau.

— *Toți veniți pe aici* — mi-au spus ei după ce i-am cunoscut — *am învățat ce trebuie să știe niște podgoreni adevărați: să îngrășăm cu grijă „la butuc", să facem cu atenție lucrările de întreținere, să recoltăm la timp, dar mai ales să ne apărăm de mană.*

De observat: podgorenii, legați organic de îndeletnicirea lor, zic „să *ne* apărăm de mană", simțind aceasta ca o acțiune reflexivă, ca și cînd nu via ar fi pîndită de primejdie, ei înșiși ființa lor.

Din vie am trecut în halele în care se odihnesc fescuitoarele uriașe, moderne, electrice, triste și amorțite în acest sezon. De aici o scară de piatră, masivă, conduce în împărăția întunecoasă și rece a cramei. Așa se face ucenicie la Pietroasele!

Ion MARINA

Cronica gastronomului

Marule umplute

Gospodinele sătule
De salată de marule
Le-ar găsi mult mai plăcute,
Dacă le-ar mînca umplute.

COSTACHE

Prietenul meu Costache nu-i bigot, nici vegetarian. N-a postit de cînd e, nici n-a urmat vreodată regimuri alimentare și diete după prescripții doftoricești. A folosit cu măsură toate bunătățile aflătoare în îmbelșugata noastră țară și rău nu i-a fost. N-a ocolit nici carnea, nici peștele, nici racul, nici scoica, broaștele și ciupercile, toate. Asta nu înseamnă însă că n-a respectat anumite reguli de higienă alimentară, pe care i le-a indicat însăși natura și pe care experiența i le-a statornicit. Așa, de pildă, pe timpul căldurilor mari, masa lui Costache e foarte frugală și fără pic de băutură. Cînd e vara în toi, prietenul meu nu bea decît între mese și numai infuzii de diferite buruieni: izmă creață, pojarniță, romaniță etc. Seara, fructe de sezon, exclusiv. „Mănînc ce-ți place, dar niciodată pînă la ghiftuială", e unul din aforismele lui Costache. „Bea, dar nu pînă ce-ți uiți numele și adresa", o alta.

Și, ce-i drept, Costache păzește cu rigoare aceste reguli. De aceea poate la vîrsta lui (înaintată, dar anume cît nu știu bine), Costache e rumen, zvelt, mlădios, vînjos și sprinten ca prîslelul.

— Înțeleptul, îmi spunea el deunăzi, cată să tragă folos, precum în altele, așa și-n bucătărie, de tot ce-i dărue fiecare anotimp. Așa că, după a lui pildă, vezi bălete de nu pierde niciodată contactul cu natura și nu-ți astupa urechea la sfaturile ei. Medicii care au înțeles adevărul acesta, sînt pe calea cea bună și pacienții care îi aplică au mai rar nevoie de ei.

Acestea mi le-a spus Costache la un pahar de pelin (din fericire, căldurile cele mari n-au început încă).

— Mîncat-ai vreodată marule umplute? mă întrebă el deodată.

— Nu numai că n-am mîncat, dar nici n-am auzit de-așa ceva.

— Atunci, auzi acum și-ai să mănînci îndată.

Azi n-am prea nimerit-o, îmi spuneam în mine, pe cînd Costache pleca la bucătărie. Cît o fi el Costache de Costache, ce poate să scoată din asemenea combinație? Dar la urma urmei, s-o vedem și pe asta!

Cînd s-a înapoiat Costache însă, așezînd pe masă farfuria fumegîndă, temerile mi s-au evaporat din minte, ca aburii care se ridicau din mîncare, stîrnindu-mi un fleac de foame, ca aceia.

— Ți-a plăcut? mă întrebă Costache, după ce s-a golit farfuria.

— Dacă nu mi-ar fi plăcut, nu ți-aș cere rețeta.

Costache mi-a dat-o bucuros. Iată-o:

Umplutura: *Cantități egale de slănină afumată tăiată mărunt și mîez de pîine muiat în lapte. Piper, sare, pătrunjel, tocat mărunt. Le pisezi toate la un loc, adaugi un ou și amesteci bine. Treci prin sîrecurătoare.*

Marulele: *Curăți frunzele verzi de pe lături la cîte marule vrei, oparește-le, scurge-le, răcorește-le în apă rece, apoi scurge-le iar pe o pînză curată, taie din color atît cît să nu se desfacă foile.*

Prepararea: *Așează între foile de marulă cîte un strat subțire de tocătură. Învelește fiecare marulă umplută cu o felie subțire de slănină și leagă cu sfoară. Pe urmă așează marulele într-o cratiță în care nu strică să pui cîteva felii de jambon, pătrunjel, ceapă tocată, niscaiva morcovi, cimbru, 2 cuișoare, 1 foaie de dafin, piper boabe și supă, sau în lipsă, apă cu puțină sare. Lasă să fiarbă două ceasuri înăbușit la foc moderat, pe urmă așează-le în buchet pe o farfurie, toarnă zeama peste ele și dă la masă.*

E o comoară la casa omului Costache, nu-i așa?

PĂSTOREL

Fotografia: Mihai POPESCU

Copiii de pe strada noastră

(Urmare din pag. I-a)

mai Grigoraș era mareșal. Noi eram căpitani, colonei și generali. Costin a fost chiar soldat. Dar ne-am purtat vitejește și am fost înaintați în grad. De aia sîntem acum toți mareșali...".

— Și Nicușor? El nu e viteaz?

— *Este... dar e prea tînăr ca să fie mareșal...*

Clar, nu?

„Bre Vasile" are o soră

Tatăl lui Vasilică Badea e șofer. După cum cel al lui Radu și Dan Burtică, e între altele, pescar amator. Atracții de neînchipuit pentru toți copiii de pe strada noastră. Chiar și pentru Carmen, dopul celă de fetiță de patru ani, căreia băieții, toți, fără excepție, îi dăruiesc mărgelele căpătate de la mama, fundele luate de la surori, cutiuțele și sticlele de medicamente cu dopuri de „nylon".

Dar într-o zi prestigiul tatălui lui Vasilică și admirația nemărginită pentru undițele tovarășului Burtică, precum și pricinile mai mici de entuziasm pentru poveștile lui „nea Nicu" paznicul, sau pentru bicicleta „sovietică" a lui Mitus, au fost serios umbrite, fiind amenințate chiar să dispară complet, de un eveniment neașteptat și îndelung comentat: Vasilică Badea a căpătat o soră. „Bre Vasile, cum arată?", „Bre Vasile, e mică tare?", „Bre Vasile, vorbește?" Vasile stă năucit în mijlocul „mareșalilor" și nu știe la ce să răspundă întîi. Ultima întrebare îl desmeticește însă. „Cum o să vorbească mă, nici nu stă în picioare"... Fără comentarii.

Armata a plecat întins spre apartamentul soților Badea, s-o vadă pe „fetița aia mică". „*Mamă*, mi-a reproșat Costin seara, *mie cînd eram mic de ce nu mi-ai cumpărat un cărucior așa, albastru?*"

— Cum Costine?

— *Frumos...*

În fiecare dimineață, la prînz și seara, armata mareșalilor o vizitează pe sora lui „Bre Vasile". Uneori e cu ei și Nicușor, unicul soldat al armatei. Ieri însă a fost „sancționat" prin ordin de zi să nu se mai apropie de fetiță. „*A vrut s-o ia în brațe. Dacă o scăpa?...*".

Trei schimburi

Dincolo de strada noastră, între blocuri, se afla pînă zilele trecute o construcție mică, fostă magazie a șantierului.

Și cum nu mai era nevoie de ea și cum în locul ei este prevăzută amenajarea unui mic spațiu verde, s-a hotărît dărîmarea ei. De dimineață, un grup de studenți veniți pe șantier la muncă voluntară, a început demolarea. O rangă, un tîrnăcop și... pe la ora 12, cînd pionierii au venit de la școală, din fosta clădire nu mai stăteau în picioare decît doi pereți. Studenții au plecat și pionierii (între ei era și Grigoraș „cel mare") le-au luat locul, fără ca cineva să le-o ceară. Unul a luat ranga, celălalt tîrnăcopul, iar ceilalți s-au servit pur și simplu de mîini. Armata „mareșalilor", sosită și ea la fața locului, privea cu jind spre această îndeletnicire, care lor le fusese „interzisă" de comandantul suprem. „*Sînteți prea mici*", spusese Grigoraș. Și la asta rămăsese.

Dar cum orice școlar are lecții de făcut, și Grigoraș și ceilalți băieți mai mari au trebuit să părăsească „șantierul". Acolo mai rămăseseră două jumătăți de ziduri și „mareșalii", de data asta sub propria lor comandă. În ziua aceea nici unul n-a venit la timp la masă. Toate apelurile mamelor au fost zadarnice. Au fost cărate de prin case toate „uneltele", ciocane, clești, cuțite de bucătărie... Și cînd Grigoraș „cel mare" a privit pe la cinci, de la etajul II al blocului 52, pe ruinele fostei magazii ședeau „mareșalii". Ca pe o redută cucerită. Obosiți, murdari, albi de moloz, dar fericiți... Seara, ca niciodată, toți „mareșalii" dormeau la ora opt.

A doua zi, un tractor a cărat cărămizile. Și i-a plimbat pe învingători. De-a lungul și de-a latul întregului șantier. Acum pe „mareșali" îi cunosc toți constructorii. Îi plimbă cu tractorul, cu camionul, le încredințează sarcini.

„*Bre Vasile, sîntem cineva...*" „*Ba bine că nu. Constructori ne facem...*"

De săptămîna trecută armata „mareșalilor" a devenit brigadă de constructori.

Dar nu este o brigadă ca toate brigăzile. Este o brigadă formată în exclusivitate din „responsabili de brigadă". Asta, fără nici un fel de merite deosebite. Dar pur și simplu „mareșalii" nu pot fi oarecari „membri".

Mariana PIRVULESCU

Cîntec să crească băiatul

(Urmare din pag. I-a)

pepit, pestriți ca puii de graur, numai fundițe, numai aripioare albe; numai stegulețe și eșarfe, ca bujorii. Erau de la Măcin și de la Jariștea, de la Panciu și din munții Vrancei. Erau mici și mulți și delicați, grațioși în mersul lor cadențat și stîngaci; erau numai atenție și uimire și bucurie — erau numai disciplină. Te oglindeai în rîndurile lor frumoase, în obrajii și în ochii lor limpezi — limpezi ca boabele de struguri. Erau mulți și dulci și plini de violciune; îți furau ochii ca boabele de soare în ottonelul cel dulce.

Erau mici, plini de grație, de puritate și înțelepciune candidă — să-i săruți pe toți, să-i stringi la sîn pînă-i adormi.

Veneau dinspre Dunăre, pe bulevardul care străbate orașul; se profilau pe fondul blocurilor, construcțiilor masive, roșii, pe fondul șantierului tineretului. Izvorau parcă din acest șantier, deasupra lor se profilau în fund macaralele gigantice, împodobite cu steaguri. Șantierul, grupul compact, masiv, de construcții se ridicase parcă acolo, în capătul bulevardului și privea, își trecea în revistă oamenii noi, nădejdiile, prietenii.

Am mers după coloanele lor, printre ziduri dese de lume, pînă la stadionul orașului. Elevii mari se aliniară în fundul terenului, ridicară acolo o pădure de steaguri și pe acest fundal s-a desfășurat apoi ansamblul de gimnastică ritmică, cu stegulețe în mîini, în intonațiile fanfarei.

Bătea vîntul bun, înviorător, de pe Dunăre, în stegurile dese, însuflețindu-le, alungînd pentru o clipă potopul de soare care scăpăra și încingea totul. Copiii răspundeau acestui vînt, fluturînd stegulețele lor, agitîndu-le deasupra capetelor în ritmul valsului; semnalizau parcă de pe pămînt, de aici din orașul lor, comunicau parcă întregii lumi tinerețea, dragostea lor, setea lor de viață.

Ansamblul lor era simplu, cu multă grație. Cîte unul dintre copii, o fetiță, se încurca, ieșea din rînduri și, ca niște vrăbii speriate, se grăbea să intre în ritmul ansamblului, își căuta locul. Totul era simplu, puțin stîngaci pe alocuri, dar era atît de firesc și de minunat! Iar cînd ridicau ei stegulețele și le fluturau spre toate zările, pămîntul întreg înflorea în roșu aprins, în roșul cel mai grav și mai scump.

Dădeau drumul porumbeilor albi, din mîinile lor — și ele ca niște porumbei. Blînzi, împrieteniți de mult cu copiii, porumbeii întîrziau jucîndu-se pe deasupra lor, aproape nu voiau să se depărteze — ai fi spus că îi așteaptă pe copii, să pornească împreună.

După ce aceste stoluri de puisori albi sau pestriți, cu aripioare albe, își terminau programul, porneau într-un zbor mărunt spre marginile stadionului și profesoarele aveau grijă, îi scoteau repede din teren, îi duceau la umbră, să nu ostenească, să nu-i ardă soarele. Erau gingași, delicați și, îndată, după ce își dovedeau vitejia, măiestria — nimereau repede în brațele mamelor, la umbră.

Au înflorit apoi, unul după altul, ca niște cîmpuri vrăjite, alte peisaje. Grupe, unități școlare, din ce în ce mai mari, mai răsărite își desfășurau programul lor, își arătau măiestria. Și cu fiecare formație, creșteau măiestria, iscusința, siguranța și frumusețea mișcărilor. Trepiat, de la un ansamblu, la altul, locul acelei gingășii și naivități suave a puișorilor de grauri îl luau forța și preciziunea, eleganța sobră, grația luminată de putere.

. . . . . .

Împrejur, privea orașul. Privea orașul bătrîn și mărunt; și priveau blocurile impresionante, complexul de blocuri ale lumii universitare din Galați, privea șantierul tineretului, cu blocurile lui roșii ca focul, cu steaguri în vîrful macaralelor; se simțea pînă acolo respirația robustă a laminorului, a șantierului naval.

Știam orașul Galați ca pe un oraș bătrîn, îmbătrînit de suferințe. S-au perindat asupra lui dureri întunecate, cumpene. Oraș al hamalilor și al docherilor; orașul negustorilor și al înjosirii umane, orașul Galeți a trăit drame întunecate.

Înebuniți de socotelile lor negustorești vechii bancheri au ars, sistematic, orașul plin cu mărfuri și apoi au cerut să li-l plătească Asigurările. Cîștigau astfel mai mult de la Asigurări decît de la mărfurile și magazinele lor falimentare. Așa a ars, odată, orașul Galați, înaintea războiului.

A venit apoi cutremurul și a mai zguduit odată orașul, ruinîndu-l.

Războiul, bombardamentele fasciștilor au ucis pentru a treia oară acest oraș tragic — l-au șters în bună parte de pe fața pămîntului.

Niciodată nu am urît războiul, fascismul, ca în acest loc, care a suferit, niciodată ca aici, în fața acestei priveliști albe, imaculate, a copiilor, nu mi-am făcut mai mari legăminte cu lumea și n-am dorit mai mult pacea.

Erau, se uitau la noi, luminoase, puternice, blocurile noului oraș Galați, cu fețele lor largi, strălucind ca arama. Toată serbarea copiilor se proiecta ca pe un steag desfășurat pe fața orașului nou. Și întreaga serbare a copiilor, a tineretului — o priveliște plină de înțeles, mingiietoare, plină de bune, uriașe făgăduințe. Un oraș, puternic, se înalță sub ochii noștri, iar la poalele lui se jucau copiii. „Iată — îmi venea să strig — un peisaj autentic al lumii noastre socialiste".

Traian COȘOVEI

Fragment din volumul „Cîntec să crească băiatul", aflat sub tipar la „Editura Tineretului".

„Ne adresăm Genevei..."

— Corespondență telefonică specială —

In una din pauzele Conferinței miniștrilor Afacerilor Externe, între ziariștii aflați la Casa Presei și un grup de mineri francezi a avut loc o întîlnire emoționantă.

— Am venit din Franța nu ca turiști — s-au adresat minerii corespondenților — ci ca delegați ai unui număr de 12.000 de muncitori. Am adus aici pentru Conferința miniștrilor o rezoluție pe care deja am dat-o acolo unde trebuie. Poftiți și-o vedeți și dv.

Imi arunc ochii pe un exemplar din acest document și citesc cu interes. Minerii francezi scriu în rezoluția lor că sînt pentru pace, că se adresează Conferinței miniștrilor Afacerilor Externe încredințați că ea va lua hotăriri care să pună capăt „războiului rece". Muncitorii francezi consideră ca sarcini de prim ordin înțelegerea între state, încheierea Tratatului de pace cu Germania, normalizarea situației din Berlinul occidental, interzicerea armei atomice și convocarea conferinței la nivel înalt.

Discutînd cu trimișii muncitorilor francezi, aflu că înainte de a se întîlni cu noi, corespondenții presei străine, ei au vizitat secretariatul conferinței și reședințele diferitelor delegații.

— Am aflat că aici la Casa Presei — ne spun francezii — se găsește și o delegație a tineretului din Germania occidentală cu care am dori să ne întîlnim și să discutăm. După cîte știm și prietenii noștri germani au sosit la Geneva cu aceleași scopuri ca și noi.

Francezii au fost îndrumați spre locul unde se aflau tinerii sosiți din Germania Federală. Intîlnirea dintre delegațiile minerilor francezi și a tinerilor germani, ambele mandatare ale opiniei publice din cele două țări, a fost cordială. Tinerii germani veneau de la Hamburg ca trimiși ai „mișcării de luptă împotriva morții atomice". Ei au înmînat conferinței un protest hotărît împotriva politicii guvernului de la Bonn, de înarmarea Bundeswehrului cu arma atomică, împotriva transformării Germaniei occidentale într-un focar de război. Deși veneau din țări diferite, ambele delegații au găsit repede un limbaj comun. Convorbirea lor, desfășurată în prezența reprezentanților presei străine, a dovedit că masele muncitoare din Franța și Germania occidentală sînt hotărîte să nu permită renașterea militarismului vestgerman și cer cu hotărîre să se încheie Tratatul de pace cu Germania, ca o stavilă în calea acestei primejdii.

Dar acestea sînt numai două din delegațiile străine care sosesc la Geneva și cer Conferinței miniștrilor de externe să ajungă la înțelegere în privința încheierii Tratatului de pace cu Germania și a normalizării situației din Berlinul occidental. In afară de delegații, pe adresa Conferinței vin sute și mii de scrisori, rezoluții, mesaje și moțiuni prin care organizații de masă internaționale și naționale, opinia publică din întreaga lume, îndeamnă pe miniștrii de Externe ai celor patru puteri să adopte măsuri care să ducă la slăbirea încordării internaționale. Numai în cele două state germane, 8 milioane de cetățeni și-au pus semnătura pe un apel care cere încheierea Tratatului de pace cu Germania.

De curînd, mi-a fost dat să citesc unul din aceste apeluri. Este semnat de profesorii și studenții Institutului de Artă Plastică și Aplicată din Berlin-Weissensee. Intr-un colț al apelului, unul din semnatarii lui, profesorul Arno Mohr, a lucrat un desen colorat simbolizînd dorința poporului german. Sub desen este scrisă chemarea semnatarilor apelului către Conferință: „Ne adresăm Genevei: DAȚI GERMANILOR PACEA!"

„Ne adresăm Genevei" și „Dați germanilor pacea" sînt chemări care sosesc zi de zi pe adresa Conferinței miniștrilor Afacerilor Externe. Ele vin din toate colțurile lumii. Prin astfel de apeluri, prin delegațiile care sosesc la Geneva, opinia publică mondială își spune cuvîntul.

Mircea RĂDULESCU

Geneva, mai 1959.

Insemnări din Senegal

— Corespondență telefonică specială —

Cînd am aterizat pe aeroportul marelui centru african, soarele se ridicase la orizont. Toate pe aici sînt diferite de lumea pe care am lăsat-o îndărăt. Senegalul mai poartă pecetea colonialismului. Controlul vamal durează o mulțime de timp. In sfîrșit sîntem liberi să trecem „granița" și să ne îndreptăm spre trenul pullman care ne va duce la Dakar.

La agenția „Air France" au fost cu toții foarte amabili și au făcut tot ce-au putut pentru a ne găsi o locuință. Dar numai acei care-și reținuseră din timp camere la hotelul „Croix du Sud" au găsit unde să se cazeze. Eu și cu un tînăr preot, care aprinde o țigare după alta, și care, după toate aparențele, este accesibil ideilor progresului social, ne vedem încurcați în plasa propriei noastre lipse de experiență. Pînă la urmă însă, preotul găsește un pat la o misiune catolică, iar eu am fost nevoit să alerg de colo colo patru ore pînă să găsesc o cameră.

Șoferul de taxi, un negru senegalez, îmbrăcat cu o cămașe lungă pînă în pămînt, cu un fel de bonetă alpină de lînă pe cap, ca să se apere de vîntul înghețat care suflă dinspre nord în acest sezon, mă duce cu mașina de la un capăt la altul al Dakarului. Batem la o mulțime de uși, dar peste tot primim același răspuns: *„Nu mai e nici o cameră liberă"*. Pierdusem orice speranță, și eram gata să mă mulțumesc cu orice soluție, cînd, mi s-a comunicat că pe la prînz se va elibera o cameră la „Hotel de Vichy".

Pînă la eliberarea camerei mă plimb la întîmplare prin Dakar. O iau pe strada Thiongs. Deodată, un grup de indivizi strînși în fața unei case vechi îmi atrage luarea aminte. Un om, care după înfățișare pare să fie un hamal din port, îmi explică că acolo este sediul „Bursei Muncii". Intru în casă. Coridoarele și încăperile, al căror număr este destul de redus, sînt pline pînă la refuz de muncitori. Peste tot discuții animate. Cineva mă ia drept un agent de poliție și iată că un bărbat, care pare să fie un conducător sindical, se informează despre motivul prezenței mele acolo. De îndată ce află că nu am nici în clin nici în mînecă cu colonialiștii, ci că, dimpotrivă, sînt ziarist progresist, interlocutorul meu se străduiește să-mi dea date și informații.

Condițiile de trai ale muncitorilor senegalezi, care sînt privite ca fiind cele mai bune din Africa Occidentală Franceză nu prea sînt trandafirii. Salariul mediu se ridică la 30—34 franci pe oră. Marea majoritate a muncitorilor nu are de lucru. O privire rapidă în direcția „Bidonville"-ului (Bidonville — oraș, așezare omenească ale cărui case sînt făcute din bidoane vechi de benzină) care se întinde de jur împrejurul „orașului albilor" mă ajută să-mi fac o imagine despre starea de adîncă mizerie în care trăiesc muncitorii senegalezi. Dar țăranii o duc și mai prost. Un venit anual de 20.000 franci este considerat ca o excepție. Pentru ca să scape de foame și mizerie, tinerii trebuie să se înroleze în poliția mercenară a colonialiștilor. Tiraliorii senegalezi sînt considerați drept carne de tun „minunată" pentru războaiele din Algeria și pentru acțiunile de represiune din alte colonii. Dar se pare că e din ce în ce mai greu să-i convingi pe senegalezi că algerienii și frații lor din Dahomey sau Camerun sînt „vînduți diavolului".

In piața Paret, dăm de un restaurant francez foarte bun. Intr-o zi, se așează la masa mea un ofițer al aviației militare: un individ robust și vorbăreț; gaullist înfocat. După părerea lui africanii sînt „niște moluște" a căror inteligență este mărginită și care se țin numai de rele. Fără sprijinul albilor nu sînt în stare să facă nimic bun. A le da independența ar însemna să arunci Senegalul în haos și să părăsești pe europeni în ghiarele anarhiei. Totul s-ar aranja, zice el, dacă Franța și Germania Federală ar încheia un pact de alianță împotriva „perfidului Albion" (Anglia) care face „jocul comuniștilor". Abia apuc să spun că la Bonn mișună naziștii care, printre altele, cer îndărăt Metz și Strasbourg, sub pretextul că ar face parte din „teritoriul Germaniei" și interlocutorul meu schimbă repede vorba și începe să-mi vorbească despre Brigitte Bardot. Sărmanul chelner negru care întîrzie cu desertul nu scapă fără o ploaie de înjurături. Și, deoarece eu, om alb, nu numai că nu mă supăr, dar îi și las un bacșiș, toți se uită la mine cu niște ochi mari de parcă aș fi picat de-a dreptul din planeta Marte.

Domnul D. G. este un „personaj influent" la Dakar. Este unul din acei oameni politici africani care împreună cu ministrul Houphouet Boigny constituie baza „comunității franco-africane". E membru în Consiliul General al A.O.F. (Afrique Occidentale Française). Mă primește cu multă curtoazie într-un luxuos birou, cu aer conditionat. La masa la care am fost invitat, mai iau parte alți patru „comunitari" (partizani ai comunității franco-africane). La început vorbim despre folclorul african, animism și tradițiile artei africane. Se vorbește apoi despre frumusețile Italiei și ale Franței. Totul decurge în cea mai perfectă armonie. Dar eu le stric cheful și încep să aduc vorba despre funcțiunile sindicatului, independența Guineei și unitatea africană.

Dl. D. G. susține că africanii, cu toate luptele lor înverșunate, nu sînt încă „copți" pentru a lua în propriile lor mîini cîrma puterii. Lipsesc cadrele care ar putea să le înlocuiască pe cele franceze, dacă aceștia ar renunța să se mai ocupe de afacerile africanilor, așa că totul ar fi într-un haos nemaipomenit. Pentru moment așadar e mai bine să nu se vorbească despre independență. „Dar Guineea care a ales calea independenței a obținut deja realizări de seamă și un mare prestigiu în Africa și în lumea întreagă", îi răspund eu discursului d-lui D. G. „Ai să vezi că n-au să se descurce singuri... se vor reîntoarce la noi. Tot ceea ce fac acum e pur și simplu demagogie"... îmi răspunde acesta.

Dl. D. G. a vizitat Italia, ca oaspete al partidului care este la putere (democrat-creștinii). Ca și cînd ar vrea să-mi facă în necaz, ridică în slava cerului politica guvernului italian. Și Mussolini, după părerea lui, a avut meritele sale. De Gaulle este „un om de stînga, prizonier al partidului de dreapta" din cauza „stîngii" franceze.

Avea dreptate Sekou Toure, președintele Guineei cînd afirma că în timp ce țara sa alesese independența națională „conducătorii politici ai altor țări africane au ales trecutul, dar popoarele nu-i vor urma la infinit. Procesul de descompunere a început de mult și Franța își va pierde toate coloniile din Africa".

„Teoriile" d-lui D. G. se dizolvă în fața realității ca bășicile de săpun. Senegalezii, în număr din ce în ce mai mare, aleg calea eliberării de sub jugul asupririi colonialiste. Aceasta nu vrea nicidecum să spună că ei resping cultura sau raporturile economice și comerciale cu lumea albă. Dimpotrivă. Dar vor să pună capăt stării de sclavie în care trăiesc de mai multe secole, după ce „civilizatorii" le-au distrus civilizația.

★

Dl B. T. este opusul d-lui D. G. El este unul din conducătorii P.R.A.-Senegal, partidul care cere independența imediată a coloniei. A fost supus la tot felul de persecuții dar n-a vrut să renunțe la ideile sale. Nici amenințările, nici promisiunile nu l-au putut face să se lase de activitatea sa. Ne-am plimbat îndelung pe străzile Dakarului. Mi-am dat seama cît de popular era. Peste tot mîini întinse, saluturi, surîsuri. B. T. nu are automobil. Ziarul pe care-l conduce — împreună cu un curajos grup, îl scrie, îl tipărește și îl difuzează — este finanțat numai de cititori.

„Noi nu sîntem singuri", mi-a spus el cînd am făcut cunoștință. „Alături de noi sînt frații noștri din Guineea și Ghana care și-au cucerit independența.

Un grup de senegalezi pe străzile Dakarului

Alături de noi sînt frații noștri din Camerun și Kenia care luptă pentru independența lor în condiții deosebit de grele. Cei care au murit în Congo și Nyassaland, în Angola și în Africa de Sud, au făcut, cu sîngele lor, să încolțească în conștiința africanilor noi speranțe și noi energii. Tot alături de noi mai sînt milioanele și zecile de milioane de frați de rase diferite care au cucerit înaintea noastră dreptul de a avea un regim socialist și care luptă alături de noi, pentru aceeași cauză și împotriva aceluiași dușmani. Colonialismul își sapă propriul mormînt în Africa".

„Boy"-ul (servitor) hotelului obișnuia să-mi spună ori de cîte ori îmi aducea prînzul: „stăpîne, mai doriți ceva?" Intr-o dimineață l-am rugat să-mi explice de ce îmi spunea întotdeauna „stăpîne". Nu a știut ce să spună. I-am explicat atunci că toți oamenii sînt egali și că nu există nici o diferență între albi și negri. S-a uitat la mine cu nespusă mirare dar de atunci nu mi-a mai spus „stăpîne".

Cînd dl B. T. a venit să-și ia rămas bun de la mine și l-am strîns în brațe, „boy"-ul negru a vrut să-mi restituie bacșișul pe care abia l-l dădusem. O doamnă, în pragul maturității, cu o mască de carnaval, atît era de violent machiată, s-a uitat la mine cu profund dispreț.

Afară cădea o ploicică mărunță pe care pămîntul ars de soare, o sorbea cu nesaț.

Dante POLI

DURRES — portul marii prietenii

— Corespondență specială —

Durres este cunoscut ca unul din cele mai vechi porturi din Albania. Documente istorice și descoperiri arheologice atestă că în cele mai vechi timpuri această așezare era un oraș înfloritor. Fără a face o incursiune în istoria îndepărtată a țării, voi căuta să înfățișez cît de cît, un tablou de ansamblu al trecutului mai apropiat.

Sînt 20 de ani de atunci. Durres n-avea decît 8.000 de locuitori. Doar o mică flotă comercială staționa aici, iar volumul schimburilor cu țările străine era extrem de modest. De mai bine de 10 ani în port se desfășoară, zi și noapte, o activitate clocotitoare. Șapte macarale puternice automate, legate între ele prin căi ferate, au fost instalate pe cheiuri. Aici se află, construite în acești ani, docuri de mare capacitate și ateliere specializate. Un parc de camioane și tractoare cu șenile, o uzină perfect echipată fac, de asemenea, parte din instalațiile portuare. Organizați în brigăzi, mii de docheri deservesc diferitele cheiuri pentru operațiunile de încărcare și de descărcare a navelor.

Muncitorii din țara noastră au denumit acest port „Portul marii prietenii", pentru că de aci pleacă mereu spre marile șantiere ale construcției socialiste din Albania tractoare și batoze, buldozere și autocamioane, utilaj industrial, turbine pentru hidrocentrale electrice, purtînd marca uzinelor producătoare din U.R.S.S., R.P.Polonă, R.P. Română, R.D.Germană, R. Cehoslovacă, R.P. Bulgaria, R.P.Ungară și din alte țări. In ultimul timp, în baza acordurilor încheiate cu guvernele respective, în portul Durres sosesc mărfuri din Italia, Elveția și din alte țări. Anul trecut, 482 de nave de diferit tonaj, au ancorat în portul Durres, în primele luni ale acestui an peste 200 de nave au adus produse în acest port. Dintre acestea, 188 de nave erau sub pavilion sovietic, celelalte aparțineau flotei comerciale a Poloniei, Rominiei, R. D. Germane, Bulgariei și a altor țări. In prezent, se descarcă în medie 4-5 nave zilnic, adică 2.500 de tone de produse. Aceasta înseamnă un tonaj de 20 de ori superior celui dinainte de eliberare.

Nu de mult, a fost pusă în funcțiune o puternică macara cu o capacitate de 100 de tone. Peste patru ani, în portul Durres vor putea fi descărcate și încărcate pe zi 8-9 nave cu un tonaj de 5.400 tone. Flota comercială albaneză, în trecut neînsemnată, s-a dezvoltat foarte mult. In port există și șantiere maritime.

Marinarii din flota comercială a U.R.S.S., din țările de democrație populară și din alte țări, care străbat mările pentru a aduce la Durres mașini și utilaje, se bucură de stima și simpatia profundă a muncitorilor albanezi. Mecanicii și docherii din Durres colaborează strîns cu echipajele asigurînd operațiunile de descărcare și de încărcare a produselor destinate exportului.

Deseori au loc competiții sportive între echipajele navelor și colectivele de sport ale muncitorilor din oraș. Au loc, de asemenea, și vizite la bazele turistice, la locurile și monumentele remarcabile ale orașului, la muzeul de arheologie sau la întreprinderile industriale din Durres.

Pe multe nave, ca de exemplu „Șișkov", „Cernogorsk", „Krim" (U.R.S.S.) „Rostock" (R.D.G.) etc., au fost organizate concerte de muzică albaneză.

Astfel, Durres, străvechiul port albanez, primește în fiecare zi vizita a noi și noi prieteni, veniți din toată lumea. Pe bună dreptate, deci, poporul albanez l-a denumit „Portul marii prietenii".

Sh. HIDRI

Motonava „Transilvania" a acostat în portul Durres; autocarele întreprinderii „Albturist" așteaptă pe turiștii străini care au călătorit cu pachebotul românesc.

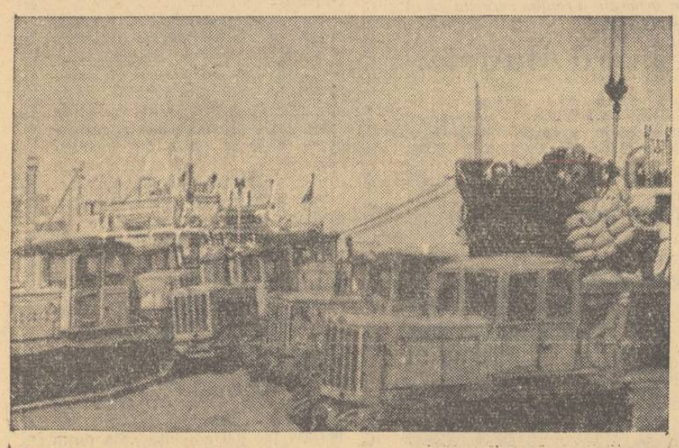

Cargouri din U.R.S.S. descarcă zi de zi în portul Durres tractoare și mașini de tot felul furnizate de industria sovietică.

Vedere parțială a orașului Durres (R. P. Albania).

Fapte mici din lumea largă

Căsătoria iepurilor

In S.U.A. a mai apărut o carte pentru copii. O carte însă nu ca toate celelalte. Nu cu omoruri, nu cu pistoale. O carte despre iepuri. O carte despre căsătoria unui iepure negru cu o iepuroaică albă, sau invers. Cartea se intitula simplu „Rabbit's wadding" sau, pe românește „Căsătoria iepurilor".

Nu știm dacă povestea e bine scrisă, dacă ea putea să emoționeze copiii, dacă ți învăța ceva. Nu știm deoarece cartea nu mai poate fi găsită în nici o librărie americană. Rasiștii din Montgomery, capitala statului Alabama, au sărit ca arși.

Este oare posibil ca în S.U.A., statul tuturor libertăților, unui negru, fie el chiar iepure, să-i fie permis să se căsătorească cu o albă, fie ea chiar iepuroaică? Ce se va întîmpla — s-au întrebat în continuare vajnicii apărători ai segregației rasiale — în acest caz cu bunele noastre legi discriminatorii? In fond dacă e posibilă căsătoria între iepurii albi și negri, de ce să nu fie admisă și căsătoria între albi și negri?

Și atunci, pentru a preveni această întrebare, pentru a nu creea în mintea copiilor, viitori cetățeni ai S.U.A., nici un fel de confuzii cu privire la drepturile și obligațiile pe care le vor avea cînd vor deveni oameni maturi, în „libera" Americă, rasiștii din Montgomery au interzis cartea, iar autoritățile au confiscat-o din toate librăriile.

Cînd șoferii beau bere...

Delegația vest-germană la conferința de la Geneva face în continuare tot posibilul pentru a împiedica o apropiere cu delegația R. D. Germane și implicit, o apropiere între R. F. Germană și R. D. Germană. Avînd aceste preocupări, delegația vest-germană a luat unele măsuri care merg pînă la ridicol.

S-a aflat astfel că șoferul lui Grewe (cel ce „conduce" delegația vest-germană la sala conferinței) a stat de vorbă la un pahar de bere cu șoferul lui Lothar Bolz, șeful delegației R. D. Germane. Indignarea trimișilor lui Adenauer n-a mai cunoscut margini. In mintea lor a început să prindă ideia că șoferul lui Grewe va putea fi apreciat de către opinia publică ca fiind un mai bun diplomat decît Grewe însuși, în orice caz un om mai realist. Or, așa ceva e de neconceput.

Așa că ordinul nu a întîrziat să vină, categoric și ridicol totodată. „Dacă veți mai fi antrenați în discuții cu germanii din est, mărginiți-vă în conversație la subiecte sportive sau, dacă e vorba despre femei, discutați cu privire la copii."

Se pune doar întrebarea dacă ordinul a venit de la Grewe, sau de la von Brentano care (nevrînd să participe la tratative) are mai mult timp liber la dispoziție pentru a lua asemenea măsuri înțelepte.

De pretutindeni

CU PRILEJUL dării în folosință a unui bloc cu 40 de apartamente, autoritățile locale din orașul Konstanz (R.F.G.) au constatat, nu fără surprindere, că mașinile de gătit nu pot fi instalate, întrucît dintr-o „mică eroare", arhitecții au omis să planifice și hornurile...

●

IN STEPA Muganskaia din Azerbaidjan, unde au fost descoperite bogate zăcăminte de țiței și gaze naturale, se construiește prima centrală electrică fără acoperiș din U.R.S.S., în care turbinele și utilajul se află sub cerul liber. Mașinile acestei electrocentrale nu vor suferi de pe urma ploilor și arșiței, fiind protejate de un puternic strat anticorosiv.

●

LA FERMA de păsări a comunei populare din Cengfu, districtul Inghan, regiunea Seciuan (R. P. Chineză) au fost crescute găini care sînt capabile să oue de 3—4 ori pe zi, fără ca acest lucru să dăuneze mărimii ouălelor. Pentru a obține aceste rezultate avicultorii chinezi hrănesc găinile de 6—8 ori pe zi, adăugînd la hrana lor orez fermentat, iar cotețele sînt luminate și noaptea.

●

CEL MAI INTERESANT lac în ce privește compoziția apei trebuie considerat un lac mic din insula Kildin, în partea de nord a U.R.S.S. Apa lacului are 5 straturi. Primul strat este apă dulce care se formează din topirea ghețarilor și din precipitații. Aici trăiesc pești obișnuiți de apă dulce. Urmează un strat de apă puțin sărată prin care misună meduze și crustacee. Stratul al treilea este apă sărată, apă de mare în care trăiesc peștișori de mare, actinii și steaua de mare. In cel de al patrulea strat cu apă de culoare roșietică trăiesc numeroase bacterii purpurii. In sfîrșit al 5-lea strat este plin cu hidrogen sulfurat.

●

PE INSULA Depuch, lîngă Australia, a fost găsit în timpul cercetării științifice, un mare bolovan, avînd încrustat pe el cuvîntul „Beagle". Se știe că acesta era numele corăbiei cu care Charles Darwin a șosit în această regiune a globului, în cursul celebrei sale călătorii.

●

NEPUTIND face față cheltuielilor de întreținere a familiei, Abel Barrigault, agricultor din Loges, comună aparținînd de Chapelle-Montreuil, a rezolvat problema prin sinucidere. El a lăsat în urma sa 15 copii.

●

IN PREZENT, cele 45 de universități și institute de învățămînt superior din R. D. Germană sînt frecventate de 90.000 de tineri. Aceasta înseamnă că astăzi în R.D.G. există un număr cu mult mai mare de studenți decît în întreaga Germanie dinainte de cel de al doilea război mondial.

Astăzi, în R.D.G. sînt 50 studenți la 10.000 locuitori, în timp ce în Germania occidentală numai 27.

●

IN CURSUL unui singur an, instanțele judecătorești din Uniunea Sudafricană au condamnat la pedepse corporale un număr de 39.000 de minori. Această „performanță" a fost recunoscută de ministrul justiției în răspunsul dat la o interpelare în parlament. Printre cei 39.000 copii, pedepsiți cu metode demne de evul mediu, peste 37.000 erau negri, mulatri și indieni.

●

UN TINAR fierar superstițios din Turcia a cerut deunăzi unei „ghicitoare" să-i prepare un „elixir al dragostei" pentru că aleasa inimii sale îl privea mereu cu totală indiferență. Intr-un moment de neatenție, el turnă în cafeaua iubitei „licoarea fermecată". După prima înghițitură, tînăra căpătă un atare acces de furie, încît bătu măr pe naivul îndrăgostit...

●

STEPAN DOBROV, constructor de instrumente muzicale din Moscova, lucrează în prezent la realizarea instrumentelor pentru un cvartet de coarde, pe care le va termina în cinstea aniversării a 120 de ani de la nașterea lui Ceaikovski ce se va sărbători în 1960. Fiecare instrument va avea pictat un portret al marelui compozitor.

●

IN MEXIC crimele, după malarie și bolile cardiace, determină cele mai multe decese. In fiecare an la fiecare 100.000 de locuitori mor ucise 48 persoane.

●

CERCETĂTORII Institutului Farmacologic din Harkov au preparat un nou medicament pentru tratamentul astmei. Medicamentul obținut dintr-o varietate de morcov sălbatic, s-a dovedit a fi deosebit de eficace în tratamentul acestei boli atît de refractare la multe tratamente încercate pînă în prezent.

●

LA EXPOZIȚIA din Kenkenhof (Olanda) s-a prezentat o nouă specie de lalea. Această floare, de culoare galbenă și roșie cu nuanțe violet, a fost denumită „Națiunile Unite".

●

CINCIZECI de kilometri la nord de Roma, o expediție științifică italiană a descoperit pe fundul mării ruinele străvechiului oraș etrusc Pirghi. Cîmpul de ruine se întinde pe o distanță de opt hectare. Existența orașului nu era dovedită pînă acum în mod științific, cu toate că diverși autori romani ai antichității l-au menționat în scrierile lor. Adevărații descoperitori au fost însă cîțiva pescari; ei prinseseră în plasele lor cîteva vase antice și fragmente de marmoră.

●

LUNGIMEA căii ferate transiberiene Moscova—Vladivostok este de 10.000 km. Aceasta e cea mai lungă linie de cale ferată din lume. In prezent se lucrează la electrificarea acestei linii, operă ce va necesita cîțiva ani. O lucrare gigantică dacă ținem seama că în Europa centrală există în prezent numai 3.000 km. de cale ferată electrificată.

●

SPECIALIȘTII din Armenia au preparat un nou produs cu numele de Antonina, care ameliorează calitățile gustative și aroma vinurilor. Antonina se fabrică din simburi de struguri. Lîngă Erevan a început construcția unei uzine care va furniza „Antonina" pentru toate întreprinderile vinicole din țară.

●

UN CLUB al celor care fac totul anapoda există, ați ghicit... în S.U.A. (Chicago). Cînd se întîlnesc, membrii clubului își spun „la revedere". Ei intră în club de-a-ndoaselea, la masă servesc întîi desertul și termină cu aperitivul, își încheie hainele pe stînga, iar unul dintre acești excentrici și-a făcut deunăzi intrarea în localul clubului balansîndu-se pe mîini cu picioarele în sus „încălțate" cu... mănuși.

●

UN MEDIC sovietic de la baza Mirnîi a parcurs 800 km pentru a veni să asiste un savant australian al bazei antarctice de la Wilkes, care pînă-n prezent era îngrijit prin radio Melbourne.

Portrete de actori

Irina Skobțeva

De data aceasta vă prezentăm pe artista sovietică Irina Skobțeva, cunoscută publicului din țara noastră din filmele vizionate în ultimul timp.

Irina Skobțeva este una dintre actrițele sovietice care dețin două diplome de absolvire a învățămîntului superior. A terminat Universitatea de stat din Moscova și a absolvit cursurile studioului de artă dramatică de pe lîngă Teatrul Mare Academic de Stat din Moscova.

In faptul că Irina Skobțeva a ajuns artistă nu este nimic întîmplător. Iată cum s-au întîmplat lucrurile. Intr-o seară, la un spectacol al cercului de artiști amatori de la Universitatea de stat din Moscova, tînăra Irina a interpretat un rol într-o scenetă. In sală se afla profesorul unui institut de artă. Tînăra subțirică, cu ochi albaștri, pătrunzători, cu o dicție perfectă, i-a atras atenția, și pentru că se mișca cu dezinvoltură pe scenă și pentru că văzînd-o cu greu puteai crede că nu este decît o actriță amatoare.

— Cine este această tînără? *a întrebat profesorul.* Să știți că are toate atributele unui artist profesionist.

— E Irina Skobțeva, studentă la Istoria Artei, *i s-a răspuns.*

După spectacol, profesorul a ținut s-o felicite, recomandîndu-i călduros să nu părăsească scena, să se gîndească la profesiunea de artist.

— De atunci, *povestește Irina Skobțeva,* mi-am pierdut liniștea. Mi-am dat seama că într-adevăr vreau să ajung artistă. Dealtfel încă din școală am manifestat deosebit interes pentru teatru. Insă cînd am terminat școala medie, părinții m-au sfătuit să mă înscriu la universitate și așa am ajuns studentă la Istoria Artei. Totuși interesul pentru teatru m-a dus la cercul de artă dramatică. Am terminat studiile universitare și cu diploma de absolvent, de critic de artă, am prezentat cererea de înscriere la Institutul de artă dramatică de pe lîngă Teatrul Mare. Astfel am început să-mi însușesc tainele profesiunii de artist.

Incă de pe cînd învăța la studio, Irina Skobțeva a primit invitația cunoscutului regizor de film sovietic Serghei Iutkevici, de a interpreta rolul Desdemonei în filmul „Othello". Acest rol i-a adus recunoașterea oficială. Presa sovietică și cea de peste hotare au subliniat că tînăra actriță a reușit să redea ceea ce este principal în eroina pe care a interpretat-o: puritatea și caracterul nobil al năzuințelor sale, minunatele sale calități sufletești. In filmul „Primăvară neobișnuită" a creat chipul unei tinere frumoase și răsfățate, însă cu suflet meschin. A mai jucat în filmul „Un om obișnuit"; cel mai important succes creator al tinerei actrițe a fost rolul Șurocicăi din filmul „Duelul" — ecranizarea nuvelei lui Alexandr Kuprin.

— Eroina mea, *spune actrița,* este o femeie interesantă. Deși e capabilă de sentimente pure, faptul acesta n-o împiedică să fie o cochetă ușuratică, care fără a sta mult pe gînduri, împinge la moarte, de dragul scopurilor sale egoiste, pe un om care o iubește sincer.

In prezent Irina Skobțeva realizează rolul unei femei sovietice, „Annușka", în filmul cu același nume pe care îl turnează regizorul Boris Barnet. Annușka este mama a doi copii. După moartea soțului, care cade pe front în timpul războiului, ea găsește tăria să-și însușească profesiunea acestuia.

— Sînt fericită, *a declarat Irina Skobțeva,* că mi-a fost dat să realizez în film imaginea unei simple femei sovietice, a unei femei a zilelor noastre. In privința caracterului său rolul Annușkăi este pentru mine nou și neobișnuit. Tragic și totodată plin de un profund optimism chipul Annușkăi eroismul pe care-l vădește în viața de fiecare zi, oferă artistului un bogat material pentru dezvăluirea emoțiilor și stărilor sufletești.

Desigur că pentru cititor nu este lipsit de interes de a afla cîteva amănunte din viața personală a artistei. Continuă să-i placă arta plastică și în orele libere se ocupă de pictură. Îi place muzica și este nelipsită din sălile de concerte din Moscova. Este măritată cu actorul și regizorul Serghei Bondarciuk. S-au cunoscut în timpul turnării filmului „Othello" Precum se vede, spre deosebire de deznodămîntul tragic al filmului, cunoștința dintre interpreții lui Othello și Desdemona a avut un deznodămînt din cele mai fericite.

Moș Sciucar (V. Dorofeev) este machiat pentru filmare; în dreapta artista L. Hitiaeva în rolul soției lui Nagulnov

Ecranizarea romanului „Pămînt desțelenit"

Artistul P. Cernov, interpretul lui Davidov

Artistul E. Matveev, interpretul lui Nagulnov

Studiourile „Lenfilm" lucrează intens la ecranizarea romanului „Pămînt desțelenit" (partea I-a) de Mihail Șolohov. Regizorul filmului, A. Ivanov, este conștient de faptul că romanul lui Șolohov a fost și este o carte de căpătîi pentru milioane de oameni. El se străduiește deaceea ca împreună cu colectivul de actori și operatori să realizeze un film demn de opera mare care stă la baza scenariului său.

In rolurile principale vor apare Evghenii Matveev (interpretul lui Nagulnov), lui Davidov îi va da viață pe ecran artistul P. Cernov iar moș Sciucar va fi interpretat de Vladimir Dorofeev, artist de la Teatrul de satiră din Moscova. Interesant este faptul că Dorofeev a interpretat același rol în prima variantă a acestui film acum 20 de ani. In film vor mai apare P. Glebov (cunoscut din filmul „Pe Donul liniștit") și L. Hitiaeva care va juca rolul Lușkăi Nagulnova.

Irina Skobțeva într-un cadru din filmul „Annușka"

ECOURI

TEATRALE

TEATRUL Petöffi din Budapesta pregătește punerea în scenă a piesei dramaturgului ceh V. Blazek *„Ca în poveste"*. Piesa vorbește despre problemele oamenilor din zilele noastre, despre visurile lor.

TEATRUL Național din Praga va prezenta, în curînd, în premieră piesa *„Cer înnegurat"* a dramaturgului maghiar Darvas Iozsef.

„PARISUL PLINGE ȘI RIDE" este titlul ultimei creații a lui Marcel Marceau. Eroul acestei pantomime este un vînzător de ziare, care își desface ziarele în diferite cartiere ale Parisului, printre altele și la etajul întîi al turnului Eiffel.

TEATRUL *„Madách"* din Budapesta pregătește punerea în scenă a piesei dramaturgului polonez Jerzy Jurandot *„A treia bătaie de gong"*, piesă care vorbește despre viața unor actori de teatru din zilele noastre.

ÎN CANADA, cu toate că mai este încă mai mult de o lună de zile pînă la sosirea ansamblului de balet al Teatrului Mare din Moscova, care va întreprinde acolo un turneu, a început de pe acum bătălia pentru bilete. Ansamblul sovietic va da patru spectacole la stadionul sportiv din Toronto, care are 8.000 de locuri. Pentru aceste patru spectacole s-au vîndut de pe acum toate biletele.

CINEMATOGRAFICE

ÎN CURÎND în R. P. Polonă se va începe turnarea unui film în colaborare internațională: regizor american, pictori scenografi polonezi, operatori germani și actori italieni lucrează împreună la un film a cărui acțiune se petrece în Lituania, în secolul 18. Rolul principal va fi deținut de Giulietta Massina.

„CE ESTE ULTRASUNETUL" se intitulează un film științific de scurt metraj, a cărui turnare a început la studiourile de filme din Budapesta, pe baza scenariului și în regia lui Wiedermann Karoly.

ÎN LUNA MAI 20 de cinematografe din Pekin au prezentat un film care vorbește despre înfrîngerea răscoalei contrarevoluționare din Tibet. Acest film documentar a fost turnat de Studioul central de filme documentare din R. P. Chineză chiar în timpul evenimentelor din Tibet.

FERNANDEL, popularul actor francez, apare din nou alături de actorul italian Toto, într-o nouă comedie: *„Legea, e lege"*, — o ascuțită satiră la adresa birocratismului.

SUB TITLUL *„Casa Ricordi"*, regizorul italian Carmine Gallone pregătește un nou film italian din istoria muzicii de operă italiene. Ricordi a fost editorul operelor lui Verdi și Puccini. În film vor cînta mari cîntăreți ca Tebaldi, Mario del Monaco, Gobbi, Simionatto etc.

„VOLKSTIMME" publică un articol sub titlul *„Speidel este supărat"*, în care relatează faptul că în Anglia s-a interzis filmul german *„Sabia teutonă"*.

„SABIE ȘI RISC" este titlul unui nou film maghiar, care aduce pe ecran evenimente petrecute în vremea răscoalei conduse de Rakoczi. Subiectul filmului este o istorioară hazlie, în care unul dintre căpitanii lui Rakoczi îi face pe unul dintre ofițerii austrieci să-și piardă la cărți lada în care păstra leafa pe o jumătate de an a armatei imperiale și pe deasupra și sabia.

ÎN 25 DE CAPITALE de țări, printre care Moscova și Pekin, va avea loc concomitent premiera filmului *„Pe malul mării"*, realizat de Stanley Kremer, după romanul cu același nume al lui Nevil Shute. Acțiunea filmului se petrece în anul 1964, și vorbește despre urmările unei catastrofe atomice. Printre actorii, în film joacă și Fred Astaire, care deține rolul unui savant atomist. El a declarat despre acest film: *„Noi, actorii, luptăm prin acest film împotriva războiului, cerem interzicerea fabricării armelor atomice"*.

ANTHONY QUINN și Sophia Loren sînt protagoniștii principali ai filmului *„Orchideea neagră"*, cîștigătorul premiului I la festivalul de la Veneția.

ÎN SEPTEMBRIE 1943 Italia a capitulat și a întors armele împotriva clicii fasciste. Acestui eveniment îi sînt consacrate două filme, pe care urmează să le realizeze regizorii Domenico Paolela și Mario Monicelli.

WALT DISNEY pregătește ecranizarea romanului lui Georges Stuart, **„Furtuna"**. Romanul relatează ciclonul care a bîntuit timp de 12 zile deasupra Asiei și Americii, cauzînd uriașe pierderi.

RĂSPUNZÎND dorinței opiniei publice, la Moscova a fost înființat un cinematograf în care filmele străine sînt prezentate fără text. Reprezentațiile la acest cinematograf sînt totdeauna pline, ceea ce dovedește dorința nu numai a studenților care învață limbi străine, dar și a altor pături, de a-și perfecționa cunoștințele în limba străină pe care o învață sau pe care o posedă.

IN ANUL 1932 a fost realizat filmul „Grand Hotel" după romanul cu același titlu al lui Vicki Baum. In rolul principal al filmului a jucat actrița Greta Garbo. Actualmente studiourile din R.F.G. au început turnarea unui nou film cu același titlu. De astă dată, în rolul principal al filmului va apare Michèle Morgan.

REGIZORUL Yves Allegret a terminat de curînd la Nisa ultimul său film intitulat „Ambițioasa". Andréa Parisy, interpreta filmului, deține rolul unei femei care pentru a deveni bogată își pierde fericirea.

CEL DE-AL 12-lea festival cinematografic din Locarno se va desfășura între 9 și 19 iulie. Cu ocazia acestei manifestări va avea loc și un festival retrospectiv al regizorului suedez Ingmar Bergmann.

MUZICALE

ÎN CAPITALA R. P. D. Coreeană, Phenian, a fost montată nouă operă **„Povestește taiga"** a compozitorilor Li Men San și Sin Do Son. Libretul, semnat de poetul Son En, povestește despre faptele de eroism ale partizanilor coreeni în anii ocupației japoneze.

LA ALHAMBRA, unul din cele mai mari teatre din Paris, a avut loc un spectacol de balet foarte original. Cu un corp de balet uriaș a fost prezentat baletul **„Cyrano de Bergerac"**, creat pe baza renumitei piese a lui E. Rostand. Rolul principal al baletului este deținut de creatorul și conducătorul ansamblului, dansatorul francez Roland Petit.

LITERARE

ÎN U.R.S.S. se va publica prima ediție a unei enciclopedii maritime arabe din secolul XV de Ahmed Ibn Madjid, despre Oman, celebru navigator, pilot al expediției lui Vasco de Gama, care a descoperit drumul spre Indii în 1497—1498. Această enciclopedie, scrisă din 1475 pînă la 1490, relatează istoria navigației dinaintea Islamului pînă la secolul al XV-lea.

Cititorii întreabă — „Magazin" răspunde

MARIANA B. — Craiova: Nu cunoaștem adresa solicitată. Filmul de care întrebați nu rulează în prezent pe ecrane. Ne menținem promisiunea de a publica fotografia actorului dvs. preferat și o vom îndeplini cu prilejul cel mai nimerit.

LUISA GOLDSMAN — Galați: Adresați-vă personal actorului Iurie Darie, la Teatrul C. Nottara, str. C. Mille 14.

ANTONIE ELISABETA — Calafat: Protagonistul filmului „Simfonia dragostei" este Claude Laydu. Dintre cele mai bune creații ale actriței sovietice L. Telicovskaia vă reamintim rolul principal din „Zvăpăiata", după Cehov. In librării găsiți fotografiile căutate și, de asemenea, în revistele ilustrate, printre care și „Magazin".

R. V. — Timișoara: Scrieți-i actriței dv. preferate pe adresa Teatrului Național „I. L. Caragiale", str. 13 decembrie 3.

Spectacolul feeric „Și-am încălecat pe-o șa". de Nicușor Constantinescu și George Voinescu, prezentat de ansamblul de estradă al Sfatului popular al regiunii București se bucură de o bună primire din partea publicului. In clișeu, o scenă de balet din acest spectacol. **Fotografia: E. WECHSLER**

Roza vînturilor

Congresul culturii socialiste

Luna viitoare urmează să aibă loc la Praga „Congresul culturii socialiste" la care vor participa militanți de pe tărîmul artei și culturii R. Cehoslovace. Congresul se va desfășura în spiritul primei manifestări de acest gen care a avut loc în 1948 (Congresul Culturii naționale) și în cadrul căruia oamenii de cultură din Cehoslovacia și-au exprimat dorința și hotărîrea de a merge cu poporul pe drumul revoluției.

La Congresul din iunie vor fi prezenți scriitori și oameni de artă, muzicieni, artiști, actori, oameni de știință și pedagogi pentru a discuta înfăptuirea noilor schimbări progresiste în viața culturală a țării.

Congresul va constitui punctul culminant al unor măsuri importante care au loc sau s-au încheiat recent în viața culturală a țării.

Libertatea cuvîntului...

Scriitorul englez Malcom Muggeridge, care redacta rubrica politică a „B.B.C.-ului, a fost concediat în urma unui articol publicat într-o revistă americană, în care a criticat politica externă a Angliei. In prezent nu numai B.B.C.-ul ci și ziarele din Londra îi refuză orice colaborare, din ordinul magnaților presei britanice. Muggeridge, care și-a intitulat ostentativ articolul său „Libertatea de a vorbi în politică", *s-a convins însă că această libertate există numai pentru magnații presei britanice și nu pentru el.*

A. I. Cronin condamnă corupția presei occidentale

Romanul lui A. I. Cronin „The Northern Light" apărut recent la Londra este povestea unor ziariști entuziaști și onești în lupta împotriva marilor trusturi ale presei britanice. Scriitorul a scris acest roman în Elveția, pentru a scăpa de supărătorii agenți ai editurilor occidentale, care-l terorizau în fiecare zi în Anglia cu pretențiile lor. Săptămînalul „Sunday Dispatch" a aflat în cele din urmă locul unde se ascundea de lume A. I. Cronin și în urma presiunilor exercitate asupra scriitorului, acesta a acceptat în cele din urmă să acorde un interviu revistei. Numai că acest interviu n-a fost pe placul celor de la „Sunday Dispatch", care s-au văzut obligați să redea întocmai declarațiile lui A. I. Cronin. In legătură cu ultima carte el a declarat următoarele: „Ziaristul de rînd este un om de treabă, care muncește mult, este prost plătit și face totul în grabă. Pe acest om onest și modest îl simpatizez din inimă. Alături de el, din romanul meu nu vor lipsi nici ziariștii corupți, egoiști, meschini și lacomi de cîștig"... Precizările lui A. I. Cronin au provocat vii nemulțumiri din partea trusmanilor presei londoneze după cum apariția romanului „Citadela" provocase la rîndul său un mare scandal în rîndurile „virfurilor" medicale din Harley Street...

Amuzament cu milioane și pictură...

Hélène Rubinstein, una din marile figuri ale industriei de cosmetice din Franța, posedă o mulțime de colecții de obiecte de artă și pînze de valoare. Cu ocazia unui cocktail, regina fardului parizian a atîrnat de copacii grădinei sale numeroase pînze de valoare semnate de Cézanne, Renoir, Manet, Matisse, Picasso etc., pentru a face o surpriză oaspeților... Snobismul Hélène-ei Rubinstein a provocat o vie indignare în rîndurile adevăraților oameni de artă din Franța, care au cerut interzicerea unor asemenea orgii cu pictura franceză...

Interviu cu Bernard Buffet...

Criticul francez André Parinaud a luat de curînd un interviu pictorului figurativ Bernard Buffet, pentru revista „Arts Spectacles". Intrebat ce crede despre lumea exterioară, tînărul pictor suprarealist a exclamat cu amărăciune: „In afara ființei mele universul este dureros, ostil și tragic. Cred că toată lumea trebuie să aibă acest sentiment."... *Observațiile lui Buffet sînt revelatoare pentru intelectualii din occident, care se izolează într-un univers îngust, impenetrabil și inaccesibil maselor.*

5 minute cu scriitorul Nagy István

(Urmare din pag. I-a)

berare — procesul pentru formarea unui om nou, constructor de societate nouă, tumultul — plin de fapte și biruințl — al efortului colectiv pentru construirea socialismului. Nagy István a trăit în mijlocul eroilor săi din cartea „Dincolo de barieră" — muncitori din cartierele periferice Iris și Bulgaria din Cluj — după cum i-a cunoscut bine pe micii eroi, copii de muncitori, din cartea „Ospățul lui Rey Mihály". Tot astfel, scriitorul și-a petrecut multe zile și luni în uzinele „Unirea" și în alte întreprinderi metalurgice pentru a ne dărui romanul „La cea mai înaltă tensiune".

— **Datoria scriitorului nostru** — ne spune Nagy István — **este de a zugrăvi clasa muncitoare, oamenii care fac parte din această clasă. Paginile cele mai glorioase ale luptelor noastre pentru libertate sînt legate de activitatea clasei muncitoare și a partidului ei. De asemenea, astăzi, în construcția socialistă, muncitorul este figura centrală.**

— Mi se pare că și uzinele „Ianoș Herbák" le cunoașteți foarte bine. Ce caracter dați cărții inspirate de aici?

— **Caracterul de cronică: „50 de ani în uzinele „Ianoș Herbák". Pe baza observațiilor proprii făcute înainte și după eliberare, ca și a unei îndelungi documentări, m-am străduit să zugrăvesc istoria acestei mari uzine de pe malul Someșului, în răstimpul unei jumătăți de veac. Nu este uitat nici Renner, micul tăbăcar ajuns capitalist, nici „dinastia" de acționari a lui Anchaupt. Locul de frunte însă îl au paginile închinate formării clasei muncitoare, ridicării ei împotriva exploatării patronale și — în deosebi — renașterii și dezvoltării continui a întreprinderii în zile'e noastre, în anii luminoși ai regimului democrat-popular. Această carte se află sub tipar la Editura Politică.**

— Cu ce altă lucrare întîmpinați aniversarea marii sărbători a eliberării patriei?

— **In cinstea celei de a 15-a aniversări a acestei măreț sărbători a poporului nostru, am sub tipar la E.S.P.L.A. traducerea în limba română a voiumului jubiliar „25 de ani". Acest volum — e vorba de fapt de 2 volume cu 900 pagini — cuprinde mare parte din povestirile, schițele și nuvelele mele scrise între anii 1930—1955. Se află aici prima mea schiță „Petre Vesel e neutru" apărută în anul 1930 într-un calendar muncitoresc, o satiră la adresa acelora care stau de o parte, care spun că nu vor să facă politică. Tot aici este cuprinsă nuvela „Copilărie frumoasă", apărută în 1931, în revista „Korunk" condusă de regretatul Gali Gabor, apoi nuvelele „Ion pămîntean", „Toate drepturile sînt rezervate", „Lejnô vrea să devină sărac" și altele. Din perioada de după eliberare, fac parte schița „Stă puțin de vorbă", inspirată din munca de agitație dusă în preajma alegerilor de deputați în sfaturile populare, nuvela „Face cît o victorie" și altele.**

Perioada anilor 1955—1959 mi-au inspirat alte povestiri și nuvele, la a căror finisare lucrez în prezent și sper să-mi închei munca înainte de 23 August. Una din nuvele își are simburele de acțiune la uzinele „Iosif Rangheț"-Arad. O alta constituie o satiră ascuțită la adresa intelectualilor cumularzi de mai multe posturi.

— Și o ultimă întrebare: pe șantierul literar, ce aveți în perspectivă?

— **Un roman. De astă dată șantierul literar, baza de documentare, îmi este furnizată de notațiile efectuate cu prilejul desfășurării muncii mele de deputat în Marea Adunare Națională. Aici, în circumscripția electorală nr. 30 Cluj-Sud, se desfășoară o activitate obștească intensă, la care cetățenii romîni și maghiari laolaltă, înfrățiți în aceleași idealuri și năzuințl, își dau o prețioasă contribuție. Dar despre... alte amănunte ale cărții, veți afla la timpul potrivit", își încheie zîmbitor declarațiile sale, scriitorul Nagy István.**

Mircea SCRIPCĂ

Acesta este adevărul!

Condiția de existență a scriitorilor noștri în trecut

Cu cîteva săptămîni în urmă am publicat în aceste coloane, sub titlul **„Pornind de la o anchetă"**, unele considerații despre condiția de existență a scriitorilor noștri în anii regimului burghezo-moșieresc. Discuții purtate ulterior cu autori vîrstnici, ca și unele scrisori primite din partea cititorilor, m-au convins de utilitatea și chiar necesitatea unei reveniri, cu noi adăosuri documentare.

Mi-au fost semnalate fapte și mărturii puțin cunoscute, care pun într-o și mai puternică lumină dificultățile de trai întîmpinate în trecut de cei care creiau frumosul. Pe de altă parte, cineva mi-a atras atenția că dacă altă-dată o carte se tipărea într-un tiraj restrîns, ea avea în schimb privilegiul de a ajunge în mîna unor cititori cultivați, pe cînd astăzi, n-ar fi nici o ispravă, chipurile, dacă ea atinge un tiraj de zeci de mii de exemplare, cît timp cititorii n-au rafinamentul, „subțirimea" de gust, a celor dinainte. Acestui corespondent, ca și altor preopinenți, le-am rămas dator cu un răspuns: faptul de cultură de azi este grandios prin dimensiunile lui, deoarece nu se limitează la un cerc de snobi, de „inițiați" în sens estetizant; el împărtășește lumină maselor celor mai largi, adică celor care produc bunurile materiale ale societății și cărora le rămîne îndatorată înflorirea actuală a culturii. Așa încît, rămîne o rușine a fostelor regimuri de tristă memorie tipărirea literaturii în tiraje infime, o rușine cu mimic mai prejos decît analfabetismul sau nepăsarea oficialităților față de intelectualitate.

Cînd această nepăsare s-a convertit în ostilitate, efectele pentru literatură au fost și mai grele, putem zice, chiar catastrofice.

„Ziua cărții" în 1933

Guvernanții burghezi, tot mai nemulțumiți de învinuirile legitime ce li se aduc, hotărăsc în 1933 să creeze „Ziua cărții". Spiritele lucide sezisează dimensiunea și arată, precum Mihail Sebastian, caracterul ei formal. Mihail Sorbul ironizează inițiativa, așezînd-o în rînd cu „Ziua Gospodinei", „Ziua străjerilor", „Ziua combaterii șobolanilor" etc. Și mai vehement, Liviu Rebreanu ia poziție și demască „Cîrcul cultural": *„...nicăieri nu s-a făcut mai puțin pentru carte ca la noi Statul romîn însuși, a dat exemplul cel rău, considerînd cartea ca un lux care nu merită interesul său... Un ministru, dacă nu mai mulți, a insultat pe editorii romîni de la tribuna Camerei, iar sprijinirea scriitorilor a fost considerată de toate guvernele drept o risipă mai scandaloasă ca toate afacerile ce înviorează la intervale tot mai dese viața noastră politică. In bugetele de numeroase miliarde ale statului romîn nu a figurat niciodată vreun capitolaș, măcar de ochii lumii, pentru încurajarea și propășirea cărții. De literatură și carte guvernanții romîni nu se ocupă decît la banchete, în discursuri emfatice și goale, care a doua zi să apară în gazete și să le facă reclamă culturală".* (România literară, an. II nr. 59, din 1. IV. 1933).

Este vremea cînd Camil Petrescu trăia din împrumuturi, cînd B. Fundoianu era silit să se expatrieze, iar Bogdan Amaru murea de foame.

Intr-o anchetă inițiată de „România literară" (an. II nr. 66 din 20. V. 1933), Anton Holban arată cum a plătit cu modestele sale economii editarea propriilor sale scrieri. Prozatorul nu mai era un necunoscut. Cîștigase notorietate, iar lucrarea în cauză era cea mai valoroasă din cîte a încredințat el tiparului. Totuși *„O moarte care nu dovedește nimic"*... m-a costat 10.000 lei. — povestește Anton Holban — restul a adăugat editorul meu. Nici vorbă de vreun profit".

O confesiune a lui Camil Petrescu

Un alt scriitor, care se mai îndeletnicea și cu publicistica, nota în volumul său de interviuri următoarea confesiune făcută lui de marele romancier, dramaturg și animator cultural care a fost Camil Petrescu: **„Nu mai scriu nimic... din momentul în care începi să aștemi pe hîrtie ești ca un simplu funcționar, neplătit de nimeni, fără nici o perspectivă. Am lucrat la Danton șase luni, zi cu zi, cu dumineci și sărbători, uneori pînă la 18 ore pe zi. Am făcut șaizeci de mii de lei datorii, în timpul acesta cînd Ministerul d-lui Goldiș și al lui Crainic mi-a acordat 10 mii de lei ajutor pentru tipărirea piesei (atît mă costă în a doua copie numai transcrisul la mașină!)"** („Mărturia unei generații", pag. 252 și urm. 1930). Este vremea cînd **„George Mihail Zamfirescu locuiește o modestă și scundă locuință, la o margine tare depărtată a Bucureștiului. O locuință în care lumina electrică e încă un suav deziderat".** („România literară", an I, 24.VI.1932, cf. articolul lui Camil Baltazar **„Cum trăiesc scriitorii tineri");** cînd Carol Ardeleanu intră ca arhivar la Ministerul Lucrărilor Publice, ca să-și poată plăti chiria și întreține copilul la școală; cînd Alexandru Sahia moare de ftizie pe un pat de spital, istovit de lipsurile și greutățile materiale îndurate; este vremea cînd nici o lege nu reglementa raporturile dintre autori și editorii lor, din care pricină primii flămînzeau, iar ceilalți prosperau. Aceeași vreme cînd S.S.R. (Societatea Scriitorilor Romîni) nu putuse alina, din lipsă de fonduri, bătrînețile amărîte ale lui Ion Slavici, lar unicul cămin al „făcătorilor de literatură" (dintr-o circulară a Ministerului de resort către direcția Casei Școalelor) de la Simbăta de Sus, cuprindea trei camere cu două paturi și șase boxe de proporțiile unor minuscule cabine de vapor fluvial.

Nu vreau să compun aici o odă despre condițiile oferite de regimul democrat popular creatorilor. Suficient să amintesc doar că există și funcționează o foarte avantajoasă lege a dreptului de autor, că modestului cămin de odinioară de la Simbăta i-au luat locul adevărate case de creație, amenajate generos de către Stat și amplasate în cele mai pitorești regiuni din țară și că, în fine, poeziile lui Eminescu nu se mai vînd în cîteva sute de exemplare, ci în ediții luxoase, cu tiraje ce întrec orice închipuire: 30-40.000 de exemplare, de altfel și ele epuizate cu repeziciune.

Făuritor de istorie, poporul muncitor își apropie valorile literaturii noastre și universale cu sentimentul că reintră în vechi drepturi de care, o vreme îndelungată, a fost samavolnic frustat.

H. ZALIS

O fotografie a scriitorului Camil Petrescu, pe vremea cînd era tînăr sublocotenent (august 1915)

Nisipul va rodi!

(Urmare din pag. I-a)

Inginerul Dumitru Teaci, din cadrul acestei direcții generale, a răspuns binevoitor la întrebările noastre:

— Este un lucru știut — ne-a spus interlocutorul — că nisipurile și solurile nisipoase sînt neproductive sau slab productive, din cauză că sînt lipsite, în întregime sau parțial, de humus. Se întîmplă un fenomen care — la prima vedere — pare de neexplicat. Cu toate că majoritatea solurilor nisipoase din deltă au apa freatică la mică adîncime, plantele suferă de lipsă de apă în epocile de secetă. Explicația? Nisipul fiind grosier este lipsit de capilaritate, iar apa nu se poate ridica decît la mică înălțime.

— Cum vedeți transformarea nisipurilor în terenuri fertile?

— Fertilizarea nisipurilor este posibilă prin îmbogățirea acestora în materie organică. Vă întrebați, desigur, de unde se pot procura în deltă cantitățile uriașe de îngrășăminte? Pătrunzînd mai bine în lumea plină de taină a deltei am găsit răspunsul. Am hotărît să folosim plaurul — acea încîlcire de rădăcini de stuf și nămol — care alunecă pe luciul apei. Cercetările făcute au demonstrat că compoziția plaurului este foarte apropiată de cea a gunoiului de grajd sau a unui compost de bună calitate.

— Ce experiențe se fac în cadrul cîmpului?

— Terenul pe care s-a amenajat cîmpul experimental era în cea mai mare parte neproductiv, (format din dune și japșe de forme neregulate). Pentru început, am hotărît să supunem plaurul unei fermentări aerate, înainte de a fi introdus în sol. De asemenea, am stabilit ca plaurul să fie îngropat la o adîncime care să depășească 30 cm, eventual în două straturi, pentru a-i asigura condiții de umiditate suficientă și a-l feri de o descompunere aerobă rapidă care să ducă la irosirea azotului. Tot la cîmpul experimental de la Letea se fac cercetări privind: stabilirea celui mai corespunzător sortiment de plante de cultură perene și anuale, selecționarea și înmulțirea unor varietăți spontane și locale de plante, alegerea speciilor forestiere și a celor mai bune metode de plantare etc.

★

În inima deltei — la cîmpul experimental Letea — își desfășoară activitatea un tînăr tehnician. Tovarășul Tudor Oprescu, are foarte puțin timp liber. Trebuie să se ocupe de executarea lucrărilor, de notarea riguroasă a unor observații... Și totuși găsește timp să se aplece asupra unor cursuri. Doar este înscris în anul II la Facultatea de Silvicultură din Orașul Stalin. Bineînțeles, la cursurile fără frecvență. Recenta Hotărîre a C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. privind îmbunătățirea învățămîntului seral și fără frecvență, de cultură generală și superior, a bucurat nespus de mult pe viitorul inginer Oprescu. Ne-a fost dat să cunoaștem o parte din gîndurile și greutățile pe care le înfruntă responsabilul cîmpului de la Letea, răsfoind ultimele însemnări dintr-un carnet.

20 MARTIE: Vremea se menține cam răcoroasă, iar vînturile aleargă slobode. Se apropie perioada muncilor agricole. Părăsesc pentru cîteva zile „cîmpul". Îl las în seama paznicului Fedot Pașnenco. Dau o raită prin deltă. Trebuie să procur semințe de diferite plante agricole cu caracter local, stuf și material lemnos pentru construcții.

2 APRILIE: A sosit la Periprava un tractorist cu... șalupa de la pepiniera Baldovinești care ne-a adus pomi. Terenul destinat plantației a fost pregătit.

6 APRILIE: N-am găsit un plug de 60 cm. necesar îngropării plaurului. Voi folosi un plug mai mic, iar în fișiile unde este neapărat nevoie de o adîncime prevăzută în deviz voi folosi hîrletul.

9 APRILIE: Mă vizitează des inginerul Costin Eugen de la Institutul de Cercetări și Experimentări Forestiere din București. Are un „stagiu" de mai bine de două săptămîni în deltă. Dînsul e de părere să includem în ciclul nostru de experiențe și probleme de natură silvică.

10 APRILIE: Cîmpul experimental a fost vizitat de tovarășul ing. C. I. Popescu, adjunct al ministrului Agriculturii și Silviculturii. A promis că va mai veni și altă dată. Cercetările noastre de a face ca terenurile nisipoase din deltă să rodească sînt urmărite — după cum se vede — cu interes.

Ing. Th. MARCAROV

Întinderi nesfîrșite de nisip care peste puțin timp vor rodi...

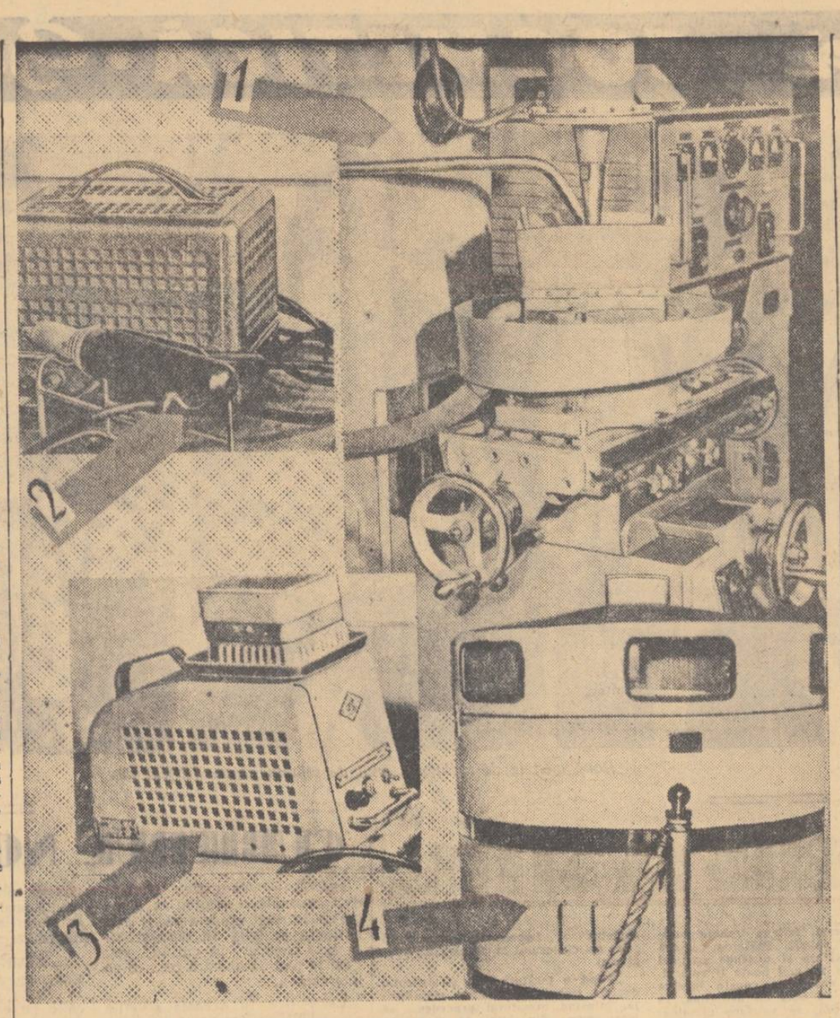

CLIȘEUL 1. Strungul U.Z.S.-3M. Piesele care urmează să fie prelucrate sînt supuse unui bombardament de particule mărunte de abraziv, cărora un vibrator pe bază de ultrasunete le transmite vibrații cu o frecvență supersonică.

CLIȘEUL 2. Lipirea aluminiului nu este posibilă cu mijloacele obișnuite: cositorul nu aderă la aluminiu, întrucît în aer liber suprafața acestui metal se acoperă fulgerător cu o pojghiță de oxid. Ultrasunetele separă de suprafața piesei stratul care împiedică lipirea și în felul acesta cositorul aderă la aluminiu.

CLIȘEUL 3. Instalație pentru cositorirea aluminiului (acoperirea lui cu un strat subțire de cositor).

CLIȘEUL 4. Acest agregat seamănă cu o mașină de spălat și servește într-adevăr la spălatul... dar nu al rufăriei ci la spălatul pieselor mici cu nervuri foarte fine, din care murdăria, uleiul sau grăsimile se îndepărtează extrem de greu.

Ultrasunetele în acțiune

Tehnica ultrasunetelor găsește pe zi ce trece noi aplicații în cele mai variate domenii de activitate ale omului. Astfel, sute de mașini-unelte pe bază de ultrasunete funcționează în numeroase uzine de pe cuprinsul Uniunii Sovietice.

Diversele experiențe cu privire la acțiunea ultrasunetelor asupra organismelor în creștere au arătat că ele produc efecte favorabile (accelerarea creșterii, înflorirea precoce, randament mai bun). O primă categorie de experiențe a fost făcută pe grăunțe de sămînță ca: grîu, orez, porumb și pe tuberculе de cartofi. Ele au demonstrat creșterea numărului de tuberculе sau a grîului recoltat ca și creșterea greutății medii.

Altă categorie de experiențe a urmărit acțiunea ultrasunetelor asupra animalelor. Ultrasunetele pot produce activarea sau dezintegrarea bacteriilor. În industrie acțiunea ultrasunetelor asupra bacteriilor poate fi utilizată în două moduri diferite: în doză excitantă, la formarea acidului acetic, la îmbătrînirea vinurilor și în toate acele cazuri în care cultura de bacterii trebuie activată.

În ultimul timp, au apărut unele noi aplicații ale ultrasunetelor în medicină. Ultrasunetele nu sînt în stadiul actual un agent fizic primordial de tratament medical, totuși, asociate cu alte metode, constituie, de pildă, un factor important în tratamentul paraliziilor și atrofiilor musculare. Au fost, de asemenea, tratate cu rezultate satisfăcătoare unele maladii ca: sciatica, nevralgia, lumbago, myalgia spatelui, astmul și altele. În prezent, se studiază și posibilitatea utilizării ultrasunetelor pentru distrugerea tumorilor.

În Uniunea Sovietică au fost efectuate cercetări asupra influenței tratamentului cu ultrasunete, referitoare la viteza de dizolvare a substanțelor. Astfel, s-a constatat că viteza de dizolvare a zahărului, sulfatului de cupru, tiosulfatului de sodiu și timolului în apă este evident crescută prin acțiunea ultrasunetelor. Tot în Uniunea Sovietică a fost obținut brevetul pentru mărirea eficacității catalizatorilor cu ajutorul ultrasunetelor.

Alte utilizări importante ale ultrasunetelor au fost obținute în industria chimică alimentară. Astfel, s-a putut aplica un tratament cu ultrasunete în cursul fabricării ciocolatei. Tot cu ajutorul unui tratament cu unde ultrasonore se obține o mai bună cristalizare a soluțiilor de zahăr de diferite concentrații.

Împrăștierea ceții, în special deasupra aeroporturilor este una dintre problemele care interesează mult tehnica navigației aeriene. În ultimul timp s-a experimentat o metodă de împrăștiere a ceții cu ajutorul ultrasunetelor. Sărurile higroscopice sînt concentrate cu ajutorul unor cîmpuri acustice intense, produse de generatoare ultrasonore puternice, dispuse în lungul pistei de aterizare.

Trebuie să specificăm că emisiunile acustice ultrasonore nu pot fi cauza unor accidente fiziologice ale personalului, dată fiind atenuarea rapidă a vibrațiilor într-un timp limitat.

Ing. Mircea VINTILĂ

Medicamente din venin

Veninul păianjenilor este utilizat din cele mai vechi timpuri în medicină împotriva hemoragiilor, erupțiilor cutanate, afecțiunilor cardiace etc. așa după cum este indicat de altfel și în farmacopeea chineză. Aristotel, Plinіu cel Tînăr, menționează toxicitatea veninului păianjenilor, precum și utilitatea lui medicală. Astfel, în Maroc se prepară din păianjen o pudră care se usucă la soare, fiind întrebuințată de populațiile băștinașe ca medicament.

Pește cu picioare

Și în zilele noastre se descoperă exemplare noi, necunoscute încă științei, de animale, păsări și pești.

Recent, pe unul din țărmurile Angliei, la golful Kardigan, doi pescari au prins un pește cu o înfățișare neobișnuită. Capul acestuia semăna cu cel al unui cocoș de mare, iar coada — cu a unui rechin. Lîngă ea, se aflau apolize în formă de picioare. Peștele are o lungime de 1,3 metri și cîntărește aproape 10 kg. Oamenii de știință — ihtiologi — din orașul unde pescarii au adus peștele viu, se ocupă cu studierea acestui exemplar rar.

Agricultorul amator

Combaterea manei la vița de vie

M-am întîlnit, deunăzi, cu un cunoscut din Capitală, care era necăjit foc. Mi s-a adresat de cum m-a văzut:

— Spune-mi, ce carte de viticultură să-mi cumpăr?

— Te pregătești pentru admitere?

— Doar n-oi fi nebun să-mi schimb meseria!... Mi-am ars vițișoara din fața casei!...

— Cum așa?

— Am stropit-o cu o soluție de piatră vînătă și i-a pîrjolit frunzele.

Ce se întîmplase: zeama bordeleză (așa se cheamă soluția respectivă) a fost prea concentrată. Atunci mi-am adus aminte de o altă pățanie a unui mic podgorean din regiunea Ploești, care — neavînd experiență — își făcuse un prost obicei de a nu stropi via pînă nu vedea frunzele de viță pătate, adică atacate de mană. Or, este știut că stropitul viței de vie cu zeamă bordeleză împotriva manei este un tratament preventiv și nu curativ. Așadar, stropirile trebuie să se facă la timpul potrivit, înainte de contaminare.

Cînd anume trebuie să stropiți vița de vie?

În condițiile din țara noastră, mana apare din luna mai și pînă în luna septembrie. Practica viticolă ne arată că tratamentul împotriva acestei boli trebuie făcut cu cea mai mare atenție în luna iunie. Și tot practica ne învață că aplicarea stropirilor este bine să se facă imediat după ploile căzute, întrucît umezeala — alături de căldură — favorizează apariția atacului de mană.

În ceea ce privește concentrația, pentru a nu vătăma vița de vie, zeama bordeleză o veți prepara cu mare grijă; stropirile care se fac acum, după înfloritul viței de vie, cer o soluție ceva mai concentrată față de primele stropiri. Rețeta: la 100 l. de apă — 750 gr. de piatră vînătă și 375 gr. de var, la care se mai adaugă 120—150 gr. de alaun. Soluția se prepară astfel: într-un hîrdău de lemn se stinge varul cu puțină apă, apoi se mai toarnă apă pînă la jumătatea vasului, amestecîndu-se bine. În alt vas se dizolvă piatra vînătă în apă. Soluția aceasta se toarnă încet, amestecîndu-se, peste laptele de var. Nu turnați niciodată laptele de var peste soluția de piatră vînătă, pentru că astfel stricați preparatul.

Dacă nu aveți aparate speciale, stropirile le puteți face cu ajutorul unei pompe de fîlit sau — mai simplu — cu mătura, așa cum lucrau strămoșii noștri. Stropiți întîi ciorchinii, apoi lăstarii și frunzele. Acestea din urmă trebuie stropite mai ales pe dos, pe unde se face de obicei infecția.

În afară de tratamentul chimic, mana — care este cea mai periculoasă boală a viței de vie — o puteți combate și prin măsuri care să ducă la împiedicarea infecțiilor (distrugerea buruienilor, înlăturarea excesului de umiditate și asigurarea unei bune aeriști în vii, plivitul lăstarilor de la bază etc.).

Ing. Vasile CIAUȘU

Omul care cunoaște „limba" păsărilor

În județul Șuanbo, provincia Iunnan din R.P. Chineză, trăiește un om cu numele de Li Dă-fa. Este un om ca toți oamenii, numai că față de semenii săi are o calitate în plus: cunoaște „limba" păsărilor, știind să imite 11 varietăți de strigăte păsărești.

Li Dă-fa este atît de familiarizat cu năravurile păsărilor, imită atît de bine sunetele lor, încît el a devenit de un real folos în campania din China pentru lichidarea celor „patru rele", adică stîrpirea mușteilor, țînțarilor, șoarecilor și vrăbiilor, provocatoare de daune în agricultură. Măiestria lui în prinderea și nimicirea păsărilor dăunătoare a fost demonstrată în fața unor membri ai unei expediții biologice tropicale complexe a Academiei de Științe a R. P. Chineze. Aceștia l-au urmat pe Li Dă-fa într-o pădure și au urmărit cu atenție și uimire „convorbirea" lui cu păsările.

Ajuns la un loc potrivit, Li Dă-fa a dus la gură degetul mare și, suflînd, a imitat sunetul unui mascul păsăresc. Imediat s-a auzit din altă parte ciripitul vesel al „onorabilei consoarte" păsărești.

— Pe aici se află și puii acestei familii, a explicat Li Dă-fa. Acestor păsări le place porumbul și alte grăunțe. Ele produc mari pagube.

În timp ce povestea toate acestea, Li Dă-fa așeza pe crengile unui copac patru fețuri, făcute din păr de cal. Cînd operația a fost gata, Li Dă-fa s-a culcat într-un tufiș din apropiere și s-a acoperit cu frunze. Apoi a început să cînte o „romanță" (păsărească, bine înțeles) de dragoste și chemare. Drept răspuns, imediat a sosit în zbor la locul cu pricina masculul care, așezîndu-se pe creanga unde era instalată cursa, a început să cînte la unison cu Li Dă-fa. El cînta și se uita în jos să-și vadă „partenera". Foindu-se în stînga și dreapta, masculul a nimerit în laț. Încercînd să se elibereze din strînsoare se zbătea din toate puterile și scotea sunete tînguitoare. În ajutorul lui veni în zbor femeiușca, dar și ea nimeri în cursă. Ieșind din ascunziș, Li Dă-fa scoase din laț amîndouă păsările.

Operația prinderii celor două păsări a durat numai un sfert de oră. La această demonstrație, Li Dă-fa a prins într-un timp scurt șase păsări dăunătoare.

— Așa se face treaba, a spus Li Dă-fa membrilor expediției. Atunci cînd imit cîntecul masculilor vin femeiuștile, iar cînd imit pe femeiuști vin masculii. Și dacă lansez strigătul puilor, vin în zbor și unii și alții, nimerind cu toții în cursele pe care le întind.

Li Dă-fa a învățat să imite sunetele păsărilor la vîrsta de 18 ani, iar cînd avea 20 de ani înțelegea limbajul lor.

Pentru amatorii care doresc să învețe imitarea glasului păsărilor, Li Dă-fa a construit — din lemn și bambus — două instrumente. Cu ajutorul acestora orice doritor poate învăța în numai zece zile arta graiului păsăresc.

El posedă de asemenea bogate cunoștințe despre viața păsărilor.

În numai zece ani, Li Dă-fa a prins 40.000 de păsări dăunătoare. Experiența lui în acest domeniu este studiată de doi biologi ai Academiei de Științe a R. P. Chineze.

Aeroporturi extensibile

Datorită creșterii traficului aerian în septenal, arhitecții sovietici au proiectat aeroporturi extensibile, care pot fi mărite în funcție de creșterea traficului. Clădirile din spatele aeroportului pot adăposti peste 1000 de automobile. Toate clădirile sînt confecționate din sticlă, aluminiu și materiale ușoare, putînd adăposti zilnic mii de pasageri. Din holul clădirii principale și pînă la avion, pasagerii și mărfurile vor călători pe căi de acces acoperite. Clădirile nu vor cuprinde nici un fel de trepte.

Încăperile aeroportului vor avea camera „mama și copilul", cinematograf, restaurant, precum și săli de dușuri așezate lîngă sălile de așteptare și odihnă. Pistele aerodroamelor vor permite avioanelor să aterizeze și să decoleze simultan.

Pictură preistorică

Desenele străvechi pe piatră, care au fost găsite în Nord-Vestul Australiei și care sînt opera primilor locuitori ai acestui continent, formează obiectul unor amănunțite cercetări științifice.

Imaginile, sgîriate pe stîncile calcaroase, încep de la Port Hedland și se întind pe o distanță de 13 km. în interiorul țării. Ele sînt o oglindă a vieții strămoșilor vechiului trib Kariera ce s-a stins aproape cu desăvîrșire. Unele din aceste desene, a căror vechime datează de milenii, nu se mai pot distinge decît cu mare greutate, din cauza acțiunii exercitată asupra lor de către agenții atmosferici. Altele sînt deosebit de clare și bine conturate. Vechii Kariera au imortalizat pe pereții stîncoși lumea lor înconjurătoare; „picturile lor murale" reprezintă felurite genuri de broaște țestoase, rechini, cît și valurile spumegînde ale mării. Se pot zări, de asemenea, contururile unui cangur și ale unui emu. Nici divinitățile lor nu au fost uitate pe această pagină de preistorie însemnată pe piatră. Aceste interesante desene au fost descoperite mai de mult, însă pînă acum ele nu fuseseră studiate din punct de vedere antropologic.

„Poarta infernului"

La 24 august, anul 79 al erei noastre — aceasta este data stabilită la care orașele Pompei, Herculanum și Stabiae au căzut pradă erupției Vezuviului. Vulcanul își încetase „activitatea" secole de-a rîndul — opt la număr — și nu erupsese pînă cînd a îngropat sub un strat de 15 m. de lavă aceste orașe înfloritoare.

Deasupra orașelor nimicite se formaseră noi straturi de pămînt, evenimentele ulterioare — prăbușirea imperiului roman — făcuseră să se așternă vălul uitării asupra acelor locuri, asupra evenimentelor legate de „moartea" lor.

Începutul secolului al XVIII-lea. În apropierea Vezuviului, un țăran sapă la un puț, adîncindu-l, deoarece dădea apă puțină. Pe neașteptate, hîrletul scoase la iveală pietre de valoare, bucăți de marmoră albă, alabastru, a căror formă dovedea că sînt părți ale unor coloane antice. Un nobil oarecare, dorind să-și împodobească vila cu pietre de artă antice cumpără întreaga proprietate a țăranului și continuă săpăturile. După cîtva timp s-au descoperit bolți în care se găseau coloane prețioase din alabastru multicolor. Abia în 1738 s-a aflat că descoperirea reprezenta Teatrul din Herculanum.

O imagine de zguduitoare plasticitate a catastrofei de la Pompei: două trupuri pietrificate — probabil mama și fiica ei — așa cum au fost surprinse de nimicitoarea ploaie de lavă și cenușă.

Cu timpul, dorința de a descoperi și mai mult devenise mai pasionată. Se săpă în galerii, înaintarea era anevoioasă, rezultatele neînsemnate. Atunci se răspîndi știrea că niște țărani care lucrau la un loc la poalele unui deal, dăduseră peste resturile unei zidării. Începură săpăturile (1748), lucrările se desfășurau mai lesne și rezultatele erau de data aceasta mai vizibile. Pompei era îngropat sub depuneri de mulți metri înălțime de cenușă. Săpăturile nu s-au terminat nici pînă în ziua de astăzi. Deci, de mai bine de 200 de ani, generații de cercetători participă la această uriașă operă de săpături, care în zilele noastre iau din ce în ce mai mult caracterul unei restaurări a orașului îngropat.

Ce s-a întîmplat atunci, în ceasurile catastrofei?

Orașul surprins de avalanșa de lavă este în alarmă. Locuitorii fug îngroziți, locuințele rămîn vraiște, alții au avut grijă să închidă ușile de teama hoților. Iată obiecte de uz casnic adunate în grabă, iată un bogătaș pe care moartea l-a surprins, strîngînd la piept un sac cu monezi de aur, dincolo sclavul, mort la postul său de paznic al porții. Familii întregi s-au ascuns în beci, în spatele ușilor ferecate, fugind de mirosul pătrunzător al gazelor ucigătoare.

Iată amforele înalte în micile localuri ale vînzătorilor de vinuri, iată taraba brutarului, pe care se află pîini și cozonaci, iată mesele vînzătorilor de pește, iată atelierele micuțe ale meșteșugarilor.

Reînviind din cenușă, orașul ne apare azi într-o lumină nouă. Iar deasupra a tot ce străduința migăloasă a scos și va mai scoate la iveală, străjuiește falnic și impasibil vulcanul care a adus atîta nenorocire: Vezuviul, al cărui crater oamenii evului mediu îl numeau „poarta infernului".

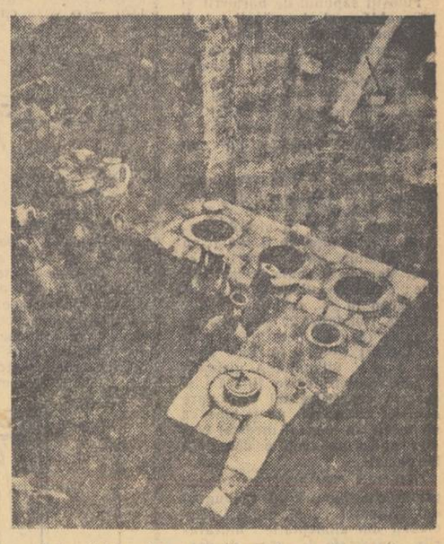

O bucătărioară pe stradă, unde se gătea mîncare și se fierbeau băuturi. Într-un vas de bronz, închis ermetic, s-au aflat urmele unui lichid.

Foloasele cocotierului

Locuitorii Africii afirmă că ei cunosc 99 de moduri de folosire a cocotierului.

Nuca de cocos, necoaptă, dă un lichid acrișor și răcoritor, iar cea coaptă un lapte gros, din care se prepară diferite mîncăruri gustoase. Din untul de nucă de cocos se face un săpun aromat, foarte bun. Din miezul de nucă se prepară dulceață cu zahăr obținut din sucul lăstarelor tinere ale aceluiași arbore. Sucul proaspăt servește la prepararea vinului, iar cel acrit la prepararea oțetului. Frunzele tinere se mănîncă, ca salată, iar din fibrele lor se poate confecționa îmbrăcăminte și împleti frînghii, precum și fabrica hîrtie. Coaja este întrebuințată pentru fabricarea vaselor, iar trunchiurile la construcția de case și fabricarea mobilei. Untul din fructele coapte servește la iluminat. Din fibrele cu care sînt acoperite nucile se confecționează fețe de masă și covoraș, iar din rumegușul de palmier... cerneală.

Vulcanul Vezuviu în erupție

SFATURI • Modă • COSMETICĂ • Gospodărie

PĂRINȚI ȘI COPII

Dacă ai să-l crești așa...

— „Postule!", „Lăule!"

În limbajul drăgălaș al copilului care n-a împlinit încă doi anișori acestea vroiau să însemne: Prostule! Răule!

Tînăra mamă, lîngă el, își destinse întreaga față într-un surîs și-l întrebă cu dulceață în glas, gata-gata să-l soarbă:

— Cine e „postule" și „lăule"?

— Nenea! răspunse prompt și cu toată seriozitatea copilul de parcă undeva în căpușorul lui știa ce înseamnă cele două cuvinte.

— Să-l mănînce mama pe el! Deșteptul lui mama...

Și acoperindu-și plodul cu sărutări pentru marea lui „deșteptăciune" ea nu luă seama la reacția lui „nenea", de fel bucuros la apostrofările copilului. Nu pentru că-l vizau direct, ci pentru că — om mai în vîrstă — știa el ce știa.

— Dragă prietenă, se adresă el mamei. Nu faci bine cultivînd la copil asemenea expresii. Dacă ai să-l crești așa, să nu te mire într-o zi cît de mare va fi lipsa lui de respect pentru cei mai vîrstnici, ca și față de voi, părinții lui. Și ia aminte: porniri care încep cu lipsa de respect și cu obișnuința de a zvîrli invective în dreapta și-n stînga pot duce foarte departe...

N-aș putea spune că tînăra mamă nu l-a ascultat pînă la sfîrșit sau că i-a lipsit cumva interesul pentru cele ce i se spuneau. Dar m-a surprins răspunsul care l-a dat după o scurtă tăcere:

— Așa ești din totdeauna: supărăcios. Ba mai mult, nu știi să te joci cu un copil, nici să-l înțelegi.

„Nenea" a mai adus în discuție și alte argumente, însă tînăra mamă le-a combătut punct cu punct, așa că discuția a luat sfîrșit fără să se fi ajuns la o înțelegere. Apoi s-au dus să-și vadă fiecare de rosturile lor.

În larga curte a clădirii, Florinel — copilașul — și-a continuat voios și plin de farmec joaca lui. Este într-adevăr un copilaș drăgălaș și inteligent, dezghețat și inventiv.

La o vreme însă curtea i s-a părut prea strîmtă pentru zbenguiala și cînd prin ulucile gardului l-a răzbit chemarea străzii cu joaca copiilor, cu trotineta în veșnică cursă pe asfaltul trotuarului, cu țurca din mijlocul drumului, Florinel și-a îndreptat pașii spre poartă, a deschis-o cu o oarecare opintire și... gata: iată-l în pragul lumii de vrajă care-l atrage fără posibilitate de împotrivire.

— Florinel!

Un strigăt tăios al mamei care privea din cînd în cînd de dincolo de fereastra deschisă la „peregrinările" prin curte ale copilașului, l-a mai oprit pe Florinel din drumul pe care pornise. O clipă doar, după care cu pași mărunți și repezi, cu legănări ca de rățușcă, a coborît de pe trotuar pe caldarîmul străzii, spre jucătorii de țurcă.

Ca din pămînt mama a apărut lîngă el și gîfîind l-a prins strîns de mînă și l-a apostrofat:

— Florinel, pe stradă nu! N-ai voie! Ți-am spus să te joci frumos în curte...

Lui Florinel nu-i venea însă să se despartă de lumea de vrajă. S-a proptit în picioruțe ca să se împotrivească și a protestat:

— Vleau jos!

Dar mama nu l-o îngădui jos, în stradă. Și cînd poarta s-a închis în urma lor, copilașul a ridicat privirea spre mamă-sa și minios a zvîrlit:

— „Postule", „Lăule"!

Tînăra și-a dat seama că apostrofările îi erau de astă dată pentru prima dată adresate ei. Totuși a mai întrebat mai mult mecanic:

— Cine-l „postule" și „lăule"?

— Mama! a răspuns categoric copilul.

Mama a simțit cum o săgetătură lute ca fulgerul i-a străpuns inima și în aceeași clipă o voce din gînduri l-a adus probabil aminte de discuția cu „nenea": Dacă ai să-l crești așa..., pentru că a murmurat ca pentru ea:

— Nu, n-am să-l cresc așa! Am să mă preocup să fac din el un om adevărat. Din el, dragul puișor al mamei.

Și pe chipul ca sculptat în marmură se întuiau deopotrivă în clipa aceea și dîrzenia unei hotărîri de nestrămutat și calda, nemărginita ei dragoste de mamă.

Alice MIHALCEA

Două modele de rochițe și unul de pijama pentru fetițele dv.

Agenda gospodinei

Conservarea ciupercilor

Printre cele mai timpurii legume se numără și ciupercile. Acestea au o aromă foarte plăcută, sînt hrănitoare, putînd fi folosite atît ca un fel de mîncare de bază, cît și ca aperitive. Fiind atît de gustoase, dăm mai jos cîteva rețete simple pentru conservarea ciupercilor.

CIUPERCI MARINATE. Se aleg ciuperci mici, tinere, albe și cît mai proaspete. Dacă sînt mici și închise, se conservă întregi, dacă sînt mari, se scoate cotorul, dacă au lamele negre se rad și se aruncă. Ciupercile se taie după cum sînt de mari în două sau în patru bucăți, apoi se spală în apă rece, schimbîndu-se apa de 5—6 ori, după aceea le fierbem cîteva minute, în apă sărată și strecurată prin sită. Într-o timp fierbem oțet de vin, cu cîteva boabe de piper, enibahar și foi de dafin, puținel și ciupercile să dea o dată în clocot; după aceea le punem cu oțetul în care au fiert în borcane, le legăm bine imediat și le fierbem 60 minute, socotindu-se din momentul fierberii. Ciupercile astfel conservate pot fi servite lîngă rasol și friptură. Tot așa se pregătesc și mînătărcile.

CIUPERCI PE BAIE DE APA. După ce s-au curățat și spălat, cum am arătat mai sus, ciupercile se fierb în apă clocotită cu sare și puțin oțet (cam 2 lingurițe de oțet la 1 litru de apă). Se așează în borcane și se toarnă deasupra altă apă fiartă, numai cu sare. Se închid borcanele și se fierb pe baie de apă, cîte o oră în două zile consecutiv. Se lucrează cît mai repede posibil, ca să nu se înegrească ciupercile.

COLȚUL cosmeticienei

F. M. BALACI: După ce ați masat fața cu puțin ulei încălzit și i-ați făcut o baie de aburi cu mușețel, extirpați punctele negre presîndu-le ușor între două degete învelite în tifon steril. Dezinfectați apoi locul cu alcool. Faceți această operație săptămînal și ștergeți zilnic porțiunea în care apar punctele negre cu loțiunea: alcool (de 70°) 100 gr., camfor 1 gr., acid salicilic 1 gr., acid boric 1 gr., tinctura benzoe 1 gr. Porii nu se mai pot închide complect niciodată.

Folosiți săpunul de bărbierit și apa caldă, mai ales că ați suferit de acnee. Pentru moment, cremele grase nu sînt indicate în cazul dv. Poate mai tîrziu, dar depinde de felul în care se va comporta tenul. Faceți-i băi de soare. Împotriva transpirației folosiți zilnic, după ce v-ați spălat bine, loțiunea „Odo-ro-no" sau „Nivoza".

CITITOARE — Iași: **Regiunea nasului și a bărbiei fiind grasă, trebuie spălată zilnic cu apă și săpun și ștearsă cu alcool camforat. Restul feței va fi spălat cu apă obișnuită, rece, dar fără săpun. Vă dau formula cremei dorite: ceară de albine 15 gr., unt de cacao 10 gr., lanolină 15 gr., apă de trandafiri 20 gr., ulei de arahide (sau de parafină pentru uz intern) 60 gr., tinctura benzoe 1 gr., vitamina A uleioasă 5 cm³. Sînteți foarte tînără și această îngrășare mi se pare complet anormală. Ar fi bine să vă faceți un control medical căci s-ar putea să aveți o dereglare hormonală.**

GHERAN GEORGETA: **Pentru prima chestiune, citiți răspunsul dat cititoarei F. M. Balaci. Excludeți din alimentație murăturile, conservele de carne, de pește, mezelurile, brînza fermentată, piperul, muștarul, alcoolul. În schimb căutați să consumați în cantitate suficientă legume, fructe, iaurt, brînză proaspătă, lapte miere. Pentru a decolora pistruii ștergeți zilnic obrazul cu loțiunea: alcool 50 gr., apă distilată 50 gr., hidrochinon 2 gr., acid fosforic 15 picături, ferind regiunea din jurul ochilor. Aparați fața de soare, care favorizează apariția pistruilor.**

MARIETTA M. — Roman: **Pentru a vă putea fi de folos, am nevoie să știu ce fel de piele aveți: grasă, uscată, normală etc. Vă rog să-mi descrieți amănunțit felul în care se prezintă tenul. Dați adresa dv. exactă, pentru a vă putea răspunde prin poștă.**

LIGIA — Focșani: **Dat fiind că aveți pielea extrem de sensibilă, nu cred că veți reuși să scăpați complet de pete pe care soarele și vîntul le accentuează. Încercați următoarea cremă: ceară de albine 10 gr., unt de cacao 15 gr., apă de trandafiri 15 gr., ulei de parafină pentru uz intern 60 gr., hidrochinon 1 gr., camfor 1 gr., acid salicilic 0,50 gr. De asemenea, puteți tampona zilnic petele cu apă oxigenată, după care e bine să masați fața cu o cremă grasă.**

DANIELA CURTEANU — Buzău: **Ar trebui să fiți mulțumită că aveți mușchii feței solizi și bine dezvoltați; datorită acestui fapt fața este ferită de o ridare prematură. Nu mai chinuiți fața zadarnic. Din sumara dv. descriere, am însă impresia că nu este vorba de o dezvoltare anormală a mușchilor, ci mai curînd de o osatură mare sau de un strat mai gros de grăsime.**

Sanda NOREANU

UTIL și FRUMOS

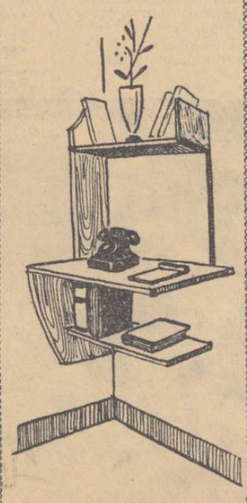

...Din cîteva scînduri tăiate și aranjate cum se vede în schiță sau într-un mod asemănător, ne facem într-un colț nefolosit, o foarte utilă serie de rafturi pe care să ținem telefonul (și cartea!) ziarul, un bloc (un creion!), o revistă, ceva cărți și — pentru mulți — foarte important — o vază cu flori.

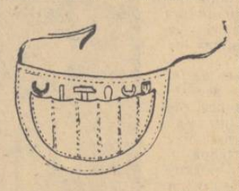

...Dacă aveți motocicletă sau bicicletă sau, pur și simplu, vă place să „meșteriți" pe acasă cîte ceva, vă va fi foarte util acest buzunar cu compartimente în care să țineți sculele cele mai curente. Cu atît mai util este așa ceva la locul de muncă, fabrică, atelier etc., fie pentru bărbați, fie pentru femei.

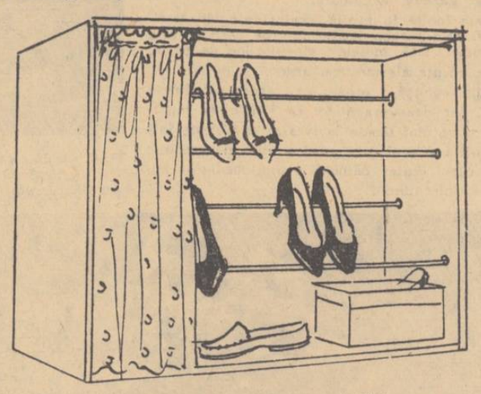

Stelaj de pantofi ce se face dintr-un dulăpior ce nu e adînc dar destul de înalt. Se fixează vergelele (de lemn sau țevi de metal) la adîncime și înălțime diferită după măsura pantofilor. Astfel așezați, pantofii vor sta în ordine și pot fi aleși dintr-o singură ochire cei potriviți. Jos, loc pentru lădița cu cremă, perie, cîrpă etc. Perdeluța se face din creton pus pe o sîrmă fie cu inelușe, fie cu un tighel lat.

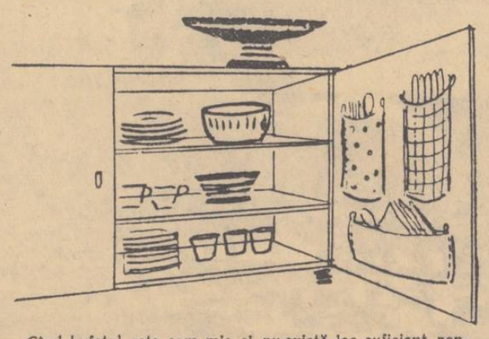

Cînd bufetul este cam mic și nu există loc suficient pentru tacîmuri, niște buzunare din material solid prinse cu urechi în niște cîrlige în interiorul ușilor ne vor fi de mare folos pînă vom avea o cutie sau un sertar special pentru ele.

E BINE SĂ ȘTIȚI...

...În general, taftaua trebuie curățată numai chimic. Spălarea cu apă înmoaie țesătura și distruge complet tușeul, care nu mai poate fi refăcut. Totuși, la nevoie, se poate încerca spălarea și în casă cu neofalină. În prealabil, însă, se va face următoarea probă: se înmoaie un colț al țesăturii în apă și dacă aceasta se strînge prea tare, vom renunța la spălarea în casă. Iată acum care e metoda de curățire cu neofalină: țesătura se scufundă în lichid suficient, spălînd-o prin repetate înmuieri și stoarceri, prin apăsare între ambele mîini. După aceea se clătește în neofalină curată, se stoarce prin apăsare — deasemenea, între ambele mîini — și se atîrnă la aer. Procedînd astfel, la acele țesături la care am constatat că nu se string (vezi recomandarea de mai sus), vom păstra caracteristica tușeului, nu vom risca să se stringă, iar mirosul de neofalină va dispare repede (răspuns cititoarei Paula Cojocaru, Buhuși).

...Hainele de piele se întăresc datorită expunerii la intemperii. Deasemenea, excesul de căldură duce la uscarea și crăparea pielii și, în același timp, păstrarea în condiții de excesivă umiditate face ca pielea să devină cîrpoasă, să mucegăiască ușor (fără ca prin aceasta să se deterioreze țesutul) și să favorizeze apariția unor pete, foarte greu de înlăturat. Deci, păstrarea hainelor trebuie făcută în dulapuri, așezate departe de surse de căldură și în încăperi uscate. Aplicarea gliceirinei sau a uleiului de vaselină o vom face, numai în caz că observăm o întărire a pielii. În rest se va aplica periodic, un strat subțire din următorul preparat: 25% untură de pește, 70% untură de porc și 5% colofoniu, care se topesc împreună și se răcesc amestecînd. Această unsoare păstrează suplețea și impermeabilitatea pielii (răspuns cititorului M. Constantin-Constanța).

...Fiind o țesătură fină și delicată, dantela trebuie spălată cu mare grijă, folosind următorul procedeu: se face spumă din fulgi de săpun cu apă caldă la 37°C (1 linguriță fulgi de săpun la 4 litri apă). Se introduce dantela în spumă și după o oră se scoate din lighean și se viră într-o sticlă înaltă cu gîtul larg. Se umple sticla cu altă spumă curată, preparată ca mai sus, se astupă cu un dop curat și se agită bine încă 10 minute. Apa spumoasă va fi schimbată de 2-3 ori, pînă cînd dantela e bine curățată. Apoi se limpezește cu mai multă apă curată, la aceeași temperatură. După spălare, dantela nu se va stoarce, ci va fi ușor presată între palme și svîntată între prosoape curate. Călcatul se face pe dos, cel mai bine pe o scîndură îmbrăcată cu un postav gros sau cu o pătură (răspuns cititoarei Ecaterina Micu-Rostorii de Vede).

„Petele de transpirație de pe tricotaje (de sub brați) se vor freca cu perla înmuiată în apă amestecată cu amoniac, în proporție de o parte amoniac și 3 părți apă. După aceea, se perie cu apă și oțet și la urmă cu apă curată. Petele mai vechi se îndepărtează cu o soluție de două părți acid oxalic și opt părți apă. Trebuie avut în vedere că, în majoritatea cazurilor, la tratarea locală a acestor pete, cu toate precauțiunile luate, tricotajul va prezenta, pe locurile tratate, margini mai mult sau mai puțin pronunțate. Pentru îndepărtarea acestor margini, porțiunile respective se vor trata ulterior cu neofalină, timp de 10 minute (răspuns cititoarei E. E.-București).

CURIERUL NOSTRU

IRINA — *Mangalia:* **Cerința dv. personală o socotim ca o sugestie întrucît credem că și alte cititoare se află în aceeași situație. Așadar, în curînd veți găsi în pagina noastră ceea ce vă interesează.**

VIKY B.: **În această situație nu trebuie să întreprindeți nimic. El este cel care trebuie să hotărască singur și neinfluențat de nimeni și nimic. Pînă cînd nu își rezolvă definitiv delicata lui situație, dv. nu trebuie să acceptați niciuna din propunerile lui. Mai verificați afirmațiile lui.**

MARIA N. — *Lugoj:* **Ne-ați dat un subiect pentru un articol și vă mulțumim foarte mult. Vom ține seama de criticile dv. chiar în numerele imediat următoare.**

VIORICA M. — *Comănești:* **Cel mai bine ar fi să stați de vorbă cu diriginta clasei dv., să-i**

explicați amănunțit (așa cum ați făcut și în scrisoare) felul cum au început și apoi au evoluat lucrurile. Sîntem încredințați că diriginta vă va înțelege și vă va ajuta să depășiți cu bine această situație. Noi vă sfătuim să fiți mult mai circumspectă pe viitor și să nu mai dați friu liber unor imboldări de moment.

FELICIA SUCIU: **Din „Să iei tot ce-ți place" noi nu putem lua nimic, deoarece încercarea dv. literară tratează o temă de care noi ne-am ocupat în numerele anterioare. Regretăm acest lucru, deoarece materialul dv. este prezentat într-o formă plăcută, este convingător. Nu se potrivește nici rubricii „Carnet pedagogic", așa cum ați propus dv. Credem însă că ar fi foarte potrivit să-l trimiteți revistei „Femeia".**

DORANDA S.: **Toate aceste manifestări se datoresc unei proaste educații. Într-adevăr, acum este destul de greu să fie reeducat, dar cu răbdare se poate reuși acest lucru. Nu trebuie să disperați. Provocați discuții cu el atunci cînd își dă seama că a greșit și-și recunoaște vina. În asemenea momente poate fi mult mai receptiv la sfaturile și criticile dv. Avem încredințarea că se va îndrepta.**

S. GABRIEL: **Într-adevăr asemenea sentimente sînt firești la vîrsta dv. dar nefirești sînt căile pe care le-ați urmat ulterior. Indiferent de sentimentele dv., nu trebuia să ajungeți în situația de a fi exmatriculat. Nu credeți că și acest fapt a influențat în mod negativ relațiile dv.? Noi credem că da. Mai gîndiți-vă și dv. Continuați-vă studiile, învățați o meserie și după aceea veți putea rezolva și celelalte probleme.**

VIOLETA PETRESCU: **Zilele acestea a apărut *„Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea învățămîntului seral și fără frecvență de cultură generală și superior"*, aprobat prin ordinul ministrului Învățămîntului și Culturii.**

LENI V.: **Nu credeți oare că și dv. aveți o vină prin faptul că ați dat un răspuns negîndit, pe care ulterior l-ați regretat? Dacă socotiți așa, atunci din partea dv. ar trebui să vină un semn că lucrurile pot reintra pe făgașul lor normal. Puteți face aceasta, întrucît aveți toată siguranța asupra sincerității sentimentelor lui.**

RELI N.: **Singura care vă poate ajuta în rezolvarea acestei probleme este mama dv. Chiar dacă ar fi vorba de un lucru mai grav și tot n-ar trebui să vă rușinați să-i spuneți. Nu v-a dovedit ea atîta înțelegere, nu v-a sfătuit ea de atîtea ori cu multă bunăvoință? De ce să nu apelați și în acest caz la sprijinul ei?**

FLORICA V.: **Propunerea dv. ni se pare foarte judicioasă. Deși vom găsi în cele din urmă posibilități să o înfăptuim, nu ar fi de loc rău ca să ne scrieți dv. primele materiale, folosind experiența dv. proprie. Sîntem siguri că astfel de sfaturi gospodărești (ca să le numim așa) vor fi de folos și cititoarelor, ca și cititorilor noștri.**

DAN K.: **La drept vorbind, nu vedem nimic rău în aceasta. Soția dv. a avut perfectă dreptate cînd v-a ridicat această „problemă". Puteți oare dv. să stați pasiv cînd ea are de rezolvat atîtea treburi fie ele chiar și femeiești, cum le numiți dv.? Noi credem că nu și că nu poate dăuna de loc „prestigiului" dv. dacă o să vă ocupați și de „treburi femeiești", atunci cînd aveți timp la dispoziție.**

Volănașele...

...se pot face în mai multe feluri și din diverse materiale. Fie din fundă, care nu mai au nevoie de tiv, fie croite din materialul rochiei.

FIG. 1: volănaș din fundă. I se dau două crețuri la 3-5 mm. unul de altul cu punct înaintea acului. Se încrețește ușor și cît mai egal, așezîndu-se creturile cu un ac.

FIG. 2: volan din bantă lată croită dublu decît voim să fie de lat volanul. La cele două margini ale materialului se dau crețuri. Se folosește ca tiv.

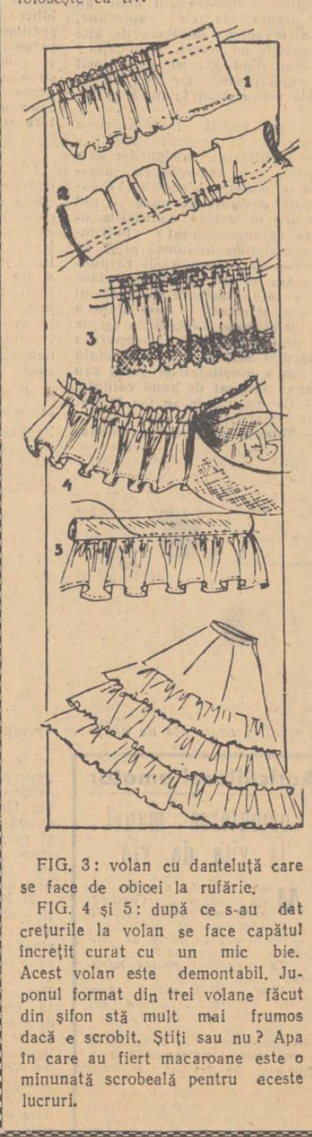

FIG. 3: volan cu danteluță care se face de obicei la rufărie.

FIG. 4 și 5: după ce s-au dat creturile la volan se face capătul încrețit curat cu un mic bie. Acest volan este demontabil. Juponul format din trei volane făcut din șifon stă mult mai frumos dacă e scrobit. Știți sau nu? Apa în care au fiert macaroane este o minunată scroboeală pentru aceste lucruri.

Din ce făină se face pîinea?

Orice gospodină știe că pîinea se face din făină de grîu sau de secară. Din făina celorlalte culturi graminee se pot coace doar lipii. De ce? Pentru că în făina de secară și de grîu există o substanță lipicioasă — glutenul — care silește aluatul sub influența acidului carbonic (în timpul fermentării) să crească și să devină poros și moale.

Glutenul este o proteină conținută în bobul de grîu și secară, dar care nu se găsește în nici una din celelalte graminee.

Ce gătim? Cum gătim?

Deseori rămîne în cămară pîine de cîteva zile, pe care gospodina o lasă să se usuce, ca s-o facă apoi pesmet. Sau, dacă pîinea nu este prea veche o împrospătează, punînd-o la cuptor, după ce a umezit-o ușor cu apă. O ține 15—20 de minute, la foc potrivit, pînă își recapătă prospețimea dorită.

Pe lîngă aceste întrebuințări, știți cîte lucruri bune se mai pot face din pîine rece de cîteva zile?

Iată cîteva rețete:

Sandvișuri pentru aperitiv

Se taie felii subțiri de pîine și se ung cu unt. Deasupra se întinde un strat de brînză de Brăila, rasă, amestecată cu gălbenuș răscopt, trecut prin sită. Se dau la cuptor, la foc iute, cîteva minute, pînă se înfierbîntă. Se servesc calde.

Frigănele cu brînză

Între două felii subțiri de pîine, se pune cîte puțină brînză sărată, frecată cu ou. Se

MENIUL SĂPTĂMÎNII

1—7 IUNIE 1959

— Conopidă cu unt și pesmet; budincă de papanași cu smîntînă; compot de cireșe.

— Ochiuri pe spanac; chiftele de zarzavat, cu salată; papară.

— Borș de lobodă, dres cu smîntînă; șnițele din carne de miel și cartofi; tăiței cu marmeladă.

— Mămăligă cu brînză; chifteluțe marinate; tartă cu fructe.

— Dovlecei cu smîntînă (conserve); friptură înăbușită; cireșe.

— Salată de verdețuri cu ouă tari; ciulama de miel; budincă de pîine cu fructe.

— Supă cu găluște; rasol cu sos de hrean; omletă cu dulceață.

moaie în lapte și se dau prin ou bătut. Se prăjesc în unt sau în untură fierbinte. Se servesc calde, la aperitiv, sau pe lîngă legume sote.

Aceleași frigănele se pot umple cu marmeladă în loc de brînză, se dau prin lapte îndulcit și prin ou; se prăjesc și se servesc ca desert, presărate cu zahăr.

Papară

Se taie dintr-o franzelă 12 felii, potrivit de groase. Se pun să se moaie cu lapte. Se unge cu unt o formă rezistentă la foc. Se așază pe fund un rînd de felii de pîine, se presară brînză de oi, care nu trebuie să fie iute, apoi din nou pîine și brînză, avînd grijă ca forma să nu fie prea plină, deoarece papara crește la cuptor. Se adaugă o lingură de unt și două ouă bătute cu o ceașcă de lapte și puțină sare. Se presară brînză rasă. Se dă la cuptor să se rumenească încet, trei sferturi de oră.

Budincă de pîine cu fructe

Cantități: 400 gr. pîine albă, 100 gr. unt, 3 ouă, 1 litru lapte, 200 gr. zahăr, ¼ kg fructe crude (vișine fără sîmburi sau mere curățate și tăiate felii, prune, etc). Se taie pîinea felii. Se unge bine cu unt o formă rezistentă la foc, se așază un rînd de felii de pîine, deasupra un rînd de fructe, apoi din nou pîine și fructe; ultimul rînd va fi de pîine. Se freacă ouăle cu zahărul, se adaugă treptat laptele cald și se toarnă în formă, peste pîine, avînd grijă să nu fie forma prea plină, deoarece budinca crește la copt. Deasupra se pun cîteva bucățele de unt. Se coace la cuptor, pînă se rumenește deasupra.

Rochii din bumbac și in pentru fete tinere

De la stînga la dreapta:

— Rochie din două piese cu bluza foarte scurtă. Fusta va fi lucrată pe un cordon mai lat pentru ca la mișcare să nu se vadă furoul. Poate fi lucrată din pichet sau țesătură de in.

— Rochie croită fără cusături în talie cu linie biezată pe părți. Cordoanele sînt plasate puțin mai sus de talie. La gît garnitura din material alb.

— Rochie din material cu buline. Atît gulerul cît și fenta din față sînt paspoalate din material în culoarea bulinelor. În talie are o centură fronsată, din materialul rochiei. Poate fi folosită și centura din materialul paspoalului.

— Rochie din material în dungi. Atît liziera cît și cordonul sînt în culoarea dungilor. Plastronul și gulerul este din olandină sau pichet.

— Rochie cheminier — foarte tinerească și mereu modernă. Are gulerul mare și cerculețe de o parte și de alta a fentei.

Desene de Raia SOLOMONICA

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Meserii

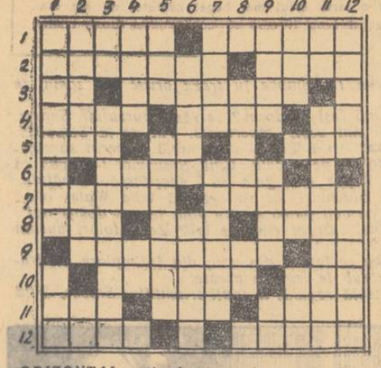

ORIZONTAL: 1) Autorul piesei „Nemaipomenita pantofăreasă". — „Doctorul Taifun" de Gala Galaction, „Maistorașul Aurel" de Victor Ion Popa, etc. 2) „Frumoasa Elena" de Jacques Offenbach — Insulă de corali. 3) Notă muzicală — Cel ce vorbesc frumos în public. 4) Viață — Personaj din comedia „Doamna Ministru" de Bronislav Nușici — Avocat 5) Cub cu șase fețe — Începe hazul — Personaj din opera „Maeștrii cîntăreți din Nürnberg". 6) Compozitor german, autorul, printre altele, al piesei pentru pian „Fierarul armonist". 7) Corăbier. — Lucrează în siderurgie. 8) Din neamul Geților. — Comună în nordul Ardealului. — O zi din calendar. 9) Compozitor romîn, autorul romanței „Lăutar bătrîn" din opereta „Lăsați-mă să cînt" — Patria unui cunoscut vrăjitor. 10) Unealtă comună mai multor meserii — Navală (abr.) 11) Fragment din „Doctorul fără voie" al lui Molière — Prietenul artileristului — ...Muhina, sculptoriță sovietică, creatoarea celebrei compoziții „Muncitorul și colhoznica". 12) Dramaturg englez, a scris „Pygmalion" — Compozitor norvegian autorul piesei simfonice „Barguli scripcarul".

VERTICAL: 1) A compus opera „Tar și teslar" — Punct comun pentru marinari și gospodine. 2) „Directorul de teatru" al lui Mozart — Poet-cîntăreț din Grecia antică. — Costel Hornaru. 3) După do. — Proiectează oamenilor case. 4) Verbul croitoreselor. — Diftong — Nichel. 5) Atmosferă — Istoric din antichitate. 6) Lucrează pămîntul. — În mîna lăutarilor. 7) Pasăre de curte. — Cîntăreț de muzică ușoară. 8) Formație muzicală compusă din opt instrumentiști sau cîntăreți. — Bine! 9) Personaj din piesa „Doctor în filozofie" de B. Nușici — Zeu la slavi — Vasile Grădinaru. 10) Armășari — Nota dirijorului — Punct negru pe piele. 11) Lac în Sudan — Femei ce umblă prin nori. 12) Se ocupă cu învățătura — Vidra l-a făcut domn.

Ștefan STOIANOVICI

Joc combinat

Se dau următoarele grupe de cuvinte (fiecare cuvînt are trei litere).

1) Dedesubt — Animal polar. 2) Caracteristic substantivelor, adjectivelor și pronumelor — Nume feminin. 3) Oală — Povară de porumb. 4) Mobilă — Articol 5) Basm — Comună rurală 6) Punct principal de cale ferată — Voce joasă. 7) Apă tișnitoare — Păsăresc 8) Manifestare a bunei-dispoziții — Arbore eminescian.

Amestecînd între ele literele fiecărei grupe, se vor obține cuvinte de 6 litere, după cum urmează:

1) Mare pictor flamand. 2) Carnet cu calendar 3) Răsturnat 4) În stînga pictorului... 5) Respectat 6) Regiune carboniferă în U.R.S.S. 7) Mobilă formată din rafturi suprapuse. 8) Rafinați.

Citind pe vertical literele din mijlocul acestor cuvinte (intîi cele din al treilea rînd și apoi cele din al patrulea) veți obține titlul unui renumit ansamblu din R.D.G., în turneu în țara noastră.

Mircea POPESCU

Operă și balet

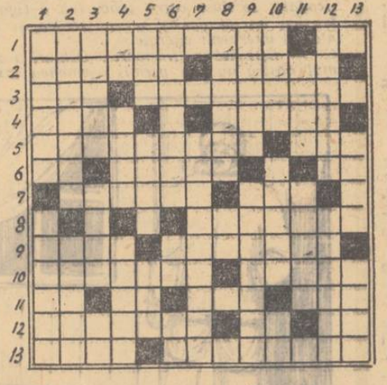

ORIZONTAL: 1) Operă de Ceaikovski (3 cuv.) — Iolanda Marculescu, de la Teatrul de Operă și Balet din București; 2) Prin urmare — Tenorul din „Pescuitorii de perle" de Bizet; 3) Cîmp semănat — „...rusticană", operă într-un act de Mascagni; 4) Orgoliu — Slăbiciune; 5) Cum trebuie să fie o sală de operă în timpul spectacolului — Între cal și călăreț; 6) Așa începe și se sfîrșește o arie! — Personaj feminin din opera „Ruslan și Ludmila" de Glinka — Lui „Liu" din opera „Turandot" de Puccini i s-a pierdut urma; 7) Personaj din „Fîntîna din Baccisarai" de Asafiev — August; 8) Totalitatea incidentelor care dezvoltă acțiunea unei opere; 9) Acesta — Operă de Verdi, după o tragedie de Shakespeare; 10) „...Valpurgiei", baletul din opera „Faust" de Gounod — Căldură înăbușitoare; 11) În fiecare, o stagiune de operă și balet — Oraș antic — Întreg — Soția lui Dragomir din opera „Năpasta" de Sabin Drăgoi, mai scurt; 12) Compozitor italian, autorul operelor „Bărbierul din Sevilla", „Cotoșana hoață", „Wilhelm Tell" etc. — Strigăt de bucurie — Sfîrșitul operei „Turandot" de Puccini; 13) Compoziție muzicală vocală într-o operă — O cîntă Almaviva, Rosinei, în „Bărbierul din Sevilla" și Ernesto, Norinei în opera „Don Pasquale" de Donizetti.

VERTICAL: 1) „Samson și...", operă de Saint-Saens — „... Gardă", operă de Meitus; 2) Compozitor sovietic, autorul baletului „Fîntîna din Baccisarai" — Care produce prin vibrare sunete puternice; 3) Operă de Massenet și de Puccini — Pronumele artistei Florescu, de la Teatrul de Operă și Balet din București. — Notă muzicală. 4) La în limba lui Virgiliu. — Stînt — Dispărute; 5) Unul din strămoșii noștri. — Locul unde se reprezintă o operă — În trii! 6) ...Peretz-Sever, autoare a libretului operetei „Lăsați-mă să cînt" de Gherase Dendrino. — Începutul operei „Oedip" de George Enescu. — Nae Secăreanu, de la Teatrul de Operă și balet din București; 7) „...la vals", balet de Weber; 8) Subțire (vorbind de sunete, de o notă) — Nicolae Herlea, de la Teatrul de Operă și Balet din București; 9) „În... trăznetului, balet de Kara Karaev — A sunat gongul!; 10) De multe ori — Instrument muzical — Numără tactul; 11) Balet de Constantin Nottara — Fiica lui Rigoletto din opera lui Verdi; 12) Pronumele balerinei Liciu, de la Teatrul de Operă și Balet din București — Compozitor francez, autorul operei „Faust"; 13) Operă de Verdi — „... de zăpadă" operă de Rimski Korsakov.

D. BARTOLOMEU

Spirit de contradicție

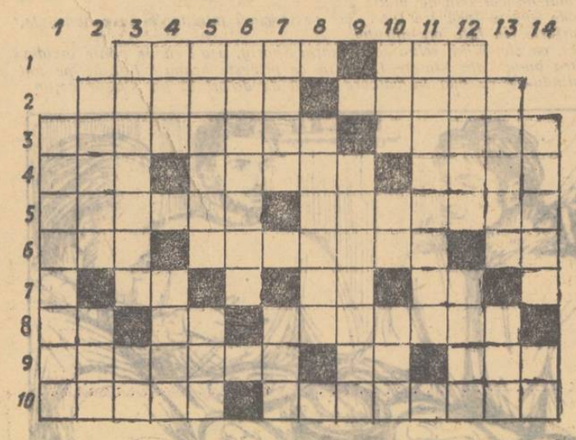

ORIZONTAL: 1) Cantitate ... — Monedă. 2) Cine joacă mai bine: Bone sau Babone, — Lucrează; 3) Rică nu dă nimic — Partitură. 4) Poemă de Victor Hugo — Trecute — Nu e lan! 5) Sînt aici! — Ba e albă, ba e neagră! 6) Poartă — Anumiți martori — În cete. 7) Locul sigiliului — Pronume — Precum. 8) Cap fără cap — Pronume — Nu le are. 9) La major — Argint — Venit. 10) Aci — N-au roșii.

VERTICAL: 1) Ala e! 2) Sînt — Un fel de a rămîne. 3) Șal mic — Pronume; 4) Abil, dar nu pînă la urmă — Mică plantă cu flori comestibile 5) Extravagant — Numeral. 6) Dușmani. 7) Nume feminin — Oraș în Italia 8) A apăra. 9) E mai ingust. 10) Curajos — În trecere — Pronume latinesc. 11) Nu e Tică. 12) Inutili — N-ar da 13) N-am, n-are! — Nu e do! 14) S-a-ntors fata din Atena — Pronume.

Sofia Hr. CERNA

Poșta rebus

LAURENȚIU POPESCU — reg. Pitești: Preferăm jocuri pe teme de actualitate.

ADAM STOICA — București: V-am ruga să treceți într-o zi pe la redacție.

CRISTINEL POPESCU — București: Prea puține definiții în temă.

C. STANCIU — București: V-am ruga să treceți într-una din zile pe la redacția noastră.

S. L. — București: Prea ușor. Mai încercați străduindu-vă să vă fixați asupra unei teme precise.

RADU SOLDEA — Bacău: Într-un joc cu o asemenea temă, dv. nu faceți nici o referire la profundele schimbări petrecute în viața medicală din țara noastră în ultimii ani. Reveniți.

IOAN CUCIUC — București: Vă recomandăm călduros să vă ocupați deocamdată numai de dezlegări de jocuri.

CONSTANTIN SPIRU — Focșani: Preferăm careuri.

V. DUMITRACHE — Cluj: Ne-a sosit prea tîrziu.

CORNEL DUMITRESCU — București: V-am ruga să lucrați viitoarele careuri pe dimensiuni mai mici.

CONSTANTIN STROENACHE — Craiova: În limita spațiului disponibil, vom folosi careul trimis de dumneata.

D. CRUȚESCU — București: Araci se scrie corect fără h.

IOAN BURCĂ — Huedin: Prea puține cuvinte în temă.

ELENA VASILESCU — București: V-am ruga să treceți într-una din zile pe la redacție.

COSTIN TAFARI — regiunea Galați: Vă recomandăm ca deocamdată să vă ocupați de dezlegări de jocuri.

LELE MARINESCU — Craiova: Minoră cheia criptografiei. Mai încercați.

MARIAN ȘTOICA — Ploești: Vă rugăm să ne urmați sfatul pe care vi l-am mai dat la această rubrică.

Noapte bună!

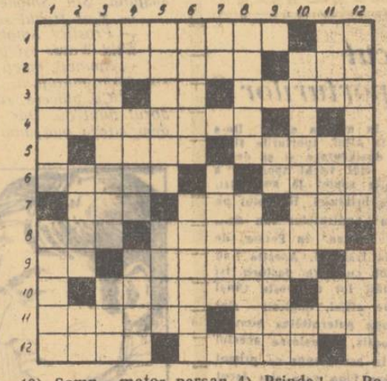

ORIZONTAL: 1) Cloșca cu pui de pe cerul nopților senine — Pronume 2) Se manifestă prin diferite acțiuni inconștiente în timpul somnului — Numele lui i consonantic 3) Cap în Africa — Aștern ultimele litere! — Au părul tăiat 4) Te adoarme la minut 5) Glasuri — A fi pe jumătate adormit 6) Visează numai la bani — Trec cu vederea 7) A se ivi — Aproximativ — Nord — Nord-Est 8) Astfel — Somnoros 9) Afirmație — Te scoală din somn adînc — Osie 11) Este rezervată somnului — Nu te lasă să dormi 12) O noapte de insomnie — „Stă castelul singuratic, oglindindu-se în lacuri, / Iar în fundul apei... doarme umbra lui de veacuri" (Eminescu — Scrisoarea IV).

VERTICAL: 1) Verb visat de unul care nu știe să înoate — „Somnoroase păsărele / Pe la cuiburi se.... / Se ascund în rămurele ...Noapte bună!" (Eminescu) 2) Somnambula nopților terestre — A „viziona" în timpul somnului — Oală 3) N-o prinde somnul din cauza agitației — Reformator persan 4) Prinde! — Pojar — A lua masa de seară, noaptea, tîrziu 5) Cumplit — Aici nu e voie de dormit 6) Dau de lucru stomatologilor — Pentru adormit copiii 7) Începutul unei echipe — Mișcare a apelor mării datorită atracției lunii și a soarelui 8) Unealtă pentru depănatul firelor — Concluzia fabulei 9) Literă grecească — Doarme dus 10) Pană de somn — Notă muzicală 11) ...Ene, personificarea somnului — Amăgesc — Finița 12) Trecute în anticamera somnului — Deșteptător din somn.

Ștefan PREDA

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

CITE CEVA DESPRE EDUCAȚIE

ORIZONTAL: Makarenco — Ed. — Acasă — Morală — Melasa — Pace — Alintat — Rump — An — Il. — E — Leo — S — Ier — Sit — Ni — Condiție — Și — Om — U — Învățat — A — Acont — Uire — Legată — Aluat — Ași — Erudit — E — Purtare — Ar.

ZVON DE PRIMĂVARĂ

(pe versuri de G. Topîrceanu)

ORIZONTAL: Lăurusca — Cer — Oasele — Lalea — Trotuar — Ra — T — U — Ari — Atînă — Sara — Asana — C — I — Est — Uri — Vi. — C — Erori — Mit — Mai — Irina — O — Liliac — Amara — A — Ortac — A — El — Dați — Sa — rele — An — Stinjenei.

CARICATURISTUL BIDSTRUP ESTE OASPETELE NOSTRU

COMANDAMENTUL SUPREM

PESTE HOTARE ȘI ACASĂ

BIDSTRUP, văzut de Cik DAMADIAN

Cunoscutul caricaturist danez Herluf Bidstrup, împreună cu tatăl său, pictorul Hermod Bidstrup, sînt de cîteva zile oaspeții noștri.

Întrevederea cu Bidstrup a fost deosebit de plăcută. Aveam în fața mea pe popularul creator al atîtor desene pline de farmec, pe care le-am privit deseori cu nesaț și admirație.

Bidstrup a studiat la Academia de Arte din Copenhaga, pregătindu-se pentru pictură, dar cînd Germania a căzut sub călcîiul fascismului, el a lăsat pensula de o parte, găsind că mijloacele picturii nu-l puteau sluji îndeajuns de bine pentru a exprima sentimentele care îi stăpîneau pe el și pe toți danezii: ura împotriva fascismului. După ocuparea țării sale de către fasciști, Bidstrup a luat legătura cu partidul comunist danez, intrat în ilegalitate și a desenat caricaturi în presa ilegală. După eliberarea Danemarcei, (1945) el a devenit membru al partidului comunist danez și tot de atunci colaborează zilnic la ziarul „Lang Og Folk" (Țara și poporul), organul partidului comunist din Danemarca.

Anii au trecut, iar desenele sale au dus mesajul său în toată lumea. Azi Bidstrup se bucură de un renume mondial. Cu prilejul înființării „Clubului Daumier" la Paris — prima asociație internațională a caricaturiștilor — el a fost ales vice-președinte al acestui club.

În Danemarca nu există o revistă de satiră și umor. Referindu-se la acest lucru, Bidstrup remarcă cu amărăciune: „În țara mea caricatura este privită cu indiferență și neapreciată, tot așa cum un clovn este apreciat în raport cu un actor de teatru. Artiștii care-i fac pe oameni să rîdă nu sînt tot atît de apreciați ca cei care-i fac să plîngă. Dar eu consider că tocmai în glumă trebuie să fie ceva serios".

Iar apoi adaugă, referindu-se la eficiența caricaturii:

...„Creionul este o armă mică față de marii dușmani ai omenirii. Dar dacă știi să atingi locul potrivit cu creionul, atunci victima se comportă ca și cum ar fi fost lovită de o armă adevărată".

Cu desenele sale Bidstrup luptă în țara sa pentru o viață mai bună a oamenilor, împotriva moduluI de viață capitalist, împotriva N.A.T.O.-ului, a înarmării atomice a Germaniei occidentale, împotriva bazelor de lansare a rachetelor, împotriva trecerii sub comanda vest-germană a armatei țării sale.

În desenele sale artistul povestește despre bucuriile și necazurile omului simplu, despre visurile sale. Bidstrup iubește omul și de aceea luptă pentru pacea și fericirea oamenilor. Acest gînd l-a călăuzit și atunci cînd a transmis cititorilor noștri:

„Cele mai bune urări pentru pace și prietenie cititorilor „MAGAZINULUI".

Noi îi urăm: „Bun venit în țara noastră!".

Gh. CHIRIAC

NATURALISM

CHESTIUNE DE OPTICĂ

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Noi grupe de șah prin corespondență

Concursul de șah prin corespondență dotat cu „Cupa Magazin" se află în plină desfășurare. Zilnic ne sosesc partide terminate și, în cîteva grupe mai vechi, au fost chiar desemnați învingătorii care vor participa la a doua etapă a concursului-semifinală. (Rezultatele le vom publica mai pe larg în numerele viitoare).

Publicăm acum componența a noi grupe cu deschideri obligatorii, precum și o grupă a cadrelor didactice. Turneele vor începe la data de 15 iunie, urmînd ca pînă atunci participanții să primească regulamentul de joc, fișele de concurs și adresele partenerilor. Din motive tehnice data începerii turneelor prin corespondență cu deschideri obligatorii 82, 84, 85, 86, 87, 88 și 89 s-a amînat pentru 1 iunie.

★

GRUPA 90 „SPANIOLA": (1. e4, e5 2. Cf3, Cc6 3. Nb5). **Anghel Eugen** (Orașul Victoria), **Ciurel Ieșenco** (comuna Pojojena), **Grigore Ion** (Galați), **Stănciulescu Șerban** (București), **Popovici Dumitru** (Timișoara), **Moisescu Angela** (Buc.), ing. **Manciu Christodor** (Ploești).

GRUPA 91 „SPANIOLA": **Vlădăreanu Cornel** (Codlea), **Moisescu Mihai** (Buc.), **Sandu Grecu** (Buc.), **Ivanovici I. Gh.** (Iași), **Robitu Mihalache** (Orașul Victoria), **Cor Niculae** (Gurabarza), și **Sorin Trandaf** (Schela Berca — raion Buzău).

GRUPA 92 „GAMBITUL REGELUI": (1. e4, e5 2. f4): **Pavel Gh.** (Moldova Nouă), **M. Burduja** (Bistrița), **Cor Niculae** (Gurabarza), **Doiseno Victor** (Orașul Victoria), **Stan Gh.** (comuna Răzvad), **Ionilă Florin** (Cotofenii) și **Nicu Valgriob** (Filiași).

GRUPA 93 „NIMZOVICI": (1. d4, cf6 2. c4, e6 3. Cc3, Nb4): **Dinescu Ion** (Negru Vodă), **Sandu Mircea** (Orașul Victoria), **Ioan Nicolescu** (București), **Vlăsceanu Gh.** (Făgăraș), **Chendru Gh.** (București), **State V. Virgil** (Teleajen) și **Eug. Hang** (Abrud).

GRUPA 94 „CADRE DIDACTICE": **Ioniță-Lazăr Florin** (Cotofenii din Dos), **D. Roșca** (Galați), **Găban Ion** (Tr. Severin), **Olaru Vasile-Vlase** (Știubieși-Scărișoara), **Cumbari Gh.** (Sibiu), **Szasz Geza** (Jimbolia) și **Ciurel Ion** (Pojojena).

Cînd deschizi prea devreme coloanele...

APĂRAREA INDIANĂ VECHE

Jucată în concursul prin corespondență „Cupa Magazin", grupa nr. 7

Iacob Marian (Pitești) — Iuliu Băloni (București).

1. d4, Cf6 2. c4, g6 3. Cc3, Ng7 4. e4, d6 5. f4 Varianta celor 4 pioni 5... e5? Greșeală în deschidere. Negrul nu trebuie să contribuie la deschiderea coloanelor centrale d și e, atîta timp cît regele său este încă în centru. Trebuia jucat mai întîi 5... 0-0 și de-abia după 6. Cf3 se putea încerca 6... e5!?, deși, și în acest caz mutarea corectă este 6... c5! 6. d:e5, d:e5 7. D:d8+R:d8 8. f:e5, Cfd7. Mai bine este 8... Cg4 pentru a nu permite înaintarea 9. e6 9. Ng5 +Re8 10. Cf3, C:e5 11. 0-0-0 Cbc6?? Gafă. Corect este 11... Nd7 urmat de 12... c6. Acum poziția negrului se prăbușește rapid. 12. Cd5, Rf8 13. C:c7, Tb8 14. b4! f6 15. C:e5, F:g5 16. Cd7 +N:d7 17. T:d7. Pătrunderea turnului pe linia a 7-a se va dovedi decisivă. 17... Nh6 18. c5, C:b4 19. Nc4 și negrul cedează, matul fiind inevitabil.

Comentarii de maestrul sportului Petre SEIMEANU

Dv. ce ați muta? (1)

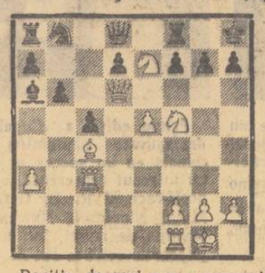

Poziția de mai sus a survenit într-o partidă Alehin-Șupico din 1945. Albul, la mutare, își învinge adversarul printr-o combinație foarte elegantă și spectaculoasă. Ați găsit-o?

Vești din șahul prin corespondență

În campionatul mondial pe echipe la jocul prin corespondență Suedia a obținut pînă acum 10 puncte din 19 posibile, Germania 5½ din 9, Iugoslavia 5½ din 10, Argentina și R. Cehoslovacă 4 puncte din 6, Australia 4 puncte din 7. Echipa U.R.S.S. are 3 puncte din 5. Un rezultat foarte slab a obținut pînă acum echipa Statelor Unite: 1½ puncte din 7 posibile.

★

A început jocul în prima grupă a semifinalelor celei de-a IV-a Olimpiade de șah prin corespondență. Din grupa I-a fac parte echipele R. D Germane, Argentinei, Canadei, Iugoslaviei, Germaniei occidentale, Spaniei, Australiei și Statelor Unite.

★

Campionatul de șah prin corespondență al tineretului german, la care au participat tineri din ambele părți ale Germaniei, a fost cîștigat de G. Mohring (Halle S) cu 14½ puncte din 15 posibile! Un rezultat record.

★

J. Brazda din Brno a cîștigat pentru a treia oară titlul de campion al R. Cehoslovace cu 11½ puncte din 14. A început și cel de al optulea campionat al R. Cehoslovace.

★

Cel de-al cincilea campionat ungar de șah prin corespondență a fost cîștigat de E. Haag cu 12 puncte din 14 posibile.

★

A început meciul de șah prin corespondență dintre echipele U.R.S.S. și Angliei la 20 de mese. În echipa sovietică la primele mese joacă Dubinin, Judovici, Lublinschi, Estrin.

★

Echipa Germaniei conduce cu 21—6 într-un meci cu R. P. Polonă.

★

Un meci R. P. Ungară—Italia, început la 1 februarie 1956, a luat sfîrșit la începutul acestui an cu scorul de 27½—12½ pentru echipa ungară. La primele două mese rezultatele au fost următoarele: dr. Balogh—Castaldi 1/2—1/2, dr. Szily — Castiglioni 1—1.

Partida nr. 10

Un pion pentru inițiativă

Una dintre problemele cele mai dezbătute ale strategiei șahiste este sacrificiul unui pion pentru obținerea inițiativei. În legătură cu această problemă s-au scris nenumărate articole și lucrări mai ample — unele dintre ele au apărut și în presa noastră șahistă. După cum remarca marele maestru Tigran Petrosian, ultimul campion al U.R.S.S., într-un comentariu publicat în „Sovietski Sport", la recentul turneu internațional de la Moscova, sacrificiul unui pion pentru inițiativă a fost încercat în mai multe partide. Una dintre ele, foarte interesantă, este cea disputată între Smislov (cu albele) și Larsen. Iată aceasta partidă: 1. e4, c5 2. Cf3, e6 3. d4, c:d4 4. C:d4, Cc6 5. Cc3, Nb4 6. Cdb5, a6 7. Cd6 șah, Re7 8. Nf4, Cf6 9. Nc4, Da5 10. 0-0! Albul oferă un pion pentru a putea dezlănțui un atac favorizat și de poziția precară în centru a regelui negru. 10... Ce5 11. C:c8 șah. Ta:c8 12. Nb3, N:c3 13. b:c3, D:c3 14. Te1, d6 15. De2, Thd8 16. Tad1, Rf6 17. Rh1, b5 18. Ng5, Cg6 19. Nd2!, Dc7 20. f4, Rg8. Este evident că pentru pionul sacrificat albul a obținut o poziție mai bună! 21. Tf1, Dc6 22. Na5, Te8 23. gxoid vb Dc6 22. Na5, Te8 23. Td4, e5 24. f:e5, d:e5 25. Tb4, Cf4 26. De3, Ce6 27. Nb6, Tb8 28. Na7, a5? 29. N:b8, T:b8 30. Nd5! Încă un sacrificiu — de data asta temporar — de pion! C:d5 31. e:d5, D:d5 32, Da7! Poanta sacrificiului amintit înainte. 32... Tf8 33. D:a5, Cf4! 34. Tb:f4, e:f4 35 a4, Dc4 36. D:b5, D:c2 și, după cîteva mutări, această spectaculoasă partidă de luptă s-a dat remiză.

O problemă de acum un secol

Dr. Max Lange (1861)

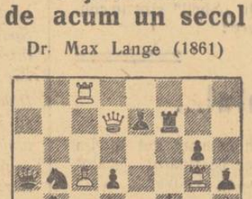

Rezolvarea problemei de mai sus cu siguranță că va delecta pe dezlegători. Albul, pentru a putea da mat în 5 mutări, face o suită de sacrificii de-a dreptul uimitoare. Soluția în numărul viitor.

Jocuri distractive

Simple întrebări

1. Care sînt cele trei cifre care înmulțite cu 4 dau cifra 5?

2. De cîte ori se întîlnesc cele două ace ale unui ceas în 12 ore?

3. Trebuie să măsurați exact patru litri de apă și nu aveți la dispoziție decît două vase: unul cu o capacitate de cinci litri și altul de trei litri. Cum veți măsura, totuși, 4 litri?

Cele două pătrate

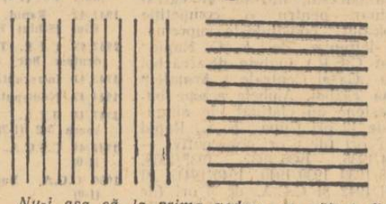

Nu-i așa că la prima vedere un pătrat din cele două de mai sus este mai mare? Vrem să vă cunoaștem părerea fără să recurgeți la măsurători.

Puteți să trageți o linie?

Triunghiul magic

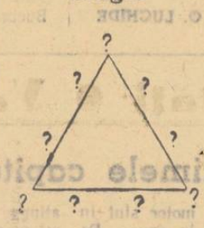

Puteți să aranjați în jurul acestui triunghi nouă cifre (de la 1 la 9) în așa fel încît cifrele de pe fiecare latură să fie egale prin adunare cu 20? (La fiecare unghi cîte o cifră, iar pe fiecare latură cîte alte două).

Există mai multe posibilități. Încercați să găsiți una din ele.

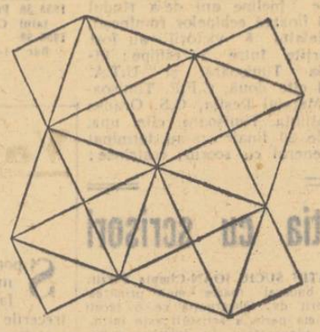

Desigur, veți răspunde. Dar puteți să desemnați figura de mai sus, respectînd următoarele trei reguli:

1. Să nu ridicați niciodată creionul, adică să nu întrerupeți niciodată drumul lui;

2. Să nu treceți cu creionul de două ori pe aceeași linie;

3. Să trageți diagonalele careului mare dintr-o singură linie.

Numai 4 linii

Trebuie să uniți cele nouă puncte cu ajutorul unor linii drepte. Evident lucrul acesta nu-i greu însă dacă vă cerem s-o faceți cu ajutorul numai a patru linii, acest lucru va fi ceva mai dificil.

Legenda șahului

O veche legendă spune că șahul a fost născocit de vizirul Sissa Ben Dahir, de la curtea regelui Indiei, Shirham. Atunci cînd regele i-a întrebat pe vizir ce răsplată dorește, acesta i-a cerut un bob de grîu pentru primul pătrățel al tablei de șah, două boabe pentru cel de-al doilea, patru pentru al treilea și așa mai departe. Uimit la prima vedere că-i cerea așa de puțin, regele s-a convins mai tîrziu că cererea vizirului său este practic nerealizabilă. De ce?

Soluțiile jocurilor distractive pe care le publicăm în acest număr vor fi publicate în numărul nostru viitor. Pînă atunci, încercați să le găsiți dv.

Soluțiile jocurilor din nr. 85

„CERCETAȚI ȘI VEȚI AFLA": 1) troleibuz 2) automobil 3) tractor 4) avion de transport 5) tramvai 6) avion de turism 7) vapor 8) tren electric.

„TÎRBUȘONUL": Partea metalică este răsucită invers.

„CÎTE CUBURI?": Cea mai bună metodă este să numărați fiecare etaj, plecînd de jos în sus: primul rînd: 5 × 5 = 25: al doilea rînd (un cub mai puțin) = 24: al treilea rînd (mai puțin 3 × 2) = 19: al patrulea rînd (mai puțin 4 × 3) = 13: al cincilea rînd = 5. În total 86 de cuburi.

SPORT magazin

Cupa R.P.R. la fotbal după un sfert de veac

Miercuri 3 iunie se vor disputa semifinalele R.P.R. la fotbal.

Puțini dintre zecile de mii de spectatori care urmăresc astăzi jocurile de fotbal știu că s-au împlinit 25 de ani de cînd această competiție s-a organizat prima oară în țara noastră.

Un sfert de veac!

Destul de puțin dacă ne gîndim că Cupa Angliei, a ajuns la a 86-a ei ediție. Dacă însă rememorăm condițiile atît de vitrege în care s-a desfășurat activitatea sportivă în țara noastră înainte de ultimul război mondial, trebuie să constatăm că un pătrar de secol pentru o competiție sportivă înseamnă foarte mult, înseamnă o adevărată tradiție.

Prin numărul din ce în ce mai mare al echipelor angajate, prin jocurile memorabile la care a dat naștere, prin interesul tot mai mare pe care l-a trezit în public formula ei, care lasă liberă calea afirmării oricărei echipe, indiferent de categoria căreia îi aparține, prin nivelul ridicat al jocurilor din faza ei finală și în fine, prin rezultatele de multe ori surprinzătoare pe care le-a înregistrat, Cupa și-a cîștigat aceleași drepturi ca și campionatul, în calendarul fotbalului nostru pe care îl întregește și îi dă o notă de atrăgătoare variație.

Contrar celor întîmplate în alte țări, cu fotbal destul de avansat, la noi Cupa s-a împămîntenit și nimic nu mai poate opri victorioasul ei mars înainte.

Pornită cu 65 de echipe în anul 1933, ajunsă la 122 în preajma războiului, Cupa a depășit în ultimii ani numărul de 2.000 de echipe participante.

Ea recrutează an de an noi și noi formații, pe care și le încorporează și a căror valoare tehnică o ridică prin contactul din ce în ce mai larg ce le asigură cu echipe de categorie superioară, îndeplinind rolul unui vast seminar pentru ridicarea calitativă a jocului.

In cei 25 de ani de existență Cupa R.P.R. numără numai 20 de cîștigători

Din cele 20 finale, Cupa R.P.R. a revenit de 12 ori echipelor din București și de 8 ori celor din țară.

Palmaresul, într-adevăr extraordinar pentru o competiție knok-out, consfințește supremația deținută de „F. C. Rapid" (fost C.F.R.) înainte de război și a „Casei Centrale a Armatei" după război. Ambele echipe bucureștene au cîștigat ele singure de 12 ori Cupa: F. C. Rapid de 7 ori (de 6 ori consecutiv) — 1934/1935, 1936/1937, 1937/1938, 1938/1939 1939/1940, 1940/1941 și 1941/1942 și C.C.A. de 5 ori (de 4 ori consecutiv) 1948/1949, 1950, 1951, 1952 1954/1955.

Este de remarcat că atît F.C. Rapid cît și C.C.A. nu au întîlnit niciodată de două ori în finală același adversar, fapt care confirmă odată mai mult valoarea constantă a celor două formații în fața cărora au trebuit să se încline ani de-a rîndul toată floarea echipelor românești.

Celelalte 8 victorii au fost împărțite între 5 echipe: Ripensia Timișoara și U.T.A. Arad cîte două, C.F.R. Timișoara, Metalul Reșița, C.S. Oradea și Știința Timișoara cîte una.

Cele 20 finale s-au terminat în general cu scoruri restrînse: un gol sau două goluri diferență.

Au fost totuși cîteva excepții: Ripensia — Universitatea Cluj 5:1, în 1934, Ripensia — Unirea Tricolor 5:1 în 1936, F. C. Rapid — Ripensia 5:1 în 1937, F. C. Rapid — Universitatea Cluj (Sibiu) 7:1 în 1942, C.F.R. Tr. Severin — Sportul Studențesc 4:0 în 1943.

In schimb, 4 finale nu au dat cîștigătorul decît după prelungiri: C.F.R. București — Ripensia 6:5 în 1935, C.C.A. — Flacăra Mediaș 3:1 în 1951, U.T.A. — C.C.A. 1:0 în 1953 și C.C.A. —I.C.O. 5:3 în 1955.

O singură dată în istoria Cupei, în 1940, nu au fost suficiente prelungirile spre a departaja pe finaliști, F. C. Rapid și Venus București. Dar de data aceasta nici alte două jocuri cu prelungirile respective nu au fost de ajuns. Abia în cea de a doua repriză a celei de a patra partide F. C. Rapid a reușit să smulgă victoria.

După război, în 1947, Cupa a început nu numai să recîștige terenul pierdut, ci, datorită condițiilor excepționale de dezvoltare create mișcării sportive din țara noastră, să-și accelereze ritmul de creștere depășind toate prevederile și bătînd toate recordurile.

Astăzi, prin numărul mare de echipe angrenate în desfășurarea ei, de ordinul miilor, și prin interesul enorm pe care-l stîrnește, Cupa R.P.R. a devenit una din cele mai mare competiții sportive ale țării.

Redăm în cele ce urmează rezultatele finalelor înregistrate de-a lungul anilor:

1933/34 Ripensia Tim. — Universitatea Cluj 5-0 (2-0)
1934/35 C.F.R. Buc.—Ripensia Tim. 6-5 (2-1, 5-5)
1935/36 Ripensia Tim.—Unirea Tricolor Buc. 5-1 (1.0)
1936/37 Rapid Buc.—Ripensia Tim. 5-1 (1-1)
1937/38 Rapid Buc.—C. A. M. T. Tim. 3-2 (2-0)
1938/39 Rapid Buc.—Sportul Studențesc Buc. 2.0 (1-0)
1939/40 Rapid Buc.—Venus Buc. 2-2 (2-1, 2-2), 4-4 (2-1, 3-3), 2-2 (0.0, 1-1), 2-1 (0-0)
1940/41 Rapid Buc.—Unirea Tricolor Buc. 4-3 (1-1)
1941/42 Rapid Buc.—Universitatea Cluj (Sibiu) 7-1 (4-0)
1942/43 C.F.R. T. Sev.—Sportul Studențesc Buc. 4-0 (2-0)
1943/44 Intreruptă
1944/47 Nedisputată.
1947/48 I.T.A. Arad—C.F.R. Timișoara 3-2 (1-2)
1948/49 C.S.C.A. Buc.—C.S.U Cluj 2-1 (1-0)
1950 C.C.A. Buc. — U.T.A. Arad 3-1 (1-0)
1951 C.C.A. Buc.—Flacăra Mediaș 3-1 (0-0-, 0-0, 1-1)
1952 C.C.A. Buc.—Flacăra Ploești 2-1 (1-0)
1952/53 U.T.A. Arad—C.C.A. Buc. 1-1 (0-0, 0-0, 1-0)
1953/54 Metalul Reșița—Dinamo Buc. 2-0 (2-0)
1954/55 C.C.A. Buc.—Progresul I.C.O. Oradea 6-3 (0-1, 3-3, 5-3)
1955/56 Progresul I.C.O. Oradea—Metalul C. Turzii 2-0 (0-0)
1956/58 Știința Timișoara—Progresul Buc. 1-0 (1-0)

O. LUCHIDE

Cutia cu scrisori

RAȚIU SUCIU IOAN-Cîmpia Turzii: Ne-a bucurat foarte mult primirea scrisorii dv. Observația ce o faceți în prima parte a scrisorii este întrutotul adevărată. La întrebarea dv. vă răspundem că atleții unguri nu dețin în prezent nici un record mondial în probele clasice.

ȘAITIȘ DRAGOMIR-Hunedoara: Jucătorul romîn de tenis de masă Radu Negulescu s-a născut la Bistrița.

C. S. APOSTOL — Sibiu: Jucătorului de fotbal, Alexandru Ene de la Dinamo, îi puteți scrie pe adresa clubului, care este următoarea: str. Ștefan cel Mare nr. 43, raionul 1 Mai, București.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzori din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Sportivi romîni în întîlniri internaționale

Un grup de atleți romîni se află în R. P. Chineză, unde se pregătește și susține o serie de întreceri amicale în compania atleților chinezi. De trei ori în decurs de cîteva zile, maestra emerită a sportului, Iolanda Balaș, recordmană mondială și campioană europeană la săritura în înălțime, a trecut ștacheta înălțată la 1,80 m. demonstrînd astfel forma excelentă în care se află și lăsînd să se întrevadă perspectiva doboririi actualului record mondial (1.83).

Vizita atleților noștri în R. P. Chineză contribuie și mai mult la strîngerea legăturilor frățești dintre sportivii celor două țări prietene. (In clișeul nostru, Iolanda Balaș discutînd cu campioana R. P. Chineze la săritura în înălțime, Cen Fen-jun).

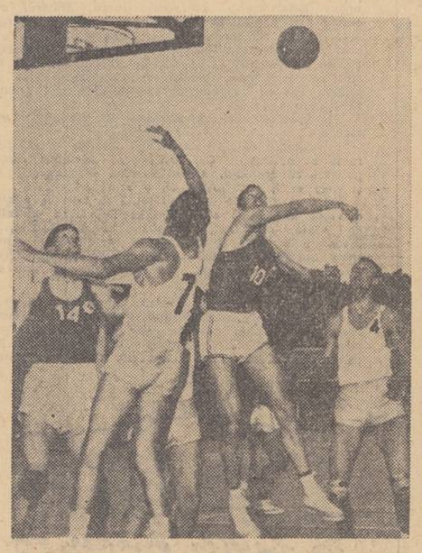

In campionatul european de baschet, care se desfășoară actualmente în Turcia, echipa R.P.R. s-a calificat în semifinale. (In clișeu, o fază dintr-un meci susținut de echipa R.P.R. în cadrul campionatului european).

La Lucerna, în Elveția, se desfășoară campionatele europene de box, la care participă și un lot de boxeri romîni. (In clișeu, un aspect din meciul pe care reprezentantul nostru Mircea Dobrescu l-a susținut și l-a cîștigat în fața polonezului Kukier).

„Cupa Dinamo" la volei s-a bucurat de un frumos succes de public, care a admirat jocul de bună valoare al tuturor echipelor participante. Competiția a fost cîștigată de Dinamo București la băieți și de Dinamo Moscova la fete. (In clișeu, o fază din întîlnirea Dinamo București—Dinamo Moscova (masculin).

Prima ediție a „Cupei Victoriei", la rugbi, desfășurată săptămîna trecută în Capitală, a coincis cu un succes al rugbiștilor noștri, care au întrecut reprezentativa R. P. Polone, R. Cehoslovace și R. D. Germane. (In clișeu, tov. Mihai Niculescu, vicepreședintele Federației Romîne de rugbi, înmînînd Cupa Victoriei căpitanului echipei R.P.R., Gh. Pîrcălăbescu).

INSEMNARI

Atenție la delegarea arbitrilor

Cele trei etape care au mai rămas în campionatul categoriei A de fotbal cuprind jocuri decisive atît pentru desemnarea campionului țării, cît și a celor două echipe care vor retrograda în categoria B. Este firesc deci interesul pe care-l stîrnesc cele 19 meciuri (inclusiv restanța Steagul Roșu—U.T.A.) care mai sînt de jucat. Importanța acestor întîlniri, starea de spirit specifică unor dispute cu caracter hotărîtor, impune însă un puternic autocontrol din partea jucătorilor și a antrenorilor, pentru ca meciurile să nu depășească limitele sportivității. Duminica trecută, în general, partidele s-au desfășurat fără incidente serioase și aceasta este un lucru bun. Un singur incident penibil s-a petrecut sîmbătă, în partida Dinamo—Farul și cel care l-a provocat a fost arbitrul E. Bucșa-Sibiu.

Faptele sînt prea cunoscute și nu mai este cazul să le reamintim. Ceea ce trebuie reținut este însă că delegarea unui arbitru mai puțin experimentat într-o întîlnire atît de importantă nu a fost cîtuși de puțin potrivită.

In cele trei etape cîte mai sînt în campionatul categoriei A, federația de fotbal trebuie să facă apel la cei mai buni, la cei mai experimentați și mai energici arbitri, care să asigure jocurilor o desfășurare normală și să constituie o chezășie — prin deciziile lor juste, sigure și curajoase — că rezultatele nu vor fi viciate.

Arbitrii au sarcina, prin intervențiile lor atente, energice și prompte, să tempereze orice încercare de indisciplină sau de joc brutal și să asigure meciurilor un deznodămînt care să consfințească victoria celui mai bun.

Șt. R.

Atitudini nesănătoase

Săptămîna trecută am urmărit pe șoselele ardelene cea de a 8-a ediție a „Circuitului ciclist al regiunii Stalin", organizat de ziarul „Drum Nou" din Orașul Stalin.

Dacă tinerii concurenți au luptat cu un curaj admirabil, alergătorii consacrați ne-au decepționat. Mulți dintre ei au cedat pasul la primele dificultăți (Hora, Constantinescu, C. Moiceanu) iar alții au abandonat aproape fără motiv. O totală lipsă de seriozitate a manifestat Ludovic Zanoni (Dinamo), abandonînd în etapa a doua, în timp ce purta tricoul galben. Sub pretextul unei dureri la braț, Zanoni s-a întors la hotel după 20 km. de la start. După cîteva zile „accidentatul" a putut totuși parcurge pe motocicletă distanța București—Oradea. Un alt abandon care a stîrnit multe discuții a fost cel al lui Vasile Dobrescu (Victoria). După 4 etape, acesta se afla pe locul doi, la o secundă față de lider. In etapa 5-a Sibiu—Cluj, cînd mai erau 30 de km. pînă la sosire, Dobrescu a pus frînele, a descălecat de pe bicicletă și s-a urcat în ambulanță. Motivul? Dobrescu s-a „supărat" pe colegul său, D. Munteanu, pentru că acesta îl părăsise pentru cîteva clipe și a tras plutonul ceva mai tare pe malul Apoldului.

Aceste atitudini nesănătoase denotă că în rîndurile cicliștilor noștri fruntași persistă încă o mentalitate învechită, care duce la vedetism, comoditate, individualism, slăbirea spiritului de luptă, indisciplină. De aceea nu e întîmplător faptul că în ultima ediție a „Cursei Păcii" echipa noastră s-a comportat slab, tocmai ca urmare a unei insuficiente pregătiri moral-volitive.

I. G.

Adaptare după JACK LONDON

GOANĂ DUPĂ AUR

Ilustrații de BECA RIND

Lucile Arral, solistă a ansamblului liric din Dawson, propune lui Smoke ca împreună să-i facă o farsă celui mai bogat căutător de aur din localitate, Wild Water și în acest scop îi cere să achiziționeze toate ouăle de pe piață.

In noaptea aceea, către ora 11, Smoke fu trezit brusc din somn de către Shorty.

— Ce e băiete? De ce nu mă lași să dorm? se răsti, burzuluit, Smoke.

— Scoală, iubitule, scoală. Am vești importante. Vin de la Slavovici. Știi ce mi-a spus cînd m-a văzut? Că Wild Water umblă disperat să cumpere ouă. I-a oferit deja 5 dolari pe bucată. Cînd Slavovici i-a spus că nu mai are nici unul, Wild Water era gata să-l snopească în bătaie. „Shorty, mi-a spus în șoaptă Slavovici, ai să vezi că Wild Water o să vină să cumpere la voi. Cred că veți putea scoate pînă la opt dolari ouăl". „Opt dolari?" — i-am răspuns. „Drept cine ne iei? Zece dolari bucata sau nimic... Poți să i-o spui...".

A doua zi dimineața Smoke se întîlni din nou, din întîmplare, cu frumoasa Lucile Arral, în contextul de legume uscate.

— Totul e în cea mai perfectă regulă, îi șopti triumfător Smoke. Wild

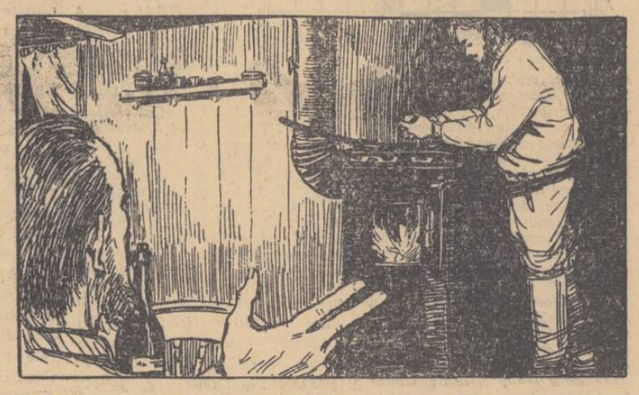

Water umblă disperat să cumpere ouă. Dar Slavovici l-a spus că Shorty și cu mine le-am acaparat pe toate.

Ochii Lucilei scînteiară de plăcere.

— Chiar acum mă duc să-mi iau dejunul. Am să cer chelnerului ouă și cînd îmi va răspunde că nu are, am să fac o mutră atît de tristă, încît să înduioșez și o inimă de piatră. Iar inima lui Wild Water este departe de a fi de piatră... Mai ales cînd e vorba de mine!

Smoke se reîntoarse acasă, în cabana unde Shorty, care îl aștepta cu masa, pregătise cafea, unt, lapte condesat, carne conservată și o farfurie cu pește prăjit. Se așezară și începură să mănînce, cînd Smoke se ridică deodată, se duse către sobă, luă o țigaie și o puse pe foc, apoi sparse un ou, un al doilea, un al treilea și ar mai fi continuat dacă Shorty n-ar fi intervenit energic:

— Ești nebun, frățioare? Ochiuri a zece dolari bucata? Neam de neamul nostru nu și-a permis asemenea lux...

— Gura... Stai să mai pun vreo trei... L-am văzut prin fereastră pe Wild Water îndreptîndu-se încoace. În cinci minute va bate la ușa noastră...

Într-adevăr, trecură mai puțin de cinci minute și se auziră bătăi în ușă.

— Intră!

Își făcu apariția Charley Wild Water, un vlăjgan tînăr și solid, înalt de aproape 6 picioare.

— Ce vizită plăcută! exclamă Shorty. Șezi, te rog și ia o gustare cu noi. Hei, Smoke, pune la prăjit cîteva ouă și pentru Wild Water. Pun pariu că n-a mai mîncat ouă de multe zile.

Smoke sparse încă trei ouă, iar peste cinci minute le puse aburinde, pe o farfurie, în fața musafirului.

— Ei, ce zici Wild, reluă conversația Shorty, așa-i că ne poate invidia și „lumea bună" din Statele Unite în ce privește hrana? Iată-ne pe toți trei tratîndu-ne cu ouă în valoare de 90 de dolari la un singur dejun...

— Dar... de ce spuneți că valorează 10 dolari bucata? Încercă să replice, puțin intimidat, Wild.

— Un lucru valorează prețul pe care poți să-l obții pe el, nu e așa?

— Da, dar...

— Nici un dar. Asta-i prețul. Zece dolari bucata. Smoke și cu mine am organizat trustul ouălelor. Asta este... Își șterse cu pîine farfuria și suspină. Știi, Smoke, aș mai mînca un ou, două...

— N-ar trebui să faceți risipa asta, observă Wild. E indecent...

— Prostii! Smoke și cu mine înotăm în ouă...

Wild Water își goli farfuria, apoi se adresă celor doi tovarăși:

— Spuneți, băieți, vreți să-mi faceți o mare favoare? Ei bine, vindeți-mi sau împrumutați-mi măcar o duzină din ouăle voastre.

— Cu plăcere, răspunse Smoke. Știu foarte bine ce înseamnă să duci dorul unui ou. Dar nu sîntem atît de săraci încît să ne apucăm să vindem cîteva ouă unui oaspe al nostru. Nu, asta nu. N-o să te coste nimic.

În clipa aceea, un zgomot sec sub masă îl avertiză pe Smoke că Shorty se enervase.

— Cît ai spus, Wild Water? O duzină?

Wild Water, triumfător, făcu un semn afirmativ.

— Du-te, Shorty și prăjește-i o duzină de ouă. Îl înțeleg.

Dar Wild Water întinse mîna pentru a-l reține pe Shorty, care se îndrepta spre sobă cu țigaia în mînă.

— Dragii mei, dar eu nu v-am cerut ouă prăjite. Le vreau așa, crude, în coajă.

— Ca să le iei cu d-ta?

— Da, așa gîndisem.

— Păi asta nu mai e ospitalitate, dragă Wild, asta este comerț curat, spuse Shorty.

Iar Smoke adaogă:

— Asta e altă poveste, Wild Walter. Credeam că vroiai să le mănînci. Nu uita însă că noi am cumpărat ouăle în vederea unei speculații...

— Bine, bine, răspunse enervat Wild Walter, am să le plătesc. Cît cereți?

(Va urma)

Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți

Victimele capitaliștilor

Sporturile cu motor sînt în mare vogă în apus. De fapt, nu este vorba de întrecerile de automobilism și motociclism în sine, în care iese în evidență măiestria piloților, ci de disputa acerbă dintre fabricile producătoare de mașini de curse. De la o vreme, chiar și trusturile petrolifere, interesate în vînzarea benzinei pentru automobiliști și motocicliști au intrat în arenă, luînd în „patronaj" diverse competiții ale sporturilor cu motor. Cum era și normal, concurența nu a întîrziat să devină sălbatică, ducînd la grave urmări, la jertfirea de vieți omenești. In lupta pentru întîietate piloții sînt nevoiți să atingă viteze nebunești, adesea ori mașinile lor zdrobindu-se în ciocniri cu alți rivali sau mistuindu-se în flăcări. Iar odată cu mașinile pier și nefericiții lor piloți. Nu de mult într-o conferință de presă, reprezentantul societății petrolifere „Shell" a „deplîns" moartea cunoscuților automobiliști Collins, Musso, Whitehead și Evans decedați pe pistele de concurs. Lista este însă departe de a fi încheiată. Într-adevăr zilele trecute a încetat din viață un alt automobilist: Harry Hinton, grav rănit într-un concurs organizat tot de casa „Shell".

Ce contează însă pentru afaceriști cîteva vieți cînd profiturile societății „Shell" sînt în continuă creștere!

Intervine tribunalul...

Cu cîtva timp în urmă, s-a disputat meciul de rugbi dintre echipele Eauze și Qursbeille pentru campionatul departamentului Armagnac-Bigorre (Franța). Dacă rezultatul contează mai puțin în schimb comportarea jucătorului Vignalet din echipa Qursbeille merită a fi reținută. El a avut tot timpul meciului o atitudine huliganică, lovindu-și cu brutalitate adversarii. La un moment dat el l-a lovit sălbatec pe tînărul jucător Labat din echipa adversă, care se afla culcat la pămînt. Incidentul a făcut nu numai obiectul unei plîngeri la comisia de rugbi Armagnac-Bigorre ci și a unei reclamații la tribunalul corecțional din Tarbes. Judecînd cazul tribunalul l-a condamnat pe brutalul jucător la 15 zile închisoare și plata unei amenzi.

REVEDEREA

Ediția din acest an a „Cursei Păcii" a prilejuit, pe lîngă întrecerea plină de neprevăzut a sportivilor participanți și unele momente emoționante, desfășurate în afara cadrului propriu zis al competiției. Un asemenea moment l-a constituit revederea pe străzile Berlinului dintre mecanicul echipei din Monaco, Gino Bartolucci și prietenul său, Franz Dahl, care trăiește în R. D. Germană. Bartolucci, italian de origină, a fost silit să-și părăsească țara în anul 1922 din cauza persecuțiilor fasciștilor italieni. El s-a refugiat în Franța și în anul 1936 a plecat să lupte în Spania, în rîndul brigăzilor internaționale. Aici l-a cunoscut el pe germanul Franz Dahl, de care îl leagă o strînsă prietenie. Au trecut de atunci 23 de ani și iată că acum, la 1 mai 1959, Gino Bartolucci s-a întîlnit din nou cu prietenul său din anii războiului civil spaniol. O revedere emoționantă, care a arătat că scurgerea anilor nu a putut face să fie date uitării amintirile scumpe unei prietenii închegate în lupta antifascistă.

Cum s-au născut actualele denumiri ale sporturilor?

Originea celor mai multe sporturi se pierde în negura anilor. De-a lungul veacurilor, trecînd de la un popor la altul, sporturile și-au schimbat deseori nu numai „regulile" de desfășurare ci și denumirea. De pildă, fotbalul, unul din cele mai vechi sporturi, a cărui origine este pare-se chineză, s-a numit „la soule" la normanzi, „il calcio" la florentini, iar mai apoi „football" la britanici. Hocheiul pe iarbă, care a apărut pe lume cu mult înaintea confratelui său de... iarnă, hocheiul pe gheață, s-a numit mai întîi „șogan" în Persia, de unde a trecut la greci și romani, ajungînd apoi la francezi. Aceștia l-au botezat „hoquet" împrumutîndu-i numele bastonului cu care păstorii își mînau turmele. Englezii l-au importat de la vecinii lor de peste canal și l-au anglicizat numele, spunîndu-i „hockey". De altfel, englezii sînt specialiști în acest domeniu. Astfel, ei își arogă paternitatea boxului modern, susținînd că după decăderea pugilatului antic, renașterea acestui sport s-ar fi produs pe pămînt britanic. Ei susțin în acest sens că primul boxer al timpurilor moderne ar fi un anume Tomm Figg care și-a făcut apariția în anul 1719 la un circ din Londra, provocînd la întrecere pe oricare dintre spectatorii ce ar fi vrut să se bată cu el. Britanicii „omit" însă unele date istorice, și anume că încă în secolul al X-lea, luptele cu pumnii au fost folosite pe pămîntul rusesc, în oastea cneazului Sviatoslav. In anul 1274, mitropolitul Kirii afurisea pe cei care nesocoteau „sărbătorile dumnezeiești" și în loc să meargă la biserică se țineau de „obiceiul" drăcesc al bîlciomaților „elini" și anume se băteau cu pumnii! Denumirea lui a rămas englezească, provenind de la cuvîntul „box" care înseamnă lovitură.

Dar celelalte sporturi de unde își trag numele?

Gimnastica își are originea în cuvîntul grecesc „gymnazein" care înseamnă „a exersa". Denumirea de „canoe" provine din numele pe care-l purta ambarcațiunea primitivă folosită de indienii din Nordul Americii, iar denumirea de „caiac" își are obîrșia în numele pe care-l poartă ambarcațiunile eschimoșilor. Baschetul, joc inventat de americani, își trage numele din cuvîntul englezesc „basket" care înseamnă „coș". Tot din limba engleză provine și cuvîntul „bobsleigh" care are semnificația de „sanie cu cîrmă". Altă origină lingvistică este cea a tenisului. El s-a numit mai întîi, la italieni „tieni" (ceea ce înseamnă „ține" după expresia folosită de jucătorul care lansa prima minge). Englezii, din nou specialiști în materie l-au importat și l-au botezat de îndată „tennis"! Sport cu origină într-adevăr britanică, rugbi-ul, care poartă numele orașului Rugby în care, în anul 1823, elevul William Ellis a inventat acest joc.

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

ANUL III * Nr. 87 * Sîmbătă 6 iunie 1959 * 8 pagini — 1.50 LEI

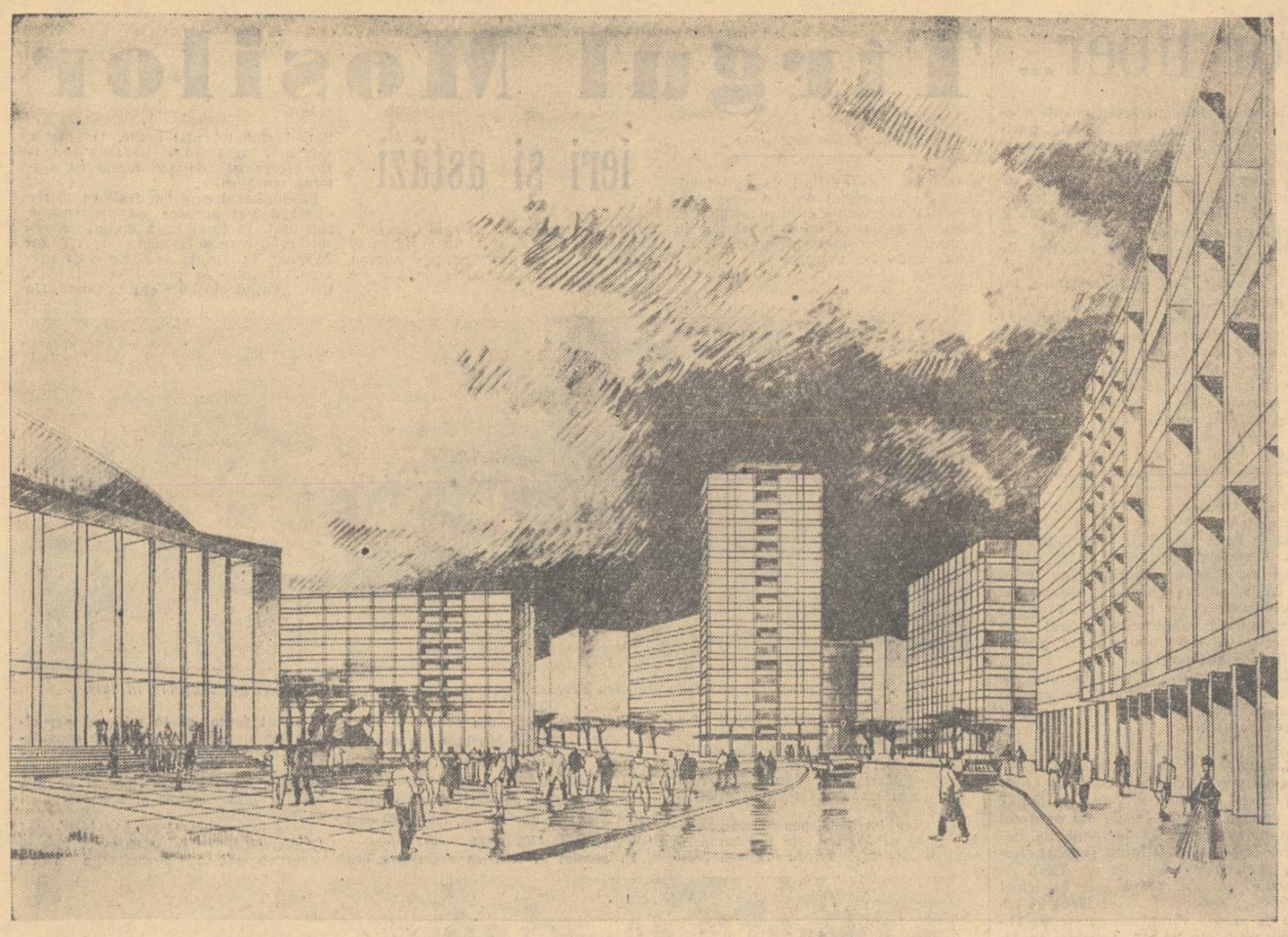

Vedere generală a blocurilor de locuințe ce se construiesc anul acesta în piața Palatului R.P.R. Între ele se detașează blocul turn care va avea 15 etaje.

CONSTRUCȚII NOI ÎN BUCUREȘTI

În acest număr:

O vizită la un magazin moscovit

Corespondență telefonică specială

◆

Un nou film romînesc

Prima melodie

◆

MEMORATORUL ELECTRONIC

◆

NOUTĂȚI MEDICALE

◆

Modă
Sfaturi practice
Cosmetică

◆

Din actualitatea Campionatului categoriei A de fotbal

Noutățile din domeniul construcțiilor au devenit obișnuite pentru cetățeni. Sînt citite cu interes și comentate cu aprindere, ca niște lucruri firești, care fac parte din faptele cotidiene ale vieții noastre noi.

Construcțiile despre care vrem să-i informăm azi pe cititorii noștri le sînt cunoscute deocamdată doar din fotografia machetei apărută în ziare, înfățișînd piața Palatului Republicii într-o nouă sistematizare. O parte din aceste construcții — așa cum s-a arătat — vor fi terminate pînă la sfîrșitul acestui an.

Solicitînd sprijinul proiectanților și al constructorilor, lăsîndu-ne puțin purtați pe aripile imaginației, vom reuși să cunoaștem, mai înainte ca siluetele clădirilor să fie înălțate, cum vor arăta construcțiile de pe locurile unde azi nu sînt decît mari șantiere...

Cele nouă blocuri

De jur împrejurul sălii, așezate în forma unui dreptunghi fără una din laturi, se vor înălța nouă blocuri. Blocurile însumează vreo 862 apartamente, dintre care în principal apartamente de 2 și 3 camere ca și cîteva garsoniere și apartamente de patru camere.

Respectînd cerințele tehnicii înaintate, avînd un stil simplu, dar modern, cele nouă blocuri prezintă o serie de caracteristici interesante. Opt dintre ele vor avea opt și nouă etaje, iar unul, așa-numitul bloc turn, va avea 15 etaje. Toate vor avea spațioase terase acoperite și fațade vesele, datorită folosirii la finisare a unor culori discrete și plăcute. Fațadele vor fi înveselite și de geamurile armate colorate care se vor folosi la balustrade. Ferestrele mari, orizontale, balcoanele largi, vor asigura lumina necesară.

Geamurile armate colorate (geamuri turnate pe o împletitură fină de sîrmă) nu constituie singurul material nou care se folosește în construirea acestor blocuri. E cazul să amintim și de faptul că zidurile interioare sînt construite din beton turnat în cofraje de inventar iar cele exterioare vor fi executate din prefabricate din granulit, că toate încăperile vor avea pe jos lignoplast, un material plastic în genul linoleumului, foarte practic pentru gospodine, dar și avantajos în ceea ce privește zgomotul, întrucît asigură o izolare fonică, că la ferestre se vor pune jaluzele din aluminiu eloxat, care prezintă avantajul că nu se zgîrie și este colorat foarte divers, că pereții vor fi îmbrăcați în tapete speciale...

În ceea ce privește apartamentele, ele sînt decomandate, adică din vestibul se poate intra în cele două camere prin intrări separate, iar 44 dintre ele vor fi apartamente „duplex" (vor avea scări interioare, ocupînd un spațiu pe două etaje).

În general, la parterul blocurilor vor fi diverse unități comerciale. De pildă, în blocul nr. 3 se va deschide un magazin „Gospodina" și un bufet expres, în blocul 4 un magazin de încălțăminte, în blocul 6 unul pentru produse de artizanat, în blocul turn o mare cofetărie care va ocupa tot magazinul, iar în blocul 8 un oficiu P.T.T. și C.E.C. ca și o florărie.

Blocurile 3, 4, 5, 6, și 7 au un portic dedesubt, care la blocul 5 corespunde cu partea cealaltă a străzii. În afara spălătoriilor din fiecare bloc, într-unul din ele va exista o spălătorie comună de cartier, la fiecare scară mai amplă s-au prevăzut garaje pentru biciclete și cărucioare și chiar garaje speciale pentru motociclete.

Blocurile ale căror proiecte au fost întocmite de un colectiv format din arh. L. Garcia, arh. T. Niga, arh. A. Moisescu, arh. Gh. Filipeanu, ing. H. Bowerman și ing. E. Baiculescu, au început să se contureze. La șase dintre ele se lucrează fundațiile în beton, iar celelalte trei se află în faza de escavații. Constructorii, întreprinderea de șantier București a Trustului de construcții nr. 1, se străduiesc să ridice toate blocurile în termenele fixate. Ele trebuie să fie terminate la sfîrșitul acestui an.

Noua sală a Palatului Republicii Populare Române

Ați văzut-o în fotografia machetei, purta numărul 3. Ați observat și cum e așezată. Ne permitem totuși să vă amintim că ea este legată direct de Palat printr-o scară monumentală, intrarea fiind prin strada Luterană, prin piața nou creată, unde este acum parcul Palatului. Are o formă trapezoidală rotunjită la colțuri și e acoperită de o cupolă, a cărei înălțime — de la nivelul terenului — este de 28,80 m. Cornișa principală are o înălțime de circa 16 m, ceea ce corespunde unei clădiri cu șase etaje. Noua sală e înconjurată de galerii ample de acces, foaiere, fumoare, are un bufet așezat la etajul II. În ceea ce privește stilul arhitectural al sălii s-a urmărit armonizarea cu arhitectura existentă a Palatului și a blocurilor care se vor înălța de jur împrejurul ei, ca și respectarea cerințelor tehnicii avansate.

Minuscula sală care se poate vedea în cunoscuta fotografie a machetei are în realitate — în interior — dimensiuni de 52 m pe 57 m, adică o

Lucia MANOLESCU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

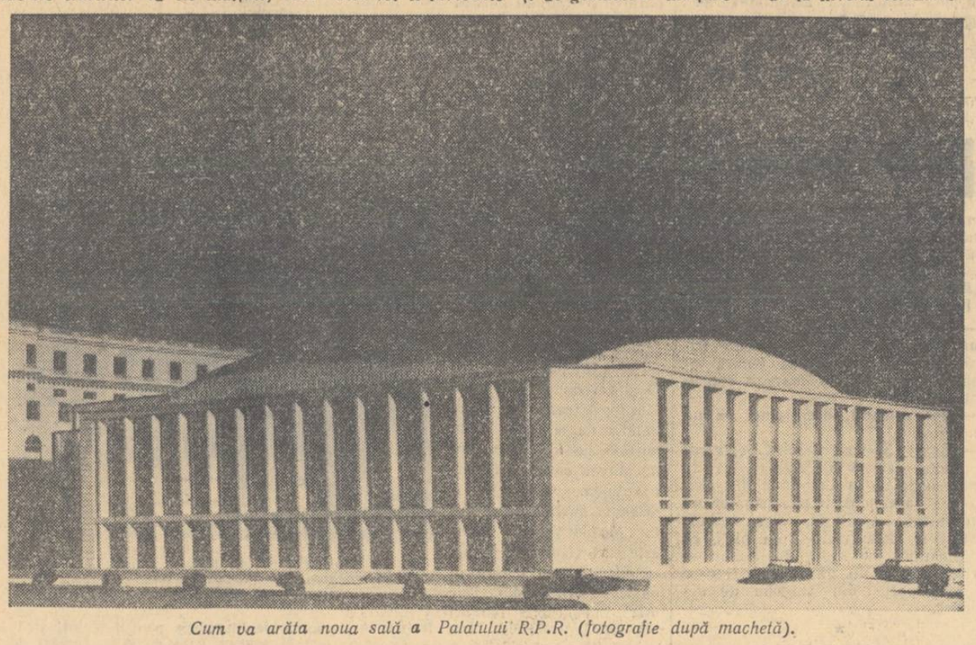

Cum va arăta noua sală a Palatului R.P.R. (fotografie după machetă).

Interviu despre vinuri

În cărțile de specialitate se arată că „Vinul înveselește inima omului". Unii vor spune: „Asta o știm cu toții!" Este adevărat. Bineînțeles, cu excepția celor care n-au băut vin în viața lor (dacă se poate vorbi de așa ceva la noi, unde vița de vie se cultivă în toate regiunile țării). Alții vor obiecta: „Nu orice vin înveselește inima omului!" Și asta este adevărat. Și fiindcă am ajuns la categorisiri, se pare că vinurile românești, în majoritatea lor, nu sînt lipsite de această însușire. Dimpotrivă. Mărturie ne sînt — între altele — rezultatele recentului concurs internațional de vinuri de la Klosterneuburg-Viena (și parcă numai a acestuia!...) unde vinurile noastre au satisfăcut cele mai exigente „inimi" din comisia de degustare.

Așa cum s-a anunțat în ziare cu o săptămînă în urmă, țara noastră a prezentat la acest concurs internațional 15 probe de vinuri din stațiunile experimentale ale Institutului de Cercetări Horti-viticole, din gospodăriile agricole de stat, din unitățile Fructexport-ului și ale Departamentului Industriei Alimentare. Din acestea, 13 probe au fost medaliate: 4 cu medalii de aur, 8 cu medalii de argint și 1 cu medalie de bronz. De remarcat faptul că medaliile de aur au revenit unor vinuri (Tămîioasă de Pietroasele, Grasă de Cotnari, Pinot noir și Cabernet-Sauvignon de Valea Călugărească) care au fost medaliate și cu prilejul altor concursuri internaționale. De unde se poate trage concluzia că vinul bun, tot bun rămîne...

În legătură cu cele relatate mai sus prezentăm și părerea unuia din cei zece membri ai comisiei de degustare de la concursul amintit. Este vorba de dr. FERDINAND ENGEL, profesor la Facultatea de Agricultură din Viena, care — la invitația Ministerului Agriculturii și Silviculturii — ne vizitează în prezent țara.

— Pînă în acest an — a spus domnia sa — la noi în Austria se organizau, anual, concursuri de vinuri pe plan republican. La primul nostru concurs internațional de vinuri a fost invitată să participe și Romînia. Întrucît au sosit ceva mai tîrziu, vinurile românești le-am degustat separat, fără să fi avut cu ce le compara. Cu toate acestea, ele s-au impus prin armonie, finețe și prospețime, cîștigînd numeroase medalii de aur și argint. Gustul și aroma vinurilor româ-

Ing. Vasile CIAUȘU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

CULTURA ȘI ARTA ÎN R.S.S. BIELORUSĂ

BIELORUSIA... Republică unională în partea de apus și miază-noapte a Uniunii Sovietice. Vitebsk-ul, Gomelul, Orșa, evocă anii crînceni ai războiului. În 1944 — anul victoriilor hotărîtoare — trufașele divizii hitleriste și-au găsit pieirea, precum odinioară cavalerii teutoni, pe timpul lui Alexandr Nevski, în păduri și mlaștini, la Narva și pe malurile Dvinei de nord. Era a cincea „mare lovitură" a armatei sovietice, căreia legendarele detașamente de partizani îi adăugau, din spatele frontului, loviturile drepte și răzbunătoare ale oamenilor pămîntului bielorus, greu încercat în anii singeroasei ocupații fasciste.

Cine n-a auzit de tractoarele fabricate la Minsk? La Minsk, Vitebsk, Gomel, înflorește o puternică industrie metalurgică, principala ramură a industriei bieloruse. Industria constructoare de mașini din Bielorusia a produs, în 1956, de 25 de ori mai mult ca în 1940.

Prin mijlocirea celebrului ansamblu condus de Moiseev am cunoscut grațioasele dansuri bieloruse: „Bulba", „Leavoniha".

Am citit despre Polesia în paginile lui Kuprin, am văzut și un film care ne-a transportat în acele locuri.

Nume de orașe care evocă războiul, cîteva informații despre mașinile Minskului, două trei dansuri văzute cîndva, cîntecul „Kalinka", un film despre Polesia... Din păcate cunoștințele multora dintre noi despre Bielorusia se mărginesc la atît.

★

A intrat în tradiția manifestărilor închinate prieteniei romîno-sovietice, alături de „Luna prieteniei", organizarea unor decade sau zile ale culturii și artei republicilor sovietice unionale. În cursul acestor manifestări ale prieteniei am avut prilejul să primim în mijlocul nostru valoroase colective artistice, soliști de frunte, delegații de oameni de cultură. Coriștii și dansatorii, soliștii tradiționalelor instrumente populare și cîntăreții de operă ne-au adus alături de mesajul cald al prieteniei, solia unei arte viguroase cu care cei mai mulți dintre noi comunicăm întîiași dată, adăogînd cunoștințelor, deseori sumare, despre poporul respectiv, noi date, noi impresii, noi simpatii...

Anul acesta la numai cîteva zile după ce în Uniunea Sovietică o republică vecină cu Bielorusia a sărbătorit „Zilele culturii și artei românești" între 7-16 iunie se desfășoară în toată țara „Zilele culturii și artei R.S.S. Bieloruse". Prietenii din republica frățească ne-au vestit sosirea unor reprezentanți de seamă ai artei bieloruse.

Să-i cunoaștem:

ANSAMBLUL DE STAT BIELORUS DE CÎNTECE ȘI DANSURI POPULARE. — În 1952 lua ființă corul bielorus de stat, mare ansamblu format din o sută de artiști proveniți, cei mai mulți dintre ei, din mișcarea de amatori. De la înființare și pînă în prezent, corul și-a îmbogățit repertoriul pînă la 200 cîntece populare. Cîțiva ani mai tîrziu, colectivul artistic s-a transformat în Ansamblul de Stat Bielorus de cîntece și dansuri.

V. BALTAG

• *(Continuare în pag. 4-a)*

Soprana TAMARA SIMKO, artistă emerită a R.S.S. Bieloruse.

TÎRGUL MOȘILOR IERI ȘI ASTĂZI

Culori în nuanțele cele mai diferite se îmbină în arabescuri originale, în desene mai stîngace sau mai meșteșugite, în fiecare colțișor, pe fiecare obiect de distracție sau pe micile clădiri ce întruchipează niște adevărate magazine de desfacere.

Zgomotele sînt și ele diferite, uneori stridente, dar îmbietoare. O melodie de dans amuză pe cei care se răcoresc bînd bere la tarapanaua „Cîmpul Moților", o grădină de vară mai mică, împrejmuită cu o pînză viu desenată, alta cu accente mai triste, încercînd să sugereze o țară îndepărtată din orient, distrează pe cei care s-au încumetat să intre într-un pavilion „oriental", unde vor asista la năstrușnice întîmplări pe care le vor crede adevărate deși nu sînt decît niște iluzii optice. Muzica specifică a călușeilor ce se învîrtesc într-un iureș nebun e alcătuită dintr-o melodie puțin monotonă, dar săltăreață, pe care o execută cu patos o echipă de muzicanți cu instrumente de suflat. Insfîrșit, spre seară, spectacolele Circului de Stat, care și-a instalat arena într-unul din colțurile tîrgului, sînt însoțite de muzica foarte cunoscută pentru cei mai mulți dintre amatorii de circ.

La un moment dat te simți ametit de colorit, de zgomot, de diversitatea distracțiilor. Nu știi unde să te oprești. Te interesează „zidurile curajului", vrei să-ți încerci norocul la tragerile la țintă sau să-ți încerci puterea cu ciocanul; te-ar amuza spectacolele de iluzii optice și grozav ți-ar plăcea să te învîrtești în lanțuri sau... poate să te dai în bărci..

Dar cumpărăturile, cînd le faci? În standuri speciale stau așezate la vedere grămăjoare de legume și fructe. Se întrec producătorii, cine să le prezinte mai bine, cine să aducă marfă mai proaspătă și mai frumoasă. Cumpărători sînt o mulțime, dar au și de unde alege...

Pe lîngă acestea, răspîndite în partea din fund a tîrgului, sînt prezentate diferite articole de îmbrăcăminte, confecții sau țesături, articole de menaj

Marian FLORESCU

(Continuare în pag. 2-a)

Intrarea în Tîrgul Moșilor 1959.

Construcții noi în București

(Urmare din pag. I-a)

deschidere cam cît a bulevardului Magheru din Capitală și un volum total de 32.000 m.c. Concepția de plan aplică principiul unei săli totale, în care balconul, situat de jur împrejurul parterului se unește cu acesta de-a lungul celor doi pereți laterali. Gîndiți-vă la un imens amfiteatru ce poate adăposti 3000 de persoane, în care parterul închide o formă de potcoavă pentru 1000 de locuri. In afară de acestea un podium în față va putea asigura, în cazul unor ședințe, locuri pentru încă 140 de persoane. Forma sălii și felul în care sînt așezate scaunele permit — în ciuda distanțelor foarte mari — o vizibilitate perfectă. La parter se vor instala fotolii comode, cu măsuțe rabatabile, iar tot balconul va fi prevăzut și el cu fotolii de sală de spectacole de prima categorie.

Fiind destinată spectacolelor artistice de masă de orice gen (balet, concert, cinematograf) ca și mitingurilor sau congreselor naționale și internaționale, noua sală a Palatului Republicii Populare Romîne are o scenă imensă — o suprafață de 300 m. p. și o deschidere de 30 m — care este de două ori și jumătate mai mare decît scena Teatrului de Operă și Balet. S-a prevăzut și un loc special pentru o orchestră de 50-60 de persoane. In cazul unui mare concert, podiumul poate adăposti pînă la 500 persoane, orchestră și cor.

Intrucît sala va putea prezenta și filme, ea are un ecran lat de cinemascop — 21 m lățime pe 8 m înălțime — de patru ori mai mare ca ecranul unui cinemascop obișnuit.

Capacitatea neobișnuită a sălii, ca și necesitățile de a asigura condiții optime pentru toate genurile de manifestări, a ridicat probleme destul de dificile în ceea ce privește acustica și luminatul.

Intr-o sală de dimensiunile arătate, la o vorbire normală, nu se poate auzi bine, iar la o amplificare prea puternică se naște și un ecou puternic. După expresia specialiștilor „sala a trebuit tratată absorbant", adică au trebuit găsite mijloacele ca sunetele puternice să se piardă ca într-un spațiu liber. Pentru a se asigura o audiție normală, ca și inteligibilitatea vorbirii, se vor instala 1500 difuzoare în spătarele scaunelor. In cazul unor concerte, sînt folosite 150 difuzoare mari, care pot crea ambianța necesară unei mari săli de concerte.

Luminatul sălii e și el neobișnuit. Lumina, care va fi aceea a unei zile însorite, este asigurată printr-un amestec de lumină fluorescentă rece (pentru a nu produce căldură) cu lumină obișnuită. Ea poate crește la orice intensitate și descrește după necesități. Acest lucru permite filmarea, transmiterea la televiziune sau fotografierea fără nici un proiector special, numai prin mijloacele sălii.

O atmosferă plăcută, vara răcoroasă și iarna caldă, dă aerul condiționat care se schimbă de șase ori într-o oră. In fiecare oră pătrund în sală 180.000 m.c. de aer condiționat, cald sau rece, iar canalele de climatizare au o lungime de nici mai mult nici mai puțin decît 10 kilometri...

In sfîrșit, o serie de anexe completează această sală. In primul rînd trebuie să spunem că instalațiile tehnice ocupă două etaje întregi. Și amintim aici că printre acestea sînt și instalațiile care asigură traducerea simultană în opt limbi a unei cuvîntări și ascultarea ei la cască. Există apoi cabine pentru actori, birouri de lucru, săli de ședințe.

Vă interesează desigur și stadiul actual al lucrărilor. Vă putem spune că sala Palatului, al cărui proiect aparține arhitecților Horia Maicu, Tiberiu Rici și Șerban Ignace, se înalță deja în schelet și are lucrări de zidărie pînă la etajul IV. S-au montat mare parte din conductele pentru încălzire, alimentare cu apă, canalizare, canale de aclimatizare a aerului. De asemenea, începe lansarea fermelor metalice (un fel de poduri) care vor susține învelișul cupolei și plafonul sălii.

Lucia MANOLESCU

Aspect de pe șantierul de construcții din jurul Palatului Republicii. In prim plan, se lucrează la fundațiile blocului 8; în planul secund, profilul noii săli a Palatului; în mijloc, una din macaralele-turn amenajate pe șantier.

Fotografia: Nicu VASILE

In timpul lor liber...

Ai în fața ta un om despre care vrei să scrii. Stărui cu privirea asupra lui, îți întipărești bine în minte culoarea ochilor căutînd să-i surprinzi în adîncimea privirii, gînduri, trăsături de caracter. Stăruința aceasta îl pune de multe ori în încurcătură, iar carnetul pe care notezi răspunsurile la puzderia de întrebări puse, iscă o anumită stînjeneală, interlocutorul sau interlocutoarea ta se sfiește parcă să-și destăinuie anume gînduri intime în fața creionului tău gata să le consemne în cîteva rînduri așternute în grabă...

Creionul și carnetul stau netulburate pe o măsuță alăturată. Discuția se desfășoară mai vioi, mai apropiat. Pe figura deschisă, în privirea ce inspiră încredere, se întipărește o expresie de interes pe măsură ce discuția noastră se învîrtește tot mai mult în jurul unei teme preferate: educația copiilor.

Profesoara Maria Popescu, directoarea Institutului Pedagogic, vorbește calm, cu siguranța omului pentru care meseria este o veche pasiune. Copiii sînt pentru ea făpturi gingașe iar educația lor o treabă de cea mai înaltă răspundere. Impletite, sentimentele acestea, gîndurile acestea și-au găsit făgaș și în afara activității obișnuite a profesoarei. Maria Popescu este una din cele mai entuziaste și harnice activiste în comitetul raional al femeilor din raionul Lenin din Capitală. Sprijinirea activității grădinițelor de copii din raion de către colective de femei special alcătuite, poate să pară ceva obișnuit. Mai puțin obișnuită mi se pare o acțiune care e legată direct de numele Mariei Popescu. Atîtea mame își pun problema ce să facă cu copiii lor care merg la școală și rămîn apoi singuri acasă, nesupravegheați să-și facă lecțiile întrucît ambii părinți sînt în producție. Gospodine grijulii, mame care s-au oferit să supravegheze, pe lîngă copiii lor și alți copii ai căror mame muncesc, sînt nenumărate. Rezultatele sînt mîndria Mariei Popescu, sufletul acestei acțiuni. Unul din ele, spus la întîmplare: eleva Mariana Cristof era căzută la două obiecte în primul trimestru. Ajutată de gospodina Maria Leca, să-și facă lecțiile împreună cu fetița ei Dana, supravegheată îndeaproape cînd mama ei nu era acasă, Mariana a reușit să aibă acum numai note bune și să fie propusă chiar pentru a fi făcută pioneră...

Cu permisiunea Mariei Popescu am reluat carnetul și creionul notîndu-mi numele elevei mai sus citate, a mamei care a ajutat-o.

★

„...dragele și devotatele noastre femei au muncit cu mult elan, nu și-au precupețit timpul și nici nu s-au temut de vremea rea. De la ele am avut cel mai mare sprijin la lucrările de pavare ale străzilor Oltului, Țepeluș, Jiului, Stoicănești, Zori de zi. Timp de 47 zile, au ieșit zilnic cîte 51 femei la muncă voluntară. S-au făcut 21.156 ore de muncă voluntară pe strada Oltului, 9000 ore pe str. Țepeluș. In total, în circumscripțiile 191, 193, 194, 195 și 196 s-au strîns 70.756 ore de muncă voluntară... Cîteva rînduri spicuite dintr-un raport al unui comitet de stradă. Aprecieri foarte călduroase la adresa „dragelor și devotatelor noastre femei"...

Ea e una dintre ele. Nu prea tînără după aspect dar vioaie și energică după mișcări, puțin repezită la vorbă, gospodina Maria Constantinescu are mare trecere la gospodine. Pavarea străzii Oltului, unde stă și ea, au făcut-o în special femeile. La amenajarea celor 12 spații verzi, a celor 5 terenuri de sport pentru copii tot ele au adus un aport substanțial. Gospodină și activistă obștească, femeie cu inițiativă, cu suflet! Ea e una dintre cele multe.

De numele și munca lor sînt legate lucruri ce au schimbat ca peste noapte, aspectul neîngrijit și mizer al cartierelor de altădată. In parcul Pecineaga, din cartierul Rahova sburdă acum copii, joacă mingea sau se dau în balansoare, pe bănci se odihnesc la soare bunicii, iar în aleile de plopi se retrag discret îndrăgostiții. In fiecare alee, la fiecare pom sau floare mîinile de femei au minuit lopata, au săpat, au netezit pămîntul. La Piața Ghencea, la cele trei școli care se construiesc în raion, femeile au făcut alte multe ore voluntară pentru munci necalificate. Zeci de mii de ore au lucrat femeile organizate în cele 60 brigăzi de muncă voluntară care există în raion. Gospodina Maria Constantinescu e una dintre femeile ce se pot mîndri cu activitatea lor obștească. Și asemeni ei, Georgeta Pandele, Lidia Caicicovschi, Vera Popescu, Ana Rotărescu...

Lia MĂNESCU

Tîrgul Moșilor ieri și astăzi

(Urmare din pag. I-a)

o mulțime de dulciuri de tot felul. Unitățile comerțului de stat s-au străduit să le prezinte cît mai atrăgător, începînd de la cadru și terminînd cu expunerea celor mai mici produse. Intreprinderile de industrie locală din București își expun și ele produsele. Vrei să pleci cu o amintire de la Moși? Oprește-te, admiră oalele, farfuriile, figurile din lut sau articolele din lemn și împletituri făurite de artiști populari și cumpără unul din obiectele care îți-au plăcut. Ele reînvie imagini tradiționale ale Moșilor de altădată...

Iar dacă interesul pentru tradiționalul „Tîrg al Moșilor" te îndeamnă să cauți a afla ceva despre originea „Moșilor" și despre tîrgurile de altădată, urmărește cîteva evocări...

★

Intr-una din zilele cu soare calm de octombrie a anului 1631, pe cîmpul cuprins între Dudești și Mărcuța (fostul spital central de boli nervoase) era fierbere mare. Se găseau aci armate ca frunza și iarba. Erau călărași, roșii de la Vedea, roșii de țară, căpităniile de la Neajlov, de Margine și de Ialomița, Verzișorii de Dîmbovița, Pandurii Olteniei, Plăeșii Munților, Vînători etc.

In ziua aceasta crîncenă au pierit mulți ostași. Au învins muntenii. Această luptă, pe care Nicolae Bălcescu o numește „bătălia de la Dudești", aducea consolidarea domniei lui Matei Basarab și instaurarea unei politici de pace și belșug în țară.

Intru cinstirea morților, bărbaților viteji care își jertfiseră viața pentru apărarea patriei, în cinstea „moșilor" acestora, a ordonat — spune legenda — Matei Basarab să se facă în fiecare an, la sfîrșitul lunii mai și începutul lui iunie, serbări de aducere aminte.

Aceasta ar fi, după unii autori, originea adunării populației la date fixe, în fiecare an, pe Cîmpul Moșilor.

După alții, „Moșii" ar fi cu mult mai vechi și ar fi fost cunoscuți sub numele de „Cîmpul Moșilor". O altă versiune a originii Moșilor fixează ca dată bătălia de la Radu Vodă, purtată de Alexandru Vodă Mircea contra lui Vintilă Vodă. Oricare ar fi originea cuvîntului și data „Moșilor" un lucru este cert și anume că aci se întruneau în fiecare an oameni veniți din cele mai îndepărtate colțuri ale țării, atrași de festivitățile care aveau loc.

Drumul lung făcut de numeroși participanți, cît și faptul că aceștia erau obligați să rămînă aci mai multe zile, cunoscute fiind mijloacele rudimentare de transport, au determinat apariția unor schimburi de mărfuri legate de necesitățile imediate timpului afectat festivităților. „Cîmpul Moșilor" a devenit cu încetul „Tîrgul Moșilor" sau *Tîrgul de afară*, spre deosebire de *Tîrgul din năuntru*, situat cam în spatele actualei biserici Sft. Gheorghe din centrul orașului, tîrg care se mai numește și Tîrgul Moșilor.

Ulița care pleca din centru și mergea spre „Cîmpul Moșilor" a devenit „Calea tîrgului de afară", iar mai apoi, Podul Tîrgului de afară. Cea mai veche uliță comercială bucureșteană, Calea Moșilor de azi, își leagă deci existența de Tîrgul cu același nume.

In secolul al XIX-lea acest tîrg era în floare. El era un mijloc de atracție pentru bucureșteni și pentru străini. Primii își cumpărau la Moși obiectele necesare, fiindcă ele erau mai ieftine și de calitate superioară. Străinii mergeau la Moși mînați de o curiozitate legitimă, fiindcă nimic nu putea să fie mai atractiv și mai caracteristic decît Moșii, unde bătrîni și tineri, femei și bărbați, oameni de la munte, de la șes ori de la Dunăre, tîrgoveți sau țărani, etc., se întîlneau într-o continuă forfotă, care dădea locului un aspect foarte pitoresc.

Varietatea costumelor, diversitatea tipurilor și, în general, specificul bucureștean al tîrgului, amestec de orientalism, rustic și occidentalism, a fost sursă de inspirație pentru pictori străini și români, care au lăsat lucrări de o deosebită valoare documentară, inspirate de Tîrgul Moșilor.

Unul dintre-aceștia, Amadeo Preziosi — italian născut la Malta, dar stabilit la Constantinopole — venind în țara noastră în anul 1868, lasă cîteva imagini lucrate în oraș din acest an și din anii următori, între care „Moșii" ocupă un loc important.

Aspecte ale Moșilor se găsesc și în lucrările lui Alexandru Hentia, el însuși desenator de talent. In lucrările acestui artist „Moșii" s-au schimbat.

Barăci sînt tot mai multe, iar marfa este mai îngrămădită. Barăcile au patroni care își „desfac" marfa cu ajutorul vînzătorilor.

Producătorul care își desfăcea marfa direct a fost aproape complectamente înlăturat. In locul lui a apărut intermediarul, care se strecura la „Tîrgul Moșilor" în dorința de cîștig și de speculă. Inainte de primul război mondial, „Tîrgul Moșilor" era în floare. De

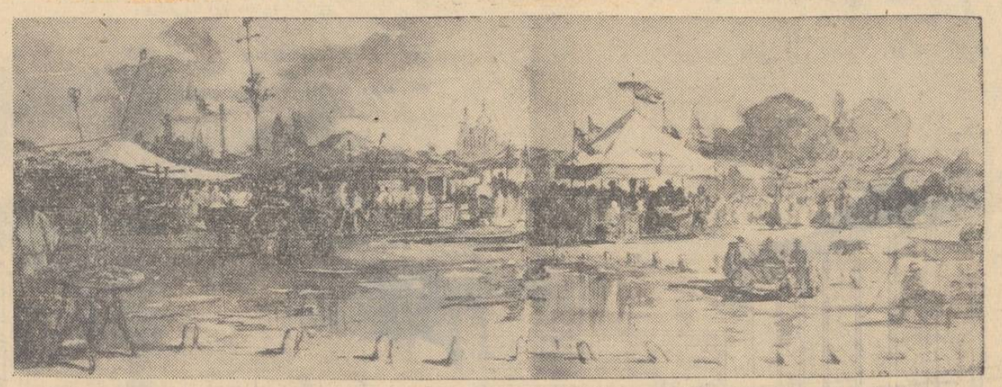

Reproducere după o pictură de Amadeo Preziosi, reprezentînd un aspect de la „Tîrgul Moșilor" în 1869.

O altă reproducere a unui tablou de Amadeo Preziosi cu un colț al petrecerilor la „Tîrgul Moșilor".

Sus, tot mai sus! O adevărată figură de echilibristică cu una din bărcile aeriene. Imagine de la „Tîrgul Moșilor" din acest an.

Remarcat faptul că în mijlocul participanților au apărut un număr considerabil de noi „negustori" care nu vindeau nimic, dar care cîștigau mult. Erau cei care formau „parcul de distracții", unde specula și înșelătoria își dădeau mîna.

Intre cele două războaie mondiale, „Tîrgul Moșilor" se deschide în 1924 și în el se găsesc participante firme străine, în marea majoritate a „exponanților". Populația se plimbă și se uită, fiindcă de cumpărat nu poate fi vorba, prețurile fiind inaccesibile.

Astfel stau lucrurile și în ultimul deceniu care precede al doilea război mondial. Din „Moșii" de altădată nu mai rămăsese decît vulgaritatea unor distracții care contrastau dureros cu pitorescul și irumusețea vechiului și a minunatului tîrg de odinioară.

In ceea ce privește „parcul de distracții", el se accentuase și mai mult în rău, fiindcă o serie de excroci antrenau publicul vizitator la jocuri de noroc, unde naivii își pierdeau banii agoniși cu atîta greutate.

★

„Tîrgul Moșilor", azi și altădată! Păstrînd tradiționalele distracții, caracterul popular, „Tîrgul Moșilor", cu mărfurile expuse de unitățile comerțului de stat și ale industriei locale, cu produsele gospodăriilor de stat și colective, oferă astăzi vizitatorului o imagine a bel șugului, creat de oamenii muncii în anii regimului nostru.

Marian FLORESCU

Interviu despre vinuri

(Urmare din pag. I-a)

nești aparțin perfect soiurilor respective. Vinurile roșii sînt pline de extract, fără însă să aibă asprime. In vinurile albe și în special în Tămîioasă și Grasă se simte boaba stafidită.

Cu prilejul Tîrgului internațional de vinuri de la Langenlois (Austria) care a avut loc după concurs — **a continuat dr. Ferdinand Engel** — vinurile românești au fost foarte apreciate. Publicul consumator de la noi era dornic să cunoască vinurile românești. Legat de aceasta, trebuie să vă mai spun că gustul consumatorilor din Austria coincide cu cel al consumatorilor din Romînia.

Acest lucru este lesne de înțeles dacă ne gîndim la condițiile de climă și de sol în care se cultivă vița de vie, condiții care sînt asemănătoare în cele două țări. Dar, precum se știe, în aceleași condiții naturale se pot obține vinuri diferite. Aceasta depinde de solul de viță cultivat și mai ales de procesul de vinificație. Pentru a demonstra acest lucru este mai bine să-i dăm cuvîntul tov. prof. M. NEAGU, șeful secției de viticultură a Institutului de Cercetări Horti-viticole (I.C.H.V.) din Băneasa.

— Intr-adevăr, calitatea vinului depinde în mare măsură de modul cum a fost preparat. In această direcție, în anii regimului democrat-popular, s-au înfăptuit o seamă de realizări menite să contribuie la ridicarea calității vinurilor românești. Pe lîngă raionarea viticulturii — lucrare care recomandă pentru fiecare regiune în parte, pînă la comune, soiurile de viță de vie indicate pentru cultură, trebuie arătat că în ultimii ani s-a pornit la construirea unor crame moderne, iar unitățile viticole au fost înzestrate cu o serie de utilaje care permit aplicarea procedeelor tehnologice noi — recomandate de știință — în prepararea vinurilor. Astfel, la concursul internațional de vinuri de la Klosterneuburg-Viena au fost medaliate vinuri care se bucură de mare succes pe piață, fiind și exportate în cantități însemnate.

Aducînd vorba de concurs, l-am întrebat:

— **I.C.H.V.-ul cîte probe de vin a avut la concurs?**

— Trei probe.

— **Și cum au fost apreciate?**

— Toate au primit medalii de aur!

— **Inseamnă că examenul s-a luat cu foarte bine.**

— Da, dar acest succes obligă...

Am aflat cu acest prilej că săptămîna viitoare, la Institutul de Cercetări Horti-viticole, va avea loc o triere a celor două sute de probe de vinuri aduse din diferite unități din țară în vederea concursului internațional de vinuri de la Ljubliana (R.P.F. Iugoslavia) care va avea loc în luna august.

— **Intrucît la acest concurs — a spus prof. M. Neagu** — trebuie trimise circa 40 de probe de vinuri, înseamnă, că va fi o mare... concurență.

— **Vor concura, deci, cinci pe un loc.**

— Exact. Și vom fi foarte exigenți la „note" avînd în vedere că la concursurile de la Ljubliana din ultimii ani, țara noastră și-a cîștigat un binemeritat prestigiu, care trebuie păstrat și chiar ridicat. In plus, ca un amănunt vă spun, s-a primit și invitația de a delega specialiști care să facă parte din comisia de degustare.

★

Vinurile românești, în afara concursurilor internaționale, sînt prezentate la o serie de expoziții organizate în diferite țări. Așa cum ne-am informat la Prodexport, ele vor fi degustate mîine la Poznan. In cursul acestui an, vinurile românești vor fi mai expuse la Izmir, Leipzig, Bagdad, Salonic, Köln, Stockholm etc. In felul acesta, vinurile românești își vor întări renumele lor mondial.

Ing. Vasile CIAUȘU

Cronica gastronomului

Peștișori de găină

Cititorul a înțeles desigur că titlul de mai sus nu e decît o figură de stil culinar. E denumirea metaforică a unei gustoase și originale gustări aperitive. Care va fi fiind meșterul bucătar din a cărui fantezie se țîdărește acest fel de mîncare, n-aș putea spune. Trebuie să spun însă, că felul în care se prepară, tot de la vechiul meu prieten Costache l-am aflat.

Duminica trecută, către amiază, după o plimbare higienică prin Cișmigiul în floare, mi-am amintit deodată de prietenul meu și de pelinul său. Am pornit către locuința lui, cu pas mărit. Am găsit pe ușa lui un anunț:

ANUNȚ

Sînt la Obor. Peste un ceas mă înapoiez. Amicii sînt bineveniți.

COSTACHE

Am scris dedesubt:

Olimpicul și dulcele nectar
Te amărăște cu dulceața sa.
Pelinu-n schimb, cu toate că-l amar,
Îl îndulcește viața cui îl bea.

Am semnat și, mîcșorînd pasul, am mai umblat teleleu-Tănase, încă un ceas pe ceasornic. După acest lung ceas, Costache era la bucătărie și pelinul la gheață.

— Ai noroc, bobocule, mi-a spus. Astăzi ai să vezi ce n-ai văzut, ai să mănînci ce n-ai mîncat și pe urmă, n-ai decît să scrii ce n-ai mai scris.

După această prezumțioasă introducere, prietenul meu Costache m-a informat că se dusese la Obor în căutarea unei găini dolofane și că cercetînd, a aflat.

— Și ce ai de gînd să faci cu pasărea? zic.

— Pești! — mi-a răspuns Costache, cu toată gravitatea.

Și iată ce-a făcut prietenul meu Costache:

A trecut pieptul orătăniei de două ori prin mașina de tocat. Pe urmă, a pus în mașină un miez de pîine muiat în lapte, pentru a scoate astfel toate resturile de carne lipite de pereții mașinii, mi-a explicat el. A amestecat apoi totul bine, cu un ou întreg, a sărat și piperat. După aceea a preparat un sos, ca să înoate peștii, zicea. Sosul e foarte simplu: o lingură de untdelemn și două cepe tăiate felii. Le-a pus la foc și le-a lăsat pînă s-au muiat, atrăgîndu-mi atenția că nu trebuie să se prăjească. A turnat apoi apă, cît să acopere ceapa și a lăsat să fiarbă bine. In timpul acesta, din tocătură a făcut găluște lunguețe și cu iscusită meșteșug le-a dat forma de pești, pe care i-a pus să fiarbă în sos. In timp ce fierbeau, iar a pus Costache sare și piper și-un pic de zahăr. După ce-au fiert bine peștișorii, i-a scos și i-a pus într-un castron. Sosul l-a turnat peste peștișori, după ce l-a trecut prin sită, adăugînd iarăși o țîrcă de piper.

— Acuma, putem bea un pelin, pînă s-or răci peștii, a spus Costache, căci se mănîncă rece.

— Ascultă Costache, zic, dacă bucătarul ar fi și caricaturist, n-ar fi oare mai nostim să fac, în loc de pești, caricatura musafirilor și eventual un autoportret? Mincarea s-ar putea numi atunci: Caricaturi comestibile, cu portretul autorului.

— Așa-mi trebuie, dacă-ți dau eu pelin de dimineață, pe stomacul gol. Vezi că iar spui prostii?

— Văd!

PĂSTOREL

DE GUSTIBUS...

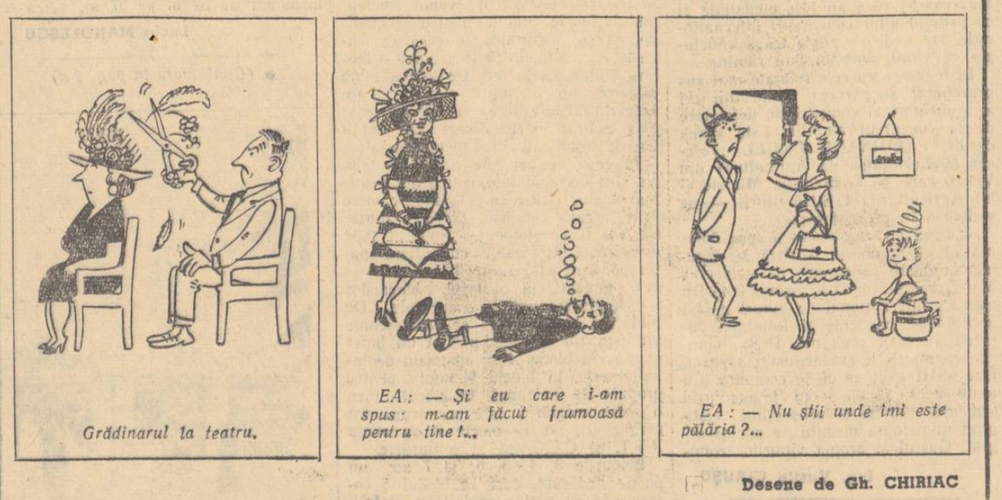

Grădinarul la teatru.

EA: — Și eu care i-am spus: m-am făcut frumoasă pentru tine!...

EA: — Nu știi unde îmi este pălăria?...

Desene de Gh. CHIRIAC

POȘTA Redacției

LIVIU GIUMANCA-T. Severin: De la dv. ca profesor (probabil de limba și literatura română), ne așteptăm la producții literare bune. Și n-am greșit gîndind astfel, căci poeziile ce ni le-ați trimis dovedesc că aveți aptitudini remarcabile pentru literatură. Păcat că poeziile, în mare majoritate, nu sînt complet izbutite, avînd doar unele părți publicabile.

De exemplu din poezia „Mulțumim Partidului" numai primele două strofe prezintă valoare. A treia strofă e schematică, discursivă.

Din poezia mai sus citată am reținut următoarele:

Intîiul zîmbet l-am avut
tîrziu —
Pierise-n amintiri copilăria
Cînd noul ev își trimetea
solia;
M-am învățat să rîd tîrziu,
tîrziu...

Eu am zîmbit întîi
cînd drumuri noi
Se încrustau istoriei pe față.
Intîiul zîmbet l-am avut
atunci
În luminoasa noastră
dimineață.

Sîntem de părere să continuați a scrie, avînd însă grijă să exercitați un mai mare autocontrol asupra versurilor ce ies de sub pană.

I. GAVRILĂ-Craiova: Nu vom putea să vă satisfacem dorința publicînd studii despre grafologie. In adevăr, scrisul poate fi studiat pentru a se putea efectua anumite expertize. A pune însă pe seama grafologiei posibilitatea aflării caracterului unor persoane, a le citi trăsăturile esențiale ale individualității lor, este un lucru exagerat. Nu vi se pare o aberație afirmația că înșiruirea este ilustrată de faptul că unii pun liniuța de la „i", deasupra acestei litere? Oare aceasta constatare și altele la fel, prezintă atîta temeinicie încît să fie demnă de crezare? Atunci, hai să dăm crezare și cititului în palmă, în cafea sau trasului în cărți. Dar acest lucru nu vă sfătuim să-l faceți.

E. DAN-București: Intocmai cum spuneați și dv., Hong-Kong-ul este actualmente o posesiune britanică din sud-estul Asiei, transformată într-un punct de sprijin al colonialismului britanic. Hong-Kong-ul se compune din colonia propriu zisă și dintr-un „teritoriu nou". Insula pe care se află Hong Kong are 83 km². „Teritoriul nou" cuprinde o parte din peninsula Tziulun și alte insule mici din vecinătate. Suprafața acestui teritoriu este de 1012 km². Populația coloniei se ridică la 1.057.000 locuitori, în marea lor majoritate chinezi, populație aflată sub exploatarea autorităților colonialiste.

GH. PANDURU-Com. Timiș (Beiuș): Vă interesează după cîte am văzut, creșterea porumbeilor. E o îndeletnicire frumoasă. Despre columbofilie am mai scris în paginile revistei noastre și vom mai scrie. In viitorul nostru articol vom lămuri și unele din problemele ce le ridicați dv., bineînțeles, în limita posibilităților, întrucît chestiunile ridicate sînt destul de complicate.

În București există o asociație a columbofililor pe Șoseaua Ștefan cel Mare.

AL. NEMES-Sinaia: E interesantă schema dv. care înfățișează comandamentul N.A.T.O., deși tot ceea ce prevede această schemă sînt lucruri cunoscute de multă vreme. Aprecierile ce le faceți în legătură cu pretinsul caracter defensiv ce și-l atribuie blocul militar imperialist sînt întru totul întemeiate.

Ne pare rău că nu putem să vă satisfacem dorința de a publica cele trimise deoarece, după cum vă spuneam, acestea nu scot în evidență lucruri noi.

G. VRABIE-Tecuci: Stațiunea climaterică Stîna din Vale se găsește în regiunea Oradea, raionul Beiuș pe versantul de vest al munților Bihorului, la o altitudine de 1200 m. Ea e așezată într-o „căldare" din care își capteaza apele cursul superior al văii Ladului.

AL. PRESECAN-Turda: E hazlie povestirea dv. în care istorisiți despre neduerirea soacrei careia nu-i venea să-și creadă urechilor că fiica sa și ginerele sau, ambii muncitori, pleacă la Herculane, la odihnă, acolo unde mergeau înainte „conu Tache cu cocoana". Acest lucru nu mai este o „curiozitate", întrucît la odihnă pleacă de mulți ani, mii și mii de oameni ai muncii. Probabil însă că soacra respectivă este slab informată, deși se spune că soacrele știu totul.

Povestirea nu este publicabilă fiindcă în afară de observația făcută mai înainte, păcătuiește și din punct de vedere stilistic.

I. WUNDERMAN-Galați: În fotbal se obișnuiesc a se bate uneori „lovituri indirecte". Acest lucru îl facem și noi, prin mijlocirea revistei. Lovitura indirectă e îndreptată contra comitetului de întreprindere al fabricii de reumenți din Birlad care nu acordă nici un sprijin echipei de fotbal. Scrieți-ne dacă am șutat bine...

Meridiane

Al 578-lea linșaj „oficial" în Mississippi

Tînărul negru Mack C. Parker n-avea decît 23 de ani și era muncitor forestier în orășelul american Lumberton de lîngă Poplarville din statul Mississippi. Din cîștigul său modest își întreținea întreaga familie: o mamă bolnavă la pat, doi frățiori — unul de doi ani, altul de 4 ani, — o soră de 18 și un frate de 20 de ani care a fost concediat din cauza crizei.

Nu de mult, Mack Parker a fost întemnițat în închisoarea orașului Poplarville sub acuzația falsă de a fi intenționat să violeze o femeie albă. Judecătorul Sebe Dale din localitate afirma că sentința ce-l așteaptă pe tînărul negru e moartea prin gazare. Așa se obișnuește în asemenea cazuri în statul Mississippi din sudul S.U.A.

Se pare însă că poliția din Poplarville nu deținea „dovezi" suficiente pentru o asemenea sentință. Chiar femeia în cauză, o oarecare June Walters, a declarat în fața ziariștilor: „am spus poliției că nu sînt sigură dacă era el; dar arăta ca el"...

Așa se face că huliganii rasiști care mișună în Mississippi au preferat să-l „judece" ei înșiși pe Parker și anume pe baza legii lui Lynch, chiar în ajunul zilei în care urma să aibe loc procesul negrului la Curtea din Poplarville.

Seara se lăsase peste oraș cînd un grup de indivizi îmbrăcați în faimoasele glugi ale Ku Klux Klanului, cu măști pe față și mînuși albe în mîini, au pătruns în închisoarea din Poplarville care (oare întîmplător?) nu era păzită. S-au îndreptat direct spre locul unde se aflau cheile celulelor (nu le-au căutat, cunoșteau locul cu precizie) au năvălit în celula lui Parker

Eliza Parker, mama tînărului negru linșat și frățiorul său, Timothy, în vîrstă de 2 ani.

și au tăbărît întîi cu pumnii, apoi cu măciuci și rîngi asupra nefericitului tînăr. Parker a încercat să se apere. Într-un moment dat i-a reușit să scape din mîinile bestiilor și să-și caute un refugiu într-o apropiată celulă. Huliganii erau însă mulți, l-au prins și l-au tîrît de picioare afară din celulă. Și în timp ce unii îl tîrau în jos pe scările închisorii, în așa fel încît capul nenorocitului negru se lovea de marginea ascuțită a fiecăreia din scările de oțel ale închisorii, ceilalți dădeau în el cu ciomegele. La un moment dat Parker și-a pierdut cunoștința. Atunci bestiile l-au stropit cu apă ca să-și revină iar unul din ei scoțînd un cuțit tăios ca un brici, a început să-l ciopîrțească.

Toate acestea le-au relatat martorii oculari ai crimei, ceilalți deținuți din închisoarea din Poplarville. În primele ore ale dimineții următoare ei au fost puși să spele urmele de sînge de pe scările și din curtea închisorii, de pe lespezile din holul Curții de Justiție (legată printr-un culoar de închisoare) pînă la intrarea din stradă — întregul traseu parcurs de ucigași cu nefericita victimă. Unul din funcționarii Curții a afirmat cu un cinism nemaipomenit: „Cred că Parker a pierdut un galon de sînge" (un galon este egal cu 3,78 l.).

Cîteva zile în șir nu s-a putut afla ce s-a ales pînă la urmă cu Parker. Șeriful Moody din Poplarville era de părere că tînărul a fost „probabil" ucis și aruncat într-unul din rîurile din apropiere. Au trecut multe zile pînă cînd cadavrul lui Mack Parker a fost găsit în rîul Pearl River. Era atît de îngrozitor mutilat încît n-a putut fi identificat decît după amprentele digitale de la mîna stîngă.

Cît privește pe sadicii huligani rasiști, ei „n-au putut fi descoperiți" nici pînă acum — afirmă oficialitățile americane. Ministrul Justiției S.U.A., Rogers, a și anunțat că autoritățile federale au renunțat să mai continue ancheta în cazul linșării lui Parker. El a precizat că dosarul a fost remis guvernatorului statului Mississippi, P. Coleman, un rasist notoriu, pentru a hotărî asupra urmăririi cazului Parker. Aceasta înseamnă că „afacerea Parker" va fi în curînd îngropată definitiv.

Că aceasta este și intenția autorităților americane reiese clar din următorul fapt care a produs o legitimă indignare în opinia publică americană. Acum cîteva zile, postul de radio New yorkez W.M.C.A., anunța că numele asasinilor tînărului negru Mack C. Parker au fost denunțate autorităților. Vicepreședintele societății de radio, Peter Strauss, a declarat că a primit o scrisoare cuprinzînd toate indicațiile necesare pentru ca justiția să-i poată trage la răspundere pe asasini. Aceștia erau în număr de zece și au pus la cale răpirea negrului cu ajutorul unei femei care a cumpărat într-un magazin mînușile albe purtate de ucigași pentru a nu lăsa amprente. Tot ea a confecționat măștile purtate de criminali. Asasinii, se arată în scrisoare, au avut complici și în rîndurile autorităților locale, care le-au indicat locul unde se află cheile celulelor și le-au înlesnit intrarea în închisoare.

Scrisoarea a fost predată Biroului Federal de Investigații... dar... prea tîrziu. Autoritățile federale, așa cum a reieșit și din declarația menționată a Ministrului Justiției, refuză să se mai ocupe de cazul Parker, afirmînd că „nu mai este de competența lor"...

Cît privește autoritățile din statele sudice ale S.U.A., ele sînt reprezentate de rasiști pînă la unul. Așa se explică și faptul că pînă acum, în istoria acestor state nu s-a întîmplat vreodată ca forurile locale să dea curs vreunei anchete împotriva unor albi, vinovați de linșarea unui negru. Drept mărturie stau cele 577 de linșaje (și e vorba doar de cele înregistrate în mod „oficial") comise de rasiști în Mississippi — adică numai într-unul singur din statele sudului S.U.A. din anul 1882 pînă în prezent.

Ar putea oare „cazul Parker", cel de al 578-lea, constitui o excepție de la această regulă?

A. STANCIU

După 15 ani...

Acum 15 ani soldatul englez Frederick Williams s-a considerat drept unul din cei mai fericiți oameni în ziua cînd a fost eliberat din captivitatea japoneză unde a avut de suferit torturi de nedescris. Zilele trecute însă, pe cînd urmărea programul televiziunii engleze, lui Williams i s-a făcut rău și a murit. Cauza? Pe ecran se desfășura filmul „Oameni de acțiune" inspirat din lupta trupelor engleze din Birmania împotriva japonezilor. În momentul cînd filmul înfățișa un grup de soldați englezi hirțuiți de unități de urmărire japoneze care strigau „Tommy predă-te!", Williams și-a reamintit atît de puternic atrocitățile suferite cu prilejul predării sale încît i s-a făcut rău și a murit. Doctorul David Hewspear care a examinat pe această victimă tîrzie a celui de-al doilea război mondial a declarat: „El ar fi trăit și astăzi dacă nu ar fi văzut filmul". Cîți englezi și americani nu s-ar simți rău dacă și-ar da seama de consecințele faptului că după 15 ani foștii agresori atît în Germania cît și în Japonia primesc arme racheta?

Și acesta nu este deloc subiectul unui film de televiziune ci al, unei crude realități.

Desen din ziarul american „The Worker"

O vizită la un magazin moscovit

Corespondență telefonică specială

Dimineața, radioul a comunicat printre alte știri: „Cetățeni! Vizitați magazinul nostru „Gastronom" nr. 40. În el dv. veți găsi..." Și mai departe urma o înșiruire de produse gustoase care năștea dorințe: „De ce n-aș merge și eu la urma urmei să vizitez acest magazin..."

Și iată, mă aflu printre acei ce au fost invitați să viziteze magazinul. Adevărat, eu nu cumpăr nimic; privesc doar la culorile și exponatele magazinului...

...Magazinul se află în centrul Moscovei. Între cele 65 de „gastronomuri" moscovite care se deosebesc de obișnuitele magazine alimentare prin universalitatea lor, acesta, fără îndoială, e unul dintre cele mai bune, deși nu este dintre cele mai mari.

În sala principală se află biroul de cristal al administratorului. De aici, ca de pe podul de comandă al unui vas, adjunctul directorului, iar cînd este aglomerație chiar directorul, urmăresc desfășurarea vînzării de pe „vasul comercial". Dar spre deosebire de puntea de comandă a unui adevărat căpitan, unde intrarea străinilor este interzisă, la biroul de comandă al administratorului de serviciu se prezintă cumpărătorii cu tot felul de pretenții. Să mergem și noi să ne informăm despre magazin. În medie el are o vînzare de 15—16 milioane de ruble pe lună.

Administratoarea de serviciu Margareta Bardok

Cum se petrec lucrurile în realitate? Să privim un pic la secția mezelărie. În mari frigidere se văd mădare de salam, icre, cremvurști și alte produse alimentare. Magazinul vinde în fiecare zi 4—5 tone de produse, în această cantitate intrînd o tonă de unt, o jumătate tonă de pește, trei tone de produse zaharoase, icre, precum și fructe. Cumpărătorul vede doar o singură parte a aspectului comercial. Cealaltă parte le rămîne necunoscută.

Dar astăzi vom pătrunde și acolo unde au voie doar lucrătorii magazinului. După închiderea magazinului, înăuntru continuă totuși o viață clocotitoare. Să privim camerele de depozitare a mărfurilor. Iată camera frigorifică unde temperatura este menținută întotdeauna la zero grade. În unele camere se află carne, în altele salam, brînză, unt, în a treia sau a patra pește, icre, fructe. De aici se completează standurile de vînzare. La subsol se află instalată baza tehnică a magazinului: instalațiile frigidere, aparatura pentru condiționarea aerului, zeci de motoare. Toate aceste mașini și aparate păstrează produsele, le pregătesc spre vînzare, le transmit spre standurile de vînzare.

În toate sălile magazinului, în spatele standurilor de vînzare, stau peste 270 de vînzători. Aceștia sînt în majoritate femei. Directorul acestui magazin este de asemenea o femeie. O cheamă Elisaveta Karpova. Ea lucrează în comerț de aproape 30 de ani. Cîndva Karpova a fost țesătoare. Prin 1930, a început să lucreze în rețeaua comercială; a învățat noua meserie stăruitor și bine. Acum Elisaveta Karpova este un experimentat muncitor comercial și are o pregătire comercială superioară. În toate raioanele magazinului se află oameni cu o bună pregătire profesională. Tineretul, în general, a terminat școala medie de comerț, iar în timpul școlii a făcut practică prin diferite magazine. Cei mai în vîrstă au o mare experiență practică. Mulți din tinerii vînzători continuă să învețe mai departe, în institutele economice.

La secția de mezelărie puteți face cunoștință cu Evghenia Kalinkina. Fără a-și întrerupe munca de vînzătoare, ea a urmat Institutul de Comerț. Nu de mult Kalinkina a terminat cu succes acest institut și a fost avansată. Acum ea conduce o mare secție a magazinului. Vînzătoarea Maia Malikova urmează cursurile anului III ale Institutului Economic. În orice secție am merge, cu oricare am vorbi se găsește numai decît cineva care învață undeva. Toate acestea se reflectă, desigur, în bunul mers al treburilor magazinului. Dacă ceva nu este pe placul cumpărătorului, el spune aceasta direct administratorului de serviciu, sau scrie în cartea de sugestii și propuneri a magazinului aflată în fiecare secție. Toate aceste observații sînt luate în considerație și direcția întreprinde măsuri pentru realizarea lor.

D. DUDKOV

Într-una din camerele frigorifice ale magazinului

„Plan de perspectivă"

Domnul James Bowman este președintele Comitetului cărbunelui din Anglia. În această calitate i-a revenit sarcina să prezinte la o conferință de presă planul de perspectivă alcătuit de Comitet cu privire la „dezvoltarea" industriei carbonifere din Anglia, în anii 1960—1965. El a ținut să precizeze că planurile actuale reprezintă o formă revizuită a proiectelor inițiale. Se prevede reducerea „drastică" a prevederilor inițiale întrucît ca urmare a scăderii cererii, numai în ultimile 18 luni, Comitetul s-a văzut nevoit să ordone închiderea a 36 de puțuri. El a arătat în continuare că în anul trecut industria carboniferă engleză a înregistrat pierderi în valoare de 3.500.000 lire sterline. Și pentru a preveni asemenea pierderi pe viitor se vor lua măsuri de perspectivă pentru reducerea cantității de cărbune produse. S-ar putea ca în viitor Comitetul să nu mai înregistreze pierderi ca urmare a acestor planuri. Dar în „perspectiva" Comitetului nu a fost inclusă și soarta miilor de mineri care vor rămîne pe drumuri ca urmare a aplicării acestui plan de închidere a minelor engleze. Și cînd te gîndești că ziarul „Daily Mirror" nu ezită să-l prezinte pe Sir James Bowman drept „fost-miner".

Glodke e sincer...

S-a vorbit mult în ultima vreme despre „Axa Bonn-Paris" și despre felul cum existența ei se reflectă în poziția rigidă adoptată de delegația Franței la conferința miniștrilor de Externe. Despre ceea ce însă nu s-a vorbit e felul cum cei de la Bonn privesc serviciul ce li-l aduce Franța prin atitudinea ei la Geneva.

Ca exemplu vom cita părerea secretarului de stat Globke, unul din cei mai apropiați colaboratori ai lui Adenauer, șeful cancelariei federale (care, în paranteză fie zis, pe vremea naziștilor a fost consilier al ministerului de interne al lui Hitler și coautor al faimoaselor legi rasiale al celui de al III-lea Reich). Iată ce spunea el recent: „Putem folosi Franța drept paratrăznet. Cel mai bun lucru e ca francezii să joace rolul omului rău pe care noi l-am jucat atîta vreme. Asta însă nu înseamnă ca noi să renunțăm la propriile noastre țeluri..."

Orice comentariu e de prisos.

„Crima" de a fi sărac

Acum cîteva zile un judecător din Londra a condamnat la două luni închisoare pe văduva Eftihia Christos, mamă a patru copii, dintre care trei sînt bolnavi de tuberculoză. Ce crimă a comis Eftihia Christos? De la moartea soțului, ea primea un ajutor mizer de la Comitetul de ajutor național. Din cauza greutăților materiale provocate mai ales de boala celor trei copii ai săi, Eftihia Christos s-a văzut nevoită să coasă din cînd în cînd lenjeria unor doamne din înalta societate, pentru a mai cîștiga ceva bani. Domnul Frey Rose, magistratul despre care este vorba, a considerat acest lucru drept o crimă gravă întrucît cei care primesc ajutoare nu au voie să mai muncească. În fața protestelor a mii de muncitori londonezi împotriva acestei sentințe, chiar și ziare conservatoare ca „Daily Mail" și-au exprimat nemulțumirea față de nedreptatea sentinței. Editorialistul acestui ziar declară cu candoare că nu se știe de unde a luat domnul Rose atîta asprime. Dar ei este cunoscut ca un magistrat blînd. „Daily Mail" dă ca exemplu în această privință faptul că în cazul unui satir care a atacat o fată de șase ani, el a acordat doar o amendă de 10 lire.

Frumoasă balanță a justiției, în care descompunerea morală are un tarif pentru cei ce pot plăti, iar „crima" de a fi sărac se pedepsește cu închisoarea!

Fapte mici din lumea largă

Recunoaștere

După cum se știe, dr. Edward Teller, este „tatăl" bombei americane cu hidrogen. În această calitate, el a susținut ani de zile teza, crezută din ce în ce de tot mai puțini oameni, superiorității americanilor în toate domeniile, dar mai ales pe terenul științei.

Iată însă că ultimile cuceriri obținute de oamenii sovietici în toate ramurile de activitate, l-au cam pus pe gînduri pe Teller. „Nu mai există nici un fel de îndoială în cugetul meu, a declarat acesta, că lumea va adopta ideile sovieticilor și nu pe cele americane, pînă la sfîrșitul acestui secol". „De azi în zece ani, a adăugat savantul, rușii vor fi, fără îndoială, stăpînii lumii în domeniile științei".

Dr. Teller, care este profesor de fizică la Universitatea din California, s-a pronunțat deschis, de-a lungul anilor, împotriva suspendării experiențelor cu armele nucleare și pentru intensificarea producției de arme atomice și de rachete teleghidate.

După cum se vede, Teller a ajuns, în sfîrșit, la concluzia că această politică nerealistă nu poate împiedica drumul descendent al Statelor Unite pe panta istoriei. Ar fi bine dacă concluziile lui ar fi cunoscute și de diplomații americani.

„New York Journal-American" și... Sicilia

Oricît de straniu s-ar părea dar ziarul „New York Journal-American" — care, așa cum se vede prea bine nu e un ziar italian — a luat parte activă la campania electorală din... Sicilia.

În zilele precedente alegerilor pentru adunarea regională a insulei italiene, în coloanele acestui ziar a apărut un apel adresat alegătorilor sicilieni, îndemnîndu-i să voteze împotriva candidaților forțelor democratice din Italia și să sprijine partidul democrat-creștin, unealtă principală a politicii americane din această țară. Nemulțumindu-se însă doar cu atît, „New York Journal-American" a mai inserat în alt număr al său și un mesaj — publicat nu numai în limba engleză dar și în limba italiană — prin care dădea același „sfat" alegătorilor sicilieni. Iar ca să fie sigur că „sfatul" parvine celor cărora le e adresat, ziarul a publicat și un redacțional prin care își îndemna cititorii care au rude sau prieteni în Italia să decupeze mesajul și să-l trimită fără întîrziere, prin poștă aeriană, în Italia, fie acestor rude și prieteni, fie membrilor „partidului democrat-creștin pe adresa consulatului american din Palermo".

Exemplul de amestec în treburile interne ale Italiei oferit de ziarul new-yorkez este grăitor pentru interpretarea dată în cercurile conducătoare din Statele Unite noțiunii de „aliat atlantic"...

De la mic la mare

După cum reiese din presa sud-coreeană, mai mulți soldați din trupele lui Li Sin Man au fost bătuți mortal de către ofițeri.

Comportarea inumană față de subalterni nu este ceva nou în armata lisinmanistă. Acest principiu este aplicat de la mic la mare. Mai deunăzi generalul lisinmanist Suh Jun Ciul venise în inspecție la unitatea colonelului Ciun Ku Hu. Pentru nu știu ce motiv, generalul a pus mîna pe un baston și i-a tras colonelului o mamă de bătaie, de să-l țină minte. Colonelul însă, uitînd de prevederile regulamentului militar, a scos pistolul și a tras șapte focuri în general, omorîndu-l pe loc.

— De ce ai făcut aceasta? — l-au întrebat anchetatorii pe colonel.

— L-am pedepsit pentru atitudinea sa arogantă din timpul inspecției — a explicat colonelul.

Fapta colonelului Ciun Ku Hu trădează starea de decădere morală în care a ajuns armata lisinmanistă.

Chiar în aceeași zi...

Cu prilejul unei conferințe de presă a delegației vest-germane la Conferința de la Geneva, purtătorul de cuvînt al delegației, von Eckardt, a răspuns la o serie de întrebări în legătură cu măsurile luate de guvernul de la Bonn cu privire la înarmarea R. F. Germane.

Într-un moment dat, corespondentul agenției A.D.N., i-a pus următoarea întrebare: „Pot, d-le von Eckardt, să trag așa dar concluzia, după răspunsurile dv., că Bundeswehr-ul e instruit pentru minuirea armelor atomice pentru ca într-o zi să tragă cu ele?"

Von Eckardt a răspuns prompt: „Bine înțeles. Doar n-o facem să ne distrăm".

De remarcat că purtătorul de cuvînt al delegației vest-germane a făcut această declarație tocmai în ziua în care Chr. Herter și Couve de Murville, luînd cuvîntul în ședința miniștrilor de Externe, au încercat să nege renașterea forțelor militariste și revanșarde în R.F.G.

MURVILLE: — Nu pot să descopăr nici o urmă a remilitarizării Germaniei occidentale...

Desen de ARNDT
(după „Neues Deutschland")

De pretutindeni

CU PRILEJUL acțiunii de recensare a populației, care s-a desfășurat în U.R.S.S., s-au identificat numeroși cetățeni foarte vîrstnici, contemporani cu Pușkin, Cernișevschi, Șevcenko și Nekrasov.

Potrivit datelor comunicate la Conferința problemelor de longevitate, în U.R.S.S. există circa 100.000 persoane care au trecut de 90 de ani.

●

COLHOZUL „Proletarskaia Volia" din Piatigorsk (Caucazia de Nord), și-a instalat recent un studio cinematografic, un laborator și o sală de proiecție pentru a putea surprinde pe peliculă toate evenimentele din viața și munca unității lor.

●

LA MOSCOVA a avut loc o conferință a Societății colecționarilor din capitala U.R.S.S. Cu acest prilej s-a anunțat că Societatea numără peste 5.000 de membri: colecționari de mărci, de cutii de chibrituri, de vederi, monede și medalii. Legăturile colecționarilor din Moscova cu colecționarii din străinătate se extind. La expozițiile internaționale de la București, Brno și Florența au fost expuse colecții ale filateliștilor din Moscova.

●

ELEFANTUL „Sandri", vedetă a circului Knie din Zürich este un adevărat campion șahist. Sandri (35 ani și 3½ tone greutate) susține adevărate partide

de șah pe o tablă confecționată la dimensiunile de rigoare într-o grădină publică a orașului elvețian.

●

IN SUEDIA, unele foruri guvernamentale au studiat un plan potrivit căruia se va da fiecărui cetățean al țării scandinave un anumit număr de recunoaștere de care să se servească în tot timpul vieții. Această cifră i-ar înlocui numele la instituții, administrații financiare și la starea civilă. Autorii curiosului plan afirmă că astfel s-ar economisi muncă scriptică...

●

ZILELE trecute s-au adunat în Australia cîțiva amatori ai săriturilor de broască, pentru a asista la concursul „mondial" al „puilor de baltă". Vremea a fost cu totul nefavorabilă și o puternică furtună de nisip stînjenea mult evoluțiile „sportive" ale săritorilor patrupezi, așa încît multe broaște au preferat să rămînă pe pămînt. Unele broaște au sărit totuși, iar o broască australiană a realizat în trei salturi o distanță de 1,30 metri și a cucerit astfel titlul „mondial" la acest ridicol „concurs".

●

SPARGATORUL, înarmat cu toate cele necesare „meseriei" lui, se apropie de magazinul nepăzit de nimeni. Dar, deodată — vai! — cineva îl înhață de picioare și-l țintuiește locului. Un șarpe! Dacă nu aleargă nimeni să-l scape, spărgătorul... își încheie cu această ocazie definitiv „cariera".

La serviciile șerpilor-păzitori apelează foarte mulți proprietari de magazine din Sidney. Șerpii primesc, ca și păzitorii obișnuiți, un salariu, pe care îl cheltuiesc însă... dresorii lor.

●

INTR-UN mare restaurant din Copenhaga, în perioadele de vîrf din timpul prînzului și a mesei de seară s-a introdus, sub formă experimentală, sistemul comenzii automate. La fiecare masă a fost instalat un tablou cu numere. Consumatorul, după ce a consultat lista de bucate și numărul felului de mîncare pe care dorește să-l consume, apasă pe butonul respectiv de pe tablou. În același timp, la bucătărie se aprind două cifre: numărul mesei la care s-a comandat și numărul felului de mîncare. Bucătarii pregătesc imediat mîncarea cerută, iar chelnerul o aduce la masa respectivă.

●

UN NAUFRAGIU bizar s-a petrecut pe rîul Loire, în Franța: un bac, greșind manevra de acostare, a eșuat pe

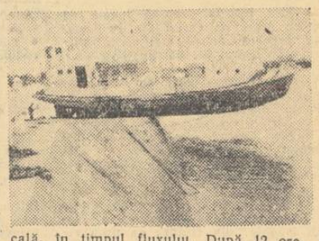

cală, în timpul fluxului. După 12 ore, refluxul a reașezat vasul pe linia de plutire, fără avarii serioase.

●

REVISTA engleză „Reynolds News" relatează următorul caz de birocratism, înregistrat în comitatul Berkshire, care bate, se pare, recordul în materie: organele administrative locale au luat inițiativa vaccinării preventive a femeilor însărcinate și au trimis formulare, ca să fie completate de cele în cauză. Funcționarii respectivi nu au luat însă în seamă formularele complectate, deoarece nu cuprindeau indicația sexului celor ce solicitau acest vaccin.

●

UN FURNAL înalt, cel mai înalt din lume, urmează să fie terminat în curînd la Temir-Tau (Kazahstan). Înălțimea sa va fi egală, cu cea a unei case cu 20 de etaje. Toate operațiile vor fi complect mecanizate. Producția de fontă, socotită pe cap de lucrător, va fi cu 50 la sută mai mare decît la cele mai perfecționate uzine americane.

●

ASOCIAȚIILE feminine din Ghana au declarat război nudismului. Campania este dirijată de președinta femeilor africane, care și-a propus să convingă femeile din nordul țării — obișnuite de secole să nu poarte nici un fel de vestimînt — să se îmbrace. E interesant că în aceeași regiune bărbații se îmbracă cu tunice în culori foarte vii.

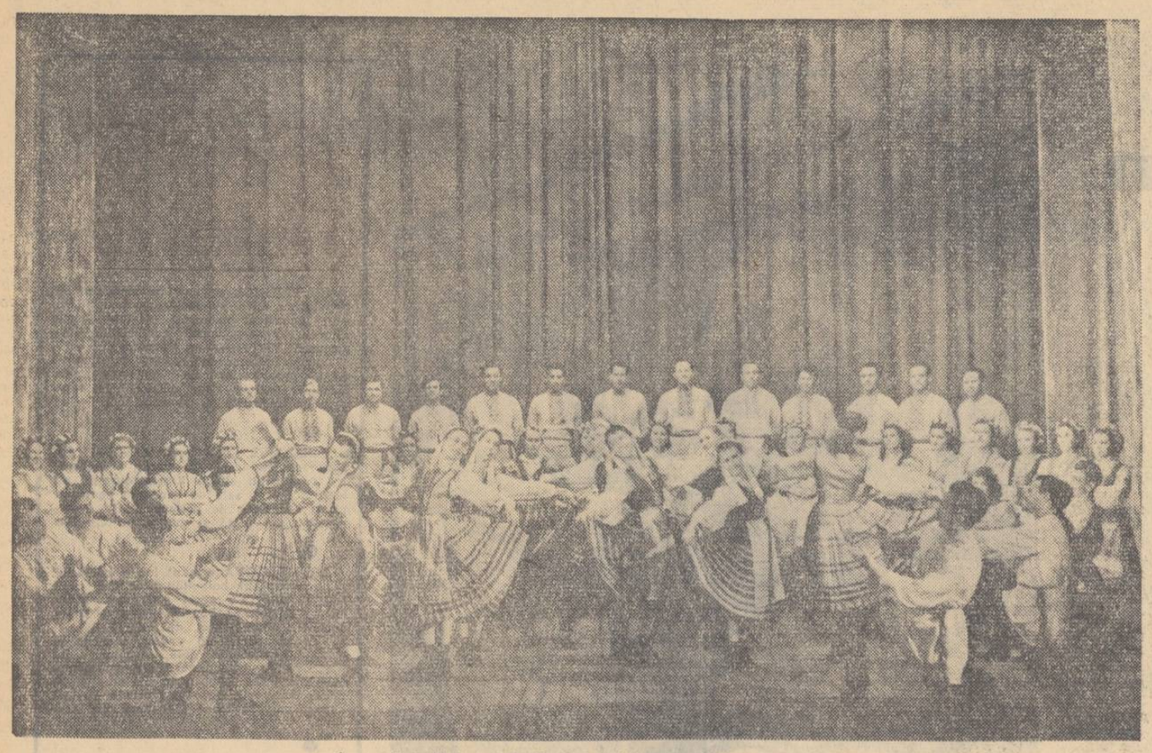

Ansamblul bielorus de Stat de cîntece și dansuri populare.

CULTURA ȘI ARTĂ IN R. S. S. BIELORUSĂ

(Urmare din pag. I-a)

Ansamblul este binecunoscut și în afara hotarelor republicii. A concertat de 9 ori la Moscova dintre care de 4 ori la Teatrul Mare. A participat la Festivalurile tineretului de la Varșovia și Moscova, culegînd aprecieri entuziaste. Din rîndurile coriștelor s-a format un octet vocal care se bucură de multă popularitate în Bielorusia. In cadrul concursurilor internaționale, la festivalul de la Moscova, octetului i-a fost decernat un premiu. Conducătorul ansamblului, directorul artistic, este artistul poporului din R.S.S. Bielorusă, Ghenadi Ivanovici Titovici, compozitor și dirijor ale cărui piese muzicale intră în repertoriul ansamblului.

TAMARA SIMKO. — Solistă a Teatrului Mare Bielorus de operă și balet, artistă emerită a R.S.S. Bieloruse, Tamara Simko, a debutat în 1952, la terminarea conservatorului, cu rolul Margaretei din Faust.

Vocea ei frumoasă, cu un timbru plăcut, egal în toate registrele precum și însușirile sale scenice au făcut să se ridice repede pînă la locul de primă solistă în teatru, interpretă a unor roluri de mare răspundere.

Tamara Simko a fost apreciată călduros și cu prilejul unor spectacole date la Moscova și în Polonia. In 1955, în zilele decadei literaturii și artei bieloruse la Moscova, Tamara Simko participă la spectacolele prezentate cu această ocazie. In același an susține cu succes un turneu la Varșovia, Lodz, Poznan.

In palmaresul celor mai iubite roluri ale artistei figurează Tatiana din „Evghenii Oneghin", Margareta din „Faust", Cio Cio-San și Manon din operele cu același nume, Natalia din „Pe Donul liniștit" al lui Dzerjinski, roluri din operele compozitorilor bielorusi.

A. M. GHENERALOV. — Baritonul Anatoli Gheneralov, artist emerit al R.S.S. Bieloruse, s-a născut în 1923 și a debutat în 1954 la Teatrul Mare bielorus de operă și balet într-un rol din opera compozitorului Tikotki „Fata din Polesia". A participat la Decada literaturii și artei bieloruse de la Moscova, a fost în turneu în Polonia cu ocazia zilelor culturii bieloruse în această țară.

Baritonul ANATOLI GHENERALOV, artist emerit al R.S.S. Bieloruse

Roluri interpretate: Figaro din „Bărbierul din Sevilla", Contele de Luna din „Trubadurul", Amonasro din „Aida", Rigoletto, Griaznoi din „Mireasa țarului" a lui Rimski Korsakov.

Ziilele culturii și artei R.S.S. Bieloruse cu manifestările artistice ale oaspeților, cu adunări festive, cu conferințe și expoziții vor ține de la 7—16 iunie. Ele vor însemna o bună introducere în cunoașterea culturii și artei poporului bielorus, introducere într-un domeniu al culturii pe care fiecare dintre noi va simți chemarea să și-l lărgească în oricare alte ziie obișnuite, de acum înainte.

V. BALTAG

ACTORI ȘI ROLURI

László Gróf

— Sînt foarte emoționat — mi-a spus artistul emerit László Gróf, regizor și actor la Teatrul Maghiar din Oradea.

— ? ?

— Este emoția firească legată de fiecare drum pe care-l fac în Capitală. Începuturile carierei mele artistice sînt legate de București.

— Cum și cînd ?

— Din 1920. Atunci am fost angajat la Teatrul liric, unde am jucat în opereta „Contele Obligato".

— Ați rămas numai la operetă ?

— Nu. Curînd după asta am fost angajat ca regizor și actor la Teatrul Cărăbuș, pe care-l conducea regretatul Constantin Tanase.

— Cînd ați plecat de la Cărăbuș ?

— După patru ani. M-am întors la Cluj, iar din 1948 lucrez la Teatrul maghiar din Oradea ca prim regizor și actor.

— Care sînt rolurile și spectacolele puse în scenă care v-au plăcut mai mult ?

— Amintesc doar cîteva : Harpagon din „Avarul" de Molière ; Andrei Birlea din „Iarbă rea" de Aurel Baranga ; Dragomirescu din „Citadela sfărîmată" de Horia Lovinescu (spectacol pe care l-am pus în scenă) ; ceasornicarul Rubinstein din „Cui i se supune vremea" de frații Tur ; preotul din „Învățătoarea", de Brodi Sándor ; Knurov din „Fata fără zestre" de Ostrovski. In tinerețe am interpretat rolurile Hamlet și Romeo... dar vai ! E mult de atunci..., zîmbește interlocutorul meu.

— Ați avut, deci, multe satisfacții pe tărîm profesional.

— Cele mai multe sînt legate de ultimii cincisprezece ani, anii puterii populare. Niciînd oamenii de artă și cultură n-au avut condiții de creație ca acum. In toamna acestui an voi sărbători 50 de ani de activitate teatrală. In trecut această sărbătoare ar fi însemnat reîntregerea din teatru, uitarea. Astăzi însă, prețuirea regimului mi-a adus titlul de artist emerit, înmînarea Ordinului Muncii și două călătorii de studii în R. D. Germană și R. P. Ungară.

— O ultimă întrebare : Ce pregătiți în momentul de față ?

— In afara pregătirilor pentru definitivarea repertoriului viitoarei stagiuni, pun în scenă pentru stagiunea de vară operetele „Vînt de libertate", „Țara surîsului" și „Căpitanul cumpărat pe tutun".

Anna Dukász

Intr-o pauză a spectacolului cu piesa „Trei generații" de Lucia Demetrius, m-am grăbit să ajung la cabine pentru a sta de vorbă cu Anna Dukász. Frumoasa interpretă a Ruxandrei părăsise scena tînără, vioaie, zglobie. In întîmpinarea mea a venit însă o femeie bătrînă, cărunță, tristă.

— Cu Anna Dukász, vă rog...

— Eu sînt.

Abia atunci mi-am dat seama de transformarea actriței, transformare pe care o cerea rolul.

— Deoarece timpul pe care-l avem la dispoziție este foarte limitat, mă grăbesc să vă pun cîteva întrebări. Cînd ați intrat în teatru ?

— Am apărut pe scenă pentru întîia oară în 1942. Un timp am făcut parte din trupele teatrale de turneu, cu care am colindat orășelele și tîrgurile din Ardeal.

— Iar mai tîrziu ?

— Din 1946 am fost angajată la teatrul din Oradea. Nu, nu la teatrul de proză, ci... ca primadonă de operetă.

— Cînd ați intrat în teatrul de proză și ce roluri ați interpretat ?

— In 1949, la Teatrul maghiar de Stat din Oradea. Mi s-au încredințat chiar de la început roluri interesante. Astfel, am interpretat rolul Caterina în „Femeia îndărătnică" de Shakespeare ; Sofia din „Cei din urmă" de Maxim Gorki ; rolul titular din „Învățătoarea" de Brodi Sándor ; Nora din piesa cu același titlu al lui Ibsen ; Irina din „Citadela sfărîmată" de Horia Lovinescu ; femeia-comisar din „Tragedia optimistă" de Vișnevski — și multe, multe altele.

— Ce ați dori să mai jucați ?

— In primul rînd aștept cu nerăbdare piesele noi ale autorilor noștri. Succesele mele sînt legate de dramaturgia originală. Vă amintiți, poate, că în 1956, la decada dramaturgiei originale, mi s-a acordat premiul întîi pentru interpretarea rolului Irina din „Citadela sfărîmată".

— Desigur că-mi amintesc. Am văzut spectacolul. Și acum ce pregătiți ?

— Pentru stagiunea de vară, un spectacol de operetă. Mă întorc din cînd în cînd la genul în care am debutat... zîmbește Anna Dukász.

Gongul anunță începerea ultimului act. Convorbirea se terminase. Privind în urma ei, mi-am amintit că aceeași Anna Dukász este și deputată

Apollonia Kovács

Dimineața, cînd am căutat-o pe Apollonia Kovács, actrița era foarte îngrijorată. Avea în ziua aceea trei spectacole grele : un matineu literar, „Vulpea și strugurii" și „Nuntă mare". Am aminat, deci, convorbirea pentru seara. Și, într-adevăr, zîmbetul îi lumina acum fața. Spectacolele au avut succes, iar Apollonia Kovács scăpase de grijă.

— Am debutat ca interpretă de muzică populară, a spus Apollonia Kovács. După eliberare am venit la Cluj și am studiat arta dramatică cu artista Lily Poor.

— Ați intrat imediat în teatru ?

— Da, am fost angajată de îndată într-o trupă maghiară de turnee, cu care am colindat timp de patru ani Ardealul.

— Și de cînd aveți... domiciliu stabil ?

— Din 1948. Atunci am fost angajată la Teatrul maghiar de stat din Oradea.

— Vreți să ne spuneți cîteva din rolurile interpretate de dv. ?

— Îmi amintesc cu plăcere de interpretarea personajului Rozsi din piesa „Țiganii" de Szigligeti Ede ; de dr. Erna Kurtzius din „Casa cu storurile lăsate" de frații Tur ; de Katia din „Invierea" de Tolstoi ; de Roza din „Nunta mare" de Marton Lili.

— Iar acum ultima și obișnuita întrebare : Ce repetați în momentul de față ?

— Aștept cu nerăbdare definitivarea repertoriului pentru stagiunea viitoare. Sînt sigură că scriitorii noștri ne vor da o nouă piesă valoroasă în care să am același succes ca în recenta „Nuntă mare" de Marton Lili. Pînă atunci, repet Mona în opereta „Vînt de libertate" de Dunaevski — spectacol pe care-l pregătim pentru stagiunea de vară.

— Succes !

Mihai CRIȘAN

Ecouri

CINEMATOGRAFICE

● REGIZORUL Roger Leenhard, care începe curînd turnarea filmului *„Casa Bernard"* după piesa lui Federico Garcia Lorca, întîmpină mari dificultăți din partea guvernului spaniol. Astfel guvernanții spanioli au refuzat să permită turnarea exterioarelor acestui film în Spania.

● „ULTIMUL DIN SABUDARA" este titlul unui film georgian plin de prospețime și de spontaneitate. Tema sa ? Viața unui tînăr, venit de la țară la oraș, care devine muncitor într-o uzină de automobile.

● FILMUL argentinian *„Zafra"* al regizorului Lucas Demare are ca temă crunta exploatare la care sînt supuși indienii „Coyas" ce lucrează la plantațiile de sfeclă de zahăr de la tropice. El denunță în mod deschis și curajos condițiile inumane de lucru ale bărbaților, femeilor și copiilor folosiți la această muncă.

● DISTINSĂ cu premiul special al juriului la festivalul cinematografic care a avut loc în acest an la Cannes, coproducția germano-bulgară „Stele", pusă în scenă de regizorul Konrad Wolf din R.D.G., are ca temă un episod din timpul ultimului război mondial. Acțiunea filmului se petrece într-un sat bulgar unde staționează un grup de 30.000 evrei greci înainte de plecarea spre Auschwitz. Conflictul acestui film curajos e dragostea între un ofițer german și o evreică și trecerea acestui ofițer de partea partizanilor bulgari.

● RENUMITUL comic francez Fernandel va pleca curînd la München unde se turnează un film în care el va interpreta rolul unui prizonier de război francez, căzut în mîinile armatei germane fasciste. După acest film el va turna un altul, inspirat din viața lui Grimaldi.

● „MAREA ȘI ZILELE", de Raymond Voger și Alain Karninker, este un documentar interesant și emoționant despre viața insulei Sein (Vietnam). Comentariul lui Chris Marker, vorbit de Daniel Yvernel, își dă și el o substanțială contribuție la reușita filmului, care surprinde imagini de o rară și autentică frumusețe. De menționat este faptul că pentru a filma o furtună pe mare, fără trucaje, regizorul Alain Karninker care era un foarte bun înotător, și-a pierdut viața fiind înghițit de valuri.

● *„TINERETUL satului nostru"*, așa se intitulează noul film artistic chinez, în care spectatorul vede cum obiceiurile vechi, înapoiate, dispar treptat. Eroina filmului, Pan Dasou, în pofida voinței soțului ei, vine să lucreze pe șantierul unui canal de irigație, pe care tineretul și-a propus să-l construiască prin forțe proprii. Apa care va alimenta ogoarele urmează să fie captată de la un izvor considerat „sfînt și intangibil". Constructorii au de înfruntat numeroase piedici, dar pînă la urmă biruie, iar Pan Da-sou își dobîndește locul ce i se cuvine în viața socială.

● O PARODIE reușită este considerat filmul „Serifa", o producție italiană, realizat în regia lui Roberto Montero. Filmele americane cu cowboy, cu bătăi și împușcături fără sfîrșit, au plictisit de moarte publicul italian și desigur nu numai acest public. Iată de ce spectatorii se amuză copios vizionînd această comedie cinematografică, în care Tina Pica interpretează rolul unei menajere aflată în serviciul unui comisar de poliție.

● ACTRIȚA japoneză Hitomi Noroe, în vîrstă de numai 20 ani, care a fost la Cannes în timpul festivalului internațional al filmului, a jucat pînă acum în circa 60 de filme. Timp de 5 ani ea a turnat cîte un film la fiecare lună. Supranumită Danielle Darieux a Japoniei, ea este prezentata filmului „Cocostîrcul alb", una din producțiile japoneze prezentate la festival.

● ACȚIUNEA noului film *„Dincolo de orizont"*, la care lucrează regizorul Zahari Jandov (R. P. Bulgaria) se petrece în anii regimului monarho-fascist. Ducînd la îndeplinire sarcini de partid, trei comuniști încearcă să ajungă pe un vaporaș cu pînze în Uniunea Sovietică. Intîmplările dramatice prin care trec cei trei comuniști constituie tema filmului.

● LA ROMA se turnează acum filmul *„Cartagina în flăcări"*. Interpreta acestui film e frumoasa actriță engleză Anne Heywood, care îl secondează pe Daniel Gelin.

MUZICALE

● FESTIVALUL de la Prades se va desfășura între 4 și 10 iulie. El va cuprinde 12 concerte, în cadrul cărora își vor da concursul Pablo Casals, Victoria de Los Angeles Wilhelm Kempff și Yehudi Menuhin. O orchestră cu coruri și soliști vocali va interpreta „Pasiunea după sfîntul Ioan" de Bach și „Vespro" de Monteverdi.

● CEL DE AL VIII-lea concurs internațional Marguerite Long — Jacques Thibaud va avea loc la Paris, la jumătatea lunii iunie. La primele probe, care sînt eliminatorii, vor participa 59 pianiști și 32 violoniști, care vor reprezenta 24 țări.

De vorbă cu Eugen Suchon, autorul operei „Vîltoarea"

Sosit în orașul Cluj pentru a participa la premiera în Romînia a operei sale **„Vîltoarea", Eugen Suchon mi-a dăruit posibilitatea de a face cunoștință cu unul din cei mai iluștri reprezentanți ai muzicii contemporane cehoslovace.**

Cele cîteva minute petrecute în compania lui Suchon au fost o adevărată bucurie, cu atît mai mult cu cît sarcina reportericească mi-a fost ușurată de amabilitatea și modestia ce caracterizează întreaga fire a eminentului muzician slovac.

— După cîte am aflat aceasta este prima dv. călătorie în țara noastră.

— Întocmai. Din păcate, treburile care mă așteaptă la Bratislava sînt necruțătoare față de dorința mea de a rămîne mai mult timp în mijlocul prietenilor mei romîni, a căror cordialitate și ospitalitate m-au cucerit chiar din primele ore de la sosire.

— V-am ruga cîteva cuvinte despre opera dv., „Vîltoarea".

— După cum ați văzut, este vorba de o dramă muzicală realistă, pe care am creat-o între anii 1941—1949, cînd de fapt a avut loc și premiera la Bratislava. In anul 1952, prima versiune a fost revăzută, după care opera a căpătat forma actuală. De atunci, spectacolul a mai fost prezentat la Praga, Berlin, Budapesta etc., iar în prezent colectivele a cinci teatre muzicale din U.R.S.S. lucrează la montarea operei mele.

In cele aproape 3 ore de spectacol am intenționat să pătrund în necazurile, bucuriile și preocupările oamenilor dintr-un sat din nordul Slovaciei. Acțiunea operei se petrece în anii de după primul război mondial.

Compozitorul Eugen Suchon

Pentru înțelegerea tuturor fenomenelor social-culturale petrecute în aceste locuri, mi-a trebuit un timp destul de îndelungat, mai cu seamă că cercetările mele — dacă pot spune așa — nu s-au rezumat numai la căutări de natură muzicală, dar ele s-au extins și asupra graiului local, a obiceiurilor, a dansului, și în general asupra întregului tezaur folcloristic al poporului nostru.

Toate acestea și-au găsit expresia în drama muzicală „Vîltoarea" unde alături de scenele de intensitate dramatică, spectatorul poate găsi farmecul unei melodii populare și este purtat pe nesimțite în mijlocul nuntașilor sau al tradiționalelor noastre tîrguri cu turtă dulce și podoabe femeiești.

— Cum apreciați spectacolul Operei din Cluj ?

— Este o mare plăcere pentru mine să constat că întregul ansamblu al Operei Romîne din Cluj a găsit un grai comun cu gîndul și dorința mea. Respectînd cu strictețe adîncul caracter popular al operei, întregul ansamblu muzical la care s-a alăturat și minunatul balet clujean, mi-au oferit plăcerea să mă simt ca la mine acasă. Elogiile cele mai sincere și cordiale regizorului Ilie Balea, a cărui distribuție a fost mai mult decît excelentă. Același sentiment nutresc și pentru Anatol Chisadyi, dirijorul orchestrei precum și pentru Traian Popescu, Elena Vătafu, Vasile Sîldan și tuturor celor care au contribuit la succesul de vineri seara.

In ceea ce privește spectatorii, trebuie să vă spun că aveți un public sensibil și foarte exigent și în plus foarte entuziast.

Fie opera mea — a încheiat Eugen Suchon — o nouă și modestă contribuție la continua întărire a prieteniei țărilor noastre.

Al. KISS

Un nou film romînesc

„Prima melodie"

O producție a Studioului cinematografic „București" 1959. Scenariul : DUMITRU CARABAȚ. Regia : ANDREI BLAIER și SINIȘA IVETICI. Imaginea : LUPU GUTTMAN. Aranjamente muzicale : VALENTIN KUROCIKIN. Interpreți : GABRIELA MARINESCU și SORIN BUȚAN.

Tinerii eroi ai filmului *Prima melodie* sînt încă școlari, de abia pășesc pe pragul care desparte copilăria de adolescență. Fata, o codană cu ochii visători, cu predilecție pentru poezia lui Eminescu și romanticul peisaj marin. Deocamdată însă, păpușile mai constituie o preocupare de seamă în viața ei, iar pe paginile jurnalului se așternu mărturisiri naive adresate prietenei Mimi, păpușa. Băiatul, un școlar zburdalnic, care nu știe încă dacă preferă fotbalul sau vioara. Față de fete își compensează timiditatea prin puțină obrăznicie.

Povestea prieteniei lor a pornit de la o minge. O poznașă minge de fotbal care în repetate rînduri a venit să răvășească stratul de flori din grădina fetei. Dar adevărata punte dintre cei doi tineri e țesută de muzică, de melodia duioasă pe care, seară de seară, băiatul o cîntă la vioară sub fereastra noii sale prietene.

O întreagă lume de gînduri și sentimente noi pun stăpînire pe sufletul fetei. Păpușile, atît de dragi altă dată nu mai au viață. Jurnalul, vechiul ei confident, nu mai poate ține acum locul unui prieten adevărat. Și odată cu nerăbdarea primei întîlniri, se nasc și primele frămîntări ale adolescenței. Un bilet citit pe furiș, cu inima palpitînd de emoție, o întîlnire ratată din vina unor golani obraznici, iată primele bucurii și dureri ale dragostei...

Un capitol nou s-a deschis în viața celor doi tineri. S-a destrămat poezia gingașă a copilăriei, dar în locul ei se avîntă o altă poezie, romantică și amețitoare ca nesfîrșitul orizontului marin : poezia adolescenței. Și melodia intonată de vioară leagănă poemul liric al primei iubiri.

„Mosfilm": 22 de filme artistice

Poporul sovietic întîmpinează cu entuziasm prevederile grandioase ale septenalului. In fața artei cinematografice sovietice, cea mai populară dintre arte, stau sarcini mari și de răspundere.

Anul acesta industria cinematografică sovietică urmează să realizeze 106 filme artistice de lung metraj și cîteva sute de filme documentare, de popularizare științifică și de desen animat.

„Mosfilm" — cel mai mare studio cinematografic din Europa, va realiza 22 filme printre care „Lenin în Polonia" (coproducție sovieto-polonă) „Ghenka Pijov — primul locuitor din Bratsk", un film după cunoscuta nuvelă „Povestire despre un director de S.M.T. și agronomul principal" de Galina Nikolaieva, filmul „Suvenir rus" în regia lui G. Alexandrov.

Scriitorul N. Virta scrie scenariul filmului care va fi realizat de „Mosfilm" și se va întitula „Fiul partidului". Pelicula relatează viața unui comunist care a străbătut un drum îndelungat și dificil de lupte și victorii.

Viața americanului a fost standardizată sub toate aspectele ei. Inițiativele individuale au fost ucise de standardele proclamate ca unice și necesare în viața americanului de rînd de către guvernul american. Americanii au ajuns pînă acolo încît să nu se mai poată distinge în lume decît numai cu ocazia întrecerilor sportive." — *scrie autorul acestui studiu. In chestiuni politice, cultural-economice și sociale americanului de rînd nu-i este permis să-și spună cuvîntul. Pentru aceasta, există institutii și persoane plătite de stat și însărcinate în mod oficial cu educația opiniei cetățeanului anonim.*

Mult mai teribilă decît orice problemă complicată de matematici sînt testele detectoare anticomuniste, la care trebuie să răspundă nu numai cei ce pășesc pragul unei universități americane, ci și funcționarii ministerelor, birourilor particulare, trusturilor, vînzătoarele de ciorapi și coca-cola. Individul nu trebuie niciodată să caute să înțeleagă sensul întrebărilor care i se pun. El trebuie să răspundă da, sau nu. In chestionarul de angajare al unui salariat de la uzinele „Ford" sînt incluse întrebări ca acestea : „Sprijiniți politica externă a Statelor Unite ?". „Citiți cărți marxiste ?". „Primiți scrisori din țările socialiste ?".

Pentru a fi angajat, cel în cauză trebuie să răspundă la cele mai multe întrebări de obicei negativ. Sînt și unii americani inteligenți care nu iau în serios aceste chestionare. Ei nu sînt angajați însă. Mînă de lucru se găsește din belșug în S.U.A.

Pentru orice fleac, americanul de rînd trebuie să recurgă la serviciile „Human Relations". „Dacă vreți să rîdeți de funcționarii acestor servicii de stat — *scrie William H. White* — repetați acest credo înainte de a răspunde chestionarului :

1. Îmi iubesc mama și tatăl, pe tata mai mult decît pe mama...
2. Găsesc că totul este cît se poate de bine într-o țară din cele mai bune din lume...
3. Nu-mi fac niciodată prea multe griji : nu fac politică...
4. Nu acord prea multă importanță cărților : nu știu cine a fost Marx...
5. Mă conformez întrutotul voinței generale : iubesc America așa cum îmi iubesc nevasta și copiii...

Acesta este noul credo al Americii. Acela care nu-l respectă, riscă să fie declarat în afara legii, să fie huiduit ca anti-conformist și în cele din urmă să fie declarat dușman al Statelor Unite și al democrației americane

G. CUIBUȘ

LITERATURĂ TEATRU CINEMA MUZICĂ PLASTICĂ

Eliza Burdulea din formația de dansuri a Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor.

Fotografia : Mihai POPESCU

In vîrtejul jocului

— Nu există concursuri mari și concursuri mici — mi-a răspuns fata cu ochii de un albastru incomparabil mai limpede decît cerul înourat al dimineții de duminică, la întrebarea mea dacă a participat la întreceri mai importante decît cele ale artiștilor amatori din faza națională. **Toate îți dau aceleași emoții, speranțe și chiar biruințe. Iată de ce trebuie să te pregătești temeinic...**

— Și, te-ai pregătit ?

— **Vino și vezi.**

Am intrat în sala de festivități a Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor cu dorința de a o urmări pe ambițioasa concurentă. Dar ea dispăru în culise, de unde, peste puțină vreme, s-au revărsat în scenă flăcăi cu pantaloni și ilicuri negre, cu brîuri roșii și cămăși împodobite cu delicate broderii. Melodia unui fermecător joc a chemat alături de ei o ceată de fete purtînd ii, brîuri negre și fote cu șorțulețe multicolore.

— **Acestea sînt „straiele de Vlașca", costume din regiunea București pe care unii o mai consideră și astăzi săracă în folclor.**

— Cum v-ați convins că lucrurile nu stau așa ? — l-am întrebat pe maestrul Tita Sever, profesor la școala populară de artă, care cu bunăvoință și interes pentru reușita formației de sub îndrumarea sa îmi dădea toate explicațiile.

— **Am colindat mai toată regiunea: Roșiori, Alexandria, Slobozia. La hora satului și în alte ocazii de joc, cum sînt joia tineretului, nunți, botezuri, am cules materialul necesar prelucrărilor. Jocul acesta este o prelucrare de sine stătătoare a diferitelor variante, bineînțeles în stil popular. De fapt s-ar putea spune că este o suită.**

— Îmbrățișați în repertoriu mai multe discipline coregrafice ?

— Ne străduim. Avem jocuri, suite și... proiecte.

— Anume ?

— **Precizez : deocamdată proiect. Se va intitula „Pagini ceferiste". Este un dans cu subiect care va ilustra viața grea și luptele eroice ale ceferiștilor odinioară și prezentul, creat după eliberare, luminos și plin de bucuria de a trăi liber.**

Îndrăzneala și modestia celui care-l îndrumă a devenit de mult podoaba acestei formații de dansuri populare a comitetului de întreprindere din Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor. Avînd aproape vîrsta eliberării (în 1945 s-a înființat vechea formație a Direcției Generale C.F.R.), colectivul a dobîndit în ultimii ani prețuirea publicului și a juriilor celor patru concursuri anterioare. Premiul III la primele trei concursuri pe țară și titlul de Laureat al celui de-al IV-lea stau mărturie și îmbold în elanul întrecerii pentru cîștigarea celui de al V-lea concurs al echipelor artistice de amatori la care participă în prezent. Cu cinste au reprezentat dansatorii formației țara noastră peste hotare, la primul Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Praga. In rîndurile sale au crescut cadre ale marelui ansamblu C.F.R. Giulești.

— Ei, ți-a plăcut cum am jucat ? m-a întrebat la plecare Eliza Burdulea, tînăra cu ochii albaștri, al cărui portret l-am reținut pentru cititorii „Magazinului".

— D-ta sau ceilalți ?

— **Noi toți.**

— Să-ți spun drept : cu atîtea izbînzi și cu atîta faimă eu n-aș mai întreba...

Eugen ATANASIU

Cititorii întreabă — „Magazin" răspunde

M.M. — Cîmpina și D.A. — Oradea: *Adresați datele personale și fotografii studioului de filme artistice „București" — Piața Scînteii 1, pentru I. Popescu-Gopo.*

VIORICA N. — Tg. Jiu : *Actorului Florin Piersic scrieți-i pe adresa Teatrului Național „I. L. Caragiale", str. Cîmpineanu 3. Cealaltă adresă n-o cunoaștem.*

TĂCIULET AUREL — Buzău : *Sugestia dv. este într-adevăr interesantă și binevenită. O vom transmite Direcției Generale a Cinematografiei. In momentul de față regizorii noștri de filme sînt ocupați cu realizarea filmelor care vor fi prezentate pe ecrane în cinstea celei de a 15-a aniversări a eliberării patriei de sub jugul fascist.*

BEBE TOTH — București : *Urmăriți rubrica noastră. Am mai răspuns la întrebarea respectivă.*

M. R. — Reginea Oradea : *Adresele actorilor de film care vă interesează nu le cunoaștem. Așteptăm un alt prilej pentru a vă putea fi de folos.*

CARMEN STĂTESCU — Cîmpina : *Pentru a studia canto-ul puteți să vă înscrieți fie la o școală de artă populară, fie să dați examen de admitere la Conservatorul „Ciprian Porumbescu" din București.*

LIVIU BĂCILĂ — reginea Stalin: *Cuplul dansatorilor din cele două filme muzicale sovietice sînt binecunoscuții frați Vasiliev.*

ANABELLA — Călărași : *Tatianei Samoilova îi puteți scrie la teatrul „Maiakovski"-Moscova. Cealaltă adresă n-o cunoaștem. Iată și fotografia lui Omar El Șerif, protagonistul filmului egiptean „Cerul Infernului".*

ELENA N. — Huedin : *Pentru a afla condițiile de admitere în Institutul de teatru și cinematografie „I. L. Caragiale" adresați-vă direct secretariatului Institutului, Bd. Schitu Măgureanu 1.*

ADRIANA și GEORGETA — Iași : *Nu cunoaștem adresele solicitate.*

MIRCEA COCHINȚU — Ploești : *Actriței bulgare Ghinca Stanceva îi puteți scrie pe adresa studioului de filme artistice — Sofia.*

LUCIA FIRCEA — Pucioasa : *Într-adevăr, Darvas Ivan este actorul căutat de dv.*

ELENA DRAGOMIR — București : *Actorul dv. preferat trăiește. Din păcate nu știm pe ce stradă și la ce număr, așa încît nu vă putem fi decît pe jumătate de folos.*

Noul credo al Americii

Știința și VIAȚA

Memoratorul electronic

În zilele noastre, problema informării științifice nu mai poate fi rezolvată individual, ea depășește individul, a devenit o problemă socială. Pentru rezolvarea ei societatea trebuie să intervină, punînd în mișcare forțe vaste: institute de cercetări, uzine, mașini electronice. Pentru lichidarea acestei „gîtuiri" în domeniul informării științifice a devenit imperios necesară folosirea tehnicii moderne.

Și, ca în multe alte domenii ale științei, savanții sovietici ocupă un loc de frunte.

În această problemă, electronica, „vedeta" științei moderne, oferă cheia soluției. Se poate realiza o mașină electronică care să înregistreze în mod automat și organizat milioane de informații, pe care să le livreze apoi la cerere.

Laboratorul de reproducere pe modele electrice al Academiei de Științe a U.R.S.S. lucrează la realizarea unei astfel de mașini. Lucrările sînt conduse de prof. L. I. Gutenmaher, doctor în științe tehnice, unul din cei mai mari specialiști în domeniul mașinilor electronice de calculat.

Mașina de informare cu memorie rapidă va avea o capacitate de stocare uriașă de aproximativ 10 miliarde de unități de informație, ceea ce corespunde cam la 5 milioane pagini de text tipărit. O asemenea „memorie" electronică posedă calități care depășesc în anumite privințe pe cele ale unei memorii vii: ea nu este influențată de factori externi, nu obosește, nu îmbătrînește. Mai mult, ea este capabilă să înregistreze simultan, pe canale, ceea ce înseamnă, de fapt, că poate citi 20 de cărți în același timp.

Temele de informații vor fi înregistrate pe fișe speciale, din care mașina va putea cuprinde cam 10 milioane. Pentru a răspunde la o întrebare, mașina va tria aceste fișe cu o viteză uriașă, putînd răspunde la orice întrebare în cîteva minute, cu condiția, bineînțeles, să cunoască răspunsul.

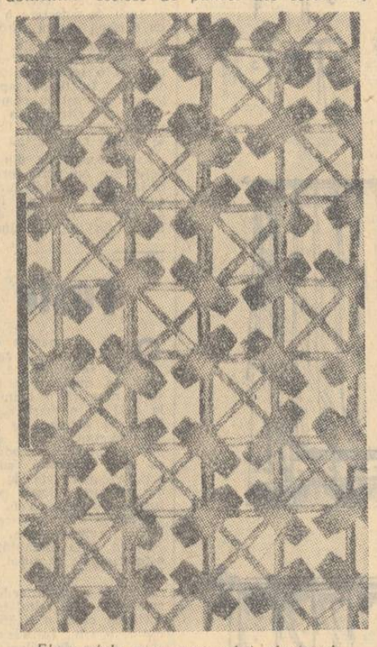

Elementele memoratorului electronic.

Inima mașinii de informare cu memorie rapidă este constituită de un dispozitiv de memorizare cu totul nou, cu ferîți (material magnetic) care ocupă un spațiu foarte mic și consumă foarte puțină energie electrică. Dispozitivul are aspectul unei țesături de fire metalice, în care fiecare intersecție este înconjurată cu un inel minuscul din ferită, cu diametrul de 1,5 mm. Dacă se trimite un curent de o anumită intensitate într-un fir, inelele înșirate în lungul său se magnetizează. Ele pot fi demagnetizate trimițînd un alt curent într-unul din firele perpendiculare pe primul. În acest fel, pe o asemenea rețea se pot înmagazina informații după același principiu cu care se indică mutările la jocul de șah. Citirea informațiilor stocate de ferîți sub formă de „da" sau „nu" (magnetizat sau demagnetizat) se face cu iuțeala fulgerului, prin firele rețelei, în mod asemănător cu ceea ce se întîmplă în tubul televizorului, unde de 50 de ori pe secundă fascicolul electronic trece în revistă peste 300.000 de puncte ale ecranului, „pictînd" imaginea electronică.

Mașina va putea fi folosită și la distanță, ca „telebibliotecă". Abonatul formează la telefon numărul telebibliotecii și formulează întrebarea în termeni cît mai clari. Mașina caută răspunsul și în cîteva minute acesta apare pe ecranul de televiziune sau este scris pe teleimprimatorul abonatului. Mașina va putea deservi în același timp peste 1.000 de abonați.

Aceste mașini vor folosi în viitor ca acumulatori universali de informație, înlocuind în parte bibliotecile. Mai mult, ele vor face și operații de prelucrare a informațiilor intrate, clasîndu-le, făcînd o triere, eliminînd informațiile care se repetă, grupînd pe cele care se referă la același subiect.

Ele vor face cele mai variate combinări pe subiecte, acumulînd în „memoria" lor și răspunsurile date la întrebările puse de diverși specialiști în decursul timpului, ceea ce va reprezenta un fel de „bagaj de experiență" al mașinii. Ele vor putea indica, în afară de bibliografia și de cele mai noi informații ale temei cerute și noi legături și implicații ale subiectului cercetat, dînd cercetătorilor un ajutor neprețuit.

Noile mașini de informare cu memorie rapidă vor reprezenta cel mai important progres în domeniul acumulării și răspîndirii informației de la invenția tiparului încoace.

Ing. A. NEGREA

Noutăți medicale

Operații fără pierderi de sînge

În ultimul timp, chirurgii sovietici au efectuat intervenții chirurgicale fără pierdere de sînge și fără dureri. Ele sînt realizate cu ajutorul electrozilor biactivi, creați de medicul ucrainean Semeon Șamraev. Prin electrozi, care au obișnuita înfățișare de foarfeci sau pense chirurgicale, trece curentul electric. Ei sutureazâ capetele vaselor sanguine, iar sîngele în locurile tăierii se coagulează. Astfel, operația se desfășoară fără pierderi de sînge, chiar la tăierea unor țesuturi foarte vascularizate. Electrozii biactivi permit să se efectueze operații în cele mai profunde regiuni ale organismului, fără riscul de a leza țesuturile înconjurătoare. Această metodă este deosebit de prețioasă în neurochirurgie. În afară de aceasta, electrozii biactivi se aplică cu succes chiar și în unele operații deosebit de simple cum ar fi amigdalotomia. Această intervenție chirurgicală este deobicei însoțită de mari pierderi de sînge și de o intensă durere. Datorită noii metode, ea a devenit, în prezent, foarte ușoară.

Nașteri ușoare

Preocuparea de a ajuta atît mamei cît și copilului în timpul nașterii nu-i părăsește nici măcar pentru o clipă pe specialiștii în acest domeniu al medicinei. Se știe că în cazurile unor nașteri dificile medicina se folosea pînă în prezent de două metode: forcepsul și cezariana. Dar amîndouă aceste metode erau folosite în ultimă instanță, întrucît ele aveau urmări mai mult sau mai puțin grave. În primul caz pentru copii, în al doilea caz pentru mame. Dar iată că azi, în multe maternități ale lumii, printre care și în Uniunea Sovietică, a început să se folosească o nouă metodă. Ea a căpătat diverse denumiri ca „extracția cu ajutorul vidului", sau de „naștere pneumatică". În ce constă noua metodă? Un mic și simplu dispozitiv, format dintr-o simplă pompă, tuburi de cauciuc, o cască de metal, o butelie de vid și un manometru, înlătură pericolul intervenției brutale a forcepsului.

Pompa crează o presiune scăzută ca urmare a carui fapt casca de metal căptușită cu cauciuc ce se află la capătul tubului legat de butelia de vid, se fixează etanș de capul fătului. Astfel se obține o suficient de puternică fixare a capului în cască și medicul poate să tragă cu ușurință de tubul de cauciuc pînă la completa extracție a capului fătului.

După zece minute de la naștere, capul copilului diformat în foarte mică măsură de folosirea „extractorului" își revine la înfățișarea normală. După cîteva zile nu se mai poate observa nici măcar o urmă a vreunei intervenții.

Noua metodă mai are și alte avantaje. Ea reduce durata nașterilor dificile la 15—40 minute, diminuează eforturile mamei, nu este dureroasă și poate fi sincronizată cu contracțiile normale ale mamei.

STIAȚI CĂ...

...în ce privește producția de energie electrică, Uniunea Sovietică ocupă în prezent locul 2 din lume, și locul 1 din Europa?

...sporul anual al producției de energie electrică în U.R.S.S. a fost, în 1958, de 23,3 miliarde kWh? Adică, aproximativ 3 programe G.O.E.L.R.O. sau o cantitate de energie electrică egală cu producția anuală a Belgiei și Finlandei, luate împreună.

...după intrarea în funcțiune a primei centrale atomo-electrice din lume cu o capacitate de 5.000 kW (anul 1954), în 1958 a fost dată în funcțiune prima parte a celei de-a doua centrale atomoelectrice din lume? Capacitatea ei totală va fi de 600.000 kW. În anii următori în U.R.S.S. vor fi construite mai multe centrale atomo-electrice de mare capacitate.

...în decursul septenalului în U.R.S.S. vor fi electrificate aproximativ 20.000 km. de cale ferată? În 1965, lungimea căilor ferate electrificate va ajunge în Uniunea Sovietică la 30.000 km., adică va fi de 6 ori mai mare decît lungimea căilor ferate electrificate în S.U.A.

ELECTRICITATEA IN AGRICULTURA NOASTRA

Electricitatea, deși ignorată în natura ei intrinsecă, a impresionat din totdeauna imaginația omului. Mărturie în acest sens aduce faptul că simbolul stăpînirii peste univers era fulgerul lui Jupiter, care despica, temut, cerul furtunii.

În epoca noastră s-a constatat că viața însăși nu ar fi putut exista în lipsa fenomenelor electrice din atmosferă.

În această privință amintim cuvintele acad. prof. G. Ionescu-Sisești că „descărcările electrice, care provoacă sinteza azotului cu oxigenul, sînt astfel, pentru a vorbi figurat, scînteia care provoacă aprinderea vieții pe pămînt".

În decursul evoluției lor istorice, organismele vegetale s-au format sub influența unor factori de mediu, așa numiții factori de vegetație, printre care se numără și electricitatea. În viața plantelor nu joacă un rol numai electricitatea din sol sau atmosferă, ci și aceea din însăși interiorul organismului vegetal. Măsurătorile electrice au arătat că de-a lungul tulpinii plantelor agricole există diferențe de potențial de ordinul a cîteva sute de milivolți.

Diferențele de potențial accelerează sau, în unele cazuri, dimpotrivă, încetinesc circulația sevei în plante, după cum polul electric pozitiv este situat spre vîrful sau spre baza plantei.

Cercetările noastre au arătat că situarea față de plantă a polilor cîmpurilor electrice create artificial se reflectă și asupra producției. Astfel, masa vegetală a ovăzului, cultivat într-un cîmp electric pozitiv a sporit cu peste 30 la sută față de plantele care au evoluat în cîmp electric negativ. Plantele s-au comportat diferențiat, după specie, și față de electricitate.

Demn de remarcat este că plantele cultivate în vase de vegetație, în seră, reacționează deosebit față de tratamentele electrice la diferite intensități de lumină: cele cultivate sub influența unei lumini mai puternice au dat sporurile cele mai mari de recoltă, de peste 20 la sută. Prin urmare, și acțiunea electricității depinde de constelația celorlalți factori de vegetație.

O altă constatare, interesantă practic, care s-a desprins din cercetările noastre, este că ambele tipuri de cîmp electric experimentale — continuu și alternativ — au sporit producția vegetală într-o proporție practic egală.

Este neîndoielnic că electricitatea își va găsi ca și în celelalte domenii pe care multiplele ei utilizări le-au revoluționat, aplicații tot mai rodnice în agricultura modernă.

Nu este departe ziua cînd fulgerele domesticite vor da o nouă vigoare plantelor de pe ogoarele lumii.

Ing. D. BUICAN

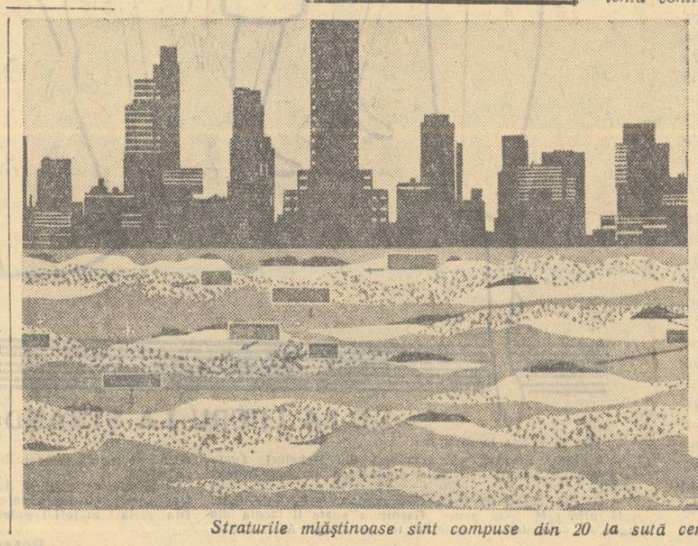

Straturile mlăștinoase sînt compuse din 20 la sută cenușă vulcanică, restul este apă.

O stațiune de speologie experimentală la Cloșani

Una din dorințele cele mai vii ale profesorului Emil Racoviță, pe timpul cînd conducea Institutul de Speologie din Cluj, a fost aceia de a introduce metoda experimentală în studiul animalelor cavernicole. O serie întreagă de probleme dorea profesorul Racoviță să le rezolve prin aceste studii, dar din păcate nu și-a putut vedea visul cu ochii.

În primul rînd astfel de cercetări impuneau existența unor laboratoare amenajate cu grije în peșteri, sau cel puțin la gura peșterilor în care urmau să se întreprindă experiențele. Fondurile necesare înființării și amenajării acestor stațiuni nu au fost alocate de vechile guverne.

Ministerul Învățămîntului și Culturii a aprobat ca, pe lîngă Institutul de Speologie „Emil Racoviță" al Republicii Populare Romîne de sub conducerea profesorului C. Motaș, să se înființeze o astfel de stațiune la peștera de la Cloșani situată cu mai mulți km la nord de Baia de Aramă (regiunea Craiova). Această peșteră a fost nu de mult declarată monument al naturii, pentru importanța sa științifică și pentru admirabilele frumuseți pe care le ascunde.

În acest fel se va putea folosi și la noi în țară o metodă de studiu ale cărei rezultate sînt de mare interes nu numai pentru biospeologie, dar și pentru biologie în general.

În Stațiunea experimentală de la Cloșani, a cărei clădire va fi ridicată vara aceasta la gura peșterii, se vor studia mai multe probleme legate de viața mărunțelor animale cavernicole. Iată foarte pe scurt cîteva din aceste probleme:

Pentru a se urmări pe viu acțiunea factorilor mediului subteran, se va experimenta creșterea unor animale de la suprafața pămîntului, în interiorul peșterii, în acvarii și terarii special amenajate. De asemenea, animale cavernicole, oarbe și depigmentate, vor fi crescute în laboratorul stațiunei, în condiții de mediu normale, spre a se vedea reacțiunea fiecărei specii subterane în raport cu condițiile obișnuite de la suprafața pămîntului.

O altă categorie de lucrări o reprezintă cele ce se raportează la studiul dezvoltării animalelor cavernicole. Se știe că la cele mai interesante insecte cavernicole nu sînt cunoscute stadiile larvare. La multe specii de coleoptere (gîndaci) ele nu au fost niciodată găsite, chiar atunci cînd în peștera respectivă adulții erau în număr mare. De aici, necesitatea de a cerceta în amănunt peștera, încontinuu, zi de zi și lună de lună.

Pentru că viața animalelor cavernicole se desfășoară în condiții de mediu cu totul speciale, este de la sine înțeles că și studiul acestor condiții prezintă cel mai mare interes. Cu ajutorul stațiunii de la gura peșterii pot fi lăsate în încăperile grotei aparate înregistratoare pentru temperatură și umiditate, care să fie supraveghiate zilnic de cercetători. În acest fel se vor pune și bazele cercetărilor microclimatologice în peșterile noastre.

Tot în stațiunea de la Cloșani se va urmări, pentru prima dată, influența emanațiilor radioactive ale calcitei de peșteră asupra animalelor cavernicole, emanațiuni care au fost recent descoperite la noi în țară.

În afară de cele spuse, trebuie să mai adăugăm că Stațiunea de la Cloșani va constitui și o admirabilă bază pentru cercetarea numeroaselor grote — unele complet necunoscute — din regiunea Cloșani-Izvoarele Cernii. Există, între alte perspective, și aceia de a se descoperi zăcăminte de guano datorite liliecilor, ce vor putea fi folosite la mărirea randamentului productiv al terenurilor agricole din regiune.

Cercetătorii Institutului de Speologie „Emil Racoviță" așteaptă cu mult interes înființarea acestui nou laborator, care însemnează pentru speologia romînească un important pas înainte.

Traian N. ORGHIDAN
Director-adjunct al Institutului de Speologie „Emil Racoviță"

Ciudata pătanie a unui oraș

Mexico City sau Ciudad de Mexico, cum este numit orașul în limba națională a țării, este amenințat să se scufunde. Lucru pare surprinzător, știut fiind că orașul se află la 2.250 m. deasupra nivelului mării. Și totuși...

Mexico City este în permanență amenințat de lipsa de apă. Și în aceasta constă primejdia care amenință orașul. În ultimii 10—15 ani, populația orașului a crescut foarte mult (peste 4 milioane de locuitori). Odată cu creșterea populației, a crescut firește și nevoia de apă. Pentru satisfacerea acestei nevoi s-a pompat apa dintr-un bazin fără scurgere, aflat la adîncimi, sub întinderea de pămînt pe care se înalță orașul. Din cauza straturilor impermeabile bazinul nu s-a mai umplut, spațiile goale astfel create fac orașul „să se lase".

În ultimii 60 de ani, întreaga suprafață a orașului Mexico City s-a lăsat în acest fel cu 3—8 m. Procesul acesta de scufundare ține continuă.

IAȘI 1839 — PARIS 1959

120 de ani de la prima expoziție horticolă din țara noastră

După cum ați aflat desigur, la concursul horticol „Floraliile internaționale", care a avut loc nu de mult la Paris, țara noastră a întrunit un impresionant „buchet" de premii: un premiu special al juriului de estetică, premiul II pentru Standul ornamental floricol (după Olanda), premiul III pentru Standul științific (după Franța și Marea Britanie).

Originea „Floraliilor" este veche. După tradiție, „paternitatea" lor ar avea-o vestita curtezană Flora care, în ultimul secol dinaintea erei noastre, a inițiat la Roma o serie de serbări în onoarea zeiței Flora, patroana florilor.

Dacă tradiția Floraliilor este veche, apoi nici tradiția culturii florilor în țara noastră nu este nouă. Romînul, din totdeauna, a iubit natura împodobită cu flori. El cîntă codrul umbros și pajiștea înflorită, își pune brad și sîminoc la pălărie, iar la fereastră, pe prispă, în curtea casei sale, florile se întrec în gingășie și frumusețe.

Bogatele și veselele noastre grădini „cu pomi roditori și mîndri feciori", de mult au atras atenția străinilor, în trecerea lor prin ținuturile romînești. Moldova, în deosebi, era vestită prin această îmbelșugare, la tel poalele Muscelului și Argeșului. În aceste împrejurări era firesc ca prima expoziție din Țările Romînești să fie una de flori și plante. Ea a fost deschisă la Socola în 1839.

Despre această primă manifestare horticolă citim în ziarul „Albina Romînească" nr. 38 din 1839, care apărea la „Ieși", următoarele:

„Astăzi va începe în Grădina Domnească de la Socola expoziția florilor și a plantelor. Această expoziție, adică înfățișare interesantă pentru doritorii florilor și pentru botaniști, este în această țară o întreprindere nouă".

„La această expoziție vor fi înfățișate cu toată eleganța meșteșugului grădinăriei... cîte flori și plante cresc în amîndouă emisfere și pe care firea... lor au iertat pînă acum a se cultivarisi și în Moldova. Feluritnea trunchiurilor încununate cu bucheturi de flori minunate, cu deosebite văpsele și formele cele mai multoratece, înfățișează ochiului o icoană firească de brilant mozaic..." Interesant este că la această „expoziție" se vede că au fost expuse și plante sau flori aduse din străinătate, fiindcă se face „cunoscut... că comunicația cea rară în care se află această țară cu alte așezăminturi botanice" aduce „...multe greutăți, care numai prin mari osteneli.., se pot birui".

„Rezemîndu-se pe îngăduirea cunoscătorilor... antreprenorul îndeamnă pe d-nii botaniști și doritori de flori, de a întruni a lor sîrguință cu ale sale spre a putea pregăti pe anul viitor o expoziție de plante mai deplină... pentru a spori prin aceasta mulțumirea tuturor doritorilor", prin doritori înțelegîndu-se amatori.

Acesta a fost începutul și roadele se culeg acum, după 120 de ani. Desigur că aniversarea deschiderii primei expoziții horticole constituie un eveniment care merită să fie subliniat, mai ales acum, cînd patria noastră cucerește la toate expozițiile internaționale la care ia parte, un mare număr de premii, și acelea dintre cele mai mari.

Dr. T. SIMIONESCU

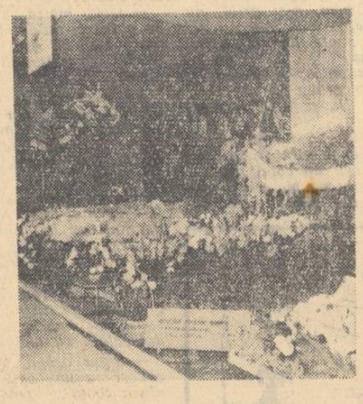

Pești cu aptitudini „artistice"

O expediție biologică submarină a Universității din Moscova a făcut diferite studii în legătură cu viața peștilor și a animalelor marine din străfundul mărilor. Cu acest prilej s-a ajuns la unele concluzii pe cît de interesante, pe atît de nostime. Ultrasunetele emise de pești au fost înregistrate prin niște microfoane speciale, iar apoi au fost difuzate în apă cu ajutorul unor vibratoare. S-a ajuns astfel la constatarea că la sunetele emise de aceste vibratoare supranumite vocea peștilor — răspund pești cărora le sînt proprii sunetele respective. Cu alte cuvinte pești sînt victimele propriei lor voci. Deoarece fiecare specie de pești emite alt gen de ultrasunete, prin acest procedeu pot fi adunați în bancuri, după alegere, diferite specii de pești.

Pe de altă parte savanții au constatat că peștii au aptitudini artistice foarte dezvoltate fiind înzestrați mai ales cu... darul imitației. Agățîndu-se în apropierea intrării plasei pești artificiali, „însuflețiți" datorită unei mișcări de rotație, s-a observat că peștii veritabili, din spirit de imitație, se învîrtesc și ei în jurul aceleiași circonferințe trezindu-se în cele din urmă... în plasă. De astă dată sînt deci victimele înclinărilor lor artistice. Acest fapt deschide perspective mari pescuitului.

Știți de ce ustură înțepătura urzicii?

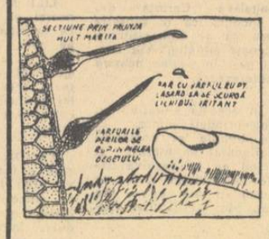

Frunzele urzicii sînt acoperite cu mulți perișori și capătul fiecărui perișor poartă un balonaș foarte fragil. Cînd atingem frunza, balonașele citorva perișori se sparg și marginea ascuțită care rămîne pătrunde în piele.

Perișorii sînt în realitate mici rezervoare cuprinzînd un lichid usturător, fabricat de plantă pentru apărarea ei. Lichidul pătrunde în piele prin tăietura făcută și silește țesutul să reacționeze la otrava lui, umflîndu-se.

Dacă apucăm strîns o frunză de urzică nu sîntem înțepați, pentru că am rupt perișorii spre baza lor și otrava nu a putut intra în piele prin tăieturile făcute de marginile perilor. Lichidul iritant se scurge la suprafața pielei în loc să intre în singe.

Balene-animale de uscat

O captură maritimă, cu totul aparte, au făcut deunăzi un grup de vînători sovietici, de balene, în Marea Behring. El a reușit să vîneze un cașalot; pe partea inferioară a corpului acestuia se aflau membre atrofiate, asemănătoare picioarelor unui mamifer gigantic. O radiografie a dat la iveală existența unor oase în aceste rămășițe pedestre. Animalul a fost predat Institutului sovietic pentru oceanografie din Extremul Orient. După cum a declarat prof. Kaganovski, este vorba de o descoperire de un deosebit interes științific, întrucît ea întărește părerea savanților că în vremuri imemoriale, cașaloții cît și celelalte balene, uriașe, au trăit pe uscat.

„Uneltele de muncă" la animale

Caracatițele care populează apele Mării Mediterane și apele din jurul insulelor din Oceanul Pacific folosesc un „cric" pentru a putea mînca scoicile. Iată cum procedează caracatițele: Așezîndu-se lîngă o scoică închisă, ele așteaptă uneori ore întregi pînă cînd scoica se deschide. În această clipă, caracatița introduce repede o piatră între alveolele scoicii. Iar apoi devorează conținutul, ca de pe o farfurie. Acest lucru denotă o folosire originală a „cricului" de către caracatițe pentru a deschide scoicile.

Unele maimuțe sparg nucile de cocos cu piatra, elefantul întrebuințează adeseori trompa cu care ia o creangă sau o piatră pe care le folosește ca pe o lopățică. De asemenea, rupînd dintr-un copac o creangă mare, elefantul își face vînt cu aceasta și alungă țînțarii care nu-i dau pace. Apărîndu-se de cîinii care-l atacă, elefantul se înarmează cu un băț.

În India, o păsărică verzuie cu o creastă roșie, este numită pasărea-croitoreasă. Această pasăre coase marginile a două frunze cu ciocul ei subțire, iar ața o face ea însăși din bumbac. În aceste două frunze cusute între ele, ea își așează cuibul în care își crește puii.

În sudul Statelor Unite și în Mexic trăiesc niște furnici care culeg miere. Ele se hrănesc cu seva unui stejar care are un gust dulceag și fac mari rezerve de miere. În ce vase țin furnicile această miere?

Într-o încăpere din furnicar, în centrul acestuia, erau atîrnate niște „butoiașe" rotunde cu miere, de mărimea unui bob de strugure. Ele sînt formate din aceleași furnici al căror stomac se poate întinde de parcă ar fi din cauciuc. Furnicile-butoiașe, înghit mierea într-o asemenea cantitate încît stomacul lor se umflă pînă la proporții inimaginate. Apoi ele se agață cu picioruțele de tavan și păstrează mierea. Băștinașii numesc aceste furnici „strugurii de pămînt". Mierea stoarsă din ele se aseamănă cu mierea de albine și are un gust foarte plăcut. Mexicanii distrug furnicarele lor și le iau mierea. Din 1000 de furnici de felul acesta se poate obține aproape jumătate de kilogram de miere foarte bună.

Furnicile își hrănesc larvele cu mierea depozitată în butoiașele vii. În timp de secetă, chiar și furnicile adulte intră în acest depozit pentru a căpăta cîteva picături de miere din gura furnicilor-butoiașe.

După cum vedem unele animale folosesc unelte primitive. Dar în ce constă diferența dintre uneltele de muncă ale omului și animalului? Diferența este esențială. Omul își confecționează și perfecționează permanent uneltele de producție extrem de variate, care-i sînt necesare, în timp ce animalele folosesc numai uneltele pe care le găsesc în mediul înconjurător.

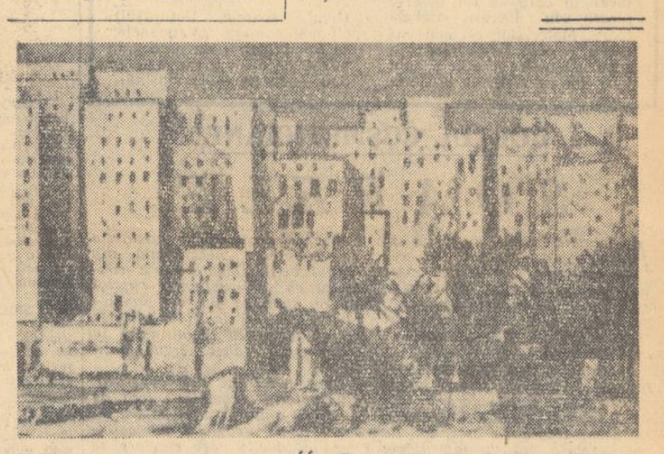

„Zgîrie-nori" de pe vremea reginei din Saba

Pînă acum se credea că zgîrie-norii constituie atribute ale marilor orașe moderne. Călătorii, foarte puțini la număr care au prilejul să viziteze legendarul oraș Șibam din Arabia de Sud, se vor opri desigur, cu mult înainte de intrarea în oraș, în fața unei priveliști uimitoare: privirilor lor li se înfățișează tabloul neașteptat al unui mare oraș, alcătuit din zgîrie-nori, care-și înalță semeț etajele spre bolta azurie a cerului. Dar nu este vorba de un miraj. Din motive care nu au fost încă lămurite, locuitorii acestui oraș au construit încă pe timpul reginei din Saba case înalte de 12 și mai multe etaje. Au trecut secole, și cărămizile dintr-un amestec din lut și paie, au devenit tari ca granitul.

Oamenii locuiesc în etajele superioare, la care se urcă pe scări. Etajele inferioare nu sînt locuite și nu au ferestre, probabil ca măsură de precauție împotriva dușmanilor. Orașul Șibam, din protectoratul Aden, numără 6.000 de locuitori.

Performanțele porumbeilor călători

Rasele de porumbei călători din zilele noastre sînt urmarea unui lung șir de încrucișări, pe care le-au făcut îndeosebi unii crescători de porumbei din Belgia, obținînd porumbei care puteau zbura la depărtări din ce în ce mai mari. Astfel, pe cînd din antichitate au rămas documente din care se vede că porumbeii călători de pe atunci nu puteau zbura decît la depărtări în jurul a 50 de kilometri, după cum era de pildă cazul porumbeilor din Persia, azi, porumbeii călători zboară în chip obișnuit la sute de kilometri. Pentru aceasta ei sînt supuși la un antrenament metodic, fiind duși în colivii la distanțe din ce în ce mai mari, de unde apoi sînt lăsați liberi și ei se îndreaptă de îndată spre porumbarul lor, fără să se abată din drum.

Imperecherile de porumbei călători au început în anul 1818 în orașele Anvers și Liège, durînd pînă prin anii 1840—1850, cînd s-a obținut rasa de porumbei din care fac parte porumbeii călători din zilele noastre.

Recordul mondial de viteză al porumbeilor călători este deținut de un porumbel „Udet", care a străbătut distanța de 950 kilometri, zburînd cu o viteză medie de 120 km. pe oră, ceea ce înseamnă că a atins și viteze mai mari în cursul zborului.

Recordul mondial de depărtare, îl deține o porumbiță numită „La Pereuse", care în anul 1930 a străbătut depărtarea de 2.000 km. de la Alger la Bruxelles, dintre care 600 km. a zburat deasupra Mării Mediterane, sosind a doua zi la cuibul ei, — ceea ce este de-a dreptul mișcător.

La noi în țară, numeroși porumbei au zburat de la Oradea, Bacău și Iași la București, cu viteze medii în jurul a 75—80 km. pe oră, ceea ce este o viteză pe care nu o ating ușor nici automobilele pe asemenea distanțe.

Un „supraviețuitor" din timpuri străvechi

Timp de cîteva decenii, șopîrla podurilor, *tuatara*, nu a putut fi identificată precis din punct de vedere științific. În 1831, cînd ea a fost descoperită în Noua Zeelandă, a fost considerată drept o șopîrlă oarecare, ce nu se distinge prin nimic deosebit. Cu toate acestea, comportarea ei, cu totul aparte a atras de mult atenția. Reacțiile ei sînt nespus de încete. Chiar în clipa unui pericol iminent, ea nu reușește să se pună în mișcare, decît într-un ritm excepțional de lent. Nu a fost deci de mirare că ea a devenit o pradă ușoară pentru pisici.

Tuatara dispăruse practic din fauna Nouei Zeelande, cînd existența dădu naștere, în urma unor cercetări mai amănunțite, la o senzație științifică de prim ordin. Scheletul ei, în special așezarea oaselor craniene, dentiția, unele protuberanțe de pe coaste și ciudatul ochi frontal, erau caracteristicile clasice ale unui saurian din timpuri antediluviene. După studii minuțioase se ajunse la concluzia că șopîrla tuatara este o „fosilă vie", un rarism contemporan al animalelor gigantice care au populat globul nostru cu 150 milioane de ani în urmă. Tuatara a devenit astfel o deosebită curiozitate geologică.

SFATURI • Modă • COSMETICĂ • Gospodărie

Carnet pedagogic

IN PARC

Vara, îmi petrec de obicei timpul meu liber odihnindu-mă pe o bancă în cîte un parc. Asta e plăcerea mea! Să nu credeţi însă că îmi aleg liniştea şi singurătatea unei grădini retrase, unde să pot, nestingherită de nimeni, să-mi adun gîndurile după o zi de muncă. Nu! Eu prefer parcurile din mijlocul Bucureştiului, în care e forfotă multă şi în care copiii cartierului respectiv îşi găsesc adăpost pentru joacă. Rochiţele şi costumaşele viu colorate, zgomotul făcut de zeci de picioruşe dolofane, glasurile subţirele ce-mi amintesc de ciripitul păsărelelor, îmi creează un cadru în care eu mă simt bine. Îmi place să urmăresc frînturi din conversaţie, purtate între copii de aceeaşi vîrstă, conversaţii ce îmbracă, prin imitaţie, seriozitatea şi tonul celor mari. Îmi place să văd copiii cum construiesc case minuscule din nisip, cum leagănă sau hrănesc o păpuşă, cum cădresc cai imaginari, cum repară cîte o tricicletă căreia îi lipseşte o pedală şi cu ajutorul imaginaţiei îi privesc ca printr-o lupă uriaşă care mi-i înfăţişează mari, la vîrsta cînd fiecare porneşte singur în viaţă... Asta e plăcerea mea.

Ieri a fost foarte cald şi în parcul din cartierul meu era multă lume. Cu greu mi-am putut găsi loc pe o bancă. Lîngă mine stătea o mămică care tricota atent o bluză, iar lîngă ea şedea, să se odihnească, o bătrînică. În faţa noastră, o fetiţă de vreo 5 ani se juca cu nisip. Adusese apă, făcuse din nisip o pastă şi cu ajutorul unor forme „copsese nişte cozonaci". Încîntată de isprava — avea şi de ce: cozonacii reuşiseră — spuse:

— Mămico, să te servesc cu cozonac?

Mămica a întrerupt lucrul şi a ridicat ochii. Cînd a văzut şorţuleţul şi minuţele murdare, a izbucnit:

— Iar te-ai murdărit! Uite ce-i pe tine! Ţi-am spus să nu te mai joci cu nisip!!

Fetiţa, intimidată, propuse sfios:

— Atunci să mă duc să mă joc cu copiii?

— Păi sigur, să umbli prin tot parcul, să am grijă de tine!

— Nu mămico, n-ai grijă, nu plec departe.

— Nu se poate, Ileano, să stai aici cu mine!

— Păi mămico, tu lucrezi şi nu vrei să vorbim.

— Ei şi? Nu poţi să stai cuminte?

— Dar vreau să mă joc!

— Sigur, cum o să stai tu cuminte! Tu eşti un copil rău!

Fetiţa a stat un pic şi s-a gîndit, şi-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul şi apoi cu convingere a zis:

— Nu sînt un copil rău, vreau să mă joc, tu eşti o mămică rea!

O palmă nervoasă a răsunat şi cinci degete roşii au rămas pe obrazul copilului ca mărturie a actului necugetat. Ileana a fugit spre primul pom, s-a proptit de el şi a început să plîngă zgomotos. Mămica a întors capul, s-a convins că fetiţa este aproape şi liniştită a început să lucreze mai departe.

Voiam să spun ceva dar nu îndrăzneam. Bătrînica care şedea lîngă noi, n-a mai răbdat însă şi a vorbit ca pentru sine:

— De ce mai faceţi, maică, copii dacă n-aveţi răbdare să-i înţelegeţi şi să-i creşteţi?

— Păi sigur, mătuşico, dumitale ţi-e uşor să vorbeşti, dar eu că nu-mi văd capul de treburi, ce să zic? — răspunse înţepat cea vizată.

— Lasă maică, am crescut şi eu patru şi mi-am făcut timp să mă joc cu ei. Asta e dreptul cuplului. Şi clătinînd din cap a plecat.

Pe locul rămas liber a venit o altă mămică, cu o altă fetiţă. Vorbeau aprins. Imediat am înţeles: se jucau „de-a musafirii". Gazda era mămica, musafirul era fetiţa.

Mămica gazdă, spunea:

— Ce mai faci? N-ai mai venit de mult pe la mine!

Musafirul, fetiţa, a răspuns:

— Ce să fac, dragă, am avut treabă! Copilul ăsta (şi arătă păpuşica din cărucior) îmi ia o grămadă de timp; trebuie să-l spăl, să-l îmbrac... Am făcut şi dulceaţă... Tu ai făcut?

— Sigur dragă, am făcut, dar am şi eu un copil şi mi-o mănîncă toată... (răspunse mama cu un zîmbet plin de înţeles).

Discuţia continua firesc. Ileana atrasă de conversaţia pe care o auzea, a uitat de necazul ei şi s-a apropiat de noi.

— Uite ce fetiţă bună, i-a spus mama ei. Vezi ce cuminte stă?

Ileana a răspuns prompt:

— Da, dar şi mămica ei e bună, vezi cum se joacă cu ea?

Mămica a înghiţit în sec. Iar eu m-am gîndit că într-adevăr cel mai bun judecător este propriul tău copil.

Lili PLAIU

In camera copiilor

...Camera copiilor o înviorăm cu o astfel de perdeluţă fixată la vreo etajeră, noptieră, geamlic etc. Ea are şi un scop practic şi învaţă copiii să ţină ordine. Toate „vagoanele" sînt nişte buzunare (cu compartimente sau fără) în care se ţin diverse jucării sau lucruri trebuitoare. Materialul, cît mai variat şi colorat, se găseşte prin sacul cu petice; roţile se pot face din nasturi, iar broderia

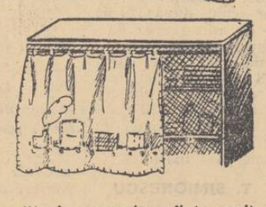

(tivul, soarele, fluturaşul), cît mai sumară. „Vagoanele" se prind (solid) de perdea în punct de feston rar sau se dau — cu tiv — la maşină.

COLŢUL COSMETICIANEI

SOARELE

Minunată sursă de viaţă şi energie, absolut necesar sănătăţii, soarele ne poate aduce mari servicii atunci cînd este folosit cu prudenţă şi grijă, dar ne poate provoca neplăceri cînd razele lui sînt utilizate în mod neraţional.

Soarele are o mare putere bactericidă şi curativă şi este foarte indicat celor care suferă de acnee, seboree, puncte negre etc. De asemenea, unele afecţiuni ale pielii, rebele la tratament, se vindecă repede şi dispar sub acţiunea razelor solare.

Se ştie că vitamina D, este aceea care fixează calciul în organism. Or, această vitamină, strict necesară dezvoltării vaselor, se formează în organism în special sub acţiunea razelor ultraviolete, astfel că băile de soare constituie o adevărată binefacere şi un tratament. Soarele măreşte numărul globulelor roşii din sînge, face ca aparatul respirator să funcţioneze mai bine, tonifică organismul şi-l face mai rezistent la frig, boli şi oboseală. El poate însă prezenta un anumit pericol pentru persoanele care au sau au avut leziuni pulmonare. De asemenea, cura de soare este contra-indicată pentru persoanele care suferă de hipertensiune, boli de ficat sau de rinichi, varice etc. Persoanele care au o sensibilitate deosebită a ficatului sau predispoziţie pentru dureri de cap şi vor totuşi să stea la soare trebuie să ceară în prealabil avizul medicului.

Asupra tenului uscat soarele are o acţiune defavorabilă, deoarece îl usucă şi mai mult şi-l deshidratează. De aceea, mai ales dacă aţi depăşit vîrsta de 30—35 de ani, este bine să nu expuneţi faţa timp îndelungat razelor solare şi în orice caz să o ungeţi cu o cremă protectoare care, în afară de substanţele de bază, trebuie să conţină substanţe anti-solare, ca tanin 2—3% sau antipirină 5%. Efectul abuzului de soare nu se vede imediat, ci mai tîrziu, spre toamnă, cînd, oricît de multă cremă hrănitoare va fi aplicată pe faţă, tot nu va fi suficientă pentru a compensa neajunsurile pricinuite de expunerea neraţională din timpul verii. Deoarece s-a constatat că sub acţiunea razelor solare, lanolina poate produce în unele cazuri sensibilizări, este mai bine ca ea să nu intre în componenţa unei creme anti-solare.

Dacă tenul dv. are cuperoză, atunci feriţi complet faţa de soare cu ajutorul unei pălării cu boruri mari, deoarece sub acţiunea lui micile vase capilare se vor congestiona şi mai mult şi se vor dilata, agravînd această afecţiune care, în tot cazul, este destul de greu de tratat.

Nu exageraţi durata băilor de soare dacă aveţi mult păr pe braţe sau picioare, deoarece soarele stimulează creşterea lui, îl face să devină mai gros şi mai des.

Tuturora — dar mai cu deosebire persoanelor cu pielea extrem de sensibilă — le este strict interzisă, pe toată durata expunerii la soare, folosirea apei de colonie, a parfumului, a cremelor şi a uleiurilor parfumate etc., deoarece sub acţiunea razelor solare, aceste produse pot provoca urticarii, eczeme, sau pot face să apară pete brune care dispar foarte greu.

La începutul verii, cînd nu mai purtăm ciorapi dar nu am avut încă timp să ne bronzăm, se poate folosi o cremă care dă picioarelor o uşoară coloraţie. Ea se compune din: vaselină 80 gr, lanolină 5 gr, tanin 6 gr (acesta din urmă dizolvat în puţină apă).

Sanda NOREANU

Ce gătim? Cum gătim?

Dulciuri cu miere

Valoarea nutritivă a mierei este bine cunoscută. Ea conţine importante substanţe hrănitoare, necesare organismului şi este bogată în vitamina B_2.

Mierea este socotită printre alimentele cele mai de seamă, nu numai pentru puterea ei nutritivă, ci şi pentru uşurinţa cu care este asimilată. Ea este totodată un aliment şi un medicament plăcut. În timpul convalescenţei, sau după o muncă grea, se recomandă consumarea mierei, care ajută la refacerea forţelor organismului.

Ca aliment, mierea poate înlocui zahărul în prepararea multor dulciuri şi prăjituri, care vor fi tot atît de gustoase şi mult mai hrănitoare. Cu miere se pot îndulci ceaiul, laptele şi cafeaua cu lapte, precum şi orezul sau grişul cu lapte şi tot din miere se pot face băuturi răcoritoare plăcute.

Parfumul mierei variază după florile pe care le-au cercetat albinele pentru cules. Cea mai parfumată este mierea din flori de salcîm, apoi cea din flori de tei. Foarte preţuită pentru efectul terapeutic în afecţiunile pulmonare este mierea de brad.

În comerţ, la magazinele de stat, se găseşte atît miere în borcane de diferite mărimi, sortată după parfumul florilor, cît şi numeroase produse preparate cu miere: bomboane, biscuiţi, turtă dulce şi altele.

Cu toată uşurinţa pe care îl oferă produsul gata, cumpărat în comerţ, gospodina nu renunţă la plăcerea de a oferi copiilor şi celorlalţi din casă dulciuri cu miere, făcute cu mîna ei. Iată deci două reţete:

Biscuiţi cu miere

Cantităţi: 250 gr. miere, 250 gr. zahăr, 500 gr. făină, 2 ouă, 100 gr. nuci măcinate, o linguriţă rasă de cuişoare, o linguriţă rasă de scorţişoare, 2 linguriţe de bicarbonat.

Se opăreşte zahărul pisat cu mierea clocotită. Se amestecă şi după ce s-a mai răcorit, se adaugă făina, ouăle, nucile, scorţişoara, cuişoarele şi bicarbonatul proaspăt cernut. Se frămîntă bine. Se lasă aluatul să se odihnească cel puţin două ore. Se întinde o foaie potrivit de subţire, se taie diferite forme, care se coc la foc potrivit, în tavă unsă cu unt şi presărată cu făină.

Turtă dulce

Se pune 350 gr. miere în vasul în care se va prepăti compoziţia şi se amestecă pe marginea maşinii pînă se moaie. Se dă la o parte, se pun 3 linguri de zahăr, 350 gr. făină cernută, cîte puţin odată, şi după ce s-a mai răcorit, 3 ouă întregi, puse pe rînd. Se freacă totul bine, se mai adaugă 1/2 linguriţă de bicarbonat proaspăt cernut, apoi un vîrf de linguriţă de scorţişoară, unul de cuişoare, o lingură de rom, o lingură de ulei, şi 3/4 pahar de nuci sfărîmate. Se unge o tavă cu unt sau cu ulei, se toarnă compoziţia, se pun deasupra bucăţi de nucă şi se coace la foc potrivit (mai degrabă mic).

MENIUL SĂPTĂMÎNII

6—14 IUNIE 1959

— Coltunaşi cu spanac; gulii cu carne; fructe.

— Măcriş cu ouă răscoapte; mîncare de carne cu cartofi noi; compot.

— Borş de miel; pilaf cu mazăre; brînzoaice

— Sufleu de mazăre; pulpă de purcel, înăbuşită; tartă cu căpşuni.

— Omletă cu verdeaţă; chifteluţe cu tarhon; cremă de griş

— Conopidă cu maioneză; drob de miel; cornuri cu marmeladă

— Spanac cu ciuperci, la cuptor; papricaş de miel; Cireşe

Medicul vă sfătuieşte

Păziţi-vă inima!

Dacă cercetăm statisticile, vom vedea că locul de frunte în numărul îmbolnăvirilor îl deţine sistemul cardio-vascular. Şi în scrisorile pe care le primim se oglindeşte acest lucru, cu atît mai mult cu cît de funcţionarea inimii este legată şi starea celorlalte organe ale corpului.

Este firească deci preocuparea multora de a întări inima şi cu totul nejustificată atitudinea acelora care neglijează în mod nepermis orice protecţie elementară.

Inima desfăşoară o muncă intensă. Ea se contractă de 70—80 ori pe minut, iar în caz de eforturi ale organismului, şi mai des. Ea se contractă de peste 100.000 ori pe zi, şi de fiecare dată împinge în vase cca 70 ml. sînge. La fiecare bătaie inima poate să ridice o greutate de 200 gr. la o înălţime de 1 m; deci într-un minut ea este în stare să ridice această greutate la 70 m. adică la înălţimea unei clădiri cu peste 20 de etaje. Şi să ne gîndim că în fond este vorba despre un organ foarte mic, de mărimea unui pumn şi care nu cîntăreşte mai mult de 300 gr.

Dar muşchii inimii sînt puternici, în deosebi al ventricolului stîng. Deşi nu are pistoane, inima lucrează după principiul pompei.

Cu prilejul fiecărei contracţii a inimii, sîngele loveşte peretele aortei, provocînd o vibraţie care se transmite prin pereţii arterelor şi pe care o putem simţi cînd presăm vasele (puls). Pulsul corespunde cu numărul contracţiilor inimii.

Sîngele este în continuă mişcare ziua şi noaptea, fie că ne odihnim, fie că muncim. Activitatea se desfăşoară sub influenţa sistemului nervos central, dar are şi un automatism propriu.

Din toate acestea reiese cît de important este efortul depus de inimă. De aceea nu este nimic mai greşit decît credinţa că numai inima bolnavă cere atenţie şi îngrijire. Trebuie păzită şi inima sănătoasă. Aceasta nu înseamnă nicidecum evitarea mişcărilor, ci dimpotrivă presupune antrenamentul inimii, care se realizează prin muncă fizică şi sport. La cei care nu depun o muncă fizică şi nu fac gimnastică, muşchii inimii devin delicaţi şi slabi şi de aceea orice efort fizic îi oboseşte repede. Gimnastica sistematică, în special cea de dimineaţă, contribuie mult la funcţionarea mai bună a muşchiului inimii, la îmbunătăţirea circulaţiei generale a sîngelui.

Un element obligatoriu al proteguirii şi antrenării inimii este mersul zilnic într-un anumit ritm, pe distanţe mereu mai mari.

Antrenarea inimii este cu atît mai necesară, cu cît inima slabă suportă greu bolile, temperatura înaltă, oboseşte repede, neputînd învinge condiţiile grele care durează un timp mai îndelungat.

Nu putem îndeajuns sublinia acţiunea dăunătoare a fumatului şi a abuzului de băuturi spirtoase.

Sîntem tentaţi să neglijăm inima, acest organ care funcţionează neobosit, continuu, şi care este atît de sensibilă la toate bucuriile şi supărările noastre, pentru că nu o simţim. Dacă nu depunem o activitate fizică se leneveşte şi muşchiul inimii, începem să ne îngrăşăm şi inima noastră se va acoperi cu grăsime şi nu va trece mult şi vom simţi inima, care are acum muşchii moleşiţi. Nici atunci nu va fi însă prea tîrziu. Va trebui însă antrenată, prudent şi treptat, şi de aici înainte sub supravegherea medicului.

Dr. E. ALBU

CURIERUL nostru

TEODORA G. Se pare că totul a pornit de la nimic. Nu reiese din scrisoare nici un fel de motive, de cauze. Credem că nici nu sînt. Şi totuşi s-a ajuns la această situaţie. De ce? A lipsit din partea amîndorura, dar mai ales din partea lui, mai multă înţelegere, mai multă bunăvoinţă, mai multă încredere. În aceste condiţii micile disensiuni, inerente în viaţă, au luat o prea mare amploare. Uitaţi-le cît mai repede, fiţi mai înţelegători. Armonia familiei se poate restabili.

I. SIDOR: După cum desigur aţi observat, materiale de genul celui trimis de dv. nu mai publicăm. Astfel de teme credem că ar interesa revista „Femeia". Trimiteţi-le redacţiei şi veţi primi cu siguranţă răspuns.

GETA: Intenţiile dv. sînt foarte lăudabile. Credem însă că vă asumaţi o răspundere prea mare. Ceea ce vreţi să faceţi depăşesc posibilităţile dv şi n-ar fi deloc surprinzător să vă creaţi singură probleme complicate. Dacă totuşi vreţi, încercaţi.

CORNELIA M.: Nu sîntem siguri, dar credem că şi în oraşul dv. se poate executa operaţia respectivă. Adresaţi-vă unei policlinici cu plată, unde desigur sînt şi asemenea chirurgi. În caz că nu rezolvaţi acolo, va trebui să veniţi la Bucureşti.

V.N. — La rubrica **„Cronica gastronomului"** îşi va găsi locul şi propunerea dv. La rubrica **„Ce gătim? Cum gătim?** ar fi mai greu acest lucru.

IRINA—Mangalia: Cerinţa dv. personală o socotim ca o sugestie întrucît credem că şi alte cititoare se află în aceeaşi situaţie. Aşa dar, în curînd veţi găsi în pagina noastră ceea ce vă interesează.

VIKY B.: În această situaţie nu trebuie să întreprindeţi nimic. El este cel care trebuie să hotărască singur şi neinfluenţat de nimeni şi nimic. Pînă cînd nu îşi rezolvă definitiv delicata lui situaţie, dv. nu trebuie să acceptaţi nici una din propunerile lui. Mai verificaţi-i afirmaţiile.

MARIA N.—Lugoj: Ne-aţi dat un subiect pentru un articol şi vă mulţumim foarte mult. Vom ţine seama de criticile dv. chiar în numerele imediat următoare.

VIORICA GH.—Timişoara: De fapt recunoaşteţi singură că soţul dv. a lipsit atît timp datorită unor condiţii obiective. Chiar departe fiind, pentru un timp, s-a îngrijit să vă asigure de temeinicia sentimentelor lui. Înseamnă că nu e cazul să vă faceţi probleme, să vă neliniştiţi din cauza unor presupuneri. Nu vă complicaţi singură existenţa. E păcat.

LENA M.: Ar trebui să găsiţi răspuns doar la o singură întrebare: cît de trainice sînt sentimentele lui? Răspunsul afirmativ sau negativ la această întrebare, rezolvă toate celelalte probleme. Se pare, din cele relatate de dv., că răspunsul este afirmativ. Mai gîndiţi-vă şi apoi hotărîţi. E un lucru la care nu se porneşte chiar uşor.

L. PETRESCU: Totul depinde de dv. Căutaţi momentele prielnice şi explicaţi-i cu atenţie totul. E şi cazul să o faceţi să înţeleagă anumite lucruri tocmai pentru a o feri de greşeli. Nu lăsaţi ca asemenea lucruri să se afle de la prietene, în interpretarea acestora, fiindcă i-ar dăuna foarte mult.

ANGELA I.—Buzău: E adevărat că a trecut destul de multă vreme de cînd a plecat din oraşul dv. Deşi situaţia dv. este acum alta decît atunci, şi probabil şi a lui, nu vedem nimic rău dacă v-aţi întîlni şi aţi discuta împreună. Prietenia dintre dv. nu va avea decît de cîştigat din aceasta.

LILI M.: Credeţi într-adevăr că numai el este de vină? Din cele ce ne scrieţi dv., se pare că pe ici pe colo, aţi avut şi dv. o „contribuţie" la răcirea relaţiilor. În principal el este desigur vinovat de toate acestea. Folosiţi-vă de un prilej întîmplător, pentru a avea o discuţie. Aţi putea clarifica multe lucruri.

SANDA T—Cluj: Condiţiile în care a început această prietenie nu vă erau favorabile dv. S-ar putea ca sinceritatea dv. să fi fost înţeleasă greşit. Este o presupunere doar. Lucrurile pot fi însă reluate exact de acolo unde au rămas, fără nici un fel de alte complicaţii. E mult mai bine aşa. Rămîne doar ca şi dv. să reflectaţi asupra lor.

EUGENIA M.: Deşi aveaţi oarecari îndoieli, vă asigurăm că am primit cu bucurie şi am reţinut propunerile dv., pentru care vă mulţumim. Asupra uneia din ele am vrea să discutăm. În urmă cu cîteva luni noi am publicat un curs de croitorie. Ar fi mai dificil să-l reluăm acum. Socotim însă că ar fi foarte util pentru dv. să urmaţi un curs de croitorie dintre acelea organizate de comitetele şi comisiile de femei.

Putem fi tapiţer — decorator...

Ne înfrumuseţăm camera cu volănaşe, perdele şi alte lucruri din cretoane colorate şi înflorate. Dar vrem să le spălăm cînd se murdăresc. Aceasta înseamnă şi demontare, remontare etc. Trebuie să facem deci o treabă de tapiţerie.

Pentru o perdea foarte uşoară şi care nu se dă în părţi sau pentru volănaşul scurt care se aşează sus, la ferestre, cea mai bună şi mai simplă metodă e fixarea cu elastic. Se ia un elastic lat (de 2-3 cm.) şi lung cît două treimi din distanţa dintre cîrligele de ancorare (de exemplu: pentru o distanţă de 1,20 m. se ia un elastic de 0,80 m.). Este foarte bine dacă luăm o bantă sau un şiret de lăţimea necesară şi înnădim la un capăt o bucată de elastic scurt, care să-i dea tensiunea trebuitoare. La capete coasem nişte inele, cu care prindem elasticul de cîrligele sau cuiele din perete. Pe acest elastic (sau şiret etc), se va aşeza, în cute rare sau dese, perdeluţa sau volănaşul, care, în felul acesta poate fi foarte uşor trasă afară, spălat şi călcat plat (nefncreţit).

Pentru cute, se ia materialul cu 1/2 pînă la 3/4 mai mult decît distanţa de acoperit (dintre cîrlige). La exemplul nostru (1,20 m. trebuie 1,80—2 m. de material).

O perdea mai mare, mai grea, fie dintr-o bucată, fie din două, trebuie pusă neapărat pe vergea prin intermediul inelelor. Se fac întîi cutele la distanţe egale, cu buclă simplă sau dublă, după cum se vede în schiţă. De acestea se cos apoi inelele, care se trec pe vergea (metalică sau de lemn). Aceasta va fi fixată la perete prin cîrlige sau console, tot din metal sau lemn.

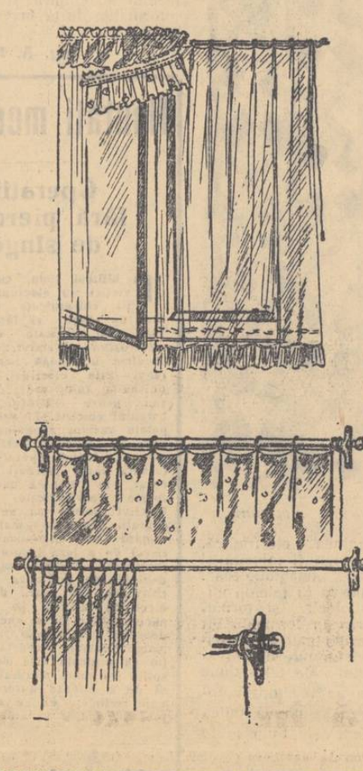

Practic

Curăţirea frigiderelor electrice

Au sosit căldurile şi odată cu ele necesitatea folosirii frigiderelor. Pentru buna funcţionare a celor electrice, va trebui să avem grijă să respectăm unele reguli de curăţire, pe care le indicăm în rîndurile următoare:

După un oarecare timp de funcţionare se depune pe corpul de răcire al frigiderului electric, un strat de gheaţă şi zăpadă provenit din îngheţarea vaporilor de apă, conţinuţi de alimente ca şi de aerul ce se află în camera de răcire. Acest strat de gheaţă devine de circa 5 mm după 2—3 săptămîni de funcţionare continuă. El are atunci un efect de izolare termică, împiedicînd astfel răcirea alimentelor. Îndepărtînd acest strat de zăpadă, aparatul funcţionează din nou în condiţiuni satisfăcătoare.

Această operaţie se va face, însă, numai prin dezgheţare şi nicidecum prin îndepărtarea zăpezii cu obiecte tăioase etc.

Dezgheţarea zăpezii de pe corpul de răcire se face în felul următor: se scot alimentele din camera de răcire şi se trece comutatorul pe poziţia „O". Apoi se închide uşa. Frigiderul pregătit în acest fel se lasă un timp de circa două ore (fiind suficient pentru îndepărtarea gheţii de pe corpul de răcire), după care se golesc tăvile pentru gheaţă, de apă ca şi tava de colectare a apei apoi se şterge bine cu o cîrpă uscată corpul de răcire.

Pentru a se spăla interiorul camerei de răcire se va scoate fişa din priză. Spălarea se face cu o soluţie slabă de apă călduţă şi sodă de rufe. În timpul spălării se va feri de pătrunderea apei în comutator, căci altfel se produc scurt circuite în el sau se oxidează contactele şi nu mai funcţionează normal. Apoi se şterge cu o cîrpă uscată.

Este necesar ca din timp în timp să se îndepărteze cu peria praful de pe elementul de răcire, căci praful înrăutăţeşte transmisia căldurii, deci şi buna funcţionare a agregatului de răcire. Garnitura de cauciuc a uşei se va freca, din timp în timp, cu pudră de talc.

Fuste plisate

Odată cu apariţia stofelor din tergal, a căror principală caracteristică este aceea că nu se şifonează, fustele plisate au redevenit la modă. Executarea cutelor la această stofă necesită o tehnică specială, prin fixarea la cald cu o maşină de presat. Avem posibilitatea să facem cute la o fustă din ţesătură de lînă sau bumbac obţinînd un ansamblu de purtat, foarte la modă. Pentru o fustă plisată cu cute obişnuite, care se împreună cap la cap, avem nevoie de un metraj echivalent cu de trei ori lăţimea pe care dorim să o dăm fustei. Operaţiunea în sine constă din trasarea cutelor şi călcatul acestora. Există desigur feluri forme de cute. În cazul de faţă, vă recomand cuta dreaptă, simplă şi egală, care este uşor de executat, chiar de către nespecialişti.

Trebuie avut în vedere deci, în acest caz, ca cutele să fie regulate şi egale în adîncime. Lăţimea cutei o fixăm după voie, însă de cel puţin 1 cm. Întindem materialul pe o scîndură mare de călcat, pe care am aşternut o pătură şi o pînză albă. Fixăm marginile de sus şi de jos ale unui capăt al ţesăturii în pătură cu ajutorul unor ace cu gămălie. Începem să măsurăm materialul necesar fiecărei cute, socotind dublul lăţimei cutei de suprafaţă. Trasăm cu o cretă de croitorie această distanţă la ambele margini ale materialului. Prindem între degetul gros şi cel arătător al fiecărei mîini aceste două capete şi, ridicînd materialul, facem o cută, pe care o aplicăm exact peste marginea prinsă între cele două ace cu gămălie şi presăm cu podul palmei drept peste întreaga suprafaţă, pînă ce obţinem o aşezare corectă a celor trei straturi ale cutei. În caz că avem de aface cu o ţesătură uşoară de bumbac, putem imediat călca cuta, întrucît materialul se aşează suficient. Dacă e vorba de o ţesătură mai groasă, de lînă, vom însăila marginea cutei cu ată de mătase albă sau la culoarea materialului, pentru a nu ieşi la călcat. Înainte de a efectua această operaţie, umezim cuta în lungimea ei, cu o cîrpă şi călcăm peste o altă cîrpă udă, pentru a evita lustruirea stofei.

La cea de a doua cută, calculăm distanţa, măsurînd dublul lăţimei cutei de la marginea interioară a primei. Se vede deci că deşi măsurăm dublul lăţimei, la fiecare cută, revine de trei ori această lăţime. Continuăm apoi ca mai sus, marginea celei de a doua cute căzînd peste marginea interioară a primei.

Putem să introducem şi o variantă simplă, lăsînd la un număr egal de cute, o parte din material drept. În acest caz rezultă o economie de material, calculînd că vom necesita de trei ori, numai pentru lăţimea totală a cutelor.

Ţesătura astfel plisată este gata pentru confecţionarea unei fuste drepte, foarte elegantă, căreia îi vom aplica un cordon la partea de sus.

Doina POPA

Unde-i strada Albă?

CĂTRE CEI TINERI

De mult de tot mi se spunea: „Eşti mică,
Să te luăm în braţe sau de mînă?"
Şi-acum la fel aud: „Nu vrei, bunică,
Să te-ajutăm să umbli? Eşti bătrînă!"

Copilăria mea şi Bătrîneţea
'mi-apar ca două capete de stradă —
Dar unde-i strada Albă — Tinereţea?
Vin alţii rînd pe rînd aci să şadă!

O, locatarii ăştia noi de-ar şti
Cum să-şi păstreze strada lor curată!
...De-aşi mai putea, eu însumi aş veni
S-o şterg de praf cu mînă tremurată!

Olga BRATEŞ

DE LA LUCRU LA ŞTRAND

De la stînga la dreapta:

— Rochie dreaptă, cu garnitură din tigheluri. Fusta completează corsajul. O cută simplă dă lărgime acestei rochii.

— O altă rochie dreaptă, fără cordon. Talia este marcată prin cele două pense. Garnitura poate fi făcută din tigheluri sau dintr-un material tot în dungi. Aceiaşi garnitură se repetă şi la jachetă, care se poate purta şi peste un şort.

— Rochie cu nasturi, largă, cu o garnitură din cerculeţe care-i formează talia înaltă. Se poartă cu bolero. Din acelaşi material putem face şi un costum de baie.

Desene de Tanţi PFENNINGS

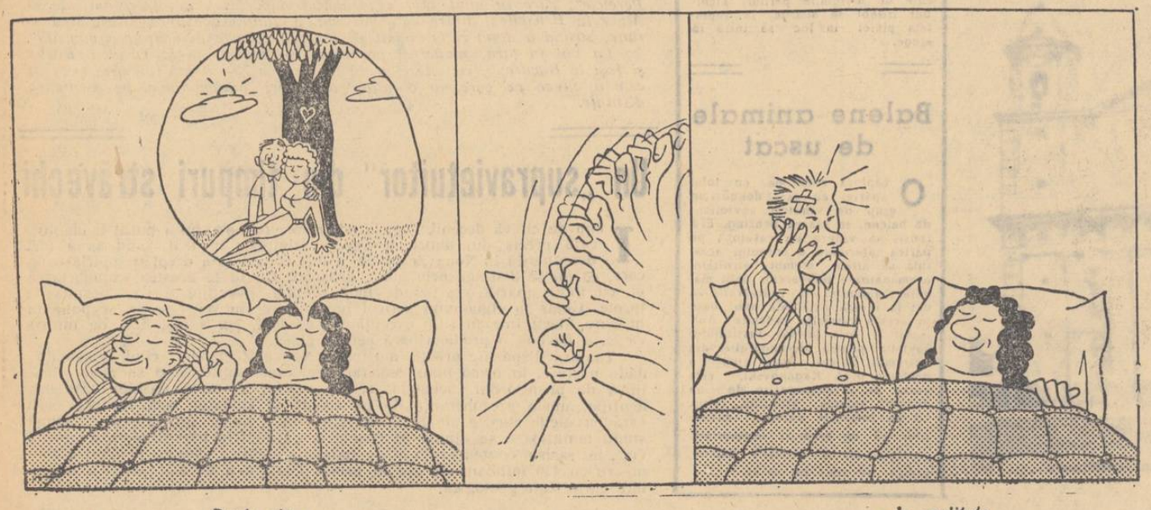

De la vis...

...la realitate

Desene de Pavel ILIEŞ

MATTY ASLAN

— Ei, ai păcălit pe vreunul?
— Deocamdată i-am păcălit pe cei de la birou, care mă cred plecat în interes de serviciu...

FRED GHENĂDESCU

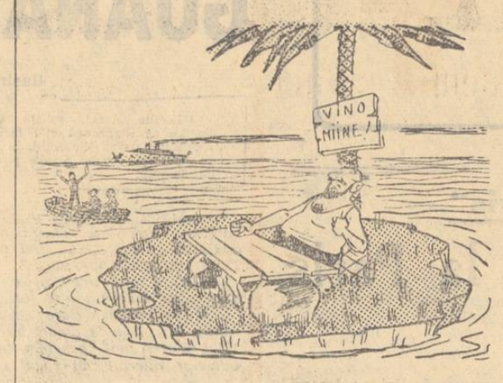

Birocratul

A. PAVEN

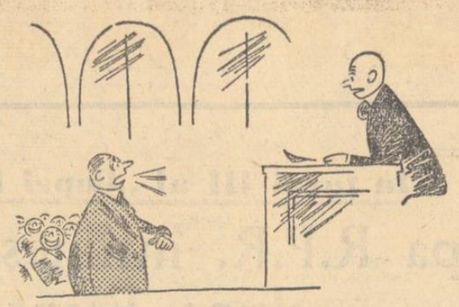

— Ești învinuit că ți-ai insultat vecinul!
— Nu-i adevărat! E un dobitoc dacă susține una ca asta...

NELL COBAR

— Aleg modelul acesta, dar pretind o execuție absolut identică...

G. BADEA

— Vai, dragă, ce nebărbierit e George...
— Cum, tu nu știai că s-a căsătorit?...

GH. CHIRIAC

UN SOȚ ATENT

— Ce te bucuri așa de ploaie?
— Îi promisesem nevestii-mi că azi o s-o plimb la șosea!...

V. VASILIU

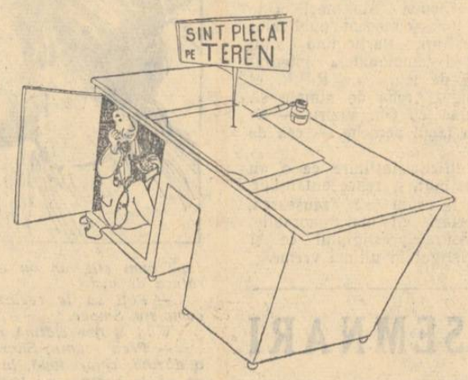

Fără cuvinte.

B. ARTIN

— Te rog, o litră de vin... tonic!

I. BOTOȘENEANU

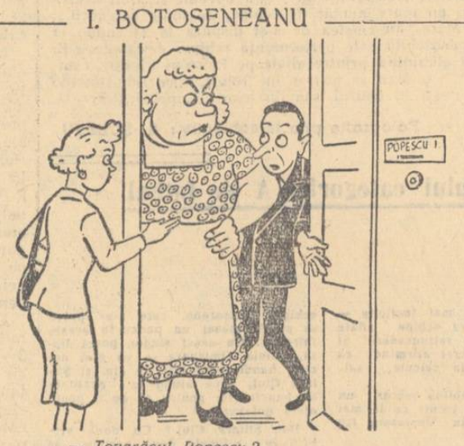

— Tovarășul Popescu?
— Da, dar nu sînt acasă..

H. ȘTEFĂNESCU

Cîntec pentru pietonul care traversează strada cînd e stopul la roșu.

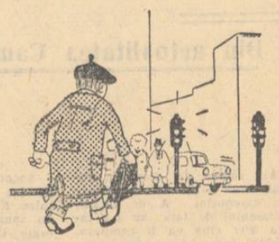

„Să nu-ți pară rău!"...

AL. CLENCIU

— Muște închise în galantar! Cum de puteți suporta una ca asta?
— Aveți dreptate! Imediat le eliberez!...

V. CRIVĂȚ

Unele tramvaie nu au numere indicatoare decît în față.

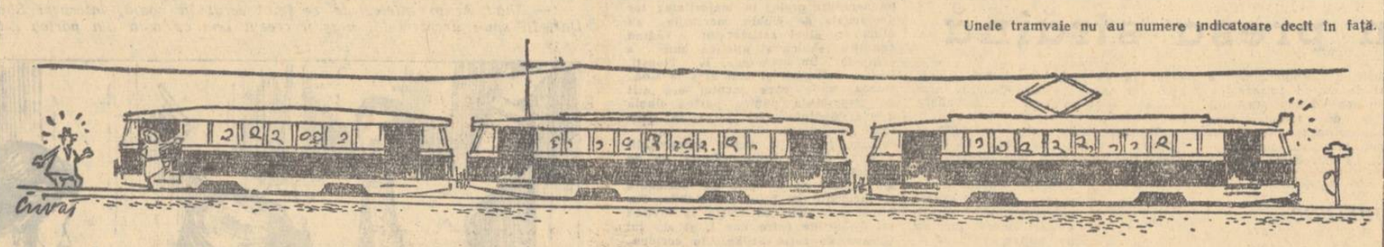

— Costică, eu mă urc, iar tu dă o fugă pînă-n față să vezi dacă ăsta e 15...

E. ARNO

— Ce zici? Ăsta o fi cel pe care-l căutăm?...

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Pentru o viață îmbelșugată

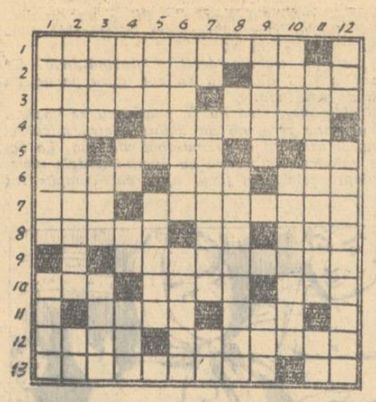

ORIZONTAL: 1) Cadre bine pregătite, pentru industria și agricultura socialistă 2) La combinatul petrochimic de la Borzești va funcționa o secție ce va produce anual 11.000 tone din această substanță — în anul 1960 vom putea renunța la importul acestui important produs alimentar, datorită producției sporite de floarea soarelui. 3) Dăruită de noile centrale electrice, se revarsă în fiecare seară în locuințele patriei noastre — Tip de cuptor din siderurgie 4) „Te slăvim Românie..." — Localitate în R. P. R. 5) Tip de avion sovietic cu reacție, una din ultimele cuceriri ale tehnicii moderne — Se montează pe conductele de gaz metan, apă, petrol etc. — Negație 6) Suită — Țeavă, conductă — Gen 7) Trustul de Alimentație Publică — Răsplată meritată a celor ce s-au evidențiat în mod special în muncă (pl.) 8) Fază, treaptă, în dezvoltarea industriei noastre — Unsoare — Literă arabă 9) Răspîndesc în casele locuitorilor cîntecele posturilor de radiodifuziune și radiofiicare 10) Fragment de refren... vesel — Indiferent — Animal polar 11) Limpede — A ședea 12) Aici se adună rodul muncii agricole — Aduce în lumina rampei frînturi din vremurile trecute, cît și din viața nouă (fem.) 13) Ramură de seamă a economiei naționale, care cunoaște în anii acestia o dezvoltare fără precedent în istoria țării noastre — Măsură agricolă.

VERTICAL: 1) Obiectiv de seamă al întrecerii socialiste — Se îmbunătățește cu fiecare an 2) Produs al industriei noastre electrotehnice — Radu Nițescu 3) Industrializarea și valorificarea superioară a acestui important material este o sarcină principală a muncitorilor forestieri — Energia lor va fi folosită în hidrocentrale (sing.) — Cel sulfuric este foarte necesar industriei chimice 4) Tie — Vouă — Paul Dumitru — Puterea lui de cumpărare a crescut prin reducerea prețurilor unor articole de consum 5) Producția actuală a acestui aliaj este de 5,6 ori mai mare decît în 1938 — Instrument muzical oriental. 6) O locinică mobilizatoare — „Cale lungă, drum de fier" (masc.) 7) Precum — Grupul industrial Borzești va furniza în prima etapă 25.000 tone anual din acest produs — Dublare! 8) Pronume — Aici se construiește un mare combinat petrochimic 9) La Bicaz, conduce apele hidrocentralei „V. I. Lenin" — Dumitale 10) Avîntul constructorilor vieții noi — Combinat chimic la care va intra în funcție o importantă secție de îngrășăminte azotoase 11) A făcut posibil progresul economic și cultural al țării noastre — Posesiv 12) În producție, întrebare cu răspuns în tone, kilowați, procente etc. — Sector important al industriei bunurilor de consum, care va crește prin construirea unui combinat de produse lactate în București, a unui abator la Hunedoara etc.

N. LUCA

Ploaie

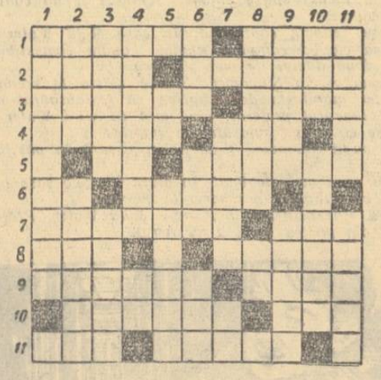

ORIZONTAL: 1) Plouă cu găleata (pl.) — Transpir 2) Prăpastie (pl.) — Supărările iubirii și ploile cu soare... 3) Verb după ploaie... — Insuflețesc 4) Ploaie la singular! — Prefix 5) Avocat — Înainte 6) De la (od.) — Curcubeul, după ploaie 7) O ploaie care figurează în mai multe... titluri! — Crește după ploaie! 8) ...Lugojano! — Ploaie la timp viitor 9) Ceață groasă care reduce mult vizibilitatea — Săpătură făcută de o parte și de alta a drumului pentru scurgerea ploii 10) Apă curgătoare, care apare în urma ploilor mari — Despici 11) Stau — Buruiană care crește mai ales cînd plouă mult.

VERTICAL: 1) Autorul unor „Nori" celebri 2) Însoțește sau precede ploaia — Jazul ploii! (pl.) 3) Desen în tuș — Plantă de baltă 4) Reparat — Oraș vechi 5) Două consoane — Adjectiv, pentru o ploaie deasă mărunță de lungă durată (masc.) 6) A fost — Tipul popular al nerodului — Insulă în Pacific 7) Sătean — În tindă 8) Urme de ploaie... — Ploios la urmă 9) Cerul, după ploaie — Apucați 10) Au umblat prin ploaie — Plouă la... superlativ 11) Haină țărănească — Merge cu scris și socotit.

M. STANESCU

Poșta rebus

V. PĂDURE-regiunea Galați: Nu ne-ați trimis definițiile.

ANGELA SZELIG-Oradea: Ne-a sosit prea tîrziu.

S. ARĂTEI-Dorohoi: Vă recomandăm să vă ocupați deocamdată de dezlegări de jocuri.

V. VULCAN-Ploești: Nici de data asta nu vă putem da un răspuns satisfăcător. Indiscutabil, d-voastră aveți talent, dar asta nu e suficient. Preferăm jocuri de actualitate.

GEORGE SARAOANU - București: Trimiteți definițiile. „Enciclopedia literară" ni se pare ermetică. Mai multă simplitate în viitoarele careuri.

V. OPRIȘAN-Constanța: În măsura spațiului disponibil, vom folosi jocul dv.

COSTICA LEȘU — Galați: Forțate definițiile pentru a fi în temă. De pildă: Alianțe între marinari (pacte!!!).

CRISTIAN CHIRIAC—București. Aveți posibilități. Mai trimiteți.

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

NOAPTE BUNĂ!
ORIZONTAL: Pleiadele — Ma — Lunatice — Iot — One — RN — Tunși — Narcotic — S — P — J — Voci — Aromi — Avare — M — Omit — Iți — Cam — NNE — Așa — Pirotit — Da — Sonerie — C — U — Bușteau — OE — Noapte — Larmă — Albă — Clare — S.

MESERII
ORIZONTAL: Lorca — Romane — Operetă — Atol — Re — Oratori — E — Trai — Raca — Av — Zar — Ha — T — Eva — I — Haendel — I — Naier — Otelar — Get — Oar — Data — Dendrino — OZ — V — Ciocan — Nav — Act — Tun — Vera — Shaw — S — Eggen.

OPERĂ ȘI BALET
ORIZONTAL: Dama de pică — IM — Așadar — Nadir — Lan — Cavaleria — Ifos — S — Lețin — Liniștită — Șea — AE — Naina — S — Li — Vatlav — Aug — D — T — R — A — Intrigă — Ista — Othello — Noaptea — Năduf — An — Ur — Tot — Ana — Rossini — Iu — Ot — Arie — Serenadă.

SPIRIT DE CONTRADICȚIE
ORIZONTAL: Mărime — Leu — Babone — Basta — Baricadă — Stima — Ane — Omise — Elan — Nusici — Ametire — Ușa — Oculari — Et — I — LS — I — Ti — Ca — A — Ap — Tu — Baleare — Laminor — Ag — Dus — Afară — Automate.

JOC COMBINAT
1. Sub + Ren — Rubens
2. Gen + ada — Agendă
3. Vas + Tar — Vărsat
4. Pat + Ale — Paleta
5. Mit + Sat — Stimat
6. Nod + Bas — Donbas
7. Jet + Las — Stelaj
8. Ris + Tei — Sireți

BERLINER ENSEMBLE

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Din trecutul șahului românesc

● 100 de ani de la cea mai veche partidă tipărită ● O contribuție românească la teoria deschiderilor ● Prima problemă și primul studiu compuse în țara noastră ● O partidă jucată de maestrul Mihail Sadoveanu

Despre începuturile mișcării noastre șahiste există, din păcate, informații reduse. Puținele încercări istoriografice întreprinse în ultimul deceniu, n-au izbutit să precizeze în amănunt epoca și căile pătrunderii șahului în țara noastră. Informații răzlețe adunate pînă acum au permis să se afle, între altele, data apariției primei cărți de șah românești (1872 — „AMICULUI JOCULUI DE SCHACH, THEORETICU ȘI PRACTICU" de **A. Albin, dedicată „Domniei Sale Domnului Manolache Costache Epureanu"** și să se depisteze o serie de publicații și rubrici de șah apărute în primele decenii ale secolului. Au fost descoperite, de asemenea, și două compoziții care sînt considerate drept primele compoziții românești: o problemă a lui **Mihai Șuțu**, apărută în revista franceză **„La Strategie"**, din 1868, și un studiu al lui **Hercule A. Gudju**, apărut în aceeași revistă, în anul 1881.

O carte de șah apărută recent la Paris — „LA PERFECTION AUX ECHECS", de **F. Reinfeld** — ne-a adus o surpriză plăcută. La pagina 87 am găsit o poziție dintr-o partidă necunoscută la noi, jucată la Breslau, în anul 1859, de maestrul Zuckertort și... C. Epureanu! E vorba de același Epureanu, căruia i-a dedicat cartea Albin și care este și eroul schiței lui Caragiale „ȘAH și MAT"! Această partidă, jucată în urmă cu exact un secol, este cea mai veche partidă jucată de un român, tipărită și rămasă pînă la noi în literatura șahistă mondială. De menționat că cele mai vechi partide românești tipărite, cunoscute pînă acum, aparțineau maeștrilor Gh. Marco și A. Albin și au fost jucate abia în ultimul pătrar al veacului trecut.

Breslau 1859
C. EPUREANU

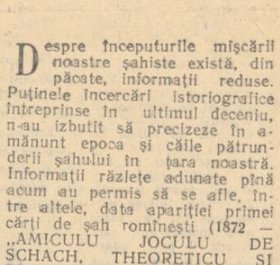

Zuckertort
Albul mută

Este drept că Epureanu a fost învins de maestrul Zuckertort, unul din marii jucători ai vremii, printr-o combinație foarte spectaculoasă (1. g:f6!!, C:g6 2. h:g6 șah, Rg8 3. Th8 șah!!, R:h8 4. f7! și negrul cedează). Dar, această partidă are valoare, în primul rînd, ca document șahist; ea este, poate, prima partidă jucată de un român și publicată în presă.

Acest moment ne-a sugerat să prezentăm cititorilor „Magazinului", în cîteva diagrame, unele momente semnificative, mai puțin cunoscute din istoria ultimei sute de ani a șahului românesc.

Nu toți șahiștii — mai ales cei tineri — știu că primul maestru de șah român a fost A. Albin (1848—1920). Partidele lui au fost publicate în toate revistele șahiste ale lumii. El s-a afirmat însă nu numai ca un jucător de mare forță, ci și ca un teoretician valoros. Contragambitul Albin pe care l-a introdus el în practica turneelor (1. d4, d5 2. c4, e5! 3. d:e5, d4!) continuă să figureze și astăzi în toate tratatele de deschideri, ca o contribuție românească la îmbogățirea teoriei deschiderilor. **„Această variantă... introdusă la sfîrșitul veacului trecut de maestrul romîn Albin** — scrie cunoscutul teoretician sovietic V. Panov, în al său „Curs debiutov — Moscova 1957" — **nu și-a pierdut importanța nici în zilele noastre". „Cel mai important răspuns în grupa gambitului damei refuzat"**, astfel apreciază mutarea 2... e5, caracteristică deschiderii lui Albin, fostul campion mondial, olandezul dr. Max Euwe, în vasta sa **„Teorie a deschiderilor"**. Iar marele maestru internațional ceh Ludek Pachman consacră contragambitului Albin, în tratatul de deschideri pe care l-a publicat în urmă cu cîțiva ani, aproximativ cinci pagini!

În țara noastră, șahul era însă prea puțin cunoscut în acele timpuri. În cartea sa, pe care am amintit-o, Albin menționează printre puținii jucători existenți atunci în țară pe **„L. Wiest — (artistu), Theodorescu (doctoru în medicină), Andrea (translatoru la Ministerul de Externe), Sternfeld (profesore), Banov (proprietaru), col. Zefceri, Cimpineanu (judecătore)...".** Arătarea profesiunilor este semnificativă pentru mediul extrem de restrîns în care era răspîndit, în acele vremuri, jocul de șah. Pentru a putea desfășura o activitate șahistă mai intensă, Albin a trebuit să joace mai mult în străinătate, unde a obținut succese importante. Dintre performanțele lui Albin amintim locul II la turneul internațional din New York, 1892 (după Lasker și înaintea lui Pillsbury).

New York — 1894
S. Jasnogrodski

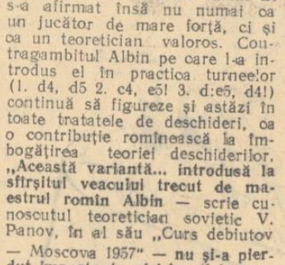

A. ALBIN
Albul mută

În poziția de mai sus, rezultată într-o partidă jucată la New York 1894, Albin a încheiat partida printr-un sacrificiu neașteptat: 1. T:c2! N:c2 2. f6!! O mutare de studiu 2... h6 3. f6 șah, Rh7 4. g6 șah, N:g6 (la 4... f:g6 5. f7 și cîștigă) 5. h:g6 șah, R:g6 6. R:d1, R:f6 7. Tb5 și negrul a cedat.

Prima problemă de șah românească — astfel este considerată problema de mai jos a lui Mihai Șuțu, publicată în revista franceză „La Strategie" din 15 octombrie 1868.

MIHAI SUȚU — 1868

Albul dă mat în 3 mutări

Soluția problemei începe cu un elegant sacrificiu de turn 1. Tc4!! R:c4 2. Nc6 și 3. Cd2 mat; 1... Nd7 2. Ce3 șah, R:e6 3. T:e4; 1... Cg2 2. Nc6 șah, R:c4 (Re6) 3. Cd2 mat.

Primul studiu românesc, cel compus de Hercule A. Gudju și publicat tot în „La Strategie" în 1881, a însemnat totodată, prima contribuție românească la teoria finalurilor. Acest studiu a fost reprodus în tratatul de finale al germanului Berger și în tratatul de finale al marelui maestru contemporan american Reuben Fine, „Basic Chess Endings".

H. A. GUDJU — 1881

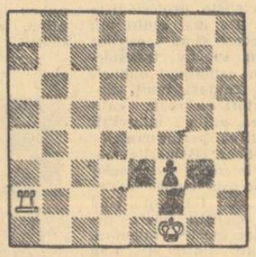

Negrul mută. Remiză

Soluția studiului este instructivă. Pînă la publicarea lui se considera că negrul cîștigă aducînd nebunul pe d4. Gudju a găsit însă o frumoasă manieră pentru alb cu care partida poate fi salvată. 1... Ng1 2. Tb2 (dacă 2. R:g1?, e2 și negru cîștigă; dacă 2. Tf?, Nh2 3. T oriunde, Rh3! și negrul cîștigă) 2... Nh2 3. Tf2!! Poanta: Regele negru nu mai poate veni la h3 pentru a elibera drumul nebunului. Ng1! 4. R:g1, e2 5. Tg2 șah, Rf4 6. T:e2, f:e2 7. Rf2 și remiză.

...Puțini sînt, probabil, cei care n-au avut încă prilejul de a se delecta cu povestirea **„Scarete în baltă sau Aventurile șahului"**, scrisă de maestrul Mihail Sadoveanu. Din această povestire captivantă și pentru neșahiști, în care este înfățișată originea și evoluția jocului de șah și o seamă de legende privitoare la șah, cititorul ghicește imediat pasiunea pentru șah a autorului. Dar, despre această pasiune, marele public cunoaște mai îndeaproape nunt relativ puține fapte. Despre Mihail Sadoveanu ca director al „Revistei Române de Șah" din 1927 pînă în anul 1949, despre activitatea sa ca jucător de turnee (campion al Iașului în primul pătrar al acestui veac), despre partidele sale prin corespondență, despre partidele jucate peste hotare... În paginile „Revistei Române de Șah", maestrul Mihail Sadoveanu a militat decenii de-a rîndul pentru răspîndirea largă, în popor, a șahului. **„Difuzarea jocului de șah stă în raport direct cu difuzarea culturii. Am privit totdeauna șahul sub acest unghi deosebit: născocire de inteligență pură ca și numerele, armonios și incomensurabil ca și ele. De aceea n-avem cuvinte destule ca să îndemnăm pe părinți și pe profesori să îndrumeze preocupările tineretu'ui și spre șah"**, scria maestrul într-un articol publicat în anul 1927.

Propagandistul pasionat este totodată și un jucător de forță. Iată poziția unei partide pe care maestrul a jucat-o și a cîștigat-o într-o manieră convingătoare — în anul 1924.

Iași 1924
A. Lernovici

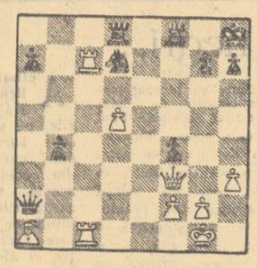

MIHAIL SADOVEANU
Albul mută

După 1. Dg4, Tf7 2. T:d7, T:d7 3. D:d7 negrul n-a putut lua dama sacrificată de alb, întrucît urma mat. 3... Tg8 4. D:g7 șah!! T:g7 5. Tc8 mat.

★

...Difuzarea jocului de șah este în raport direct cu difuzarea culturii — acesta este un adevăr incontestabil, de care ne convingem cu proprii noștri ochi. Cînd țara noastră număra milioane de analfabeți, pînă în urmă cu 15 ani, șahul era cunoscut și practicat de puțini. Pe cînd astăzi, în Romînia populară, în care cultura se află la loc de cinste, șahul e cunoscut nu numai de „artiști", „doctoru în medicină", „profesore" și „judecătore", ci de mase largi din orașe și sate care, învățînd să respecte și să-și însușească știința și să iubească arta, au legat o trainică prietenie cu nobilul și străvechiul joc.

M. MILESCU și U. FR.

Jocuri distractive

Mereu 1909!

470	484	472	483
481	474	478	476
482	472	485	470
476	479	474	480

Iată un dreptunghi împărțit în 16 compartimente. Fiecare compartiment cuprinde un număr format din trei cifre. Dacă adunați fiecare coloană verticală, orizontală sau în diagonală veți obține același rezultat: 1909.

Nu numai atît. Dacă împărțiți dreptunghiul în patru, în așa fel ca fiecare să cuprindă cîte patru compartimente și apoi adunați cifrele cuprinse în ele veți înregistra același rezultat: 1909!

Soluțiile jocurilor din nr 86

„SIMPLE ÎNTREBĂRI": 1) 1.25 × 4 = 5; 2) De 11 ori și la orele următoare: 1h.5'27"; 2h.10'54"; 3h.16'22"; 4h.21'49"; 5h27'16"; 6h32'43"; 7h38'11"; 8h43'38"; 9h49'5"; 10h54'32" și la 12 fix; 3) Procedați în felul următor: a) Umpleți vasul de 5 litri b) Umpleți cu apa din acest vas, cel de 3 litri. V-au rămas deci 2 litri în vasul de 5. c) Goliți vasul de 3 litri d) Turnați în vasul de 3 litri cei 2 litri care v-au rămas de la vasul de 5 e) Umpleți vasul de 5 litri și turnați din el în vasul de 3 litri un litru de apă, adică atît cît mai încape acolo. În felul acesta în vasul de 5 litri au rămas 4 litri, deci atît cît trebuie să măsurați.

CELE DOUĂ PĂTRATE: Desigur că ați ales pătratul din dreapta. Ochii dv. v-au înșelat. Cele două pătrate sînt absolut egale, dar din cauza barelor orizontale pătratul din stînga pare mai mic iar cel din dreapta din cauza barelor verticale pare mai mare.

LEGENDA ȘAHULUI: Continuîndu-se numărătul boabelor de grîu necesare fiecărui pătrățel se poate constata că pentru cele 64 de pătrățele, regele ar fi trebuit să-i dea 18.446.744.073.709.551.615 boabe, adică echivalentul aproximativ al producției mondiale de grîu de astăzi pe timp de 2000 de ani!

TRIUNGHIUL MAGIC — NUMAI 4 LINII

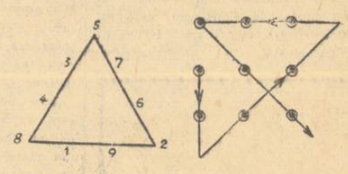

PUTEȚI SĂ TRAGEȚI O LINIE?

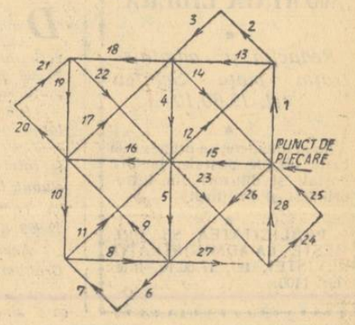

Cea mai populară competiție fotbalistică a țării noastre, „Cupa R.P.R.", și-a dovedit și anul acesta largul său caracter de masă, angrenînd în întreceri un mare număr de echipe, de toate categoriile. Dintre acestea Dinamo București și C.S.M. Baia Mare au cinstea de a-și disputa la 14 iunie, la București, finala mult invidiatului trofeu. Cu totul deosebită este performanța echipei de categorie B. C.S.M. Baia Mare, care a reușit să ajungă în finală eliminînd printre altele pe Petrolul Ploești, campioana țării, și pe Progresul București. IN CLIȘEU: o fază la poarta lui Todor, în partida Dinamo București—Rapid, disputată miercuri la București în cadrul semifinalelor „Cupei R.P.R."

Fotografie prin teleobiectiv: R. SCURTU

Din actualitatea Campionatului categoriei A de fotbal

Calcule dar și probabilități...

Au mai rămas de disputat numai două etape în campionatul categoriei A de fotbal, dar în momentul de față nu s-a lămurit încă nici cine va fi campion, nici echipele care vor retrograda.

Cele trei candidate la titlu — Petrolul, C.C.A. și Dinamo București — și-au făcut socotelile și fiecare a ajuns la concluzia că poate cîștiga campionatul. Fiecare dintre ele are de disputat cîte un joc acasă și cîte unul în deplasare, dar adversarii pe care-i vor întîlni n-au aceeași valoare. Petrolul și C.C.A. se întîlnesc acasă, în etapa de mîine, cu U.T.A. și respectiv Jiul, iar Dinamo București se deplasează la Timișoara. Avantaj deci pentru primele două. În schimb, în ultima etapă, miercuri 19 iunie, par mai avantajate C.C.A. și Dinamo București, care urmează să se întîlnească cu U.T.A. (la Arad) și respectiv, Petrolul (la București). Ar rezulta, pe hîrtie, un ușor avantaj pentru C.C.A. dat fiind că U.T.A. pare să fie un adversar mai ușor de trecut pentru C.C.A. decît Dinamo pentru Petrolul.

Capitolul nu se încheie însă aici și iată de ce. Petrolul este mare favorit în întîlnirea de mîine de la Ploești: Dacă învinge, realizează un total de 31 puncte cu care, în primul rînd, elimină din cursa pentru titlu pe Dinamo București (care poate aduna maximum 30 de puncte). În același timp, această victorie (ipotetică) a ploeștenilor va obliga pe C.C.A. să cîștige neapărat ambele jocuri pe care le mai are de susținut; pentru că, de pildă, cu o singură victorie și un rezultat de egalitate — în ipoteza că Petrolul ar pierde partida cu Dinamo București — C.C.A. ar egala punctajul (31) echipei ploeștene, dar ar scăpa titlul la golaveraj, pe care Petrolul îl are astăzi de departe cel mai bun din categorie: Petrolul 2,14, Dinamo București 1,66, C.C.A. 1,41.

În sfîrșit, veleitățile la titlu ale echipei bucureștene Dinamo încep mai întîi cu socotelli în care Petrolul pierde mîine întîlnirea cu U.T.A. Ni se par în ansamblu mai hazardate decît ale celorlalți doi competitori așa că, fără să le contestăm viabilitatea teoretică, nu le supunem unei discuții mai ample.

Socotelli — chiar mai încîlcite — își fac și cele patru echipe aflate între limitele zonei retrogradării. Și nu spunem un secret afirmînd că toate și-au găsit, în calcule, salvarea.

Jiul speră să obțină măcar un punct în cele două jocuri ce le mai are de disputat în deplasare (cu echipei timișorene, care s-ar putea să piardă măcar un punct în aceste întreceri. Cu acest singur punct lipsă, Știința Timișoara se va găsi decisiv handicapată față de Jiul și Știința Cluj, dacă ajung la egalitate de puncte (16) pentru că nu o poate ajuta golaverajul.

Dar Știința Cluj? Cu două victorii în ultimele două partide ar egala punctajul Jiului — în ipoteza eșecurilor echipei din Petroșani. În această situație, pe studenții clujeni i-ar salva golaverajul în ipoteza că vor cîștiga cele două partide la scorul minim de 1-0, iar Jiul ar fi învins de C.C.A. tot cu 1-0. Golaverajul ar fi astfel în favoarea primei echipe: 0,617 pentru Știința Cluj, 0,595 pentru Jiul.

Toate aceste calcule și le-au făcut și echipele interesate, care în aceste etape vor lupta deci nu numai pentru victorii, ci și pentru scoruri cît mai bune — căci salvarea le poate veni de la numai cîteva sutimi de golaveraj.

I. BOCIOACA

Clasamentul golgeterilor după 20 de etape

După cele 20 de etape ale campionatului categoriei A de fotbal am întocmit un clasament al golgeterilor acestei competiții, care arată astfel:

1) Ene II (Rapid) 14 goluri; 2) Dridea (Petrolul) și Alexandrescu (C.C.A.) 13 goluri; 3) Dinulescu (Progresul) 11 goluri; 4) Babone (Petrolul), Oaidă (Progresul) și Proca (Steagul Roșu) 10 goluri; 5) Copil (Rapid) și Gram (Dinamo Bacău) 9 goluri; 6) Lereter (Știința Timișoara) 8 goluri; 7) Gabor (Jiul), Constantin (C.C.A.) și Ene I (Dinamo București) 7 goluri; 8) Banciu (Progresul), Zaharia (Petrolul), Eftimie (Dinamo Bacău), Szoker (U.T.A.), Florea (Jiul) și Drăgoi (Dinamo Bacău) 6 goluri; 9) Nunweiller (Dinamo București), Tătaru (C.C.A.), Metcas (U.T.A.), H. Moldovan (Știința Cluj), Ciosescu (Farul), Țîrlea (U.T.A.) 5 goluri.

Urmează apoi un mare număr de jucători cu cîte 4 goluri înscrise, printre care notăm pe Suru (Dinamo București), Georgescu (Rapid), Tabarcea (Petrolul), Ciurdărescu (Jiul), Ciripoi (Dinamo Bacău), Niculescu (Farul) etc.

Cutia cu scrisori

VALERIU RAZU: Recordul mondial la 100 metri plat n-a coborît niciodată sub 10 secunde. Mai mult, nici chiar timpul rotund de 10 secunde n-a fost încă realizat în mod formal. Performanța la care vă referiți n-a fost îndeplinită conform tuturor normelor care să-i poată asigura valabilitatea și, deci, omologarea. Actualul record mondial este 10.1 secunde și aparține atleților Williams, Murchinson și King.

I. STAVRESCU — *București:* Nu este nici o greșală. Cînd două echipe de fotbal se află la egalitate de puncte, un loc mai bun ocupă echipa care deține un golaveraj superior, cu alte cuvinte cînd raportul dintre golurile date și cele primite dă un coeficient mai mare. La alte discipline sportive, și chiar la fotbal — în alte țări — golaverajul se calculează prin scăderea golurilor primite din numărul golurilor date. De altfel este cazul să vă spunem că în trecut se statornicise la noi principiul ca departajarea echipelor aflate la egalitate de puncte să se facă în primul rînd după numărul de victorii obținute și apoi abia se lua în considerare golaverajul. Actualul nostru sistem de stabilire a clasamentului este folosit de majoritatea federațiilor de fotbal din lume, precum și în aproape toate competițiile fotbalistice internaționale în care se alcătuiesc clasamente.

CONSTANTIN PREDOIU — *Ploești:* Cel mai „bătrîn" fotbalist român în activitate competițională pare să fie într-adevăr maestrul emerit al sportului I. Petchowski. După cum puteți citi în presa sportivă, el se relevă încă în mod deosebit în toate meciurile pe care le susține. Îl vom întreba, cu primul prilej, dacă intenționează să depășească recordul veteranului fotbaliștilor englezi Stanley Mathews...

VIOREL MARINESCU — *Galați:* Nu credem că aveți dreptate. Ciosescu este în primul rînd medic și apoi fotbalist. Cîtă vreme a fost student era firesc să joace la Știința. Terminîndu-și studiile și fiind plasat la Constanța, este tot atît de firesc să joace fotbal în echipa locală.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

SPORT

În turul III al „Cupei Davis"

Echipa R.P.R. întîlnește la Paris echipa Franței

Din cele 27 de echipe reprezentative de țări aliniate anul acesta la startul zonei europene a marii competiții internaționale de tenis „Cupa Davis" au mai rămas calificate astăzi numai opt.

Cele 19 întîlniri ale primelor două tururi au făcut o selecție riguroasă și așa au fost eliminate din competiție echipe cu prestigiu în tenis cum sînt cele ale Suediei, Danemarcei, R. P. Polone, Noii Zeelande, Austriei, R. P. Ungare, R. F. Germane, R.P.F Iugoslaviei etc. Citind lista echipelor eliminate, dar mai ales a celor rămase mai departe în cursă, cu atît mai mare se dovedește a fi meritul echipei noastre de a se fi calificat pentru turul III.

Două victorii realizate la limită, ambele la scorul final de 3—2 asupra echipelor Republicii Arabe Unite și Noii Zeelande, au făcut să se vorbească elogios despre tenisul nostru care a ajuns — pentru prima oară — în turul sferturilor de finală, alături de redutabilele formații ale Franței, Angliei, Italiei, Braziliei, Chile etc.

Acum, în cadrul sferturilor de finală ale „Cupei Davis", echipa țării noastre are de înfruntat puternica echipă a Franței cu care se va întîlni la Paris în zilele de 12, 13 și 14 iunie. Echipa Franței a intrat în această ediție jubiliară — a 50-a — a „Cupei Davis" din turul II dobîndind o strălucită victorie asupra Danemarcei. Scorul întîlnirii 5—0 ar putea ține loc oricărui comentariu. Dacă adăugăm că din echipa Danemarcei au făcut parte renumiții jucători Kurt Nielsen și J. Ulrick și că la rîndu-i Danemarca a învins, în turul I, R.P.F. Iugoslavia cu 4—1, avem o imagine mai completă a valorii echipei de tenis a Franței cu care reprezentanții noștri se vor întîlni pe terenurile de la Rolland Garros. Pierre Darmon și Robert Haillet (simplu) și Mollinari și Grinda (dublu) care au reprezentat Franța în întîlnirea cu Danemarca vor juca și împotriva echipei noastre. Dintre aceștia Jean Claude Mollinari este foarte bine cunoscut publicului bucureștean. Participînd anul trecut la campionatele internaționale de tenis ale R.P.R. el a cîștigat proba de simplu și, împreună cu Gh. Viziru — cu care a făcut pereche — cea de dublu.

Partidele sferturilor de finală

Franța — R.P.R.
Italia—Africa de Sud
Spania—Brazilia
Anglia—Chile

În dificila întîlnire ce o au de susținut, reprezentanților noștri le urăm să reușească, comportări cît mai onorabile, pe măsura prestigiului ce și l-au cîștigat în ultima vreme.

Din presa străină

Ziarul austriac „Volkstimme" a publicat de curînd extrase din interviul acordat de cunoscutul jucător sovietic de fotbal, Serghei Salnikov, mijlocaș stînga al echipei Spartak Moscova, unui ziarist occidental. La întrebarea dacă în acest an va mai juca fotbal, Salnikov și-a expus pe larg părerile asupra așa zisei categorii a „fotbaliștilor bătrîni".

„De mai mulți ani — a declarat Salnikov — îmi este pusă la începerea fiecărui sezon nouă, aceiași întrebare. Asemenea întrebări dovedesc o părere greșită asupra posibilităților sportive ale unor jucători de fotbal.

În timpul campionatelor mondiale de fotbal desfășurate în Suedia am fost extrem de impresionat de cei doi jucători suedezi—Gren și Liedholm. Primul are 38 de ani, al doilea 37. Este binecunoscut faptul că englezul Mathews, în ciuda celor 43 de ani ai săi, joacă încă fotbal. Compatrioții săi Finney (37) și Luithouse (34) îi țin companie în echipa națională a Marii Britanii. Doi dintre cei mai buni fotbaliști bulgari, Manolov și Boșkov se apropie de asemenea de vîrsta de 40 de ani...

Nu trebuie să se creadă — a spus Salnikov în continuare— că sînt un adversar al folosirii tinerilor în echipele de fotbal. Eu însumi am debutat în echipele mari de fotbal cînd eram la o vîrstă foarte fragedă. De aceea, înțeleg foarte bine cît de mare este aportul pe care tinerii îl pot aduce unei echipe chiar dacă cunoștințele lor tehnice nu sînt atît de avansate. Dacă însă o echipă este lăudată numai pentru faptul că toți jucătorii săi sînt tineri, atunci un asemenea elogiu este cu totul gratuit".

În încheierea interviului, Salnikov a spus: „Cred că voi mai juca fotbal încă cel puțin doi ani. Cînd se va găsi însă un tînăr talentat sînt gata să-i cedez locul meu".

Instantanee sportive

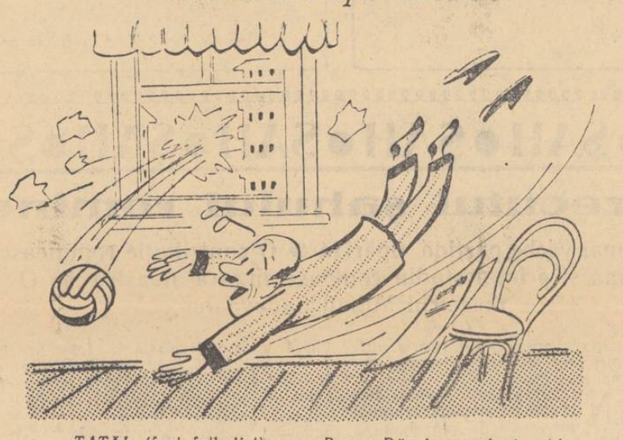

TATĂL (fost fotbalist): — *Bravo Dănele, excelent șut!...*

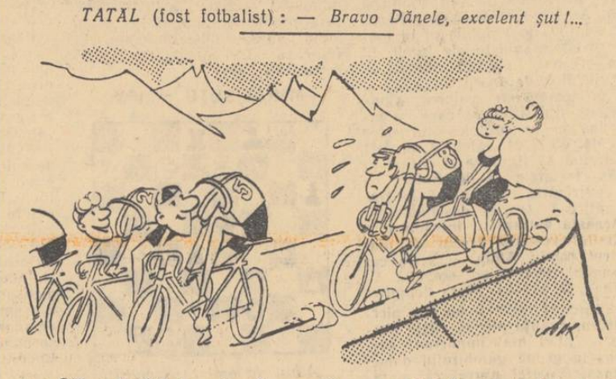

— Știi, e teribil de geloasă nevastă-sa: a zis că nu-l mai lasă singur nici o clipă!...

Desene de Neli COBAR

Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți

Sînt negri... „SERVITORI"

În Statele Unite au început meciurile campionatului de baschet universitar. Echipele fiind împărțite în patru zone, formația universității din Kentucky, de patru ori campioană a Statelor Unite, se pregătea pentru meciul cu echipa universității Missisippi cînd, în ultimul moment a primit înștiințarea că a fost repartizată într-o altă zonă. Motivul? Echipa universității din Missisippi, alcătuită în întregime din jucători albi, a anunțat că refuză să joace cu universitatea Kentucky, din care fac parte și cîțiva baschetbaliști negri.

Încă odată sportivii negri americani au avut prilejul să se convingă de „largile libertăți democratice" din Statele Unite.

Actualmente, pe șoselele italiene se desfășoară Turul Italiei, iar peste puține zile, pe șoselele franceze, va începe Turul Franței, cele două mari curse cicliste profesioniste din occident. De mai mulți ani aceste întreceri și-au pierdut caracterul pur sportiv, transformîndu-se în exhibiții publicitare. Cicliștii fruntași, mulți dintre ei alergători cu reale calități, sînt prea puțin interesați de îmbunătățirea performanțelor și urmăresc doar cîștigurile materiale. Sacrificarea intereselor sportive în folosul celor materiale este și mai flagrantă cînd e vorba de cicliștii tineri, neconsacrați, dar foarte talentați. Cei mai mulți dintre ei n-au dreptul să se avînte, să-și încerce șansele, care de multe ori nu sînt cîtuși de puțin neglijabile. Rolul lor este acela de a servi pe „vedete", de a le aduce apă, pungile cu alimente, într-un cuvînt, de a-i aproviziona cu toate cele trebuitoare. De altfel, în presa italiană acestor cicliști tineri li se spune „servi" — servitori, cum este la'entatul ciclist Angelo Coletto, de pildă, surprins de fotografi tocmai într-o asemenea indeletnicire... sportivă în timpul desfășurării Turului Italiei. Explicația care însoțește această fotografie publicată de o revistă franceză — și reprodusă de noi mai jos — menționează că Angelo Coletto a devenit un maestru în arta aprovizionării din mers.

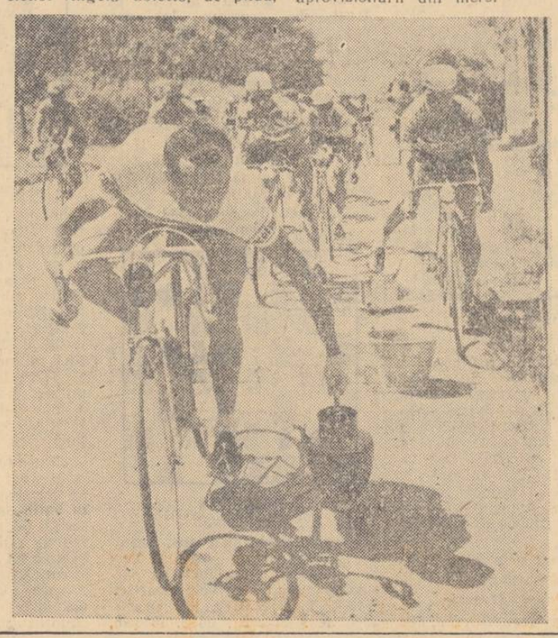

Criza clubului Barnsley

D-l Richards, președintele clubului de fotbal Barnsley, care activează în divizia a III-a a campionatului Angliei, are de făcut față unei crize extrem de serioase. La încheierea actualului sezon de fotbal a reieșit că acest club are datorii de 20.000 de lire și în plus, trebuie să găsească 5000 de lire pentru plata salariilor jucătorilor în cursul verii.

Inventiv, președintele clubului a găsit o soluție prin anunțarea punerii în... vînzare a doi dintre cei mai buni jucători ai săi: John McCann, extrem stînga în echipa secundă a Scoției și interul sting Malcolm Graham. Presa engleză amintește că clubul Barnsley a mai fost salvat de la faliment prin vînzarea lui Tommy Taylor clubului Manchester United, pentru suma de 29.999 lire (de ce nu 30.000 nu s-a putut stabili).

Acum, dacă se vor găsi cumpărători pentru McCann și Graham, conducătorii clubului vor răsufla ușurați. Nu același lucru se va putea spune însă despre cei doi jucători ai echipei care sînt puși în vînzare la fel ca orice marfă...

Adaptare după JACK LONDON

GOANA DUPĂ AUR

Ilustrații de BECA RIND

Lucille Arral, solistă a ansamblului liric din Dawson, propune lui Smoke ca împreună să-i facă o farsă celui mai bogat căutător de aur din localitate, Wild Water și în acest scop îi cere să achiziționeze toate ouăle de pe piață. Acum, Smoke și Shorty tratează cu Wild Walter vînzarea stocului de ouă.

— Stai... să nu ne pripim... Află că noi nu sîntem niște negustorași oarecare. Noi sîntem negustori en gros. Ne-am străduit să stocăm toate ouăle de pe piață, iar cînd o fi să vindem, apoi vom vinde întreg stocul. Totul sau nimic, pricepi?

— Cîte ouă aveți și cît cereți pe ele? întrebă gălăganul, de astă dată abia stăpînindu-și furia.

— Să vedem! Care vasăzică 973 fără cele 9 pe care le-am mîncat, rămîn 964. A zece dolari bucata, asta face 9.640 de dolari. Firește, dragă Wild Water, noi speculăm în mod cinstit și rambursăm integral valoarea ouălelor alterate, în cazul cînd se vor găsi din astea printre ele. Dar,

după cum știi, un ou stricat în Klondike încă nu s-a văzut la temperatura de aici.

— Poți să le revinzi la prețul de 20 de dolari bucata, dacă vrei, completă Smoke.

Wild Water clătină melancolic din cap:

— Prea scump, Shorty. Mie nu-mi trebuie decît cîteva. V-așI cumpăra o duzină, chiar două, la zece dolari bucata, poate și la douăzeci, dar ca să le cumpăr pe toate...

— Toate sau nici unul! declară Shorty, pe un ton ultimativ.

— Ascultați, spuse Wild Water cu un aer confidențial. Am să fiu complet sincer cu voi. Dar să nu suflați o vorbă. O cunoașteți pe miss Arral și știți că eram logodiți. Ei bine, m-a părăsit. Cred, de altfel, că cunoașteți povestea, toată lumea din Dawson o cunoaște. Pentru ea îmi trebuie ouăle.

— Aha! Acum înțeleg de ce le-ai cerut în coajă, interveni Shorty. Dar, îți spun drept Wild, n-aș fi crezut una ca asta din partea d-tale.

Cum, adică? V-ați certat și ca să te răzbuni vrei să-l arunci cu ouă pe scenă?

— Ce să fac? Să arunc cu ouă pe scenă? Ce-ți trece prin cap, neghiobule!... strigă Wild Water, congestionat de furie. N-am de gînd să-l arunc ouăle în cap, vreau să i le ofer... la tavă, așa cum știu că-i plac, ați înțeles?

— Știam că te-nșeli, Shorty — interveni Smoke. Wild e un cavaler.

— Te rog să mă ierți, reluă Shorty. Dar să revenim la afacerea noastră. Le cumperi sau nu le cumperi pe toate?

— Fiți oameni de înțeles. Nu-mi trebuie decît o duzină-două. Ce să fac cu restul? Am trăit ani la rînd aici fără să pun gura pe un ou și cred că m-aș putea lipsi și de azi înainte.

— Dragă Wild, fără nici o obligație. Dacă nu se poate, nu se poate...

— Totuși, nu pot să risc aproape zece mii de dolari pentru micul ei dejun. Iată ce vă propun. Împrumutați-mi o duzină-două de ouă. Le voi trimite lui Slavovici, care i le va servi, împreună cu complimentele mele. În cazul cînd reușiți bunăvoința fetei, am făcut afacerea; cumpăr tot stocul.

— S-a făcut! spuse Smoke. Semnezi și un contract în acest sens?

— Semnez.

Smoke redactă contractul, în care Wild Water ceru să se adauge mențiunea că va cumpăra numai ouăle comestibile, apoi luă într-un paneraș două duzini de ouă și plecă.

A doua zi, la Slavovici, Smoke asista la scena în care frumoasa Lucille își manifesta dezamăgirea că restaurantul nu reușise încă să-i procure alimentul preferat, cînd iată că Wild Water îl chemă pe patron și-i spuse cu vocea sufocată de emoție:

— Ascultă Slavovici, ți-am lăsat aseară în pastrare cîteva ouă, unde sînt?

— În casa mea de bani, în afară de cele șase pe care le-am pus la dezghеț, ca să vi le pot servi la cerere.

— Nu sînt pentru mine, spuse Wild Water. Prăjește două din ele și oferă-le, din partea mea, d-rei Arral.

Peste cîteva minute, frumoasa Lucille, care privea cu tristețe șunca și pireul de cartofi pe care le avea în față, îl văzu pe Slavovici că-i servește două apetisante ouă jumări.

— Împreună cu complimentele d-lui Wild Water, pronunță el, cu un ton solemn.

Smoke nu putu să nu admire începutul unui surîs care înflori pe buzele artistei și pe care Lucille, printr-un efort de voință, reuși să-l ascundă. Pe sub masă Smoke simți cum Wild Water îi face semne nervoase cu piciorul.

— Acum e acum, spuse urîtul. Problema e dacă le va mînca sau nu, adăogă el neliniștit.

După o oarecare ezitare, Lucille se hotărî și cedă lăcomiei sale.

— Am cumpărat ouăle! exclamă Wild Water. Contractul se execută. Ai văzut-o? Aproape că a surîs! Încă două ouă mîine și ultă totul. Mă iartă. Zău, Smoke, te-aș strînge în brațe. Iartă-mă că te-am crezut un șarlatan. Nu e adevărat. Ești un adevărat filantrop!...

(Va urma)

INSEMNĂRI

Maturitate

Etapa de duminica trecută a campionatului categoriei A de fotbal a îngăduit cîteva concluzii pozitive. Deși s-au desfășurat pe terenuri grele, în majoritatea lor desfundate de ploaie, meciurile au atins un nivel satisfăcător, văzînd condiția tehnică și atletică bună a echipelor. De asemenea, la Ploești, Bacău, Petroșani și mai ales la Constanța, unde miza jocului era atît de importantă pentru partea finală a clasamentului, s-a jucat în limitele sportivității.

Excepție de la legile sportivității a făcut meciul Dinamo-Rapid, de pe stadionul 23 August, unde partida s-a soldat cu o serie de accidente și incidente cu totul regretabile. Publicul a trebuit să asiste la lovirea lui Todor de către Ene I, și al lui Greavu de către Szőke, la accidentarea lui Stancu și apoi la repetatele încercări ale lui Dodeanu de a-l scoate din circulație pe Ene I, sub privirile impasibile ale arbitrilor. În felul acesta, un meci care părea să dea deplină satisfacție spectatorilor prin vivacitatea și nivelul tehnic foarte bun al jocului, un meci în care Dinamo, mai ales, s-a impus prin acțiuni bine concepute și finalizate, a stîrnit comentarii nejuste.

Iată, așadar, unde duce lipsa de stăpînire, lipsa autocontrolului în momentele decisive. În fața acestei decisivă a campionatului, echipele care știu să-și controleze nervii, care știu să-și păstreze calmul, au cele mai mari șanse de a se impune.

Starea de nervozitate, lipsa de calm, conduce negreșit la eșecuri ca acelea suferite, în clipe decisive, de Smărăndescu și Ene II, care au ratat lovituri de la 11 metri în partidele de duminica trecută.

Echipele care vor dovedi maturitate în această direcție, vor reuși să-și atingă obiectivele în faza finală, la care asistăm în aceste zile, a campionatului de fotbal.

Șt. R.

Au părăsit terenul de joc!

S-a disputat deunăzi etapa 16-imilor de finală ale „Cupei Orașelor", competiție fotbalistică rezervată echipelor reprezentative de juniori. Partidele au pus în evidență o serie de formații valoroase — învingătoare la scor — și numeroși tineri jucători talentați. Dar aceeași etapă a permis să se înregistreze un fapt negativ, asupra căruia socotim necesar să ne oprim puțin.

Întîlnirea dintre echipele Botoșani și Vatra Dornei s-a întrerupt în minutul 88, cînd echipa oaspe (Vatra Dornei) s-a retras de pe teren. Ce s-a întîmplat o arată foaia arbitrului conducător al partidei (Mircea Brehuescu), în care sînt consemnate următoarele: „În minutul 88, arbitrul de linie a semnalat că un fundaș al echipei Vatra Dornei a scos cu capul mingea, după ce aceasta depășise linia porții. Am acordat gol, iar echipa din Vatra Dornei s-a retras de pe teren".

Despre juniorii din echipa Vatra Dornei, raportul arbitrului mai consemnează că au avut în general o atitudine gălăgioasă, nervoasă, cu proteste continue la deciziile ce le-a luat. Iar jucătorii Pali Ștefan, N. Macovei și Traian Butu (toți de la Vatra Dornei) au fost avertizați pentru comentarii repetate la aceste decizii.

Pentru toate cîte s-au întîmplat, nedumerirea noastră este în deosebi alimentată de „pasivitatea" conducătorilor echipei Vatra Dornei prezenți la joc. Cum de au permis tinerilor lor jucători să aibă atitudinea lipsită de sportivitate din timpul partidei? Cum de n-au scos singuri din joc pe unul sau doi dintre gălăgioșii lor jucători? Și, mai ales, de ce nu au readus echipa în joc cînd i-a venit „năstrușnica" idee de a părăsi terenul?

Impresia noastră e că, de fapt, aici nici nu este vorba de „pasivitate", ci de partea activă ce-au avut-o în toate cîte s-au întîmplat, care n-ar fi putut să se petreacă dacă atitudinea lor n-ar fi alimentat porniriile și manifestările jucătorilor respectivi. Înseamnă că principalii vinovați sînt ei, că lor li se cuvin pedepsele exemplare. Și împotriva tinerilor jucători din Vatra Dornei trebuie să se ia măsuri exemplare. În același timp trebuie să se ducă o mai intensă muncă educativă menită să înlăture manifestări de genul celeia de la Botoșani, care i-a încondeiat pentru multă vreme.

B. I.

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

La 400 de metri sub pămînt...

„Colivia" a scrîșnit scurt și înăbușit, apoi a pornit în jos. Lămpile cu carbid pîlpîie speriate. În întunericul dens, brăzdat în răstimpuri de cîte o fîșie de lumină, crește tot mai aproape, tot mai tumultuos un vuiet ca de ape rostogolite printre stînci. De-odată zgomotul se curmă. Platforma metalică mai tresaltă o clipă, apoi se oprește. Ultimul orizont: străfundurile unui munte. De aici începe, făcîndu-și loc prin stînca tare, o galerie întortochiată. La începutul drumului e frig. Oamenii își string în jurul gîtului gulerul salopetei. Apoi, pe măsură ce capătul celălalt al galeriei se apropie, aerul se încălzește ușor. La lumina timidă a lămpașelor se zăresc pe jos, printre crăpăturile stîncii, pîrîiașe de apă roșiatică, aburindă. Strecori cîteva picături printre degete. Nu, nu e o părere. Apa e caldă, aproape fierbinte și pe fundul ei sînt parcă presărate cronguțe de cerculi. Și drumul în zig-zag ca într-un labirint, continuă. Simți că respiri din ce în ce mai anevoie. Ca-ntr-o zi de arșiță, căldura te copleșește tot mai apăsător. Ca într-o zi de arșiță... Numai că aici, la mina „Iozsa Béla" din Baia-Sprie, e doar cald, nu însă și lumină. Ne aflăm doar la 400 de metri adîncime. Aici, la 400 de metri sub pămînt, minerii au săvîrșit de curînd adevărate fapte de eroism. În mină oamenii aceștia au fost numiți simplu: fruntași în producție, mineri fruntași.

*

Într-o zi, la mina „Iozsa Béla" s-a stabilit, pe baza propunerii comitetului de partid, că trebuie săpată o gură de aeraj, un suitor, fără de care brigada de înaintare a lui Ciceu Ioan de la orizontul 13 nu și-ar putea continua munca.

Un suitor se făcea obișnuit în șase luni. Șase luni de zile să nu mai urmărești filonul, să lași abataju baltă și să nu mai scoți din locul ăsta nici un vagonet de minereu?

— Dacă-mi dați trei schimburi dau și eu gata suitorul într-o lună de zile — a propus minerul Sandu Gheorghe. Nu-s prunc. Știu ce-i ala un suitor. Am făcut doar destule aici în mină. Și Ciceu poate să înainteze mai departe...

Inginerul Zotoiu, șeful sectorului s-a uitat lung la Sandu. Lung și neîncrezător ca și cum i-ar fi spus: „O lună de zile? Bine, dar asta e curată nebunie. Că doar nu sapi în brînză, ci în rocă de calitatea I-a, în cea mai dură piatră din țară. Și nici nu sapi orizontal, ci vertical, îți perforatorul deasupra capului. Și treaba asta, în trei schimburi... într-o lună, în loc de șase? Nu, nu, nici vorbă"...

Sandu nu s-a lăsat. Și pînă la urmă a căpătat învoirea să se apuce de lucru așa, în trei schimburi.

În urma lui, tovarășul Molnar, secretarul organizației de partid, i-a spus șoptit inginerului Zotoiu, cu căldură reținută în glas:

— Îl vezi? E cel mai al dracului miner de la Baia Sprie.

În traducere, „cel mai al dracului miner" înseamnă cel mai îndrjit în muncă.

Viorica CIORBAGIU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

PORT NOU la mare

Cît vezi cu ochiul, umplînd orizontul, marea cea mare își saltă jucăușă valurile mici, albastre, stropind cu o dîră de spumă aripile pescărușilor. În zare, vag, ca o părere se zăresc profilurile construcțiilor de la Eforie și Vasile Roaită. Calm, nemișcat, la intrarea în rada portului Constanța, un vas așteaptă să se elibereze vreo dană pentru a-și putea descărca mărfurile.

Stau pe istmul îngust, bătut de valuri, al digului care se îndreaptă ca un imens deget spre mare și-mi imaginez cum va arăta la terminare portul Tomis. Deci aici, unde stau îngrămădite aceste blocuri uriașe de beton de cîte 13—14 tone unul, vor fi instalații portuare, cheiuri de acostare, șiruri nesfîrșite de ambarcațiuni sportive. De pe cheiul digului vor porni încă din acest an tramvaiele maritime care vor lega prin curse regulate Constanța de stațiunile Eforie, Vasile Roaită și Mangalia. În fund, lîngă digul cel vechi, acolo unde își are astăzi sediul gospodăria colectivă pescărească „1 Mai", gospodăria colectivă cu cel mai întins „teren" din țară, se va amenaja portul pescăresc: Da, acesta va fi portul Tomis, noul port constănțean care va purta numele cetății unde a trăit și a creat nemuritorul Ovidiu.

Un claxon mă trezește din reverie. Mergînd de-a-ndoaselea, cu prudență, pe digul îngust, un autocamion basculant duce spre marginea digului povara grea de pietre cît roata carului. Privesc cum se oprește mașina doar la cîțiva centimetri de valurile amenințătoare și mă gîndesc cîtă precizie, cîtă siguranță îi trebuie șoferului în minuirea vehiculului.

— Nu s-au întîmplat niciodată accidente? — îl întreb pe inginerul Zamfir Georgescu, șeful șantierului.

— O singură dată, în iarnă, a căzut o mașină în apă. Era furtună, ploaie și ninsoare și roțile autocamionului au alunecat. Nu s-a produs însă nici o defecțiune, deoarece foarte repede, cu ajutorul macaralei, am scos mașina pe dig. A fost însă o verificare reușită a spiritului de abnegație, a eroismului aș spune, al oamenilor noștri, care uzi pînă la piele, tremurînd de frig, au muncit cu dîrzenie să salveze vehicolul, bun al poporului.

Un zgomot scurt și partea basculantă a mașinii se ridică încet. Apoi, imensii bolovani alunecă în marea care îi înghite nesățioasă de parcă ar fi simple firicele de nisip. Munți întregi de

Paul MARIAN

● *(Continuare în pag. 2-a)*

În fotografiile de sus: Aspect parțial al marelui și elegantului complex de case de odihnă, recent inaugurat la Eforie. În prim plan se vede cinematograful în aer liber al complexului; digul care va adăposti noul port Tomis înaintează spre mare.

POVESTE DE DRAGOSTE

Marin Bogdan e tractorist. Are 20 de ani. E înalt și trăsăturile lui aduc cu ceea ce se cheamă „un băiat frumos". Nu degeaba se spune că în satele vecine multe fete se gîndesc în taină la el.

Lui însă i-a fost dat să se îndrăgostească de Niculina Ivașcu, o codană bălaie și sprintenă ca o căprioară, colectivistă din Stîlpeni. Îndrăgostit fără leac și fără speranță, cel puțin pentru început.

Dar iată cum s-au întîmplat lucrurile. Era pe la sfîrșitul lui martie. Tractoriștii terminaseră însămînțările din prima epocă și se pregăteau pentru etapa a doua. Marin Bogdan venise la stațiune după carburanți și piese de schimb.

— Ei, Marinică, ești bun de cinste, l-au luat în primire tovarășii lui, rîzînd cu subînțeles.

— De ce mă?! s-a mirat Marin Bogdan.

— Păi, nu ți-ai văzut poza la gazeta de perete?

Nu și-o văzuse Marin și s-a dus s-o vadă. „Poza" era de fapt o caricatură. Înfățișa un tînăr înalt — care, cu puțină bunăvoință, aducea cu el, Marin Bogdan — așezat la volanul unui tractor gonind în direcția „După țigări" indicată de o tăbliță în formă de săgeată. Dedesubt o explicație scurtă: „Tractoristul Marin Bogdan obișnuiește să se ducă în sat după țigări cu tractorul". Urmau apoi cîteva calcule sumare, asupra pierderilor de timp și carburanți, adică, costul unor asemenea „călătorii de plăcere".

— Așa sînt eu? s-a arătat el mirat. Nu semăn de loc.

— Noi îi semănînd, dar e adevărat mai Marine. Prea le faci de oaie, i-au reproșat ceilalți tractoriști.

— O să ajungi odată și la „Urzica".

— Adevărat „Marinică", ce mai calea-valea.

Așa s-ar fi întîmplat poate și acum, dacă în clipa aceea n-ar fi apărut Niculina Ivașcu, codana cea frumoasă din Stîlpeni. Ieșise din biroul stațiunii împreună cu Ion Dragu, inginerul șef.

— Așadar, spune-i președintelui să n-aibă nici o grijă, vorbi inginerul fetei. Mîine dimineață aveți acolo încă două tractoare.

— Și doi tractoriști, rise fata, uitîndu-se instinctiv spre grupul celor care făceau haz în fața gazetei de perete.

— Bineînțeles, cu tractoriști, răspunse inginerul. Unul o să fie Neagu, el a mai lucrat la dv. și al doilea vedem noi... Marine, voi mai aveți mult de lucru la Teascuri, ce-ar fi să te duci tu la Stîlpeni? S-au mai înscris în colectivă de acolo încă șase familii. Trebuie să arați și să semănați pămînturile cu care au intrat.

— Mă duc, tovarășe Dragu. Mă duc cu plăcere, zise Marin Bogdan, apropiindu-se și sorbind-o din ochi pe fetișcană. Îmi dați voie, se prezentă el fetei, Marin Bogdan.

Fata îi strînse mîna, dar nu părea de loc impresionată de ciufuli lui auriu cu care se lăuda că „dăduse gata" multe fete. Îi spuse cu un zîmbet ironic:

— Dumneata ești „fruntașul" de la gazeta de perete?

Cît era el de nepăsător, în acel moment, Marin Bogdan simțea că intră în pămînt de rușine. A vrut el s-o întoarcă, să schimbe vorba, dar n-a mai avut cînd: fata a plecat în treabă ei, refuzînd politicoasă „propunerea" lui de a o conduce „pînă la șină", la calea ferată adică.

— Ei, dă-o-ncolo, și-a zis el. Dacă-i așa mîndră, am și eu mîndria mea. Nici nu-mi pasă de ea.

S-a văzut însă că-i pasă. S-a gîndit la ea toată ziua. Dimineața, pornind la drum cu Neagu — contrar obiceiului lui — era posac și tăcut. Tot la fată se gîndea. Revedea în minte chipul ei drăgălaș, cu cozile lungi lăsate pe spate, cu mersul ei lîn și legănat ca o plutire.

Era clar: se îndrăgostise pînă peste urechi. Ca și într-o boală, toate simptomele duceau la această concluzie.

Ajungînd la Stîlpeni, un junghi l-a săgetat în inimă: i se păruse c-a zărit-o pe Niculina. Dar nu era ea. Cînd a văzut-o însă în curtea gospodăriei, în grupul altor fetișcane, n-a mai cutezat să se apropie. Fetele rîdeau și se putea ca Niculina să le povestească chiar în acea clipă despre caricatura lui la gazeta de perete.

A plecat Marin Bogdan la lucru și mai posomorît, și mai tăcut. Se născuse un fel de îndîrjire în el: „gazeta de perete se schimbă, își spunea în sinea lui. Ieri am fost codaș, mîine aș putea fi fruntaș... Dar, oare pot eu să

Ana CRISTEA

(Continuare în pag. 2-a)

Viorica Hufan este „însoțitoare de bord" pe liniile internaționale T.A.R.O.M. Ea a parcurs peste 1.200.000 km. de zbor, — este „zburătoare milionară".

Fotografia: Mihai POPESCU

INTRE „CER" ȘI „INFERN"

America Latină sub jugul monopolurilor din S. U. A.

Întins și bogat este pămîntul celor 20 de țări ale Americii Latine! Teritoriul acestora se întinde pe o suprafață uriașă de 20 milioane km.p. Ele sînt scăldate de apele Atlanticului la est, de ale Pacificului la vest, au ca vecini nordici Statele Unite ale Americii, iar la sud, Capul Horn le desparte de Țara Graham, ce aparține continentului înghețat al Antarcticei.

Pablo Neruda, poet chilian de renume universal și fruntaș al luptei pentru pace, referindu-se la republicile Americii Latine, le denumește — pe unele dintre ele — „infernale și cerești". Atunci cînd le prezintă drept „cerești" poetul are în vedere uriașele bogății ale solului și subsolului acestora. Brazilia, de pildă, este cea mai bogată țară din lume în ce privește lemnul, Mexicul deține întîietatea în producția de argint, Chile se află pe locul al doilea în lume în privința producției de cupru, iar Columbia, tot pe locul doi în producția de platină. În țări ca Mexic, Chile, Argentina, Brazilia, s-au descoperit importante zăcăminte de uraniu.

În ciuda diversității de climă și sol, America Latină dispune de toate condițiile pentru a asigura popoarelor

Vasile INOAN

● *(Continuare în pag. 3-a)*

SĂ ÎNLĂTURĂM PRIMEJDIA!

Gravură de ANNA BRIZ

MESAJ PESTE MILENII

Descoperirea papirusului de la Mangalia este un fapt extrem de interesant și unic. Desciftarea scrierii grecești de pe fragmentele papirusului poate oferi un nou material documentar arheologilor care se ocupă cu studiul istoriei orașelor din antichitate existente pe teritoriul de azi al Romîniei.

Vă urez noi succese în munca dificilă însă bogată în posibilități și noi descoperiri interesante.

4 iunie 1959. *M. Alexandrescu*

Mangalia, 18 mai 1959. Pe șoseaua ce vine de la Constanța, chiar în marginea Mangaliei (aflată pe locul vechii colonii grecești Callatis), tov. Emilian Popescu și Trifu Martinovici, cercetători ai Institutului de Arheologie din București urmăresc tăierea a doi tumuli (movile) înalți de 4 metri, de către mașinile care nivelau terenul unde urma să se construiască un stadion. Ei observă deodată un ring de piatră cu un diametru de 15 m., lucru ce indica că acolo este îngropat un personaj important. Săpînd exact la mijlocul ringului, au dat de groapa mormîntului. În pămînt s-au găsit patru vase întregi, frumos ornamentate și aranjate în chip ritual. După forma vaselor și decorațiunile de pe ele, precum și faptul că alături erau patru monede de pe timpul lui Filip al II-lea și Alexandru cel Mare, arheologii și-au dat seama că sînt din secolul al IV-lea î.e.n. La un metru adîncime, cercetătorii au dat de mormîntul propriu-zis — un sarcofag alcătuit din plăci mari de calcar, al cărui capac era format din trei blocuri de piatră. Peste ele s-au găsit cojile a 13 ouă de pasăre așezate în semicerc, precum și resturile unei coroane din bronz aurit, formată din frunze și bobițe de lauri, alcătuite din foițe subțiri de bronz, toate aurite și prinse pe un cadru de os.

Deschizînd capacul mormîntului, arheologul a dat peste un schelet bărbătesc lung de circa 1,75 m., întins pe spate. Lîngă cap era o coroană asemănătoare celei găsite pe capac, iar pe mîini și picioare se vedeau fîșii de pînză albă. În picioare purta sandale din piele, a căror talpă era dublată cu lemn. Cel mai important obiect găsit în mormînt era însă un papirus ce se afla peste mîna dreaptă, și ajungea pînă la mijlocul abdomenului. Lung de circa 30 cm., și lat de 5 cm., pe papirus se observau clar litere grecești aranjate simetric, scrise cu o cerneală brună.

Simion SĂVEANU

● *(Continuare în pag. 5-a)*

Ringul de piatră în mijlocul căruia s-a descoperit mormîntul cu papirusul milenar

Fotografia: prof. Grigore AVACHIAN

INTR-O DIMINEAȚA LA TIMIȘOARA...

Acceleratul a țîșnit în lumina dimineții, dincolo de Teregova. Și parcă mai grăbit a dumicat spațiile, printre dealuri cu livezi bogate, prin cîmpia cu uriașe lanuri colective de grîu de-un verde crud, proaspăt, rourat. Timișoara ne întîmpină cu jocuri de coșuri și turle sorise pe marginea zării limpezi.

La ora cînd sosesc nu găsesc pe nimeni la instituția unde voi lucra... Și pentru că aproape o dimineață îmi stă la îndemînă, o iau încet, pe jos, să cunosc orașul.

Rar colț în patria noastră unde să se îmbine atît de stăruitor trecutul cu prezentul și ceea ce clădește omul cu ceea ce dă din belșug natura.

De la început mă mir: cum pot sta aici atît de firesc și armonios împreună, atîtea clădiri și atîtea parcuri? Cum se pot împleti așa de măiestrit bulevardele și străzile cu splaiurile din lungul Begăi? Un bulevard, un pod, un splai, un parc, o piață. Și tot așa, pînă în centru. Magazinele ridică ștoruri înalte, sonore. Vînzătoare tinere te întîmpină cu zîmbet. Și cu grație îți înfățișează marfa. Prin piața „30 Decembrie", trec grăbiți oamenii spre locul de muncă.

Pe sub tei tineri, pe străzi în freamăt, pașii mă poartă în piața Unirii. Vast patrulater pavat cu piatră gri, închis între clădiri vechi „de pe vremea turcilor", cum îmi explică portarul de la Institutul Agronomic. La mese de ciment ros, țărănci cu fuste înfoiate vînd brînzeturi albe ca omătul, ridichi roșii, salăți și napi ca smaraldul, căpșuni ca rubinele, ouă străvezii de prospețime, mazăre cu boabele grase, cartofi noi spălați în trei ape și flori. Multe flori. Vînd calm, zîmbind, grăind două și chiar trei grăiuri. Și toți cumpără calm, zîmbind. N-au, nici pe departe, agresivitatea reclamei și a tîrguielii, așa de dragă și de specifică bucureștenilor. Și parcă regret că n-am o coșniță, să tîrguiesc măcar o legătură de ridichi... Din nostalgie, mă apropii de un cetățean cu plasa plină. Cumpără trandafiri. Plătește,

Dumitru ALMAȘ

● *(Continuare în pag. 2-a)*

În acest număr:

MEDALION

Baritonul LADISLAU KONYA

◆

La microscop

Canibalism modern

de Demostene BOTEZ

◆

ȘTIINȚELE AGRICOLE ÎN ȚARA NOASTRĂ

◆

FITONCIDELE

◆

MODA

Combinații practice

◆

Cum se confecționează un abajur cu umbre

◆

REBUS - ȘAH

FILATELIE

ANUL III ★ Nr. 83
Sîmbătă 13 iunie 1959
8 pagini — 1.50 LEI

Cîntînd din tulnic în munții Apuseni.

Fotografia : V. ORZA

Vreau să știu...

Am auzit vorbindu-se despre folosirea unor coloranți în industria alimentară.

Doresc ca prin intermediul „Magazinului" să aflu care este stadiul folosirii lor. (V. MOLDOVEANU — Bacău).

Dintre nenumăratele substanțe sintetice și naturale adăugate produselor alimentare servind drept coloranți, cele mai bune rezultate au fost obținute cu betacarotenul și clorofila.

Betacarotenul este un produs natural de culoare galbenă ce se găsește în aproape toate plantele și legumele verzi. In afară de proprietățile lui colorante este deosebit de important pentru organismul omului deoarece se poate transforma în vitamina A.

Materiile prime care se folosesc pentru extracția betacarotenului sînt morcovii, urzicile și lucerna. Colorantul se extrage cu benzină sau alt solvent organic. După îndepărtarea solventului se obține un ulei de culoare galben-roșcat.

Înglobat în alimente, produce o frumoasă colorație galbenă. Se poate folosi la colorarea margarinei, a grăsimilor de tot felul, a brînzeturilor, a produselor făinoase, a înghețatei etc.

Clorofila este colorantul verde al tuturor plantelor. Ca și carotenul se poate extrage din diferite materii prime vegetale. In acest caz însă extracția se face cu alcool. Colorantul verde se separă din alcool prin precipitare cu apă.

In afară de proprietățile colorante, clorofila se întrebuințează mult în practica medicală pentru proprietățile sale dezodorizante, bacteriostatice și de regenerare a țesuturilor.

In țara noastră, primele încercări de obținere a betacarotenului și clorofilei au fost făcute de către Institutul de Cercetări Alimentare.

Betacarotenul a dat rezultate excelente la colorarea margarinei și a unor produse făinoase. In afară de culoarea plăcută pe care o dă produsului, cercetările au arătat că se mărește valoarea alimentară prin introducerea unei cantități de provitamină A.

Clorofila s-a folosit la colorarea produselor zaharoase, — bomboane, rahat — a băuturilor alcoolice și răcoritoare și a produselor de patiserie. Este îndeosebi cunoscută pasta de dinți cu clorofilă și apele de gură cu proprietăți dezodorizante care a și intrat în producția curentă. Se mai preconizează prepararea alifiilor și plasturelor cu clorofilă recomandate ca bacteriostatice și pentru regenerarea țesuturilor.

Cercetările făcute arată preocupările continui de îmbunătățire a calității produselor alimentare.

Nicoleta CIUPERCESCU
Cercetător științific

Într-o dimineață la Timișoara

(Urmare din pag. 1-a)

miroase florile. Mi-a plăcut și lumina de pe chipu-i și sclipirea caldă, prietenoasă a ochilor negri.

— Gata tîrguiala ?

— Gata. Florile sînt, cum să zic? ca: „te sărut" pe scrisoarea iubitei. Urmează doar iscălitura.

— In fiecare zi cumperi flori ?

— D'apoi ? La noi, în Banat, mai ales pe-o vreme ca asta, nu se poate masă fără flori...

Îl rog să-mi îngăduie a face cîțiva pași, alături de dînsul spre casă. Și motivez :

— Acum văd întîia oară Timișoara și...

Aflu că-i mecanic la fabrica „Ocsko Tereza". Că a ieșit din schimb. Că, înainte de a se duce acasă, face piața și se odihnește o jumătate de ceas în parc. Apoi, binevoitoarea călăuză, îmi arată clădirile.

— Aici a fost casa breslașilor. Și ici, în colț, stă trunchiul de arbore învelit în fier. Îl vezi ? Fiecare calfă, cînd devenea meșter, bătea în el un cui. Uite, unele cuie au și monograme: F.M.I.R... De sute de ani stau aici.

Imi arată vechiul palat Dicasterial. E-o clădire solidă și frumoasă. Numai că i s-a scorojit fața, ca obrazul pus la vînt și la soare. Mă plimbă prin fața teatrului. Aruncă un pumn de grîu la porumbei : gest obișnuit, de cetățean care-și iubește și-și îngrijește podoabele orașului.

Mă poartă prin fața Casei Huniazilor. Pe locul unei clădiri din 1318, Ioan de Hunedoara a zidit un castel, aici între mlaștinile dintre Timiș și Begăi. Aici au luptat și țăranii răsculați în 1517, conduși de Gh. Doja. Poate nu departe de aici, însuși Doja a îndurat cumplitul supliciu al tronului și al coroanei de foc. Cresc flori azi pe-acolo pe unde va fi curs sîngele martirului în lupta cu exploatarea feudală. Iar scrîșnetul oaselor rupte e amuțit de ritmul muncii oamenilor liberi.

— Dar lupte lui Doja nu trebuie uitată... încheie călăuza mea voluntară, oferindu-mi o țigară, ca să poată face, parcă, o pauză în vorbire. După ce-mi vorbește de grija cu care se reconstituie acest monument istoric, călăuza îmi arată clădirile dărăpănate ale fostelor cazărmi habsburgice, construite în veacul al XVIII-lea.

— Sînt zidite pe marginea șanțului după schița unui general francez. Mi se pare că-i spune Vauban. Dar azi, nu mai au nici o însemnătate. Sînt doar izvor de igrasie. Trebuie să le dărîmăm. Și să facem aici un cartier modern...

— Și un parc, intervin, zîmbind.

— Parcul l-am și pornit. Uite-l colo. Cu muncă voluntară, am săpat, am nivelat, am plantat copaci.

Trecem pe bulevarul 23 August. In stînga, frînturi din vechiul zid împrejmuitor al cetății pe care macii roșii au înflorit decorativ și rîd vesel la soare.

Trecem Bega pe podul Decebal. Taluzurile canalului, înverzite, larg unduite, s-au spuzit și ele cu maci roșii.

— Programul meu cum ți-am spus, prevede o țîră de hodină, ici, în grădină, pe bancă sub stejari. E sănătos, nu ?

Nu-i stric programul. In poienițele parcului, iarba-i pînă la brîu, înspicată. Roua sclipește ca hurmuzii risipiți de nimfele dimineții. Uruitul tramvaiului se pierde. Îl biruie parcă, gingașe trilurile privighetorilor. Ne așezăm pe-o bancă sub stejari. Călăuza îmi povestește despre „fabrica mea": Ocsko Tereza. Despre succesele dobîndite. Despre inovații. Despre planul realizat. Despre lupta de altădată.

— Am cunoscut-o și pe Tereza noastră. Inimoasă făptură ! Pilda vieții Terezei Ocsko, m-a făcut comunist, dacă vrei să știi. Sînt dintre cei care am auzit-o spunînd că nu se teme de „călăii fasciști". „Dacă mă condamnă pentru activitate comunistă, cît mi-o bate inima-n piept și-am să am glas, am să cînt Internaționala !"... Așa zicea. Și așa a făcut.

Cîteva minute ochii îi lucesc ciudat. Tace. Ascultă glasul privighetorilor cum punctează melodic tăcerea parcului.

— Ocsko Tereza ar avea azi 42 de ani. Cînd au ucis-o legionarii nu împlinise 23. De aceea, noi... Nu-și termină gîndul. Nici nu-i nevoie. E îndurerat, dar e și mîndru. Mîndru și hotărît.

Surid mixandrele spre soare. O privighetoare se mută mai aproape de noi. Pe o bancă, mai încolo, un student învață de zor, pe un tratat gros sprijinit de spătarul băncii. Cum stă cu spatele către alee, are în față o tufă cu iasomie. Cred că n-o vede. Îi soarbe doar parfumul. Nu-l interesează ce se petrece în parc. Tot cosmosul s-a ghemuit într-un tratat de anatomie. Așa pare. Dar cînd se ivește, ca din senin, o fată zveltă, în rochie ca petala iasomiei, întoarce surprinzător de repede capul. Tot răsăritul i s-a zugrăvit pe chip. Prietenul meu zîmbește :

— Fiul meu e la politehnică. Și el învață în parc... Ce zici se învață bine în parcurile Timișoarei ?

— O, da... Dar eu...

— Da, ai dreptate. Probabil aș învăța greu, dac-aș fi de vîrste lor. Mai sigur mi-aș aștepta iubita. Ba nu,.. rîde muncitorul. Uite-i. Învață. In adevăr, cei doi tineri s-au despărțit. El a rămas pe bancă. Numai cu tratatul cel gros. Ea a cîrmit-o pe altă alee și s-a pierdut după un boschet. Sigur că și acolo e o bancă, o tufă de iasomie și o privighetoare. Tratatul l-am văzut : îl avea sub braț.

— Vezi, sînt aproape și, totuși, nu se stingherește. Și-acum, iartă-mă : ceasul meu de hodină...

Ne stringem mîna. Îi făgăduiesc să-l văd seara la fabrică. Îl voi aștepta în parcul din jurul fabricii „Ocsko Tereza". Că și fabrica-i într-un parc.

Așa-i la Timișoara, în iunie dimineața : muncă, freamăt, răcoare, miros de iasomie și de trandafiri, cîntec de privighetori, toate armonizate cu trepidanta viață a unui oraș modern, în plină și continuă transformare.

Dumitru ALMAȘ

Foto microscop

Canibalism modern

Canibalismul n-a dispărut. Să nu fie însă căutat în cine știe ce insulă necunoscută sau în cine știe ce junglă virgină. Evoluat, de la necesitate gastrică la lăcomie capitalistă, el se află la îndemînă, ilustru reprezentant, — în țara în care, prin exces de civilizație, s-a ajuns la celălalt capăt, la capătul pornire, la sălbăticie.

Bineînțeles că chiar în S.U.A. sînt exemplare rare, dar în schimb, categorice și celebre, recrutate din clasa dominantă. Cei săraci, pretutindeni, știu să rabde de foame. Sînt antrenați. Ei nu se dau la om, la semen, orice-o fi. Canibalismul modern e un atribut al celor bogați, al celor foarte tari sau al celor care vor să domine omenirea cu orice chip. El e varianta maximă a disprețului față de om și de viața altora. Cine se iubește excesiv pe sine, urăște excesiv pe ceilalți. Egoistul e un ins care vrea să acapareze totul, care nu suportă coexistența cu altul și nu tolerează concurența. Egoismul e doar negarea a tot ce nu este „eu". El nu merge neapărat, în fapt, la suprimarea celorlalți care-i stau în cale, numai fiindcă vor și ei să viețuiască, fiindcă în stadiul societății de astăzi, în genere, asta e cu neputință.

Canibalul modern — superlativul egoist — totuși, dacă e nevoit să se abțină, formulează deziderate, face planuri, dă idei care să-i satisfacă cel puțin apetitul. Un asemenea canibal feroce e domnul general de brigadă în retragere Rotschild, fost conducător al Direcției de cercetări științifice al corpului chimic al armatei S.U.A. și actual planificator al masacrului vieții omenești pe toate continentele, afară, bine înțeles, de America.

Ah ! Cristofor Columb ăsta !

Planul acestui Rotschild a fost publicat în revista americană „Harper's Magazine" Ei e simplu, ca tot ce nu se încurcă în cerințele unei conștiințe : „să se împrăștie microbi (știu eu de care ? de ciumă, de holeră...) în aerul pe care-l respiră populația țării inamice". Cu alte cuvinte, o variantă pe scară mare, a filtului, întreținînd naiv numai pentru muște.

N-ai nevoie de armament, de armate de oameni, ci numai de armate de miliarde de microbi, care nu necesită nici echipament, nici instrucție (că știu ei ce au de făcut) și nici manutanță.

Ieftin și eficace.

Inamicul are impresia că moare de moarte naturală, adică în pat, cu temperatură, cu astfixie, cu pierderea cunoștinței. Aproape că nici nu vezi sînge, dacă l asculți pe domnul general în retragere Rotschild. De altfel, animalele sălbatice cele mai perverse și mai crude nu vor să vadă nici ele sînge.

America deci, oferă omenirii două sisteme de a sucomba : una la 40 de grade și alta la vreo 30.000 de grade. Una prin febră consecventă unei boli infecțioase adusă la domiciliu prin microbi în ambalaj american, alta prin topire și neant ca urmare a unei explozii atomice. La alegere ! Modeștii vor prefera, stramoșește oarecum, decesul la 40 de grade, iar excesivii, pretențioșii și megalomanii, la 30.000 de grade.

Dl. general în retragere Rotschild a scris articolul și ne-a avertizat, pentru ca noi să ne deprindem cu ideea, căci iată ce scrie d-sa : „Trebuie să lăsăm să se înțeleagă FĂRA ECHIVOC că noi considerăm această armă (cea bacteriologică) drept un mijloc obișnuit al războiului".

Știți : să nu fie surpriză !

Generalii aceștia în retragere din America sînt niște războinici refulați. Cît au fost în activitate, au mai făcut rost să participe la un mic război mondial, în care au dat ordine să moară aliații pînă la unu, sau, cel puțin au făcut anual cîte-o manevră ceea ce, măcar în imaginație, le-a satisfăcut gustul de a omori oameni. De îndată însă ce au ajuns în retragere, toate instinctele acestea carnasiere se acumulează, nu mai au nici un eșapament și izbucnesc în asemenea planuri, după specialitate : unii cu bomba atomică, alții cu război bacteriologic.

Numai că noi, cei de aici din răsăritul lumii, nu ne impresionăm atît de planul d-lui general în retragere Rotschild, cît de starea sănătății domniei sale, ca niște umaniști incurabili.

Dacă mai are ordonanță, soldatul acela trebuie să fi fost, acasă la el, vreun fermier sănătos tun. Dacă acela s-ar apuca să calce disciplina și l-ar trage domnului general, dat fiind că e în retragere, o mamă de bătaie, la locul cuvenit unui sedentar, sînt sigur că omenirea ar scăpa de bugetul războiului bacteriologic.

Totuși pentru psihologia care stăpînește și scutură unele cercuri din America, noua metodă de distrugere a țărilor ce nu înțeleg să se supună dictatului american, este, clinic și social vorbind, foarte revelatoare.

Acest plan „Rotschild" merită citit la lumina torții statuii libertății.

Demostene BOTEZ

Poveste de dragoste

(Urmare din pag. 1-a)

devin ?" se întreba. Și, încercînd să-și facă curaj, își răspundea : „pot, dacă vreau, adică dacă-mi pun eu ambiția..."

Marin Bogdan avea să înțeleagă însă în curînd că de la a voi și pînă la a izbuti nu este un drum atît de ușor. De cîte ori nu s-a oprit în mijlocul brazdei ispitit să lase totul baltă — ca și în alte dăți — și s-o pornească la nunta din vale de unde răzbăteau pînă la el chiotele nuntașilor. De cîte ori nu s-a gîndit să micșoreze cu cîțiva centimetri adîncimea arăturii, să-și poată împlini mai lesne norma de lucru. Își înăbușea în suflet aceste dorinți cuprins de teamă că s-ar putea întîmpla ca, într-o bună zi, să apară chiar „ea" și cu zîmbetul ironic pe care îl cunoscuse să-i spună : ai rămas acelaș „fruntaș" de la gazeta de perete...

Au trecut zile și săptămîni de frămîntare. De multe ori Marin Bogdan se trezea la cîmp cu președintele colectivei, alteori cu cei doi brigadieri. Cercetau cu atenție tarlaua lucrată. La plecare îi spuneau bucuroși : „bravo neică. Ești om de nădejde". Cu fiecare vorbă bună a lor, cu fiecare îndemn, în sufletul lui Marin Bogdan a prins să încolțească — în locul ambiției care îl stăpînea altă dată — un simțămînt nou : fericirea pe care ți-o dă munca împlinită. Ca să poată munci mai cu spor și pînă seara tîrziu, a vorbit cu șoferul de pe camionul gospodăriei și și-a adaptat niște faruri la tractor. Muncea, dar gîndurile lui continuau să-i aducă în minte chipul fetișcanei, fața ei bălaie cu cozile lungi.

Chipul acesta i-a apărut odată și aevea. Într-o zi, la ora prînzului, Nicolina a venit să aducă mîncare tractoriștilor. Marin Bogdan se simțea în al nouălea cer. Inima-i bătea să-i spargă pieptul. L-au readus însă pe pămînt vorbele fetei :

— Dumitale ți-am adus și niște țigări, i-a spus ea întinzîndu-i pachetul cu „Mărășești". Nu de alta, dar de aici și pînă la cooperativă sînt vreo cinci kilometri. De ce să-ți obosești tractorul pînă acolo...

★

Peste două săptămîni, tractoriștii au terminat lucrul la Stîlpeni.

A plecat Marin Bogdan din Stîlpeni și bucuros, și amărît. Bucuros că lucrase bine și amărît că n-o mai văzuse pe Nicolina nici măcar o singură dată.

A trecut cu tractorul prin fața casei ei. Să i se fi părut lui sau s-a mișcat chiar perdeaua la una din ferestre ?

Nu, nu, i s-a părut, desigur ! Dar dacă... ? Și cu această speranță, micuță și tremurătoare, dar dătătoare de avînt, a muncit Marin Bogdan și la Suslea și la Văleni, peste tot unde l-a trimis stațiunea.

La o lună după prima întîmplare, Nicolina Ivașcu venea din nou la S.M.T. Aducea o scrisoare prin care colectiviștii cereau să li se trimită la lucrările de îngrijire a culturilor aceiași tractoriști. Ilie Neagu a pornit în fugă să-i ducă lui Bogdan vestea cea bună.

— Nu te mint, crede-mă, e-n biroul directorului. Chiar așa spunea : „ni-l trimiteți neapărat pe Bogdan..."

La plecare, cînd tractoristul Marin Bogdan — nimerit „întîmplător" pe la poartă — i-a propus s-o conducă „pînă la șină", fata n-a mai refuzat...

S-au înțeles să se întîlnească a doua zi, duminică, la horă, în sat la Stîlpeni și s-au despărțit numărînd în gînd ceasurile, nesfîrșitele ceasuri care le-au rămas pînă în ziua următoare.

Ana CRISTEA

„Voi reveni cu plăcere"

— De vorbă cu pianistul Gerhard Puchelt din R. F. Germană —

Gerhard Puchelt zîmbește :

— Cea mai bună dovadă că impresiile mele despre viața muzicală românească și despre primirea pe care mi-a făcut-o publicul românesc au fost cît se poate de pozitive, atunci cînd am avut prilejul să concertez la dv. pentru prima oară, adică în 1956, o constituie, de bună seamă, faptul că am venit din nou în România. Am revenit bucuros și cu mult interes la dv.".

Cuvintele interlocutorului meu mi se par o continuare directă a convorbirii pe care am avut-o cu el în 1956, cînd, înainte de plecare, mi-a împărtășit impresiile sale, mărturisindu-și totodată dorința de a concerta din nou la noi.

La rîndul meu îmi exprim bucuria de a-l fi putut asculta din nou și îndrept întrebările spre prezent.

— Cîte concerte ați dat acum și unde ?

— De data aceasta, turneul meu a cuprins 7 concerte : cu orchestră, la București, Cluj, Timișoara, Tg. Mureș și recitaluri la București, Cluj și Orașul Stalin.

Îl întreb pe pianistul vest-german care sînt impresiile lui de pe urma colaborării cu muzicienii români și cu formațiile noastre muzicale.

— In general — vine răspunsul *— orchestrele și dirijorii cu care am colaborat mi-au făcut o puternică impresie.*

Solicit amănunte. Gerhard Puchelt mi le dă cu amabilitate.

— Am avut plăcerea să concertez sub bagheta unuia dintre „seniorii" dv., maestrul Ciolan, apoi cu d-nii Popa, la Timișoara și Conta, la București. La toți trei trebuie relevată dorința unei colaborări prietenești cu mine. Cît privește calitățile lor de muzicieni, ele sînt indiscutabile. M-a interesat să constat în ce măsură orchestrele, despre care știu că sînt formații foarte tinere, au înregistrat progrese. După părerea mea, în aceștia doi ani și jumătate, orchestra Radio, care m-a acompaniat și data trecută, s-a îmbunătățit simțitor, devenind un ansamblu muzical cu totul remarcabil, pe deplin raportabil la mari unități de măsură. Am constatat acest lucru cu multă bucurie.

In timpul repetițiilor cu diferite orchestre, am constatat că la dv. se lucrează cu o energie și cu o intensitate într-adevăr uriașă. Rămîi cu impresia că există dorința expresă a unei neîntrerupte îmbunătățiri, desăvîrșiri.

— Cum v-a primit publicul nostru ?

— In general, primirea pe care mi-a făcut-o publicul românesc a fost aproape copleșitoare, — mărturisește Gerhard Puchelt. *— Publicul a vădit un interes deosebit la toate concertele. Și aceasta, nu numai pentru interpretarea solistului, ci și pentru muzică însăși. In timpul recitalurilor am remarcat, de asemenea, cu cîtă concentrare se ascultă muzica la dv.*

— La ce manifestări muzicale ați asistat și ce impresii v-au lăsat ele ?

— Timpul scurt m-a silit să mă concentrez mai mult asupra propriei mele munci. Ce e drept, am văzut afișele și ele mi-au arătat că viața muzicală a Bucureștiului este extraordinar de bogată și oferă multe. In capitala dv., am asistat la un singur concert, cel dirijat de Kondrașin. In cadrul lui, am avut plăcerea să-l ascult pe excepționalul dv. violonist, Ștefănescu-Goanga. Impresia pe care mi-a făcut-o a fost foarte bună. Ruha este, fără îndoială, un artist a cărui tehnică, a cărui stăpînire a artei violonistice, pot fi considerate absolut de prim rang.

La Cluj am asistat la un foarte interesant și frumos spectacol cu „Carmen", prezentat de Opera Maghiară. La Opera Română, am văzut „Lacul lebedelor", care m-a impresionat mult, îndeosebi coregrafia, prin frumoasa îmbinare a tradiției clasice cu unele elemente moderne. Spectacolul mi-a plăcut foarte mult și am plecat de la el entuziasmat.

Îi mulțumesc interlocutorului meu pentru amabilitatea cu care a răspuns la întrebări. Mă gîndesc la eventualitatea unui viitor interviu, al treilea, cu Gerhard Puchelt, și-mi concretizez gîndul într-o ultimă întrebare :

— Vom avea plăcerea să vă mai ascultăm în viitor ?

Gerhard Puchelt zîmbește larg. Și în timp ce-și ia rămas bun, îmi spune :

— Bineînțeles, voi reveni cu plăcere în Republica Populară Română. Vreau să vă spun și în încheiere că am venit de ambele ori cu mult interes. Mă voi bucura dacă legăturile care mă unesc acum cu viața culturală românească, vor continua și se vor lărgi mereu.

Emanuel MIHAIL

La 400 de metri sub pămînt...

(Urmare din pag. 1-a)

După puțină vreme, la cîțiva pași depărtare de locul unde lucrează la înaintare brigada lui Ciceu, a început săparea suitorului. Zi și noapte perforatoarele străpungeau cîte puțin inima împietrită a muntelui, apoi cel din schimbul următor făcedu impușcarea și, cu rîngile înfipte în coasta arcuită a blocurilor de rocă, le doborau la pămînt. In locul lor, ca într-un tunel răsturnat vertical, oamenii urcau anevoie. La fiecare doi-trei metri cîștigați, trebuia armat suitorul cu stîlpi de stejar și cu scînduri de brad (ce înviorător se împrăștie mireasma de rășină în fundul pămîntului), trebuiau făcute scări și poduri, altfel n-ai cum să perforezi mai departe. Din răstimp, în răstimp minerii coborau din suitor și se înșiruiau pe cîte un buștean culcat.

— Mă Sandule, ce zici, nu-ți pare rău că te-ai prins să dăm suitorul într-o lună ? — i-a zis odată, într-o doară, Gheorghe Șopelcă. Nu merge prea ușor...

Sandu a tăcut ca și cum n-ar fi auzit nimic. După cîteva clipe a rupt însă tăcerea.

— Ascultă Șopelcă : de cîți ani ești tu în partid ? Ortacul lui s-a făcut și el că nu aude întrebarea. Și-a adus palmele căuș la gură și a strigat din fundul pămînturilor.

— Hei, ăia ai lui Ciceru : simțiți o țîră de racoare pe șale ? Mai avem un pic la suitor și aerul o să se plimbe pe aici ca la el acasă.

„Cel mai al dracului miner de la Baia Sprie" și-a luat vechiul tovarăș de după umeri și au urcat din nou pe scările înguste de lemn să perforeze mai departe, deasupra capului...

Au urmat alte zile și nopți de muncă : în schimbul de dimineață echipa lui Horga Iosif, apoi cea a lui Harakay Ioan și în ultimul schimb cea a lui Sandu. Și iar de la capăt : Sandu, Harakay, Horga... Cu spatele și pieptul stacojiu de dogoare, minerii de la suitor lucrau încordat, în tăcere. Parcă uitaseră să mai vorbească. Ore în șir nu scoteau un cuvînt. Și totuși se înțelegeau atît de bine acolo sus ! Ca să-și facă loc mai departe către orizontul superior minerii scurmau îndărătnic, neobosit ca niște eroi din basme care trec prin foc, sfarmă piatra, se strecoară printre vîrfuri de munți ce se bat cap în cap, ca să aducă apa vie...

Inginerul Zotoiu, cel „neîncrezător" le dădea deseori tîrcoale. Deși e încă tînăr a început să cunoască sufletul minerilor. Și el nu se mira niciodată cînd după opt ore de muncă aspră, înainte de a ieși din șut, cei de la suitor colindau prin galerii cu lămpașul, să dibuiască într-o scobitură de stîncă, flori de mină : cristale mărunte și fine țesute acolo jos în întuneric de mîna măiastră a firii. Nu-l miner la Baia Sprie să nu se laude cu colecția lui de flori de piatră : unele cu scînteieri albăstrui, altele presărate cu boabe aurii și transparente ca stropii de rouă. Înainte de a ieși la suprafață, minerii le desprind ușor din culcușul lor tare și le duc ca pe niște odoare sus, ca să le adauge la colecție...

Și oamenii aceștia cu fîrea aspră și cu sufletul atît de cald au isprăvit suitorul așa cum s-au prins, la vreme. Au adus prin gura săpată în stîncă, de sus, aer proaspăt pentru ortacii lor care lucrează la 400 de metri sub pămînt.

Viorica CIORBAGIU

Port nou la mare

(Urmare din pag. 1-a)

piatră sînt necesari pentru a potoli hămesealа mării, pentru a face să înainteze cu încă un metru și încă un metru degetul de piatră.

Constructia digului care va adăposti portul Tomis a început anul trecut. Cînd vezi cum marea înghite nepăsătoare fiecare transport de piatră îți vine greu să crezi că cei 160 metri cuceriți pînă acum apelor au fost realizați doar într-un an. Lupta cu valurile nu este însă o acțiune spectaculoasă, rapidă, ci una de uzură, de răbdare și rezistență. Și oamenii acestor autocamioane care trec una după alta, ca furnicile harnice, pe istmul de piatră, vor învinge pînă la urmă rezistența apei pînă ce digul va ajunge la lungimea de 368 metri.

Stăm de vorbă cu șoferul Nicolae Curecheanu, un om între două vîrste cu privirea blajină și cu muncitorul Constantin Dicu, un tînăr energic și vorbăreț care se ocupă de dirijarea mașinilor. La ordinea zilei, bineînțeles, marea amploare a construcțiilor de pe litoral.

— Și aici, la Constanța, a început să se construiască masiv, ne spune primul. N-ați văzut, jos, lîngă sfatul popular orășenesc, terenul împrejmuit cu rogojini ? Acolo se construiesc două blocuri noi de cîte 80 apartamente. Un alt bloc se ridică pe strada I. C. Frimu, altul pe Bd. Stalin, colț cu Cuza Vodă...

Văd că omul nostru e bine informat. Constănțenii, ca toți ceilalți locuitori ai orașelor țării, sînt plini de mîndrie pentru marile lucrări ce se înfăptuiesc, prin grija partidului și a guvernului, spre folosul întregului popor.

Au de ce fi mîndri oamenii muncii din țara noastră de mărețele construcții ce se ridică pe litoral. Iată, de pildă, noul complex recent inaugurat la Eforie, care va adăposti circa 2.200 oameni ai muncii într-o singură serie, ceea ce înseamnă pe întregul an zeci de mii de oameni ai muncii. Nici cea mai aprinsă imaginație nu poate descrie destul de plastic frumusețea construcțiilor, îndrăzneala stilului arhitectonic, instalațiile și amenajările ultramoderne. In total, la Eforie s-au realizat pînă acum cinci mari ansambluri de hoteluri, case de odihnă și case sanatoriale cu o capacitate de circa 5.000 paturi pe serie. Nici celelalte stațiuni — Mamaia, Vasile Roaită, Mangalia — nu au rămas mai prejos. Prin grija partidului și a guvernului, aci s-au ridicat nenumărate construcții, s-au făcut mari lucrări edilitar-gospodărești. Cele două ansambluri de hoteluri, cu o capacitate de 3.500 paturi pe fiecare serie de vizitatori, ce se ridică la Mamaia, centrul de odihnă cu o capacitate de 1.100 paturi pe serie construit la Mangalia, lucrările de canalizare, alimentarea cu apă ce se efectuează în toate stațiunile, amenajarea de noi drumuri, spații verzi, diguri, sînt numai o parte din lucrările ce se realizează pe întreg litoral al mării.

— Dar despre noul port pe care îl construiți, ce părere aveți ? îmi intervievez noile cunoștințe.

— Ce mai încolo-încoace, peste cîțiva ani nici n-o să mai recunoașteți orașul, îmi spune Constantin Dicu. Gară nouă, port nou, cartiere noi, troleibuse și cîte și mai cîte.

La întoarcere, mai aflu de la inginerul Georgescu unele amănunte suplimentare despre construcția marelui dig. In partea dinspre mare a acestuia va fi așternut un zid înalt format din masivele de beton de cîte 14 tone, despre care am avut prilejul să pomenim. El este destinat să spargă valurile, ferind digul de capriciile mării înfuriate. De asemenea, deasupra stratului de piatră se va amenaja un drum modern care va permite accesul vizitatorilor în port.

Cu fiecare zi ce trece, Tomis, portul cu nume de rezonanță antică, se conturează tot mai mult.

Paul MARIAN

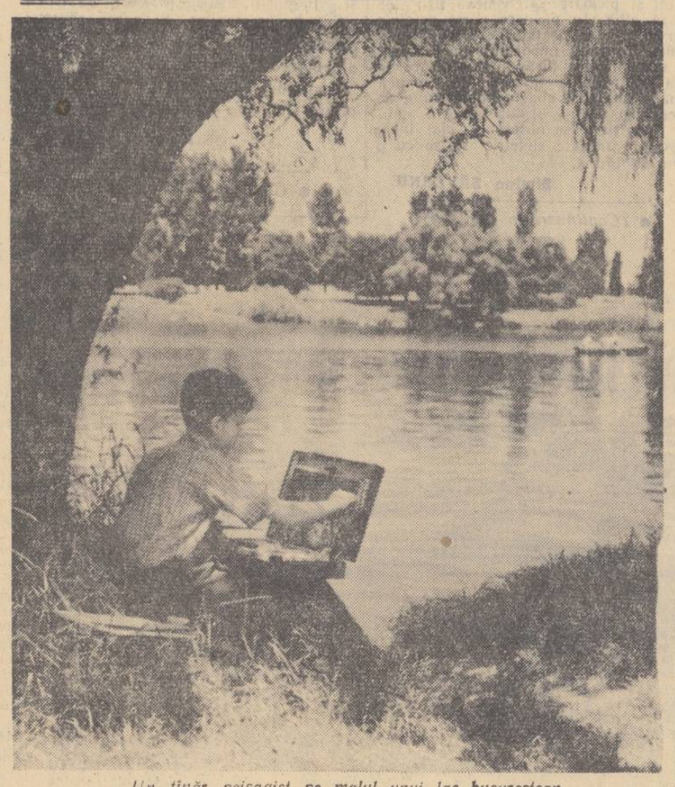

Un tînăr peisagist pe malul unui lac bucureștean

Fotografia : V. ORZA

Cronica gastronomului

Țelina

Prietenul meu Costache e un nesecat izvor de rețete, dar trebuie să știi să-l iei. Pe cît e de afurisit, tăciturn și pedant uneori în bucătărie, pe atît e de îndatoritor, cuviincios și modest în sufragerie. De aceea, am potrivit să pic la el deunăzi, la ceasul prînzului. Era la cafea.

— Ce părere ai tu despre țelină, Costache ? Incep eu vorba pe cînd mă așezam.

Costache mă privi, oarecum mirat de această bruscă și fără preambul intrare în materie :

— Ce, vrei să-mi iei un interviu ?

— Nici gînd, că n-am timp. Vreau numai niscaiva rețete, dar bune și scurte, că sînt grăbit.

Costache scoase din răcitorul de lîngă el o sticlă cu gît subțire de „Muscat-Ottonel" de la „Gostat" și mă întrebă zîmbind, pe cînd o destupa :

— Și zi ești foarte grăbit ?

— Sînt, sînt, dar nu cine, știe ce.

— Îmi închipuiam eu !

Și, după ce umplu paharele, Costache începu :

— Să-ți răspund la întrebare. Cred că această legumă, din familia ombeliferelor, cu toate că se găsește din belșug la noi și că e folosită în bucătăria noastră, nu e chiar atît de prețuită pe cît ar merita. Faima ei e străveche. Chiar dacă nu va fi împărtășit eresul locuitorilor Romei antice, care credeau că o cunună de țelină pusă pe cap apără creerul de aburii vîntului, Horațiu a purtat-o și el pe poetica-i frunte, în timpul ospețelor. Mai tîrziu, cînd medicina i-a descoperit virtuțile terapeutice, țelina a fost și este încă folosită în farmaceutică. Dar nu asta te interesează, știu. Tu vrei rețete. Mă execut.

— Aferim, Costache !

— Acum, începu Costache, știi și tu cred, că țelina se mănîncă nu numai ca salată și garnitură, ci și ca fel de mîncare. Cum o dorești ?

— In toate felurile !

— Bine. In cazul acesta și mai ales pentru că ești grăbit, scrie repede.

SALATA DE TELINA CU MUSTAR : *Alegi o țelină tînără și care să nu fie nici gălnoasă, nici afoasă. Pui într-o salatieră muștar, după plac (două, trei lingurițe). Torni peste el picătură cu picătură untdelemn, și amesteci mereu cu furculița pînă ce obții o alifie, pe care nu trebuie să uiți s-o sărezi și piperezi, adăugînd apoi, tot picătură cu picătură, un păhărel mic (ca pentru votcă) cu oțet de vin. Tai țelina în felii subțirele ca chibriturile, verși peste ele sosul, adăugînd pătrunjel tocat, sau hatmatuchi, tocat foarte mărunt. Cui ți place, poate completa această salată cu sfeclă fiartă sau coaptă, pe care o taie întocmai ca țelina.*

TELINA CU BRINZA : *O curăți. O tai în felii subțiri și lungi. O pui în apă sărată în clocot și-o lași circa 20 minute. Cerci cu furculița dacă sînt fierte. Le scurgi, fără a le usca de tot. Intr-o tigaie zmălțuită topești o bucată de unt proaspăt. Rumenești feliile de țelină pe-o parte și pe alta, avînd grijă să nu se fărîme. In acest scop, nu trebuie să pui prea multe felii de-odată. Piperezi puțin. Intr-un vas de sticlă care merge la foc pui o bucată de unt și un strat de brînză rasă din care-ți place sau din care ai. Peste stratul acesta pui un strat din țelina rumenită, pe urmă iar brînză rasă și iar țelină, avînd grijă ca ultimul strat să fie de brînză. Peste acest ultim strat, ca mîncarea să prindă o crustă frumoasă, torni un ou întreg, pe care l-ai bătut în prealabil cu furculița.*

TELINA LA TIGAIE : *Incepi ca mai sus, cu deosebirea că în această preparație țelina trebuie să fie foarte bine scursă și uscată. Prăjești — tot ca mai sus — feliile de țelină la tigaie, în unt, piperezi și le așezi pe măsură ce se prăjesc, pe-o farfurie caldă. Servești.*

TELINA FACALUITA (PIURE) : *Cureți, spelți, tai în bucățele, fierbi în apă sărată și scurgi prin strecurătoare. Pui țelina într-o cratiță de lut smălțuită sau de sticlă care merge la foc, împreună cu un cartof făinos și o ceapă tăiată felii, acoperi cu supă (vită, găină sau zarzavat), acoperi și lași să fiarbă la foc potrivit, circa jumătate de oră. Dacă nu ai o piuă de marmură (pe care trebuie s-o speli și s-o ștergi bine înainte de întrebuințare), pui țelina fiartă într-o cratiță cu zmalțul nevătămat și o zdrobești cu chiugul sau c-un melesteu, pînă ce obții o pastă omogenă, pe care o treci printr-o sită foarte fină. Pe urmă o pui iar în cratița de sticlă, adăugînd unt și smîntînă (două-trei linguri). O lași la foc blajin să fiarbă molcom, cinci minute.*

— Și-l gata, Costache ?

— Gata ! Adaug însă : în forma aceasta poți s-o mănînci și ca fel de mîncare, dar e preferabil s-o servești ca garnitură.

— La ce ?

— La ce vrei : la friptură, la șnițele, la rasol, dar mai ales la momîță de miel sau de viței.

Zicînd aceștea, Costache mai scoase o sticlă de Ottonel din răcitor :

— Și fiindcă veni vorba, mi se adresă el cu sticla într-o mînă și tirbușonul în cealaltă, ești foarte grăbit ?

— Ți-am spus că nu chiar cine știe ce, îi răspund pocăit.

— In cazul acesta, destup sticla.

— Aferim, Costache !

PĂSTOREL

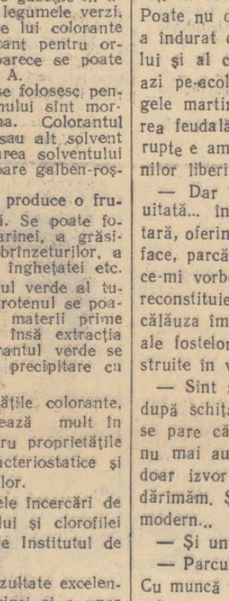

M. ȘERBĂNESCU-Timișoara : Vă mulțumim pentru strădania de a ne scrie în legătură cu vechimea orașului București. Mulțumirea noastră e cu atît mai mare, cu cît dv., om de 80 de ani, v-ați ostenit a așterne pe hîrtie multe rînduri despre frumoasa noastră Capitală, în plină înflorire.

Vă putem spune pe această cale că legenda despre ciobanul Bucur nu este confirmată de istorie, nici că Bucur ar fi fost fecior nelegitim al lui Mircea cel Bătrîn. Ce păcat că pe atunci nu erau registre de stare civilă !

PAVEL ANTON — București : „Ca orice elev de vîrsta mea, — ne scrieți dv. — mă gîndesc la calea pe care o voi urma în viață. Eu m-am gîndit să mă ocup de arheologie. Desigur, pentru a deveni arheolog, trebuie să ai vaste cunoștințe literare, geografice și în special istorice. In vederea acestui scop, am început încă de mult a studia istoria. Problema care mă frămîntă și pentru care v-am scris este : cum voi putea deveni arheolog ? Există în Capitală vreo școală de arheologie ?".

Răspunsul nostru este : O școală de tipul celei de care ne întrebați, nu există. Cum prea bine spuneați, un arheolog are nevoie de o pregătire multilaterală pe care o poate căpăta numai într-un Institut de învățămînt superior. Dacă iubiți atît de mult istoria, atunci înscrieți-vă la facultatea de istorie a Universității „C. I. Parhon", unde vă veți putea specializa în arheologie, disciplină științifică ce capătă în zilele noastre o amplă dezvoltare.

**MOZES GH. — Cluj : Ne scrieți că într-una din zile, muza v-a mîngîiat imaginația cu eșarfa ei de reion, drept care au apărut unele epigrame. „Am eu sau nu dreptul să lipsesc generațiile viitoare de roadele acestei mîngîieri ?" — vă întrebați

CAPUL FAMILIEI A FOST ARESTAT. — Gravură de ANNA BRIZ

Intre „cer“ și „infern“

(Urmare din pag. I-a)

sale, care se ridică la aproximativ 180 de milioane (abia 7 la sută din populația întregului glob) un trai cît de cît omenesc. Din păcate, majoritatea populației din America Latină — mozaic de naționalități și rase — (50 la sută metiși, apoi indieni, urmași ai străvechilor incași și azteci, 25 milioane negri, precum și spanioli, italieni, portughezi, francezi, etc.) trăiește încă într-o cruntă mizerie, într-o nemaiîntîlnită înapoiere economică și culturală. În majoritatea țărilor Americii Latine, foametea a căpătat un caracter cronic. Moartea provocată de lipsa de hrană constituie pentru aceste țări un fenomen curent. Dintr-o mie de copii mor: 134 în Chile, 127 în Bolivia, 107 în Brazilia, 105 în Peru.

Contrastul dintre bogați și săraci este întîlnit la fiecare pas. La Caracas, Managua, Asuncion, Port-aux-Princes, Tegucigalpa și în alte orașe ale Americii Latine, călătorul străin va fi surprins de înălțimea clădirilor, adevărați zgîrie-nori, de luxul unora din ele. Acestea însă nu aparțin poporului, ci bancherilor străini, latifundiarilor locali, într-un cuvînt bogătașilor. Cartea de vizită a vieții populației o constituie așa numitele „Villas mizerias“, care sînt de fapt cartierele populației nevoiașe și care contrastează cu luxul zgîrie-norilor. În rîndul acestei părți a populației, starea de înapoiere este deosebit de evidentă și din punct de vedere al nivelului de cultură. După cum se arăta recent într-un raport întocmit de centrul regional pentru emisfera occidentală al U.N.E.S.C.O., peste 40 la sută din populația Americii Latine este analfabetă. În ultimii ani s-a înrăutățit situația frecventării școlilor de către copii în vîrstă de 7—12 ani. În 1950, 13 milioane de copii de această vîrstă n-au putut merge la școală, iar în 1956, numărul lor s-a ridicat la 15 milioane. După cum se arăta în raportul U.N.E.S.C.O. „rămînerea cu mult în urmă a sistemului educativ“ este strîns legată de situația economică grea din aceste țări, „care suferă în mod cronic de deficite bugetare, venituri naționale extrem de scăzute, nivel de trai redus, adînci deosebiri sociale și o repartiție nejustă a venitului național“.

Cunoscînd toate acestea, amintindu-ne totodată de exploatarea crîncenă la care sînt supuse unele popoare din America Latină, de singeroasa teroare polițienească instaurată în unele state de către regimurile dictatoriale, ne apare destul de clar de ce Pablo Neruda a denumit pe unele din republicile Americii Latine și „infernale“.

Jaful monopolurilor din S. U. A. — cauza principală a mizeriei

Viața infernală din aceste țări este strîns legată de jefuirea fățișă a bogățiilor lor de către cele 300 de societăți din S.U.A. Capitalurile monopolurilor din S.U.A., investite în America Latină se ridicau în 1957 la 8,4 miliarde dolari, reprezentînd o treime din totalul oficial al investițiilor private directe ale S.U.A. în străinătate. În 1958, această sumă era în creștere, depășind 9,5 miliarde dolari. Anul acesta ea este și mai mare.

Un economist american, Alfonse Bauer Paiz a calculat bilanțurile tuturor companiilor din S.U.A. instalate în una din țările Americii Latine și anume în Guatemala. El a ajuns la concluzia că profiturile acestor monopoluri s-au ridicat la 1.000 milioane de dolari, față de 30 milioane dolari de investiții reale. Din această sumă numai o mică parte este lăsată în țară. După cum arată recent ziarul uruguyan „LA TRIBUNA POPULAR“, în perioada 1946—1956, trusturile din S.U.A. au scos din America Latină profituri în valoare de peste 5,6 miliarde de dolari. Ziarul arată că investițiile de capital american frînează sistematic dezvoltarea țărilor din America Latină, iar ca rezultat direct al acestor investiții 20 la sută din venitul anual al acestor state ia drumul S.U.A. Același ziar precizează că la aceasta trebuie să se adauge și „consecințele nu mai puțin dăunătoare“ ale comerțului dintre țările latino-americane și Statele Unite care nu este bazat pe egalitate în drepturi. În urma politicii comerciale discriminatorii a S.U.A., țările Americii Latine pierd anual aproximativ două miliarde de dolari.

★

Popoarele Americii Latine sînt hotărîte să scape de jugul monopolurilor americane. Lucrul acesta a fost nevoit să-l constate într-un raport dat publicității de către Casa Albă la începutul acestui an, fratele președintelui S.U.A. **„În întreaga Americă Latină se manifestă o tendință puternică spre libertate și democrație“** se spune în acest raport, subliniindu-se că **„neînțelegerile persistente dintre S.U.A. și cei 20 de vecini ai lor din sud sînt mai serioase decît erau cu cinci ani în urmă“.**

Anul acesta, divergențele dintre S.U.A. și America Latină s-au intensificat și mai mult. Caracteristice pentru această tendință sînt faptele ca întreruperea ceremoniei semnării declarației comune a conferinței Comitetului celor 21 de țări latino-americane și S.U.A., eveniment petrecut în mai a.c. Delegațiile unora dintre statele participante (Chile, Mexic, Cuba, Uruguay) au refuzat să semneze această declarație. Delegația Cubei a arătat că **proiectul de declarație exprimă un „optimism excesiv“ și inoportun, deoarece „popoarele nu trăiesc cu optimism, ci cu pîine și libertate“.**

Un alt fapt tot atît de semnificativ s-a petrecut cu prilejul recentei sesiuni a comisiei economice O.N.U., pentru America Latină. Reprezentanții țărilor Americii Latine au respins o rezoluție privind crearea „pieții comune“ a Americii Latine promovată de cercurile monopoliste din S.U.A., care vedeau în aceasta o cale lesnicioasă de a-și lărgi exportul de capital în acest continent. Explicînd refuzul statelor din America Latină față de un astfel de proiect, ziarul chilian „EL SIGLO“ arată că **„O asemenea piață nu ar avea alt rezultat decît întărirea influenței monopolurilor americane“.**

În răstimpuri tot mai scurte aflăm despre amploarea tot mai mare a acțiunilor de luptă ale popoarelor din țările Americii Latine. Este nedoios că hotărîrea acestor popoare de a se elibera de sub jugul exploatării monopolurilor din S.U.A. va fi încununată de succes.

Vasile INOAN

IN CULISELE BONN-ULUI

• O ședință ultrasecretă • Surpriza lui Erhard • Adenauer nu renunță la putere • „O zi neagră în istoria Republicii Federale“ •

Intr-una din ultimele zile ale lunii trecute, în fața elegantei clădiri din Bonn în care își țin ședințele deputații din Bundestag ai partidului democrat creștin, fereastra unei încăperi era păzită cu strășnicie de doi ofițeri ai poliției secrete vestgermane. În interiorul clădirii, ușa aceleiași încăperi era de asemenea păzită și nimeni nu avea permisiunea să se apropie mai mult de doi metri de ea.

Aci, la ora 15, urma să se țină o importantă consfătuire secretă a fracțiunii din Bundestag a partidului lui Adenauer. Însuși bătrînul cancelar urma să ia cuvîntul în problema desemnării viitorului său succesor la cancelariat...

Înainte de a relata cele discutate în această consfătuire ultra secretă — căreia ultimul număr al revistei vest-germane „DER SPIEGEL“ îi consacră un reportaj — e necesar să amintim cîteva întîmplări nu lipsite de importanță, care au avut loc în Germania occidentală la sfîrșitul acestei ierni. Este vorba de acel episod care a început în ziua în care ministrul economiei vest-germane Ludwig Erhard, fiind în vacanță la țară, a aflat cu uimire din ziare că, fără a-l fi consultat în prealabil, Adenauer l-a propus candidat la președinția Republicii Federale în alegerile care urmează să aibă loc la 1 iulie. Departe de a-l bucura această cinste, Erhard s-a mîniat foc. Mult mai tînăr decît Adenauer, fiind și vicecancelar, ambițiile politice ale lui Erhard țintesc nu către un post mai mult sau mai puțin onorific de președinte al R.F.G., ci la acela de conducere activă, la cancelariatul republicii federale. Aceste ambiții erau încurajate atît de vîrsta înaintată a lui Adenauer (83 de ani) cît și de legăturile strînse pe care Erhard le avea cu unele cercuri monopoliste vest-germane interesate în orientarea Germaniei occidentale nu către Franța, slăbită de războiul din Algeria, ci către Anglia și zona liberului schimb propus de ea.

În primele zile după ce Adenauer, ca să scape de el, l-a propus candidat la președinție, Erhard — după cum scrie „VIE NUOVE“ — a înghițit în sec și s-a declarat onorat... După puțin timp însă, subit, și într-un suspect unison, unele ziare au început să publice numeroase scrisori prin care cetățenii propuneau ca Erhard să rămînă în guvern, deoarece are calități remarcabile de economist. În scrisori se propunea, de asemenea, ca la președinție să candideze însuși... Adenauer. Erhard și susținătorii lui își luau revanșa... După îndelungi discuții, conducerea partidului creștin-democrat, supusă presiunilor opiniei publice vest-germane, care devine din ce în ce mai conștientă că politica promovată de Adenauer contribuie la încordarea situației politice în Europa, a hotărît să-l treacă în rezervă pe bătrînul cancelar, propunîndu-l candidat în alegerile prezidențiale. Vrînd, nevrînd, formal, Adenauer a trebuit să se supună.

Cancelarul Adenauer și cercurile monopoliste din spatele lui, nu au renunțat însă la luptă. Petrecîndu-și concediul de odihnă în Italia, Adenauer și-a luat cu sine constituția Republicii Federale, pentru a vedea posibilitățile de extindere ale atribuțiilor președintelui, eventual ca în Franța, pentru ca astfel conducerea efectivă a politicii Germaniei occidentale să rămînă tot în mîinile sale. În diferite prilejuri el a încercat să demonstreze apoi că președintelui îi revine sarcina să-l numească pe viitorul cancelar (în realitate sarcina acestuia este doar de a-l propune pe cancelar, numirea revenind Bundestagului). În ceea ce privește persoana care să-l urmeze la cancelariat — și-a arătat public preferințele pentru ministrul de finanțe Etzel care și-a cîștigat „merite“ ca promotor al legăturilor mai strînse între Bonn și Paris, în vederea asigurării unei hegemonii franco-vest-germane în Apusul continentului. Ce s-a întîmplat însă? Proiectatele modificări ale constituției au fost primite cu ostilitate de opinia publică iar fracțiunea din Bundestag a partidului democrat-creștin, care prin votul ei va influența în mod hotărîtor alegerea viitorului cancelar, s-a exprimat fățiș pentru Erhard considerat a fi mult mai popular decît Etzel și mai puțin rigid decît Adenauer în politică externă.

Începutul conferinței de la Geneva a miniștrilor de Externe a demonstrat o dată mai mult creșterea prestigiului Republicii Democrate Germane și, implicit, falimentul politicii nerealiste, de ignorare a R. D. Germane. Schimbarea politicii externe a Republicii Federale a început să fie considerată necesară de cercuri tot mai largi ale populației R.F.G. și pentru mulți trecerea lui Adenauer la președinție trebuia să marcheze începutul unei poziții vest-germane mai constructivă, pe arena internațională. În aceste condiții Adenauer și-a intensificat eforturile pentru alegerea lui Etzel ca viitor cancelar pentru ca astfel să asigure continuitatea politicii lui externe. Vineri 22 mai, într-o convorbire cu Erhard, l-a amenințat chiar pe acesta că renunță la candidatura pentru președințe în cazul în care nu-l propune el singur pe Etzel. Erhard a refuzat. Punctul culminant în această bătălie de culise, în această luptă pentru putere l-a constituit consfătuirea de la Bonn de care am amintit la început...

Deși consfătuirea a fost programată pentru ora 15, Adenauer a sosit în mod demonstrativ cu o întîrziere de 36 de minute. Erau prezenți acolo Heinrich Krone, președintele fracțiunii democrat-creștine, Erhard, Etzel și alți miniștri, diverși alți reprezentanți ai monopolurilor vest-germane. Cancelarul a luat de cîteva ori cuvîntul la consfătuire, a strigat, a amenințat, a implorat, a răspuns la întrebări și a învinuit. Fracțiunea nu și-a schimbat însă părerea: ea îl va vota pe Erhard și nu pe Etzel. Adenauer, campion compromis al „războiului rece“, s-a văzut izolat în propriul său partid. Cînd președintele Bundestagului, Eugen Gerstenmaier, cel care s-a pronunțat pentru o apropiere între cele două Germanii, l-a întrebat la sfîrșitul consfătuirii pe cancelar dacă intenționează să renunțe la candidatura pentru președințe, Adenauer a răspuns:

— Nicidecum.

A doua zi, marți, cancelarul a plecat la Washington la funerariile lui J. F. Dulles.

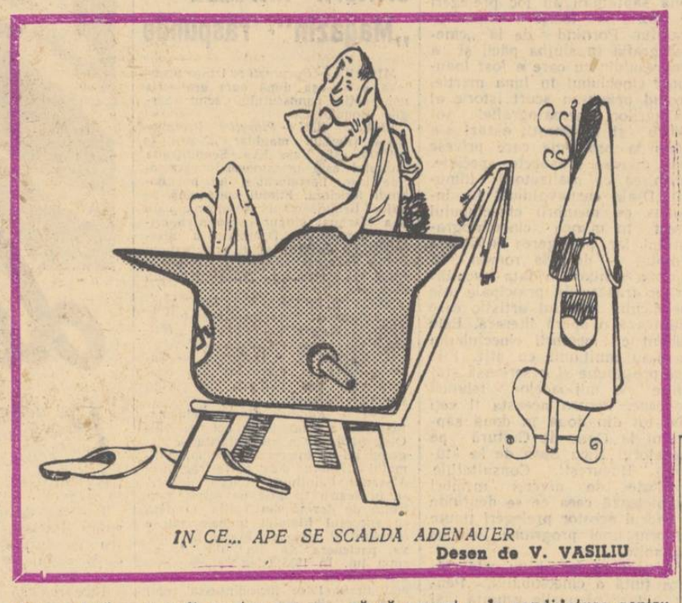

ÎN CE... APE SE SCALDĂ ADENAUER
Desen de V. VASILIU

Voiajul în Statele Unite i-a impus lui Adenauer un program încărcat. El a avut o întrevedere de o oră cu președintele Eisenhower, după care a declarat arogant unui ziarist: **„N-am discutat despre vreme“.** Într-adevăr, discutase despre chestiuni mult mai concrete. „NEWS CHRONICLE“ a scris că Adenauer i-a cerut președintelui S.U.A. să nu accepte o conferință la nivel înalt chiar în cazul realizării unui acord în problema Berlinului. Cancelarul s-a mai întîlnit cu vicepreședintele Nixon, la un dineu oferit de acesta din urmă; a luat dejunul cu mai mulți senatori americani și a avut întrevederi și cu alte personalități americane. Unele ziare apreciază că concluziile sale au fost că Statele Unite ar fi dispuse să ajungă la o înțelegere la conferința de la Geneva. Alte ziare apreciază, dimpotrivă, că Adenauer și-a dat seama, că politica sa rigidă se bucură încă de sprijinul unor cercuri importante din S.U.A. Indiferent de concluziile pe care le-a tras, scurt timp după înapoierea la Bonn, la 4 iunie, seara, spre surprinderea tuturora, inclusiv a miniștrilor și a partidului său, Adenauer a făcut cunoscut președintelui grupului parlamentar că intenționează să rămînă în funcția de cancelor!

Această veste a stîrnit o furtună de proteste în cercurile politice din R.F. Germană. Ziarul vest-german „DIE WELT“ caracterizează ziua de 4 iunie, cînd s-a aflat despre renunțarea lui Adenauer de a candida la funcția de președinte, drept o **„zi neagră în istoria R.F. Germană“.**

„Patriarhul Adenauer... nu-și dă seama și nu înțelege că fiii lui s-au făcut mari și că el are nepoți. El este orbit de bătrînețe: situația este gravă din cauza lui“, scria săptămînalul vest-german „BILD AM SONNTAG“.

„În ultimele 24 de ore, scrie „GENERAL ANZEIGER“, prestigiul lui Adenauer a primit o lovitură ale cărei implicații politice sînt astăzi încă greu de prevăzut“. La Washington, unde se afla în vizită, Erhard, care a primit o nouă lovitură în spate (Adenauer a luat hotărîrea fără să-i comunice nimic și în timp ce el era plecat din țară) a declarat că hotărîrea cancelarului este **„regretabilă“** (ASSOCIATED PRESS). Însoțitori ai săi în S.U.A. au declarat agenției U.P.I. că Erhard nu va accepta „hotărîrea cancelarului“. Acesta într-adevăr și-a întrerupt călătoria pentru a se înapoia la Bonn.

Comentînd hotărîrea lui Adenauer, presa occidentală este nevoită să recunoască existența unor înverșunate conflicte în cercurile conducătoare ale partidului democrat-creștin de guvernămînt, conflicte provocate de eșecurile politicii nerealiste promovată de guvernul vest-german.

U. VĂLUREANU

Noe și activitatea subversivă

Dacă Noe, constructorul faimoasei arci care a supraviețuit potopului, ar trăi în zilele noastre apoi l-aș sfătui prietenește:

— Venerabile Noe, să nu te duci în Statele Unite. E mai sănătos.

La întrebările lui curioase, i-aș explica apoi că ar putea cădea pe mîna lui mr. Walter, președintele Camerei Reprezentanților pentru cercetarea activității antiamericane, iar acesta l-ar învinui imediat de activitate subversivă.

De ce? Foarte simplu. După ce a trecut potopul, Noe a făcut imprudența să dea drumul unui porumbel care a adus la înapoierea în arcă o ramură de măslin. Or, în concepția lui mr. Walter un porumbel — mai ales dacă e alb, cu o ramurică de măslin în cioc, — e tot ce poate fi mai primejdios pentru securitatea Americii. Nu glumesc. Într-un discurs ținut zilele acestea în cadrul Congresului S.U.A., mr. Walter l-a atacat cu înverșunare și l-a învinuit de activitate antiamericană pe pictorul Philip Evergood pentru că a desenat pentru afiș un porumbel pe care l-a denumit „Porumbelul păcii“. Or, dacă Evergood primește astfel de învinuiri numai pentru că a desenat un porumbel, ce-l așteaptă pe Noe care ar cuteza să folosească din nou calitățile gingașei păsări.

Ghinion

Dr. Kurt Rothenberger n-a avut „norocul“ celor 9000 de confrați ai săi juriști, care, deși au fost judecători sau procurori în tribunalele de ieri ale lui Hitler (mulți dintre ei autori a mii de sentințe capitale) împart azi „dreptatea“ în statul vest-german. Dr. Kurt Rothenberger n-a fost încadrat în aparatul „justiției“ de la Bonn... Mare ghinion a avut...

E adevărat că pe vremea lui Hitler a fost secretar de stat în Ministerul de Justiție nazist. Apoi a fost condamnat (eliberat, firește ulterior) ca criminal de război. E adevărat, de asemenea, că lui îi aparține între altele și următoarea declarație: „Führerul este un om care reprezintă acolo unde se află, chipul judecătorului în adevăratul sens al cuvîntului“.

...Dar e tot atît de adevărat că Dr. Kurt Rothenberger primește azi din partea statului vest-german o pensie lunară de 2073 mărci occidentale și că a încasat pînă în prezent pe această cale 190.726,48 mărci din visteria statului.

...Se pare deci că ghinionul lui Kurt Rothenberger n-a fost atît de mare. Oameni cu un trecut ca al lui nici nu pot avea „ghinion“ în R.F.G...

Fapte mici DIN LUMEA LARGĂ

Produse ale războiului rece

Ceea ce vedeți în fotografie nu e un depozit de avioane, ci o imensă... „groapă de gunoi“. Ea se află într-un loc izolat, undeva în stepele Arizonei și aici se „aruncă“ an de an mii și mii de avioane aparținînd forțelor armate americane.

Toate sînt avioane absolut noi care n-au fost folosite nici măcar o zi.

Ce cusur au atunci?

S-au „învechit“. Nu mai corespund ultimelor cerințe ale tehnicii. Mai precis, nu se supun „cerințelor“ cursei înarmărilor. Pentru ca mîine și poimîine să se poată fabrica noi avioane, noi armamente, cele produse ieri și azi trebuie înlăturate sub un pretext sau altul.

Cele din fotografii sînt avioane de vînătoare cu reacție, care au costat pe contribuabilii din Statele Unite multe miliarde de dolari, iar monopoliștilor din S.U.A. le-au adus și mai multe miliarde. Pentru ca aceste miliarde să parcurgă mai ușor drumul din buzunarele primilor, spre seifurile celor din urmă întregul aparat al propagandei de război americane — ziariști, politicieni și generali — se străduiesc, care de care, să convingă pe cetățeanul american că e nevoie să desfacă baierele pungii — pentru „apărarea“ Statelor Unite, pentru menținerea „echilibrului de forțe“ și pentru alte scopuri la fel de... „defensive“.

Or, iată că avioanele în valoare de miliarde zac „la gunoi“... Nu pentru mult timp însă. Alături de acest „cimitir de fier vechi“ unic în lume, se află și niște cuptoare imense de retopit metalul. Din rămășițele avioanelor scoase azi din uz, se fabrică mîine altele. Monopoliștii au nevoie de noi profituri și împing cursa înarmărilor înainte.

Din dedesubturile celui de al doilea front

Se știe cît de mult a aminat comandamentul occidental deschiderea celui de al doilea front în timpul celui de al doilea război mondial. Se știe de asemenea că această tactică de tergiversare a fost determinată de speranța că trupele hitleriste vor reuși să pătrundă cît mai adînc pe teritoriul Uniunii Sovietice distrugîndu-i forțele armate. Zilele trecute a apărut la Londra cartea lui Cornelius Ryan, fost corespondent al ziarului „Daily Telegraph“ în timpul debarcării trupelor occidentale în Franța, care pe baza anchetei făcute de el prezintă o serie de revelații senzaționale cu privire la condițiile în care a fost făcută debarcarea ce a marcat deschiderea celui de al doilea front.

Cornelius Ryan aduce în cartea sa date convingătoare în sprijinul afirmației sale că comandamentul german era dinainte informat de ziua, ora și locul debarcării trupelor occidentale. Comandamentul german a aflat toate aceste date pe mai multe căi. Un înalt funcționar al ambasadei engleze din Ankara a comunicat lui von Ribbentrop și serviciilor de informații germane documente ultra confidențiale cu privire la operația deschiderii celui de al doilea front. Ryan arată de asemenea în cartea sa, că locotenent colonelul Hellmuth Meyer, șeful unui sector de contraspionaj de pe coasta franceză, se afla în posesia codului secret prin care comandamentul forțelor de rezistență franceze de la Londra urma să comunice forțelor franceze din interior că debarcarea va avea loc în 48 de ore.

Însuși șeful serviciilor de contraspionaj germane, amiralul Canaris, a comunicat verbal lui Meyer semnalul suprem prin care rețeaua de rezistență franceză va fi anunțată de la Londra de iminenta invazie. Este vorba de primul vers din poezia „Cîntec de toamnă“ a poetului francez Paul Verlaine care a fost citit la posturile de radio engleze captate în Franța în ajunul debarcării. Serviciile de spionaj germane, după cum relatează Ryan, care au captat acest mesaj au fost informate pînă și despre momentul cînd vasele occidentale vor părăsi coasta engleză. Și Ryan ca și alte ziare occidentale își pune întrebarea: de ce dacă toate aceste lucruri au fost cunoscute de comandamentul german, de ce nu au fost alarmate trupele instalate de-a lungul coastei franceze, de ce comandamentul german nu a luat contramăsuri? Explicația este simplă dacă se ține seama de practicile ulterioare ale comandamentului german care, în urma tratativelor secrete cu comandanții americani la Berna a deschis frontul occidental pentru a-și concentra forțele în răsărit împotriva trupelor sovietice. În calculele hitleriștilor intra speranța, încurajată de planurile puterilor occidentale că se va putea organiza în ultimul moment o coaliție imperialistă occidentalo-germană împotriva Uniunii Sovietice. Așa se și explică cum de a aflat comandamentul german planurile occidentale, și cum se face că nu a luat nici o contramăsură.

În lumina actualei politici a blocului Atlantic, care mizează pe reînvierea forței de șoc a militariștilor germani, cele ce s-au petrecut în zilele deschiderii celui de al doilea front nu sînt de loc inexplicabile. Înaintarea vertiginoasă și irezistibilă a armatelor sovietice a dejucat însă toate aceste calcule. Iar forța unită a marelui lagăr socialist de astăzi este capabilă să dejoace și în viitor variantele noi ale acestor planuri vechi.

Atlas

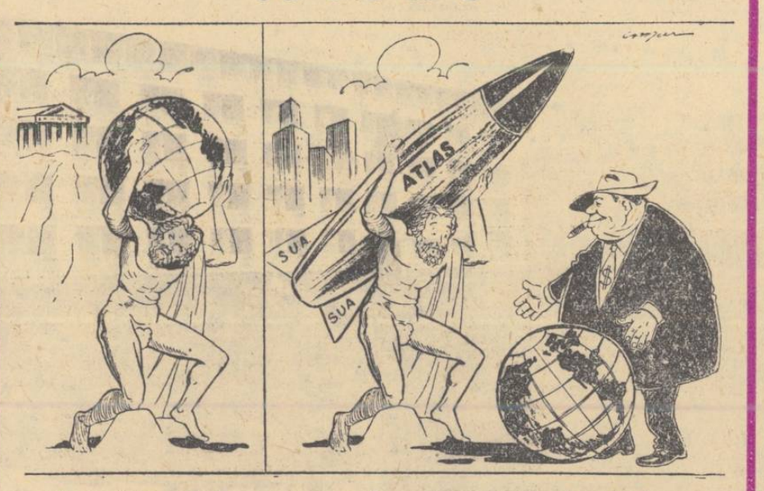

În versiunea antică. *...În versiunea americană modernă*
Desen de Gh. MARINESCU

De PRETUTINDENI

AUTOMOBILUL „Wartburg“ și-a primit această denumire de la castelul străvechi, imortalizat de Wagner în opera „Tannhäuser“. Acum trei ani, pe porțile uzinei a ieșit prima mașină cu această marcă, iar acum „Wartburg“ este unul dintre cele mai populare automobile ușoare produse în R.D.G. Oamenii muncii din R.D.G. și-au propus ca în 1961 să producă 68.000 de mașini — adică de trei ori mai mult decît în 1957. Uzina exportă automobile în 26 de țări.

●

O STATUIE a lui Alexandru cel Mare a fost găsită zilele trecute, cu ocazia unor săpături arheologice care au avut loc lîngă localitatea Tarsus, în Turcia. Sculptura scoasă la lumină cîntărește nu mai puțin de două tone și înfățișează pe regele macedon cu capul rezemat de o semilună.

●

ÎN INDIA mor în fiecare an, din cauza mușcăturilor șerpilor veninoși, 15—20.000 oameni. Numai în cursul anului trecut au fost mușcate de șerpi veninoși 200.000 persoane.

●

ÎN S.U.A. la peste un milion de locuitori, au fost constatate modificări patologice în activitatea organismului, determinate de abuzul de alcool. Industria S.U.A. pierde din această cauză 33 milioane zile-muncă din cursul unui an. Conform datelor publicate de Ministerul portofeliei sănătății din S.U.A. aceste pierderi sînt echivalente cu 500 milioane dolari. Alcoolismul provoacă în S.U.A. și marea majoritate a accidentelor. Pierderile înregistrate în acest domeniu se cifrează la aproximativ 120 milioane de dolari pe an. Și în Franța, alcoolismul a luat proporții mari. Ca urmare a bolilor determinate de alcoolism, în anul 1957 au murit 18.000 persoane, adică dublul celor decedate din cauza bolilor cardiace.

●

CUNOSCUTA actriță și dansatoare de culoare Josephine Baker, care a părăsit de mai mulți ani scena, și-a reluat activitatea la Teatrul „Olimpia“ din Paris. Ea a declarat ziariștilor că a revenit pe scenă pentru a-și putea întreține cei zece copii de toate rasele și de pe toate

continentele, pe care i-a adoptat și îi crește, ca o demonstrație împotriva discriminărilor rasiale. În fotografie: Josephine Baker cu o pălărie din 4.000 de pene pe care o poartă în noul său spectacol.

●

CU TOATE că George Rawle din Manchester nu era scoțian, urmașii săi au fost foarte mirați cînd au început să inventarieze moștenirea ce le-o lăsase. Totul era sortat cu cea mai mare meticulozitate, etichetat cu prețul de cumpărare respectiv. În cele din urmă, ei dădură și de un plic mare. Îl deschiseră cu înfrigurare, sperînd să găsească însfîrșit banii. În plic se afla un altul, de dimensiuni mai mici. Și pe acesta, inscripția: *„Șireturi de pantofi. Nu mai pot fi folosiți la nimic.“*

●

SPECIALIȘTII care se ocupă de turnul din Pisa au comunicat că în cursul anului 1958 turnul a continuat să se aplece: mai precis, cu un centimetru și jumătate! Experții apreciază că dacă nu se va găsi o soluție și turnul va continua să se aplece, el se va prăbuși

peste un număr de ani, în funcție de înclinarea lui anuală.

Arhitecții propun două soluții: demontarea și zidirea lui din nou sau întărirea fundațiilor în partea în care turnul se lasă. Deocamdată însă nimeni nu se grăbește să ia vreo măsură. Turnul constituie, în primul rînd, un punct de atracție turistic de prim ordin și acest fapt este precumpănitor...

●

ÎNTR-UN chip cu totul aparte un tînăr țăran din Sendebach și-a mărturisit dragostea față de aleasa inimii sale. Cu litere mari el desenă pe pămîntul proaspăt arat, numele „ei“ și umplu literele, înainte de a semăna, cu un strat gros de îngrășămînt chimic. Această nutrire excepțională avu ca efect creșterea deosebită a părților din cîmp pe care se găseau desenate literele, astfel încît numele „ei“ putea fi citit de departe.

●

MUZEUL „Mickiewicz“ din Bielorusia a ajuns în posesia unei cărți de mărimea unei cutii de chibrituri, avînd 500 pagini. Această minusculă carte cuprinde toate scrierile marelui scriitor polonez, care în format obișnuit sînt cuprinse într-o ediție de 16 volume.

●

OAMENII de știință sovietici au calculat că resursele naturale ale Siberiei și Kazahstanului pot asigura un nivel de trai ridicat cel puțin pentru jumătate din populația globului pămîntesc. În septenalul acesta, pentru construcții capitale vor fi alocate aproximativ 800 miliarde ruble. În aceste republici se construiesc cele mai mari hidrocentrale electrice din lume, uzine metalurgice puternice, uzine pentru construcții de mașini și chimice.

●

ÎN PROVINCIA chineză Kansu, unde aproape în întreaga perioadă a anului soarele luminează cu intensitate, a început producția în serie a cuptoarelor solare. Aceste cuptoare sînt formate din oglinzi metalice parabolice în mijlocul cărora se află un vas pentru fiert alimente. Astfel fierberea orezului durează 20 de minute.

LITERATURĂ • TEATRU • CINEMA • MUZICĂ • PLASTICĂ

CINECLUB

Fiecare artă își are pasionații ei, și dacă ni se pare normal ca pe cei ce frecventează cu regularitate sălile de expoziție să-i întîlnim după orele de muncă în fața șevaletului, la fel de normală ni se pare a fi și întrebarea: „Există artiști amatori și în domeniul cinematografiei?" Răspunsul va fi afirmativ, iar pentru ca să fie și complet am poposit la Casa de Cultură a Sindicatelor din București. Aci, în sălile spațioase, pe lîngă amatorii teatrului sau ai picturii, începînd din luna martie a acestui an se string și amatorii celei mai tinere arte.

Astăzi, cineclubul numără 330 de legitimații eliberate membrilor săi și pentru că reporterului nu-i este permis să treacă peste amănuntul semnificativ, am răsfoit hîrtiile care vorbesc de cei ce poartă în portvizite aceste legitimații. Arta tînără ce s-a născut și dezvoltat sub ochii celor ce nu sînt încă bătrîni, cinematografia, reunește în primul rînd tinerii. Poate că nici una dintre arte nu oferă în mai mare măsură posibilități de exprimare entuziasmului și fanteziei tinerești. De altfel, tinerețea este un factor important în activitatea cineclubului de la Casa de Cultură a Sindicatelor. În primul rînd ea caracterizează pe membrii săi. Fie că sînt contabili ca Dinu Nicolau sau electricieni ca Bernard Sabetai de la „Flacăra Roșie" și laboranți ca Dan Dădîrlat, vîrsta îi indică drept niște entuziaști. Totuși pasiunea pentru cinematograf îi reunește nu numai dincolo de profesii, dar și dincolo de vîrste. Decanul cineclubului are tîmplele albite de cei 56 de ani ai vieții sale. Muncitorul Bonea Cămărașu de la uzinele de apă Grozăvești a trăit multe. El aduce în munca cineclubului pe lîngă ponderea caracteristică vîrstei și experiența sa de viață. Alături de mulți care i-ar putea fi copii, ei învață cu sîrguință. Sînt pasiuni care te însoțesc de-a lungul întregii vieți. O astfel de pasiune îl animă și pe Bonea Cămărașu. E greu să fie redată în cuvinte bucuria acestui om care la o vîrstă înaintată are posibilitatea să-și împlinească visele. Poetul cismar Neculuță a murit regretînd că n-a putut învăța să cînte la vioară. În zilele noastre, Bonea Cămărașu pătrunde la 56 de ani tainele cinematografiei.

Odată cu primul contact, întrebările nu mai contenesc pentru că munca într-un cineclub are darul de a stîrni interesul și, poate nemărturisit, entuziasmul celui ce se află în afara lui. De fapt, ce și cum se lucrează într-un astfel de cineclub? Urmărind, cît de cît, afișele pe care Casa de Cultură a Sindicatelor din București le editează periodic, întrebarea a și căpătat jumătate răspuns. Din două în două săptămîni au loc prelegeri de istorie sau teorie a cinematografului. Pornind de la „cinematografia în slujba păcii și a progresului" cu care a fost inaugurat cineclubul în luna martie, trecînd printr-un scurt istoric al realizărilor cinematografiei sovietice și românești, astăzi s-a ajuns la probleme care privesc deja diverse aspecte speciale. Întîlnirea cu realizatorii filmului „D-ale carnavalului" i-a introdus pe membrii cineclubului direct în munca cinematografiștului iar prelegerea intitulată „Idiotul — de la roman la film" a schițat în fața ascultătorilor trăsăturile principale ale specificului filmului artistic care adaptează o operă literară. Este evident că membrii cineclubului nu s-au mulțumit cu atît. Filmul presupune și o serioasă stăpînire a mijloacelor tehnicii moderne. Pentru aceasta îl veți găsi tot din două în două săptămîni la Casa de Cultură pe operatorul Nicu Stan de la studioul București. Consultațiile solicitate de diverși membri completează ceea ce se deprinde în cadrul acestor prelegeri ținute conform unei programe judicios întocmite.

Se pare că teoria nu este singura țintă a cineclubului. Pentru viitor, planurile anunță și munca practică, adică crearea unui film de către cei mai buni membri ai cineclubului. Vara, timpurie, a sosit și odată cu ea au sosit și posibilitățile pentru ca aceste planuri să înceapă să devină realitate. Credeți că nu există subiecte? Pentru că tot am pornit să divulgăm acest secret s-o facem pînă la capăt. S-a organizat un concurs intern de scenarii pentru acest film. Pregătirile pentru Festivalul de la Viena și sărbătorirea celor 15 ani de la eliberarea patriei noastre, 500 de ani de la prima atestare documentară a Bucureștiului și frumusețile sale, sînt tot atîtea teme din care se va alege subiectul filmului din vară. Un scenariu a și fost tradus, iar Dinu Lascăr, salariat al D.C.A. își finisează lucrarea pe care o va prezenta juriului.

După 3 luni de activitate cineclubul și-a închegat un colectiv unit, dornic de muncă și capabil de realizări. Munca abia începe și poate că n-o să treacă multă vreme pînă cînd, bucureșteanule, ai să te oprești pe una din străzi ca să vezi cum se „trage" o secvență a filmului nr. 1 al cineclubului de la Casa de Cultură a Sindicatelor din București.

Radu RUPEA

Cititorii întreabă — „Magazin" răspunde

MIOARA — *București:* Irina Scobțeva este, așa după cum am scris noi, soția cunoscutului actor Serghei Bondarciuk.

BRATU ION — *Ploești:* Protagonista filmului maghiar *„Scara în spirală"* este Vass Eva. Semnificația finalului este următoarea: caracterele lașe, nestatornice, nu pot dobîndi fericirea. Filmul condamnă pe Lajos Benkő, omul nestatornic care și-a sfărîmat singur perspectiva oricărei fericiri. V. Drujnikov a interpretat nu de mult rolul principal din filmul *„Trepte abrupte"*. Îi puteți scrie la studioul „Mosfilm" din Moscova.

ANCA ȘTEFANIA — *Cluj:* Actorul bulgar A. Karamitev este într-adevăr protagonistul filmelor *„Haiducii"* și *„Legenda dragostei"*.

MURÂNYI M. și POPA E. — *Salonta Mare:* Urmăriți rubrica noastră. Am mai răspuns de curînd aceleași întrebări.

VIVI — *Rădăuți.* Cariera cinematografică a cunoscutului actor sovietic Oleg Strijenov a fost întărită de alegerea lui ca interpret principal al filmului *„Tăunul"* de către regizorul Alexandr Faintimer. Actorul debutase în teatru în 1954 pe scena Teatrului de dramă din Tallin. O dată cu succesul filmului numele său e cunoscut și apreciat. Maria Beibutova, partenera sa din film, devine soția lui. În 1955, Oleg Strijenov este distribuit în *„Mexicanul"*. Cu un an mai tîrziu i se încredințează rolul ofițerului alb din *„Al 41-lea"*. În coproducția sovieto-indiană *„Călătorie peste trei mări"* el a interpretat rolul negustorului rus Afanasii Nikitin, care a vizitat India acum cinci secole. Ultimul său rol pe ecranele noastre a fost Piotr Griniov, un tînăr nobil din sec. XVIII, în ecranizarea *„Fata căpitanului"*, după romanul cu același titlu de A. S. Pușkin.

Pe scenele bucureștene

Sus: *Scenă din opereta „Boccaccio" (Lilly Dușescu și Ion Dacian), care se reprezintă la Teatrul de Stat de Operetă;* Jos: *moment coregrafic din „Pe aripele revistei", noul spectacol al Teatrului de Estradă „C. Tănase"*

Fotografii: E. WECHSLER

Pe litoral

Fotografia pe care o reproducem în paginile 4-5 înfățișează o vedere panoramică a unui grup de noi construcții realizate în stațiunea Eforie pentru odihna oamenilor muncii.

Fotografii: V. TEODORU

ECOURI

MUZICALE

● **„VIITOAREA mea lucrare mare va fi un Concert pentru violoncel și orchestră" a declarat recent compozitorul Dmitri Șostakovici. „Prima parte, allegretto, am și terminat-o".** În cadrul acestor declarații Șostakovici a arătat între altele că este preocupat de ideea unei opere muzicale închinată marelui Lenin. **„În ce formă se va realiza această idee a mea,** a spus compozitorul, **oratoriu, cantată, simfonie sau poem simfonic, n-aș vrea să anticipez. Un lucru este limpede: această lucrare — întruchiparea figurii gigantice a celui mai mare om al epocii noastre complexe — va cere încordarea tuturor forțelor creatoare. Aș dori din suflet** — a spus Șostakovici în încheiere, **să termin lucrarea pînă la cea de-a 90-a aniversare a nașterii lui Vladimir Ilici** (22 aprilie 1960 n.r.).

● SUB PATRONAJUL U.N.E.S.C.O. a apărut o antologie a muzicii africane. Antologia este rodul muncii de 15 ani a savantului muzicolog Hubert Pepper.

CINEMATOGRAFICE

● LA PRAGA a avut loc între 29 mai și 7 iunie Festivalul cinematografic al filmelor pentru copii. La acest festival, unic în felul său, au fost prezentate numeroase filme pentru copii, după care au avut loc discuții, în cadrul cărora tinerii spectatori și-au exprimat părerile lor. În fiecare zi după vizionare au avut loc petreceri ale copiilor.

● CUNOSCUTA actriță franceză Simone Signoret, care a fost distinsă cu premiul pentru cea mai bună interpretare feminină la Festivalul de la Cannes din acest an, va apare într-o nouă coproducție franco-italiană, **„Adna și prietenele ei".** În rolurile principale ale filmului vor mai apare Annie Girardot și Sandra Milo. Regizorul filmului, care se turnează în Italia, este Pierangeli.

● STUDIOURILE austriace au terminat de curînd filmul **„Un cîntec străbate lumea"**, care aduce pe ecran viața marelui cîntăreț Ioseph Schmidt. În rolul principal al filmului apare Hans Reiser.

Millie Perkins, tînăra actriță americană care interpretează rolul principal în filmul „Jurnalul Annei Frank", vizitînd casa din Amsterdam în care și-a petrecut ultimele zile ale fragedei ei vieți autoarea impresionantelor pagini — zdrobitor cap de acuzație împotriva hitlerismului.

● „INSULARII" este titlul unui nou film argentinian. Lucas Demare, scenaristul și regizorul filmului, aduce pe ecran viața grea a unor oameni simpli, care își cîștigă pîinea prin munca brațelor lor, luptînd din greu pentru a opri revărsările de ape care le primejduiesc incontinu viața.

● DE CURIND s-a inaugurat concomitent la Bratislava și Zilina o universitate populară de cinematografie. Vizionările au loc cu regularitate în fiecare săptămînă. Participanții vizionează cu acest prilej și operele nemuritoare ale lui Eisenstein și Pudovkin.

• Medalioane • Medalioane • Medalioane •

Ladislau Konya

Pe aeroportul Orly, din Paris, în iureșul nesfîrșit al plecării și sosirii avioanelor, un tînăr înalt, cu părul castaniu așteptă stingher și nerăbdător decolarea... Megafoane ascunse undeva în pereții sălilor de așteptare anunță: „Avionul de Toulouse pleacă peste 5 minute de pe pista nr. 5".

Pasărea de oțel se înalță deasupra Parisului. Călătorul nostru își închide ochii, rezemîndu-și capul pe speteaza fotoliului.

Încearcă să adune în minte noianul de kilometri Toulouse-Paris... Geneva-Zürich, Praga-Budapesta, București-Tg. Mureș ...Ce departe e!

...Cînd, înainte cu mulți ani, a plecat de la Ceuaș să învețe la liceul „Bolyai" din Tîrgu Mureș, nu văzuse încă un spectacol de operă. Acasă, la căminul cultural, cîntau ei, copiii, aproape în fiecare duminică. Interpretau chiar roluri în piese scurte. Și tatăl său cînta mult. Mama, cîte odată le spunea rîzînd: *„Tatăl vostru cîntă și în vis".* Ei, cei trei copii — Laszlo, Lajos și Agnes — se și mirau cum de are întotdeauna chef să cînte fostul miner din Valea Jiului, cel care s-a reîntors în sat pensionat de tînăr, după un accident?

Laszlo a venit la liceu cu o poruncă de acasă: *„Învață bine".* Și Laszlo a ascultat.

Într-o zi se afla la biblioteca orașului, cu o colegă de liceu căreia îi plăceau cărțile la fel ca și lui. Erau într-o discuție aprinsă, vorbeau despre niște nuvele, cînd fata se uită la ceas:

— *Vai de mine, întîrzii de la ora de canto! Știi ce, vino cu mine. Am să spun că sînt răgușită și termin repede.*

Și în timp ce fata se prefăcea că e răgușită, a încercat și el să fredoneze, întîi ca pentru el, apoi, fără să-și dea seama, începu să cînte din toată inima.

Profesoara, care la început se încruntă, îi spuse de odată:

— *Ia cîntă după mine, tinere, cîteva solfegii!*

Acesta a fost începutul. Laszlo, îndemnat de profesoara care-l auzise și care i-a și călăuzit primii pași în arta cîntecului, a început să studieze temeinic muzica.

Altă dată, pianul, vioara și canto însemnau pentru odraslele burgheziei simplu divertisment pornit din snobism și spirit de imitație. Cîți tineri înzestrați rămîneau în bezna anonimatului și cîte talente viguroase se ofileau în timp ce progenitura incapabilă a cutărui domn industriaș ori bancher, dădăcită de profesori de abia izbutea să îngaime o vocaliză, să solfegieze o partitură...

Ajutat să-și găsească chemarea, Ladislau Konya, fecior minerului, a pășit pe calea artei înconjurat de dragostea și grija pe care regimul nostru le arată față de toate talentele dornice să se afirme.

A intrat în corul ceferiștilor, din Tg. Mureș pentru ca mai apoi să se prezinte, îndemnat de tovarășii săi, la un concurs al soliștilor vocali.

Cînd a apărut pe scena Teatrului C.C.S. din București în fața juriului și a sălii arhipline, inima i se înfioră. De un singur cîntec, care durează în timp doar trei minute, depinde rezultatul muncii de aproape un an!... Și tocmai conștiința acestui lucru l-a făcut să cînte poate și mai cald, mai emoționant decît oricînd altă dată.

Cu toate că publicul a fost rugat să nu aplaude pentru a nu influența juriul, tînărul bariton Ladislau Konya de la C.F.R. Tg. Mureș, a trebuit să biseze cîntecul.

După concurs, Ansamblul C.C.S. l-a chemat la București. Au urmat ani de muncă continuă...

Înainte de cel de al VI-lea Festival al tineretului și studenților de la Moscova, în cadrul căruia avea să aibă loc și concursul tinerilor soliști, s-a organizat la București concursul de selecționare al reprezentanților țării.

Pregătirile au continuat pînă în ultima zi, pînă în clipa în care s-a prezentat în fața juriului, prezidat de Tito Schipa...

Poate uita vreodată fiul minerului din Ceuaș clipa cînd, acolo la Moscova, marele cîntăreț italian, după ce i-a predat medalia de aur a Concursului Internațional al Tinerilor Soliști, l-a îmbrățișat și l-a sărutat pe obraz?

Concerte la Moscova, turneu cu Ansamblul C.C.S. în Republica Populară Ungară, apoi călătoria în Elveția, participarea la cel de-al XIV-lea concurs internațional de execuție muzicală. În ultima zi a concursului, președintele îi întinse o diplomă și un ceas de aur pe care era gravat: „Ladislau Konya: I-er prix du Concours International d'Execution Musicale—Geneve".

A doua zi a și început turneul tradițional al premiaților. Mulhouse, Colmarque, orașe din Franța, Basel, Lucerna, Berna din Elveția. Hoteluri, piețe principale, săli de repetiții și săli de concerte. Altceva n-a prea văzut.

Și acum iată-l, după o zi de ședere în capitala Franței, în avionul care-l duce la Toulouse. Pentru o clipă îi trece prin gînd ideea: de ce să tindă la cîștigarea premiului întîi? Poate ocupa și un alt loc, mai puțin meritoriu... Dar ce vor spune cei de acasă?

Șoferul care l-a dus cu mașina pînă la hotel n-a fost de loc mirat că tînărul străin a cîntat tot timpul drumului solfegii după solfegii. Zilele acelea au sosit la Toulouse foarte mulți tineri cîntăreți din toate colțurile lumii.

★

La Toulouse, printre aproape 200 de tineri cu cele mai frumoase voci din lume, se afla și un tînăr din Rominia, în vîrstă de numai 23 de ani. Selecțiunea era într-adevăr exigentă, severă. Fără să-și forțeze corzile vocale, Ladislau Konya repetă cu sîrguință ore în șir cîntecele programate.

Și în ultima zi a concursului baritonul romîn a fost aplaudat de juriu. Muzicieni cu renume mondial, ca berlinezul Karl Eberth, sovieticul Valerii Klimov sau Louis Isare, directorul operei din Toulouse — îl felicită, îl îmbrățișează cu căldură.

Primul mare premiu al concursului revine tînărului bariton romîn.

Au urmat zile și nopți de activitate intensă: concerte festive la Toulouse, înregistrări la case de discuri și Radioteleviziunea franceză din Paris.

★

În urmă cu cîteva luni afișele Filarmonicii de Stat a Regiunii Autonome Maghiare anunțaseră în program pe baritonul Ladislau Konya.

Sala mare de concerte a devenit neîncăpătoare. Parcă toți tîrgmureșenii ar fi vrut să-l asculte pe tînărul cîntăreț.

L-am întîlnit în spatele cortinei. Era îmbujorat.

— Sincer să vă spun nici nu merit o primire atît de călduroasă. Publicul mă supraapreciază. Eu știu că mai am încă foarte multe de învățat.

Acesta este tînărul bariton Ladislau Konya, fiul fostului miner din Valea Jiului, căruia regimul nostru de democrație populară i-a dat posibilitatea să-și pună în valoare minunatele lui însușiri și să se îndrepte spre culmile măiestriei artistice.

C. VASILE

Festivalul internațional al filmului de la Moscova

La 3 august, deasupra Moscovei vor flutura steagurile cu emblema pe care o reproducem mai jos. Este emblema Festivalului internațional al filmului de la Moscova, care va începe la această dată. Festivalul se va desfășura sub deviza „Pentru umanismul artei cinematografice, pentru pace și prietenie între popoare" și va însemna desigur o adevărată sărbătoare pentru arta cinematografică progresistă din lumea întreagă. Festivalul cinematografic de la Moscova, la care au fost invitate 50 de țări, se bucură de pe acum de atenția opiniei publice cineaste din lume. Numeroase organizații cinematografice, societăți producătoare de filme și de difuzare a filmului, se interesează de acest festival.

Comitetul de organizare este în plină activitate. În fiecare zi, pe adresa comitetului de pregătire și a direcției festivalului sosesc numeroase confirmări de participare. Pînă în prezent și-au exprimat dorința de a participa la festival cineaști din numeroase țări, printre care Cehoslovacia, Ungaria, Japonia, Anglia, R.F.G., Finlanda etc. În cadrul festivalului, Organizația Națiunilor Unite urmează să prezinte filmul documentar „Omenirea și energia".

Din juriul festivalului vor face parte cineaști renumiți.

Premiul I, „Medalia de aur", va fi acordat celui mai bun film artistic; există de asemenea premii pentru cel mai bun scenariu de film, pentru cea mai bună regie, pentru cea mai bună interpretare, pentru cea mai bună muzică de film.

Prezentarea filmelor pentru concurs va avea loc la teatrul din Kremlin, iar filmele din cadrul festivalului vor rula și la unele cinematografe din capitala Uniunii Sovietice.

МЕЖДУНАРОДНЫЙ КИНОФЕСТИВАЛЬ 1959 МОСКВА

Insule ce dispar

Insulele Leahovsk, aflate la est de peninsula Taimir, sînt obiectul unui curios fenomen geologic. Savanții sovietici au stabilit că ghețurile arctice alunecă spre nord. Numai într-un sector de ghețuri cercetate, s-a stabilit că suprafața insulei s-a

redus cu mai bine de 1.000.000 km². Această suprafață e mai mare de două ori decît teritoriul Franței.

Valoarea lui „Pi"

La sfîrșitul secolului al XIX-lea, matematicianul W. Shanks a calculat valoarea numărului „pi" (3,14) cu o precizie de 707 zecimi. Acest calcul i-a cerut cîțiva ani de muncă intensă.

Recent, o mașină electronică de calcul a efectuat aceeași operație cu o precizie de 10.000 zecimi. Dar de data aceasta întregul calcul n-a durat nici măcar... două ore.

Ciocănitoarele și tehnica

Cîteva ciocănitoare s-au așezat deunăzi pe stîlpul susținător al căsuței pentru aparate meteorologice al unei stații meteorologice din delta Volgăi. După părerea cercetătorilor, păsările au luat ticăitul ceasornicului din interior drept zgomotul provocat de insecte. Aceasta a dus la concluzia interesantă că ciocănitoarele se ghidează în alegerea pomilor pe care se stabilesc, de auzul lor.

In țara trandafirilor

Trandafiri, trandafiri peste tot. Cresc pe stînci, se agață de pereții clădirilor. 120 de kilometri de flori! Neobișnuit de frumoși sînt trandafirii bulgari. Acest cîmp unic de trandafiri e așezat la nord de crestele Balcanilor, iar la sud de înălțimile păduroase Sredna-Gora.

S-a dovedit că în lume există 1.000 de specii de trandafiri. Totuși, din asemenea cantitate uriașă de specii, numai patru din ele merită o atenție deosebită. Aceste patru specii servesc pentru producerea „uleiului de trandafir". Din una din aceste specii — rosa damascena — se obține 80 la sută din întreaga pro-

ducție mondială de ulei de trandafir. Se consideră că uleiul de trandafir obținut din petalele de rosa damascena e cel mai fin.

Științele agricole în țara noastră

Trecătorii de pe bulevardul Mărăști se opresc și admiră cele două clădiri, surori gemene: Institutul Agronomic și Institutul de Cercetări Agronomice. Înconjurat de parcuri cu arbori care amintesc de pădurile care, cu 40 de ani în urmă, stăpîneau această parte a orașului București, Institutul Agronomic, purtînd numele marelui democrat revoluționar Nicolae Bălcescu, face parte din nenumăratele realizări ale regimului de democrație populară.

Institutul Agronomic „N. Bălcescu", institut de învățămînt superior, este obișnuit cu animația zilnică a celor 2.000 de studenți care se pregătesc pentru a deveni cadre valoroase pentru dezvoltarea agriculturii. Dar în viața obișnuită a institutului, la care se mai adaugă și multe alte manifestări studențești, intră deseori sesiunile științifice. Bunăoară anul trecut, sala consiliului a organizat și găzduit două sesiuni științifice de referate, deosebite de toate celelalte sesiuni ținute pînă acum în țara noastră. La aceste sesiuni au prezentat referate și comunicări cadrele didactice ale Institutului Agronomic și cercetătorii vîrstnici și tineri din 11 institute de cercetări agricole.

Pentru prima dată în istoria științei agricole românești, cercetători din toate domeniile agriculturii s-au strîns într-un singur loc, pentru a face o analiză profundă a muncii și pentru a trage concluziile cele mai importante legate de sporirea producției vegetale și animale.

Printre invitații la sesiune s-au numărat și oameni din producție, ingineri agronomi, zootehniști, medici veterinari, precum și președinți și brigadieri din gospodăriile agricole colective.

Numărul de lucrări a fost mare, cu conținut bogat și variat. Ne permitem să prezentăm aci o mică parte din realizările științei agricole din țara noastră, scoase la iveală în cadrul acestei sesiuni.

Introducerea pe suprafețe tot mai mari a porumbului dublu hibrid, reprezintă una din măsurile cele mai importante pentru sporirea producției la această plantă, atît de valoroasă. Realizările obținute în această direcție au stat în atenția participanților la sesiune. Un interes deosebit a stîrnit referatul despre hibrizii dubli obținuți din soiurile românești la stațiunea I.C.A.R. „Moara Domnească", regiunea București, realizare care deschide perspective nebănuite în sporirea producției.

Tot mai mult pătrunde în știința agricolă **metoda de cercetare cu izotopii radioactivi.** Au fost ascultate referate care au oglindit, între altele, faptul că prin metoda izotopilor radioactivi se pot obține rezultate exacte, cu un volum mult mai mic de muncă și într-o durată de timp mult mai scurtă. Metoda izotopilor radioactivi a fost folosită în studiul nutriției porumbului, în studiul prepărării îngrășămintelor fosfatice, precum și în studiul nutriției animalelor.

In anul 1960, industria de îngrășăminte chimice a țării noastre va putea asigura, în medie, aproape 60 kg. îngrășăminte pentru fiecare hectar de teren arabil. Cifra aceasta reprezintă o realizare uriașă, dacă ne gîndim că în anul 1938, cantitatea medie de îngrășăminte ce revenea la hectarul de teren arabil era de numai 1,2 kg.

Multe alte probleme **s-au abordat în sesiunile de referate** ținute la Institutul Agronomic. **Irigarea plantelor, combaterea bolilor și insectelor care atacă plantele, metode noi în determinarea virozelor, diferite măsuri agrotehnice la plantele de cultură, prepararea vinurilor etc.** au constituit teme de discuții deosebit de importante.

In aceeași măsură, s-au abordat problemele și în secțiile de Zootehnie și Medicină Veterinară. **Folosirea ureei în hrana animalelor, crearea unei rase de oi cu lînă fină, ridicarea producției la vacile de lapte, precum și metodele de combatere a celor mai frecvente boli la animale, au constituit tot atîtea probleme interesante și variate.**

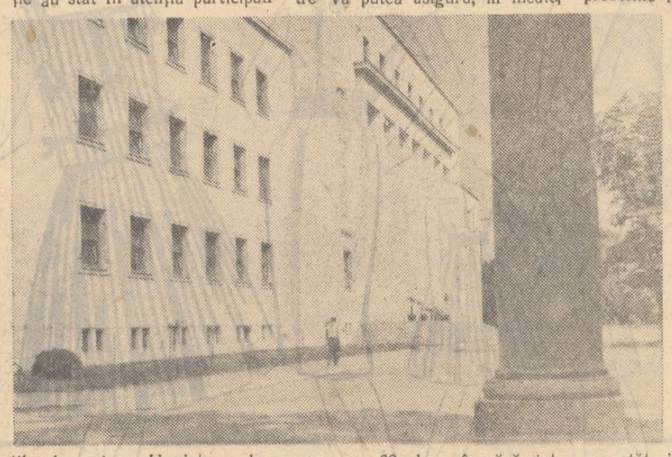

Participanții la sesiune au putut să se recreeze după zile de dezbateri, urmărind filmul didactic în culori, **„Păsunile din masivul Crînț"**, una din realizările laboratorului fotocinematografic de la Institutul Agronomic. Glasul de povestitor al prof. Anghel și muzica lui George Enescu au dat viață frumuseții neasemuite a munților noștri.

Sesiunile comune de referate au scos în evidență forța creatoare a cercetătorilor care lucrează neobosit în laboratoare, cîmpuri de experiențe și la catedră. Toți se gîndesc că, într-un viitor apropiat, dealurile țării noastre vor fi acoperite cu pomi și vii, că seceta va fi izgonită din mănosul Bărăgan, că pe sărături și pe nisipuri vor crește plante agricole, vor fi lichidate definitiv epidemiile la animale, iar cu ajutorul mașinilor tot mai perfecționate munca în agricultură va deveni mai ușoară.

Cercetătorii din agricultură lucrează astăzi cu mai multă rîvnă, deoarece rezultatele muncii lor, datorită grijii partidului și guvernului, trec în producție pe cîmpiile gospodăriilor colective și de stat.

Gh. BÎLTEANU
Candidat în științe agricole

Fitoncidele

La clinica de chirurgie a Institutului de medicină din Kiev, bolnavul a fost adus fără cunoștință. Pe fișe scria: „Bolnavul K., în vîrstă de 24 de ani, are arsuri de gradul trei provocate de explozia unui rezervor cu benzină. Peste 60% din suprafața corpului are arsuri. A fost adus la clinică două ore după accident, într-o stare extrem de gravă, temperatura 40°, delirează".

Cazul era aproape fără nici o șansă de salvare. Se știe că arsurile care ocupă chiar 33%, din suprafața corpului duc, adeseori, la moarte. Cu toate acestea, medicii au început lupta pentru viața bolnavului, fără să piardă speranța în succes. A fost o bătălie îndelungată, grea, care necesita o uriașă și permanentă încordare a tuturor forțelor. In această bătălie medicii erau înarmați cu un nou medicament.

Toți urmăreau cu nerăbdare rezultatul luptei dintre viață și moarte. Și iată că în cea de a 25-a zi, bolnavul a ieșit din spital însănătoșit. In locul arsurilor nu rămăseseră nici măcar semnele care rămîn de obicei atunci cînd sînt folosite alte metode de tratament. Bolnavul a fost salvat de o soluție de imaninț și o alifie care conține aceeași substanță.

Ce este imaninul? Acum cîțiva ani, un grup de colaboratori științifici de la Institutul de microbiologie al Academiei de științe din R.S.S. Ucraineană, sub conducerea academicianului Victor Drobotko a obținut, din planta obișnuită de sunătoare, un preparat fitoncid care a căpătat numele de imanin. Este un praf de culoare cărămizie, care nu este un preparat chimic pur, ci reprezintă un complex de substanțe, printre care și antibiotice. Imaninul este deocamdată unul din puținele preparate antibiotice obținute din plante superioare.

In afara tratamentului arsurilor, el este folosit cu succes la tratamentul abceselor, diferitelor boli de piele și chiar a guturaiului „inofensiv".

Dar lucrul cel mai interesant este că acțiunea terapeutică se bazează pe proprietățile sunătoarei care, ca și alte plante, după cum s-a stabilit acum, posedă o armă puternică, dar invizibilă.

Intr-un vechi letopiseț se povestește cum locuitorii unui mare oraș, căutînd să se salveze de ciumă, se ungeau cu suc de usturoi și cum această boală groaznică nu i-ar fi atins. Se știe, de asemenea, că cu peste patru mii de ani în urmă, vechii egipteni vindecau multe boli cu ajutorul cepei și al usturoiului! Cum se explică proprietățile tămăduitoare ale cepei și usturoiului? Cum luptă aceste plante împotriva microbilor care provoacă bolile? La aceste întrebări a răspuns savantul sovietic, profesorul Boris Petrovici Tokin. S-a aflat că ceapa și usturoiul, precum și hreanul, mesteacănul, stejarul și multe alte plante, emană substanțe volatile, care posedă proprietatea de a distruge diferite bacterii, ciuperci, protozoare. Aceste substanțe au căpătat denumirea de fitoncide.

S-a aflat că fitoncidele emanate de ceapă și usturoi nimicesc cu ușurință astfel de microbi periculoși ca bacilul tuberculozei sau difteriei, stafilococi, streptococi și sute de alți microbi. In același timp, aceste fitoncide îmbunătățesc creșterea și dezvoltarea țesuturilor omului, contribuie la refacerea lor. In anumite cantități, fitoncidele usturoiului influențează favorabil asupra sistemului nervos, intensifică secretarea sucului gastric. Fitoncidele cepei, usturoiului și altor plante se folosesc deja la tratarea rănilor, arsurilor și bolilor de piele.

Cantitatea fitoncidelor volatile din păduri este uriașă. Cercetătorul sovietic Komarova a introdus într-o creșă o ramură de brad. Numărul streptococilor din această cameră s-a micșorat în medie de zece ori și această plantă n-a exercitat nici un fel de acțiune nefavorabilă asupra organismului copiilor. Cu ajutorul fitoncidelor bradului, cercetătoarea Komarova a reușit să purifice repede aerul contaminat de bacilul tusei convulsive.

Noile cercetări în acest domeniu al științei, deocamdată puțin studiat, vor permite oamenilor de știință să ne dea tuturor numeroase sfaturi practice. Ei ne vor putea sugera ce plante decorative este mai util să creștem în casă, în școli, grădinițe de copii etc.; ce copaci trebuie plantați pe străzile orașelor; în sfîrșit, în ce păduri să se construiască sanatorii și case de odihnă.

De asemenea, prin semănarea anumitor plante, fitoncidele emanate de ele vor putea curăți solul de microbii dăunători și, în felul acesta, se deschid posibilități mari și reale pentru însănătoșirea solului de pe mari întinderi și **la o mare adîncime.**

Fluturi gigantici

In Australia și Noua Guinee trăiesc fluturii gigantici denumiți titanolabis colossus, a căror mărime atinge, cu aripile desfăcute, 26 de centimetri. Aceste insecte destul de grele, zboară la mari înălțimi. Pentru entomologi, studiul uriașilor fluturi este deosebit de greu, întrucît fluturii nu pot fi prinși vii niciodată. Ei sînt doborîți din zbor cu ajutorul puștilor încărcate cu nisip. Băștinașii regiunilor în care trăiesc titanolabis colossus, îi vînează cu arcuri și săgeți speciale pentru carnea comestibilă a acestor fluturi gigantici.

„Fratele omului"

Este cunoscut faptul că în Africa elefantul și leul se bucură de mare cinste. Numeroase triburi divinizează crocodilul. Insă dintre toate animalele, de cea mai mare prețuire se bucură iepurele. El este eroul poveștilor și cîntecelor populare. El, „Urechilă", este singurul dintre animale căruia africanii îi spun „fratele omului".

Argilă expandată

La Buftea se fabrică un material care capătă o largă întrebuințare în construcții

Pentru modernizarea și sistematizarea orașelor țării, pentru creșterea spațiului locuibil și ridicarea de noi obiective industriale și social-culturale, este necesar un volum mare de materiale de construcție și se impune un ritm rapid de lucru. Această din urmă cerință se poate realiza fie prin mecanizarea operațiunilor manuale, care cer mult timp și un volum mare de muncă, fie prin industrializarea construcțiilor și folosirea pe scară largă a prefabricatelor. Este totodată necesar ca materialele de construcție să fie mai ușoare, cu proprietăți fizice, termice, acustice și de rezistență mult superioare proprietăților pe care le au cărămida și betonul cu pietriș.

In vederea soluționării problemelor amintite, colaboratorii Institutului de Proiectări și Cercetări Științifice pentru construcții de materiale de construcții au pus la punct nu de mult un agregat pentru obținerea zgurei expandate sub formă de granule. Prin arderea argilei obișnuite, (materia primă folosită în fabricarea cărămizilor) la temperatura de circa 1.200°C, se obține o masă spongioasă cu pori închiși sub formă de granule sau agregat compact: argila expandată.

Greutatea specifică a argilei expandate este cu mult mai mică decît cea a agregatului (pietrișului) de rîu. Greutatea unui metru cub de beton, în componența căruia se folosește zgură expandată este în medie de 1.100 kg. Adică mai mică cu 50 la sută față de greutatea betoanelor obișnuite.

Datorită proprietăților sale superioare, argila expandată oferă o bună izolare termică și acustică și are o rezistență mai mare decît cea realizată prin folosirea betoanelor obișnuite.

Folosirea acestui agregat la **executarea zidăriei este foarte avantajoasă din punct de vedere economic. Totodată prețul de cost al argilei expandate este cu mult mai scăzut față de cel al cărămizii. Avînd la bază un procedeu tehnologic simplu la același volum de producție, construirea unei fabrici de argilă expandată cere investiții de 2-3 ori mai mici decît o fabrică de cărămidă.**

Experiențele făcute pentru obținerea zgurei expandate în stația pilot de la Buftea, (unica de acest fel din țară) au dat rezultate bune. Cantitățile de argilă expandată obținute aci, care sînt în prezent destul de mici în raport cu posibilitățile și necesitățile construcțiilor, se folosesc cu succes la construirea noii săli a Palatului Republicii și pe alte șantiere de construcții de locuințe din Capitală. Prin construirea mai multor fabrici de argilă expandată în diferite regiuni ale țării, acest material va căpăta o largă întrebuințare, contribuind la desfășurarea rapidă și economică a construcțiilor industriale, social-culturale și de locuințe.

Gh. RĂZVAN

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA

EXPERIENȚE CU PREPARATE RADIOACTIVE

La Institutul de genetică al Academiei de Științe a U.R.S.S. se studiază organismul păsărilor de curte cu ajutorul radiațiilor și izotopilor radioactivi. Scopul acestor experiențe este de a spori productivitatea păsărilor de curte și indeosebi producția de ouă. Această problemă științifică se soluționează prin introducerea în organismul păsărilor a unor preparate radioactive, în doze care să nu tulbure procesele lor vitale.

Mesaj peste milenii

(Urmare din pag. 1-a)

Dîndu-și seama de importanța descoperirii făcute, tov. Emilian Popescu a închis mormîntul și a chemat la fața locului specialiști în ridicarea și restaurarea acestui prețios document. Imediat s-a deplasat la Mangalia o echipă de arheologi și antropologi, condusă de prof. univ. Radu Vulpe, care au deschis mormîntul. In curînd și-au dat seama că nu vor putea reconstitui papirusul, deoarece acesta fusese atacat de gazele provocate din descompunerea organică ce avusese loc acolo în urmă cu milenii. Era un caz cu totul aparte, celelalte papirusuri găsite în Egipt fiind îngropate alături de mumii, deci neavînd de suferit de pe urma gazelor. Academia R.P.R. s-a adresat atunci Academiei de Științe a U.R.S.S., spre a ne da o mînă de ajutor în salvarea acestei deosebit de prețioase relicve a trecutului. Vicepreședintele Academiei de Științe a U.R.S.S., acad. Al. V. Topciev, l-a recomandat pe profesorul Mihail Alexandrovici Alexandrovski, șeful secției de restaurări artistice de la Muzeul „Puskin" din Moscova. Domnia sa a venit cu avionul la Mangalia. Trecuseră însă 12 zile de la deschiderea mormîntului...

Mangalia, 30 mai 1959. Cînd s-a deschis din nou mormîntul, — pentru a treia oară, — țărîna nu mai avea culoarea roșiatică, ci neagră, iar oasele se albiseră. Sulul papirusului nu mai făcea impresia de continuu, ci părea fragmentat. Aerul proaspăt pătruns în mormînt acționase puternic. Tovarășul profesor Alexandrovski, făcînd sforțări neobișnuite, lucrînd timp de opt ore în genunchi, a reușit să salveze mare parte din papirus. Timp de 24 de ore, zi și noapte, savantul sovietic a muncit apoi la consolidarea sulului.

București, 7 iunie 1959. Profesorul Alexandrovski, a plecat cu avionul la Moscova, ducînd cu sine prețiosul document care va fi supus acțiunii razelor infraroșii și ultraviolete în laboratoarele speciale ale Academiei de Științe a U.R.S.S., urmînd ca în curînd să aflăm ce conține străvechiul mesaj.

După primele aprecieri ale specialiștilor noștri, se pare că ar fi vorba de textul unei opere literare sau al unui decret onorific care justifică coroanele acordate celui decedat, de către o altă cetate.

Papirusul găsit la Mangalia este un document rarisim pentru Europa, fiind unicul de acest gen, deoarece fibrele și țesuturile papirusurilor nu rezistă un timp așa de îndelungat condițiilor climatice de umezeală specifice bătrînului nostru continent. Asemenea documente nu s-au găsit decît în Egipt, unde nu este umiditate, dar chiar și aici descoperiri atît de vechi sînt extrem de rare. De aceea papirusul de la Mangalia se numără printre cele mai vechi documente din lume.

In momentul de față se lucrează la proiectul amenajării și reconstituirii mormintelor pentru ca oamenii muncii să poată vizita aceste locuri, ele devenind un adevărat muzeu în aer liber. Săpăturile arheologice de la Mangalia au dat foarte bogate rezultate și în curînd multe din obiectele găsite aici, vor împodobi muzeul în curs de amenajare din oraș, organizat cu concursul Muzeului regional din Constanța.

Simion SĂVEANU

Poșta agricultorului amator

COLECTIVUL „METALOGLOBUS" — *București:* Este lăudabilă inițiativa cetățenilor din Colentina de a contribui la înfrumusețarea cartierului. In scrisoarea colectivă, ne semnalați faptul că unii pomi fructiferi (ar fi fost bine să ne precizați și specia) și trandafirii sînt atacați de viermișori, puricі, etc. Acești dăunători se pot combate cu Detox emulsie 0,5 la sută. Intrucît e nevoie de cantități mari de insecticid, adresați-vă secției agricole a raionului 1 Mai, care vă poate ajuta fie numai cu soluție (întrucît spuneți că aveți aparate), fie și cu aparate și oameni calificați. Pentru combaterea dăunătorilor la culturile de legume, puteți folosi Detox praf, presărînd plantele atacate.

ANNA MARIA P. — *Sibiu:* Cultura inului nu e treabă de amator: cultura acestei plante textile este cam pretențioasă și pe lîngă casă nici nu prea dă rezultate, în afară de aceasta necesită și posibilități pentru topitul tulpinelor și prelucrarea fibrelor și, în sfîrșit, locul de lîngă casă este mai bine să-l cultivați cu legume și zarzavaturi, cu flori, să plantați cîțiva pomi fructiferi etc., îndeletniciri în care se îmbină utilul cu plăcutul.

PREDA DOINA — *Tomșani:* Despre îngrijirea lămîiului am scris în numărul din 4 aprilie al revistei noastre. In ceea ce privește altoitul, procedeul este același ca și la ceilalți pomi fructiferi. Tehnica propriu-zisă nu v-o putem reda prin scris, mai ales că sînteți „începătoare". Este mai bine să vă adresați la secția agricolă raională Horezu — care este aproape de comuna dv. — unde puteți căpăta îndrumări practice.

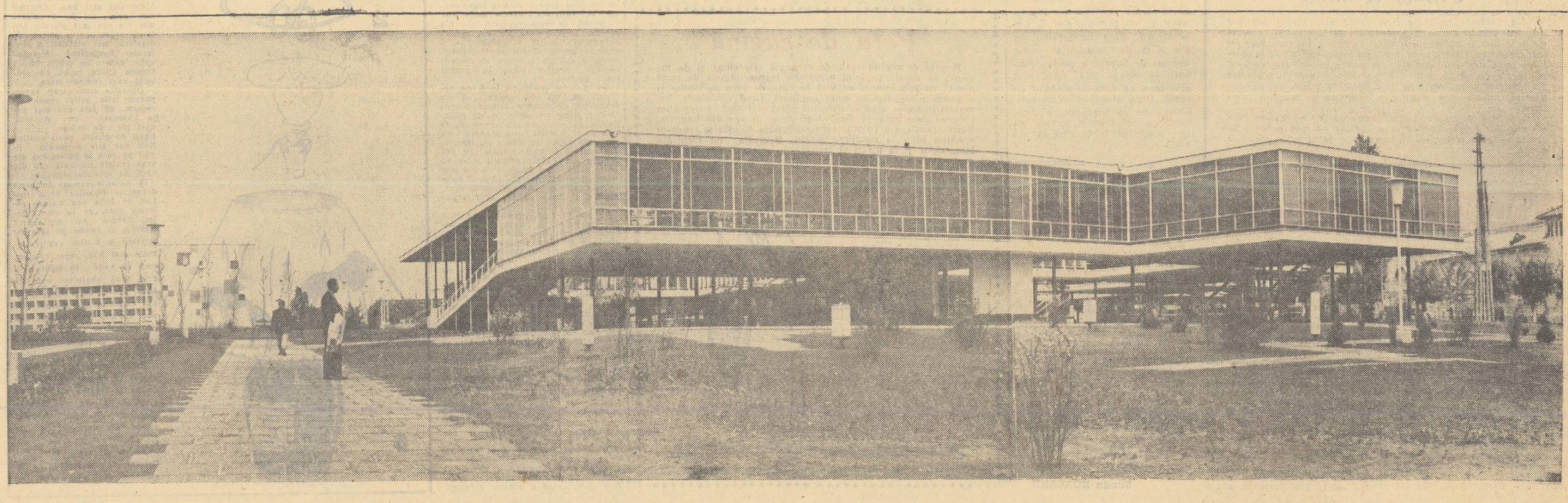

SFATURI • Modă • COSMETICĂ • Gospodărie

Carnet pedagogic

Ce-mi dai?

S-a terminat anul şcolar. Evenimentul acesta aduce — după cum e cazul — bucurii, griji sau emoţii în lumea celor ce au copii.

Încă de ieri, nerăbdătoare m-am dus şi eu la şcoala la care învaţă nepotul meu, Ştefan, să aflu cu o oră mai devreme, rezultatele obţinute de el. Nepotul meu este un băiat de 14 ani, destul de isteţ, dar foarte răsfăţat şi cam... leneş. Deseori vorbind cu profesorii clasei lui am auzit spunându-mi-se:

— E băiat deştept, poate dar nu vrea! Spusesem şi eu în cariera mea atitor părinţi aceste cuvinte, dar parcă atunci cînd era vorba de Ştefan le înţelegeam şi mai mult sensul. Eram şi eu convinsă că poate, că poate mult, dar că profita de bunăvoinţa unui tată prea blînd şi a unei mame prea ocupate. Din primele cuvinte schimbate cu dirigintele clasei am înţeles că nu-mi va da veşti bune. Şi într-adevăr am aflat ceea ce mă temeam că am să aflu: nepotul meu este corigent la matematică.

M-am îndreptat încet spre casa lor, sigură că rezultatul este cunoscut de toţi şi convinsă deci că voi asista la o scenă penibilă. Spre mirarea mea am găsit în curte pe cumnatul meu, împreună cu Ştefan, umflînd roţile unei biciclete nou-nouţe. Păreau amîndoi încîntaţi.

Oare n-or fi ştiind? m-am întrebat. Sau tată şi fiu sînt atît de nepăsători?

— Ei, ce mai nou pe la voi? am tatonat eu terenul.

— Toate bune, îmi răspunse cumnatul meu bine dispus. Trăim un moment important în viaţa familiei: Ştefan va face peste cîteva minute prima plimbare cu propria lui bicicletă.

Nu ştie, mi-am zis şi ca să mă corzving l-am întrebat, împrumutînd de la el acelaşi ton glumeţ.

— Şi ce faptă specială a făcut fiul tău de merită în felul ăsta sărbătorit, făcîndu-ne pe noi să semnăm în calendarul familiei încă o filă cu roşu?

Răspunsul veni simplu, dar de data asta serios.

— Păi, Ştefan a promovat clasa şi i-am promis că dacă nu rămîne corigent îi cumpăr o bicicletă.

— Da??? şi pentru cîteva clipe am tăcut.

În timpul acesta, fără să observăm, băiatul simţind ce o să urmeze şi-a luat bicicleta şi s-a făcut nevăzut.

În cîteva cuvinte l-am explicat tatălui care este situaţia adevărată. A rămas înmărmurit.

— Nu se poate, mi-a răspuns cînd şi-a revenit. Trebuie să fie o greşeală. Mă duc să văd.

Şi fără să ţie cont de mine a plecat la şcoală. L-am lăsat să se ducă să se convingă singur.

Ştefan, care observase probabil de la distanţă plecarea tatălui său, s-a înapoiat.

— Bine, dar cum ai putut să faci una ca asta? Îţi dai seama? Ai mîntit! Ai înşelat buna credinţă a tatălui tău! Cum ţi-a trecut prin minte aşa ceva?

Băiatul n-a stat mult pe gînduri şi proptindu-se de bicicleta pe care o mînglia din cînd în cînd cu privirea a început să vorbească cu tonul calm al unui om dispus să facă confidenţe:

— Uite, mătuşico, dumitale îţi spun adevărul. Eu, ştii, nu prea învăţ bine, iar tata îmi spunea adeseori: Măi Ştefane, am la birou un coleg, care are un copil de ţi-e mai mare dragul. Are numai 9 şi 10. De ce nu înveţi, măi, şi tu să mă laud şi eu cu tine? Într-o zi, după ce am luat un 4 la istorie, tata mi-a zis: Măi Ştefan, dacă iei şi tu un 9 îţi iau un stilou. Ştia el că eu îmi doresc. Am luat un 9 şi am avut stiloul.

Altă dată mi-a spus: Dacă iei 9 la romînă îţi iau un bilet la meci şi... l-am căpătat; iar tata se lăuda şi el cu notele mele. Apoi m-am învăţat, cum îmi doream ceva îi spuneam: tată îmi iei o curea dacă iau un 8 la geografie? sau: mă duci la teatru dacă iau un 9 la ştiinţele naturale? Îi prinsesem slăbiciunea lui taică-meu şi aşa eram amîndoi mulţumiţi, el că se lăuda cu notele mele, iar eu că aveam ce voiam. De, îi vindeam notele! E drept că nu prea îmi mergea la matematică. Acum mi-am dorit o bicicletă, ştiam că dacă află că sînt corigent nu mi-o ia... eu însă am continuat vechiul sistem, e drept că am mîntit... dar am bicicleta.

— Ei şi acum?

— Acum? o să se supere, o să mă bată... dar rămîn cu bicicleta şi-apoi... cînd i-o trece îi spun: Dacă trec corigenţa ce-mi iei? Şi mai capăt ceva. Vezi, e simplu! Şi rîse încîntat de ingeniozitatea lui.

M-am uitat la el şi fără să vreau mi-am zis: „La asemenea părinţi, asemenea copii".

Lili PLAIU

Aplicaţii la faţa de masă

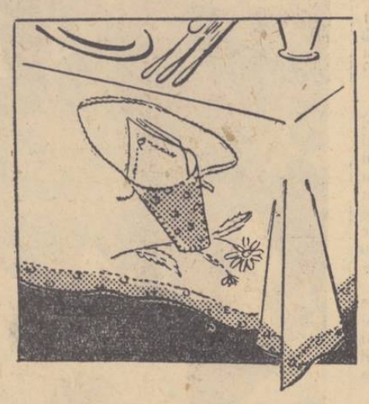

Din diverse resturi de cîrpe putem face feţei de masă o bordură, iar în loc potrivit, tot din astfel de materiale, alcătuim o punguţă în care copilul îşi poate ţine servetul. Ca element decorativ, o broderie la libera fantezie a celui ce o lucrează (o floare, un animal, un vehicul, etc.).

Foarte practic este acest lucru şi pentru mesele din grădină, chioşc, balcon, unde vîntul face de multe ori necazuri gospodinelor.

CURIERUL nostru

LIANA S.—Bucureşti: Am primit desenele dv. de modele, dar fără nici un fel de altă explicaţie, nici măcar la modelele respective. În legătură cu desenele mai sînt şi alte lucruri de discutat şi de aceea vă rugăm să treceţi dv. pe la redacţie.

T. C.—Oraşul Stalin: Propunerea dv. era legată de o dată fixă: 6 iunie. Noi am primit scrisoarea dv. la două zile după această dată. Socotind însă că cele cerute vă pot fi de folos şi în alte împrejurări, atît dv. cît şi altor cititoare, vom realiza propunerea dv. în unul din numerele viitoare.

LORENA W.—Bucureşti: Sîntem şi noi de aceeaşi părere cu dv., soluţia aleasă fiind singura care ar putea rezolva situaţia actuală. În ce priveşte drepturile şi obligaţiile pe care le veţi avea, puteţi consulta „Codul Familiei". Noi nu vă putem da toate lămuririle necesare din cauza lipsei de spaţiu. Eventual trimiteţi-ne adresa şi vi le vom remite prin poştă.

O. V.—Craiova: Pentru dv. este foarte greu să înţelegeţi acum cîteva adevăruri pe care ea vi le-a spus foarte clar. Nu sînt piedici de netrecut, dar dacă ea îşi pune de pe acum asemenea probleme, înseamnă că nu are aceeaşi voinţă ca şi dv. de a le trece. Cînd vă veţi mai linişti, veţi înţelege desigur că e mai bine aşa decît altfel. Nu renunţaţi la scopul pe care vi l-aţi propus: terminarea studiilor.

NINA C: La „carnetele pedagogice" scrise de dv. ne-a plăcut îndeosebi tematica lor. Se vede că scrieţi despre fapte în mijlocul cărora trăiţi. Felul cum sînt tratate faptele respective, mai lasă încă de dorit. Modul de exprimare a ideilor este inegal; cînd prea greoi, cînd prea simplist. De aceea trebuie să mai lucraţi mult asupra manuscriselor, citind în acelaşi timp şi cît mai multă literatură.

EUGENIA I. — Cîmpina: Lămuririle dorite nu vi le putem da noi aici. Spaţiul nu ne permite. Studiaţi Regulamentul cu privire la organizarea învăţămîntului seral şi fără frecvenţă apărut recent în presă iar pentru unele amănunte, adresaţi-vă în scris secretariatului facultăţii respective, Bd. Bălcescu nr. 1 Bucureşti.

D. T.—Timişoara: Ne este greu să vă dăm un sfat, deoarece nu ne-aţi spus nimic despre atitudinea lui. Cum s-a explicat el faţă de dv. cînd aţi aflat acel lucru? Pînă vă lămuriţi exact asupra atitudinii, sentimentelor şi proiectelor lui, cel mai potrivit ar fi să nu întreprindeţi nimic.

R. K. — Tîrgovişte: În general, în asemenea situaţii se ia hotărîrea pe care intenţionaţi s-o luaţi şi dv. Altfel aţi regreta toată viaţa cu gîndul la un ideal neîmplinit. Totuşi, sîntem de părere să nu vă grăbiţi. Întîi rezolvaţi pe cît posibil celelalte probleme practice, pentru a nu depinde de nimeni şi apoi puteţi trece la înfăptuirea dorinţei amîndorura.

LENŢA STAMATE: Ne bucurăm şi noi de progresele făcute de dv. la cursul de croitorie organizat de comitetul orăşenesc al femeilor şi vă urăm succes pe mai departe. Ne surprinde de ce nu l-a încîntat prea mult pe soţul dv. acest lucru. Credem însă că îşi va schimba părerea cînd va vedea că lucratul lenjeriei casei sau a lui personal, va costa mult mai puţini bani decît pînă acum. Atunci desigur că nu va mai avea „obiecţii".

RITA IONESCU: Fotografia pe care aţi văzut-o în pagina noastră, am primit-o din R. Cehoslovacă. Pînă în prezent nu am aflat de existenţa unor cursuri de bucătărie pentru bărbaţi, la noi în ţară. Cînd vom afla ceva vă vom da imediat de veste. Pînă atunci socotim scrisoarea dv. ca o propunere. Probabil că tot femeile trebuie să se ocupe de traducerea ei în viaţă.

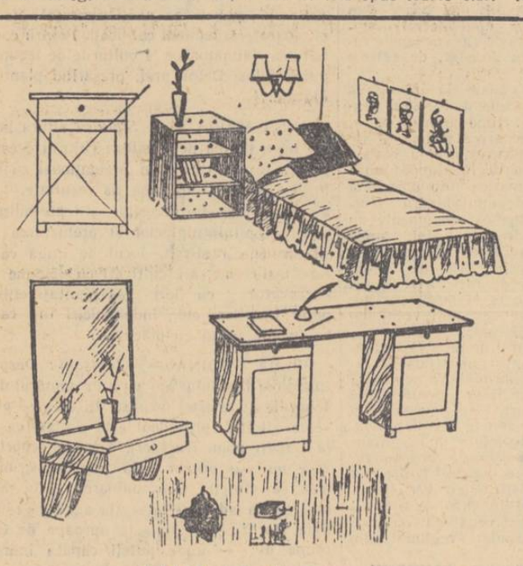

Util şi frumos

Un dulăpior vechi se transformă uşor într-o noptieră drăguţă. Partea de sus (cu sertarul) se taie jos şi se prinde bine sub o oglindă cu nişte console fie metalice, fie tot din lemn (vopsit sau eventual ars) realizîndu-se astfel o mică dar utilă toaletă. La partea cu sertare, se scot picioarele ca să fie mai joasă şi folosindu-se cuie albastre de tapiţerie şi material cu volănaşele la fel cu cel al studioului, putem face singuri o frumoasă şi practică noptieră.

Dacă însă avem două dulăpioare la fel ne putem face un mic dar foarte bun birou unindu-le — cum se vede în schiţă — prin termediul unei planşe şi al unor şuruburi lungi.

COLŢUL cosmeticianei

MARIANA POPESCU — *Bucureşti:* Folosiţi pentru regiunea din jurul ochilor următoarea cremă: lanolină 30 gr., unt de cacao 15 gr., ulei de arachide 30 gr., apă boraxată 30 gr., vitamina A uleioasă 5 cm³. Pentru a odihni ochii şi a descongestiona pleoapele faceţi seara comprese cu o infuzie tare de ceai, răcită.

Faţa trebuie spălată de 2 ori pe zi cu apă caldă şi săpun, apoi clătită cu apă rece. O dată pe zi, de preferinţă seara, o veţi şterge cu următoarea loţiune: alcool (de 80°) 100 gr., acid salicilic 1 gr., camfor 1 gr., acid boric 1 gr., tinctura benzoe 1 gr. În fiecare săptămînă faceţi feţei o baie de aburi şi curăţaţi apoi punctele negre. Dezinfectaţi cu alcool şi aplicaţi timp de 20—30 de minute o mască de iaurt.

ILEANA — *Arad:* Întrebarea dv. şi-a găsit răspuns în articolul apărut în revista noastră nr. 84 din 16 mai a.c.

SILVIA — *Oraşul Stalin:* În cazul dv. folosirea săpunului este contra-indicată. Folosiţi zilnic apa fiartă în prealabil şi răcită. Încercaţi următoarea cremă: ceară de albine 15 gr., unt de cacao 10 gr., ulei de parafină pentru uz intern 40 gr., apă distilată 10 gr. Ridurile odată apărute nu mai pot fi făcute să dispară, ele se pot cel mult atenua.

Pentru cealaltă chestiune care vă interesează, vă rog să-mi trimiteţi adresa dv., spre a vă putea răspunde prin poştă.

LILI — *Piteşti:* Desigur că este bine să întrebuinţaţi o cremă. Formula indicată cititoarei Silvia — Oraşul Stalin, vi se potriveşte şi dv.

GEMMA BOLDUR: Acolo unde există un început de dilatare a porilor veţi folosi apa călduţă şi săpunul, precum şi loţiunea: alcool (de 70°) 100 gr., camfor 1 gr., acid salicilic 0,50 gr., tinctură benzoe 1 gr. Întrebuinţaţi o cremă avînd următoarea compoziţie: ceară de albine 10 gr., unt de cacao 10 gr., lanolină 20 gr., ulei de parafină pentru uz intern 60 gr., tinctura benzoe 1 gr. Seara defardaţi obrazul cu lapte de lanolină şi apoi clătiţi-l cu apă rece. Dacă aveţi zeamă de castraveţi o puteţi folosi în locul apei.

ALIDA P. — *Bucureşti:* Consultaţi un medic deoarece aveţi o proastă circulaţie a sîngelui. Ţinînd seama de conformaţia picioarelor dv., sînt de părere că nu trebuie să purtaţi rochii prea scurte.

N. R. — *Piatra Neamţ:* Crema care vă interesează are următoarea formulă: cold-crem 30 gr., camfor 1 gr., acid salicilic 0,50 gr., hidrochinon 1 gr. De asemenea, ar fi bine să folosiţi sucul de castraveţi cu care veţi şterge obrazul de două ori pe zi, dimineaţa şi seara. Pe cît posibil, feriţi faţa de soare care provoacă roaparitia imediată a pistruilor.

Sanda NOREANU

Combinaţii practice

Prima întrebare pe care şi-o pune o femeie la începutul unui sezon, şi mai ales al sezonului de vară, este: cum să se îmbrace cît mai frumos şi variat. Cu puţină pricepere în alegerea materialelor şi puţină fantezie, se poate realiza o gamă întreaga de combinaţii care să permită varietatea aspectului îmbrăcămintii noastre.

Dăm aici trei rochii din două piese cu linii diferite care, datorită coloritul materialelor dinainte bine alese şi care se pot combina frumos între ele, precum şi a modelelor lor, permit schimbarea pieselor între ele.

Materialele ce le propunem sînt: olandina, în sau pichet bleumarin; în sau pichet alb cu o centură roşie; pichet, stamba sau olandina în dungi albe cu albastru sau bleumarin.

1) Rochie din două piese (în albastru) cu gulerul degajat la git. O floare din pichet alb prinsă pe gulerul lat completează frumos acest model. Fusta evazată.

1. a — Bluză albastră — fustă în cute duble din dungi albe cu albastru.

1. b — Bluză albastră — fustă albă cu linia îngustă.

2) Rochie din pichet sau în alb, compusă din fustă şi bluză; are în talie un cordon lat fronsat, din poplin roşu.

La git un nasture mare din sidef.

2. a — Bluză albă — cordon roşu — fustă evazată albastră.

2. b — Bluză albă — cordon roşu — fustă în cute, dungi albe cu albastru.

3) Rochie din olandină, pichet sau stambă în dungi albe cu albastru. Bluza cu croială dreaptă are garnitura de dungi adunate la git şi cordon. Fusta largă în cute duble.

3. a — Bluză în dungi cu fustă evazată albastră.

3. b — Bluză în dungi cu fustă îngustă albă.

Desene de Ruia SOLOMONICA

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

15—21 IUNIE 1959

— Ciorbă de dovlecei; sarmale de brînză în foi de viţă; căpşuni cu cremă.

— Ochiuri cu mămăliguţă; gulii umplute; compot

— Varză nouă, cu tăieţei; salată cu salată; cireşe.

— Supă de spanac; friptură de vacă, cu sos de vin; plăcintă cu vişine.

— Salată de aterini cu mărar şi ceapă verde; budincă de ficat; spumă de albuş cu căpşuni.

— Papanaşi cu smîntînă, la cuptor; stufat de miel; tartă cu fructe.

— Mazăre cu friganele; friptură la grătar, cu cartofi noi; căpşuni cu orez.

Printre fructele de primăvară, căpşunile ţin loc de frunte, pentru gustul lor fin şi aroma plăcută. Fiindcă vremea lor trece repede, vom căuta să ne bucurăm cît mai des de aceste fructe răcoritoare, bogate în substanţe minerale şi tot atît de gustoase mîncate crude, cît şi preparate. Pe lîngă obişnuitele tarte şi creme, pe lîngă dulceaţă, marmeladă şi sirop, se pot face numeroase dulciuri, plăcute şi uşor de pregătit.

Căpşuni cu orez

Se fierbe o ceaşcă de orez, ales şi spălat, cu două ceşti de apă şi o bucată de coajă de lămîie. Cînd orezul este fiert, dar a rămas fir de fir, se scurge bine de apă. Se adaugă un praf de sare, o linguriţă de zeamă de lămîie şi se îndulceşte cu puţin zahăr.

Între timp se spală ½ kg de căpşuni şi se îndepărtează codiţele. Separat se fierbe o ceaşcă de zahăr cu ½ ceaşcă de apă şi cîteva căpşuni zdrobite, pînă se face un sirop destul de legat. Se lasă să se răcorească. Se aşază într-o compotieră alternînd, un strat de orez, un strat de căpşuni şi aşa mai departe. Deasupra se pun cîteva căpşuni frumoase şi peste ele se toarnă siropul de zahăr, răcorit.

Dulceaţă de căpşuni

(Reţetă din Ardeal)

1 kg. căpşuni, 1 kg zahăr, ½ linguriţă sare de lămîie pisată. Se aleg căpşuni mijlocii, frumoase şi proaspete, avînd şi codiţele. Se spală cîte puţine odată, în apă multă. Se pun pe o sită, să se scurgă, apoi se îndepărtează codiţele, punînd fructele pe o farfurie direct pe cîntar. Se pune într-un căzănel smălţuit, un strat de zahăr, unul de fructe, peste care se presară un praf de sare de lămîie. Se continuă aşa pînă se pun toate fructele şi tot zaharul, ultimul rînd fiind de zahăr. Să nu se uite sarea de lămîie, deoarece aceasta întăreşte fructele şi le păstrează culoarea. Se lasă astfel o jumătate de zi, pînă încep fructele să lase zeamă. Se pun la fiert întîi la foc mic, apoi pe foc mai iute, 15 minute, în care timp nu se amestecă cu lingura, ci numai se scutură vasul. Se iau de pe foc şi se lasă pînă a doua zi cînd se fierbe dulceaţa din nou 10 minute. După ce se răceşte, se pune în borcane, care se leagă cu hîrtie pergament şi se fierb 15 minute într-un vas cu apă.

La fel se pot face dulceţile de zmeură, cireşe şi vişine, caise şi prune coapte. Atragem atenţia că nu trebuie fierte mai mult de 1 kg. de fructe odată, ca să nu fie strivite de zahăr. Deasemenea, căzănelul trebuie să fie smălţuit ca să nu cocleaască stînd de pe o zi pe alta.

Pata de rugină

O pată de rugină sau de cerneală (fie chiar şi de tuşieră) se scoate în felul următor: într-o lingură de supă plină cu apă punem un vîrf de cuţit de sare de lămîie şi o ţinem peste flacăra unei luminări. Cînd c'ocoteşte, înmuiem în ea — uşor — obiectul pătat şi ţinîndu-l aşa vom observa cum pata se dizolvă şi trece în apa din lingură. Dacă aceasta s-a colorat tare schimbăm soluţia şi repetăm operaţia pînă la curăţirea totală. Operaţia dă rezultate bune chiar şi la nylon şi tergal.

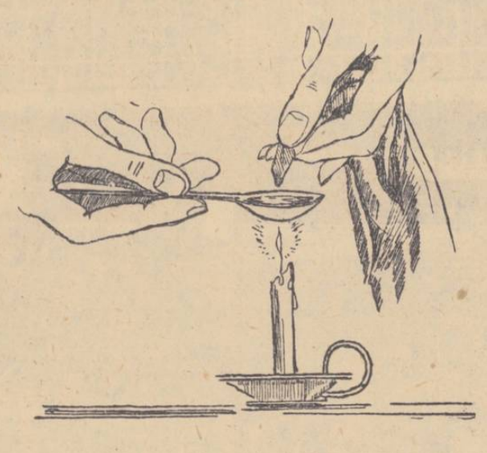

Practic

Întreţinerea mingilor din piele

Timpul frumos va fi folosit, fără îndoială, de copiii noştri — mari sau mici — pentru practicarea sporturilor cu mingea. Puteţi şi dumneavoastră să le fiţi într-un anumit fel într-ajutor, învăţîndu-i să-şi îngrijească mingile. Trebuie ştiut că mingile din piele, fie că sînt destinate jocului cu piciorul (fotbal, rugbi), sau cu mîna (volei, handbal, baschet) necesită o întreţinere identică, pe care v-o recomandăm în rîndurile următoare:

După fiecare joc, mingile se vor curăţa bine de praf, se vor şterge cu o cîrpă uşor umezită, urmînd ca apoi să fie unse cu următoarea compoziţie: 14 părţi ceară, 12 părţi parafină, 20 părţi ulei de vaselină, 54 părţi esenţă de terebentină sau înlocuitori ca tetralină, decalină.

Se amestecă întîi uleiul de vaselină cu esenţa de terebentină, apoi se adaugă ceara şi parafina. Uleiul de vaselină este cel care are rolul de a face pielea mai suplă şi mai rezistentă la apă, respectiv să îmbunătăţească acele calităţi ale pieilor speciale, din care sînt confecţionate mingile. În acelaşi timp trebuie avut grijă ca ceara să fie albă, fiindcă altfel grăsimile au o influenţă negativă asupra luciului, stricînd estetica mingii. Acest indiciu ne va determina oarecum perioada de ungere, în aşa fel ca să păstrăm un echilibru între necesitatea de a menţine supleţea şi impermiabilitatea pielii precum şi luciul.

Pentru o minge obişnuită, tip senior, trebuie socotit că la fiecare uns sînt necesare cca 30-50 grame de soluţie. Dacă s-a jucat pe timp ploios şi mingile sînt ude şi murdare de noroi, e'e se vor curăţa în prealabil cu o cîrpă uscată, iar după şvintare — fără ca pielea să fie complet uscată — se va proceda la aplicarea unguentului de mai sus.

Atunci cînd vrem să păstrăm mingile pentru o perioadă mai îndelungată fără să fie folosite (2,3 săptămîni) este bine să fie desumflate şi învelite în hîrtie de ambalat şi puse la păstrare într-un loc suficient de aerisit, cu temperatura între 17-20°C şi ferit de umezeală. Am mai adăuga o recomandare valabilă pentru cluburile sportive. Dacă sînt două sau mai multe mingi, niciodată să nu fie puse la păstrare lipite fără hîrtie de ambalaj între ele, căci riscăm să se ardă aţa de cusut şi să se deşire în timpul jocului.

GALALITUL

Cuvîntul galalit înseamnă în limba elină piatră de lapte.

Noţiunea este într-adevăr exactă, întrucît fabricarea galalitului se face, plecînd de la lapte, prin extragerea cazeinei conţinute de acesta. Cazeina, la rîndul ei, se dizolvă în diferite soluţii chimice, iar lichidul viscos obţinut, se evaporă, se presează şi se inobilează, în sensul că se tratează spre a deveni impermiabil şi rezistent. Aceste două caracteristici trebuie reţinute, fiindcă ele sînt acelea care fac din produsul astfel rezultat — galalitul — o materie primă ideală pentru fabricarea a diferite accesorii de îmbrăcăminte, printre care, în primul rînd, nasturii.

Multă lume consideră încă, pe nedrept, nasturii din galalit, ca un înlocuitor de valoare redusă a materiilor prime naturale, ca, de pildă, nucile de corozzo sau coarnele de animale. Această presupunere nu mai este astăzi cu nimic întemeiată. La nivelul tehnicii actuale se pot realiza din galalit produse care să imite întru totul materialele de mai sus, aşa cum izbuteşte să facă celuloidul, faţă de care prezintă, însă, marele avantaj că nu este inflamabil.

La noi în ţară, producţia de nasturi de galalit a crescut şi s-a îmbunătăţit continuu, după 1948, ajungîndu-se în acest an să se fabrice, din acest material, aproximativ 35% din producţia totală de nasturi. Colecţia de nasturi pe 1959 prevede nu mai puţin de 60 de nuanţe de culori, în tonuri care se potrivesc întru totul cartelei de culori a materialelor textile. În ceea ce priveşte formatul, acesta are o diversitate şi mai mare, începînd de la nasturii obişnuiţi de pantaloni, trecînd la cei exteriori pentru costume în diametru între 22 şi 54 mm, pînă la artisticele forme încrustate ale nasturilor de ornament. Subliniem că din punct de vedere al structurii sale, galalitul este foarte indicat pentru nasturii mai graşi, cum sînt cei de ornament. În felul acesta avem la dispoziţie un sortiment bogat şi de efect artistic, la un preţ cu mult mai convenabil decît nasturii din materiile prime naturale.

În aceiaşi culoare ca şi nasturii ae ornament, colecţiile sînt întregite şi cu catarame — gen paftale, — asigurîndu-se astfel o asortare armonioasă a acestor accesorii.

Medicul vă sfătuieşte

CONSTANTINESCU LUCIA — Cluj: Datele pe care ni le comunicaţi nu sînt suficiente pentru a vă putea prescrie un tratament. Vă rugăm să reveniţi cu o scrisoare mai detaliată asupra simptomelor bolii dv.

C.X. — Iaşi: Socotesc că frămîntarea dv. e cu totul inutilă. Pentru că ne-aţi cerut deplină sinceritate, vă putem spune fără înconjur că aceste preocupări nu sînt demne de un om atît de instruit ca dv. Fără nici o raţiune vă plîngeţi de o seamă de fenomene de care nici nu v-aţi convins că ar exista în mod real. Trecutul de care ne vorbiţi nu are absolut nici o însemnătate. El nu a avut şi nu a putut să aibă nici un fel de repercusiuni asupra sănătăţii dv. Vă puteţi urma cu toată liniştea drumul pe care aţi pornit în viaţă şi să întemeiaţi o familie pe deplin sănătoasă.

M.S.C. — Regiunea Piteşti: Hotărîrea pe care aţi luat-o este lăudabilă. Socotim că este bine dacă vă veţi căli şi organismul şi în această privinţă vă atragem atenţia şi asupra faptului că e bine să nu neglijaţi gimnastica, duşurile, plimbările în aer liber. Socotim că este momentul să desfăşuraţi o viaţă normală din toate punctele de vedere.

M.C.N.C. Deşi nu putem vorbi la dv. de o boală, totuşi socotim că ar fi bine să ţineţi seama de cîteva lucruri. În primul rînd, ar fi bine dacă aţi reuşi să întemeiaţi un cămin cu cea despre care ne scrieţi. În al doilea rînd, dacă veţi face un tratament în aceste condiţii, cu vitamine şi tonifiante, de pildă Viplex şi Tonic Cif şi veţi păstra un regim alimentar din care să nu lipsească pastele făinoase, dulciurile şi grăsimile şi vă veţi preocupa şi de călirea organismului, veţi reuşi să înlăturaţi toate neajunsurile pe care le aveţi.

RADU PRUTEANU — Tg. Ocna. Poate că sfatul nostru nu vine cu întîrziere, deşi a trecut timp îndelungat pînă ce am putut face loc în rubrică unui răspuns şi pentru dv. **(Cu acest prilej atragem încă odată atenţia cititorilor că vor primi răspunsuri mai prompte dacă indică adresa lor exactă).**

În legătură cu copilul dv. se degajă două lucruri de care trebuie să ţinem seama. În primul rînd trebuie combătută constipaţia. Acest lucru este obligatoriu, chiar dacă cere un tratament zilnic şi un regim corespunzător. A doua problemă ni se pare mai importantă. Dacă descrierea dv. este corectă, mai mult ca probabil copilul suferă şi de un prolaps anal. La vîrsta lui aceasta nu constituie o problemă gravă. În orice caz, consultarea unui specialist chirurg este obligatorie. În cazul în care diagnosticul se confirmă, vă sfătuim să operaţi cît mai repede copilul. Operaţia este uşoară şi copilul va scăpa repede de această suferinţă.

M. M. — Cluj: Vă puteţi spăla părul în fiecare săptămînă fără nici o grijă. Spălatul părului nu numai că nu dăunează, ci dimpotrivă foloseşte. În legătură cu debilitatea de care vă plîngeţi, vă recomandăm zilnic cîte o fiolă de stricnină a 4 mg. subcutanat timp de 10 zile. În aceeaşi perioadă veţi mai lua Hexafosfat — 8 comprimate pe zi, un sirop tonic şi polivitamine, de pildă Viplex. După 10 zile veţi face o pauză de aceeaşi durată şi veţi repeta tratamentul.

IFRIM TROTUŞANU — Bacău: Regimul alimentar pe care-l urmaţi este cît se poate de corect. Nu am avea nimic de adăugat la cele ce v-au fost recomandate de medic. Singurul lucru ce-ar mai trebui făcut ar fi un control periodic la medicul specialist.

M.S.S. — Bucureşti: Tratamentul indicat copilului dv. este corect. S-ar mai putea adăuga raze ultra violete, 15—20 şedinţe făcute progresiv, aşa fel încît să se înceapă cu 5 minute şi să ajungă la 20 de minute. Soarele din primele ore ale dimineţii, ca şi staţionarea prelungită în aer liber, e potrivită. Recomandăm copilului o cură heliomarină.

MIRKO Ş. — Oraşul Stalin: După cum singur o constataţi, totul e pe cale să reintre în normal. Nu aveţi nici un motiv de îngrijorare. Noile condiţii de viaţă pe care intenţionaţi să vi le creaţi, vă vor ajuta şi mai mult să treceţi peste greutăţile de care vă temeaţi.

Dr. E. ALBU

Abajur cu umbre

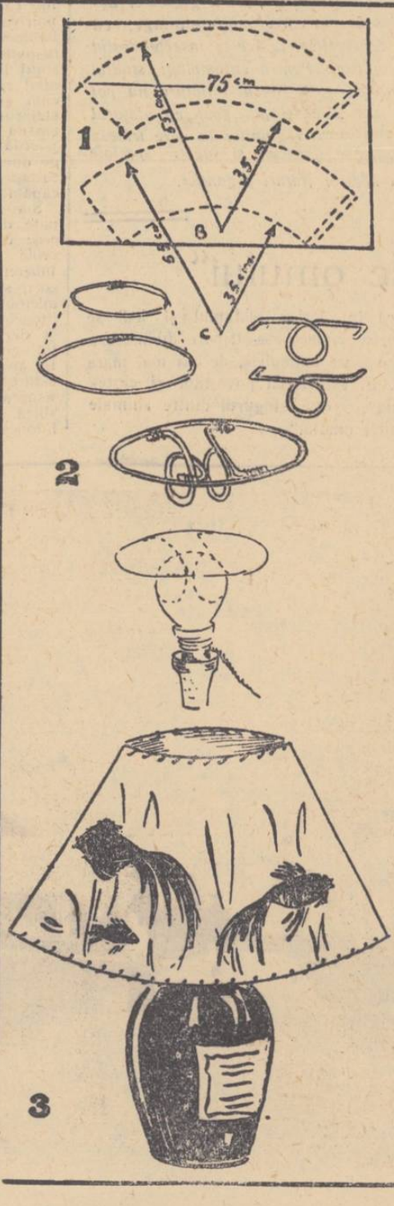

Cu puţină îndemînare şi folosind unele materiale rămase prin casă putem face o lampă cu abajur. Pentru aceasta ne trebuie o bucată de hîrtie mai tare sau, dacă vreţi, un carton mai moale, cîteva petice mici din foită sau din mătase colorată, puţină sîrmă maleabilă şi un şiesnic vechi — nu importă dacă e din alamă, din fier forjat, lemn ciopîit sau strunguit, porţelan.

Tăiem două abajururi din cartonul subţire sau din hîrtia groasă pe care o avem, a căror formă desfăşurată se vede în schiţa noastră Nr. 1. Materialul mai bun, cartonul mai lucios, cel de o culoare mai vie sau mai plăcută etc. îl rezervăm pentru partea de dinafară, mai vizibilă, a abajurului. Respectînd dimensiunile date în schiţa Nr. 1 tragem liniile curbe cu ajutorul unui compas mare.

Operaţia următoare: suprapunem foile astfel croite şi copiem, pe faţa cea mai puţin frumoasă, cu ajutorul unei foi de indigo, cîteva figuri de păsări, peşti exotici, flori sau alte asemenea figuri pe care le putem lua din vreo revistă ilustrată sau din cărţi de artă decorativă.

Pe golurile rămase în urma decupării figurilor lipim petice de foiţă sau mătase colorată care, de la sine înţeles, trebuie să depăşească figurile, şi anume pe faţa interioară a hîrtiei sau cartonului mai bun, apoi coasem, cum se vede în figura 3, cele două abajururi unul de altul. Rostul celor două hîrtii sau cartoane suprapuse este deci ca nici pe dinafară, nici pe dinăuntru, să nu se vadă marginile peticelor colorate lipite peste figuri.

Îndoim apoi acest dublu abajur în forma cuvenită. Îndoirea şi legarea sîrmelor cu ajutorul cărora se fixează abajurul deasupra becului reiese din desenele de la Nr. 2.

Pentru fixarea suportului beculul electric trebuie să ne adresăm unui electrician.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

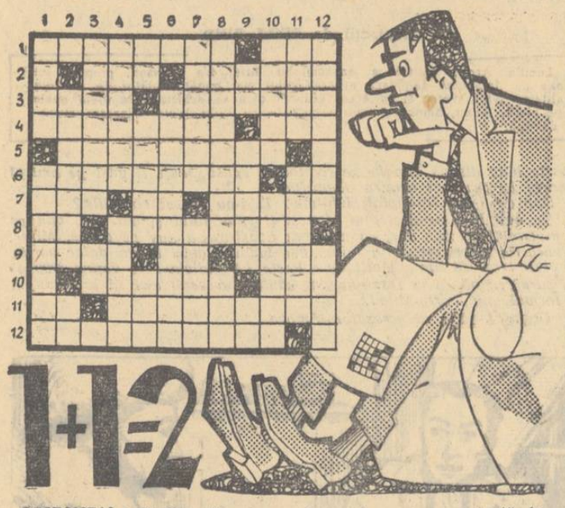

1+1=2

ORIZONTAL: 1) Operații... — ...Care te ajută să ieși cu fața curată 2) Nu e bun. — Într-un cuvînt, a costat! 3) Iman — Bat drumurile 4) Căzut din cer — Domnesc 5) Pusă la zid 6) Trasă pe sfoară — Intră în casă 7) Alune — Calc pe coadă — Bine crescut 8) Iuni — Cunoscută solistă la concertul nr. 5 pentru pian și orchestră de Beethoven 9) Prefix optim — Cota parte — Localitate colorată 10) A ridica! — Aceea din palate 11) Îmi dă mîna — Vine de la țară (pl.) 12) Necesară la vînătoarea de lei.

VERTICAL: 1) Necesar la vînătoarea cu șoimi! — Înmulțit cu 436 2) Are toate calitățile unui metal. — Le are toată lumea 3) Acolo unde are loc premiera „Erupției" (pl.)... — Stau în stal la mijloc. 4) Vorbesc mai multe limbi — Optime 5) Dumneata personal — A nu merge pe un drum bun — Unul din cele două localuri ale Barbarei 6) Grup de atleți 7) Galbenă la față — Redă 8) Copii — Fată din Banat 9) Timp în dans — A face sateliți pămîntului — Și la Paris, și la București 10) Dată pe față — Are... state (pl.) 11) Pasată pe extreme—Le bate vîntul 12) Așa cum era sabia lui Damocles (masc.) — Băiatul lui Manasse.

Radu STROE

Afișul teatral (6,7,2,5,2,5)

Stan N. Multu
Slugă la doi stăpîni

Să fie vorba de un nou traducător al binecunoscutei comedii a lui Goldoni?

Nicidecum. E numai reflexul anagramatic al unei piese de Bertolt Brecht, în premieră pe scena bucureșteană!

Prin anagramarea afișului (cifrele din paranteză arată numărul literelor fiecărui cuvînt) veți ghici despre ce spectacol este vorba.

Rodica DĂNULESCU

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

PLOAIE

ORIZONTAL: Averse — Asud — Ripe — Repezi — Inundă — Anim — Strop — Tri — I. — T. — Av — Nainte — Ot — Apare — O — Furtuna — Lac — Ano — T — Nouri — Negura — Șanț — Torent — Tai — Șez — Dudăt — T.

PENTRU O VIAȚĂ ÎMBELȘUGATĂ

ORIZONTAL: Calificate — C. — Acetonă — Ulei — Lumină — Inalt — Imn — Țiclent — Tu — Vană — L — Ba — Alaf — Tub — Fel — Țap — Decorări — Etapă — Ir — Gam — O — Difuzoare — Tra — Rece — Ren — R — Clar — Stă — T — Arie — Artistă — Industrie — Ar.

FRUCTE

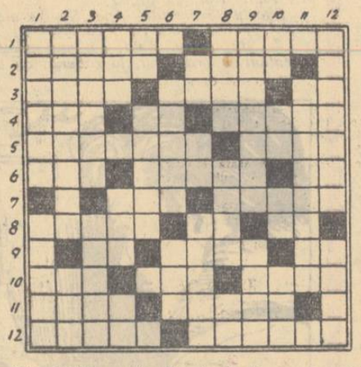

ORIZONTAL: 1) Poet contemporan, autorul volumului de versuri: „Mărul de lîngă drum" — Piersic ce se găsește în „La mere"; 2) A scris „Pămîntul fructelor de aur" — Ca merele! 3) Rîu în Pirinei — Dă-mi para înapoi — Două din vișin! 4) Fata din ananas — Înainte de masă — Basmul cu „Făt-Frumos și merele de aur"; 5) Contravine legilor — Arbust rășinos; 6) Caise tomnatice — A scoate din pepeni — Ieșit! 7) Dumnealor din corcodele — Oferită lui Paris în schimbul unui măr; 8) Cireșar — Pronume din curmală — O jumătate de pară; 9) 12 luni într-un banan — Arbore exotic din Filipine — În tei 10) Fruct — Pom ale cărui fructe se potrivesc în... perete — Para în Brazilia; 11) A stîrnit discordia cu ajutorul unui măr — Suc de mere; 12) Cuptor care coace... fructele — „Țara dintre... și portocali", volum de V. Kernbach.

VERTICAL: 1) Furnizori de fructe pentru... radiofoniști — Autorul volumului „Fructe în mai"; 2) Mare poet romîn, a scris poezia „Femeia?... măr de ceartă" — Oraș mexican; 3) Referitoare la flotă — Nume rusesc; 4) Zile la romani — Unu la Berlin — Sere! 5) Diftong — Jonglează cu trei mere; 6) Migdalele lui Topîrceanu — Localitate în Africa de sud; 7) În corcoduși — ...Și în portocali — Taxă (od); 8) Celebru pentru un măr din gît — ...iar ăsta pentru un măr pe cap — Altă jumătate de pară; 9) De primă importanță — Fabulist grec; 10) Titan — Subit — Interjecție — Teba la vechii egipteni; 11) Vișine îmbătate; 12) Între blondă și brunetă — Cutie.

Ing. Victor FERU

POVESTEA DRAGOSTEI

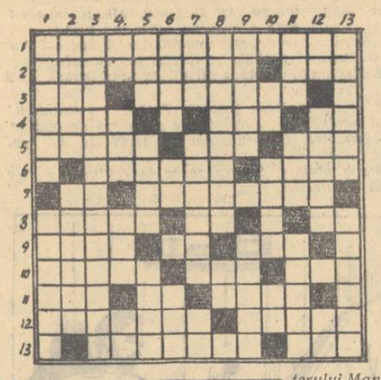

ORIZONTAL: *1) Piesă de Maria Banuș 2) „Și... ta-oh, spune, spune / Cu ce s-asemăn dulceaacea minune" (M. Eminescu) — Vînt mitologic 3) Poezia pe care o compune Horațiu îndrăgostit de Getta, în piesa „Fîntîna Blanduziei" de V. Alecsandri — Îndrăgostiții cînd sînt certați 4) Asociație politică sau culturală — Morfeu indigen — Poftim, amical 5) A încreți părul cu fierul (reg) — Iubita soție a meșterului Manole — „...Iuan", operă de Mozart, în care eroul mărturisește 1.000 de iubiri 6) Fluiera — Personaj feminin din piesa „Rețeta fericirii" de Aurel Baranga 7) Extremele unui „gust" — Autorul melodiilor „Mai spune-mi odată te iubesc", „Te iubesc, draga mea"... etc. 8) Frumoasa care s-a îndrăgostit de Paris — Para! — Dar 9) De culoarea șinghelui — Aur — Fluierul lui Pan și al lui... Fănică Luca 10),... muma soldatului", poem de scriitorul rus N. A. Nekrasov, în care autorul zugrăvește dragostea și durerea unei mame pentru unicul ei fiu — Un „T" de lemn — Subjugat de pasiune (fig.) 11) Exclamație de regret, mirare etc. — Iubire la sfîrșit! — „...iubiri", volum de Letiția Papu 12) „Iubito, de departe-ți scriu / Și-ți cer... c-am plecat / Fără să-ți las nici un cuvînt / Deși eram îndurerat" (romanță) — În primăvara vieții 13) A inspirat atîta dragoste lui Pericles, soțul ei, încît acesta a plîns în fața judecătorilor ei, pentru a-i obține achitarea — Pe cadranul unui ceas.*

VERTICAL: *1) Eroina unei opere de Wagner, iubita lui Tristan — Privitor la dragoste, care cîntă sau exprimă dragostea 2) Iubitul Leliei, din opera „Pescuitorii de perle" de Bizet — Onoare 3) Volum de versuri de Alexandru Andrițoiu, (3 cuv.) 4) În mijloc de drum! — Avantaj — La nuntă — Tese! 5) Fir — Eroina unei opere de Verdi, iubita lui Radames — Harap fără cap! 6) Muzică... fără melodie — O idee la sfîrșit! — Virstă... pentru pămînt 7) „O... să fi fost amici, / Să ne iubim cu dor, / S-ascult de glasul gurii mici / O... și să mor" (M. Eminescu) — Poteraș — Dese la mijloc! 8) Concert de seară sub ferestrele iubitei — Iubita lui 9) „Iubind în...", sonet de M. Eminescu — Încununarea dragostei 10) Sfîrșit de dragoste! — Miralena, iubita lui Făt-Frumos din piesa „Cocoșul negru" de V. Eftimiu — Cămăși țărănești 11) „Amîndoi vom merge-n lume / Rătăciți și singurei / Ne-om culca lîngă izvorul / Ce răsare de sub..." (M. Eminescu) — Tînărul inginer îndrăgostit de Ina, din piesa „Rețeta fericirii" de Aurel Baranga — Personaj feminin din piesa „Citadela sfărîmată" de Horia Lovinescu, dezamăgită în dragostea ei 12) Nimfă îndrăgită de Jupiter (mit.) — „O strîns-îmbrățișare / Vis dureros de foc / Și-apoi să plec în lume / Copil fără-de..." (M. Eminescu) — Împunge 13) Iubita lui Făt-Frumos, din basmele noastre populare — Dragoste!*

D. BARTOLOMEU

Filatelie

Un original sistem de colecționare a mărcilor poștale

Colecționarii de timbre poștale, folosesc de obicei un sistem clasic de etalare a mărcilor în albume pe serii, țări etc.

Filatelistul bucureștean ing. Const. Cîmpeanu este cutorul unui original sistem de colecționare a timbrelor, pe care vi-l înfățișăm acum. Acest mijloc nou constă din etalarea seriilor de mărci într-un cadru, o planșă de fond executată artistic, în tema seriei de mărci respective.

Fondul pe care se aplică mărcile se execută prin decuparea mai multor feluri de hîrtii colorate diferit, lipite pe rînd, unele peste altele.

Straturile de hîrtii, lipite unele peste altele și decupate pe rînd, ale fondului, pot fi de la 2 la 10—14 suprapuneri în raport cu forma, tema propusă, îmbinarea culorilor și priceperea colecționarului.

În clișeele de mai jos sînt redate în mărime redusă și în culoare uni, trei din cele peste 300 planșe ale colecționarului C. Cîmpeanu, care dau o minimă idee despre acest sistem de etalare a mărcilor, fără a ne putea face o imagine exactă, lipsind redarea coloritului, reliefului, finețiî de execuție.

Poșta rebus

MARIA NUȚA — *București:* Nu ne-ați trimis definițiile.

M. IORDAN — *București:* Prea multe puncte negre. Mai încercați.

C. IONESCU — *București:* Au nevoie de mici retușuri pentru a fi publicabile. Vă rugăm să treceți pe la redacție.

PAUL GHEORGHIESCU — *Roman:* Am mai spus de nenumărate ori în cadrul acestei rubrici: Nu publicăm aritmogrife.

GH. ȘTOENESCU — *București:* V-am ruga să treceți într-una din zile pe la redacție.

RIK AUERBACH

— Dv. de unde știți care e iepure și care urs?
— Vai, dar fiecare are factura lui pe care scrie clar...

V. CRIVĂȚ

UNDEVA IN AMERICA

— Avea negrele și a îndrăznit să-mi propună egalitate!...

GH. CHIRIAC

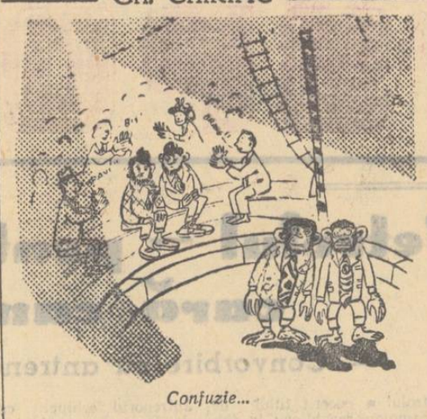

Confuzie...

AL. CLENCIU

FIUL INOVATORULUI — Știi, mămico, nu mergea dușul și...

A. PAVEN

— Este o situație intolerabilă! N-am plătit de șase luni ratele și n-au venit încă să-mi ridice televizorul...

HORIA ȘERBĂNESCU

MĂCELARUL ACASĂ

— Asta-i mîncare?!? Numai oase!...

B. ARTIN

— De ce l-ai bătut pe Gigel, că-i mai mic ca tine...
— Păi, eu zic ceva cînd mă bați d-ta?

MATTY ASLAN

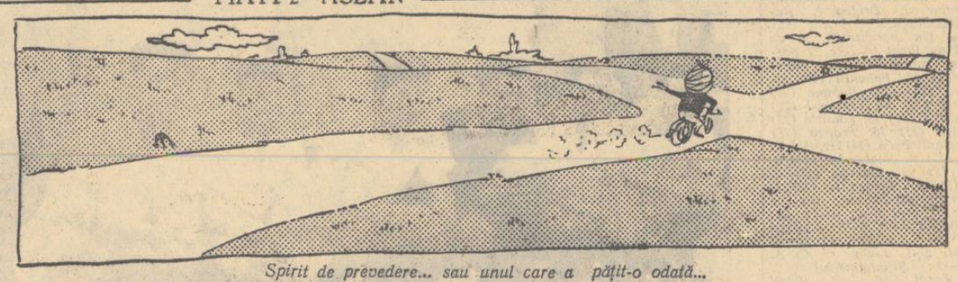

Spirit de prevedere... sau unul care a pățit-o odată...

C. FLORIAN

— Ați fost la mare cu soția?
— Nu, singur!

PAVEL ILIEȘ

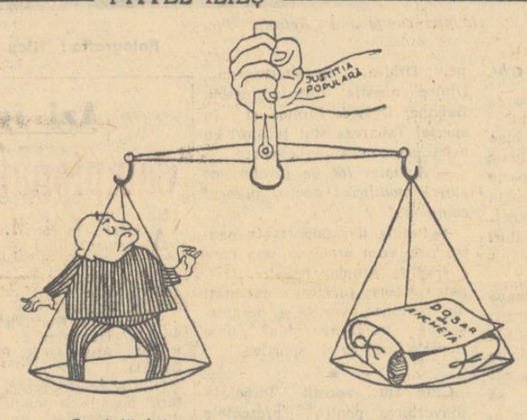

— O viață întreagă am vîndut cu lipsă la cîntar și acum, poftim... sînt cîntărit exact!...

V. VASILIU

„Proiecte" de etichete pentru cutiile de chibrituri

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

În loc de poșta redacției

În corespondența care ne-a sosit în ultima vreme la redacție am găsit mai multe probleme compuse de cititorii noștri. Unele erau desenate pe diagrame, altele notate cu cifre și litere (oricît ne-am străduit n-am reușit să descifrăm una, pe cea trimisă de Kiss Tiberiu din București). Ceea ce ni s-a părut deosebit de îmbucurător este faptul că majoritatea autorilor acestor probleme sînt începători în problemistică, șahiști care vin să se alăture actualilor compozitori din păcate încă puțini la număr.

Examinînd problemele trimise am constatat însă că unii dintre autori nu cunosc încă o seamă de reguli importante în ceea ce privește compoziția șahistă.

O astfel de regulă este bunăoară aceea că într-o problemă nu trebuie să existe piese de prisos, poziția respectivă trebuind să fie creată cu maximum de economie. Problema trimisă de elevul Noica Nicolae din Roșiorii de Vede are cel puțin patru piese de prisos — între care două ture care pot fi scoase de pe tablă fără ca să schimbe desfășurarea soluției.

O problemă nu are voie să aibe duble soluții, adică în poziția respectivă la fiecare apărare a negrului, matul trebuie să fie dat numai prin mutarea unei anumite piese pe un anumit cîmp. Or, în aceeași problemă de care am amintit albul dă mat mutînd turnul și pe *a5*, și pe *a6*, și pe *a7* și pe *a8*! O problemă nu are voie să aibe dualuri — adică la o apărare a negrului albul să poată da mat numai într-un singur fel și nu în mai multe. Într-o problemă cu mat în 3 mutări trimisă de G. Mosary din Bacău după apărarea 1... Tg8 albul poate continua cu 2. Cg6 șah, h: g6 3. Th1 mat (sau 3. Dh3 mat) dar și cu 2. D:h7 șah, R:h7 3.Th1 mat.

Într-o problemă cu mat în două mutări se cere ca după efectuarea primei mutări a albului negrul să aibe la dispoziție cît mai multe și mai fine apărări, urmînd ca albul să aibe pregătit cîte un mat pentru fiecare din aceste apărări. Nu se poate ca într-o problemă negrul să se poată apăra numai într-un singur fel, cu o singură mutare, ca într-o altă problemă, în două mutări, trimisă de G. Mosary.

Dintre problemele trimise ni s-a părut mai reușită cea semnată de Vasilescu I. Constantin din Cîmpulung Muscel și o vom publica. Problema trimisă de Strănutu Gh. din Talpa Ogrăzile deși corectă nu este totuși suficient de reușită pentru publicare.

Pentru a oferi un prilej de exercițiu compozitorilor de probleme (mai ales începătorilor) și pentru a atrage noi șahiști în ramura artistică a șahului anunțăm:

Primul concurs sintetic de probleme de șah organizat de revista „Magazin"

În ce constă acest concurs? El constă în faptul că pe baza soluțiilor complecte a două probleme de șah publicate în „Magazin" urmează ca participanții la concurs să reconstituie respectivele probleme. Acest lucru nu este greu, cere numai puțin exercițiu și... răbdare. Cîștigătorii, adică cei care vor reconstitui cît mai exact problemele, vor primi premii în cărți de șah.

Iată acum dezlegările complecte ale celor două probleme:

PROBLEMA I

Soluția: 1. Nd8 amenință 2. Dg8 mat.

Varianta I: 1... R: d8 2. Df8 mat.

Varianta II: 1... C: d8 2. N: d7 mat.

Varianta III: 1... d6 (d5) 2. De7 mat.

Varianta IV: 1... Ce7 2. D: e7 mat.

PROBLEMA II

Soluția 1. Dh5 amenință 2. Dg6 mat.

Varianta I: 1... Cal oriunde șah 2. Tb7 mat.

Varianta II: 1... Ce7 șah 2. Tg2 mat

Varianta III: 1... R: d6 2. De5 mat.

Varianta IV: 1... T: g7 2. Df7 mat.

Problemele reconstituite vor fi desenate pe diagrame și vor fi trimise pe adresa revistei „Magazin" cu mențiunea *„Pentru concursul sintetic de probleme de șah"*, *pînă la data de 1 iulie 1951.*

Dv. ce ați muta? (2)

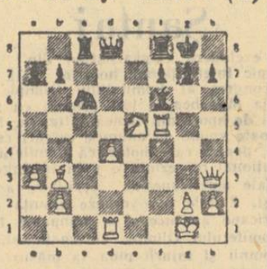

Fiind jucătorul cu albele dv. ați muta calul sau, profitînd de legarea pionului f7 ați încerca o combinație de mat?

★

Soluția exercițiului 1 (Alehin — Supico): 1. Dg6! Un sacrificiu de regină! Dacă negrul acceptă sacrificiul jucînd f: g urmează 2. C: g6 șah, h: g6 3. Th3 mat. Negrul a jucat 1... Tg8 după care a urmat 2. D: h7 șah! R: h7 3. Th3 mat.

Turneele prin corespondență organizate de U.C.F.S. Constanța

Luna aceasta au început turneele de șah prin corespondență organizate de comisia de șah a Consiliului regional U.C.F.S. Constanța și dotate cu „Cupa 30 Decembrie 1961". Inițiativa organizării acestor turnee a fost bine primită. În urma anunțului publicat în „Magazin" s-au înscris la concurs 80 de participanți care au fost împărțiți în opt grupe, urmînd ca primii doi jucători clasați în fiecare grupă să se califice în finală. De menționat că una din aceste grupe contează și ca primul campionat prin corespondență al regiunii Constanța.

JOCURI DISTRACTIVE

Iluzie optică

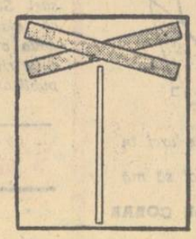

Vă prezentăm trei linii: două largi și una subțire. Examinați-le atent și răspundeți: există vreo diferență de lungime între cele verticale și cea orizontală?

Jocul chibriturilor

Propuneți unui prieten să formeze cu cinci chibrituri numărul 10.

— Nimic mai ușor, va răspunde el și le va aranja în felul următor:

— Acum formează numărul 12, îi veți cere prietenului dv.

De data aceasta el va întîrzia cu răspunsul.

Îl puteți ajuta aranjînd cele cinci chibrituri astfel:

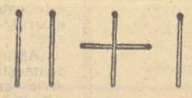

Urmăriți soluțiile jocurilor în numărul viitor

O mică socoteală

Zece persoane iau loc zilnic la o masă ocupînd mereu aceleași locuri. Într-o bună zi, cineva a propus ca zilnic persoanele respective să-și schimbe locul pînă ce vor epuiza toate combinațiile posibile. Vă întrebăm: cîte zile le-ar fi necesare pentru a epuiza toate combinațiile posibile?

S-o ajutăm pe Maria!

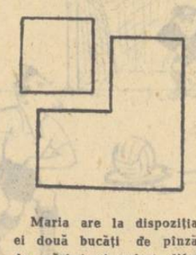

Maria are la dispoziția ei două bucăți de pînză de mărimi și culori diferite (după modelul de mai sus) din care ar dori să facă o față de masă.

Dacă va coase pătratul la marginea celeilalte bucăți, fața de masă va ieși urîtă. Maria caută o altă soluție pentru a rezolva problema.

Vreți s-o ajutați?

E posibil?

Vă prezentăm un cerc cu un punct în mijlocul lui. Puteți să reproduceți acest desen fără să ridicați creionul? La prima vedere veți răspunde hotărît: nu se poate. Totuși există o soluție. Încercați s-o găsiți.

Formați un dreptunghi!

Decupați aceste figuri geometrice și încercați să formați un dreptunghi perfect.

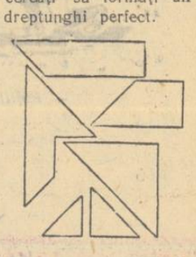

Cum vor proceda?

Desenul de mai jos reprezintă trei case (fiecare purtînd un număr). În fața caselor se găsesc trei fîntîni. Locatarul 1 vine la fîntîna 1, cel de la 2 la fîntîna 2 și cel de la 3 la fîntîna 3.

Sînteți în măsură să arătați ce drum va parcurge fiecare locatar pentru a ajunge la fîntîna sa FĂRA CA DRUMURILE LOR SĂ SE ÎNCRUCIȘEZE VREODATĂ?

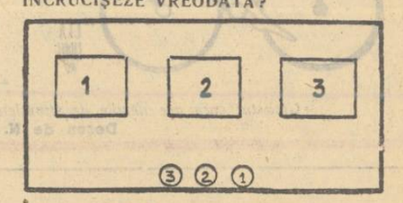

SPORT

Petrolul — pentru a doua oară campion

— Convorbire cu antrenorul Ilie Oană —

Petrolul a cucerit titlul de campion republican la fotbal, ediția 1958-59. Pentru a doua oară consecutiv mult rîvnitul și disputatul titlu a poposit la Ploești, răsplătind eforturile și meritele echipei petroliste.

De-alungul campionatului, Petrolul s-a dovedit a fi echipa cu comportarea cea mai constantă. Formația ploeșteană a tranșat problemele supremației prestînd un joc îmbunătățit calitativ față de cel din ediția precedentă a competiției practicat de o formație echilibrată între compartimente și omogenizată prin menținerea aproape strictă a acelorași jucători.

La felicitările ce însoțesc noua reușită a echipei ploeștene, le adăugăm și pe ale noastre, adresate deopotrivă antrenorilor Ilie Oană și Fl. Fătu și jucătorilor formației.

★

„Vrem ca titlul să mai rămînă încă un an la Ploești. Pe urmă vom vedea..." Cu aceste cuvinte s-a despărțit anul trecut de noi antrenorul Ilie Oană, cînd i-am solicitat părerea despre perspectivele echipei pe care o conduce, după cucerirea, pentru prima oară, a titlului de campion republican. Iată-ne de aceea acum, la sfîrșitul campionatului, discutînd din nou cu antrenorul echipei campioane, de la care am ținut să aflăm și cum a fost și ce va fi...

— Cum a fost actuala ediție a campionatului, în comparație cu cea precedentă?

— Mult mai grea, mult mai disputată, datorită creșterii valorice marcate de echipele participante. A crescut nivelul tehnic și de gîndire al jucătorilor, s-au apropiat mult forțele echipelor, așa că nici un meci nu se putea spune că e dinainte jucat. Situația aceasta a fost ilustrată și de prelungita luptă ce s-a dat pentru desemnarea campionului, ca și a echipelor care aveau să se salveze de la retrogradare.

— Care dintre jucătorii echipei Petrolul au dat mai multă satisfacție și ce credeți despre perspectivele lor de creștere?

— Întregul lot folosit a dat satisfacție. Jucătorii au arătat seriozitate în pregătire și au făcut dovada unei vii dorințe de a cîștiga și această ediție a campionatului. Aprecieri deosebite merită Marinescu, Neacșu I, Pahonțu, Fronea, Tabarcea, Baboi apoi a crescut, pentru a fi — în sfîrșit — menținută la nivelul atins.

Echipa campioană „Petrolul"-Ploești.

Fotografia: Nicu VASILE

— În ce a constat forța echipei Petrolul?

— În primul rînd în marea unitate sufletească dintre jucători. Toți se înțeleg foarte bine pe teren ca și în viața de toate zilele, ceea ce contează foarte mult pentru o echipă. La aceasta s-au adăugat: valoarea în creștere a întregului lot de jucători folosiți, precum și folosirea judicioasă a perioadelor de pregătire dinaintea celor două etape ale competiției (turul și returul). Mai ales în perioada dintre tur și retur, antrenamentele zilnice efectuate au făcut ca de la reluarea competiției, echipa să cîștige o bună valoare, care a-ne, Dridea, Constantinescu... Dintre aceștia Constantinescu, Babone, Dridea, Fronea și în special Tabarcea sînt jucători cu mari perspective de creștere.

— Actualul lot de jucători va suferi modificări pentru viitorul campionat?

— Puține dar importante pentru noi. Vom promova, așa cum e tradiția echipei noastre, trei-patru tineri jucători talentați din regiune, care să-și desăvîrșească pregătirea și să urce treptele măiestriei sportive.

★

Cînd am socotit încheiată convorbirea pentru prezentele rînduri, interlocutorul nostru a luat din nou cuvîntul, de astă dată fără a ne răspunde la vreo întrebare. *„V-aș ruga să transmiteți mulțumirile noastre spectatorilor ploeșteni, susținătorii echipei noastre, pe care i-am simțit alături de noi în toate întîlnirile, pe teren propriu ca și în deplasare, pentru că mulți dintre ei ne-au însoțit în deplasări. Sîntem nespus de bucuroși că le-am putut oferi, pentru a doua oară consecutiv, mîndria cuceririi titlului de campioni republicani.*

Ion BOCIOACA

Cifre despre campioni

Jucători folosiți: *18 în tur, 14 în retur.*

Formația de bază: *Sfetcu — Pahonțu, Marinescu, Neacșu — Fronea, Tabarcea — Zaharia, Constantinescu, Dridea I, Babone, Bădulescu.*

Vîrsta (*în paranteză*) și de cîte ori au jucat în cele 22 partide ale campionatului: *Marinescu (34) 22, Pahonțu (26) 22, Tabarcea (22) 22, Babone (23) 20, Sfetcu (22) 20, Neacșu I (29) 19, Dridea I (22) 18, Zaharia (29) 16, Topșa (32) 16, Fronea (26) 14, Constantinescu (23) 12, Marin Marcel (25) 9, Neacșu II (20) 8, Roman (31) 2, Botescu (25) 2, Voica (26) 1, Dridea II (19) 1.*

Rezultate înregistrate: *(în tur și retur): Jiul 3—0, 3—2; Dinamo Bacău 1—2, 4—1; Steagul Roșu 2—0, 1—0; Progresul București 2—1, 1—0; C. C. A. 1—2, 6—1; Știința Cluj 3—2, 1—0; Farul 1—0, 1—2; Rapid 3—1, 0—0; Știința Timișoara 1—2, 7—1; U. T. A. 1—3, 2—0; Dinamo București 3—1, 0—2.*

Victorii, rezultate de egalitate, înfrîngeri: *pe teren propriu: 11 jocuri — 11 victorii; în deplasare 11 jocuri — 4 victorii, 1 rezultat de egalitate, 6 înfrîngeri (4 în tur, 2 în retur).*

Golurile marcate și primite *47: 23 (pe teren propriu 33: 6, în deplasare 14: 17), golaveraj: 2,043 (pe teren propriu 5,5, în deplasare 0,823.*

— Cu coatele? Așa te antrenezi d-ta ca să te urci în ring?
— Păi eu nu mă antrenez să mă urc în ring, ci să mă urc primul în tramvai...

Desen de Nell COBAR

— Poftiți, e servită, trageți!

Desen de [illegible] GHENADE

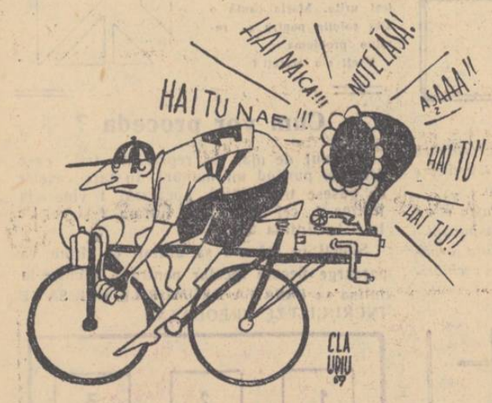

Ciclistul care are nevoie de stimulent...

Desen de N. CLAUDIU

Insemnări

Cupa R.P.R.

Mîine, duminică, pe stadionul „23 August" din Capitală, se va desfășura unul din cele mai importante evenimente fotbalistice ale anului, finala „Cupei R.P.R." Finaliștii sînt cunoscuți: Dinamo București, echipa care în acest sfîrșit de stagiune și-a regăsit cea mai bună formă și C.S.M. echipa minerilor din Baia Mare, revelația actualului sezon fotbalistic. Este bine că s-a asigurat — cel puțin finalei — o zi și un cadru potrivite acestei mari competiții, care în cea de a 25-a ediție a sa a reunit la startul ei circa 2000 de echipe de toate categoriile. Nici o altă competiție nu poate aduce pe primul plan al interesului opiniei publice sportive echipe din categoriile inferioare, oricît de merituoase ar fi ele. Și în categoria în care activează C.S.M. Baia Mare, mai sînt cîteva formații cel puțin egale ca valoare. Cupa a reușit să afirme această formație și, odată cu ea, celelalte echipe din seria I-a a categoriei B.

De aceea, este criticabilă poziția pe care a avut-o Federația de fotbal față de Cupa R.P.R., în ciuda faptului, consemnat de noi atunci, că la începerea competiției s-au dat asigurări că se va acorda cea mai mare atenție jocurilor de Cupă. În realitate, Cupa R.P.R. a rămas tot o cenușereasă. Semifinalele, de pildă, au fost programate într-o zi de lucru, iar una dintre ele, întîlnirea totdeauna pasionantă dintre Dinamo și Rapid, a primit ca teren de desfășurare un stadion mai puțin încăpător, astfel că multe mii de iubitori ai fotbalului n-au putut-o urmări.

Să sperăm că angajamentul Federației de fotbal se va îndeplini în cea de a 26-a ediție a competiției.

Șt. R.

O întîlnire cu maestrul sportului

AUREL IRIMIA

Interpret al noului film romînesc „Avalanșa"

... Cei trei oameni înaintează încet pe creasta muntelui acoperit cu gheață și zăpadă. Brusc, „capul de coardă" alunecă, cade și se prăbușește în prăpastie. Coarda se întinde ca un arc de oțel... căderea este oprită. A fost salvată viața celui care s-a prăbușit? Se pare că da, dar intervine...

Un bubuit surd, înfundat, pe care ecoul munților îl multiplică și amplifică. Avalanșa se desprinde de pe munte, pornește vertiginos spre vale, crește necontenit și pustiește totul în cale. În cîteva secunde, cabana care se află aproape de firul văii este acoperită complet de o uriașă masă de zăpadă. Vor scăpa cu viață cei trei oameni care se află în cabană?

★

Mai sus v-am prezentat două din scenele emoționante care se petrec în cadrul unui nou film romînesc, aflat în prezent în producție. **„Avalanșa"** este povestea unor muncitori aflați într-o cabană, surprinși de o avalanșă și care sînt salvați, după mari peripeții, de două echipe plecate dintr-un oraș apropiat.

După cum rezultă din sumara prezentare de mai sus, o mare parte a filmului se petrece în munți, în împrejurări care solicitau unor interpreți o adevărată măiestrie sportivă. Așa s-a ajuns ca un alt sportiv romîn fruntaș să pășească, după Ștefan Tăpălagă, Dorin Dron etc. în fața obiectivului cinematografic. Este vorba de maestrul sportului Aurel Irimia, unul din cei mai buni alpiniști din țară, care are la activul său o serie de remarcabile realizări sportive.

O întîlnire cu Aurel Irimia ne-a dat prilejul să obținem pentru cititorii noștri o serie de amănunte interesante, privind noua lui „performanță", de data aceasta nu numai sportivă și proiectele sale de viitor. Discuția a început cu împrejurările în care a fost ales să interpreteze unul din principalele roluri ale filmului.

— Ca să ne păstrăm într-un cadru sportiv, vă rog să-mi răspundeți cum a început „ascensiunea"... cinematografică?

— Am acceptat cu greu să interpretez rolul inginerului Marin, întrucît eram la început convins că nu voi putea răspunde în măsură corespunzătoare. Probele care au ieșit bine și sprijinul de care m-am bucurat din partea întregului colectiv în frunte cu regizorul Gh. Turcu mi-au redat însă încrederea. Dacă în aer liber, în munți, m-am simțit mai în largul meu, în schimb acum am grijă cînd urmează să mai turnăm scene de interior.

Am solicitat în continuare interlocutorului meu să-mi relateze cîteva aspecte sportive din acest film.

— Majoritatea scenelor nu sînt trucate și vă asigur că veți asista la momente de mare emoție. Veți vedea în film scene reale în care pe un viscol cumplit se fac escalade deosebit de dificile, au loc căderi adevărate de cîte 30—40 de metri în prăpastii (bineînțeles oprite la momentul oportun) și coborîri cu schiuri — dintre care una noaptea cu făclii — (aici interpreții principali sînt dublați de cunoscuții schiori Pandrea, Tăbăraș, Enache și Bălan) de mare spectacol. Imaginile din film sînt cu adevărat excepționale.

Aurel Irimia în timpul filmării unei secvențe din filmul „Avalanșa".

— Ce ne puteți spune despre colaborarea cu ceilalți artiști și despre felul cum s-au acomodat cu greutățile inerente condițiilor de turnare în munți?

— Artiștii George Măruță, Petre Gheorghiu, Sandu Sticlaru, Romulus Neacșu, Boris Ciornei și alături de ei operatorii Lupu Guttman și Jean Pierre Lazare și întregul colectiv tehnic au muncit cu abnegație, în condiții deosebit de grele pentru care merită toată considerația. Au fost două luni de muncă intensă, un examen pe care cu toții l-au trecut cu succes, (inclusiv cel al tehnicii, schiului și alpinismului, pe care și-au însușit o destul de repede!).

La sfîrșitul convorbirii l-am rugat să-mi răspundă dacă nu cumva noua lui activitate — care sperăm că nu va fi o „cădere" ci o „ascensiune" reușită — îl va sustrage de la preocupările sale sportive. Aurel Irimia a răspuns zîmbind:

— Alpinismul rămîne bineînțeles marea mea pasiune. Voi avea și în acest sezon o activitate bogată printre care vreau să citez o deplasare în U.R.S.S. pentru a încerca escaladarea celebrului Elbrus, un schimb de experiență cu alpiniștii din R.P. Polonă, campionatul republican de vară în august, etc.

— Vă doresc deplin succes în toate încercările dv. viitoare, dar nu cumva acest etcetera ascunde un nou proiect de ordin cinematografic?

— Poate voi încerca și altă „ascensiune în premieră". Un pic răbdare...

Gh. RUSSU

Azi începe în Austria

Campionatul mondial de handbal

Astăzi începe în Austria turneul final al celei de-a 5-a ediții a campionatului mondial de handbal masculin, pentru care sînt calificate 8 echipe, împărțite în două serii: *Seria I-a:* Germania, Suedia, Spania, Danemarca; *Seria II-a:* R.P.R., Austria, R. P. Ungară, Elveția.

Dintre aceste echipe, formația țării noastre a susținut, în cadrul competiției, un joc preliminar, cu echipa R. P. Polone, la 3 mai, pe care l-a cîștigat, la Radzibor, cu scorul de 11—7. Un joc preliminar a mai fost programat între echipele Danemarcei și Belgiei, care a dat cîștig de cauză primei formații, prin neprezentarea adversarului desemnat de sorți.

Partidele din cele două serii, se joacă sub formă de turneu, cu adițiuni de puncte, iar echipa campioană mondială va fi desemnată în partida finală ce-o vor susține la 21 iunie, la Viena, echipele cîștigătoare ale celor două serii.

Dintre echipele participante, favorita campionatului este Germania, care prezintă o formație comună a jucătorilor din R. D. Germană și R. F. Germană. Jucătorii germani, de altfel, au cîștigat pînă acum de trei ori titlul mondial (1938, 1952 și 1955), care a mai revenit odată și Suediei, în ediția din 1948, la care Germania n-a participat.

★

Formația noastră este chemată să susțină, în serie următoarele partide: *14 iunie:* R.P.R. — Austria; *16 iunie:* R.P.R. — R.P.U.; *18 iunie:* R.P.R. — Elveția.

Misiunea echipei noastre va fi dintre cele mai dificile. Cu toate acestea, e de așteptat ca tînăra formație ce o vom prezenta să dovedească frumoasele progrese înregistrate în ultimii ani de handbalul nostru — care și-a cîștigat un meritat prestigiu continental. Jucînd la valoarea obișnuită ei, și cu puterea de luptă ce o caracterizează, echipa noastră poate aspira — după părerea specialiștilor — la un loc în imediata apropiere a prezumptivei învingătoare finale. Ceea ce îi dorim și noi urîndu-i tot succesul.

Adaptare după JACK LONDON

GOANA DUPĂ AUR

Ilustrații de BECA RIND

Lucille Arral, solistă a ansamblului liric din Dawson, propune lui Smoke ca împreună să-i facă o farsă celui mai bogat căutător de aur din localitate, Wild Water și în acest scop îi cere să achiziționeze toate ouăle de pe piață. Acum, Smoke și Shorty trafichează cu Wild Water vînzarea stocului de ouă.

Foarte bine dispus, Smoke se reîntoarse acasă, unde îl găsi pe amicul său Shorty în cea mai neagră dispoziție.

— Dar ce ți s-a întîmplat, iubitule? Ți s-au înecat corăbiile?

— Nu mai face pe deșteptul. Am să-ți spun totul și am să-ți văd pe urmă mutra. Află, așa dar, că afacerea noastră s-a dus pe copcă. Mîine, toate barurile și crîșmele din oraș vor vinde jumări la un dolar porția. Peste cine crezi că am nimerit azi? Peste un individ care deține 3000 de ouă și care cuzind că la Dawson sînt căutate, a venit aici să le vîndă. A venit tocmai din Forty-Mile!...

— Gogoși! făcu neîncrezător Smoke.

— Nu crezi, ai? Ei bine, află că le-am văzut cu ochii mei. Deținătorul lor e un oarecare francez canadian, Gautereux. A sosit aici cu cîteva atelaje încărcate cu ouă. Ți-am mai spus: 3000 de bucăți. Gautereux a mai adăugat că le vinde, pe toate, la 10 dolari bucata... Ei, mai ai ceva de spus, onorabile Smoke? Am pierdut sau nu partida?...

— Stai, să nu ne pierdem cu firea. Să vedem ce e de făcut...

După cîteva clipe de chibzuială, Smoke reluă:

— Shorty, altă soluție n-avem. Wild Water va cumpăra totul. Am semnătura lui. Dă fuga și tratează cu Gautereux. Caută să le obții mai ieftin, la opt dolari bucata. Dacă nu se va putea, dă și zece dolari. Fă rost de cîteva atelaje și adu repede ouăle în cabana noastră. Altfel am compromis totul. Hai, dă fuga!...

Shorty se execută. Apoi Smoke alergă din nou la magazinul lui Slavovici, unde-l căută pe Wild Water.

— Știi, dragă Wild, am mai găsit cîteva ouă și le-am cumpărat. Te așteptăm la ora două, la cabană, cu banii.

— Și cîți bani trebuie să aduc?

Smoke deschise carnețelul și făcu socoteala:

— Stai să văd: vo să zică, dispunem de trei mii nouă sute șaizeci și două de ouă, înmulțește cu zece...

— 40.000 de dolari! mugi Wild Water. Ați înebunit. Mi-ați spus că n-aveți decît vreo nouă sute și ceva... Așa e o cursă... Nu mă prind...

Calm Smoke scoase din buzunar contractul semnat de Wild: — Nu scrie nimic despre numărul ouălelor... Trebuie să preiei tot stocul...

Timp de 5 minute Wild Water dădu o luptă tăcută cu sine însuși, apoi ceda:

— Am fost tras pe sfoară și nu mai am încotro. Trebuie să lichidăm. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Altfel, cine știe ce avalanșă de ouă se va mai abate asupra cabanei voastre. La ora două voi fi la voi cu cei 40.000 de dolari. Noroc!

La ora 1,30, urmat de cîteva atelaje, Shorty sosea la cabană cu cele 3.000 de ouă cumpărate de la Gautereux.

— Cred că ne-am dublat cîștigul. Am reușit să le cumpăr cu 8 dolari bucata, spuse el triumfător.

La ora două, Shorty, care stătea la pîndă la fereastra cabanei, îl văzu venind pe Wild Water.

— Aduceți ouăle, piraților, spuse el, iar dacă țineți la viața voastră, de azi înainte să nu mai pronunțați cuvîntul ouă în fața mea.

Apoi cei trei bărbați începură să numere. Cînd ajunseră la două sute, Wild Water luă un ou și-l lovi de colțul mesei, dar oul rezistă. Îl ciocni mai tare și oul tot nu se sparse.

— Complect înghețat! observă el.

— Nici nu e de mirare adăugă Shorty. Au fost aduse toamna de la Forty-Mile. Și pe gerul ăsta... Ne-ar trebui un toporaș.

— Aduceți un toporaș, ceru Wild. Apoi, cînd i-l aduseră, spinteca oul: nu se simțea nici un miros.

— Vezi, nici un miros! exclamă jovial Shorty.

— Să nu ne grăbim. Mirosul o fi înghețat și el. Mai dați-mi o țigaie.

(Va urma)

— Bine. Să vă dau banii 9620 de dolari.

— Ce te grăbești? Să te numărăm și pe celelalte trei mii, îl opri Smoke.

— Nu, dragii mei, eu sînt greu de cap. Să nu mă încurc. Să lichidăm întîi primul stoc. Poftim banii în pudră de aur. Cîntăriți-o. Apoi, după ce se termină socoteala: — E în regulă, nu? Bun. Și acum să numărăm celălalt stoc. Cele 3000 de ouă apărute astăzi.

Descărcară primul atelaj și începură să numere. Cînd ajunseră la o sută, Wild Water luă un ou și-l lovi de colțul mesei, dar oul rezistă. Îl ciocni mai tare și oul tot nu se sparse.

— Complect înghețat! observă el.

— Nici nu e de mirare adăugă Shorty. Au fost aduse toamna de la Forty-Mile. Și pe gerul ăsta... Ne-ar trebui un toporaș.

— Aduceți un toporaș, ceru Wild. Apoi, cînd i-l aduseră, spinteca oul: nu se simțea nici un miros.

— Vezi, nici un miros! exclamă jovial Shorty.

— Să nu ne grăbim. Mirosul o fi înghețat și el. Mai dați-mi o țigaie.

(Va urma)

Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți

Șantaj

Vestea excluderii ciankaiștilor din Comitetul Olimpic Internațional, hotărîre luată la recentul congres al Comitetului Olimpic Internațional de la München, a fost primită cu satisfacție de iubitorii de sport din lumea întreagă. Nu acelaș lucru se poate spune de anumite cercuri reacționare din S.U.A., pentru care hotărîrea Comitetului Olimpic Internațional reprezintă o grea înfrîngere a politicii oficiale americane de sprijinire a clicii lui Cian Kai-și. Ziarele new-yorkeze anunță că oficialități americane au început o campanie fățișă împotriva Comitetului Olimpic Internațional, mergînd de la calomnii și injurii pînă la măsuri de ordin financiar pentru a sili C.I.O. să revină asupra hotărîrii luate.

Potrivit unei știri relatate de ziarul „New York Herald Tribune", Camera Reprezentanților a hotărît să amîne alocarea sumei de 400.000 de dolari Comitetului Olimpic al S.U.A., bani destinați amenajărilor de la Squaw Valley în vederea apropiatelor Jocuri Olimpice de iarnă.

Această sumă urmează să fie pusă la dispoziția organizatorilor Olimpiadei de iarnă numai în cazul cînd Comitetul Olimpic Internațional va reveni asupra hotărîrii sale de nerecunoaștere a Comitetului Olimpic din Taivan drept reprezentant al sportului din întreaga Chină. De asemenea, deputatul republican Franck J. Lauche a cerut Departamentului de stat să nu permită participarea la Jocurile Olimpice de iarnă a sportivilor din R. P. Chineză și să invite pe ciankaiștii excluși din C.I.O., în locul lor.

Care este cauza?

Ultimele etape ale campionatului italian de fotbal au nemulțumit profund pe spectatori. Meciuri anoste, lipsite de dinamism, jucători obosiți și fără voință de a lupta. Care este cauza? — se întreabă cronicarul de fotbal al ziarului „24 ore".

„Atmosfera de demobilizare domnește în toate domeniile — scrie cronicarul ziarului „24 ore". Sfîrșitul campionatului este apropiat și jucătorii se îngrijesc mai mult ca oricînd să-și salveze picioarele lor prețioase".

Gimnast la... 92 de ani

Profesorul albanez S. Konda poate fi socotit unul dintre cei mai vîrstnici gimnaști din lume, dacă nu deține chiar „recordul" pe acest tărîm. Încă de la vîrsta de 15 ani, la școala medie din Tirana și apoi la universitate, profesorul Konda s-a afirmat drept un gimnast talentat, preocupîndu-se cu dragoste și de alte ramuri ale educației fizice. În prezent, la vîrsta de 92 de ani, prof. Konda continuă în fiecare dimineață exercițiile de gimnastică. Mai mult încă. În fiecare duminică el face o plimbare pe jos pînă în satul lui natal Dardjö — parcurgînd o distanță de aproximativ 25 de km.

Sateliții artificiali în slujba sporiului

Lupta oamenilor de știință pentru cucerirea spațiului cosmic s-ar putea să aducă, în anul 1964, mari servicii mișcării sportive internaționale. Organizatorii japonezi ai Jocurilor olimpice de vară, programate la Tokio peste cinci ani, intenționează să realizeze, cu ajutorul sateliților artificiali ai pămîntului, retransmiterea, direct, la televiziune a tuturor întrecerilor Olimpiadei care vor putea fi urmărite în același timp pe tot globul pămîntesc. După părerea organizatorilor Jocurilor Olimpice din anul 1964, traducerea în viață a acestei idei poate fi realizată în cadrul unei colaborări internaționale rodnice a savanților care se ocupă de cucerirea spațiului cosmic.

Planul japonezilor, care în treacăt fie spus, nu este nou, prevede lansarea unui „satelit mamă" la o înălțime de 36.000 m. cu o mișcare de rotație în jurul ecuatorului și a încă 24 de sateliți mai mici folosiți ca stații relee. Cu ajutorul acestor sateliți este posibilă retransmiterea la televiziune a Jocurilor Olimpice de la Tokio în oricare punct al pămîntului.

Cursa ciclistă a veteranilor

Organizația Cyclists' Touring Club din Londra a anunțat pentru data de 21 iunie o cursă ciclistă a veteranilor la care au fost invitați să ia parte sportivi avînd de la... 50 de ani în sus. Pînă acum s-au înscris 180 de cicliști care vor trebui să parcurgă un traseu în lungime de 100 mile. Dar dacă cei în vîrstă de 50 de ani vor fi „cei mai tineri" concurenți, Will Crossley din Leeds, care are 81 de ani, va conduce plutonul celor 29 de „sportivi" a căror vîrstă este de peste 70 de ani.

Pentru prima oară, la ediția din acest an a cursei cicliste a veteranilor englezi, vor participa și 8 femei, a căror limită de vîrstă a fost fixată începînd de la 40 de ani.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și dituzori din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17 60.10, interior 1400.

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul III Nr. 89 ★ Sîmbătă 20 iunie 1959 ★ 8 pagini — 1.50 lei

În acest număr:

Prin expoziția realizărilor economiei naționale a U.R.S.S.

Maiakovski și arta cinematografică

Părinți și copii

Hotelul zburător
AVIONUL GIGANT „TU 114"

De ce n-are Venus mîini

Magnetofonul «DOINA»

MODA
Costume bărbătești de vară din țesături de bumbac și de in

Atleții noștri pot îndeplini normele olimpice

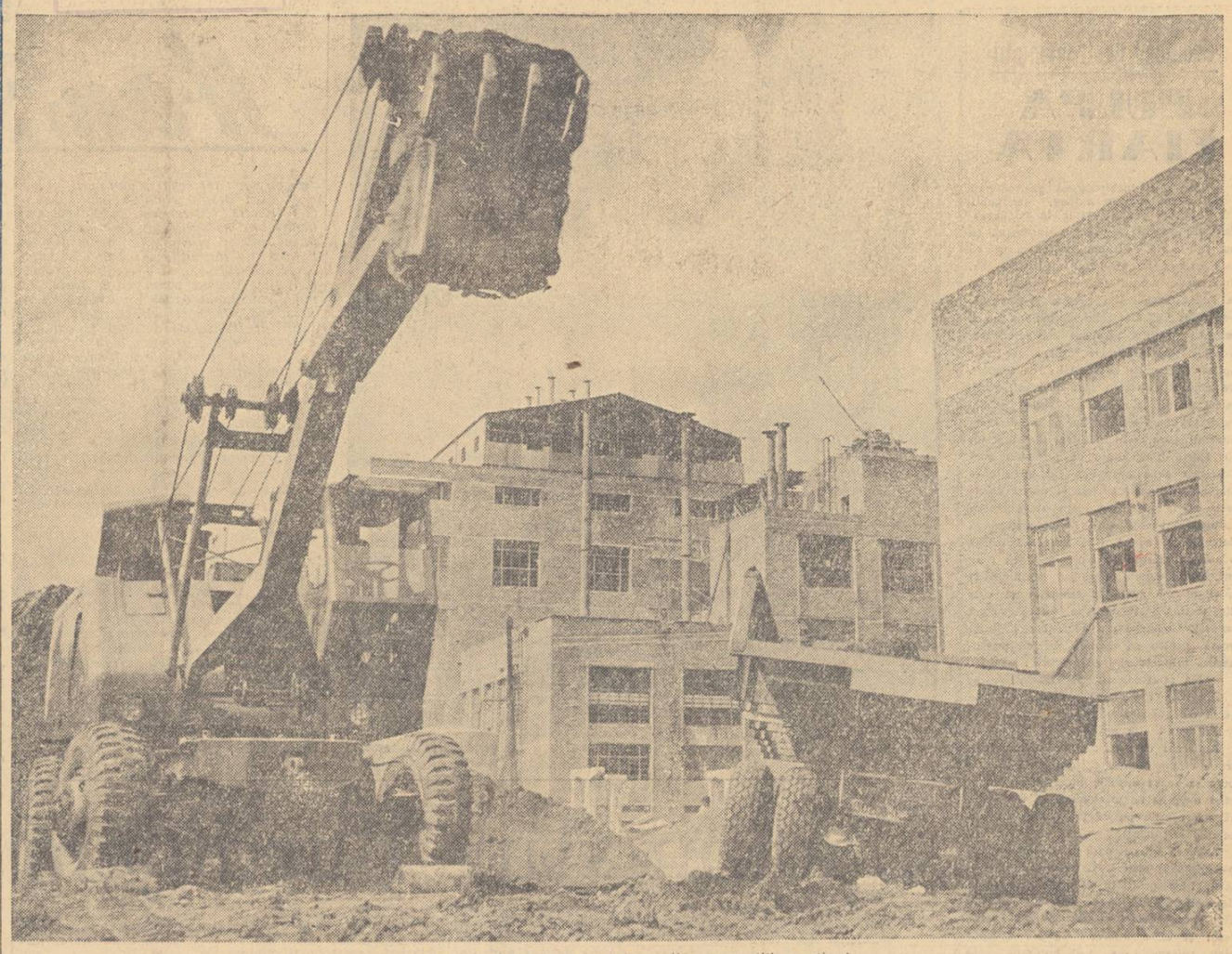

La linia de fabricație a sodei caustice excavațiile continuă.

COMBINATUL BURDUJENI

O mare unitate a industriei alimentare

La Burdujeni am dat de curînd față cu o seamă de realități în stare să înfrunte ferm două prejudecăți: una curentă, despre porci (cum că ar fi viețăile cele mai puțin curate; de unde și vorba *„murdar ca un porc"*) și alta, din păcate ținînd încă loc de opinie unor gospodine, despre carnea congelată. Am ajuns să cunosc aceste realități după ce din înălțimea cetății Sucevei văzui, într-o după-amiază, strălucind ca argintul în lumina scăzută, departe, pe o colină de deal, acoperișurile unor enorme construcții rectangulare. *„E sălașul porcilor"* — mi s-a zis. *„Se îngrașă acolo cu mii"*. Impresionanta clădire sugerînd hangarele de pe-un mare aeroport, și numărul neobișnuit de viețăți pe care l au aici, m-au îndemnat să fac degrabă drumul la Burdujeni.

*

Prima impresie n a izbutit deciț să scadă entuziasmul cu care pășisem pe poarta vastei întreprinderi întinse pe-o suprafață de 75 ha. Frumoasele construcții cu acoperăminte argintii care mă îmbiaseră, erau doar niște grajduri; grajduri ca toate grajdurile, iar porcii din ele, porci ca toți porcii. Dar cele văzute și auzite au izbutit să mă convingă, în scurtă vreme, asupra utilității drumului bătut pînă acolo. Primul care m a ajutat a fost un îngrijitor de porci de la grajdul nr. 19, din secția III-a; îl cheamă Ștefan Boiciuc. El mi a vorbit cu drag despre viețăile pe care le are în seamă, despre grija pentru nutrirea lor, pentru curățenia lor... „Căci porcul, tovarășe — zicea *el* — nu-i murdar cum se spune. Lui îi trebuie hrană curată, așternut, îngrijire bună. Știi d-ta, eu am avut aici o scroafă care venea după mine de parcă ar fi fost o pisică de casă. Fără drag de animale la noi să știi — *conchidea el* — nu-i chip de făcut planul".

Dar ce înseamnă planul la o îngrășătorie de porci? Planul înseamnă spor de carne; mii de kilograme pe zi. În primul trimestru, de pildă, cei 12.568 de porci puși la îngrășat au crescut la cîntar 438.893 kg; îngrășătoria a produs deci aproape jumătate de milion de kilograme de carne. „Și noi sîntem un fel de fabrică; o fabrică cu o producție foarte căutată" — *spunea tovarășul Ștefan Bacileri, responsabilul îngrășătoriei.* „Vedeți, pentru spor de carne muncim toți cîți sîntem aici". *Cum discuția se purta în ușa padocului de la grajdul nr. 19, Ștefan Boiciuc intervenl.* „Asta e drept. Că sporul aduce mulțumire și oamenilor, care găsesc pe piață carne și mezeluri și nouă, ăștia, îngrijitorilor".

— Dar d ta cît cîștigi pe lună? *îl întreb pe Boiciuc.*

— Păi, luna asta tau 900. Altă dată merge și mai mult; după sporul de carne...

Cîștigul nu trebuie să mire; munca e grea, cere răbdare, pricepere și vorba lui Boiciuc, dragoste de animale. Altădată a fi porcar nu era de cinste; azi îndeletnicirea se numără la rînd cu altele și mulți, mulți oameni se atașează de ea. Ca Mihai Hrișcă bunăoară care lucrează la Burdujeni de

Virgil DĂNCIULESCU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

DIN ÎNALTUL ESTACADEI

Însemnări de pe șantierul uzinei de produse sodice de la Govora

Există pe șantierul uzinei de produse sodice de la Govora un loc de unde poți avea cea mai frumoasă perspectivă a lucrărilor care se ridică aici pe malul Oltului. Deși nu este cel mai înalt punct de pe șantier — este situat la 30 metri — totuși imensitatea privelîștii surprinde pe oricine se încumetă să urce sus pe estacadă. Sus pe estacada pe unde în curînd vagonetele funicularului vor aduce cocs și calcar, hrana nesățioaselor cuptoare.

Aceasta este echipa celor mai buni dulgheri de pe șantier: Mihai Bauman (șeful brigăzii), Friederich Bauman, Martin Berger, Alexandru Bărbulescu (maistru principal), Konrad Müller, Andrei Bauman și Andrei Diri.

Urcușul începe de la stația de încărcare. Cu pas domol urci pe nesimțite și cauți să te uiți deocamdată cît mai puțin în jur. E mai bine așa cînd nu ești obișnuit cu înălțimile. Doar cînd ai ajuns sus ai mai prins puțin curaj și încerci să privești de unde-ai plecat. Da, nu e glumă, este o distanță bunicică de jos.

De mișcat din loc nu prea îți dă mîna aici sus, dar ochii pot privi în voie. Și ai ce vedea. Construcțiile au însă la această înălțime cu totul alte proporții. Cînd le-ai vizitat înainte să te urci pe estacadă, cînd ai luat secțiile de fabricație la rînd ți-ai făcut o părere care acum trebuie oarecum modificată. De jos, de pildă, nu ai putut cuprinde cu privirea întregul șantier unde se înalță termocentrala uzinei. Acum însă, de la o asemenea altitudine totul se vede ca în palmă. Prin grilajul de metal al estacadei, termocentrala, care va da marii uzine forța electrică și aburul industrial necesar, se vede în toată măreția ei.

De pe estacadă privirea poate cuprinde în voie și clădirile ce formează preuzinalul. Este vorba de pavilionul administrativ, de cantină, punctul sanitar, pavilionul pentru pompieri, garajul etc., toate așezate la rînd într-o singură linie, bine distinctă. Poți înțelege acum mai lesne ce înseamnă preuzinalul unei întreprinderi, ce aduce o asemenea amplasare a clădirilor anexe în concepția modernă de construcție a unei uzini noi.

Cînd te-ai mai obișnuit cu înălțimea la care te afli te miști mai în voie și încerci să reconstitui cîte ceva din cele aflate pe șantier înainte de a urca pe estacadă. Acolo, în dreapta deci, se continuă lucrările pentru linia de fabricare a sodei caustice. Escavatorul și autocamioanele de mare tonaj pe lîngă care ai trecut, par acum doar niște jucării minuite de mîini nevăzute. Oamenii nu se zăresc. Știi prea bine însă — maistrul principal Alexandru Bărbulescu, doar ți-a spus cînd erai jos, — că fundațiile sînt terminate și s-a început ridicarea halei cazanelor. Unde se zărește pădurea aceea de scînduri bănuiești că trebuie să lucreze echipa

Tudor GHEORGHIU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

PE STADION CU „BĂIEȚII NOȘTRI"

Duminică ploeșteană, senină și cuminte, ca atîtea zile de repaos în care locuitorii orașului acumulează dimineața forțe pentru comentarea pățimașă a meciului de după-amiază. Profitînd de ea, mașinile Cinematografiei și-au depus discret încărcătura de oaspeți și aparataj la porțile stadionului, în vreme ce soarele, hotărît să-l sprijine fără rezerve pe tov. Floroiu, directorul filmului, sfida reflectoarele cu arc voltaic.

Cu puțină trudă și spirit de prevedere, au fost umplute de urgență cîteva tribune. De fapt, spectatorii aceștia matinali nu veniseră să vadă nimic: erau figuranți.

— **Ați venit să filmați?** — ne întreabă amabil regizorul Vitanidis, invitîndu-ne să ocupăm un loc bun în raza de acțiune a operatorului.

— Nicidecum. Să aflăm ce filmați.

— **Perfect. Atunci priviți deocamdată în tribune. Abia după amiază are loc meciul dintre combinata T.A.R.O.M.-Rapid București și Petrolul Ploești, special angajat pentru noi. O clipă, vă rog...**

Iurie Darie (Almăjan) și Gr. Vasiliu Birlic (Pantelimon).

Pe scările tribunei, îmbrăcat într-un costum cadrilat, cu șapcă, papion, și pantalon golf, Birlic coboară cu o familiară jovialitate spre locul rezervat.

— **Atenție! Se filmează!**

Figurația aplaudă. Regizorul oprește filmarea.

— **De ce aplaudați?** În momentul de față echipele intră pe teren.

Rumoare. Cine să cunoască mai bine obiceiurile decît ploeștenii?

— **Nu-i nimic** — caută să le intre în voie regizorul. **O să aveți cadre în care puteți să aplaudați, să... în sfîrșit, să faceți tot ce vreți, ca la Ploești.**

Tăcere aprobativă. Se reia filmarea. De astă-dată merge bine.

— **Vedeți** — ne spune tov. Vitanidis într-o scurtă pauză, în vreme ce coregizoarea sa Anastasia Mocanu, continuă munca dificilă de instruire a tribunei — **sîntem obligați să ținem în permanență seama de reacțiile publicului sportiv local.**

— De ce?

— **Tocmai pentru că filmul „Băieții noștri" este construit pe o acțiune, în care se dispută două meciuri. Mai întîi, petroliștii au cîștigat lupta cu oțelarii, în orașul lor. Acum, urmează ravanșa: petroliștii vor fi bătuți.**

— La ei acasă?

— După cum vei vedea. Din fe-

Eugen ATANASIU

● *(Continuare în pag 4-a)*

INSEMNARI DE CALATORIE

Medici și medicină în China Populară

Un medic romîn, dr. Nicolae Stănescu, a vizitat Republica Populară Chineză, însoțind echipa de fotbal Casa Centrală a Armatei în turneul pe care aceasta l-a întreprins în marea țară din continentul asiatic. În cele ce urmează redăm cîteva din însemnările d-rului, făcute cu prilejul călătoriei amintite.

Lacul Baical rămăsese de mult în urma noastră. Avionul care ne purta trecuse de mult peste orașul Ulan-Bator, capitala R.P. Mongole. Acum se desfășoară sub noi peisajul monoton al deșertului Gobi. Deodată ochiul percepe un brîu albicios, care suie pe creste și coboară în fundul văilor: Marele Zid Chinezesc. O bucurie în suflet, un strigăt pe buze: intrăm pe pămîntul Republicii Populare Chineze.

Aeroportul din Pekin: mare, modern, frumos. Chiar de la aterizare, primul contact cu medicii chinezi: echipa de control sanitar de frontieră. Foarte amabili, aflînd că echipa noastră este însoțită de un medic, mă caută și, după strîngeri de mînă pline de bucurie, mă întreabă dacă nu avem pe cineva bolnav și ne cer certificatele de vaccinare antivariolică. I am privit cu interes și respect pe acești muncitori pe tărîm sanitar, care apără frontierele și populația Chinei de catastrofalele epidemii ce secerau altădată sute de mii de vieți omenești.

Astfel și-a început turneul în Republica Populară Chineză echipa de fotbal a Casei Centrale a Armatei din București, echipă pe care eu o însoțeam în calitate de medic.

E greu de redat, firește, totalitatea impresiilor pe care le-am trăit în timpul turneului. De aceea mă voi mărgini să redau doar pe cele de ordin profesional, — cele privind munca medicală în spitalele Chinei Populare.

Cu un amestec de emoție și curiozitate am călcat pragul uneia dintre cele mai vechi institute de învățămînt medical din China. Institutul de Medicină „Chung-San" din Canton, care poartă numele doctorului erou Sin-Yat-sen.

Am aflat că Institutul de azi a fost format prin unirea a trei institute. Mi s-a explicat modul de instruire a studenților. Am aflat că epidemiile de variolă, holeră, febră tifoidă, Beri-beri, etc., care altădată făceau mii și sute de mii de victime, azi nu mai există. În prezent, în laboratoarele Institutului au fost preparate o serie de medicamente ca Vitamina B 12, Thiourocilul, etc. De remarcat că studenții, în fiecare an, fac practică în fabricile și laboratoarele de medicamente.

Dr. Nicolae STĂNESCU

(Continuare în pag. 5-a)

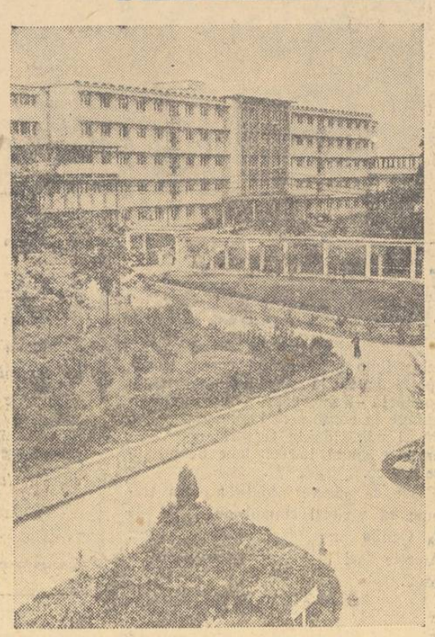

Pavilionul clinicilor Institutului de medicină „Chung-San" din Canton.

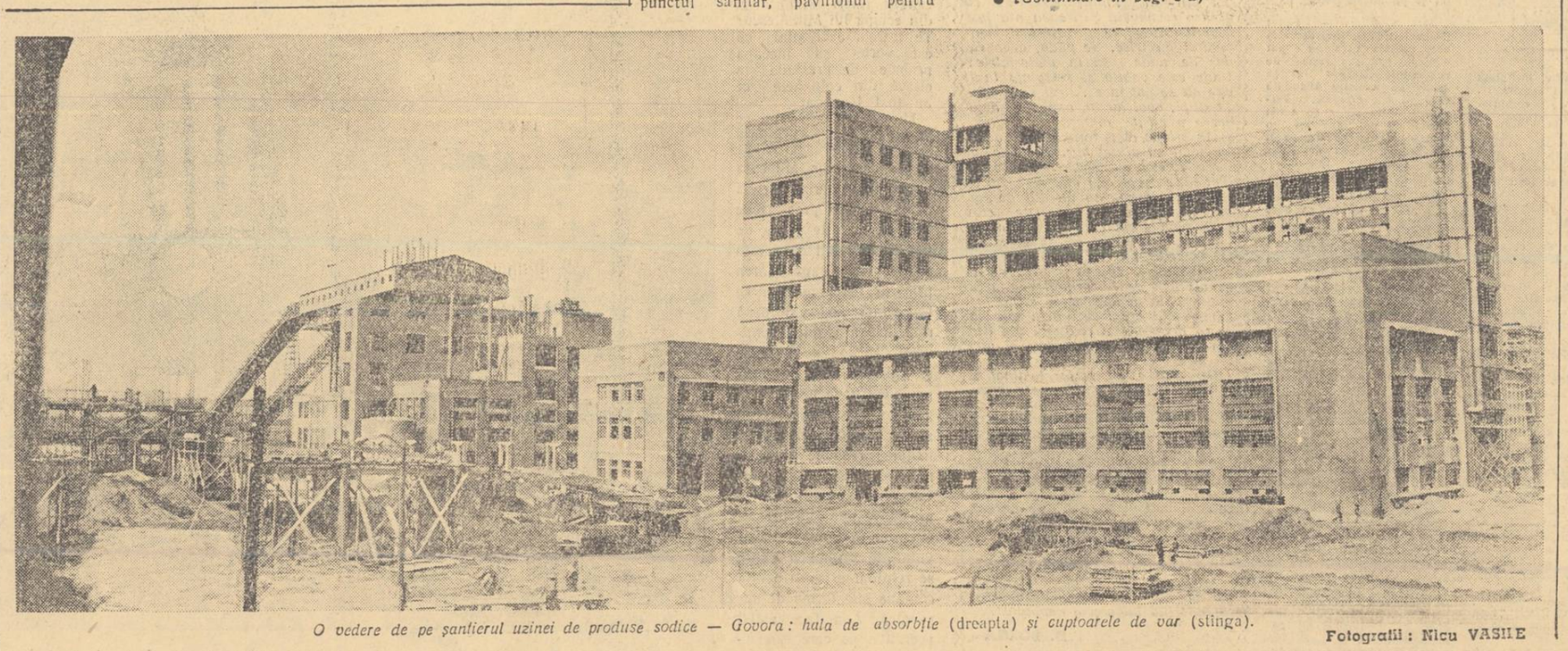

O vedere de pe șantierul uzinei de produse sodice — Govora: hala de absorbție (dreapta) *și cuptoarele de var* (stînga).

Fotografii: Nicu VASILE

Cronica gastronomului

PULPA FIARTĂ

Acel ce-şi închipuie că gastronomul e un căpitan hulpav, insaţiabil şi cu gîndul veşnic la mîncarea devenită pentru el obsesie, înseamnă că nu ştiu bine ce-i un gastronom şi că nu-l cunosc pe prietenul meu Costache. Spun asta, pentru că nişte oameni mici la suflet, numai din răutate şi zavistie, i-au scos lui Costache vorbă, că ar fi întocmai precum mai sus am scris. Dar asta-i curată defăimare (dacă se poate aplica defăimării acest nobil calificativ). De cînd îl ştiu (şi-l ştiu de mult), Costache poate sluji de pildă de moderaţie şi cumpătare. De pe cînd eram studenţi încă, (şi-i multişor de-atunci !), ţin foarte bine minte că prietenul meu Costache avea asupra-şi o pilduitoare stăpînire de om chibzuit şi nu-mi amintesc că la vreo petrecere studenţească (şi-am făcut doar multe împreună, slavă domnului !), să se fi întrecut el măcar odată cu măsura la băut. Şi dacă i se întîmpla vreunuia (cîte nu se-ntîmplă ?) să-şi piardă numărul paharelor şi cum zic marinarii tramontana (adică steaua polară), Costache era acela care-l ducea acasă, pentru ca a doua zi, cu prieteneasca blîndeţe să-l dojenească :

— Iar te-ai mişelit, păcătosule !

Din asta i s-a tras lui Costache porecla de „dădaca beţivilor".

Dar asta-i altă poveste.

Am scris cele de mai sus numai pentru a atrage atenţia cititorului că nu trebuie să se ia după zvonuri şi că atunci cînd e vorba de prietenul meu Costache, să mă creadă pe cuvînt (n-am nici un interes să-l mint).

Aşadar, ultima oară cînd l-am văzut pe prietenul meu Costache (adică alaltăieri), l-am găsit în laborator. Nu ştiu dacă îi voi fi spus cititorului că de cînd l-am recunoscut pe Costache profesor şi el a binevoit să mă accepte elev, sufrageria a fost botezată „sală de curs" şi bucătăria „laborator". Dacă nu i-am spus, îi spun acum.

Aşadar, l-am găsit, cum spusei, pe Costache în laborator. L-am găsit scoţînd grăsimea de pe o frumoasă pulpă de porc.

— O punem la cuptor, Costache ?

— Nici gînd. O fierb !

— Pulpă fiartă ?

— De ce nu ? Şuncă nu mănînci ?

— Aşa-i, zic, dar şuncă-i şuncă. E altă preparaţie. Pulpa fiartă, sau cum s-ar zice rasol, n-am pomenit.

— Ai să pomeneşti de-aici înainte şi dacă nu ţi-o place, n-ai decît să nu pomeneşti.

După care, Costache mi-a mărturisit că în urma analizelor făcute, constatînd că bătrînul său ficat e puţin obosit, pentru a-l ajuta în multiplele sale funcţiuni s-a hotărît ca pînă la noi dispoziţii să nu mănînce decît brînză de vacă, salată, carne fiartă şi compot.

— Bine Costache, zic, dar în cazurile de insuficienţă hepatică, medicii recomandă rasolul de vacă... şi slab.

— Ştiu, zice, dar nu i-am întrebat.

Şi Costache îşi începu cursul în laborator :

— Ca să faci o bună fierătură ca aceea pe care o vei minca astăzi la prînz, îţi trebuie o bucată de pulpă de porc (ca aceasta !) care să cîntărească cel puţin $1^1/_2$ kg. (asta cîntăreşte $2^1/_2$kg.). Dacă e prea grasă, scoţi din grăsime, aşa cum m-ai văzut făcînd şi-i laşi numai un strat subţirel. O pui într-o cratiţă şi-o acoperi cu apă. Sărezi. Adaugi : trei-patru fire de ceapă verde, două-trei fire de usturoi, piper boabe, ienibahar, o foaie de dafin sau cimbru (şi dacă vrei, de amîndouă). Pui la foc domol, acoperit. Cînd scade apa, nu strică să completezi lipsa cu vin alb (superior „Gostat"). După un ceas, începi să cerci cu furculiţa. Cînd se moaie carnea, e gata. Pînă să se moaie carnea, e bine să pregăteşti o salată de varză nouă, tăiată fin şi să fierbi cartofi în apă, dacă nu ai ca mine o cratiţă specială cu găuri, pentru a-i fierbe în aburi.

Costache a servit la prînz mîncarea călduţă. Era excelentă. Dar trecînd a doua zi (adică ieri) pe la el şi gustînd o felie rece din pulpa rămasă, zău că mi s-a părut mai bună. De-aceea,

Memento

De-i place porcul, orice amator
Îi poate coace pulpa la cuptor,
Dar dacă-i suferind, nu e o culpă
Să fierbă la foc, moicom acea pulpă.
Şi de-o va fierbe, cum spusei, cu artă
Va preţui de-a pururi pulpa fiartă.

PĂSTOREL

Munţii Bucegi : Turnul Seciului.

Fotografia : V. ORZA

N-am ştiut !

Retractez tot ceea ce am scris vreodată despre condiţia femeii americane. Mărturisesc public că am făcut-o în necunoştinţă de cauză. La baza tuturor afirmaţiilor mele despre drepturile îngrădite ale femeilor din Statele Unite se afla o confuzie gravă. Am aflat deabia acum că a trata femeia americană ca pe un om, ca pe o persoană ale cărei drepturi şi libertăţi sînt trunchiate de legi şi cutume nedrepte, este o greşală care nesocoteşte înseşi principiile fundamentale ale legislaţiei S.U.A. Fără nici o îndreptăţire am vorbit despre femeia americană ca despre o persoană. Ei bine, nu ! Femeia americană nu este o persoană. Acest lucru a fost reamintit recent de Curtea Supremă a S.U.A. tuturor celor care şi-au îngăduit să-l uite.

Toată istoria a fost declanşată de două tinere dornice să înveţe la un colegiu de stat din Texas. Cînd direcţia colegiului a refuzat să le înscrie pentrucă şcoala este exclusiv de băieţi, ele, naive, s-au adresat nici mai mult nici mai puţin decît Curţii Supreme a Statelor Unite. Crezîndu-se foarte abile, au invocat în plîngerea lor precedentul creiat prin decizia din 1954 a aceleiaşi Curţi, care interzicea discriminarea pe criterii de rasă în şcoli. Încercînd să se prevaleze de faimosul „al XIV.lea amendament" al Constituţiei S.U.A. care prevede că „toate persoanele născute sau naturalizate în S.U.A. sînt cetăţeni americani", ele s-au străduit să demonstreze că femeia (albă, firească) este şi ea o persoană şi că în consecinţă, este îndreptăţită la „protecţie legală egală".

Răspunsul a fost zdrobitor : în conformitate cu numeroase decizii anterioare ale Curţii Supreme pe care cele două tinere erau prea tinere pentruca să le cunoască, şi în baza Constituţiei americane şi a celui de-al XIV-lea amendament, femeile nu sînt considerate persoane.

Scurt.

Cu alte cuvinte, dacă eşti negru şi nu eşti primit la şcoală alături de albi te poţi consola cu ideia că în baza Constituţiei americane şi potrivit avizului Curţii Supreme ai avea dreptul să înveţi oriunde pofteşti. Chiar atunci cînd eşti linşat, cum i s-a întîmplat de curînd tînărului Parker, îţi rămîne mîngîierea că o asemenea crimă este interzisă teoretic de Constituţie cu toate că în fapt nu este nici împiedicată, nici pedepsită de nimeni.

Dar dacă eşti femeie nu-ţi rămîne decît să speri că nu vei fi nevoită să recurgi la ocrotirea legii.

Făgăduiesc că, de acum înainte, oridecîte ori mă voi simţi îndemnată să scriu despre situaţia de inferioritate în care sînt puse în S.U.A. femeile cînd este vorba de salarizare, posibilităţi de calificare profesională, acces în şcolile înalte sau dreptul de a participa la conducerea treburilor publice, îmi voi aminti că femeia americană nici nu este o persoană, cu alte cuvinte nici nu este om.

Foarte multe femei americane cred că sînt egală în faţa legii cu bărbaţii lor. Ele nu ştiu, pentrucă presa americană păstrează cea mai strictă tăcere asupra acestui fapt, că trei organizaţii feminine şi anume „Federaţia Naţională a femeilor profesioniste", „Federaţia generală a cluburilor feminine" şi „Partidul naţional al femeii" aşteaptă de mult — şi cine ştie cît vor mai aştepta — ca membrii Congresului S.U.A. să ia în discuţie proiectul de amendament la Constituţie propus de ele.

Iată conţinutul acestui proiect :

„Nu este îngăduit ca Statele Unite sau vreun stat de pe cuprinsul lor să îngrădească în funcţie de sex egalitatea în drepturi în faţa legii".

Felicia ANTIP

Moravuri şi năravuri

BOMBEURI LUSTRUITE, TOCURI NACLEITE...

Citind cîteva scrisori venite la redacţie în care se semnalau lipsurile unor fabrici care ţin totuşi la marca produselor lor, gîndul m-a dus fără să vreau la acei oameni mult preocupaţi de lustrul propriilor pantofi.

În anumite răstimpuri ale zilei, aceştia scot tacticoşi bucăţica de pluş dintr-unul din buzunare şi încep operaţia lustruitului. Bombeurile pantofilor lor sînt frecate pînă la aprindere cu cîrpa riată. Amatorii de pantofi lustruiţi doresc să facă din pielea încălţărilor o adevărată oglindă mergînd pînă acolo încît să-şi poată face în ea, mustaţa. Nimic rău în toată această indeletnicire. Dar se întîmplă că unii dintre aceştia, tot lustruind bombeurile să uite de tocuri. Atunci degeaba atîta chin dacă în faţă pantofii strălucesc şi în spate stă glodul, să-l razi cu cuţitul.

Cam acelaşi lucru se petrece cu întreprinderile „Ceahlăul" din Piatra Neamţ şi „Flamura roşie" din Sibiu, întreprinderi care îşi dau tot interesul ca lucrările mari ce le au de îndeplinit să le prezinte cumpărătorilor în aşa fel, încît să le fie pe plac. În schimb dacă au de executat lucrări, cum s-ar zice, de mîna doua, interesul pentru calitatea lor scade subit.

Să ne oprim de pildă în faţa unei banale tocători de nutreţ, fabricată la „Ceahlăul". Mecanismul e atît de simplu încît şi un profan în materie ar fi în stare să-l construiască şi încă să funcţioneze bine. Dar la „Ceahlăul" treburile nu stau tocmai aşa, căci după cîteva înghiţituri, maşina de tocat se îneacă cu dumicaţii de coceni. Ca la înecat, trebuie să-i dai cîteva la ceafă, trebuie să înverţi invers manivela pînă nu mai rămîn resturi de coceni între măselele maşinii.

Asemenea maşini bicisnice am aflat că stau fără întrebuinţare în oraşele multor cooperative din satele raioanelor Fălticeni şi Paşcani şi or mai fi şi prin alte locuri fără să le ştim de urmă. Prin producerea lor, marca fabricii „Ceahlăul" capătă un calificativ prost, cum n-ar trebui să-l aibe.

O situaţie identică se petrece şi la „Flamura Roşie" cu acele pentru maşina de capsat.

Exasperaţi din cauza proastei lor calităţi (din 100 de ace, numai maximum 10 sînt bune), personalul secţiei de drumuri şi poduri al raionului Huşi a adus la cunoştinţă cazul şi a pus îndreptăţita întrebare : „Oare fabrica „Flamura Roşie" n-ar putea face acele ceva mai lungi pentru a fi întrebuinţate şi nu a fi aruncate la coş ?".

Lucrul este posibil pentru că dacă maşina de tocat nutreţ era ceva mai complicată, apoi un ac de prins cîteva hîrtii, un fleac de sîrmuliţă îndoită la ambele capete, este simplitatea materializată. Şi cu toate acestea, iată că pentru colectivul de la Sibiu, stasul 5253/56 nr. 4020 constituie o mare greutate.

Lipsa de atenţie şi dezinteresul pentru fabricarea acestui articol de ordin secundar se fac mult simţite, atrăgînd după ele o însemnată risipă de materiale, cauzînd necazuri celor cărora le sînt destinate cutiile cu ace.

În zadar se vor făli fabricile amintite cu realizările lor incontestabile dobîndite la alte sortimente mai complicate. Tocătoarea de nutreţ se transformă în tocătoare de bani, cheltuiţi în vînt şi acele sînt ţepi îndreptaţi contra celor răspunzători de procesul producţiei în serie a acelor de capsat.

Este limpede ca lumina zilei că toate produsele unei întreprinderi trebuie să se bucure de aceeaşi grijă fiindcă şi cele mai neinsemnate îndeplinesc un anumit rol, au o anumită valoare. Altfel nici n-ar mai fi nevoie să-şi mai bată cineva capul cu fabricarea lor.

Întorcîndu-ne la exemplul celui care-şi lasă tocurile neväxuite, nu socotesc cituşi de puţin nedreaptă afirmaţia că cele două fabrici au procedat în acest fel, cînd de pe poarta lor au lăsat să iasă obiecte date la rebut chiar de la început. Numai că în materie industrială, a rămîne cu tocurile nefăcute este echivalent cu a aduce pagube apreciabile unor colective de muncă şi aceasta nu este de admis.

Const. SÎRBU

Combinatul Burdujeni

(Urmare din pag. I-a)

cînd s-a făcut îngrăşătoria, de-au ajuns oamenii să-i spună „veteranul" deşi n-are mai mult de 38 de ani. Şi ca el sînt mulţi.

★

Să producă cîteva mii de kilograme de carne pe zi. Asta e sarcina îngrăşătoriei de la Burdujeni. Ce-i de făcut pentru asta ? În primul rînd sînt necesari porcii. Aceştia sînt aduşi de la cele cinci creşcătorii ale întreprinderii. Erau, cînd am vizitat îngrăşătoria, 18.000. Ce înseamnă 18.000 de porci, v-o spune, de vreţi, o poveste. Amintiţi-vă că Păcală a făcut popii drum cu o călcătură moale şi una tare, aşternîndu-i, în chip de cale, oile tăiate. Socotiţi acum că puşi în acelaşi chip, unul lîngă altul porcii din Burdujeni ar putea dura un drum cît îi de la Băneasa pînă în centru, în piaţa Sf. Gheorghe !

Dar pentru spor de carne nu-i destul să fie numai mulţi porci. E nevoie, neapărată nevoie, ca ei să fie şi bine îngrijiţi. Pentru asta s-au făcut, întîi şi-ntîi grajduri : la număr 34 cu o suprafaţă de cuicuş de 500 m.p. fiecare şi trebuie să străbaţi, deşi sînt puse la rînd, 4 kilometri de vrei să treci pe dinaintea tuturor. S-au construit apoi felurite anexe trebuincioase hrănirii porcilor. Bunăoară drum de fier şi o staţie, chiar în incinta întreprinderii ca să transporte cele necesare ; apoi o moară, unde pot fi măcinate pe ceas, un vagon de boabe ; un siloz cu o capacitate de înmagazinare de 300 de vagoane, instalaţii de apă şi altele. La toate se adaugă, ceea ce în momentul de faţă hotărăşte împlinirea planului : *munca îngrijitorilor.* Oamenii veniţi aici şi care credeau că a lucra la porci e simplu, s-au înşelat. Aici au trebuit să înveţe reguli şi norme de îngrijire şi întreţinere, au aflat că porcilor trebuie să li se asigure linişte şi un regim blînd. (Am aflat, de pildă, — trebuie s-o spun oricît de ciudat şi nostim ar părea — că se sancţionează tulburarea odihnei celor puşi la îngrăşat ori violentarea lor). Şi cadrele s-au format, cadre de îngrijitori care sînt familiarizaţi cu regulile zootehnice...

★

Principalul beneficiar al îngrăşătoriei din Burdujeni este I.R.I.C., adică Întreprinderea regională de industrializare a cărnii, cu sediul tot la Burdujeni. Aici sînt aduşi porcii îngrăşaţi şi vitele. După tăiere, cu o bandă rulantă trupul lor e purtat la felurite maşini, e supus unor serii întregi de operaţii măcelăreşti, de ajunge, la capătul circuitului, carne pusă la cîrlig, ca la măcelărie. Într-o zi de lucru, 40 de oameni, cu ajutorul maşinilor, mînuiesc 100 de porci, îi taie, îi curăţă, îi pregătesc pentru alte operaţii de industrializare. Interesant de subliniat e că, în această secţie a întreprinderii, aparent — şi iarăşi din cauza prejudecăţilor — fioroasă, e multă curăţenie şi foarte multă apă ; apă fiartă, apă rece, apă care spală carnea, care spală mereu aparatele, care curăţă pardoseala de ciment. Întreprinderea consumă zilnic 800 m.c. de apă.

Călăuzit de tovarăşul Const. Nicoară, de 8 ani director al întreprinderii şi de 20 de ani muncitor în acest sector al industriei alimentare, am trecut prin toate secţiile : şi acolo unde se topeşte untura, şi-acolo unde se ambalează în lădiţe de 25 kg. şi în sălile unde se fac mezelurile şi în camerele de congelare şi în laboratorul de analize. În fiecare loc de muncă am aflat de cîte o nouă realizare, de cîte o iniţiativă menită să uşureze munca, să scadă preţul de cost, să mărească producţia. Am văzut nişte lăzi de aluminium la topitoria de grăsimi, un transportor nou pentru subproduse, un mijloc nou rapid şi uşor de cîntărit slănina. Toate erau recente realizări făcute pe baza propunerilor muncitorilor. Tovarăşul Gh. Puşcaşu, cel puţin, e unul din cei mai inventivi oameni din colectiv şi de curînd autorul unui studiu despre importanţa frigului în industria alimentară.

★

În toate sălile întreprinderii am stat de voie, nezorit de nimeni. Într-un anume loc însă, oricît aş fi vrut, n-am putut sta : în frigorifere. În ciuda tovarăşului Ion Burceag care ne arăta fel şi fel de măruntaie congelate, însoţîndu-le de amuzante explicaţii, cele 18° minus ne-au gonit. Şi tovarăşul Burceag ne arăta inimi înşirate frumos, gata de pus în cutie, rînduite ca nişte uriaşe prăjituri, măduvioare strînse îngrijit în lung, ficaţi aşezaţi, vorba sa *„de-ţi par nişte cozonaci bine prăjiţi"*. Aşa se înfăţişa rodul muncii tovarăşului Vasile Dobroghiu, muncitor harnic, priceput şi, din cîte vedeam, lesne de băgat de-o străşnică meticulozitate.

Produsele, cu grijă ambalate, iau drumul cîtorva oraşe mari din ţară şi drumul străinătăţii căci I.R.I.C. „Suceava" din Burdujeni exportă o parte a producţiei sale în Franţa şi în Italia, de unde află drept răspuns, spre cinstea industriei noastre alimentare, numai cuvinte de laudă.

★

„...Din străinătate primim elogii ; de aceea ne e mai mare ciuda cînd vedem, la noi, pe cîte unii strîmbînd din nas la carnea congelată" îmi spunea tovarăşul Const. Nicoară. *„Şi dacă ar fi vreo diferenţă ! Dar ai văzut şi d-ta, din aceeaşi carne, din acelaşi frigorifer pleacă produsele şi la export şi pe piaţa internă... Ce să-i faci ? Omul la noi aşa vrea, carne proaspătă şi lapte de-abia muls... Şi crezi că are motive ? Nu ! O prejudecată..."*.

— *Dar* — îl întrerup eu — *se spune că nu-i totdeauna proaspătă carnea congelată ?*

— *Nu-i proaspătă ? Păi atunci convinge-te şi d-ta...*

Eu unul n-aveam de ce să mă conving. Văzusem cu ochii mei că orice carne, de la tăiere la congelare nu trece prin fabrică mai mult de treizeci de ore. Am văzut apoi exigenţa cu care se verifică în laborator carnea, orice carne, pentru mezeluri ori pentru congelat şi eram pe deplin convins, ca să zic aşa *de visu*, de vorba neadevărată care umblă, zvon răuvoitor, să sprijine o prejudecată. Totuşi, pentru liniştea sufletească, pentru întărirea convingerii am mai întrebat :

— *Dar dv. tovarăşe director, consumaţi carne congelată ?*

Tovarăşul Const. Nicoară m-a privit lung. *„Mă bănuieşti vasăzică ! Uite, hai la mine acasă, ai să vezi că mănînc numai carne congelată. Şi credemă că mă pricep în ale măcelăriei..."*.

La 18° minus, într-un frigorifer, e pericol să răceşti ; dar merită să zăboveşti cînd poţi afla temei pentru spulberarea unei prejudecăţi.

★

In loc de încheiere îmi iau îngăduinţa să-l citez pe Voltaire, care în al său Dicţionar filozofic definea : „Prejudecata este o părere lipsită de judecată". *Îl citez cu speranţa că cele mai sus relatate vor fi cît de cît în stare să ofere argumente pentru a iudeca şi, în consecinţă, pentru a forma, pe temeiul judecăţilor, juste opinii, chiar dacă încriminatul sector pare, la o vedere de suprafaţă, minor.*

Virgil DĂNCIULESCU

Deputata

Prima întîlnire cu deputata raională Elena Bologa — femeie vioaie şi voinică, energică şi plină de viaţă — te face să exclami : „S-au gîndit bine cetăţenii cînd au ales o deputată !". Faptele pe care le afli după aceea, nu fac decît să întărească prima impresie.

Elena Bologa era cunoscută în cartier ca un om activ pe tărîm obştesc, descurcăreţ şi care punea la inimă toate necazurile cartierului. „E cea mai potrivită" s-au gîndit cetăţenii şi au votat-o în unanimitate. Nu s-ar putea spune că cinstea ce i s-a făcut a bucurat-o din cale afară pe proaspăta deputată. Mai adevărat este că s-a speriat de mărea răspundere ce includea această calitate. Cetăţenii totuşi nu se înşelaseră. Căci scurt timp după alegere, s-a apucat de treabă cu energia care i-o cunoşteau cu toţii şi... faţa cartierului a început să se schimbe.

Au trecut de atunci 6 ani. In acest răstimp, Elena Bologa a fost aleasă de trei ori la rînd deputată. In aceşti cîţiva ani, circumscripţia sa — 223 — din cartierul Pipera de la marginea Capitalei, şi-a schimbat într-atît înfăţişarea încît cu greu o recunoşti. Şi treaba n-a fost uşoară. Aprobare pentru instalarea luminii electrice, de pildă, avea ea, dar de unde să ia materialele ? Unde este voinţă şi stăruinţă însă, cîte nu se pot face... Întîi s-au adus 40 stîlpi, apoi iar 20, apoi 200 ; după aceea a găsit materialele electrice şi în sfîrşit cînd totul a fost adus, cetăţenii au ajutat bucuros la instalarea reţelei electrice. Aveau acum lumină, e drept, dar mai rămînea de rezolvat o problemă tot atît de spinoasă : drumurile nepavate care vara erau gropi cu praf şi iarna cu noroaie. Deputata a arătat situaţia, a cerut piatră, comitetul executiv raional a înţeles şi le-a dat-o. Şi pornind de la primul vagon cu piatră pînă la ultimul — şi au fost sute — indiferent de ora la care soseau, deputata şi cetăţenii din cartier au ajutat la descărcat şi apoi la pavat.

Cartierul este astăzi luminat în întregime, străzile sînt toate pavate, pomii — mii — plantaţi de curînd îmbracă străzile, curăţenia şi simţul gospodăresc este nota sa dominantă.

Intre timp s-au mai făcut fireşte multe. Şcoala elementară a fost transformată în şcoală medie, s-au deschis magazine, centru de aragaz, fabrică de sifoane, tot ce au cerut cetăţenii şi a fost necesar să se facă.

Am aruncat încă o privire cartierului înainte de a pleca şi mi-am zis din nou : „S-au gîndit bine cetăţenii cînd au ales-o deputată".

D. BOZGA

Din înaltul estacadei

(Urmare din pag. I-a)

dulgherului Bauman şi a fierar-betoniştilor conduşi de Nicolae Firuţ cu care ai vorbit înainte. Cu puţin efort distingi şi locul de lucru al neobositilor săpători din echipa lui Daniel Iaurum. Acolo, în dreapta desigur, aproape de escavator.

Drept în faţă se ridică clădirea cu mai multe etaje a halei de absorbţie. Cînd ai trecut de dimineaţă pe acolo i-ai cunoscut pe oamenii lui Gh. Mihăilescu, care sînt pe terminate cu montajul coloanelor de absorbţie. Ce-or fi făcînd acum Surcel, Pîrvu, Chircă şi ceilalţi tineri montatori din echipa lui Mihăilescu ? Te întrebi căci ştiai că este vorba să înceapă probele de presiune la cîteva din coloanele ce au fost terminate.

Un singur lucru nu se vede de sus şi-ţi pare desigur rău : cele cîteva sonde care vor alimenta uzina cu materia primă necesară. Ştii prea bine însă că nu este vorba de petrol. Ai auzit că aceste sonde vor extrage sarea printr-o nouă metodă ce reprezintă o valoroasă realizare a tehnicii româneşti. In loc de puţurile şi galeriile care se săpau pentru ca minerul să poată coborî în subteran şi să extragă sarea, se instalează sonde asemănătoare celor petrolifere. Cu ajutorul acestora se introduce apă cu presiune pînă în adîncul masivului de sare, apă care se reîntoarce printr-o altă coloană sub formă de saramură. Apa face astfel operaţiile pe care le efectua minerul, fiind în acelaş timp şi vehicolul care transportă sarea la suprafaţă. Printr-o conductă — saleductul — saramura va ajunge în continuare în incinta uzinei, marei uzine de la Govora, care va produce anual 150.000 tone de produse sodice.

Dar ca să vezi toate acestea trebuie să vizitezi cîmpul de sonde de la Ocniţa nu departe de şantier. Atenţie deci la coborîrea de pe estacadă.

Tudor GHEORGHIU

Sub razele darnice ale soarelui prichindeii din fotografia noastră au ieşit la plimbare în parc. Dar, ca oameni serioşi ce sînt, vor să profite de vremea prielnică pentru a studia ziarele şi revistele. Să nu-i turburăm din preocupările lor de oameni mari...

Fotografia : V. ORZA

Bicicliştii din Berzasca

Cînd veţi trece cumva printr-un sat oarecare şi în faţa ochilor dumneavoastră se vor perinda zeci de biciclişti în drum spre lucru sau poate în plimbare, amintiţi-vă şi de preşedintele comitetului executiv al sfatului popular din comuna Berzasca, raionul Moldova Nouă, soliduI Sladek Ignatie.

Eu l-am cunoscut şi auzit într-o adunare. Se ridicase pentru a susţine o chemare la întrecere către celelalte sfaturi din raion pentru antrenarea maselor largi de ţărani în acţiuni gospodăreşti, de muncă voluntară. Şi spunea între altele tovarăşul Sladek :

— Ce-am avut, ştiţi cu toţii : sărăcie. Ce avem iar ştiţi : întovărăşire cu 118 membri, electrificare, radioficare, (da, radioficare în Berzasca) cinema, dispensar, oficiu P.T.T. Ca la oraş nu alta. Acum construim un cămin cum n-a visat satul. Pînă la 23 August îl terminăm.

S-aşează la loc şi se ridică imediat aducîndu-şi aminte de ceva.

— E ceva o bicicletă ? E, tovarăşe ! Ei, află de la mine că în sat la noi se aflau pînă la război cinci biciclete. Cinci şi alea cu şine de lemn şi curpeni. Azi, ca la bulevard în Bucureşti : femeie sau bărbat, toţi au bicicletă. N-ai nici pe unde-ţi face plimbarea. Ba acu' îi vezi pornind la prăşit cu sapa legată de bicicletă. M-am gîndit chiar să fac o adunare populară şi să arătăm o bicicletă veche. Să vadă şi oamenii ce era acum cincisprezece ani în sat...

★

M-am gîndit la Sladek şi la satul lui aflat pe malurile Dunării şi mi am propus să le spun cititorilor:

— Cînd veţi trece cumva printr-un sat oarecare şi în faţa ochilor dv. se vor perinda zeci de biciclişti...

M. RADIAN

POŞTA Redacţiei

I. SCARLATESCU—Bucureşti. Adresaţi-vă studiourilui cinematografic din Buftea.

PETRICĂ GIURGIU—Reghin. Observaţiile privitoare la unii caricaturişti care nu se documentează suficient atunci cînd execută lucrări din domeniul industrial sînt întemeiate. Pentru a constata dacă cunoaşteţi sau nu sfrungăria aţi trimis un desen cu întrebarea : ce este greşit aici ? La acesta trebuiau să răspundă cei vizaţi. Nu vă putem publica desenul deoarece nu corespunde din punct de vedere tehnic. Totuşi recomandarea dv. rămîne în picioare. Documentarea tehnică este o condiţie esenţială şi nimeni nu se poate considera dispensat de ea.

N. GHIGHECI—Bucureşti. **Poezia dv. cuprinde o sumedenie de lucruri plasate în neorînduială. Ea e lipsită de calităţile ce i se cer unei piese literare de acest fel.**

De altfel însăşi dv. recunoaşteţi în cele ce urmează :

„Ca auzul acestui îndemn
ce-mi urmărea fiinţa ca
un tainic ecou,
Mi-am scos de grabă din
buzunar, hîrtie, stilou.
Şi fără să şovăi şi nici
măcar să gîndesc de va
fi cu putinţă,
M-am hotărît să scriu, chiar
de nu posed pentru
aceasta suficientă ştiinţă".

Iniţiativa e lăudabilă. Realizarea e conform autocriticii. Aceasta nu înseamnă să nu mai încercaţi.

TITI GHEORGHIU—Vaslui. **Citind din ziare că numeroase persoane din toate colţurile lumii s-au oferit să zboare cu prima navă cosmică sovietică de pasageri, v-aţi anunţat şi dv. participarea cu o poezie, intitulată „Sînt primul om astronaut".**

Tonul vesel, versurile sprinţene o fac uşoară la citit. Grăbindu-vă probabil să ajungeţi repede la cosmodrom, aţi neglijat să daţi cu pieptenul peste versuri, astfel că unele au ieşit cam ciufulite.

Întrucît vă avantajează felul umoristic de a scrie, încercaţi în continuare. Un om temerar ca dv. care nu se sfieşte să devină astronaut, poate să facă încercări îndrăzneţe şi în această privinţă. Celelalte materiale parcă ar fi gemene. Au aceeaşi înfăţişare.

I. LAZĂR—Iaşi. **Cei mai potriviţi lucru este de a îngriji bine motocicleta, ştergînd-o după fiecare drum făcut. Cînd se ajunge la ruginirea spiţelor e prea tîrziu. Soluţiile întrebuinţate în acest caz sînt cele cunoscute şi de dv. N-am auzit de pasta de care vorbiţi.**

G. GRUESCU — Corabia. **Dacă nu sînt alte posibilităţi, şi credem acest lucru dat fiind necesităţile mari de biblete, nu vă rămîne decît să vă reţineţi locuri prin oficiile de turism locale.**

LIANA M.—Craiova. **Aveţi dreptul să concuraţi la examenul de bursă.**

ANDREI NEAGU şi RUSU ANGELA, **ambii elevi din Bucureşti ne trimit, primul un desen, a doua o poezie.**

Am priceput că sînt primele încercări. Ce-i drept, lucrările voastre sînt încă stîngace dar dacă vă silîţi îi veţi putea ajunge cîndva urmă pe nenea caricaturistul şi pe nenea poetul.

M. VASILE — Făget (Moineşti) : **Daltoniştii sînt acei oameni care nu pot distinge culoarea roşie de cea verde. Despre ei se spune că nu ştiu niciodată cînd se coc cireşele. Persoanele care suîar de acest defect nu pot îndeplini o seamă de munci, cum ar fi de exemplu, cea de şofer etc.**

VLADESCU RODICA-Sibiu : **Aţi ghicit. Lucrările sînt ale scriitoruiui pe care îl presupuneţi.**

STELIAN JIANU-Ploeşti : **Desenul n-are umor şi ca atare nu e publicabil.**

CORNELIU ŞTEFANACHE-Iaşi : **Materialul e interesant. Se va publica.**

STANCA ALVIRESCU-Cluj : **Scrieţi pe adresa „Mosfilm" şi scrisoarea va ajunge la destinaţie fără greutate.**

VALERIU BITA-Orşova : **Din cele relatate am văzut că v-a plăcut grădina zoologică din Moscova, pe care aţi cunoscut-o de curînd, cu ocazia vizitei făcută ca turist în Uniunea Sovietică.**

Marea varietate de animale şi păsări pe care le-aţi văzut în această grădină v-a pus în încurcătură : nu ştiaţi despre ce să scrieţi mai întîi, despre ce să scrieţi mai mult. Probabil de aceea aţi căutat să enumeraţi cît mai multe specii, în detrimentul comentariului. E o lipsă importantă a articolului dv. care nu-l face publicabil.

Autocamioanele aduc pe şantier materiale zi şi noapte. In spate se vede estacada funicularelor.

MIRIAM

Prin Expoziția de la Moscova

Corespondență telefonică specială

Sute de mii de oameni au vizitat pînă acum Expoziția realizărilor economiei naționale care s-a deschis la Moscova marți după amiază. Ea este amenajată într-un orășel ca din povești pe un teritoriu de peste 200 hectare.

Este greu să a'egi unde să te duci mai întîi pentru că în fața vizitatorului se află, nu mai puțin de 300 de clădiri, pavilioane cu exponate și teatre, terenuri sportive și restaurante, cinematografe și magazine. Oricare om va veni la expoziție nu va fi cu conștiința împăcată pînă nu va vizita pavilionul atomic. Aici se văd cercetările fizicienilor atomiști care au realizat o varietate de instalații și aparate. Cel mai mare poate fi mișcat doar cu macarale puternice, cel mai mic poate fi cu ușurință purtat în buzunar. Vizitatorul admiră îndelung instalațiile cu ajutorul cărora savanții sovietici studiază problemele dirijării reacțiilor termo-nucleare. De ele sînt legate marile nădejdi ale omenirii. Dacă uraniul ce se găsește în scoarța pămîntu'ui poate sluji ca izvor de energie doar 2—3 veacuri, reacția termonucleară scoate de pe ordinea de zi pentru vecii vecilor problema combustibilului. El poate fi găsit în cantități uriașe în fiecare moleculă de apă. Ori mările și oceanele ocupă peste 70 la sută din suprafața pămîntului. Înțelegem deci de ce oamenii de știință depun atîtea eforturi pentru a putea canaliza această energie, pentru a o putea obține dacă se poate spune pe „cale pașnică" fără exploziile ce se petrec cu bombe'e de hidrogen. Primii pași au fost făcuți. Intr-una din instalațiile prezentate acum la expoziție s-a obținut o temperatură de un milion de grade. Dar pînă la atingerea căldurii focului din nucleul soarelui mai trebuie străbătută o cale grea. Pas cu pas înaintează de-a lungul ei oamenii de știință sovietici, lucru de care ne convinge o serie de alte instalații expuse în unele din pavilioane. Nimeni nu părăsește pavilionul atomic înainte de a face cunoștință cu neîntrecute e calități ale „deșeurilor" produse de reactoarele atomice. Deșeurile... materialul acesta, este mai scump azi decît aurul. Ce să-i faci dacă izotopii radioactivi sînt produsele secundare ale dezagregării atomice? Nemărginită este sfera aplicabilității lor: metalurgia și chimia, biologia și agricultura, medicina și industria construcțiilor de mașini. Oamenii de știință presupun că izotopii sînt în stare să transforme înfățișarea exterioară a planetei, să schimbe calitățile plantelor, să împingă zona agriculturii pînă departe în regiunea înghețurilor veșnice unde niciodată n-au crescut alte plante mai dezvoltate, în afară de mușchi. Evoluția naturală de milioane de ani nu a fost în stare să influențeze plantele în aceeași măsură în care o pot face izotopii în 3—4 ani.

În mîna geologilor ei au devenit ochiul magic care străbate adîncurile pămîntului, în mîini'e medicilor deschid calea salvării vieților omenești, a vindecării unor serii de boli ce păreau incurabile.

Dar fiindcă veni vorba de medicină, haideți să dăm o raită și în pavilionul Academiei de Știință. În fund se vede un mecanism de înălțimea unui om. Apropiați-vă fără frică. Comunicați-i cîteva simptome ale bolii. Pentru asta trebuie doar să apăsați pe butoane'e respective. Capul electronic al instalației începe să zumzuie. Dar nu ați apucat să priviți încă bine aparatul că alături, pe ecranul te'evizorului vi se și prezintă diagnosticul. Căutați un creion să notați? Nu este nevoie. Luați mai degrabă hîrtia pe care v-a întins-o mecanismul, aco'o este trecută denumirea bolii. Credeți că este glumă? Nicidecum. Medicul mecanic pune fără greșeală diagnostic la aproape 100 de boli.

Vreți acum să vedem de ce sînt în stare curenții biologici din mușchii mîinii omului, de existența cărora știu doar specialiștii? Tot aici, în pavilionul Academiei de Știință este expusă o mașină mecanică care ascultă de comenzile curenților cu pricina. Îmbrăcați în mîna dv. o brățară metalică. Brățara este legată printr-un fir subțire de un dispozitiv care înfățișează o mînă omenească în mănușă. Faceți acum orice mișcare. Închideți palma, faceți gimnastica cea mai dificilă de care sînteți în stare și mîna mecanică vă va urma cu iscusință mișcările. Aceasta nu este o jucărioară. Mîna mecanică își găsește și își va găsi multiple întrebuințări în sferele ce'e mai variate ale muncii omului. Cu ajutorul ei se pot conduce de la distanță procese de producție ce se desfășoară în condiții periculoase pentru viața omului.

Nu trebuie însă să uităm că ne aflăm pe teritoriul unei expoziții complexe care ne înfățișează ca într-o oglindă cele mai variate laturi ale vieții sovietice. Să aruncăm de aceea o privire într-unul din pavilioanele agricole, de pildă, acolo unde sînt expuse rezultatele cercetărilor academicianului Pustovoi. De mu'ți ani obiectivul cercetărilor sale îl constituie floarea soarelui. Lucrează nu în laboratorul Academiei, nu în capitală ci într-un sovhoz dintr-un ținut al Krasnodarului. Pe cîmpiile lui a obținut practicianul, iar apoi savantul Pustovoi asemenea rezultate care i-au adus recent titlul de laureat al Premiului Lenin. Semințele de floarea soarelui, cu o producție de 30% ulei, nu l-au mulțumit. A considerat că semințele pot fi îmbogățite, că aici este vorba de o „imperfecțiune" a naturii care poate și trebuie să fie înlăturată. A creat soiuri noi de floarea soarelui, cu semințe care conțin 58% ulei. Dar oare asta este limita, mai departe nu se poate merge? Pustovoi consideră că „greșeala" naturii va fi învinsă numai atunci cînd semințele vor conține cel puțin 70 la sută ulei. Acum facem o mică socoteală. Pe suprafața cultivată azi cu floarea soarelui, un procent însemnă 40.000 de tone ulei în plus. Pustovoi va spori „productivitatea" semințelor cu peste 20 la sută. Chiar în condițiile dezvoltării maxime a spiritului inovator al oameni'or, nu sînt atît de dese cazurile cînd un singur om aduce țării asemenea bogății...

În ceea ce privește aprecierea generală asupra expoziției cred că cel mai nimerit este să reproducem, cîteva cuvinte ale unui cetățean american care a vizitat expoziția. Oscar Dodsnow profesor la Universitatea din Illinois spune: „M-a uimit proporția expoziției. Primul lucru ce-ți atrage atenția este varietatea a tot ce este aici. Începînd cu mașinile moderne și terminînd cu animale'e. Aș vrea să petrec aici cel puțin două săptămîni ca să văd totul. Deosebit de mare este dorința de a cunoaște mai îndeaproape succesele oamenilor de știință sovietici. Este greu de găsit termeni de comparație pentru această expoziție. Studierea acestei expoziții este egală cu însușirea de studii universitare. Plecînd, duc cu mine în patrie imaginea progresului uriaș pe care l-au obținut oamenii sovietici în domeniul științei, învățămîntu'ui și agriculturii."

Al. CÎMPEANU

Aspect de la Expoziție: Piața din fața pavilioanelor construcției mecanice și industriei chimice.

Una din sălile din Prater unde vor avea loc manifestările Festivalului.

LUNA VIITOARE, FESTIVALUL

Stockholm. E o dimineață plină de soare.

Intr-un parc, un bătrîn se așează pe o bancă și începe lectura ziarului. N-apucă să citească nici măcar cîteva rînduri și se apropie de el un tînăr și o tînără. Fata îi oferă o mică bucată de carton cu cîteva inscripții pe el.

— Nu doriți un „tichet de-un kilometru"?

Bătrînul privește nedumerit la bucata de carton iar privirile par să spună: „ce fel de tichet o fi ăsta?" Tinerii îi ghicesc gînduril» și fata îi explică.

— E pentru Festivalul de la Viena. Un tichet costă o coroană. Cu banii strînși se acoperă costul călătoriei pînă la Viena. Fiecare tichet cumpărat de cineva înseamnă pentru un tînăr suedez apropierea cu încă un kilometru de orașul Festivalului.

Bătrînul surîde.

— *Da, da. Acum înțeleg.*

Și fără să mai piardă timp scoate din buzunar o coroană, în schimbul căreia primește „tichetul de-un kilometru".

Cei doi tineri își văd mulțumiți de drum. Asemeni multor altor tineri din orașele suedeze, ei muncesc neobosit pentru a cuceri kilometru cu kilometru drumul pe care-l vor parcurge delegații suedezi la marea sărbătoare a tinereții, prieteniei și păcii, de la Viena.

Episodul de mai sus e semnificativ pentru interesul pe care-l suscită cel de al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților nu numai în Suedia, dar și în celelalte țări ale lumii. Tineri din 90 de țări ale lumii (amintim că Organizația Națiunilor Unite are doar 81 de țări membre) sînt acum în toiul pregătirilor pentru Festival. Din unele țări mai îndepărtate delegații au și plecat spre Viena.

Festivalul, de fapt, a început de mult. Nu-i nimic surprinzător în afirmația noastră. Plecarea la Viena a delegațiilor este precedată, în multe țări, de numeroase și variate manifestații culturale și sportive. In Argentina, bunăoară, plecarea la Festival a fost precedată de organizarea unui campionat de fotbal eliminatoriu la care au participat cîteva sute de echipe. Iar premiul pentru cea mai bună din echipe l-ați ghicit desigur: deplasarea la Viena.

Organizațiile de tineret din Franța au început o colectă de fonduri. Știți la ce vor folosi banii strînși? La primirea tinerilor din Africa în trecere spre orașul Festivalului.

O ideie ingenioasă a avut Radio Moscova, care, pe calea undelor, a organizat o convorbire între reprezentanții orașelor care au găzduit festivalurile organizate pînă acum (a fost reprezentat fireste, și Bucureștiul nostru). Din Italia, Brazilia, Bulgaria, Canada, Statele Unite, Uniunea Sovietică, India, R. P. Chineză, Afganistan, Irak, Ghana, Venezuela, Australia, Japonia — din toate țările lumii vin vești cu privire la pregătirile pentru Festivalul care va avea loc între 26 iulie și 4 august.

Intr-un vechi palat în stil baroc din Steiersstätte din Viena, la etajul doi, domnește o activitate febrilă. Aici își are sediul Comisia permanentă a comitetului internațional de pregătire a Festivalului. Aici este un adevărat stat major care pune la punct pînă în cele mai mici amănunte privind organizarea Festivalului.

Un punct de atracție pentru tinerii din toată lumea va fi desigur și faptul că vor putea să se întîlnească și cu savanții sovietici, creatorii sateliților artificiali ai pămîntului și ai primei planete artificiale din sistemul nostru solar. Intr-adevăr, între personalitățile proeminente din domeniul științei, artei și culturii care vor participa ca invitați la Festival se numără și cunoscuți specialiști sovietici în astronautică.

Nu s-a calculat încă exact cîte manifestații culturale, artistice, sportive vor avea loc. Numărul lor însă este uriaș și e'e vor contribui, toate, la strîngerea legăturilor de prietenie dintre tinerii din întreaga lume.

Ceea ce e pregnant în pregătirile din preajma Festivalului este convingerea tuturor participanților că această manifestație va contribui la o mai bună înțelegere între tineri, la închegarea de prietenii, la întărirea păcii. Dar tocmai acest caracter nu convine unor cercuri internaționale interesate în intensificarea incordării internaționale. Departamentul de Stat al S.U.A., prin glasul purtătorului său de cuvînt White, a încercat chiar într-o declarație specială să ponegrească ideile nobile ale Festivalului. Toate încercările de „descurajare" ale autorităților S.U.A. n-au împiedicat însă 400 de tineri americani să ceară permisiunea de a participa la Festival. Declarații instigatoare a făcut și Ministerul Afacerilor Interne de la Bonn, într-o circulară special distribuită în vederea sabotării Festivalului. Nici aceasta n-a intimidat. La Hamburg și în alte orașe vest-germane se confecționează daruri pentru Festival iar programul cultural pe care-l vor prezenta la Viena delegații R.F.G. va avea drept lozincă cuvintele lui Schiller: „Demnitatea umană este în mîinile noastre"...

...Așa dar, la Viena, luna viitoare, Festivalul...

U. VĂLUREANU

GREVIȘTII ÎN ALB

În dimineața zilei de 8 mai la New York a început o grevă neobișnuită. La șapte din cele mai mari spitale ale orașului au încetat să mai lucreze 4000 de lucrători — infirmieri, îngrijitoare, spălătorese etc., în majoritate portoricani și negri care îndeplinesc în spitale muncile cele mai grele. Greva a continuat o zi, trei, zece, treizeci. Ziarele au denumit-o cea mai puternică grevă cunoscută în istoria spitalelor americane.

Ce i-a determinat pe „oamenii în alb" să declare această grevă? Răspunsul l-au dat chiar revista burgheză „Time" și agenția United Press International recunoscînd că lucrătorii din spitale primesc un salariu mult sub nivelul minim de trai. Deoarece în cursul tratativelor direcțiile spitale'or au refuzat să recunoască sindicatului dreptul de a negocia încheierea unui contract colectiv, între obiectivele grevei a fost înscris și dreptul muncitorilor de a fi reprezentați la tratative de sindicatul lor.

Incercînd să înăbușe greva, conducerea spitalelor a adus „spărgători de grevă" și a chemat poliția pentru a împrăștia pichetele greviștilor. După cum relata „New York Times", cînd într-una din zile, la 10 iunie, pichetele de greviști au încercat să atragă atenția asupra condițiilor lor de trai unor grupuri de studenți în medicină, poliția, de teama unei manifestații de solidaritate a studenților, a atacat pe greviști. In cursul ciocnirilor mai mulți greviști au fost răniți, operîndu-se și arestări. „New York Times" și alte ziare au început să ducă o campanie furibundă pentru discreditarea greviștilor. Au fost și multe încercări de a prezenta activitatea spitalelor drept filantropică, pentru ca astfel greviștii să apară în fața opiniei publice drept adversari ai acțiunilor de ajutorare medicală a săracilor.

Această campanie s-a întors însă ca un bumerang împotriva organizatorilor ei. Diverse relatări de presă au demascat în întregime caracterul așa zis „filantropic" al spitalelor. Spitalele din New-York, a scris ziarul american „The Worker", sînt *„în realitate o mare afacere"* pe care multimilionarii din Wall Street o exploatează în propriul lor interes. Multimilionarii din Wall Street? Fireste. Ziarele au început să arate concret cine sînt stăpînii spitalelor. 26 din cei 31 de membri ai consiliului de conducere al spitalului „Lenoxhill" sînt proprietari de firme din Wall Street, directori de bancă, șefii unor mari trusturi. Iar acestor negustori de sănătate din New York le vine desigur greu să mărească cu cîțiva cenți salariile mizerabile ale greviștilor... Dezvăluirile cu privire la patronii spitalelor și amănuntele privind viața grea a „greviștilor în alb" au dus la manifestări de simpatie în favoarea greviștilor. Consiliul Central al Sindicatelor din New York, din care fac parte 800 de organizații sindicale locale a anunțat că sprijină greva în mod oficial. Reprezentanții altor sindicate s-au alăturat și ei pichetelor. La ora cînd scriu aceste rînduri greva continuă.

In timp ce propaganda oficială americană nu contenește să slăvească „modul de viață" din S.U.A. și „libertățile americane", greva de la spitalele din New York arată încă odată caracterul adevărat al libertăților americane: patronii sînt liberi să-i exploateze pe muncitori, muncitorii sînt liberi să moară de foame iar atunci cînd ei luptă pentru un trai mai bun, polițiștii sînt liberi să-i maltrateze în cel mai „democratic" chip cu putință...

— Turburări de inimă? Nu se simte nici urmă de inimă...

Desen apărut în ziarul american „THE WORKER".

Membri ai comitetului de pregătiri alegînd afișul Festivalului

Fapte mici DIN LUMEA LARGĂ

Rechinii între ei

Recent a izbucnit în S.U.A. un violent conflict între fabricile de armament din California și cele din regiunea New York-ului. Izvorul conflictului îl constituie noile comenzi de armament. Fabricile din California au prins de veste că cele din New York au trecut la organizarea unui adevărat război cu scopul de a acapara comenzile în dauna confraților din California. Membrii Congresului din partea statului New-York și-au unit forțele și au pornit o campanie pentru a determina adoptarea unei legi prin care contractările de arme să se facă în viitor pe bază de licitație la care să concureze mai larg întreprinderile din New-York și nu pe baza negocierilor cu anumite companii preferate. Pentru a susține cauza lor acești congresmani au căutat să dovedească că o serie de contracte încheiate cu fabricile din California s-au făcut pe bază de preferințe personale ale unor membri ai administrației care erau direct cointeresați în afacerile întreprinderilor din California. Acest lucru s-a întîmplat mai ales în cazul întreprinderilor de avioane și proiectile teleghidate din regiunea Los Angeles. Aflînd de aceasta campanie întreprinderile din California au trecut la contraacțiuni. Ziarul „Los Angeles Times", care în campania electorală este purtătorul de cuvînt al vicepreședintelui Nixon, s-a situat în fruntea luptei publicînd materiale în care se arată că întreprinderile producătoare de armament din statul New-York folosesc presiuni politice pentru acapararea contractelor avînd sprijinul nelimitat al lui Nelson Rockefeller, marele magnat american devenit și guvernator al statului New York. Ziarul arăta că presiunile cele mai mari sînt exercitate direct asupra Departamentului de război.

Camera de Comerț din Los Angeles s a alăturat luptei cu toate forțele disponibile. Ea a ținut o ședință extraordinară la sfîrșitul căreia s-a anunțat într-un comunicat oficial constituirea „unei forțe industriale de șoc pentru apărarea afacerilor cu proiectile teleghidate și avioane de atacurile New-York-ului". Membrii acestei forțe „de șoc" au pus la punct toate acțiunile necesare în acest scop cu reprezentanții ai camerelor de comerț din San Francisco și Oakland.

Lupta aceasta dintre rechinii cursei înarmărilor dezvăluie cîte puțin din ferocitatea celor care de dragul profiturilor stoarse din negoțul cu moartea, nu pregetă să țină lumea pe marginea prăpastiei războiului. De dragul acestor profituri ei sînt în stare să-și înfigă cuțitul unul în spatele celuilalt. E suficient însă să se ivească la orizont posibilitatea unui acord în problema dezarmării, pentru ca ei să-și ureaască cuțitele în încercarea de a ucide speranțele lumii întregi.

De ce s-a cerut naționalizarea ziarului „Times"?

Acum cîtva timp, în Camera Comunelor, un deputat laburist a propus în glumă naționalizarea ziarului „Times", organ neoficial al Ministerului de externe englez. El și-a motivat cererea prin aceea că ziarul „Times" s-a discreditat în urma desmințirii de către primul ministru Macmillan a articolului apărut în acest ziar cu privire la iminenta înlocuire a actualului ministru de externe al Angliei. Este interesant că în focul dezbaterilor care au urmat acestei propuneri s-a dat la iveală un alt prilej în care „Times" s-a discreditat în fața publicului și în acest caz cu mult mai serios. Cu ocazia vizitei la Moscova, primul ministru englez a rostit un discurs calificat la timpul său de numeroși comentatori drept foarte important. Și tocmai acest discurs a fost cenzurat de „Times", scoțîndu-se următorul pasaj:

„Sarcina pe care v-ați asumat-o reprezintă cu adevărat o muncă constructivă de o viață întreagă.

Viitorul deschide în fața poporului sovietic vaste orizonturi. Peste întinsul stepelor strălucesc luminile industriei ca o chemare a pămîntului făgăduinței. Și ceea ce vedeți în fața dv. nu este un miraj, ci realitatea vie.

Ritmul și calitatea progresului dv. sînt cu adevărat uimitoare și după cîte știu nu își au egali în istorie".

Este evident că celor care se află în spatele „respectabilului" ziar conservator nu le-a convenit să publice aceste recunoașteri importante. Deși cu întîrziere, întrebarea necesară impusă de această cenzură asupra cuvîntării primului ministru englez, a fost pusă în Camera Comunelor de deputatul laburist Emrys Hughes. „De ce, a întrebat el, a suprimat „Times" acest pasaj? Consider că noi trebuie să fim informați ce declară primul ministru, și consider de asemenea, de datoria mea să atrag atenția asupra faptului că un ziar care nu respectă ceea ce spune primul ministru în asemenea ocazii istorice ar trebui naționalizat".

Propunerea cu privire la „naționalizarea" ziarului „Times" este o glumă, pentru că nimeni din cei prezenți la dezbateri nu s-au gîndit să ia în serios acest lucru, mai ales știut fiind că o asemenea operație nu ar influența cu nimic poziția și practicile ziarului „Times". Dezbaterile prilejuite însă de acest incident au dezvăluit cum denaturează adevărul cei care pretind că au monopolul său.

In portul New-York sînt descărcate sute de lăzi conținînd exponatele Expoziției sovietice, care se va deschide în sala Coliseum din New-York.

Excepția

— Condamnat pentru lipsă de respect față de autorități...

De cîte ori n-a fost rostită o astfel de sentință împotriva personalităților progresiste din S.U.A. care, invocînd amendamentul cinci la Constituție, au refuzat să răspundă întrebărilor puse de faimoasa comisie pentru cercetarea activității antiamericane...

Recent, ziarele au relatat despre o excepție. O persoană s-a referit la amendamentul cinci, care dă dreptul oricărei cetățean de a nu răspunde la întrebări care ar putea fi în detrimentul său, și nu a fost condamnată pentru lipsă de respect față de autorități.

E vorba de Tom Margano, un gangster din Chicago, care a oferit șerifului Harold Royder 50.000 de dolari pentru a obține autorizația de deschidere a unui bordel și pentru a căpăta drept de control asupra tripourilor din districtul Porter. Cînd i s-a arătat lui Morgano că „oferta" făcută de el telefonic șerifului a fost înregistrată pe bandă de magnetofon, gangsterul a refuzat să răspundă la întrebări. A invocat foarte senin amendamentul cinci și nimeni nu l-a condamnat pentru dispreț față de autorități...

De unde se vede că în Statele Unite e primejdios să fi un om cu vederi progresiste, dar nu gangster, patron de bordeluri.

De pretutindeni

ACADEMIA de științe a U.R.S.S. își propune să organizeze în acest an o expediție de ornitologi pentru a studia o colonie de flamingo din lacul Tanghiz (partea de nord a Kazahstanului). Se apreciază că colonia numără 25.000 cuiburi ale acestor păsări de o rară frumusețe.

●

IN ORAȘUL brazilian Pelves a fost inaugurată o săptămînă de luptă împotriva zgomotului, recunoscut ca dușman al sănătății. Semnalul începerii acestei săptămîni l-au dat clopotele de la toate bisericile din oraș (care au răsunat timp de două ore) și 101 salve de mortier. In același timp, 147 de automobile au străbătut orașul și din megafoanele de pe acoperișurile lor voci de stentor îndemnau populația ca în săptămîna ce va veni cetățenii să nu provoace zgomote inutile dăunătoare sănătății.

●

INCEPIND din 1952, elevii selecționați din 43 de școli din Oslo urmează cursurile de dirijare a circulației pe străzi. După absolvirea acestor cursuri, elevii primesc o uniformă specială și ocupă posturile de agenți de circulație din fața școlilor, unde îi învață pe colegii lor să traverseze în mod reglementar străzile. Conducătorii auto respectă cu strictețe semnalele lor, sprijinind cu mult interes această acțiune, întrucît ea a redus în mare măsură numărul accidentelor printre copii.

●

OAMENII au început să folosească brice încă de acum 5000 de ani. Cu prilejul unor săpături arheologice efectuate în Mesopotamia, au fost găsite niște lame de piatră foarte ascuțite, cu care se rădeau oamenii din acele timpuri.

●

IN ANUL 1958 a fost inaugurată în R. Cehoslovacă producția ceasurilor de mînă. In cursul anului trecut fabrica de la Nove Mesto a produs 15.000 de ceasornice. Conform prevederilor, anul acesta, se vor produce 65.000 ceasuri de mînă.

●

PINĂ nu de mult, India nu dispunea de o producție proprie de petrol și din această cauză era obligată să-l importe. Prospecțiunile geologice efectuate în ultimii ani, au dat însă rezultate neașteptate. Recent, în apropierea orașului Bombay, pe cînd se fora la o adîncime de 1.767 m., o sondă a erupt ridicînd petrolul ca o fîntînă arteziană la o înălțime de zece metri. Aici a și început construcția unui cîmp întreg de sonde.

●

AUSTRALIANUL E. J. Johnstone se poate lăuda cu un record puțin obișnuit. Fiind un excelent scafandru, el a primit sarcina să controleze starea unui cablu telefonic de pe fundul mării. In acest scop, Johnstone a parcurs de-a lungul acestui cablu o călătorie de 43 kilometri.

●

MIGUEL ZAMBRONI din Texas, bănuind-o pe prietena sa de infidelitate, a făcut praf tot mobilierul din locuința acesteia. Nostimada în toată afacerea constă în faptul că Miguel Zambroni este în vîrstă de 96 de ani, prietena numără 91 de primăveri, iar rivalul are nu mai puțin de 82 de ani.

●

UN INCIDENT care se putea solda cu un sfîrșit fatal s-a petrecut de curînd în grădina zoologică Schönbrunn din Viena. La cîteva ore de la naștere, puiul de girafă pe care-l vedeți în fotografie a fost victima unui neașteptat și inexplicabil atac din partea mămăi-sa. Numai oportunitatea intervenției îngrijitorului l-a salvat pe micul animal de la moarte.

●

PINĂ ÎN 1965, în U.R.S.S. urmează să fie construiți aproximativ 70.000 km. de autostrăzi. Noile autostrăzi vor lega Moscova cu orașele Stalingrad, Gorki și Kuibîșev, precum și cu capitalele unor republici unionale. Autostrada Moscova-Stalingrad este de 1.000 km. Noile autostrăzi vor fi acoperite cu un strat de beton și vor permite circulația în cele două sensuri a 4 vehicule.

●

UN NEGUSTOR de bulgări de zăpadă s-a stabilit de curînd la Rio de Janeiro. El își aduce „marfa" cu autocamioane frigorifere din munții înzăpeziți și o păstrează apoi în încăperi răcite special. Printre locuitorii din Rio, pentru care zăpada este ceva necunoscut, el a găsit numeroși amatori.

●

LA WAOETSU, în Japonia, există un fenomen unic în lume; un pește roșu care înoată pe spate de zece luni. Anul trecut cel care l-a cumpărat a crezut că peștele e bolnav și că va muri imediat. Iată însă că se împlinește aproape un an și peștele nu dă nici un semn că ar avea vreo boală. Dimpotrivă.

●

PE STRĂZILE Moscovei a apărut un troleibus gigant, cu care pot călători confortabil 200 de persoane. In troleibus aerul este menținut mereu proaspăt de instalațiile de ventilare. Deși lung de aproape 18 m., troleibusul coteste ușor de pe o stradă pe alta și se strecoară pe nesimțite prin șuvoiul de automobile.

●

O DISPOZIȚIE legală din anul 1918, care interzicea, în orașul Dunglar din Irlanda, perechilor necăsătorite de a sta pe locuri alăturate la cinematograf, a fost abrogată zilele trecute. Pînă acum fiecare pereche trebuie să prezinte la casă certificatul de căsătorie. Dacă documentul în cauză nu exista, „el" trebuia să la loc în partea stîngă a sălii de spectacol, iar „ea" în dreapta...

●

PARTEA de nord-vest a regiunii cuprinsă între Irtiș și Obi, în Siberia, cu o suprafață egală cu întregul teritoriu al Germaniei, va deveni în curînd o mare furnizoare de blănuri. Cercetătorii vînători au stabilit aici vaste regiuni bogate în samuri, veverițe și alte animale cu blănuri prețioase.

In taigaua siberiană, care se întinde pe 7 milioane de kilometri pătrați, se proiectează să se creieze în anii următori aproape 70 mari gospodării vînătorești.

O SEARĂ ÎN TEI

La căminul cultural „Vasilescu Vasia"

Nu fusesem pînă atunci în Tei. Invitația de a mă abate într-o seară pe la căminul cultural „Vasilescu Vasia", pornise de la Cherbis Armand, instructorul brigăzii artistice de agitație de pe lîngă acest cămin, cu prilejul unui spectacol de concurs susținut cu succes de brigadă în urmă cu o duminică. Aveam în mîini schema detaliată a itinerariului tramvai-cămin și mă bucuram de cîte ori reușeam să descopăr nume de străzi care figurau pe hîrtia mea: strada Maica Domnului, str. Sf. Nicolae Tei (începeam să cred că pentru a ajunge în Tei trebuie să treci mai întîi prin ...paradis)!

Căminul se află pe strada Ștefănescu Tei la nr. 16.

Nu prea trec mașini pe strada Ștefănescu Tei. Pe stradă nu se află nici întreprinderi, nici instituții. Căminul ființează și el la parterul unei case cu un singur etaj, cea mai răsărită din împrejurimi. Cu un cap mai înalt decît căsuțele de prin prejur, casa trădează parcă trufia vechiului proprietar al cărui nume nu cu onoare îl poartă strada. Cine este la urma urmelor domnul Ștefănescu Tei? Fostul patron al „localului" cu circiumă, sală de dans și „separeuri" al cărui parter găzduiește astăzi căminul cultural. S-a cerut de către deputații locali și de către conducerea căminului ca străzii să i se dea numele eroului pe care-l poartă și căminul. Comisia de nomenclatură a răspuns că același nume este revendicat de alte cîteva străzi. Nu știu ce soluție s-ar putea pune în practică. În orice caz, tovarășii de la comisia de nomenclatură, aveți cam mult de lucru în Tei...

Programe care merg la inimă...

Într-o odăiță scundă, cu pereții împodobiți pe de-a întregul cu lozinci și tablouri, Teodor Iorga, directorul căminului, stă de vorbă cu gospodina Ecaterina Holban, secretara comisiei de sprijin a căminului cultural. Astăzi au aflat o mare bucurie. În faza raională a celui de al cincilea concurs, brigada de agitație a căminului a cîștigat locul I cu spectacolul „Ni-e drag Teiul". Așișderea și echipa de dansuri țigănești formată numai din copii. Cu echipa asta a fost zarvă, nu glumă. Ecaterina Holban a umblat din casă în casă, a stat de vorbă cu părinții, i-a chemat să vină la cămin. Tata și mama se arătau mai înțelegători, dar cum s-o scoți la capăt cu bunicul... Nu, și nu! Ce-au făcut, ce-au dres, și activiștii căminului, și deputații, și instructorul Ilie Dinu au izbutit să închege formația. În dimineața concursului pe raion nu se crăpase bine de ziuă. Pe la cinci, Ecaterina Holban s-a trezit cu bătăi în ușă. Cine crede ți că era? Anicuța Gocea, un năpîrstroc de fată de vreo zece ani, cu ochii ca două mășline: „Hai tovarășe, că ne-o luau a'ții înainte"...

„Nu ne-au luat-o alții înainte, îmi spune directorul Teodor Iorga, dar mai avem destule de făcut. Se mai află cîte unii căzuți în patima jocului de noroc... Cu ăștia mai avem de furcă. Căutăm și noi, să-i atragem pe oameni cum ne pricepem mai bine, să le vorbim de la inimă la inimă, cum li-e mai drag... Odată, am avut la cămin un spectacol de versuri.

— *Cum adică?*

— S-au recitat poezii din *Cinticele țigănești* ale lui Miron Radu Paraschivescu. Păcat că n-ați venit și dv. Pe fundalul scenei am pus o basma mare neagră. Iar pe basma trandafiri roșii...

— *Și a venit lumea?*

— Mai e vorbă! Lumea vine buluc, ori de cîte ori e deschisă sala. S-a prins veste că a început repetiția? Gata au și venit zece, douăzeci de femei cu copii cu tot. Haideți să vedeți și dv. că acum repetă brigada.

„Ni-e drag Teiul"

Repetiția e lungă, obositoare, cu dese reveniri și cu discuții aprinse... „Letiția, recită mai firesc... Prea seamănă a melodramă..." Letiția se îmbufnează, înfruntîndu-și preopinentul cu arme copleșitoare: „Așa se recită versurile... Așa se recită și la Institut". (Tînăra artistă amatoare este deosebit de mîndră să invoce numele Institutului de Teatru, întrucît de cîteva săptămîni participă la cursurile duminicale de pregătire).

Moment satiric din programul brigăzii.

...Un flăcău din Tei vrea să se însoare. Și cum aleasa inimii a și fost găsită, rămîne numai de hotărît, unde au să trăiască după nuntă. Fata susține că în raionul ei — „23 August". Băiatul vrea să-și aducă mireasa în Tei. Și cum vorbele nu par s-o convingă de fel, începe să-i arate tot ce e mai frumos în Tei, tot ce s-a făcut frumos, în ultimii ani: parcul „8 Mai", Facultatea de drumuri, trenul pionierilor, spitalul „Emilia Irza", locuințele noi... Nu-i vorbă că pe drum se mai întîlnesc lucruri care se cer îndreptate: o stradă cu trotuarele numai gropi, cîte o babă vrăjitoare, ori cîte unul care-și aruncă gunoaiele în stradă, sau lasă cîinii slobozi pe uliță. Flăcăul nu-i ascunde nimic iubitei și pînă la urmă fata, care știe să aleagă, alege Teiul...

Ascultînd povestea „viorii" mulți dintre lăutarii pribegi de ieri își vor fi reamintit zilele de altădată, colindul din circiumă în circiumă și din bîlci în bîlci, disprețul stăpînilor, traiul de necaz și obidă. După cum copilăria neumbrită de amărăciuni a celor mai tineri și mai jucăuși interpreți, le va fi amintit prin contrast propria lor copilărie...

Repetiția s-a terminat. De mult s-a întunecat de-a binelea și micii dansatori după ce au încins un joc, tropăind focos, stîrnind colbul scenii improvizate cu încălțările, s-au risipit pe la casele lor. A plecat și Niculae Bănică, sufletul echipei de dansuri, un prichindel de opt ani dar care arată de patru, și Gheorghe Rupea și Anicuța Gocea, și Mariana Leonida. Mai zăbovesc membrii brigăzii de agitație. Letiția Iorga, bibliotecară undeva prin cartier, a intrat cîndva sfioasă în sală numai ca să privească. Astăzi se pregătește să dea examen la institut, rîvnind în taină s-o joace poate pe Ofelia, poate pe Antigona, poate pe Doamna Clara.

Ana Ciocovarna este muncitoare fruntașă la „Kirov". Există și în întreprinderea ei o brigadă de agitație. Dar ea s-a deprins să vină aici. Tovarășii de la „Kirov" o revendică și desigur că vor încerca o mică amărăciune cînd vor afla că Ana, care ar fi putut să le dea lor o mînă de ajutor, face parte dintr-o brigadă premiată pe locul I pe raion (Mi-e teamă să nu fi săvîrșit prin aceste rînduri o indiscreție...) Dar Ana simte că aici în cartierul acesta e mai multă nevoie de ea.

Urmînd poate aceluiași îndemn au venit și muncitorul de la 23 August Alexandru Jugubete și Lulu Colibășeanu și lăcătușul Ghereb Gheza și tehnicianul Ion Tutunaru, unul din cei mai harnici și mai prețuiți din echipă și Mariana Grădinaru.

Ar fi multe de spus încă. Despre pasiunea pentru box a lui Jugubete, trădată pentru brigadă, ori despre mica dramă din familia inginerului Ștefănescu, care nu voia să-și lase soția la repetiții, și care pînă la urmă a terminat prin a participa el însuși cu vioara la programul brigăzii. Ar mai fi multe de spus...

★

Cînd am părăsit Teiul, era noapte tîrziu. După repetiție, Letiția, Ion Tutunaru, Georgeta Ștefănescu și instructorul au mai rămas în sală. Letiția se pregătea de examen. Recita din Labiș... Ceilalți ascultau în tăcere. La cămin era lumină pînă tîrziu...

Boris BUZILĂ

Echipa de copii romi în timpul unui dans.

Maiakovski și arta cinematografică

Judecînd după fumul de țigară care plutea în sală, ședința dura de cîteva ore. Se analiza activitatea cinematografiei sovietice.

Acum auditoriul ascultă cu cea mai mare atenție o intervenție din cele mai interesante: „...*Se spune că eu, vedeți d-voastră, fiind poet, ar trebui să stau în prăvălia mea poetică. Nu mă interesează faptul că mi se atribuie acest titlu... Eu, înainte de toate, mi-am pus condeiul în slujba, subliniez, în slujba clipei de față, a realității adevărate și a celor care o realizează: guvernul sovietic și partidul... Dacă am ajuns la convingerea că milioane de oameni vizionează filme, atunci doresc ca posibilitățile mele poetice să le folosesc în această direcție, în cinematografie, deoarece meseria de scenarist și de poet au la bază aceeași esență...*". Vorbea Vladimir Maiakovski. Anul 1927 se apropia de sfîrșit...

★

Marea pasiune a lui Maiakovski pentru problemele artei cinematografice datează chiar de la începutul activității sale poetice. La cîteva luni după publicarea primei poezii, tînărul Maiakovski își încearcă forțele într-un scenariu cinematografic. Abia împlinise 20 de ani. S-a prezentat cu scenariul „*Goana după glorie*" la una din firmele particulare, producătoare de filme din Moscova. Aici, conținutul scenariului a fost ascultat cu atenție. La sfîrșitul lecturii, un reprezentant al firmei și-a spus părerea în modul cel mai lapidar:

— *Prostii...*

Mai mult rușinat decît amărît, Maiakovski a strîns în grabă foile. Ajuns acasă, primul lui gînd a fost să distrugă manuscrisul. N-a trecut însă mult timp și un film cu același subiect a început să ruleze în orașele de pe Volga. Urmărind să încheie o afacere cît mai bună, reprezentanții firmei au realizat filmul din memorie. „*După cum se vede* — nota Maiakovski mai tîrziu — *scenariul a fost ascultat cu o atenție mult mai mare decît mi-aș fi închipuit*". Dar pasiunea poetului pentru cinematografie — chiar după această întîmplare — nu se stinge.

★

Octombrie 1917. Maiakovski nu se mulțumește să cînte revoluția, în care vede realizarea aspirației spre fericire a poporului, dar și luptă în primele ei rînduri. El consideră că strădaniile sale de a descoperi unele căi noi în artă, trebuie subordonate sarcinii de a găsi forme de participare a acesteia la construirea unei societăți noi. În cinematografie nu prea pătrunsese suflul revoluției. Aici ultimul cuvînt îl aveau tot vechii afaceriști: Ermoliev, Hanjonkov, Haritonov, Trofimov și alții. Soții Antik dețineau un mare pachet de acțiuni ale firmei „Neptun", care organiza producerea de filme. Se pare că spre deosebire de celelalte firme, „Neptun" acorda o oarecare atenție ecranizării operelor literare cunoscute. Maiakovski este prezentat soților Antik, care îi propun să scrie cîteva scenarii pentru firma „Neptun". Pentru început, Vladimir Maiakovski se hotărăște să ecranizeze „*Martin Eden*" după romanul lui Jack London. L-a atras opera scriitorului american prin faptul că soarta eroului nu diferea prea mult de propria lui soartă. Iată, în cîteva cuvinte, subiectul scenariului: tînărul muncitor Ivan Nov se îndrăgostește de o fată dintr-o familie de intelectuali, care însă îi respinge dragostea. În scurt timp, în viața lui au loc unele schimbări: începe să scrie poezii, pătrunde în cercul poeților futuriști, se îmbracă elegant... În oulmea bogăției — în urma unei discuții avute cu fata pe care nu încetează s-o iubească — renunță la glorie și se întoarce la vechea lui ocupație.

Scenariul a fost transpus pe ecran sub titlul „*Nu s-a născut pentru bani*", de un regizor mediocru, Turkin. Rolul poetului Ivan Nov a fost încredințat chiar autorului scenariului. În alegerea lor asupra lui Maiakovski, reprezentanții firmei „Neptun" s-au ghidat de popularitatea marelui poet (au insistat chiar să fie filmate cîteva scene la „cafeneaua poeților", locul de întîlnire al poeților futuriști).

Dar Maiakovski s-a dovedit un actor înzestrat. Deoarece pelicula nu s-a păstrat, recurgem la memoria celor care au vizionat filmul. Într-un articol publicat anul trecut în „Iscusstvo Kino", artista moscovită A. V. Rebikova, subliniază că creația lui Maiakovski a fost excepțională și că un alt actor în rolul lui Eden ar fi greu de găsit chiar în zilele noastre. Succesul de debut al poetului nu trebuie căutat decît în felul serios în care privea munca de actor. Acest lucru a surprins pe mulți. Se povestește că se aștepta ca Maiakovski și grupul de poeți care îl însoțea să se țină de scandaluri, să jignească actrițele. Curînd scepticii s-au convins că poeții sînt oameni la locul lor. Dacă au existat discuții aprinse care ajungeau chiar la certuri, aceasta se datora regizorului, care nu înțelegea — sau nu voia să înțeleagă — modul în care Maiakovski interpreta eroul iubit. În unele scrisori adresate poetei Lili Brik, Maiakovski se referă la munca lui în cinematografie: „*Singura plăcere o constituie faptul că joc. Am scris singur scenariul. Mi s-a încredințat rolul principal. Am reușit. Ochii mă dor la nebunie. Cineaștii afirmă că au în față un artist neobișnuit*".

Serghei Eisenștein, O. V. Tretiacova, Lili Brik și Vladimir Maiakovski (1924).

Deși filmul realizat nu l-a mulțumit pe deplin, Maiakovski continuă să colaboreze cu firma „Neptun". Împreună cu operatorul filmului precedent, Slavinski, care de data aceasta semnează și regia, Maiakovski realizează filmul „*Domnișoara și huliganul*" (în care deține un rol principal). Amestecul direct al conducerii firmei particulare care afirma că se ghida chipurile după gustul spectatorilor, în procesul de creație a făcut ca noul film să nu se deosebească prea mult de melodramele obișnuite. Iată ce spune Maiacovski despre un alt film — de data aceasta ultimul — creat de studioul firmei „Neptun": „*Insuflându-mi tehnica cinematografiei am realizat un scenariu care se situa la nivelul muncii literare novatoare. Punerea în scenă de același „Neptun", l-a mutilat cu nerușinare*". În acest film, Vladimir Maiakovski interpretează rolul unui pictor.

Chiar după naționalizare, cinematografia continuă să fie arena în care burghezia — fățiș sau pe ascuns — încearcă să împiedice transformarea acestei arte în „*o parte a cauzei general proletare*". Vladimir Maiakovski își spune cuvîntul în această privință: „*cinematografia este în suferință. Capitalismul i-a acoperit ochii cu aur. Descurcăreții întreprinzători o poartă de mînă pe străzi. Adună bani, muind inimile cu subiecte melodramatice. Acestui lucru trebuie să i se pună capăt*".

Convins că cinematografia este un puternic mijloc al agitației de masă, Maiakovski scrie scenariul „*Spre front*". Peste puțin timp ostașii care luptau pe frontul polonez au putut viziona acest film. În vara anului 1926 îl găsim pe Vladimir Maiakovski în Crimeea. Aici are prilejul să viziteze tabăra de pionieri „Artek". La Yalta, el scrie două scenarii, unul în care descrie cele văzute la „Artek" (filmul realizat a rulat sub titlul: „*Cei trei*") și o comedie care n-a fost transpusă pe ecran. De asemenea n-au intrat în producție în studiouri alte două scenarii predate în cursul anului 1926. Este vorba de „*Inima ecranului*" (o variantă îmbunătățită a unui film realizat cu firma „Neptun") și „*Dragostea lui Scafoliubov*").

Se apropia cea de-a X-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Direcția cinematografiei ucrainiene solicită sprijinul lui Maiakovski. După scenariul scris de acesta, studioul din Odesa începe turnarea filmului „*Decabriuhov și Octiabriuhov*", a cărui premieră are loc la Kiev în ziua de 1 mai 1928. Acesta este ultimul film care se realizează cu participarea lui Maiakovski, deși mai scrie cîteva scenarii cinematografice: „*Inginer d'Arcy*" (în care descrie lupta trusturilor imperialiste pentru acapararea petrolului iranian), „*Istoria unui pistol*" (despre activitatea Comsomolului) etc.

Th. MARCAROV

Afiș pentru filmul „Nu s-a născut pentru bani".

In camera de lucru a unui tînăr dramaturg

Cînd în urmă cu patru ani, în vitrinele librăriilor apărea un volum de schițe „N-au înflorit încă merii", nimeni dintre cîțiva — poate nici prietenii — n-ar fi bănuit în Dorel Dorian pe viitorul dramaturg. Surpriza de azi, cînd am aflat că a scris piesa de teatru „SECUNDA 58", e cu atît mai mare cu cît, de la apariția acelui volum de schițe, Dorel Dorian nu numai că n-a manifestat vreun interes pentru teatru dar n-a mai publicat nici o altă lucrare literară.

I-am făcut o vizită și l-am găsit la masa de lucru în fața unor foi ductilografiate.

— „SECUNDA 58"?

— Nu! Și zîmbind oarecum stînjenit: Am mai scris o piesă de teatru căreia îi fac acum ultimele modificări.

I-am spus pentru ce am venit și, mărturisirii că-i primul interviu pe care l acordă, i-a urmat întrebarea:

— Aparții generației tinere de scriitori. Care au fost începuturile?

— Ca aproape majoritatea tinerilor scriitori de azi și eu m-am format la școala presei comuniste. E drept, n-am lucrat la un mare cotidian, dar spiritul presei de partid m-a influențat adînc atît în redacția „Revistei elevilor" cît și a „Tînărului Muncitor", periodice care apăreau în anul 1948.

— Ai păstrat un contact permanent cu gazetăria?

— Indirect, da. După cîțiva ani de muncă directă în redacție m-am îndreptat spre Politehnică. Au urmat ani de studii, diploma de inginer și-apoi, munca pe șantierul termocentralei de la Paroșeni. În tot acest timp am continuat să scriu, publicînd deseori în presa locală reportaje despre oamenii șantierului. Era însă o activitate lipsită de continuitate. Pare ciudat, dar viața de șantier m-a hotărît să reiau legătura cu scrisul, dacă vrei, pe un plan superior: literatura. Sub ochii mei se petreceau adînci schimbări în conștiința oamenilor, se călea caractere, într-un cuvînt se petreceau lucruri care meritau și trebuiau scrise. Aici pe șantier s-au născut primele schițe literare care ulterior au alcătuit scheletul volumului „N-au înflorit încă merii".

— Să revenim la „SECUNDA 58", cînd ai scris-o?

— E greu de spus. Practic, am terminat-o în cîteva săptămîni. De gîndit însă, o gîndeam de vreo doi ani. Ideea piesei ar fi aceasta: oamenii nu se pot ascunde, unul în spatele altuia, viața însăși cere fiecăruia din noi o luare de atitudine, o poziție clară, netă. Artistic, ideea aceasta se realizează prin confruntarea unui grup de oameni aflați într-o grea încercare.

— Lipsa de experiență dramatică nu te-a stînjenit?

— Dar inițial nici n-a fost vorba să scriu o piesă. Am scris-o ca o nuvelă. După ce am terminat-o, recitindu-o, mi am dat seama din construcția unui fragment al nuvelei că am în față de fapt un act de teatru. Asta mi-a dat ideea transformării ei într-o piesă.

— Mi-ai vorbit despre altă piesă la care lucrezi!

— Da, am mai scris o piesă, „DACĂ VEI FI ÎNTREBAT". Conflictul pornește de la un fapt real petrecut în noaptea lui 23 August 1944, într-un oraș din Moldova. Am urmărit prin această piesă să exprim ideea că nu există două adevăruri, ci unul singur, cel al clasei muncitoare. Așa zisa obiectivitate, în afara claselor, înseamnă de fapt plasarea pe poziția cea mai reacționară, respectiv a clasei burgheze. E vorba în piesă de un procuror care ancheteză în toamna lui 1944 cauzele morții unui muncitor în preziua actului de la 23 August.

Tînărul dramaturg mi-a mai vorbit despre îndrumarea pe care a primit-o din partea colectivului Teatrului Municipal în ceea ce privește însușirea tehnicii dramatice. Și cu aceasta interviul a luat sfîrșit.

I. DELEANU

Dansatorii familiei Stefanovici

Mită Stefanovici are 40 ani. În general luat nu e mult. În cazul de față însă, nici puțin nu putem zice. Pentru că e vorba de dans. Și cu asta intrăm în subiect.

Mită Stefanovici dansează în echipa căminului din Socol — regiunea Timișoara. Curios nu e că dansează — și pot să spun că dansează bine — pentru că nu puțin sînt artiștii amatori de la sate cu vîrstă înaintată pe care-i întîlnim în diferite concursuri. Curios e că a reluat jocul de numai doi ani, adică cam de la vîrsta de 38 ani.

Mită Stefanovici are și un fecior de 15 ani, elev în ciclul II, care dansează în echipa de dansuri a pionierilor din comună. Repetițiile le fac de multe ori împreună în încăperile noului cămin cultural. Joacă fiul și privește tatăl, joacă tatăl și privește fiul. Uneori își și fac unul altuia observații critice. Ca între artiști.

Echipa de dansuri în care joacă Stefanovici senior e — în ultimii ani — prima pe regiune și în concursul al V-lea e prima. Echipa lui Stefanovici junior e și ea prima pe regiune iar anul trecut a jucat și în finală la București.

Pe stadion cu „băieții noștri"

(Urmare din pag. 1-a)

ricire, aceasta se întîmplă numai în film, pentru că altfel echipa Petrolul este cîștigătoare în campionatul categoriei A. Tocmai de aceea se vor înșuruba echipele fictive „Oțelul" și „Rafinăria".

Pe teren, la una din porți, Iurie Darie privea cu interes balonul rotund, meditînd la posibilitatea practică a loviturii lui.

— Curaj, tovarășe Almăjan — i-am șoptit atent ca să nu mă audă suporterii „Rafinăriei" din tribună.

— Ce curaj! Aici trebuie mai întîi să știi să joci, — m-a privit el melancolic.

— Și nu știi?

— Pînă după amiază, nici o șansă.

— ?!

— Atunci vine dublura ale cărei picioare în atac vor fi filmate cu cel mai deplin succes!!!

Mă retrag dezamăgit spre marginea terenului, acolo unde la umbra mașinii operatorii de sunet dispută o agitată partidă de... table. Curînd, a coborît din tribună și responsabilul sportiv Pantelimon (Gr. Vasiliu-Birlic) cu intenția de a dirija antrenamentul cîtorva „pitici" care nimeriseră nu se știe cum pe gazon.

— Hai să-ți bat un gol! — se oferă el fără să observe că nu e nici o poartă pe aproape.

Prichindelul se face a nu înțelege.

— Ești fotbalist de fotbal sau de volei? — îl chestionează competent Birlic.

Vădit contrariat, piciul nu mai știe ce să răspundă. A fost făcut knock-out la tenis.

Încerc să salvez situația:

— E primul dv. rol sportiv?

— Cam așa ceva. De fapt, mă pasionează fotbalul. Grozavi sînt ploeștenii. Ce zici? Nici o echipă nu pleacă de aici cîștigătoare...

Exact peste o clipă, reporterul sportiv al Radiodifuziunii, și el interpret, anunță în plină filmare:

— Formidabil, dragi spectatori! Formidabil! „Oțelul" a mai marcat un gol...

Din tribune, iarăși aplauze.

— De ce aplaudați? — se revoltă regizorul punîndu-și mîinile în cap. **Trebuie să fiți triști: „Rafinăria" pierde!**

Imediat facem cunoștință și cu tristețea suporterilor ploeșteni. Din tribune, țîșnesc jerbe de fluierături. Totuși, aplaudă cineva. Este Irina, tînăra absolventă a Institutului de Cultură Fizică și Sport, care-l urmărește cu atenție încordată pe Almăjan.

Cîteva minute mai tîrziu, într-o scurtă pauză, ne întîlnim cu interpreta Irinei, Florentina Mosora, care, după cum am aflat, este însoțită pe stadion de tatăl ei, deoarece n-are decît... 19 ani. Îi adresăm o întrebare:

— Cinefilii întreabă adesea revista noastră: cum pot deveni actori de film? Întrucît sînteți la primul rol, cred că ați putea contribui la lămurirea problemei.

— Să încerc. Sînt studentă în anul III la Biologie. Deși mi-am dorit să urmez Arta dramatică (ceea ce voi face după absolvirea acestei facultăți), nu m-am gîndit vreodată că am să joc în film. Și totuși, întîmplarea a făcut să devin interpretă de film. Lucrurile s-au petrecut astfel: cînd regizorii au început să caute interpreta principală, și-au adus aminte că m-au văzut cîndva la mare și m-au căutat... în București. Pînă la urmă, aflîndu-mi adresa, m-au chemat la probele de fotogenie și, în sfîrșit, iată-mă în rol.

Cu adorabilă candoare, protagonista filmului „Băieții noștri" a mai adăugat că o așteaptă examenele și că nu-i displace biochimia și zoologia. Un motiv în plus pentru ca să-i urăm succes nu numai în film ci și la facultate.

★

La ieșirea de pe stadion am fost întîmpinat cu buchete mari de flori. Eroare: nu erau pentru reporter ci pentru echipa învingătoare.

Eugen ATANASIU

Figurația este asigurată de publicul local care manifestă o autentică sportivitate ploeșteană.

Cititorii întreabă — „Magazin" răspunde

MIȘU MIHAILESCU — Pitești. În problema dublurii vocii, ar trebui să vă adresați studioului care a produs filmul întrucît nu întotdeauna asemenea amănunte sînt trecute pe generic. La cererea dvs. Radiodifuziunea, direcția muzicală, poate programa muzică din filmul respectiv. Scrieți-i pe adresa: str. Al. Popov nr. 60. București.

DINA MARCUS — Jimbolia. Despre Ioana D'Arc, eroină a poporului francez, puteți afla amănunte din cartea de istorie la capitolul despre Evul mediu. Alida Valy și Greta Garbo sînt vedete ale filmului occidental dintre cele două războaie mondiale. Tarzan a fost personajul multor filme de aventuri produse în studiourile americane de la Hollywood care aveau ca scop pervertirea simțurilor tineretului, distragerea lui de la preocupările serioase ale vîrstei.

Ecouri

TEATRALE

● DE CURIND, Teatrul „Iosef Kajetan Tyl" din Pizen a prezentat, în premieră pe întreaga R. Cehoslovacă, noua piesă a lui Nazim Hikmet, „Sabia lui Damocles".

Subiectul piesei a fost inspirat din recentele evenimente internaționale, care au culminat cu zborurile deasupra Angliei a avioanelor americane avînd la bord încărcătură atomică.

● TEATRUL de Stat „Dèrynè" din Budapesta va prezenta în curînd „Nevastă mea nu-i înger", de Rudolf Trinner, o comedie care are doar trei personaje.

CINEMATOGRAFICE

● FILMUL de marionete al lui J. Trnka, „Visul unei nopți de vară" premiat la Festivalul de la Cannes a fost vîndut în 7 țări, printre care Japonia, Birmania, India și Pakistan.

● LA 13 SEPTEMBRIE 1931, într-o duminică dimineață, pe viaductul din Biatorbagy, în Ungaria, a explodat o mină în fața acceleratului de Viena. Ziarele au publicat a doua zi o scrisoare care s-ar fi găsit în fața trenului și în care ar fi scris printre altele: „Muncitori! N-aveți drepturi? Noi le vom obține de la capitaliști. În fiecare lună veți auzi despre noi. Noi și tovarășii noștri sîntem pretutindeni. N-aveți ocazia de a munci? Apoi noi o vom crea. Totul va fi plătit de capitaliști. Nu vă temeți. Benzina nu se termină". În următoarele zile ziarele scriau că explozia de la viaduct a fost pusă la cale de către comuniști. Și pentru mai multă autenticitate, diferiți „specialiști" au stabilit că scrisoarea a fost scrisă de comunistul Leipnik Marton. Bineînțeles că n-au trecut nici 48 de ore și închisorile au fost umplute cu comuniști. Cu toate acestea criminalul nu a fost descoperit. Dar după trei săptămîni s-a descoperit că vinovatul a fost Matuska Szilveszter, directorul unei societăți vieneze. Această temă istorică a fost folosită de Thurzo Gabor în scenariul „Atentatul", film care se lucrează actualmente în studiourile din R. P. Ungară.

● RECENT, studioul „Mosfilm" a produs un original film artistic inspirat de biografia tînărului operator de film Vladimir Susinski, Intitulat „Pe drumurile războiului", filmul zugrăvește activitatea atîtor eroi anonimi care, purtînd aparatul de filmat ca o armă, au realizat cronica în imagini a Marelui Război pentru Apărarea Patriei. În rolurile principale apar Anatoli Kuznețov, I. Arepina și Vsevolod Sanaev. Regia: Leon Saakov.

● „PIINE, DRAGOSTE, FANTEZIE" este titlul primei părți a unei trilogii cinematografice regizată de Vittorio de Sica. Cei trei interpreți principali ai filmului sînt Roberto Rissc, Gina Lollobrigida și Vittorio de Sica.

● IN REGIA lui Roger Vadim, în Franța se turnează un film după cartea scriitorului din secolul XVIII, Choderlos de Laclos, „Cunoștii primejdioase". Filmul este o adaptare modernă a acestei cărți. În rolul principal va juca Gerard Philipe.

● PIETRO GERMI, cunoscut publicului nostru din filmul italian „Feroviarul", a terminat de curînd un nou film, „Vaduva de pale". Și de astă dată Pietro Germi este și regizorul și interpretul principal Alaturi de el, în rolul principal feminin apare Franca Bettoja.

● „LIDIA" se intitulează o recentă producție în culori a studioului „A. Davjenko", film-balet, interpretat de baletele și orchestra teatrului de operă „Taras Sevcenko" din Kiev. Inspirat de o povestire a marelui poet ucrainean Taras Sevcenko, baletul întruchipează dragostea neferică a unei tinere țărănci ucrainene pentru un cazac sărac.

● FILMUL polonez „Mici drame" a cărui regie îi aparține lui Janusz Nasfeter e format din două nuvele dedicate copiilor. Cele două părți ale filmului sînt intitulate „Meciul cailor de lemn" și „Căderea unui milionar". Demnă de evidențiat e realizarea excelentă a acestui film și imaginile de o mare frumusețe dedicate manejului.

● „INFERNUL DIN ORAȘ" e o coproducție franco-italiană realizată de Renato Castellani. Filmul prezintă o închisoare de femei din Italia și e interpretat de Ana Magnani și Giuletta Masina.

● LUCIANNO EMER și Roberto Enrico au creiat un film pe cît de interesant pe atît de deosebit. Este vorba de producția cinematografică intitulată „Fiecăruia paradisul său" care înfățișează imaginile surprinse de 25 cineaști exploratori în mai multe țări ale lumii.

● „TREN FĂRĂ ORAR" e un interesant film iugoslav de Velijko Bulayu care înfățișează emigrarea a zeci de familii de țărani din regiunile aride ale coastei dalmate spre regiunile fertile din nordul țării și greutățile materiale și morale ivite cu acest prilej.

LITERARE

● BIBLIOTECA Lenin din Moscova s-a îmbogățit cu un prețios document privind opera lui Dostoevski. Este vorba de 300 pagini dintr-un jurnal în stenogramă ținut de soția marelui scriitor rus.

Traducerea manuscrisului se datorește unei colaboratoare a Institutului de Literatură rusă din Leningrad care a dus timp de un an de zile o muncă asiduă pentru a descifra un sistem de semne abreviative care datează de mai bine de 100 de ani.

● IN ANUL 1960 edițiile de literatură străină din Moscova vor publica 600 traduceri din autori străini. Printre acestea figurează 200 romane și lucrări științifice occidentale.

Agricultorul amator

Acvariu

In pragul primăverii, m-am întîlnit cu un bun prieten. M-a anunțat plin de bucurie că i s-a repartizat o locuință nouă. Bineînțeles că am primit invitația să-l vizitez și... deh, ca la casă nouă să ciocnim un pahar cu vin. Am acceptat invitația dar vizita — din motive pe care le voi povesti — n-a avut loc nici pînă în ziua de azi. Dar să revenim la întîlnirea cu prietenul meu.

— Este mai bine să fixăm mîine ora cînd poți fi găsit acasă. Nu de alta, dar n-aș vrea să fac cale întoarsă cu cadoul...

— Nu te deranja, frate. Din curiozitate, te întreb totuși ce aveai de gînd să-mi aduci?

— Un acvariu.

— Cum?!

— Toată lumea știe ce sînt acvariile pe care le întîlnești în multe locuințe: vase de sticlă în care se cresc pești și plante. In casa ta, acvariul poate fi o adevărată „mobilă vie", „o frîntură din mare"... Aștept telefonul..

Se pare că prezența acvariului în noua locuință nu-i surîdea cîtuși de puțin amicului meu. De atunci nu mă mai invită să-i văd locuința. Și cînd te gîndești că am cunoscut oameni care s-au zbătut să-și procure un acvariu! Unii au folosit vase simple de sticlă, iar alții și-au confecționat vase de formă paralelipipedică cu o ramă de fier cornier sudat la colțuri (geamurile s-au fixat pe un „pat" de chit).

Acvariul poate fi așezat pe o masă, etajeră sau dulap, la un loc luminos. Temperatura în acvariu nu trebuie să treacă de +27 grade. De aceea, este necesar ca în timpul verii să punem la ferestre o hîrtie de culoare închisă. Pe fundul vasului se presară nisip bine spălat astfel ca să formeze un strat de 3—4 cm și se trece la plantarea plantelor acvatice (se pot folosi și mici ghivece). Dintre peștii indigeni recomandăm: plevușcă, biban soare, caras roșu și argintiu, boarță și Gambuzia affinis (care naște pui vii). In ceea ce privește peștii exotici, alegerea se poate opri asupra: „peștelui combatant" (Betta splendes), „peștelui paradis" (Macropodus opercularis), Molinesia (de culoare neagră), Xiphophorus helleri (roșii și verzi) etc.

Ingrijirea peștișorilor nu-i o treabă din cele mai complicate. „Pensionarii" acvariului se hrănesc de obicei o dată pe zi: adulții cu pureci de apă (vii, sau uscați), viermi albi, iar puietul cu oligochiți mărunțiți, cultură de infuzori etc. Nu se va da hrană prea multă pentru a nu se deprecia calitatea apei. Este bine să folosim un compresor pentru aerisirea apei. Impuritățile se scot cu ajutorul unui filtru instalat la un colț al acvariului.

Rîndurile de față sînt convins că vor fi citite și de amicul cu pricina. S-ar putea ca în ziua apariției acestui număr al revistei „Magazin" să-și amintească de invitația pe care mi-a făcut-o cu cîteva luni în urmă. O să-i aduc de astă dată un buchet de flori. Dacă îi face acum plăcere să aibă un acvariu, să și-l amenajeze singur!

M. TEODOR

Știați că...

...un om care cîntărește 60 de kg. pierde atunci cînd deasupra sa se află Luna 7 miligrame din greutate? Explicația constă în atracția Lunei.

...16 milioane km² sau 11 la sută din uscat sînt acoperiți de ghețuri veșnice?

...din 1920 se constată o încălzire generală a Arcticii. Aceasta are drept urmare o îmbunătățire a condițiilor de navigație?

...în întuneric, omul poate vedea flacăra unei luminări chiar la o distanță mai mare de 1 km? Noaptea vederea omului este ca a bufniței, fiind de 4 ori mai slabă decît a pisicii. In schimb în timpul zilei, vederea pisicii este de cinci ori mai slabă decît a omului.

De ce n-are Venus mîini

Vara anului 1820. Ștergîndu-și sudoarea frunții, țăranul grec Iurgos își desdoi spinarea și apoi înfundă din nou hîrletul în pămîntul grădinii sale. Avea multe guri la masă, iar ogorul său nu era nici prea mare, nici prea roditor. Deodată scrîșni ceva sub ascuțișul hîrletului. Apăru o piatră lustruită, apoi alte cîteva. Iurgos se bucură, căci astfel de pietre erau deosebit de prețuite pe insula Milos unde locuia. Țăranul grec continuă să scoată, una cîte una, pietrele și mare i-a fost mirarea cînd descoperi un fel de nișă, iar în interiorul acesteia o statuie de marmoră, a unei femei pe jumătate goală, de o rară frumusețe. In nișă se mai găseau și două statuiete pe care savanții le identificară ca reprezentîndu-l pe Hermes și cîteva bibelouri, tot din marmoră.

Iurgos înțelese că a găsit ceva

mult mai de preț de cît cîteva pietre lustruite de construcție, și transportă statuia în magazia casei. Dar vestea despre descoperirea lui Iurgos se răspîndi din gură în gură și în cele din urmă țăranul grec vîndu statuia unui anume Marceluce, secretar al ambasadei franceze din Istanbul (Grecia, și deci și insula Milos, era pe atunci sub dominația Turciei).

Mai tîrziu ambasadorul francez în Turcia a expediat în dar muzeului Luvru, această minunată creație a sculptorului grec Aghessandr din secolul al IV-a î.e.n. Un singur lucru era dureros: această adevărată capodoperă, care a devenit simbol al frumuseții feminine, avea lipsă ambele mîini. Așa, fără mîini, ea poate fi văzută astăzi la Luvru; așa este prezentată în numeroasele reproduceri.

Dar iată că tocmai mîinile el au făcut obiectul atîtor presupuneri, atîtor versiuni unele mai de necrezut decît altele și puțini sînt aceia care cunosc adevărul.

Atunci cînd Venus se găsea în magazia lui Iurgos, ea a fost văzută de mai mulți oameni. Doi dintre aceștia au lăsat scrieri despre aceasta. Aceștia doi sînt ofițerii francezi de marină Matterere și Dumon-Durville, ultimul devenit vestit prin descoperirile sale din Antartica. Trebuie spus că aceștia l-au vizitat pe Iurgos în aceeași zi și în aceeași oră, deoarece ambii făceau parte din echipajul unui vas ce executa cercetări hidrologice în regiunea apelor Greciei.

După 22 de ani, în anul 1842, amintind despre împrejurările legate de găsirea Venerei, Matterere scria: Stăteam în fața nișei de piatră. In această nișă... se găsea statuia. Acum ea a fost transportată. Imi vine greu să redau emoția și admirația noastră cînd am văzut această minunată statuie de marmoră. Din păcate, îi lipseau mîinile iar vîrful nasului era puțin zdrelit".

Cu 21 de ani în urmă, în 1821, Dumon-Durville, celălalt ofițer scria în raportul său către Academia de Științe a Franței: „Statuia reprezenta o femeie. In mîna stîngă, ridicată în sus, ea avea un măr, iar cu dreapta își ținea veșmîntul ce-i cădea de pe șold. După aceea, ambele mîini au fost vătămate și desprinse de corp".

Două povestiri, două versiuni contradictorii. Cine are dreptate? Avea mîini statuia găsită de Iurgos sau nu?

Nu-l vom obosi pe cititor. După cîțiva ani Matterere a fost nevoit să recunoască că a spus neadevărul.

Așa stăteau deci lucrurile. Dar de ce a spus Matterere la început neadevărul? Unde și cînd, în ce împrejurări a pierdut Venus ambele mîini?

Dezlegarea acestei istorii este următoarea: Durville și Matterere n-au putut să cumpere statuia — ea era prea scumpă pentru punga lor. Peste cîteva zile, vasul pe care slujeau cei doi ofițeri a ridicat ancora și a sosit la Istanbul. Ofițerii lui au fost invitați la ambasada franceză. In timpul recepției, Dumon-Durville a povestit despre descoperirea țăranului Iurgos. Secretarul ambasadei, Marceluce, trebuia să plece chiar a doua zi, din însărcinarea ambasadorului pe un vas special sub comanda locot. Robert, spre insula Milos. Peste trei zile el a adus statuia la Athena. In acest timp Venus era fără mîini. Ce s-a întîmplat?!

Dumon-Durville scrie despre aceasta în felul următor: „Se presupune că țăranul s-a plictisit să aștepte cumpărători, i-a redus prețul și a vîndut-o preotului din localitate. Acesta de asemenea intenționa s-o dăruiască interpretului de pe lîngă pașa din Constantinopole. Domnul Marceluce a sosit chiar în momentul cînd statuia trebuia încărcată pe un vas pentru a fi expediată la Constantinopole. Văzînd că îi scapă din mîini această operă minunată el a luat toate măsurile pentru a o obține și preotul la urma urmei a convenit, nu fără împotriviri, să i-o cedeze".

Dar Durville nu este destul de precis: preotul nici nu s-a gîndit să cedeze statuia. Dimpotrivă, a refuzat categoric s-o vîndă. Atunci Marceluce l-a cerut lui Robert 20 de marinari și au hotărît, așa cum scrie Matterere, să elibereze zeița cu orice preț. A început o adevărată bătaie. In această încăierare francezii au fost aceia care au învins, dar în timpul bătăii Venus a fost aruncată jos, în noroi, călcată în picioare și astfel i-au fost sparte mîinile.

Acesta este adevărul.

Avionul gigant „TU-114" înainte de decolare.

In partea inferioară a avionului se află bucătăria.

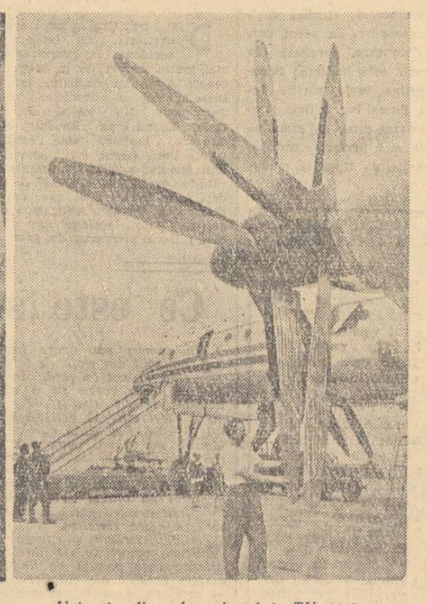

Uriașele elice ale avionului „TU-114".

Hotelul zburător

Avionul gigant „TU-114"

Patru motoare turbopropulsoare. Zboruri fără escală pe distanțe intercontinentale.

Spre sfîrșitul lunii mai a anului acesta, cercurile aviatice în special și opinia publică în general, au putut afla o serie de date despre noua realizare a aviației de transport sovietice: avionul turbopropulsor „TU-114" a efectuat, în cursă de probă, zborul fără escală Moscova — Habarovsk și Habarovsk — Moscova. Noul avion de călători turbopropulsor a parcurs distanța dintre cele două orașe, unul din inima Europei, celălalt din limita orientală a Siberiei, în 8 ore și 30 de minute, avînd pe bord 170 de pasageri.

Iată cîteva interesante amănunte despre calitățile și caracteristicile noii nave aeriene, una din cele mai mari din lume. Avionul este acționat de 4 motoare turbopropulsoare, fiecare dintre ele întrecînd aproape de două ori ca putere orice motor de aviație construit pînă azi.

„TU-114" este destinat să zboare pe liniile regulate transoceanice de pasageri și poate face zboruri fără escală pe liniile Moscova—Delhi, Moscova — New York, Moscova — Tokio, avînd la bord 120 de călători. Pe linii mai scurte: Moscova — Kiev, Moscova—Tbilisi, de pildă, „TU-114" poate transporta 220 de călători, în circa 2—3 ore.

Avionul „TU-114" este prevăzut cu o serie de instalații care asigură călătorilor condiții de confort încă necunoscute pe liniile aeriene.

Una din cabinele de toaletă ale avionului.

Racheta ionică

Motoarele navelor cosmice trebuie să satisfacă o cerință importantă. Ele sînt obligate să funcționeze un timp foarte îndelungat. Pentru a atinge acest scop este permisă chiar și reducerea forței de tracțiune, deoarece în spațiul interplanetar racheta nu va avea de înfruntat forțe de rezistență mari.

Motorul ionic de rachetă are tocmai această însușire. In principiu construcția sa este simplă. Intr-o sursă specială apar ionii, particule încărcate cu electricitate. Ei se formează împreună cu electronii, dar se separă apoi și intră în sistemul accelerator care transmite fluxului de ioni o viteză mare înainte de ieșirea acestuia din motor. Mișcarea aparatului în spațiul cosmic trebuie să se înfăptuiască tocmai pe baza forței reactive a fluxului de ioni.

La alte tipuri de motoare ionice nu este necesară separarea ionilor de electroni. Curentul reactiv se formează din amestecul acestor particule — din plasmă. Sub influența temperaturii înalte, fluidul de lucru se ionizează în arcul electric.

Plasma obținută este accelerată de forțe magnetice și iese din duza motorului.

Rachetele ionice de tipul descris trebuie să aibă o rezervă de combustibil, din atomii căruia ia naștere curentul de eșapament. Această substanță trebuie luată de pe pămînt. Cantitatea sa determină durata de funcționare a motorului. S-au elaborat însă proiectele unor motoare electromagnetice, care se vor alimenta cu combustibil direct din spațiul înconjurător. Căci cosmosul nu-i de loc vid. In spațiul interplanetar există hidrogen ionizat foarte, foarte rarefiat.

Se poate prevedea că va veni vremea, cînd nave cosmice vor zbura spre aștri îndepărtați pe „aripi magnetice" nevăzute.

Proiectanții navelor interplanetare vor fi obligați să se îngrijească și de întoarcerea în deplină siguranță a rachetelor pe Pămînt sau de coborîrea lor în atmosfera altor planete. De rezolvarea acestei probleme depinde și crearea unor sateliți artificiali ai Pămîntului care să aibă oameni la bord.

In ce constă dificultatea?

Aparatul zburînd cu viteza cosmică, se încălzește tare în păturile dense ale atmosferei. Incălzirea se produce cu atît mai intens cu cît viteza aparatului este mai mare. Și pentru ca racheta să nu se distrugă e nevoie de o reducere rapidă a vitezei zborului în păturile dense ale aerului.

Au fost propuse multe procedee interesante pentru frînarea bruscă a rachetelor cosmice. In unele proiecte viteza cosmică a aparatului se oprește cu motoare de rachetă, în altele cu dispozitive speciale de frînare — un fel de parașute metalice — în altele se folosește zborul planat. Nu de mult s-a ivit o idee cu totul ieșită din comun— folosirea unei frîne magnetice originale.

Cititorii noștri știu din experiențele școlare că dacă o sîrmă metalică taie cu repeziciune un cîmp magnetic, în primul rînd se încarcă cu curent electric și în al doilea rînd, asupra ei acționează o forță de frînare. Dacă o rachetă care zboară cu viteză mare ar putea deveni sursă de cîmp magnetic, comparabilă ca mărime cu cîmpurile magneților permanenți, atunci interacțiunea acestui cîmp cu aerul ionizat, care dispune de însușirile unui conductor electric, ar crea o forță ce ar opri racheta. Această forță ar întrece cu mult rezistența aerodinamică obișnuită.

Nu există încă propuneri concrete constructive privind folosirea cîmpurilor magnetice în vederea frînarii și răcirii navelor cosmice. Fără îndoială, că studierea ulterioară a acestei probleme va aduce o contribuție însemnată în astronautică.

Magnetofonul „Doina", o valoroasă creație a cooperației meșteșugărești

Pe proiectantul Gheorghe Voicu l-am găsit la sediul cooperativei „Radio-Progres", desenînd. Alături de planșa pe care desena cu migală schița unui subansamblu, se afla un magnetofon alb, pe a cărui față ieșea în relief, în litere de aur, cuvîntul „Doina". Cum această constituia scopul vizitei noastre, am intrat imediat în subiect:

— Am dori să ne dați cîteva amănunte în legătură cu proiectarea acestui magnetofon.

— Cu plăcere, ne-a răspuns tov. Voicu.

Magnetofonul „Doina" este al treilea prototip pe care-l execut. Dacă primele două ne-au dat experiența necesară, „Doina" ne-a furnizat și satisfacțiile așteptate. Vreau să spun prin acestea că am reușit să-l realizăm la nivelul tehnicii mondiale.

— Au fost efectuate măsurători?

— Destul de numeroase. După măsurătorile din laboratorul nostru, magnetofonul a fost încredințat direcției tehnice a „Radioteleviziunii Române", unde un colectiv de specialiști a constatat caracteristicile și performanța noului produs.

Magnetofonul „Doina" a fost comparat cu magnetofonul „Philips Junior" întrebuințat în mod frecvent în reportaj de Radioteleviziune.

— Și rezultatele?

— Imbucurătoare. Spectrul de frecvențe este ceva mai întins la magnetofonul nostru. El se întinde de la 50 la 7000 de Hertzi pentru banda CH și pînă la 9000 Hertzi pentru banda specială de viteze mici.

Spre deosebire de „Philips Junior" magnetofonul „Doina" are un format mult mai redus, iar greutatea nu depășește 11 kg. In plus, el posedă în afară de viteza de 9,5 centimetri pe secundă și viteza minimă de ... centimetri pe secundă, indicată pentru dictafon sau audiții mai puțin pretențioase. El posedă în afara comenzilor de redare și înregistrare și comenzile de derulare și rebobinare rapidă. Inregistrarea se poate face de la microfon, pick-up sau radio, pe jumătate de pistă sonoră. Deci, rolele, care sînt de 200 m. bandă normală sau 250 metri bandă subțire, corespund la viteza de 9,5 centimetri pe secundă cu 2 x 45 minute audiție.

Ați avut dificultăți în cadrul proiectării?

— Desigur. In primul rînd trebuia construit totul cu mijloace tehnice realizate în țara noastră. Trebuiau reduse la minimum piesele provenite din import.

— Și ați reușit?

— Da. Cu excepția setului de lămpi și a unor materiale mărunte.

— Ați omis să treceți capetele de magnetofon.

— Nu. Capetele le-am construit după un model propriu, precedat însă de studierea minuțioasă a tuturor tipurilor de capete moderne.

— In proiectare, ați solicitat și ajutorul altor întreprinderi?

— Da. Motorul — care trebuia să fie robust, simplu, liniștit și totuși ieftin — a fost realizat cu concursul fabricii „Radio-Popular" care ne-a ajutat la confecționarea matrițelor. De asemenea, celelalte matrițe au fost executate de întreprinderea „Tehnometal", iar rolele și carcasa — care va fi o îmbinare de metal cu material plastic — vor fi realizate de fabrica de mase plastice „București".

— O ultimă întrebare: Pe cînd le vom vedea în magazine?

— Comerțul de stat a comandat — imediat după omologare — pentru anul în curs, primele 500 de bucăți. Pentru 1960 sînt prevăzute alte 2.500 bucăți.

Sperăm că magnetofonul „Doina" se va bucura de aprecierea cumpărătorilor, care și-l vor putea procura la un preț accesibil.

După inevitabila „demonstrație", în care „Doina" n-a desmințit cîtuși de puțin cele afirmate de proiectantul ei, am mulțumit tovarășului Voicu pentru amplele explicații, urîndu-i succes în activitatea viitoare.

Adrian STELESCU

Medici și medicină în China Populară

(Urmare din pag. I-a)

Totalul studenților din institut e de 2.500. Timpul de studiu, 5 ani. Institutul are în total 4.000 de salariați. In incinta Institutului de Medicină se găsesc o serie de clinici, precum și Institutele de anatomie, fiziologie, biochimie, chirurgie etc. Totalul paturilor din clinici e de 1.500. Toți studenții sînt interni. In zilele următoare am vizitat clădirile și clinicele ce se găsesc în incinta enormă a acestei „cetăți universitare". Am văzut clădirea căminului studenților, Institutul de fiziologie, Institutul de anatomie, unde am găsit o interesantă expoziție de preparate anatomice, Institutul de neurologie și psihiatrie, blocurile și locuințele personalului didactic, Institutul de științe sociale și limbi străine, Institutul de medicină tradițională chinezească, clinica de chirurgie a prof. Chuang Cun-Ta, cu 4 etaje și 400 paturi, precum și valoroasa bibliotecă a institutului. M-am despărțit cu greu de acești buni prieteni, însă drumul nostru prin China trebuia continuat.

In cel mai mare oraș chinez

Iată-ne la Șanhai. Cel mai mare oraș al R.P. Chineze și unul dintre cele mai mari orașe din lume (aproape 11 milioane locuitori). Port maritim important și puternic centru industrial. Clădiri înalte de 15-20 etaje, bulevarde largi. Imensul cartier al fabricilor (unde sînt peste 8.000 de unități industriale) dintre care vizităm cîteva. Dată fiind populația foarte mare a acestui oraș presupun că și rețeaua de instituții medicale este foarte mare. Aflu, astfel, că numărul spitalelor și al instituțiilor medicale este foarte numeros. Sînt dezorientat. Cu care să încep?

M-am oprit la două: „Spitalul al 11-lea de pe lîngă Institutul de Medicină chinezească din Șanhai" și „Hua Tun Ie Ion" (spitalul de răsărit al Chinei). La primul am vizitat serviciul de consultații, secția clinică, farmacia, serviciul de mesaj și secția de acupunctură. In luna decembrie 1958, numărul mediu de consultații într-o zi a fost de 2.000!

In contrast cu spitalul nr. 11, spitalul Hua Tun-Ie Ion este un spital unde se practică în special medicina modernă. Secția de radiologie este înzestrată cu aparatură modernă de diagnostic și terapie. Secția de chirurgie la fel. Nici aici nu lipsește secția de acupunctură. In această secție medicii, pe lîngă tratamente, se ocupă și cu diferite cercetări științifice în acest domeniu.

Institutul de Medicină chinezească

La Nankin am vizitat Institutul de Medicină chinezească, unul dintre cele mai vechi și mai vestite institute din China. Șeful Institutului, doctorul Iu-Chun, ne-a primit cu toată dregostea. Eram primul reprezentant al medicinei românești care avusesem prilejul să vizitez Institutul și doctorul Iu-Chun, care a fost în trecutul apropiat medic militar, aflînd că și eu însoțesc o echipă militară, a ținut să-mi facă un cadou de neuitat: un tratat de acupunctură chinezească. La Institutul din Nankin am vizitat și secția de plante medicinale. Am văzut un muzeu bine și bogat organizat, care conținea o gamă variată de plante medicinale, cu efecte terapeutice interesante. In afară de plante, erau expuse numeroase specii de animale mici și insecte, șerpi, șopîrle, gîndaci, etc. din care se prepară fel de fel de remedii.

Cu regret a trebuit să părăsim și Nankin-ul — vechea capitală a Chinei. Cu îndoit regret: mă despărțeam de un alt prieten, doctorul Iu-Chun.

La Pekin

In sfîrșit la Pekin — capitala R. P. Chineze. Ne-a întîmpinat un oraș nou, cu blocuri impunătoare, bulevarde largi, pavate, parcuri cochete. Vizităm uzine moderne ce produc tot felul de mașini-unelte, „Palatul Sporturilor", „Palatul Culturii", și, bineînțeles, instituțe medicale.

Am ales două: Spitalul de Cruce Roșie și Institutul de Cercetări științifice a medicinei tradiționale chinezești al Academiei de Științe a R.P. Chineze. Primul: Spitalul de Cruce Roșie, clădire modernă cu multe etaje, este un spital ultramodern, care cuprinde toate specialitățile. Inzestrat cu aparatură perfecționată și încadrat cu specialiști bine pregătiți, este una dintre cele mai mari unități medicale din Pekin. M-au impresionat, în special, secțiile de chirurgie și de fizioterapie. In prima, ordinea și curățenia desăvîrșită ce domnea peste tot, lozinci cu diferite proverbe filozofice vechi cu privire la felurite boli, ghivece cu flori — totul pentru a crea o ambianță cît mai plăcută pentru bolnavi. Aparatura și instrumentarul modern permit efectuarea unei game variate de intervenții chirurgicale. In secția de fizioterapie și radiologie, aparatura ultramodernă de Rontgendiagnostic și Rontgenterapie, aparate de fizioterapie, totul în aceeași ordine și curățenie exemplară.

La Institutul de Cercetări Științifice a Medicinei tradiționale chinezești de pe lîngă Academia de Științe a R. P. Chineze, am fost primit de profesorul Dr. Wei-Zu-su, șeful Institutului de acupunctură. Astfel am aflat că vechea metodă a acupuncturii e început să fie aplicată din nou în mod organizat încă din timpul reorganizării Armatei Populare de Eliberare. In anul 1952 a luat ființă acest institut. Actualele clădiri au fost ridicate în 1955. In Institutul de acupunctură am vizitat sălile și cabinetele de tratament ambulatoriu, sălile de curs, laboratoarele de cercetare. La secția documentară am aflat lucrări interesante despre trecutul acupuncturii, am văzut ace de diferite forme și mărimi, folosite cu sute de ani în urmă. Am văzut hărți topografice pe piatră cu meridianele pentru acupunctură și statui de bronz dinaintea erei noastre, pe care erau marcate punctele de acupunctură.

De asemenea, mi-a fost prezentat prototipul aparatului W.A., folosit pentru diagnosticul și tratamentul cu acupunctură. In secția de plante medicinale, pe lîngă muzeul foarte bogat, am vizitat unul dintre laboratoarele unde se prepară diferite extracte: am văzut extracte de plante cu acțiune regenerativă, de întinerire a organismului. In acel moment erau în tratament 150 bătrîni.

Am remarcat o serie de extracte organice sau din insecte; dintr-o specie de gîndaci ce cresc în regiunile muntoase se extrage o substanță foarte activă în encefalita epidemică. De asemenea un extract dintr-o specie de vidră, ce stimulează lactația la mame. Dintr-o specie de șerpi se extrag tonice pentru sistemul nervos, etc. Am aflat o serie de lucruri interesante de la prof. Wei-Zu-su Astfel, în China, apendicita nu mai este exclusiv o afecțiune chirurgicală. Ea este astăzi tratată cu proces de vindecare sută la sută prin acupunctură. Ne referim, bine înțeles, la formele fără perforații. De menționat că în formele acute, rezultatele sînt mai spectaculoase. La început am primit cu scepticism această observație, chiar de la prima vizită la Institutul din Canton. Insă, ulterior, vizitînd secțiile de chirurgie, m-am convins că printre operații nu există nici o apendicectomie. Chirurgii mi-au confirmat și ei acest fapt. Prof. dr. Wei-Zu-su însă furnizează și alte date. Astfel paralizia facială tratată prin acupunctură dă vindecări în proporție de 94 la sută. Acupunctura tratează cu succes și o serie de boli infecțioase ca: febra tifoidă, malaria etc.

★

Ne-am îmapoiat în țară cu amintiri de neuitat despre poporul chinez, despre clasa muncitoare din China, despre oamenii de știință chinezi.

Dr. Nicolae STĂNESCU

Institutul de fiziologie din cadrul Institutului de Medicină din Canton.

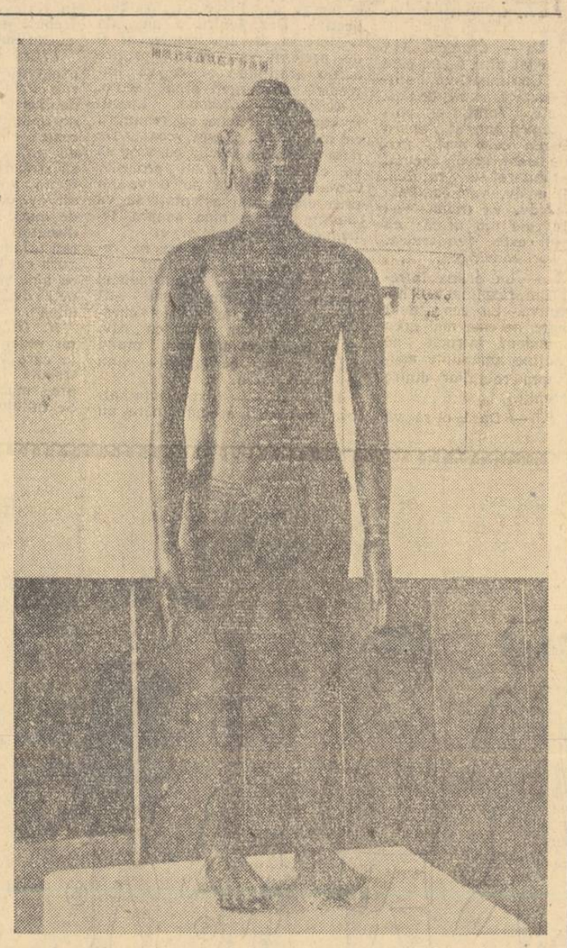

Statuie din bronz avînd însemnate principalele locuri de acupunctură. Statuia are o vechime de peste 2.000 de ani.

SFATURI • Modă • COSMETICĂ • Gospodărie

Părinți și copii

NICUȘOR...

Nicușor e un băiețel ca la vreo șase ani. Are ochii mari, negri și blînzi și obrazul palid, nefiresc de palid pentru un copil. Abia la anul are să se ducă la școală. De fapt nu se știe dacă la anul, fiindcă maică-sa consideră că dacă merge la 8 ani e mai bine, altfel copilul are să fie prea de mic pus la greu. „Acuma școala nu mai e ca pe vremea noastră" — spune ea. Și are dreptate. Numai că uită că nici școala, dar nici copiii nu mai sînt așa ca pe vremea noastră. Copiii de astăzi știu infinit mai multe lucruri decît știam noi la vîrsta lor. Sateliți, rachete, televizoare, și cîte și mai cîte, sînt cuvinte care fac parte din vocabularul lor curent. Toate astea le știe și Nicușor deși mama nu se bucură prea mult și consideră că așa ceva îi solicită „prea mult" mintea.

Nicușor stă tot timpul în casă. Iarna sau în zilele cînd e urît afară, mai merge. Dar Nicușor stă în casă și cînd e cald și frumos. Un om mare citește, lucrează, mă rog, are ce face dacă stă în casă, dar un copil, ce să facă un copil singur, toată ziua, în casă? Nicușor mai stă cîteodată pe balcon. Dar balconul e mic și tare sus, tocmai la etajul al treilea încît băiatului îi e teamă să se uite în jos. Dacă se întîmplă să iasă totuși afară (pentru un ceas, doamne ferește pentru mai mult), Nicușor nu aleargă prin curte, nu dă cu piciorul în minge, nu se cațără pe garduri, nu ride, nu țipă — cum spune maică-sa; „nu comite obrăznicii". E ceea ce se cheamă un băiat cuminte.

De altfel, cu tot sufletul lui viu, de copil plin de energie, plin de setea de a cunoaște ce se întîmplă în jurul său, de a-și lărgi necontenit orizontul, lui Nicușor îi e greu să fie altfel decît ceea ce înțelege maică-sa prin „băiat cuminte". Fiindcă deși are 6 ani nu e lăsat niciodată singur. Totdeauna e păzit. Dacă vrea să intre și el în jocul celorlalți copii e chemat imediat: „Nicușor, nu te duce acolo". „Nicușor treci aici"! etc.,

Ce o să se întîmple cu Nicușor cînd o să fie mare? Cînd n-o să mai stea lîngă fusta mamei și cînd o să fie nevoie, necesar chiar, să se descurce singur? Ce o să se întîmple cu băiețelul acesta crescut ca în seră, cînd o să dea cu nasul de ger? De prăpădit n-o să se prăpădească, dar are să sufere mult. Mult mai mult decît a suferit într-o zi cînd „cumințenia" lui a fost în stare de un lucru de neînchipuit: a fugit de acasă. A fost o chestiune de curaj (și bineînțeles un prilej de a încasa o bătaie zdravănă) de care Nicușor n-a făcut dovada niciodată pînă acum. Maică-sa a fost foarte îngrijorată, ca orice femeie cînd se trezește fără copil acasă, dar mai mult decît atît, a fost uluită și minioasă. Nu-l crezuse pe Nicușor în stare de așa ceva. Nici o explicație a băiețelului, nici o relatare despre lucrurile văzute și trăite în acest scurt timp de libertate deplină n-au putut să-i potolească mînia. Băiatul a fost, firește, aspru pedepsit.

Ce fel de gînduri or fi trecut prin căpșorul lui blond? Ce-o fi simțit sufletul său de copil dornic să afle lumea? E greu de știut. Cert e că a descoperit viața adevărată. Și deși și-a ispășit crunt pedeapsa, nimeni nu garantează că nu va mai încerca și pe viitor astfel de tentative cu riscul ca de fiecare dată să fie pedepsit. Poate așa maică-sa ar ajunge să înțeleagă că nu se poate să răpească unui copil ceea ce îi este necesar ca aerul — prietenia, legătura cu copiii, cu viața adevărată, uneori aspră și grea, dar frumoasă și plină de bucurii, de satisfacții. Trăim într-o perioadă cînd n-avem nevoie, — nu, n-avem dreptul — să creștem oameni ca pe flori în seră, ci la dogoarea vieții — oameni întregi, puternici și curajoși. N-avem dreptul să creștem oameni ca pe flori în seră fiindcă se știe că florile crescute în seră se veștejesc repede și devin inutile.

Elisabeta PETREANU

Păstrarea încălțămintei

Principalul element în buna întreținere a încălțămintei îl constituie șanurile. Toate metodele de curățire nu vor izbuti să ne păstreze în bune condițiuni încălțămintea, dacă vom neglija menținerea ei pe șanuri.

Nu e lipsit de interes să arătăm ce se deteriorează încălțămintea păstrată fără șanuri.

Se știe că talpa de piele are atît proprietatea de a absoarbe apa, cînd este plasată într-un mediu umed, cît și pe aceea de a pierde din cantitatea de apă încorporată în ea, atunci cînd atmosfera înconjurătoare devine uscată. Întrucît pe de o parte pielea finită, ca ori ce țesut organic, are o structură de molecule mari, iar pe de altă parte conținutul de apă încorporată este încă în jur de 16% orice modificare a acestui procent, atrage după sine, fie umflarea, fie contractarea (sbîrcirea) pielii. Cele spuse mai sus despre piele în general sînt valabile și pentru părțile interioare din piele ale încălțămintei (brant, ștaif, bombeu).

Deci, problema care se pune este menținerea constantă a procentului de umiditate al acestor părți ale încălțămintei spre a împiedica deformarea lor. Or, ce se întîmplă în timpul purtării și păstrării încălțămintei? Chiar la persoanele care în general nu transpiră, o parte din apa evaporată din picior este absorbită de încălțăminte, ceeace duce la o umflare și înmuiere a părților interioare din piele. După ce ne-am descălțat, începe un proces invers, de evaporare a surplusului de apă absorbit, mai mult sau mai puțin rapid, în funcție de temperatura înconjurătoare și de acțiunea unor eventuale surse apropiate de căldură (sobe, razele soarelui, etc). Lăsată ca atare, pe măsura pierderii apei, pielea se va contracta, părțile interioare vor căpăta un alt format, decît cel ce a fost mulat pe calapod, în timpul confecționării încălțămintei, într-un cuvînt încălțămintea va începe să se deformeze.

Acest neajuns poate fi înlăturat însă prin introducerea, imediat după descălțare, a șanurilor. În acest caz, acțiunea de deformare, rezultată din evaporarea apei, este limitată, întrucît șanul menține toate părțile încălțămintei în forma lor inițială. Desigur că important este ca șanul să „cuprindă" cît mai perfect încălțămintea în funcție de tipul și modelul acesteia.

PRACTIC

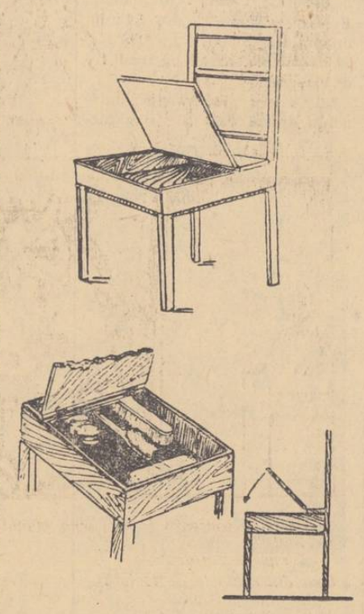

Putem transforma singure scaunul de bucătărie, utilizînd spațiul de dedesubt pentru o cutie în care păstrăm cele necesare curățatului încălțămintei sau orice alte ustensile pe care e bine să le avem la îndemînă.

Facem scaunului un fund din scînduri sau dintr-un carton gros la cca. 10 cm. Demontăm tăblia scaunului, o tăiem la 10 cm. de la spetează așa cum se vede în desen. Pe marginea rămasă fixată de scaun, ca și pe marginea tăbliei, prindem balamalele. Astfel capacul se deschide și se închide cu ușurință ca orice capac de ladă sau de cutie.

Ilustrația ne arată tăblia scaunului deschisă, ca un capac de ladă sau de cutie.

ARAGAZUL

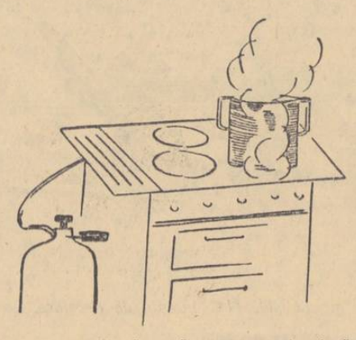

Din neglijență, nepăsare sau neștiință, se întîmplă unele accidente în gospodărie. Cele mai multe provin de la aragaz. Deaceea: Aprindeți chibritul totdeauna înainte de a deschide robinetul de gaz; Nu ieșiți din bucătărie lăsînd pe flacără oala cu mîncare, laptele, sau cazanul de rufe; Dacă găsiți focul stins, închideți imediat butelia, nu intrați în bucătărie cu țigara aprinsă și deschideți larg fereastra și ușa, ca să faceți curent de aer. Abia după o bună aerisire puteți aprinde din nou flacăra; Dacă pierderea de gaze se întîmplă seara, nu aprindeți lumina electrică. Comutatorul, prin scînteia pe care o produce și pe care noi nu o vedem, poate provoca o explozie.

Mașina de aragaz trebuie să aibă toate orificiile în bună stare de funcționare, lucru care se asigură prin întreținerea perfectă a curățeniei ei, iar focarele să nu fie astupate de mîncarea dată în foc. Cînd spălăm mașina, zilnic, demontăm focarele și dacă sînt murdare, le spălăm cu peria, cu săpun, sau cu leșie, iar după limpezit le lăsăm să se usuce.

Dacă flacăra e gălbuie și afumă fundul oalelor, orificiile trebuie destupate de un specialist de la „Baza de Gaze lichefiate".

Cauciucul învechit, întărît, trebuie înlocuit. Adesea printr-o găurice sau o mică crăpătură a cauciucului se produc pierderi de gaze. Controlăm cu un tampon muiat în apă săpunită. Acolo unde se produce clăbuc, prin răsuflarea gazelor, astupăm locul cu leucoplast sau panglică de izolat. Această reparație provizorie nu ne scutește însă de obligația înlocuirii grabnice a cauciucului învechit.

Ce este stofa din terital

În comerț vor apare în curînd confecții din stofă de terital, țesută la noi în țară. Mai precis vorbind, este vorba de o stofă cu amestec de 60% lînă și 40% terital, pe a cărei etichetă veți găsi simbolul 256-10-4. Explicația cifrelor ne va lămuri, nu numai compoziția materiei prime ci și destinația țesăturii. Iat-o: 2 = stofă pentru costume, 5 = lînă, 6 = în proporție de 60%, 10 = numărul de ordine al articolului și în sfîrșit o cifră nouă în nomenclatură, 4 = fire sintetice.

Teritalul, tertiena sau tergalul, sînt denumiri comerciale ale fibrelor poliesterice care posedă pe lîngă obișnuitele calități ale fibrelor sintetice — ușurință la spălat, uscare rapidă, rezistență față de acizi, — și două atribute deosebite de apreciate: în primul rînd o așa numită plasticitate la căldură, respectiv posibilitatea de a se imprima fibrei, la cald, o anumită deformare, care va rămîne perfect fixată după răcire și se va menține chiar în mediul lichid; în al doilea rînd nesifonabilitatea, o caracteristică naturală a fibrei, datorită unei așa zise „nervozități", ce o face să-și revină în forma inițială, cînd e supusă — însă nu la cald — la deformări.

Aceste două caracteristici ale fibrelor poliesterice au făcut din ele o materie primă ideală pentru stofele destinate confecțiilor, ce sînt solicitate, în timpul purtării, la cea mai mare acțiune de șifonare fustele și pantalonii.

Fibrele poliesterice au și marele avantaj că, în amestec cu lînă, îi transmit „nervozitatea", despre care am amintit mai sus, și fac, din țesătura mixtă rezultată, un produs cu aceleași calități ca și o țesătură 100% din terital. Se înțelege că acest lucru este un mare avantaj economic, întrucît industria poate pune la dispoziția consumatorilor, cantități mult mai mari din acest fel de stofe.

Doina POPA

• Colțul cosmeticienei

Pistruii

Denumiți în medicină efelide, pistruii sînt cele mai obișnuite pete ale feței. De culoare galben-brună, au o formă rotundă sau ovală și o suprafață plană netedă. Se întîlnesc în mod frecvent în special la femeile blonde sau roșcate, care au o piele subțire, fină și sensibilă. La unele femei pistruii sînt permanenți, dar de cele mai multe ori apariția și înmulțirea lor este favorizată mai cu seamă de acțiunea razelor solare. De asemenea, vîntul violent și uneori chiar lumina electrică puternică pot contribui la apariția lor.

Pistruii apar sau se accentuează primăvara și vara, adică atunci cînd soarele e mai puternic. Persoanele predispuse la acest mic și — după părerea mea — neînsemnat neajuns, se vor feri pe cît posibil de soare și își vor apăra fața folosind o cremă anti-solară și o pudră special preparată în acest scop. În afară de față, pistruii pot să mai apară pe brațe, pe decolteu și pe umeri.

Cremele și loțiunile care se folosesc pentru a face pistruii să dispară au o acțiune temporară. Cea mai mică expunere la soare provoacă imediata lor reapariție. Personal, sînt împotriva cremelor cu acțiune violentă, capabile să provoace mari iritații. Este adevărat că pentru a-i face să dispară e necesar să se producă o cojire a pielii, dar acest lucru trebuie să se facă în mod lent.

Iată de pildă formula unei creme contra pistruilor pe care o pot folosi femeile cu ten uscat: la 30 gr. de cold-crem se adaugă 1 gr. hidrochinon, 0,50 gr. acid salicilic și 1 gr. camfor. Cele cu ten gras vor folosi de preferință o loțiune contra pistruilor în loc de cremă. Loțiunea conține: alcool 50 gr., apă de trandafiri 50 gr., hidrochinon 4 gr., acid fosforic 10 picături.

Cremele și loțiunile împotriva pistruilor trebuie folosite cu multă prudență. Dacă tenul se irită prea tare, este mai bine să se renunțe la întrebuințarea lor. În general, aceste produse contribuie la uscarea tenului și-i accentuează adesea predispoziția pe care o are pentru ridare, lucru care mă face ca de cele mai multe ori să fiu împotriva lor, așa cum sînt împotriva folosirii bismutului și a precipitatului alb de mercur, două substanțe cu o acțiune foarte violentă și care se recomandă a nu fi întrebuințate decît cu avizul medicului.

Nu pot încheia fără a atrage atenția că loțiunile și cremele contra pistruilor nu trebuie folosite niciodată în regiunea din jurul ochilor.

Sanda NOREANU

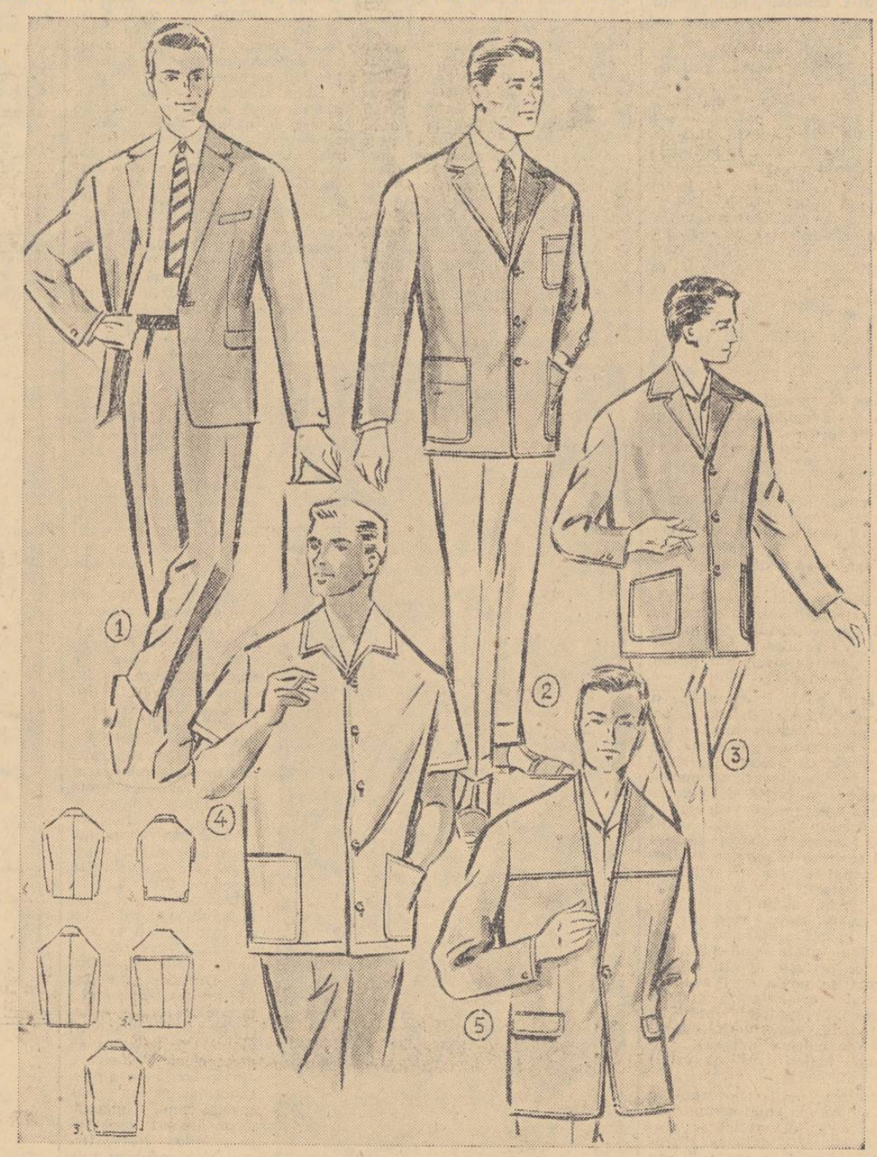

Costume bărbățești de vară din țesături de bumbac și in

1. Costum elegant de vară la un rînd închelat la un singur nasture. Reverul este lung, cusătura care unește gulerul cu reverul mai înaltă. Spatele este drept cu șliț mic. Pantalonul este îngust și nu are manșetă.

2. Sacou de in la un rînd închelat cu 3 nasturi avînd 3 buzunare aplicate. Are garnitură din tighele. Reverul este mai îngust, gulerul scurt, spatele drept. Pantalonul este din stofă subțire sau fresco.

3. Sacou de in cu gulerul mai lat, reverul îngust și scurt; se închide la un rînd cu 3 nasturi. Are 2 buzunare aplicate așezate oblic. Șlițul de la mîneci are un singur nasture.

4. Bluză din in care se poartă peste pantalon și se închide cu 5 nasturi. Are mîneci scurte, 2 buzunare aplicate jos. Spatele are 2 șlițuri mici în părți.

5. Pentru zilele foarte călduroase vă încăm un sacou de in cu platcă fără revere. Se închide la un rînd cu un singur nasture. Buzunarele tăiate au clape. Garnitura o formează tighelele.

Desene de Carmen HRISTESCU

CURIERUL NOSTRU

MIRELA — Arad. Ne-am gîndit mult la problema dv. După părerea noastră atitudinea lui actuală nu este cauzată de acel fapt nesemnificativ petrecut în urmă cu ani. Este o absurditate să susțină așa ceva. El a găsit un pretext, destul de fragil, pe care, profitînd de buna credință a dv., îl exploatează la maximum. A fost o greșeală din partea dv. că nu i-ați spus la timp cele petrecute, deși faptele ca atare n-au nici o importanță. Dar de aici și pînă la a face din aceasta o problemă de viață, un caz de conștiință, e o cale mult prea lungă. Fiți și dv. mai realistă, gîndiți-vă mai mult. Dacă doriți o părere mai amplă asupra cazului dv., trimiteți-ne adresa.

VIOLETA C. — Craiova. Așa cum ați procedat pînă acum este foarte bine. Continuați-vă studiile și lucrați conștiincios. Nu disperați. Totul e pornit pe un făgaș bun și are o perspectivă din cele mai frumoase. Este cam greu acum. Cu multă răbdare se rezolvă. Dacă relațiile dv. vor continua la fel, tatăl dv. va trebui să înțeleagă în cele din urmă că rezistența lui este zadarnică. Faptele îl vor convinge.

APONINA — La prima întrebare veți primi răspuns la rubrica respectivă. La cea de-a doua întrebare ne este mai greu să vă răspundem, întrucît ne dați prea puține amănunte asupra lui, asupra relațiilor dintre dv. Mai reveniți.

LARISA P. — Dacă o să vă mai gîndiți tot la fel de mult la ceea ce a fost, desigur că o să uitați foarte greu. În ce privește prezentul, sîntem de părere să nu întreprindeți imediat nimic. Întrețineți mai departe relații de bună prietenie. Poate între timp vă mai... vindecați. Abia după aceasta acționați.

ROXANA — Cluj. Totul depinde de relațiile de rudenie sau prietenie cu persoanele respective și de ocaziile cu care vă vizitează. Cînd vizita este anunțată din vreme se adoptă vestmintele corespunzătoare. Cînd este întîmplătoare, se rămîne în general în ținuta obișnuită a casei.

ALEXANDRA — Mediaș. Nu vedem nimic rău în faptul de a merge dv. în localitatea respectivă. Dar pentru a nu da naștere la discuții inutile, ar fi de preferat să-i scrieți, printre altele arătîndu-i și ce vă împiedică să mergeți pînă acolo.

AUREL — Craiova. Lucrul la care nu trebuie să renunțați cu nici un chip este școala. De data aceasta munciți cu sîrg să vă calificați într-o profesie. Cealaltă problemă nu o vedem prea clară. Mai așteptați să vă convingeți mai bine asupra temeiniciei sentimentelor ei.

LUCA N. — Ceea ce ne cereți dv. am publicat în nr. 71 din 14 februarie 1959 al revistei noastre. Nu putem reveni atît de repede asupra acestei chestiuni. Sîntem de acord cu dv. că ar trebui să dăm mai multe sfaturi pentru bărbați și vom face acest lucru.

ANCA V. — Experiența altora în cazuri asemănătoare nu poate să vă folosească dv. la nimic. Chiar dacă problemele de viață se aseamănă uneori, rezolvarea lor depinde de foarte mulți factori diferiți. În rezolvarea problemei dv. orientați-vă după situația și condițiile specifice ale dv. Între altele, sîntem de părere că ceea ce ați întreprins pînă acum este bine.

MIHAELA P. — Înclinăm să credem că dv. aveți dreptate. Nimeni mai bine ca dv. nu poate cunoaște problema care s-a ivit în relațiile cu prietenul dv. În general asemenea probleme se rezolvă consfătuindu-te cu tine însuți. Desigur că nu strică un sfat, o părere de la alții, îndeosebi de la cei cu experiență în viață, dar hotărîrea definitivă trebuie s-o luați singură. Vă dorim succes.

LILIA CH.: Ni se pare că dv. exagerați în bună măsură lucrurile. Prin însăși funcția ce o îndeplinește, soțul dv. are o serie de obligații sociale. Cu toate acestea el nu-și neglijează cîtuși de puțin familia. Atunci de ce să stricați armonia căsniciei datorită unor simple presupuneri ale dv. care nu pot fi confirmate de nimic? Totuși, vă sfătuim să discutați cu soțul dv., să-i arătați „îndoielile" dv. Sîntem siguri că lucrurile se vor lămuri cu bine și iar vor veni cum spuneți dv., „zilele pline de lumină".

H. GH. — Hunedoara: Nici noi nu vedem altă soluție decît cea la care v-ați gîndit și dv. Nu trebuie însă să vă faceți griji prea multe din cauza aceasta. Se întîmplă în viață și astfel de lucruri. Aveți acum o experiență care vă va ajuta să nu mai comiteți în viitor asemenea greșeli.

GINA G.: Totul este o simplă distracție, mai precis un joc de-a dragostea, care nu merită nici o atenție. Ce hotărîre să luați? Niciuna. Lucrurile sînt de așa natură încît nu merită să vă gîndiți măcar la a lua o hotărîre.

Ce gătim? Ceva gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

22—28 IUNIE 1959

— Lapte covășit, cu mămăliga; mîncare de lăptuci, cu slănină; gogoși cu marmeladă.

— Salată de cartofi, cu ceapă verde; mazăre cu carne; fructe.

— Supă de zarzavat; perișoare cu sos de mărar; tartă cu căpșuni.

— Conopidă la cuptor; șnițel rusesc; compot.

— Jumări cu brînză; miel cu spanac; lapte cu orez.

— Salată de heringi; cartofi noi cu smîntînă; budincă de cireși.

— Borș de miel; friptură înăbușită, cu sos de ciuperci; prăjitură cu vișine.

Lapte covășit

(Rețetă cerută)

Laptele covășit ca și iaurtul, se prepară din lapte fiert, de vacă, de oaie sau de bivoliță, separat, sau amestecat. Cel mai gustos este din lapte de oaie. Dacă se prepară din lapte de vacă, aceasta se ține mai mult timp la fiert, pînă scade un sfert din el, ca să obținem un lapte covășit mai gras. Se lasă laptele fiert să se răcească la 20°, cînd se adaugă maiaua. Aceasta se poate face din fermenți selecționați de iaurt sau din lapte covășit mai vechi. Pentru un litru de lapte este nevoie de o lingură de maia, care se subție cu o lingură de lapte rece. Se amestecă apoi încet cu laptele căldut și se vîntură de cîteva ori. Se pune la prins în oale sau borcane, acoperite cu un șervet gros. Se ține la cald, la o temperatură constantă, 2-3 ore, pînă se închiagă. Această temperatură se păstrează, punînd oalele și borcanele deasupra unui cuptor de zid, sau se învelesc cu pături.

Iaurtul se prepară la fel ca laptele covășit, numai că maiaua se amestecă cu laptele mult mai cald, adică la 35-40°.

Șnițel rusesc

Pentru 6 persoane, se alege o bucată de 750 gr. de carne macră de vacă și se taie în felii groase de un deget. Se bat feliile foarte bine pe fund, pînă cînd carnea începe aproape să se rupă. Dacă are pielițe sau tendoane, acestea se taie cu vîrful cuțitului. De asemenea se crestează carnea și pe margini, pentru ca atunci cînd se pune la frigt să nu se strîngă. Șnițelele astfel pregătite se sărează și se ung cu ulei. Se dau prin făină și se prăjesc în untură sau în ulei. Se așează într-o cratiță unele peste altele și se țin la cald. Separat se face un sos de roșii, cu un fir de cimbru sau o foaie de dafin, or 2-3 căței de usturoi, după gust. Sosul se toarnă peste șnițele, dar numai cu 1/2 oră înainte de a fi servite, ca să nu sugă prea mult sos și se dau la cuptor să se înfierbînte. Se așează pe o farfurie și se pune deoparte sfeclă fiartă, presărată cu hrean, iar de cealaltă cartofi cu puțin unt deasupra.

Textile cehoslovace

Industria textilă cehoslovacă produce un mare sortiment de țesături. În clișeele noastre, cîteva modele realizate la Praga din aceste țesături.

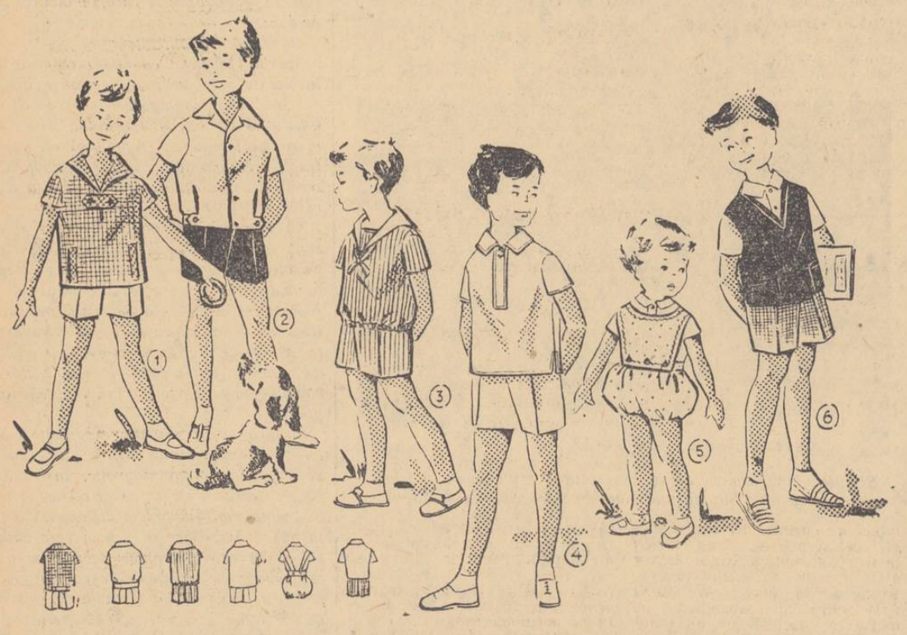

Pentru băieți între 2 și 7 ani

1. La un pantalon de doc se poate îmbrăca această bluză din zefir sau alt material în carouri sau pepit cu garnitura din material pus pe bie la gît și la buzunare.

2. Bluză din material uni deschisă în față cu nasturi. De la găicuțele laterale pornește un cordon în spate.

3. Costumaș din stambă sau pichet în dungi. Bluza strînsă pe elastic are un guler marinar din material alb.

4. Din doc sau alt material puțin mai plin, un costumaș cu bluza pe dinafară. Bluza se închide la gît cu un nasture, iar la cusăturile laterale are șlițuri.

5. Pantalon de joc din stambă cu buline mici. Garnitura este din coltișori. În spate are bretele.

6. Bluză albă, pantalon pepit și vestă colorată este o îmbrăcăminte foarte plăcută pentru băieți. Vesta poate fi făcută din diftină, stofă sau tricot.

Desene de Raia SOLOMONICA

Un sfătuitor practic

A apărut de curînd, în Editura Crucii Roșii a R.P.R., cartea dr. OCTAVIAN BELEA intitulată „PRIMUL AJUTOR ȘI INGRIJIREA SĂNĂTĂȚII".

Prezentată în condiții grafice excepționale, (volumul are 702 pagini și peste 350 de ilustrații, dintre care cele mai multe în culori) lucrarea constituie o adevărată carte de medicină popularizată depășind prin valoarea ei științifică toate încercările asemănătoare din trecut. Cartea, un prețios sfătuitor practic, se adresează maselor largi populare, ajutîndu-le să-și îmbogățească cunoștințele educativ-sanitare, să învețe cum pot fi prevenite îmbolnăvirile și la nevoie cum se poate da ajutor unui bolnav în suferință.

Lucrarea „PRIMUL AJUTOR ȘI INGRIJIREA SĂNĂTĂȚII" este împărțită în cîteva capitole mari precum: Cunoștințe de prim ajutor; Cunoștințe despre boli; Cunoștințe privind îngrijirea copilului. În aceste capitole mari sînt dezvoltate într-un stil simplu, pe înțelesul tuturor, noțiuni de anatomie și fiziologie a omului și a copilului, sfaturi pentru îngrijirea bolnavului la domiciliu, despre bolile sale mai feluri, despre sarcină și naștere, despre îngrijirea copilului mic și altele. Nu lipsesc capitolele despre vitamine, hormoni, antibiotice, plante medicinale, plante otrăvitoare, despre stațiunile balneare și climaterice din R.P.R.. (însoțite de minunate fotografii din stațiunile respective), despre educația fizică medicală, despre boli alergice, alcoolism, tabacism, boli ale glandelor cu secreție internă și multe altele, autorul căutînd să țină pasul cu progresele medicinei.

Cartea „PRIMUL AJUTOR ȘI INGRIJIREA SĂNĂTĂȚII" a tov. dr. OCTAVIAN BELEA, președintele Crucii Roșii Române, vine să umple un gol în literatura noastră de popularizare medicală și în opera de educație sanitară. Atît conținutul deosebit al lucrării cît și realizarea ei într-o formă plăcută și atractivă (pentru excelenta sa prezentare grafică, volumul va figura în standul țării noastre la „Expoziția internațională de prezentare grafică a cărții" care se va deschide în acest an la Leipzig, către sfîrșitul verii) o va impune cerințelor fiecărui cămin, fiecărui om al muncii căruia i se adresează.

NELL COBAR

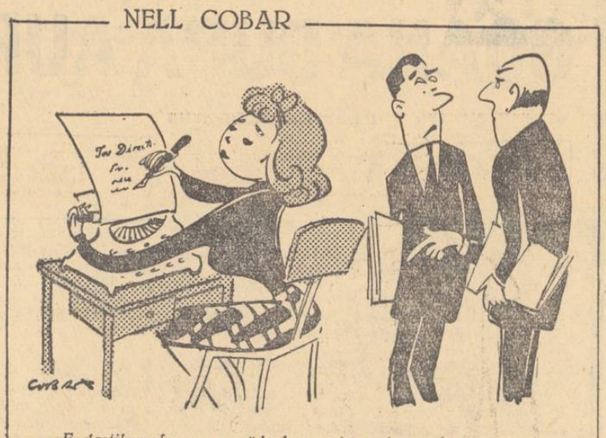

— E dactilografa cea nouă! Așa scrie mai repede...

FRED GHENĂDESCU

Cabana asociației sportive „Sirena" nu posedă instalații de dușuri.

— Veste bună! Problema dușurilor este 50 la sută rezolvată: nu mai reparăm burlanele!...

A. PAVEN

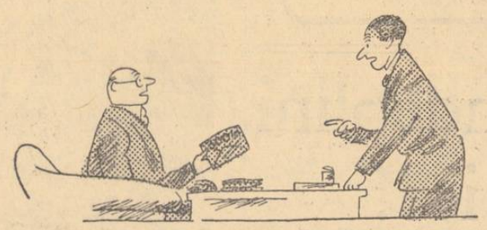

— Numai un premiu de 300 de lei îmi dați...
— Păi, e pentru Ionescu...
— Așa mult?...

ȘT. MUNTEANU

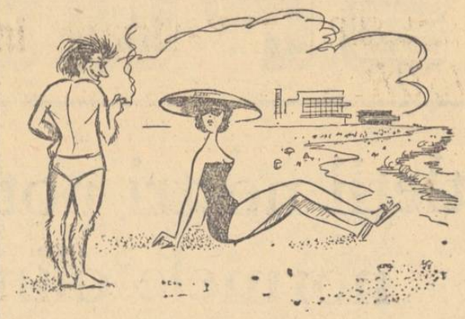

— Parcă vă cunosc de undeva...
— A! Deci dumitale ți-am dat atunci o palmă pe bulevard!...

AL. CLENCIU

Fețele de masă ale unor bufete și restaurante nu sînt curate.

— De ce nu serviți friptura la masă?
— Țin regim și mi-a recomandat doctorul să mă feresc de sosuri...

ELISABETA BERGEA

— Cum? N-ai citit „Contele de Monte-Cristo"? Stai să ți-l povestesc eu...

C. BRÎNDAȘU

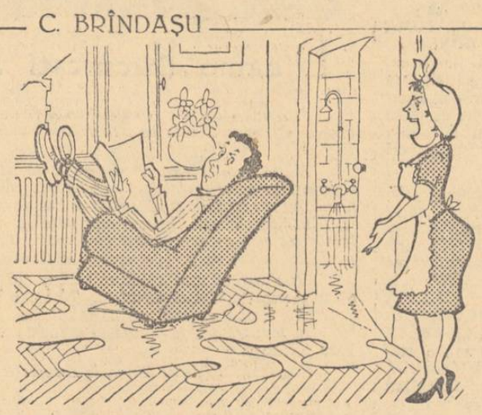

— Ce înseamnă asta, tu nu vezi?
— Lasă dragă, că tot ne mutăm de aici!...

V. TIMOC

In unele întreprinderi se planifică greșit concediile.

— Pleci în concediu tocmai cînd planul prevede lucrări importante?
— Simplă coincidență!

RIK AUERBACH

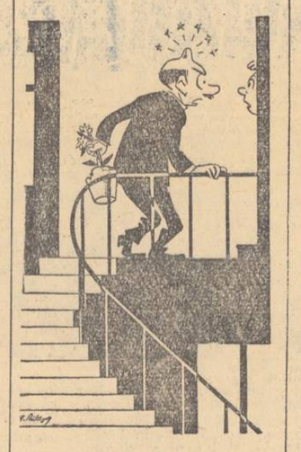

— Dv. țineți glastrele pe balcon?...

V. CRIVĂȚ

— Rizi? Ai înebunit, Costică?
— Așa! Mi a venit o idee grozavă de caricatură...

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

CASĂ-CASE

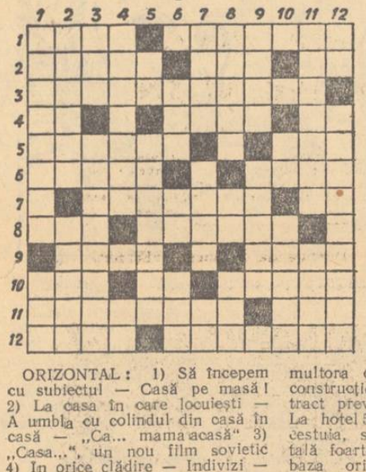

ORIZONTAL: 1) Să începem cu subiectul — Casă pe masă! 2) La casa în care locuiești — A umbla cu colindul din casă în casă — „Ca... mama acasă" 3) „Casa...", un nou film sovietic 4) In orice clădire — Indivizi — Intre „casă" și „odihnă" 5) Schimbi locuința, într-un cuvînt... — Mecanic crescut în casa familiei Bessemenov (M. Gorki — Micii burghezi) 6) Asemenea, astfel de — Casele pe munte 7) Cap de ac — Zar la table 8) Face parte din confortul unei case — Stațiune de pe litoral unde în ultimul timp s-au mai realizat 5 noi ansambluri de hoteluri, case de odihnă și case sanatoriale 9) Adăpost — Orășel în Sahara 10) Nume turcesc — Ion Georgescu — Locuiți într-o casă 11) Sînt tot mai numeroase pe întreg cuprinsul patriei — Să vorbim de casă, ca să fie de cuvinte! 12) Casă temporară — „Casa cu trei fete".

VERTICAL: 1) Nenumărate case i-apar în toate colțurile — Rîu în Italia 2) Totalitatea construcțiilor secundare ce țin de o clădire — Casă somptuoasă 3) Capra sare masa, iada sare casa, amîndouă... — La parterul multora dintre noile blocuri în construcție 4) A încheia un contract prevenitor pentru casă — La hotel 5) Pînă la sfîrșitul acestuia, se vor ridica în Capitală foarte multe blocuri — La baza oricărei case (pl.) 6) Ai în mînă — Ai fine — Nume masculin 7) Plantă cu flori albastre — Casă modernă — Radu Petrescu 8) Pe tot întinsul țării, se-mbogățesc cu noi și noi case — Alifie — Fluviu în Manche 9) Un bătrîn oraș moldovenesc care înfrumusețează — Vîrgat 10) Și-n cabană, și-n poiană — Felii orizontale de blocuri! 11) Tot în temă! — Deplin, desăvîrșit 12) Pronume! — Lumina care pătrunde în tot mai multe case.

N. CORNEA

Poftiți la masă!

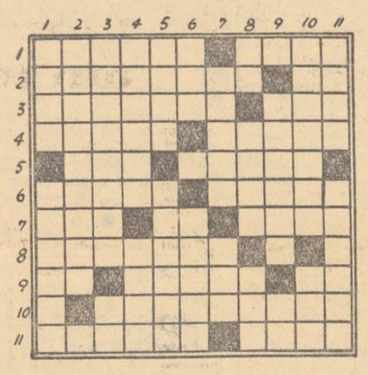

ORIZONTAL: 1) Specialitate la grătar — Intre făină și pîine; 2) Altă specialitate pentru grătar — Lucian Rotaru; 3) Vietate marină, servită la unele restaurante — Produs lactat; 4) Servită — Regim alimentar special; 5) Insecte coleoptere din America Centrală — Pentru mestecat; 6) Desert... prăjit (sing.) — Sursa de aprovizionare a bucătăriei; 7) Taler din timpul Mariei Tereza — Cu trei amici ar fi o agapă! — Se servește... Ieșinaților; 8) Cămara lui Moș Martin (ca vegetarian); 9) Folosește la prepararea unui anumit ulei — Pîine... extraplată — Cotlet vocalic; 10) Fructe, prăjituri, compot, într-un cuvînt; 11) Operație în prelucrarea grîului — Apă și fructe... în pustiu.

VERTICAL: 1) Prînzul sau cina — Băutură cu esență de anason (aproape absent); 2) Ulei comestibil; 3) Desert...tomnatec — Intre față și masă; 4) Pune multă sare în... cuplete — Folosit la salată; 5) Urîtă — Fructe folosite la acrit ciorba; 6) Aici — Condiment exotic; 7) L-a făcut pe Sfinx să înghită gălușca! — Rînd; 8) Cete! — Apă la gheață — Ar putea fi literă grecească...: 9) O adevărată masă... de piatră! — In aluat! 10) Prăjituri... spălate — Recomandat pentru ceai, contraindicat pentru giște; 11) Ținută prea mult pe plită — A condimenta cu boia.

George CALIOPI

MEDALII DE AUR

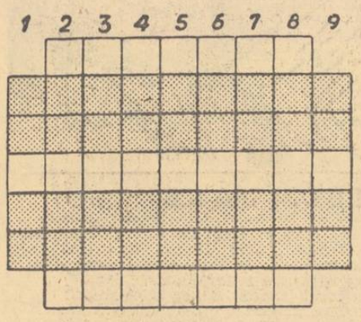

Inscrieți pe rîndurile verticale cuvinte corespunzătoare definițiilor de mai jos (fiecare rînd conține două cuvinte, ultima literă a primului, fiind inițiala celuilalt).

1) Dop de butoi — Fără nici un amestec 2) A descoperi — Haină țărănească fără mîneci 3) Plantă cu flori albastre — Porecla poetului Ovidiu 4) Salut de despărțire — „Brigada lui..." film românesc 5) Povață — Mijloc de locomoție 6) Arbore ce crește prin locurile umede — Parte a nasului 7) Sora lui Pygmalion — Bucată de pămînt cultivată sau cultivabilă 8) Existi — Gînduri 9) Alean — Băutură. Cuvintele de pe rîndurile orizontale albe, extreme citite în continuare vor da o varietate de vin care, împreună cu cea de pe rîndul de mijloc orizontal, a obținut, alături de Tămîioasa românească de Pietroasele și Cabernet-Sauvignon de Valea Călugărească, medalia de aur la concursul internațional de la Langenleuse (Austria).

Radu VÎLCEANU

POȘTA REBUS

A. IONESCU-VORNICU — București: Ingenioase într-adevăr unele definiții, dar nu toate. V-am ruga să treceți pe la redacție.

L. BUCURESCU — București: Chiar săptămîna aceasta am publicat un careu pe o temă asemănătoare.

A. BALAHAN — Orașul Stalin: „Catrenele rebusiste" sînt sub posibilitățile de publicare. Idem și pentru fabulă.

D. COJOCARU: Prea multe regionalisme.

RODICA SOLOMON — București: V-am ruga să treceți într-una din zile pe la redacție.

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

AFIȘUL TEATRAL: Domnul Puntila și sluga sa Matti.

POVESTEA DRAGOSTEI

ORIZONTAL: Indrăgostiții — Sărutarea — Eol — Odă — Amărîți — E — Liga — A — Ene — NA — Drota — Ana — Don — A — Șuiera — Mara — GT — Dendrino — Elena — AA — R — Ci — Roșu — Au — Nai — U — Orina — Teu — Rob — Tiu — Re — Anii — I — Iertare — Tînăr — C — Aspasia — Ace.

1 + 1 = 2

ORIZONTAL: Socoteli — Apa — O — Rău — Amărît — Imam — Amanți — Meteorit — Măr — Tenculala — N — Marioneta — Șa — Ale — LC — Inalt — Ji — Pianistă — Octa — Ta — Albi — R — Arbora — Aia — Am — Țărănești — Temeritate — R.

FRUCTE

ORIZONTAL: Beniuc — Actor — Amado — Odăi — O — Nive — AR — VS — Ana — Am — Mitic. — Nelegal — Tisa — Ise — Irita — IT — C — Ele — Elena — Iunie — Al — Pa — U — An — Acle — Te — Rod — Nuc — Stat — Eris — Sirop — U — Soare — Zăpezi.

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Cum se socotește timpul de gîndire?

Invățătorul Popescu M. Nicolae din Subcetate, raionul Toplița, în numele șahiștilor din comună ne-a rugat să-i răspundem la cîteva întrebări privind regulamentul jocului de șah. Intrebările, care se referă la timpul de gîndire, la modul de întrerupere și la lungimea partidelor de șah (nu a celor jucate prin corespondență), au fost formulate și în scrisori ale altor cititori cărora le lipsește regulamentul jocului de șah (Tipărit în 1956 în numai 1.600 exemplare. Ultimul regulament s-a dovedit insuficient pentru dezvoltarea vertiginoasă a mișcării noastre șahiste). De aceea, socotim nimerit să răspundem prin revistă la întrebări, pentru a lămuri aceste chestiuni unui număr cît mai mare de cititori.

TIMPUL DE GINDIRE. Conform articolului 18, paragraful 62 al regulamentului jocului de șah, *„intr-o competiție, fiecare jucător este obligat să facă un anumit număr de mutări într-o limită de timp. Numărul de mutări și timpul de efectuare a acestora va fi stabilit prin regulamentul special al concursului".* In finala campionatului republican, de exemplu jucătorii trebuie să efectueze 16 mutări în 60 de minute, fiind obligați ca pentru primele 40 de mutări să nu consume mai mult de două ore și jumătate, cînd se face primul control. Jucătorul își poate gospodări timpul de gîndire cum crede de cuviință. Pentru o mutare poate gîndi cît timp vrea, și un minut și o oră, principalul este să efectueze însă în două ore și jumătate minimum 40 de mutări.

Controlul timpului se face cu ajutorul ceasului special construit pentru șah care, așa cum se vede din fotografia de mai sus, are două cadrane, cîte unul pentru fiecare jucător. In momentul începerii partidei (acele cadranului indică orele 11,30) începe să funcționeze ceasul albului. După ce a efectuat mutarea, albul oprește ceasul său (apăsînd pe butonul de pe deasupra cadranului) și imediat începe să funcționeze ceasul negrului. După ce face mutarea, acesta își oprește la rîndul său ceasul și îl pune în funcțiune pe al albului. Astfel se înregistrează timpul de gîndire al fiecărui jucător. In fotografia de mai jos unul din jucători a gîndit 9½ ore iar al doilea 9 ore și 20 de minute.

După cum se poate vedea, cele două cadrane au fiecare sus, în stînga, cîte un steguleț pe care minutarul îl ridică în trecerea sa lăsîndu-l să cadă exact cînd e în dreptul cifrei 12, după trecerea unei ore. Cînd ceasul arată ora 2 și cade stegulețul, indicînd trecerea a două ore jumătate de gîndire — jucătorul respectiv trebuie să fi făcut 40 de mutări, în caz contrar pierde partida prin depășirea timpului de gîndire. După primul control efectuat după 40 de mutări, controlul timpului se face din oră în oră.

După cît timp se întrerupe o partidă? Articolul 19, paragraful 73, specifică obligativitatea întreruperii partidei după consumarea timpului stabilit pentru primul control (Uneori se face excepție în ultima rundă). La întrerupere jucătorul la mutare dă mutarea sa în plic. De menționat că o partidă se poate întrerupe de mai multe ori. Una din cele mai lungi partide jucate în ultimii ani la turneele oficiale a fost cea dintre Smislov și Filip, la a XIII-a Olimpiadă de șah de la München, cîștigată de marele maestru sovietic după 109 mutări!

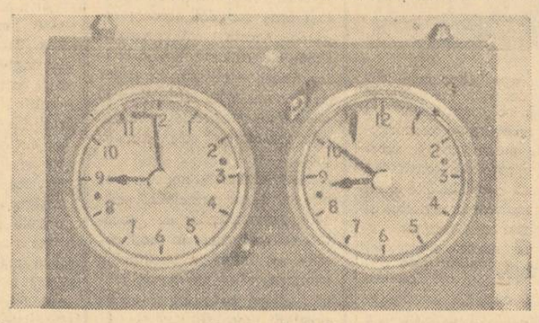

In legătură cu primul concurs sintetic de probleme de șah

In enunțarea variantelor problemei nr. 2 din cadrul primului concurs sintetic de probleme s-a strecurat din păcate o greșală. Repetăm din nou aceste variante, pe baza cărora trebuie reconstituită problema corectă cu mat în două mutări.

PROBLEMA II

Soluția: 1. Dh5 amenință. 2. Dg6 mat. Prin cheile albul dă negrului un cîmp de refugiu și posibilitatea de a da șahuri.

Varianta I: 1... Cal oriunde șah. 2. Tb7 mat.

Varianta II: 1... Ce7 șah. 2 Tg2 mat.

Varianta III: I..., R:e6, 2. De5 mat.

Varianta IV: I... T:g7. 2. Df7 mat.

JOCURI DISTRACTIVE

Soluțiile jocurilor apărute în numărul trecut

Iluzie optică

Cum vor proceda

Linia verticală este egală cu celelalte două, dar ea apare mai lungă din două motive: a) este mai subțire b) este albă și nu grizată ca celelalte două, ceea ce în final dă această iluzie optică.

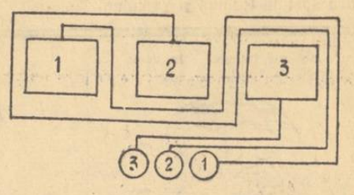

O mică socoteală

Soluția apare de necrezut, dar este totuși exactă: sînt necesari peste zece mii de ani întrucît 1x2x3x4x5x6x7x8x9x10 = 3.628.800 zile.

S-o ajutăm pe Maria!

Iată soluția prin care Maria își va putea face o față de masă pătrată în două culori așezate simetric: trebuie tăiat din bucata cea mare fragmentul A (desenul din stînga) care va fi cusut în colț așa cum indică al doilea desen. Bucata cea mică de altă culoare va fi așezată la mijloc.

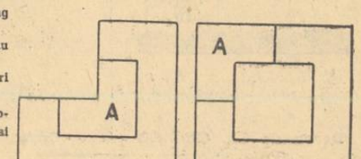

Puteți să răspundeți?

1) Cîte secunde sînt într-un an?

2) Care este cea mai veche republică din lume?

3) Ce lungime are cel mai lung fiord al Norvegiei?

4) Ursul brun este carnivor sau vegetarian?

5) Puteți să citați cinci păsări care au pielițe între picioare?

6) Care este animalul, care, proporțional cu corpul său dă cel mai mult lapte?

Răspunsurile în numărul viitor.

E posibil?

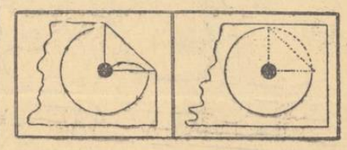

Luați o coală de hîrtie și îndoiți colțul hîrtiei în așa fel încît să ajungă la punctul negru din mijlocul cercului. După aceea puneți creionul în punctul negru și urmați drumul după cum vă indică săgețile. Cînd ajungeți sus ridicați colțul hîrtiei și continuați-vă drumul pînă (așa cum vă arată liniile întrerupte) la colțul din dreapta. Ați reușit să faceți un cerc și un punct fără să ridicați creionul!

Copii, desenați și voi!

Iat-o pe Mioara. Ea se joacă cu un balon de toată frumusețea.

Oh! Balonul s-a agățat de copăcel, iar la plînsetele Mioarei au venit Gigel și Azorel.

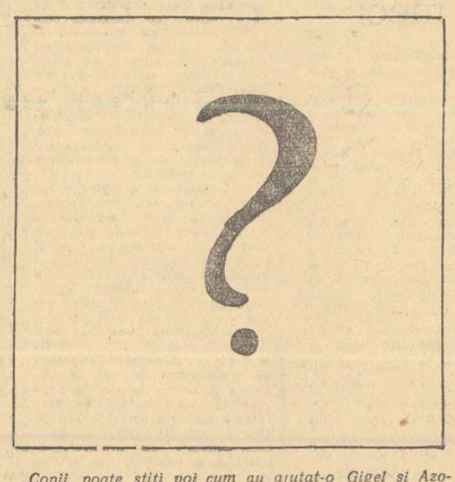

Copii, poate știți voi cum au ajutat-o Gigel și Azorel pe Mioara să-și capete balonul? Pentru aceasta desenați în tuș, cerneală sau creion cum credeți că ar fi mai bine și mai hazliu. Desenul trimiteți-l pe adresa: Revista „Magazin", Piața Scînteii nr. 1. Cel mai reușit desen va fi publicat în revista noastră, însoțit de numele desenatorului.

Desene de E. ARNO

NOUTĂȚI FILATELICE

Recent, administrația poștelor din R. P. Ungară a pus în circulație o interesantă serie de 8 mărci consacrate Muzeului de Comunicații din Budapesta. Imprimate pe hîrtie albă în patru culori, în sistem offset, mărcile reprezintă: prima locomotivă de pe căile ferate maghiare, un vagon de tren tip Ganz, primul semafor folosit în Ungaria, primul automobil fabricat în țară (tip Csonka), un modern autocar „Ikarus", o veche trăsură de poștă care străbătea cei 200 km. de la Budapesta la Viena în două zile și avionul constructorului maghiar Aladar Zsalyi.

Tot poșta R. P. Ungare a anunțat punerea în circulație a unei mărci poștale de 1 forint, emis în onoarea Conferinței de la Berlin a Miniștrilor de Poștă și Telecomunicații din țările socialiste. Marca este însoțită de o vignetă pe al cărui desen central este reprodusă Opera din Berlin. Desenul mărcii are ca subiect un corn poștal, în a cărui bucă se află o scrisoare.

SPORT

Atleții noștri pot îndeplini normele olimpice!

ne-a declarat Ion Söter, antrenorul clubului C.C.A.

Am avut o convorbire cu maiorul Ion Söter, în prezent antrenorul secției de atletism al clubului Casa Centrală a Armatei. Competent, bine informat, cu o pregătire multilaterală care denotă o aprofundare temeinică a problemelor, tovarășul Söter și-a expus părerile într-o serie de probleme de larg interes pentru mișcarea atletică din țara noastră.

Pentru cititorii noștri am preferat să reținem din îndelungata

discuție purtată cu recordmenul nostru la săritura în înălțime, o seamă de considerații privind perspectivele mișcării atletice românești în lumina Jocurilor Olimpice care vor avea loc anul viitor la Roma. Iată de exemplu părerea tovarășului Söter, privind normele fixate de federația de specialitate:

— **Practica activității sportive ne-a demonstrat un mare adevăr: ceea ce cu mulți ani în urmă părea a fi o utopie, astăzi este realizabil, ceea ce astăzi pare irealizabil, devine mîine un fapt împlinit.** După părerea mea, la fixarea normelor s-a ținut desigur seama și de faptul că numai astfel atleții noștri ar avea posibilitate să se claseze printre primii zece și implicit să-și aducă partea lor de contribuție la păstrarea prestigiului pe care ni l-am cîștigat la Melbourne unde am ocupat locul II în clasamentul pe națiuni. În acest fel trebuie privite de noi și normele olimpice...

— ...Vreți mai precis să afirmați că există posibilități ca unii dintre atleții noștri să realizeze aceste norme?

— **Da. Și pentru acest lucru există toate condițiile create. Normele au fost publicate cu 18 luni înaintea începerii acestor jocuri, adică o perioadă destul de mare în care timp atleții pot, în urma unei pregătiri temeinice științifice și a confruntărilor internaționale să-și desăvîrșească pregătirile, să-și îmbunătățească necontenit performanțele.**

În această privință un prim și important pas s-a făcut odată cu participarea atleților noștri la turneul din R. P. Chineză, la concursurile internaționale de mare amploare de la Varșovia, Cairo, Alexandria, Praga și Budapesta, acțiune care va continua apoi în toamnă și va culmina cu un mare concurs preolimpic la Roma.

— Cine credeți că ar putea realiza aceste norme olimpice?

— **Federația de atletism și-a fixat în linii mari un lot care desigur că nu-i nici definitiv, ci dimpotrivă larg deschis celor care vor să dovedească în mod concret, prin comportări corespunzătoare că merită să intre în vederile forului de specialitate. După părerea mea în momentul de față există 10—12 atleți care sînt capabili să realizeze aceste norme.**

Să luăm în ordine probele masculine. Viteziștii noștri sînt deocamdată departe de actualul nivel internațional. La semifond, mai precis pe 1500 m., **ZOLTAN VAMOȘ** după ultimul record republican stabilit în anul 1958 (3.44,9) are posibilitatea să atingă norma de 3.41,0. De asemenea **CONSTANTIN GRECESCU** pe 10.000 m. cu rezervele sale inepuizabile și sprintul său final. Norma de 2,06 m. la înălțime este greu de realizat. Totuși tinerii **PORUMB, BOBOC** și **DUCU** se apropie cu mult curaj de cei 2 m., **ZOLTAN SZABO** are recordul la prăjină 4,35 m. Dacă se va pregăti cu mai multă atenție poate să atingă norma de 4,50 m. La triplu salt **SORIN IOAN** a dovedit calități care să-i permită să ajungă de la 15,39 m. la 15,85 m. cît este norma.

La probele de aruncări pot fi citați NICOLAE RAȘCANESCU, GH. BIRO, TOMA IOAN, DUMITRU CONSTANTIN, DRĂGULESCU la aruncarea ciocanului (e posibil să avem la Roma chiar doi aruncători, deși norma este de 64,50 m.!) și **AL. BIZIM** la suliță care este foarte aproape de cei 78 m. cît se cere.

— Dar despre șansele atletelor noastre ce părere aveți?

— **Aici se desprind cîteva nume. MARIA DIȚI** la suliță, cu condiția să-și îmbunătățească performanțele, **ANA COMAN** la aruncarea greutății, **FLORICA GRECESCU, GEORGETA DUMITRESCU** și **ELISABETA TEODOROV** la 800 m., o ștafetă de 4 x 100 m. și **IOLANDA BALAȘ** care a și îndeplinit norma olimpică.

Cînd l-am întrebat dacă cu aceste enumerări consideră „lista" închisă, tovarășul Söter s-a grăbit să-mi răspundă:

— **În mod categoric nu. Sînt posibile în această privință multe surprize plăcute mai ales din partea celor tineri. Condițiile create mișcării atletice din țară, folosirea celor mai avansate metode de antrenament, activitatea antrenorilor pe baze științifice ne îndreptățesc să așteptăm cu încredere Jocurile Olimpice.**

Gh. RUSSU

Dinamo București a cîștigat Cupa R. P. R.

Sezonul fotbalistic competițional (exceptînd ultimele etape ale categoriei B și turneul de calificare al echipelor clasate pe primul loc în categoria C) a luat sfîrșit odată cu disputarea finalei Cupei R. P. R.

Aflată în al 25-lea an de existență și la a 21-a ediție, această importantă competiție a fost cîștigată în acest an de echipa clubului Dinamo București. Dinamoviștii, pentru a doua oară în finală, au reușit după cinci ani să-și înscrie prima oară numele printre cîștigătorii acestui trofeu.

Echipa clubului Dinamo antrenată de Iuliu Baratki (antrenor principal) și Gh. Teodorescu (antrenor secund) a primit astfel o binemeritată răsplată pentru felul cum s-a prezentat și comportat mai ales în ultima parte a sezonului cînd a marcat o formă deosebită.

Felicităm în mod călduros echipa dinamovistă pentru succesul obținut și îi urăm în continuare o comportare la nivelul cerințelor fotbalului modern, la nivelul exigențelor spectatorilor.

Fotografia de mai sus ne înfățișează echipa cîștigătoare a Cupei R.P.R., pe anul 1959.

În picioare (de la stînga la dreapta) V. Anghel, I. Baratki, Nunweiler, Gh. Teodorescu, Szakacs, Köszegyi.

În genunchi *(de la stînga la dreapta)*: Al Vasile, Popa, Călinoiu, Ene I, Panait, Uțu, Varga.

Fotografia: C. ANTONIER

INSEMNĂRI

Efectivele de jucători

Odată cu disputarea finalei Cupei R.P.R., echipele fruntașe ale fotbalului nostru și-au încheiat activitatea oficială în actuala stagiune. Cele zece cluburi care și-au păstrat locurile în prima categorie, cărora li se vor adăuga cei doi campioni ai categoriei B care vor promova, au început pregătirile în vederea noului campionat — și aceste pregătiri în momentul de față, privesc în primul rînd împrospătarea și întinerirea efectivelor de jucători. Măsurile disciplinare severe, dar juste, prin care forurile sportive superioare au curmat practicile nesănătoase ale unor jucători cu aptitudini de „voiajori", vor determina desigur anul acesta cluburile să-și alcătuiască efectivele de jucători prin descoperirea și atragerea jucătorilor tineri din categoriile inferioare, unde activează o serie de elemente cu mari perspective de creștere și de afirmare. Este rolul antrenorilor să-i urmărească și să le ofere posibilitatea încadrării în formațiile categoriei A.

De bună seamă că asemenea transferări este bine să se facă între cluburi din același oraș sau din aceeași regiune. Acesta este procesul firesc de ridicare a jucătorilor tineri — acesta, ca și cel de transfer între cluburi înrudite, cum sînt cele militare, cele feroviare, cele studențești.

Dacă cluburile noastre vor adopta acest principiu, perioada transferărilor de jucători se va încheia în mod pozitiv, cu întărirea echipelor fruntașe, atît sub raport tehnic, cît și în privința omogenității morale.

Șt. R.

Istoria mănușilor de box

Folosirea mănușilor în meciurile de box nu este, cum ar putea să pară unora o creație a timpurilor moderne. Dovadă sînt descoperite de zidurile mormîntului unui faraon care a trăit acum circa 4000 de ani. Ele înfățișează oșteni care practică un fel de luptă asemănătoare în multe privințe cu boxul din zilele noastre. Mîinile acestor oșteni erau înfășurate în niște fîșii de piele. De la egipteni pugilatul (cum se numea boxul în vechime) a trecut la greci. Bineînțeles că anticii locuitori ai Eladei au preluat și obiceiul înfășurării mîinilor cu fîșii de piele, cărora le spuneau „cesturi". Ele au avut o evoluție interesantă. Mai întîi, cesturile au fost confecționate din piele moale și se înfășurau pe mîini pînă la cot. Acestea erau „cesturile moi". Evoluția ulterioară a pugilatului a făcut necesară îmbunătățirea cesturilor. Și astfel s-au născut așa numitele „cesturi tari". Acestea se înfășurau ca și celelalte pînă la cot, lăsînd palma și vîrful degetelor libere. În schimb la „cesturile tari" exista o suprafață de lovire, confecționată din 3 fîșii groase de piele. Mai tîrziu, la romani, în întrecerile de pugilat ale gladiatorilor, s-au întrebuințat cesturi cu bumbi de metal care au făcut ca luptele de acest gen să degenereze în spectacole sălbatice, terminate deseori cu moartea, schilodirea sau desfigurarea combatanților.

Odată cu „renașterea" boxului s-au modificat și mănușile de box. Jack Broughton, un voinic barcagiu și hamal din Londra, care este considerat printre cei dintîi boxeri moderni, s-a inspirat din desenele care-i înfățișau pe anticii pugiliști cu „cesturile" lor și a inventat mănușile de box folosite și în ziua de astăzi, desigur cu modificările și îmbunătățirile necesitate de evoluția în timp a acestui sport. Multă vreme însă mănușile n-au fost folosite decît la antrenament, meciurile avînd loc cu pumnii goi (pentru întărirea pumnilor boxerii își ungeau zilnic mîinile cu un lichid compus din oțet, esență de terebentină și... whiski). Oficial, utilizarea mănușilor de box a început la punerea în aplicare a faimoaselor reguli ale marchizului de Queensberry. Reguli, care în treacăt fie spus, n-au fost de loc întocmite de respectivul marchiz, ci de un gazetar, pe nume Arthur Chambers.

Interesant este că nu numai mănușile de box datează din cele mai vechi timpuri. Astfel, pe vremea pugilatului din vechea Grecie, boxerii se antrenau lovind într-un fel de saci, asemănători cu cei ce pot fi întîlniți în zilele noastre prin sălile de box, saci care erau confecționați din piele sau pînză tare și erau umpluți cu nisip sau... șimburi uscați de smochine. De asemenea, la antrenament, boxerii antici purtau pe cap un fel de calote protectoare, tot din piele, numite „amphotida". În sfîrșit, pe atunci exista și obiceiul protejării danturii cu o bucată de piele introdusă de-a lungul dinților.

O. A.

Cutia cu scrisori

I. DASCĂLU — *Iași:* Impărtășim întru totul părerea dv. despre importanța Cupei R.P.R. la fotbal. Vă mulțumim pentru sugestia făcută și vă făgăduim că ne vom ocupa de problema menționată. În U.R.S.S. la această competiție participă peste 25.000 de echipe, ceea ce demonstrează pe de o parte popularitatea competiției și pe de altă parte extraordinara dezvoltare pe care a luat-o fotbalul în Uniunea Sovietică.

P. VICȘA — *Timișoara:* Meciul de fotbal R.P.R.—R.P.F. Iugoslavia încheiat cu scorul de 1—0 în favoarea reprezentativei noastre, s-a disputat la Belgrad la 22 aprilie 1956.

IOSIF BOTH — *Cluj:* 1) Atletul de culoare Mike Agostini, care a egalat recent recordul mondial la 100 yarzi, s-a născut în Trinidad acum 24 de ani. 2) În ceea ce privește almanahul sportiv de care vă interesați, vom căuta să vă răspundem în curînd.

MIHAI RONCEA — *Craiova:* 1) În meciul de fotbal Italia—Romînia, încheiat cu scorul de 2—1, poarta noastră a fost apărată de Mircea David. 2) Petchovschi a debutat în echipa națională în anul 1947 în meciul cu Polonia.

GH. CREȚU — *Constanța:* Cînd printr-o întîmplare doi boxeri se lovesc în același timp și cad amîndoi, unul este numărat de arbitrul din ring, iar al doilea de către unul din arbitrii de margine.

M. CIOBOATA — *Orașul Stalin:* 1) Antrenorul Silviu Ploeșteanu a jucat la echipele „Universitatea"-Cluj și „Venus"-București, fiind internațional de 11 ori. 2) Viorel Mateianu are 21 de ani.

E. BOTEANU — *Hunedoara:* Toate federațiile se găsesc în același local și au aceeași adresă: str. V. Conta 16, raionul Stalin.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și diluzori din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Zece mii de copii din Capitală vor învăța să înoate în acest sezon

Zece mii de copii din Capitală vor învăța să înoate în acest sezon! Iată ce și-au propus pe acest an secția de învățămînt și cultură a Sfatului Popular al Capitalei împreună cu comisia orășenească de natație a U.C.F.S. și comitetul orășenesc U.T.M.

În acest scop de la 1 iunie la Complexul sportiv al tineretului a început organizarea în serii a unor cursuri de inițiere rezervate copiilor, sub îndrumarea și competenta conducere a unui numeros grup de profesori și antrenori calificați.

Împărțiți în grupe, copiii deprind în primul rînd o serie de mișcări de brațe și picioare caracteristice, apoi jocuri care urmăresc să-i obișnuiască cu plutirea pe apă și dezvoltarea respirației. Urmează mai tîrziu contactul cu apa și primele lecții practice de înot. La sfîrșitul fiecărei serii se organizează un examen care constă în parcurgerea a 25 de metri înot și acordarea celor care au reușit să treacă această probă a cîte unui brevet de absolvire a cursului și a unei insigne de înotător.

Preocuparea pentru o cît mai bună inițiere a copiilor este dublată de stricte măsuri igienice care asigură condiții corespunzătoare desfășurării acestui larg proces de instruire sportivă.

În clișeu: Prima lecție pe uscat.

Varietăți • Varietăți • Varietăți

VELOBAL

În multe țări ale lumii a devenit popular un sport care s-a dezvoltat paralel cu progresul bicicletei. Nu este vorba de ciclism ci de „velobal", o disciplină sportivă în care fiecare echipă, alcătuită din cîte doi jucători, se străduiește să introducă în poarta echipei adverse un balon lovit de roțile bicicletei.

In spatele „recordului"

Mascarada unui meci

Poate nici un alt meci de box pentru titlul de campion mondial organizat vreodată pînă acum în Statele Unite nu s-a bucurat de o publicitate atît de vastă și nu a prilejuit atîtea încurcături ca cel care va opune la 25 iunie la New York pe actualul campion al lumii la categoria grea, Floyd Patterson, campionului european la aceeași categorie Ingemar Johansson. Cu 10 zile înaintea întîlnirii nu se știa încă nimic precis în afara faptului că meciul va avea loc și că un bilet de intrare va costa de la 100 dolari în sus. În rest, numai certuri, scandaluri, în care sînt angrenați bossii boxului profesionist american.

Mai întîi, rechinii pugilismului de peste Ocean au încercat să l oblige pe Johansson să apeleze la serviciile unui manager american în ciuda faptului că acesta a venit în S.U.A. cu managerul său. Ce s-a urmărit prin această manevră?. Nimic altceva decît ca o cotă parte, destul de substanțială a încasărilor, să rămînă în Statele Unite și nu cumva doamne ferește să ajungă în Europa.

Acum, presa americană a început o campanie de critici la adresa challengerului la titlul mondial, pe motivul că acesta, în loc să se antreneze, își pierde timpul cu tot felul de declarații și interviuri făcute televiziunii și diferitelor societăți de radio americane, bine înțeles în schimbul unor remunerații corespunzătoare. Mai mult încă. La această din urmă „afacere" Johansson a atras-o și pe logodnica sa, o drăgălașă „frumusețe" suedeză, după cum afirmă ziarele americane, care apare aproape în fiecare zi la televiziune pentru a răspunde la întrebări cum sînt de pildă: „Practicați gimnastica?", „Ce rochii vă plac mai mult?", și „Ce număr purtați la pantofi?".

Cu aceasta, bilciul provocat de meciul Patterson-Johansson se apropie de sfîrșit. Între timp afaceriștii încheie ultimele socoteli și fac pronosticuri asupra sutelor de mii de dolari care vor intra în casele lor de bani. Cine a crezut cumva că acest meci a fost organizat cu un alt scop se înșeală.

Goana după senzațional cu orice preț împletită bine înțeles cu interese mercantile, a atins în țările occidentale un nivel fără precedent. Zilnic, ziarele ne aduc relatări detaliate despre cele mai extravagante și mai absurde „recorduri" pe care firește cercurile guvernante le susțin, tocmai pentru a încerca să sustragă oamenii muncii de la revendicările lor, de la lupta lor.

Un exemplu al acestor „recorduri", a unor acte absurde care nu folosesc decît amatorilor de senzații „tari" (biletele sînt evident foarte scumpe) și firmelor respective care își fac reclama produselor lor, este acela de a parcurge cu automobilul o distanță cît mai mare mergînd numai pe două roți!

Este suficientă doar o fracțiune de secundă de neatenție pentru ca automobilul împreună cu conducătorul lui să se răstoarne și să se sfărîme. Dar ce contează acest lucru? Ce contează viața unui om și o mașină cînd e vorba de a oferi un spectacol „tare", un „record", un prilej de a populariza un produs al firmei X sau Y?

În clișeul de mai sus, un aspect, de la o asemenea încercare de „record".

ANTRENORUL: Să mai crești puștiule și-o să mă ocup și de tine...

Desen de Gh. CHIRIAC

— În sfîrșit, aici am mai mult de lucru....

Desen de L. DARIAN

— Nu aveți cumva o măsură mai mică?...

Desen de L. DARIAN

Adaptare după **JACK LONDON**

GOANA DUPA AUR

Ilustrații de BECA RIND

Lucille Arral, solistă a ansamblului liric din Dawson, propune lui Smoke ca împreună să-i facă o farsă celui mai bogat căutător de aur din localitate, Wild Water și în acest scop îi cere să achiziționeze toate ouăle de pe piață. Acum, Smoke și Shorty tratează cu Wild Water vînzarea stocului de ouă.

Așează apoi oul înghețat pe tigaie, pe care o puse pe foc. Cu nările dilatate, cei trei așteptară în liniște. După cîteva minute, camera se umplu de un miros nesuferit, caracteristic ouălelor stricate. Wild nu făcu nici un comentar, dar Smoke izbucni:

— Aruncă-l, aruncă-l dracului pe fereastră, Shorty. Ce mai stai?...

— Nu cred că este cazul, interveni calm Wild, din moment ce va trebui să le expertizăm și pe celelalte...

— Da, dar nu în cabană, se înfurie Smoke...

Desfăcură apoi lada cu ouă și examinară ou cu ou. Toate erau stricate.

— Contractul meu e clar, declară Wild Water. Nu cumpăr decît ouăle în bună stare. Dacă vreți să-mi împrumutați o sanie să-mi iau cît mai repede cele 964 de ouă bune, n-ar fi rău. Să nu se contamineze și astea...

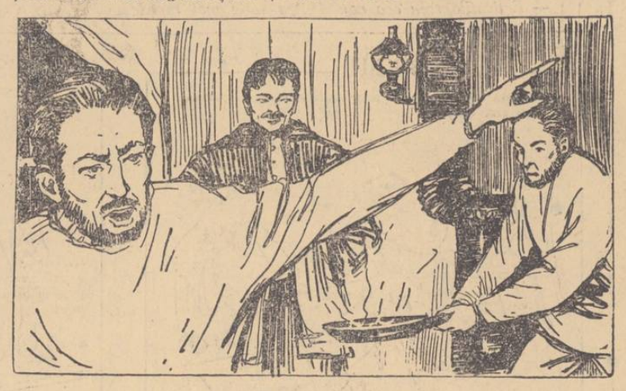

Smoke îl ajută să-și încarce ouăle și Wild plecă.

— Cît ai zis că ai plătit bucata, Shorty? întrebă din nou Smoke, cu aerul cel mai calm.

— Opt dolari. Dar pleacă de aici și nu mă mai interoga. Știu să socotesc la fel de bine ca și tine. Pierdem, dintr-un condei, 17.000 de dolari!

— Ascultă Shorty, mă intrigă o chestie, reluă Smoke. 40.000 de dolari în pudră de aur cîntăresc aproape 200 de livre. Wild a venit fără sanie și a adus cu el doar doi săculeți cu pudră de aur, în greutate de aproximativ 20 de livre fiecare. Or, noi ne întelesesem că va face plata la livrare. Asta înseamnă că n-a adus cu el decît valoarea ouălelor bune. Asta înseamnă că știa dinainte că cele 3.000 de ouă erau stricate. Cum vine asta, Shorty? înțelegi ceva?

— E limpede! Asta o poate înțelege și un copil. Ouăle lui Gautereaux au aparținut lui Wild Water. Ni le-a băgat pe git. Pricepi? Noi pierdem 17.000 de dolari, pe care îi cîștigă Wild Water. Asta este...

Nu trecură decît cîteva ore și cineva bătu la ușă. Era vechiul lor, colonelul Bowie, care aducea o scrisoare celor doi prieteni. Scrisoarea era

de la Wild Water și Smoke o citi cu voce tare: „Dragii mei Smoke și Shorty — le scria gălăganul — vă scriu adresîndu-vă complimentele mele, o dată cu invitația de a lua dineul cu mine astăseară, la Slavovici. Vor lua parte d-ra Arral și Gautereaux. A fost asociatul meu cu cinci ani în urmă. E un băiat de treabă. În legătură cu ouăle trebuie să vă spun că au fost aduse în ținuturile noastre acum patru ani. Erau stricate încă de pe atunci. Fuseseră stricate încă înainte de a fi expediate din California. Fără îndoială că iarna aceasta și-o vor petrece la Dawson. Dar să nu-le păstrați la căldură. Lucille mă roagă să vă spun că noi amîndoi, ea și cu mine, am reușit să trezim puțin din amorțeala Dawsonul. Prietenul vostru respectuos W. W.".

— Ei, ce zici? întrebă Smoke. Bineînțeles că acceptăm invitația.

— Iată părerea mea, răspunse Shorty. Sîntem niște ratați. Amîndoi am făcut dovada că sîntem doi buni mineri și căutători de aur. În ceea ce privește afacerile, nu sîntem însă buni de nimic. De aci înainte nu vom face altceva decît să cutreierăm munții și văile în căutarea aurului, iar dacă vei îndrăzni vreodată să pronunți cuvîntul ouă de față cu mine, prietenia și tovărășia noastră se termină. S-a înțeles?

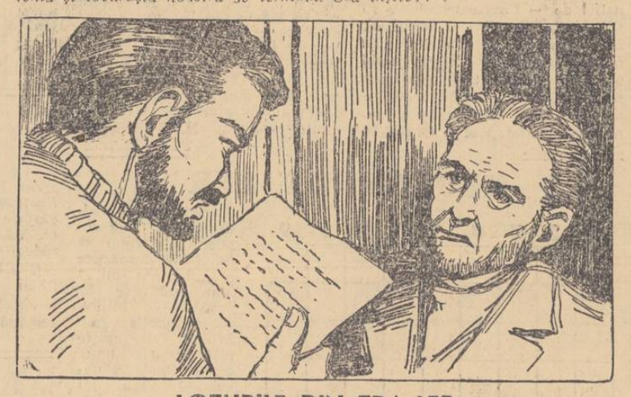

LOTURILE DIN TRA-LEB

Iarna aceea lungă începu să-i calce pe nervi lui Shorty. Îl plictiseau pînă și pasionantele partide de biliard cu Skiff Mitchell. Acum umbla trist pe străzi, cu speranța că va putea asista la vreo bătălie între cîini, la vreo discuție mai aprinsă sau vreo ceartă între localnici.

— Te căutam, Shorty, îl întîmpină Smoke. Hai cu mine.

— Chiar acum? Și unde vrei să mergem?

— De cealaltă parte a fluviului. Să-i facem o vizită lui Dwight Sanderson.

— N-am auzit niciodată de numele ăsta.

Se îndreptară amîndoi către fluviu și trecură Yukonul înghețat. La trei sferturi de milă, pe malul celălalt, pe o faleză stîncoasă și abruptă, pe

un drum înclinat, aproape impracticabil, se afla cabana lui Dwight Sanderson.

— Ce dracu o fi avînd ăsta de vînzare? întrebă Shorty. Piei de urs? Bilete de loterie? Sau un teren pentru cultivarea cartofilor?

— Arzi de curiozitate, rise Smoke. Puțină răbdare și ai să afli.

Mai merseră, aproape pe brînci, timp de zece minute și se apropiară de cabana singuratecă.

— Și acum, cărțile pe față, spuse Smoke. Ai bunătatea și arunci-ți o privire colo sus. Acolo locuiește Sanderson. E proprietarul unui lot de teren, pe care l-a scos în vînzare.

— Și altceva ce mai vinde?...

— Altceva? Reumatismele sale, de care pare că suferă...

— Ascultă, îl opri Shorty cu un gest mînios. Nu cumva vrei să cumperi stîncile astea, ca să te apuci să clădești aici, în acest ținut părăsit?

— Ai ghicit!

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — București.

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul III Nr. 90 ★ Sîmbătă 27 iunie 1959 ★ 8 pagini — 1,50

AERUL - MATERIE PRIMĂ

O vizită pe șantierul combinatului chimic Borzești

Negre, rele, apele Trotușului umflat de ploi vor parcă, zor nevoie, întocmai unui copil prost crescut, să împroaște trenul ce fuge pe deal printre înaltimile împădurite. Cînd ai pornit din Adjud, peisajul calm, precarpatic, pare încremenit așa de veacuri: pășuni, vii, livezi și iar pășuni și vii. Pare astfel doar cîteva minute.

Căci încă departe, foarte departe de uriașii de la Borzești, simți că pe valea Trotușu ui se petrece ceva care zmulge sătucurile cu nume mai mult sau mai puțin istorice din liniștea lor seculară. In primul rînd drumul, șoseaua de beton, terminată pe o mare lungime. Apoi calea de fier în plină modernizare. Cît e el de autorapid, trenul trebuie să-și încetinească mereu mersul pentru a nu da peste echipele de ceferiști care lucrează de zor pe linia ferată. Apoi, monumentala în briul ei de piatră, noua gară Borzești, înaltă și aspectuoasă, marchează intrarea în marea împărăție petro-chimică a Moldovei.

Intr-adevăr, nici n-ai apucat bine să ieși din gară și în dreapta drumului de fier, cît cuprinde orizontul, ochiul privește cu încîntare construcții și schele, turnuri și mașini, macarale și escavatoare. Să nu încerci cumva să numeri din mersul trenului clădirile de tot felul, înalte sau scunde, rotunde, sau dreptunghiulare, semețe sau modeste. Cu siguranță că nu vei reuși. Fiecare dintre ele adăpostește o fabrică, un mare atelier sau o imensă magazie. Și cînd te gîndești că te afli în fața unei singure mari întreprinderi din cele patru pe care le cuprinde complexul Borzești — și anume în fața combinatului chimic — cînd te gîndești că această întreprindere formată din nu mai puțin de 44 mari clădiri (cifra am aflat-o ulterior în birourile combinatului) se află doar în prima sa fază de dezvoltare, abia atunci poți să-ți imaginezi ce înseamnă complexul industrial ce se întinde între Borzești și Onești.

Ne vom ocupa în cele ce urmează de una dintre aceste 44 clădiri, despre care aminteam mai sus. Și anume despre cea care adăpostește fabrica de oxigen. De ce tocmai de aceasta? Fiindcă fabrica de oxigen este prima unitate a combinatului chimic Borzești intrată în producție. In ziua de 12 iunie, maistrul Alexandru Petrescu a apăsat pe butoanele de comandă și... la Borzești a început să se producă oxigen.

Călăuză prin labirintul de clădiri înconjurate de schele ne este un inginer pe nume Ion Florea. Ca să te descurci printre mormanele de săpături, printre șerpii uriași ai tuburilor de toate dimensiunile care se încolăcesc pretutindeni, îți trebuie într-adevăr o călăuză încercată.

Inginerul chimist Florea este un tînăr înalt, slăbuț, cu un aer plin de gravitate care îl face să pară mai vîrstnic decît e în realitate. In cei cîțiva ani de cînd a absolvit Institutul Politehnic din Capitală a acumulat multă experiență la sondele din Valea Prahovei, la rafinăria nr. 10 din Borzești și la combinatul chimic. Drept care a preluat sarcina de răspundere de a conduce prima unitate a combinatului, fabrica de oxigen. Se pregătește să plece pentru specializare în Uniunea Sovietică după care va lucra probabil într-una din principalele fabrici ale combinatului, cea de electroliză.

Pe drum, îl întreb așa, ca să întrețin conversația.

— Și din ce extrageți dv. oxigenul?

Inginerul mă privește cu zîmbetul ușor al specialistului care se adresează profanului:

— *Din ce? Din aer.*

Și apoi, după o scurtă pauză:

— *Noi lucrăm cu materii prime care ar părea ciudate pentru necunoscători. Una e aerul, din care extragem oxigen și azot. Alta, principala, e sarea. Da, banala sare de bucătărie stă la baza imensei majorități a produselor ce se vor fabrica aici, de la acid clorhidric*

Paul MARIAN

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Secția de sinteză a acidului clorhidric de la combinatul chimic Borzești.

La poalele muntelui Istrița se întind loturile stației experimentale Istrița. In clișeu: Brigadierul Ion Cristescu și studentele Constanța Otărășanu și Mindra Vasilache, aflate la practică, cercetează starea lanului de orz.

Fotografia: Mihai POPESCU

„Fabula" lui Pastin

O familie își socotește bugetul

In gospodăria colectivă „Viața Nouă" din comuna Frățești. Giurgiu s-au înscris în ultimele luni încă 30 de familii de țărani muncitori. O asemenea informație sumară a devenit de mult un fapt obișnuit, divers, care nu mai miră pe nimeni. Totuși, cît de interesant e să afli care au fost frămîntările, cum a ajuns fiecare din acești oameni să-și învingă șovăielile și să intre în colectivă.

Am ales la întîmplare din vraful celor 30 de cereri, un nume: Pastin Botgros. Președintele gospodăriei, Tudor Slăvuică mă informează unde-l pot găsi pe viitorul erou al reportajului.

— Pastin Botgros — spune el — de dimineață a fost la vie. Acum trebuie să fie acasă, uite colo, pe ulița asta, a treia casă după fîntînă.

Și în timp ce mă pregăteam de plecare mă preveni:

— Trebuie s-o iei repejor la picior dacă vrei să-l mai prinzi acasă. Echipa lui începe după amiază prașila treia la porumb și Pastin nu-i dintre acei care se lasă să i-o ia altul înainte...

Avea dreptate președintele. Pe Pastin l-am întîlnit chiar în poartă, cu sapa pe umăr, gata de drum. I-am explicat împrejurările „excepționale" — faptul că e pe cale să devină eroul unui reportaj — și a admis, numai datorită acestui lucru, să-și calce obiceiul și să mai întîrzie puțin. De îmbiat la vorbă n-a fost nevoie.

— Adică, dacă am înțeles eu bine, dumneata vrei să știi cum de m-am înscris eu în colectivă.

I-am spus că înțelesese bine. Pastin a rămas o clipă pe gînduri, a dat jos sapa de pe umăr, a rezemat-o de gard și după ce m-a poftit să luăm loc pe un buștean răsturnat de-a lungul șanțului, mi-a spus:

— Vezi, dumneata, casa de colo?

Urmăresc cu privirea în direcția arătată. Intr-o ogradă mare, prin frunzișul bogat al pomilor văd o casă arătoasă, cu trei ferestre largi la stradă și cu chenare albastre în jurul lor. Albeața zidurilor ca și luciul scînteietor în soare al acoperișului arată că ea trebuie să fie construită de curînd.

— O văd, zic, dar nu înțeleg ce legătură are casa ceea cu discuția noastră.

Pastin nu mi-a răspuns la întrebare. Se vedea că urmărește un gînd al lui. Zise:

— Dar pe cea de lîngă ea, o vezi? O vedeam și pe aceea: o casă mai scundă, cu ferestre înguste, cu acoperiș de șindrilă înnegrită de vreme.

— O văd, dar tot nu... am îngăimat eu.

Omul nu mă slăbea însă de loc.

— Apoi dacă le vezi mata pe amîndouă, ai putea să-mi spui care e mai frumoasă?... Adică în care ți-ar place dumitale, ca om, să locuiești?

Intrebarea mi s-a părut naivă, școlărească.

— Bineînțeles, că prima e mai frumoasă, am răspuns eu puțin iritată. Lucrul acesta îl vede oricine.

— Aici te-am vrut! a zîmbit Pastin. Asta a fost, ca să-i spun așa, o fabulă. La acum pune dumneata în locul casei aleia mari gospodăria colectivă și în locul celei mici pe cea individuală și ai să afli singură răspunsul la ce m-ai întrebat...

Am înțeles, în sfîrșit, tîlcul „fabulei" lui dar Pastin mai avea ceva de spus:

— Numai că, adaose el, în viață lucrurile nu se petrec chiar așa de simplu. Dar pentru un om care știe să socotească nu-i greu să dea de rostul lor, să afle ce-i mai de folos, ce-i aduce venit mai mare, trai mai bun și să ia o hotărîre după judecata lui.

Mă interesau tocmai aceste socoteli și judecăți, care l-au dus pe Pastin la hotărîrea știută. I-am cerut de aceea amănunte și el mi le-a dat cu plăcere. De la început am aflat că el, de felul lui, ca orice gospodar, e un om chibzuit. Își so-

Ana CRISTEA

● *(Continuare în pag. 2-a)*

MARIA VEDE CERUL

Maria are 5 ani. E o fetiță bucălată, cîrnă, cu părul bălai și ochi albaștri. Dar ochii, ochii aceștia nu văd. Ca să ajungă la ușă, Maria pipăie patul, masa, scaunele, cufărul. A învățat ordinea lucrurilor din odaie. Cînd ajunge pe prag se freacă la ochi: o ustură, o ustură lumina soarelui. De multe ori, cînd ajunge în ogradă se împiedică de-o piatră și cade.

— Mamă, mămico!

Elena aleargă, o ridică, o îmbrățișează și-și amestecă lacrimile cu lacrimile fierbinți ale copilului.

— Fata mamii dragă, taci cu mama Mărioco!

Cînd vine acasă de la colectiva din Cegani (raionul Fetești) Gheorghe Pavel le găsește pe amîndouă plîngînd.

— Tătucule de ce mă dor ochii? De ce mă ustură? Vreau să mă joc și eu cu copiii.

Gheorghe ia fetița pe genunchi, o dezmiardă, îi dă bomboane. Maria nu poate prinde privirea de reproș pe care bărbatul o aruncă soției sale. Aude doar întrebările:

— Cînd ai să te hotărăști femeie încăpățînată? Cînd o să mergem la oraș la spital? Eu nu mai pot îndura chinul ăsta, nu mai pot, mă înțelegi?

— *N-am putere Gheorghiță, mi-e frică; poate c-o să-i vină vederea și așa. Dacă mă duc acolo și-mi spun că n-are vindecare?*

Trec iar multe zile. Cu Elena duce lupta nu numai Gheorghe. Se zbuciumă medicul de circumscripție s-o convingă că fetița trebuie operată. Vin zilnic tovarășii lor din colectivă, îi vorbesc, o încurajează, o mustră. Îi aduc Mariei bomboane și jucării. Fata strînge la pieptușorul ei păpușa, iepurașul. Le pipăie, le sărută dar nu le vede. Și iar plînge.

Intr-o seară au venit la ei acasă

Tudor SAVU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

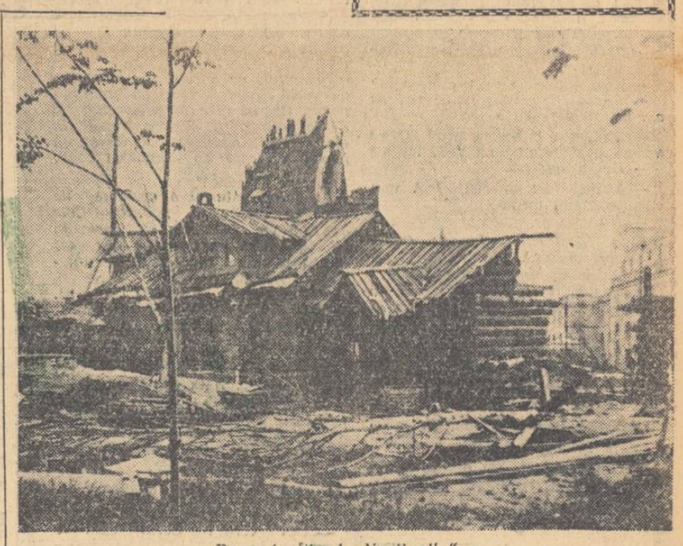

Decor la filmul „Nopți albe".

O VIZITĂ LA MOSFILM

Nu departe de măreața clădire a Universității „Lomonosov", cetatea științei, se găsește complexul de platouri al studioului cinematografic „Mosfilm", leagănul minunatelor filme dedicate vieții și luptei omului nou.

Cînd privești din depărtare ai impresia că este un castel uriaș, în pădurea adormită, dar intrînd în clădirea studioului îți schimbi părerea. Pe coridoarele clădirii și ale platourilor este o forfotă obișnuită unui studio cinematografic. Oameni îmbrăcați în costume variate care aparțin diferitelor epoci și anotimpuri, purtînd fie o mustață, fie barbă aplicată de maeștrii machiajului. Unii se îndreaptă spre platourile de filmare, alții vin de acolo. Fără îndoială, fiecare om și-ar pune întrebarea: oare la care film lucrează acești oameni?

Am intrat pe un platou a cărui ușă era deschisă. Dacă nu știam că suntem într-un studio cinematografic, am fi avut impresia că ne găsim într-un muzeu, în care s-a păstrat, pentru vremurile cînd nu vor mai fi războaie, un complex de casă de locuit cu geamurile sparte și cu mobilierul stricat de explozia bombelor. Aflăm că acest decor ce aduce aminte ororile războiului s-a construit pentru echipa de coproducție sovieto-franceză, care realizează filmul „Normandia-Niemen" — film despre escadrila de aviație franceză care a luptat pe frontul de răsărit în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Regizorul filmului este Jean Dreville, iar operatorul Jacque Nateau,—cel care a realizat fotografia excepțională a efectelor de noapte în filmul „Prin Paris". Indicațiile operatorului, într-un limbaj în care cuvintele franceze se sudează cu cele rusești, nu îngreunează bunul mers al muncii. Această colaborare arată că prietenii se înțeleg foarte bine și fără multe cuvinte. Un sentiment de căldură te cuprinde cînd vezi că fiii diferitelor popoare înțeleg rostul colaborării, al prieteniei și doresc să trăiască în pace.

Pe un alt platou ne așteaptă o surpriză. Din „cerul" ce se termină la pasarelele suspendate ce țin reflectoarele deasupra decorurilor, cîțiva specialiști de efecte au dat drumul la „ninsoare". Se filmează o scenă din „Povestea de iarnă", film care este realizat în colaborare de doi regizori, Saharov și Senghelaia și de doi operatori, Shirtladze și Listopadov, toți tineri. Intr-un decor de clopotniță, „Anul vechi" cu păr și barbă albă de „bătrînețe", cu nasul roșu de „frigul" înconjurător, se „ceartă" cu partenerul presupus în spatele aparatului de filmat, că orologiul din turn nu trebuie renovat.

Ștefan HORVATH

● *(Continuare în pag. 4-a)*

„Ciudățeniile" Berlinului și opiniile berlinezilor

Corespondență telefonică specială

Cînd urci în trenul orășenesc la Alexander Platz-inima Berlinului-după trei stații, în numai 5 minute ești „dincolo", cum o bișnuesc să denumească cei din Berlinul democrat partea de vest a orașului. Și cei din Berlinul de vest folosesc aceeași expresie cînd vorbesc despre Berlinul democrat.

Călătorind cu trenul orășenesc de la Friederichstrasse spre Pankow, în toiul unei discuții, tresari „Atențiune — avertizează difuzorul din gară — aici ultima stație în sectorul democrat". Continui discuția cu glasul instinctiv mai scăzut. In compartiment se aude un fîșîit de hîrtii. Oamenii împăturesc cu grije ziarele din Berlinul democrat și le bagă în buzunar.

In prima gară privirea îți cade pe chioșcurile cu gustări și răcoritoare, care fac reclama gumei de mestecat, pe ziarele care anunță cu titluri de o șchioapă o nouă crimă comisă de un tînăr de 17 ani, sau asupra Comicsurilor cu coperte'e colorate stridente. Urcă noi pasageri care desfac alte ziare. Te afli în Berlinul de vest. După numai două stații, la Bornholmerstrasse, vezi iar ziarele „Neues Deutschland", „Junge Welt" etc. Chioșcurile cu gustări și răcoritoare „Mitropa", ziarele de scandal și Comicsurile de la chioșcuri au dispărut. Te afli iar în Berlinul democrat.

Pornind agale pe Unter den Linden — după ce ai trecut de arcul porții Brandenburg, o tăbliță te avertizează: „Aici se termină sectorul democrat". După circa 50 de metri alta te anunță: „Vă aflați în sectorul britanic", după cum, după alt colț te poți afla în sectorul „american" sau „francez". Asemenea „ciudățenii" le poți vedea numai la Berlin.

Duminica trecută am fost în vizită la vecinii mei Büttnerii. In timp ce discutam despre gospodăria blocului, soneria anunță noi oaspeți. Strîngeri de mînă: sora, cumnatul lui Arthur Büttner și copilul lor. După ce noii veniți se așează în jurul mesei, iar copiii trec alături să se joace, discuția continuă.

Și gazdele și oaspeții nu se desmint, sînt berlinezi sadea. Dialectul în care se exprimă îi trădează: „Jut" în loc de „gut", și „det" în loc de „das", etc. Incet, femeile schimbă subiectul: e vorba de aprovizionare. Se vorbește

Greta GRAUR

● *(Continuare în pag. 3-a)*

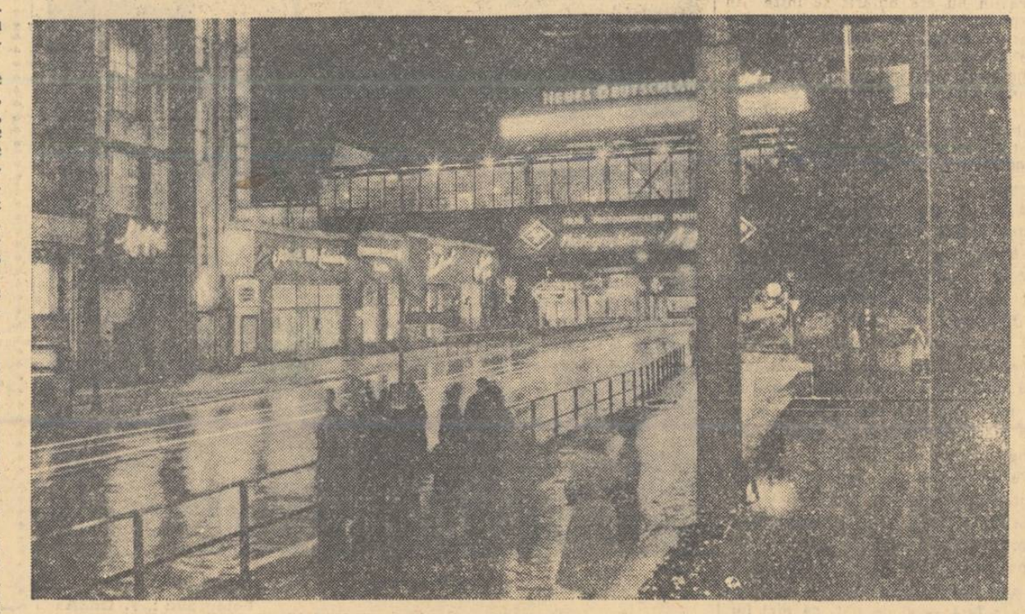

O vedere din capitala Republicii Democrate Germane

În acest număr:

PASIUNE...

◆

Vizitator în „Țara lui Trujillo"

◆

LA FUNDULEA CU ACTORI AI TEATRULUI DE OPERĂ ȘI BALET al R. P. R.

◆

MAȘINA DE CALCULAT „BOLYAI"

◆

Modă, cosmetică, sfaturi practice

◆

Intîlnirea de fotbal Suedia (tineret) — R.P.R. (tineret)

Munții Apuseni — Valea Runcului.

Fotografia : V. ORZA

Maria vede cerul

(Urmare din pag. I-a)

ciliva oameni din colectiva lor, „Brazdă Nouă". S-au așezat în jurul mesei. Elena a scos paharele și-a dat să se ducă în pivniță după vin.

— Lasă vinul, stai și-ascultă. Uite v-am adus și biletul de tren. Mîine te urci cu fata în tren și pleci la București. Ne doare și pe noi sufletul de copii. Ia-ți inima în dinți și du-te. Din senin n-o să-ți pice leacul.

★

...Pe poarta spitalului Colțea, Elena a pășit cu frică. Se temea că tocmai aci în spitalul de care-și legase pînă la urmă toate speranțele, de care, în numai cîteva ore, legase tot viitorul Mariei, va afla, va auzi o vorbă cruntă, care-i va zmulge din inimă curajul și încrederea pe care i-o dăduseră oamenii din sat. Simțea că puterile o părăsesc. S-a rezemat de un perete. De-odată o voce de femeie, o voce caldă, prietenoasă, a făcut-o să tresară.

— Dumneata pe cine aștepți?

A privit în jur și printre lacrimi, a îngăimat:

— *Copilul... Fetița mea... Am adus-o... Nu vede.*

— Vino, să mergem s-o vadă doctorul. Haide, nu-ți fie teamă. *Și a cuprins-o ușor de umeri. Au intrat într-o cameră întunecoasă. Un bec mic împrăștia o lumină slabă. S-a oprit. Maria s-a ghemuit și și-a ascuns fața în cutele fustei maică-si. A întîmpinat-o o femeie tînără. Și-a ridicat cu un gest scurt un aparat de pe ochi și s-a apropiat de ea.*

— Hai, spune care ți-e necazul?

— *Fetița... nu vede. E... cred că e... mi se pare că e oarbă.*

— Stai, stai! Nu te pripi. O să vedem noi. De cînd nu vede fetița?

— *De la naștere.*

— A mai fost internată? A mai văzut-o vreun medic?

— *Nu.*

Fața doctoriței Elena Cuvin se-năspri deodată.

— De ce-ai lăsat-o pînă acum? Ce-ai așteptat? De ce n-ai adus-o la spital? Ai umblat cu ea pe la babe?

— *Ba nu! A văzut-o doctorul. Doctorul nostru din sat tot timpul s-a zbătut s-o aducem la spital, dar eu am crezut c-o să-i treacă.*

Doctorița a privit atent în ochii fără de viață ai Mariei.

— O internăm! Are o cataractă congenitală. Ai să rămîi și dumneata în spital.

★

...Anestezia și-a făcut repede efectul. În sala de operație Maria a fost așezată pe masă. Astăzi aveau s-o opereze la un ochi.

Cu un bisturiu subțire ca vîrful unui ac s-a făcut o tăietură mică în capsula anterioară... La sfîrșitul operației Maria a fost pansată și dusă din nou în salon. Și zilele au început să se scurgă...

...A venit și ziua mult așteptată. Mîinile doctoriței desfășoară cu îndeminare pansamentul. A ajuns la compresă. Încet, cu gingășie, o ridică. Ochiul este închis. Doctorița Elena Cuvin șterge cu vată pleoapa ochiului.

— Hai Măriucă, încearcă, deschide ochiul.

Pleoapa s-a zbătut puțin, s-a ridicat și s-a închis repede la loc.

— Reacționează la lumină, *a șoptit doctorul Ieșeanu.* Va vedea!

— Hai Măriuco, mai încearcă odată. Deschide-l!

Trupul Mariei se zbătea într-un tremur nervos.

Elena Cuvin mîngîia părul fetiței.

— Hai draga mea, nu-ți fie teamă. Hai să vezi cerul. N-o să te mai usture.

Pleoapa s-a ridicat din nou, s-a zbătut de cîteva ori și a rămas deschisă.

— Mămico, *a strigat Maria.* Unde ești? Care ești matale?

Din colțul ei, Elena s-a repezit la patul copilului și a căzut în genunchi pe marginea lui.

— *Eu sînt fata mamii, eu sînt. Uită-te la mine. Spune, mă vezi?*

— Mămico, mămico! Așa ești matale?!

Era primul timp al operației. Masele opace au căzut, lăsînd cristalinul liber. Maria vede. Cu un singur ochi, deocamdată. E o garanție suficientă că și operația l-a celălalt ochi va avea același succes.

Maria se află încă în spital. Sub aceeași veghe plină de duioșie, de dragoste a medicilor și surorilor de aici.

În spital, pe adresa Elenei Cuvin au sosit cîteva scrisori cu ștampila poștei Cegani. De la Gheorghe și de la colectiviști. Sînt cuprinse în ele respect, admirație, recunoștință pentru cei care au salvat un copil.

★

În patul Mariei o mulțime de cărți cu desene și povești. Cele două Elene — mama și doctorița — sînt mereu lîngă ea. Îi deslușesc lumea pe care abia acum o înțelege, o învață, o vede.

— Dar asta ce-i mamă? Uite aici. *Și degetul se oprește pe desen.*

— *Asta-i iarbă, iarbă verde, fata mea.*

— Așa-i iarba, așa-i verdele? Dar uite aici. Asta ce-i?

— *Asta-i Scufița Roșie, Măriuco. Uite asta-i culoarea roșie.*

Cînd se apropie de geam încearcă să privească soarele.

— Soarele-i galben, mămico?

— *E și galben și roșu...*

— Dar cerul? Cerul cum e mamă?

— *Cerul e albastru, fata mea, ca ochii tăi.*

— Ce frumos e cerul!

— *E frumos Măriuco! E frumoasă toată lumea, pe care de-acum o poți vedea!*

Tudor SAVU

AERUL — MATERIE PRIMĂ

(Urmare din pag. I-a)

la sodă, de la hexacloran la D.D.T. și cîte și mai cîte. O aducem tocmai de la Tg. Ocna, pe conducte, sub formă de saramură.

Iată-ne dar în fața fabricii de oxigen. Clădirea nu e prea mare: cît o hală industrială obișnuită. Înăuntru însă, mașini care de care mai complicate și mai ciudate. O fi aerul o materie primă la îndemîna oricui, dar să scoți din el oxigen nu e chiar atît de simplu.

Cu răbdare, inginerul Florea îmi explică drumul complicat, sinuos, al aerului. Din mulțimea de termeni tehnici desprind faptul că aerul e pus la grele cazane pentru a putea fi hotărît să se despartă în părțile sale componente. Întîi și întîi este comprimat; apoi trece în decarbonizatoare care îi scot bioxidul de carbon; apoi, după ce trece prin diferite alte mașini se lichefiază. Abia acum, prin evaporare, oxigenul se desparte de azot, fiind captat în tuburi speciale. În momentul lichefierii, temperatura sa ajunge — nici mai mult nici mai puțin — la minus 183 grade Celsius.

— Cam răcoros aer.... îi spun călăuzei mele.

— *E drept. Datorită însă sistemului perfect de protecție, temperatura halei nu este influențată.*

Între timp, tac cunoștință cu doi dintre maiștrii montori care au contribuit la darea în funcție a fabricii de oxigen cu șase luni înainte de termen: Ion Stan și Vasile Oșeanu. Primul, un tînăr bucălat, cu zîmbet de copil care contrastează cu brațele pline de forță; al doilea, un om între două vîrste foarte prietenos și binevoitor.

— Cum ați făcut de-ați putut monta din martie și pînă în iunie coșcogea fabrică?

— *Cum să facem? Am muncit.*

Sînt zgîrciți la vorbă maiștrii. Zgîrciți sînt la vorbă și muncitorii montori. Despre munca lor poți afla amănunte mai degrabă de la alții. Așa cum am aflat bunăoară despre muncitorul Nicolae Drăgoi care stătuse în ajun pînă tîrziu să verifice coloana de rectificare, iar dimineața se prezentase din nou la lucru.

În schimb, dacă-i pui să vorbească despre mașini nu mai sfîrșesc. Sînt tare mîndri cu toții de aceste mașini moderne realizate de constructorii comunismului.

— *Cu ajutorul lor obținem un oxigen extrem de pur: 99,6 la sută*, ne spune inginerul Florea.

— *Vom fabrica aici 125 metri cubi oxigen pe oră, cantitate ce va depăși toate nevoile complexului*, adaugă maistrul Oșeanu.

Mai aflăm un amănunt interesant: pe lîngă fabrică s-a organizat un laborator care verifică periodic conținutul de acetilenă al aerului.

Iată deci povestea uneia din cele 44 clădiri ale combinatului chimic Borzești. Nu vor trece mulți ani și alături de aceste 44 vor exista alte zeci, marcînd cea de-a doua etapă a construcției marelui combinat. Datorită înțelepte politici a partidului, bogățiile naturale ale țării sînt puse în slujba dezvoltării economice a patriei, bunăstării poporului.

Paul MARIAN

Moravuri și năravuri

Scrisoare deschisă către un așa-zis tată

CETĂȚENE I. S.,

Gîndindu-ne că vei reveni la sentimentele dumitale de tată, sentimente ce au dispărut subit de cîtva timp, nu-ți publicăm numele și pronumele, ci ne folosim de inițiale. De asemenea nu specificăm nici orașul în care locuiești. Dacă aceste rînduri îți vor ajunge sub ochi, te vei recunoaște, fără îndoială, și după o discuție cu propria-ți conștiință, sperăm că vei apuca pe calea cea bună.

Dar ca să ajungi să mergi pe ea, ne permitem a-ți aduce aminte o seamă de lucruri, pe care, pare-se, le-ai uitat cu desăvîrșire. Îți amintești probabil de anul 1947 cînd ai cunoscut-o pe viitoarea dumitale soție. Ai cunoscut-o în casa surorii ei. Era o fată simplă. Muncitoare într-o fabrică. De la primele cuvinte, discuția cu ea te-a făcut să o îndrăgești și ai îndrăgit-o, fiindcă era o fată cinstită, sinceră. Chiar în același an, în luna mai, v-ați și căsătorit.

Primii ani de căsnicie au fost cum nu se poate de frumoși. Veneai cu brațele încărcate acasă și te interesai să nu lipsească nimic. Curînd au venit și cei doi copilași — Mihaela și Gigi. Cîta bucurie a fost atunci în casă. Îți amintești ce fericit și ce mîndru erai cu copiii dumitale? Abia așteptai să termini lucrul pentru a te afla din nou alături de ei. Revederea era ca o adevărată explozie de bucurie. Îi luai în brațe, îi urcai după gît, te jucai cu ei ca și cînd ai fi fost și dumneata copil.

Cînd se întîmpla ca unul din ei să se îmbolnăvească, nu-ți mai găseai astîmpăr, nu mai puteai mînca, te frămîntai ca apa în valuri. La miezul nopții, plecai după medicamente la farmacie. Cea mai mică indispoziție a copilașilor te făcea să devii neliniștit. Îți amintești de toate acestea, cu siguranță, cetățene I. S....

Cei care te-au cunoscut au avut pentru dumneata numai cuvinte de laudă și pe bună dreptate. Erai un soț bun, un părinte iubitor. Dar deodată, cerul căsniciei s-a înourat. Ai devenit posomorît, ursuz. Te enerva orice vorbă a soției, îi găseai mereu cusururi. După ce o scoseseși din muncă, tot dumneata îi găseai pricină că nu aduce bani în casă. Dar cine să rămînă cu copiii, nu te interesa.

Ceața ți-a învăluit și mai mult mintea, căci n-ai mai vrut să mai știi nimic de copii, pe care-i iubeai atît de mult. Chiar cuvîntul de „tată", a început să nu-ți mai placă.

În viața dumitale a intervenit o nouă „dragoste". Pentru ea ai sacrificat totul. Ți-ai alungat soția și copiii din casă și te căznești să scornești felurite motive de divorț. Pînă la judecată mai este însă suficient timp ca să te gîndești mai bine.

Orice om de bună credință, își poate pune întrebarea: ce-ai realizat prin aceasta? Ce vei realiza eschivîndu-te să plătești banii pe care statul îi dă drept ajutor pentru copii?

Probabil nu vezi că în jurul dumitale, în societatea în care trăiești, se schimbă fața attor lucruri. Nu observi interesul arătat pentru întărirea familiei, pentru ocrotirea copiilor.

Unul dintre străini care ne-au vizitat nu de mult țara, se exprima în mod plastic despre copiii noștri, asemuindu-i cu un drapel. „La dv. în țară, spunea el, acest drapel este purtat cu cinste, sus". Grija pentru creșterea viitoarei generații măsoară proporții necunoscute în țară. Creșe, cămine, palate ale pionierilor, magazine ale copiilor, teatre pentru copii, publicații pentru cei mici și multe, multe alte mijloace sînt puse la dispoziția lor cu scopul de a-i crește sănătoși, de a fi bine instruiți. Dumneata însă, cetățene I. S., îți pui mîna la ochi. În sufletul dumitale nu se trezește dorința de a înceta cu acest procedeu inuman.

Probabil că vei fi citit romanul lui Victor Hugo, „Mizerabilii". Există în el un moment zguduitor. Jean Valjean, eroul romanului, eliberat dintr-o întunecoasă închisoare în care a fost aruncat de justiția burgheză pentrucă a furat o pîine, sălbăticit, lehămisit de foame întîlnește în calea lui un copil care se juca cu un ban. Valjean vede banul și pune peste el talpa bocancului. Copilul plînge, încearcă să-i miște piciorul, dar nu reușește. Înspăimîntat, o ia la fugă. Valjean se trezește, își dă seama de fapta sa și aleargă după copil să-i dea banul, dar nu-l mai găsește. De atunci, tot timpul vieții a fost obsedat de această tristă întîmplare.

Oare dumneata cetățene I. S. nu socotești că ai pus talpa bocancului peste banii ce se cuveneau de drept copiilor? Dar de ce să ne mai întrebăm, cînd situația creată înlătură orice echivoc? Fapta ce ai săvîrșit-o este pasibilă de sancțiuni legale. Totuși ai în față o portiță deschisă. Încearcă să pășești dincolo, în cadrul familiei părăsite, integrează-te din nou în viața ei și vei redeveni același om stimat de cunoscuți. E cea mai logică soluție pe care o ai de ales.

Dacă sumarele noastre argumente nu te-au convins, dorim ca acest lucru să-l facă scrisorica fetiței dumitale Mihaela, pe care o transcriem:

DRAGA TATICULE,

Nu știu cum poți răbda să ne lași în părăsire, pe mine și pe frățiorul meu Gigi, cînd mata ne iubeai așa de mult, ca pe ochii din cap. Cum nu te gîndești că nouă ne este dor să te vedem? Te rugăm să nu o mai lași pe sărmana mama să se zbată singură ca să ne îngrijească. Te așteptăm pe curînd, alături de noi.

MIHAELA

Sperăm că aceste rînduri își vor ajunge țința și familia S., reunită, va continua să trăiască în aceeași armonie. Societății noastre noi, trebuie să-i redăm o familie temeinică. Te vei putea învinge cetățene I. S.? Mai mult ca sigur că vei putea. Încearcă!

Const. SÎRBU

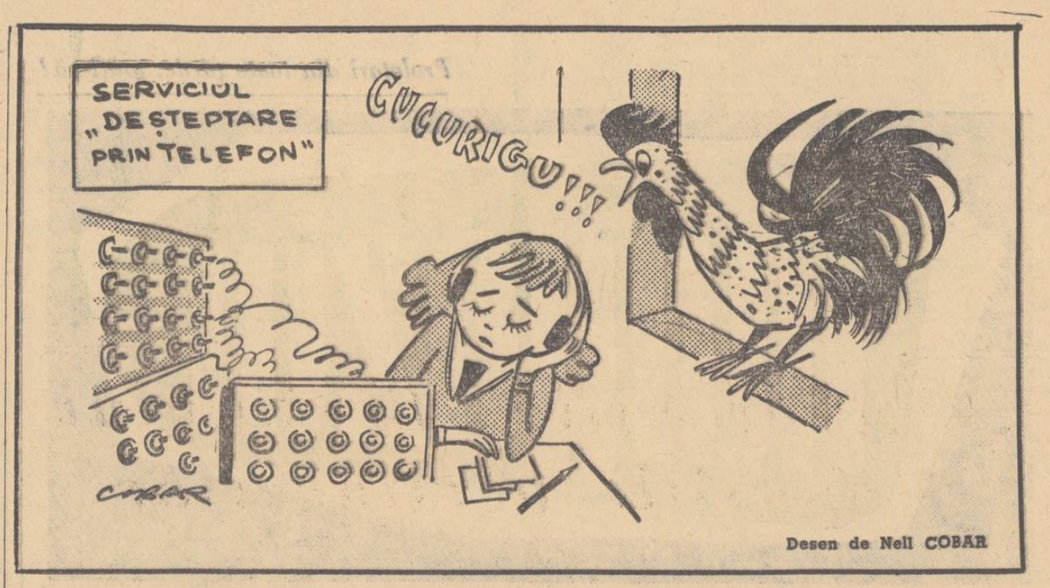

Desen de Nell COBAR

Pasiune...

Au intrat în liceu două fete de vreo 12 ani. În uniforme bine călcate, cordelițe albe la cap și baticuri roșii la gît. Una din ele i-a întins un buchet de flori mici și albe: „Din partea clasei, tovarășă profesoară"...

— S-a întîmplat ceva deosebit? E vreo sărbătoare? Fetița cu buchetul s-a uitat în ochii profesoarei și n-a răspuns nimic.

— Pare-se că v-ați înțeles din priviri, de vreme ce n-ați mai așteptat răspunsul... am îndrăznit eu.

— Nu mai era nevoie de răspuns. Nu știi cît mă încălzesc asemenea gesturi...

— Sînteți obișnuită, probabil, cu ele!

— Poate...

Răspunsul adevărat l-am primit abia după ce la al doilea buchet, de astădată de trandafiri roșii, prezentat cu aceleași cuvinte de alte două fetițe din clasa, în care e dirigintă, profesoara Cristina Ionescu mi-a destăinuit cîteva secrete din munca ei de educatoare.

Dragoste...

Cînd i-a simțit mîna prinzîndu-i cotul, Mioara Bratu a roșit de emoție. A înțeles că profesoara vrea să rămînă cu ea, să-și continue plimbarea de duminică pe care o organizase cu clasa, numai cu ea, numai ele două...

S-au plimbat pînă tîrziu, au vorbit ca două prietene. Discuția care o privea pe ea a venit într-un tîrziu, cînd Mioara a deschis vorba despre supărarea mamei care „îngrijește două surori bolnave și abia mai are timp să treacă pe acasă".

— Îmi închipui că tu te străduiești să-i ții locul pe cît te pricepi!

— Daaa... Mioara a spus un da, cu foarte multă ezitare și a ocolit privirea Cristinei. De la acest da, discuția a fost îndreptată cu tact și delicatețe către punctul vulnerabil al Mioarei. Era o fetiță foarte inteligentă, învăța repede, avea note excepționale, dar se obișnuise să lucreze puțin și ușor, nu-i plăcea să se străduiască pentru un lucru mai mult decît considera ea că este necesar. Mama Mioarei, necăjită pentru faptul că în ciuda calităților fetiței, aceasta nu se ocupa decît superficial de îndatoririle ei la școală și acasă de îndată ce nu mai era supravegheată, s-a adresat profesoarei. Profesoara o iubea și Mioara simțea acest lucru. Discuția pe care au avut-o în duminica aceea, i-a dat tare mult de gîndit.

Cristina Ionescu a continuat să se poarte cu aceeași dragoste și prietenie față de Mioara. N-a mai întrebat-o însă nimic din cele discutate. În schimb a observat că Mioara e mult mai preocupată de lucruri față de care manifesta un oarecare dispreț mai înainte. Lucrul manual, de pildă, începuse s-o intereseze, stăruia mai mult asupra unor probleme pe care altă dată le tratase cu multă ușurință, probleme legate de munca în colectiv. Un telefon al mamei a lămurit-o și în ceea ce privește schimbarea Mioarei acasă.

Exemplu

— „Dudău Mioara! Începînd de azi, vei răspunde de punctualitatea elevelor din clasă, la toate orele!" Fetița care se ridicase din bancă a privit-o puțin mirată pe profesoară. Celelalte fete începuseră să șușotească. „Și azi a întîrziat Mioara... De cîte ori i-a făcut observații tovarășa profesoară... Tocmai pe ea s-o pună să răspundă de punctualitate?..."

Au trecut cîteva zile. Mioara Dudău se lupta din răsputeri cu vechea ei dezobrinare de a întîrzia la ore. Dar devenise punctuală. Mai venea însă uneori dezordonată, fără cordeluță pe cap, de pildă. Într-una din zile a primit o nouă sarcină.

— „Ești răspunzătoare pentru ținuta copiilor. Îmi raportezi orice cazuri de indisciplină.. Profesoara s-a prefăcut că nu aude cîteva proteste din clasă și a întrebat-o în fiecare zi pe Mioara, în fața clasei ce are de spus despre ținuta fetelor. Ea a început să vină foarte ordonat îmbrăcată, iar cordeluța nu i-a mai lipsit niciodată. A mai cîștigat ceva în aprecierea colegelor. Totuși, nu i se acorda prietenia. Lucrul era oarecum îndreptățit. Mioara avea posibilități să învețe dar nu prea se omora cu firea, era îngîmfată și-și privea colegele puțin de sus.

Mioara Dudău a primit o nouă sarcină. De astă dată într-o discuție numai cu profesoara. Trebuia să ajute la limba rusă patru fete din clasă, care erau corigente.

— Dar voi putea? Nici eu n-am note prea bune!

— Sigur că vei putea. Știi bine că tu poți lua note mult mai mari, dar nu prea vrei să lucrezi mai susținut. Am încredere că vei izbuti...

...Și Mioara a reușit ceea ce și-a propus. Cele patru fete au trecut clasa.

Consecvență...

— Copiii sînt judecători foarte aspri... te urmăresc, te copiază, și nu uită cînd le-ai făgăduit ceva.

— E totuși greu să te ții totdeauna de făgăduieli...

— E greu, poate, dar nu trebuie să le faci niciodată făgăduieli de care nu te poți ține. Îți voi povesti un caz ca să-ți dai seama că, mai ales pentru o profesoară, consecvența în tot ceea ce întreprinde cu ajutorul copiilor e o calitate indispensabilă.

Nina Oprișiu e o fată minunată. Foarte înzestrată, învață excepțional, e un copil respectuos și are talent pentru teatru.

— Una din elevele preferate?

— Într-adevăr și chiar dacă mi-ai descoperit această mică slăbiciune pentru Nina, să știi că nu regret. După cum ți-am spus, Nina are talent și bine înțeles a fost folosită în toate piesele de teatru jucate de elevele noastre. M-am ocupat mai multă vreme de cercul de artă dramatică din școală. Anul acesta, deși le făgăduisem fetelor, am spus că renunț, fiind obosită și slăbită după o boală. Necăjite, au venit să mă roage. După ce am vorbit cu ele, Nina a rămas cu mine. N-a încercat să mă roage. Mi-a spus numai:

— Ne-ați făgăduit doar... Vă mai amintiți, ce ne-ați spus despre făgăduieli?

M-am simțit jenată și mi-am zis că meritam această mică lecție.

M-am apucat din nou de treabă. Am ajutat fetele la pregătirea unei piese a cărei premieră a avut loc luna aceasta. Eu sînt obosită, e adevărat, dar foarte mulțumită c-am reușit.

★

Am înțeles de ce o iubesc elevele pe profesoara Cristina Ionescu de la școala medie nr. 19 „Ion Creangă" din Capitală, deși e severă și pretențioasă la lecții. Am înțeles de ce i-au dat în dar buchetele de flori pictate de ele, însoțite de o mică legendă. Fiecare floricică reprezintă o victorie morală, o înfrîngere a unei porniri care le-ar fi abătut de la principiile sănătoase după care sînt educate în școală. Lucruri mici poate, dar cu semnificații adînci pentru oamenii de mîine care cresc acum sub supravegherea ei. Am înțeles și-i prețuiesc din tot sufletul munca pentru care dovedește o adevărată pasiune.

Lucia MANOLESCU

„FABULA" LUI PAȘTIN

(Urmare din pag. I-a)

cotea și își planifica totul în mica lui gospodărie: cam ce recoltă poate să scoată de pe ogorul lui, ce venit putea să-i aducă acesta și ce și-ar putea cumpăra de pe urma lui.

— Că mă dă peste cap mai o secetă, mai altceva, asta-i altă socoteală, spune el. Nu puteau să iasă toate ca „pe hîrtie" dar vorba-i că-i bine să-și socotească omul puterea gospodăriei lui.

Și Paștin socotea în fiecare an. Învățase acest lucru de la Petre Țincu, prietenul lui nedespărțit. Țincu era pe atunci țăran individual ca și el. Aveau același pămînt, cîte cinci pogoane fiecare și cam aceleași unelte și vite. De muncit, munceau tot la fel: punea Țincu un pogon cu grîu anul ăsta, punea și Paștin unul. Ieșea primul să plivească, ieșea și al doilea.

Așa se făcea că și veniturile lor erau tot cam la fel, după cum asemănătoare erau și lucrurile ce și le făceau în gospodărie: un șopron ridicat, un gard reparat, haine în casă pentru copii și altele.

— La anul le tragem o reparație caselor, dacă ne-or ține puterile, și-au plănuit ei făcîndu-și cuvenitele prevederi în bugetele lor. Asta se întîmpla prin toamna lui 1956. Dar la puțină vreme Petre Țincu a intrat în gospodăria colectivă din comuna lor.

— Vreau să ajung mai repede acolo unde năzuim cu toții, la traiul mai bun, i-a spus el lui Paștin. Cu carul cu boi ajungi mai greu într-acolo.

Paștin nu era hotărît să intre în gospodărie. A rămas mai departe cu „carul cu boi". Prietenia cu Țincu n-a stricat-o, dar din vremea aceea bugetele lor au început să se deosebească simțitor. Și nici nu se putea altfel: în acel an, — 1957 — colectiviștii au scos la hectar 2.100 kg. grîu, Paștin — numai 800; colectiviștii — 1.800 kg. porumb, Paștin — 750 kg. la hectar.

Anul următor, 1958, a fost și mai bogat pentru colectiviști. Veniturile gospodăriei au atins 660.000 lei. La fiecare zi-muncă, colectiviștii au primit cîte 13 lei numerar. Petre Țincu împreună cu familia lui a avut 660 de zile-muncă. Din veniturile cuvenite pentru ele a cumpărat mobilă nouă pentru fată, și-a construit un puț în curte, și-a renovat casa, și-a mărit pătulul, ca să aibă unde pune bucatele.

Paștin a simțit atunci că nu mai poate ține pasul cu prietenul său. Altă dată, cînd și-a reparat Țincu împrejmuirea casei și-a ridicat și el împrejmuire nouă. Dar acum de unde să aibă el și de mobilă — că și el avea o fată — și de puț, că nici lui nu i-ar fi stricat unul în curte și de atîtea altele, iar pe deasupra să-i mai rămînă și bucate din belșug în hambar? Căci rezumat contabilicește, capitolul veniturii din bugetele celor doi prieteni pe anul 1958 se prezintă în felul următor:

	Petre Țincu	Paștin Botgros
grîu	1980 kg.	800 kg.
porumb	1650 „	508 „
orz	990 „	—
cartofi	660 „	120 „
varză	330 „	90 „
mei sămînță	66 „	—
ulei	50 „	—
legume și zarzavaturi	1320 „	500 „
bani	9580 lei	—
Valoarea totală a cîștigurilor în lei	22.120 lei	8.000 lei

— Înțelegi acum de ce nu mă mai puteam ține de Țincu și de nici unul dintre colectiviști? — a întărît Paștin cu spusa socotelile contabile pe care mi le dăduse. Prietenul meu avusese dreptate: „Tractorul și carul cu boi nu pot să meargă niciodată în același pas". (De fapt însă, nu cu Țincu Petre era vorba că nu mai poate el ține pasul, ci cu gospodăria colectivă)

— Așa că în primăvara asta, îmi spuse el ridicîndu-se și luîndu-și sapa de lîngă gard, m-am hotărît să ajung mai repede acolo unde spunea prietenul meu Țincu: la traiul mai bun. Am pierdut cîțiva ani, dar îl ajung eu din urmă, fii pe pace. Numai că pentru asta, să iertați de vorbă, ar trebui să mă cam grăbesc.. el trebuie să fie de mult pe ogorul colectivei, la prașilă...

Am înțeles aluzia și nu l-am mai reținut. De altfel, împrejurarea „excepțională" se terminase.

Ana CRISTEA

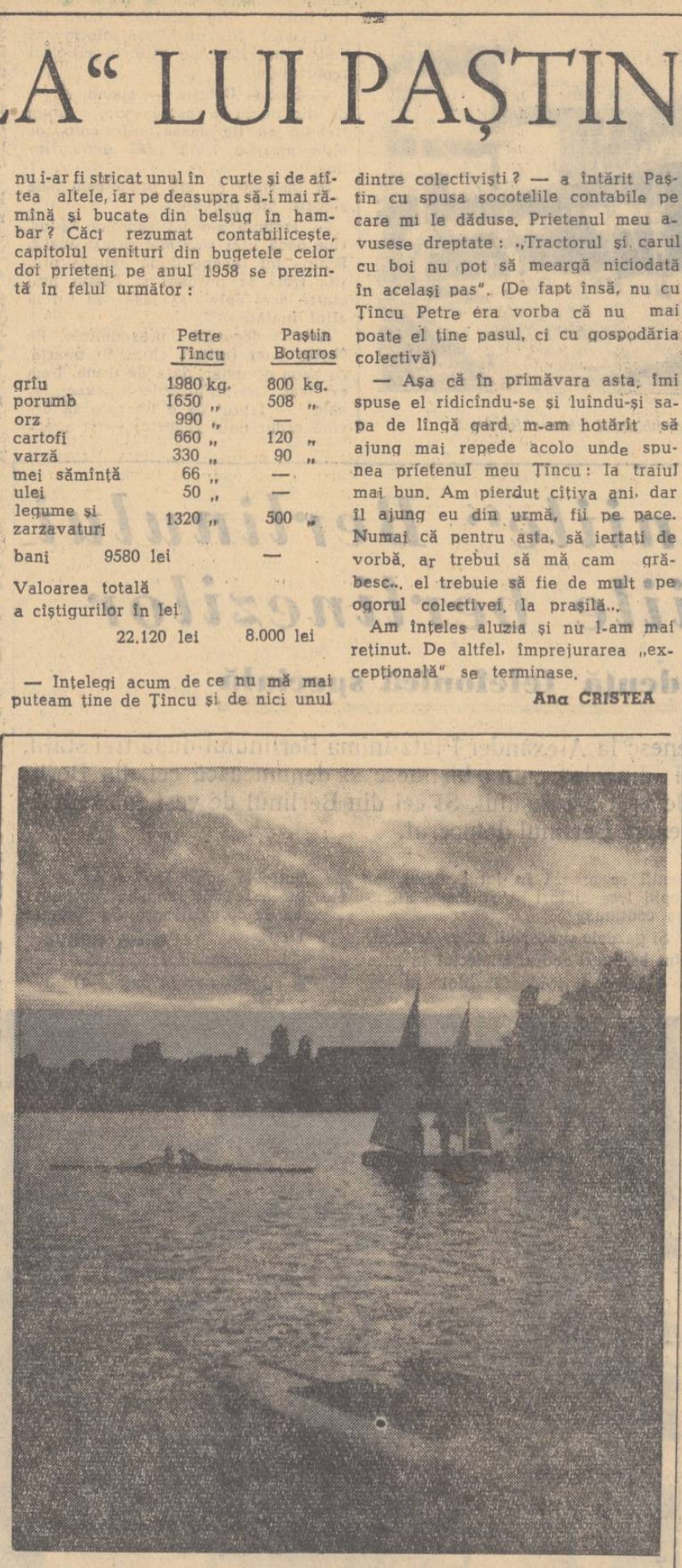

Inserare pe lacul Herăstrău din București.

Fotografia : V. ORZA

Cronica gastronomului

Omletă policromă

Ședeam la taifas cu prietenul meu Costache în „sala de curs", adică în sufrageria lui în ziua aceea, în „laborator", adică în bucătărie, nu în trasem. Nu era ceas de cină, o ploaie subțire și rece aburea geamurile încăperii în acea toamnă tîrzie, pe cînd Costache destupa o sticlă prăfuită de „Pinot Noir" de Segarcea, iară s-o clintească din panerașul de răchită în care era culcată.

— A sosit vremea vinului roș, exclamă el, mirosind dopul și conchizînd: bun!

Pe masă era o farfurie cu felii de pastramă de piept de gîscă pe care în acea zi o tăcuse și-o alta c-o brînză de munte, untoasă și iute foc, pe care o ținea Costache într-o putinică pînă se-nverzea.

În timp ce eu îmi gustam în tăcere și reculegere primul pahar din acel vin sfătos, prietenul meu Costache răsfoia un caet cu foile ferfenițite și se tot minuna:

— Ia te uită!

Apoi, deodată:

— O știi pe Nineaca!

— Cum de nu!

— Ți se pare c-o știi fiindcă-ai văzut-o, dar n-o cunoști. Afurisită babă!

— Dar ce ai cu ea Costache? Cu ce te-a supărat?

Agripina Budușcă, „reia nepotii și strănepotii îi spunea Nineaca, era sora mai mare a tatălui prietenului meu. De curînd împlinise 93 de ani.

— Ascultă bre omule, începu Costache, acu, tu mă cunoști bine și știi ce pot. Înțeleg să primesc lecții de bucătărie de la vreun bucătar vestit sau de la vreo absolventă a unei înalte școli, dar de la o babă nebună?

— Cum nebună, Costache?

— Ți-am spus eu că n-o cunoști. Așa sfrijită și scofîlcită cum o vezi, a fost pacostea părinților și spaima lumii. Crezi că din copilărie încă pusa ea vreodată mîna pe acul de cusut, pe vreo păpușă sau altă jucărie, ca toate fetele de vîrsta ei? Ți-ai găsit! Să mîie cai, să-mpuște ciori și să fumeze, înțelegi tu? Numai asta-i plăcea. Și-a îngropat toți frații și trei bărbați și tot nu i-a venit mintea la cap!

— Dar, în definitiv, ce s-a întîmplat de te-ai burzuluit așa? Întreb uluit de această ieșire ex abrupto.

— Judecă și tu. N-o mai văzusem pe Nineaca de mai bine de un an. Alaltăieri, mă cheamă la telefon și mă pofterte pentru a doua zi la prînz, împreună cu nepoata mea Catinca și cu nepotii Grigore și Vasile. Îi trebuia galerie dumneaei. De abia îi păsisem pragul și m-a și luat în primire.

— De ce te-ai făcut bucătar, Costache?

— Nici gînd Nineacă, mai gătesc și eu așa, pentru prieteni.

— Lasă, lasă nu te mai preface, c-am auzit eu că scrie de tine și la gazeta.

— Un prieten care n-are de lucru, Nineacă.

— Și știi tu să gătești?

— Nu chiar ca mata zic înțepat, dar fac și eu ce pot.

— Și asta te-a supărat atît? — intervin eu.

— Stai, că nu-i gata. Cînd ne așezăram la masă, văd ca aduce o omletă în patru culori. Ne servesc, gust și tac. Era bună.

— Ce-o fi asta Costache? mă întreaba Nineaca.

— Ce să fie Nineacă? Omletă!

— Și ai putea și tu s-o faci așa?

— Dacă mi-i da rețeta oi ști.

— Savant cu cariea-n mînă, cum s-ar zice... Cum se spune asta pe latinește?

— Doctus cum libro, zic.

— Aferim! Văd că tot mai multa carte decît bucătarie știi.

— Am tăcut și am înghițit. Nineaca sta cu nasu-n farfurie și cu coada ochiului la nepoți care-și dădeau coate și rideau. Dar asta tot n-ar fi fost nimic, urma Costache, amărît, dar după ce ne-a mai adus și două pulcane, de mușchi, cu lingeau buzele și pe care ea știe cum le-a gătit, la sfîrșitul mesei, mi-a dat acest caiet spunîndu-mi: Păstrează-l Costache și mai citește prin el. E de la bunică-ta. Socot că o să-ți prindă bine, căci nu li-i fii știind tu toate.

— Și rețeta omletei?

— Știam eu că numai asta te interesează. E foarte simplă, iat-o. Așezi cruciș într-o tigaie mare două bețe cam de grosimea degetului arătător, așa ca fundul tigăii să fie împărțit în patru sectoare. Bagi în tigaie și o bucată de unt și o pui deoparte. Într-o farfurie adîncă bați două ouă întregi cu unt și cu sos de pătlagele roșii. În altă farfurie adîncă bați alte două ouă tot cu unt, dar de astă dată cu sos de spanac. În a treia farfurie bați cu unt patru gălbenușuri și în sfîrșit în a patra farfurie bați albușurile tot cu unt. La terminarea acestor operații încingi unt în tigaea ceea mare în care ai așezat bețișoarele de răchită și versi conținutul fiecărei farfurii adînci în cîte unul din sectoare. Cînd cele patru omlete încep să se prindă retragi bețișoarele cu furculița și lași omletele să se lipească una de alta. După asta sărezi și răsucești omleta care se înfățișează mușafirilor în culorile: roșu, verde, alb și galben.

— Dar pulcana, Costache?

Costache, căruia îi trecuse supărarea și care feumplea paharele, îmi răspunse zîmbind:

— În una din prelegerile viitoare.

PĂSTOREL

MERIDIANE

„Ciudăţeniile" Berlinului şi opiniile berlinezilor

(Urmare din pag. I-a)

despre cartofi, despre unt etc. „La noi e scump untul", „La voi sînt de acum cartofi noi ?" Şi mereu revin cuvintele „la noi, la voi".

Am identificat oaspeţii. „Untul scump", „la noi", „la voi" sînt de „dincolo".

Duminica berlinezii obişnuiesc să se viziteze în familie. Atunci bunica ia ceva dulciuri să le ducă nepoţilor care sînt „dincolo" — acolo sînt mai scumpe. Sora de „dincolo" vine să vadă ce succese a mai obţinut fratele şi să se plîngă de băiatul ei cel mare care a apucat pe o cale rea. Sorbind cafelele, discută de toate şi deodată cineva aruncă o vorbă :

— Asta numai la voi se poate întîmpla.

Gata, s-a deschis discuţia despre politică. Nu se pot întîlni berlinezii fără să discute politică. Şi la vecinii mei lucrurile se petrec la fel ca şi în alte numeroase familii. Problemele Berlinului sînt complexe iar cei doi cumnaţi încearcă să le clarifice. Büttner, ştiind că problema Berlinului prezintă interes şi pentru mine, îşi provoacă cumnatul :

— Şi zi, Hans, flota a VI-a americană este gata să apere Berlinul ?

Hans se uită stînjenit la mine. Nu se poate hotărî să răspundă. Büttner îl liniştește :

— Poţi vorbi.

Şi încet gheaţa se topeşte, cei doi se înfierbîntă şi Büttner continuă.

— Nu văd cum ar putea distinge unii linia de sector. Într-adevăr, declaraţia viceamiralului Ekstrom, comandantul flotei a VI-a americane, care staţionează în Mediterana, în apele greceşti, e curioasă. Împotriva cui vrea să apere Berlinul ? Cine îl ameninţă ? De ce a fost necesară pregătirea acţiunilor de „apărare" a Berlinului, „Yank Farm" şi „Pikes Peak", despre care scrie publicaţia americană „News Week".

Imi pot da seama că atît pe cei din Berlinului democrat, cît şi pe cei din Berlinul de vest, evenimentele politice nu-i lasă nepăsători.

— Peste 100 propuneri a făcut Republica Democrată Germană pentru ca să nu se mai prelungească boala — zice Büttner. Şi adaugă : Nu le-aşi fi reţinut numărul, dar am citit chiar ieri într-un ziar. Asta înseamnă că de peste 100 ori Adenauer a spus : Nu.

Hans dă din cap.

— Ce ai fi vrut ? Să-i lase şomeri pe foştii ofiţeri nazişti ? Să facă o politică în dezavantajul concernelor ? Uiţi că moşul, cancelarul, este unul din ai lor ? Şi apoi americanii... N-ai auzit că Brandt le-a cerut să „apere" Berlinul, să nu-l părăsească ? De geaba a umblat el prin lume cu căciula în mînă ? A ajuns săracul pînă şi la împăratul Japoniei. Numai la conducătorul Berlinului democrat n-a vrut să vină pentru a discuta problema Berlinului. Nu avea probabil 20 de pfenigi pentru trenul orăşenesc. Unde plătesc atîta impozit ca să-l înghită americanii — a adăogat el — îi mai dădeam bucuros 20 de pfenigi.

Intervine şi sora lui Büttner :

— Americanii ăştia... ne-au înebunit tineretul.

Bărbaţii văd celălalt aspect : cît costă trupele de ocupaţie din Berlinul de vest. 220.000.000 mărci vestice pe an prevăzute în buget pentru întreţinerea lor, plus cei 100.000.000 adunaţi de Bonn în acelaşi scop din impozitul vest-berlinezilor, atît înghit pe an ocupanţii americani, francezi şi englezi. „Cîte nu s-ar putea face cu atîţia bani" — gîndeşte gospodăreşte Büttner. Nu ar fi fost necesară reducerea pensiilor. Un mic calcul arată că s-ar putea dubla pensiile celor 105.000 pensionari vest-berlinezi care primesc sub 80 mărci lunar şi încă ar mai prisosi 219.000.000 mărci.

La 27 noiembrie anul trecut, cînd ziarele de seară aduceau la cunoştinţă propunerea sovietică, i-am văzut pe străzile Berlinului de vest pe cei care suportă greul întreţinerii ocupanţilor, smulgînd ziarele din mîna vînzătorilor. Cît de uşurat ar respira toţi aceştia dacă propunerea Uniunii Sovietice ar fi realizată şi ocupanţii ar pleca din Berlinul de vest. Dar le vine greu campionilor războiului rece să renunţe la cel mai important centru de provocare împotriva lagărului socialist.

Ce reprezintă pentru ei Berlinul o recunosc chiar ziarele lor. „Nimeni nu caută să combată serios faptul că Vestul desfăşoară din Berlinul de vest o activitate vastă de propagandă şi spionaj" — scrie în ziarul „New-York Times" corespondentul său de la Geneva. Acelaşi adevăr l-a recunoscut şi revista americană „Time". Alt ziar american de mare tiraj „New-York Herald Tribune" scrie : „R.I.A.S.-ul este singurul emiţător de radio mai mare din lume care posedă un serviciu de spionaj propriu. R.I.A.S.-ul a livrat ştiri preţioase şi sarcina lui este să arunce scîntei în butoiul cu pulbere". Şi celelalte peste 80 de organizaţii de spionaj care s-au încuibat în Berlinul de vest C.I.C., C.I.A. sau V.O.S., toate urmăresc acelaşi scop : să lovească în R.D.G. şi în celelalte state socialiste, să aprindă iar flacăra războiului în Europa.

La 22 iunie s-au împlinit 18 ani de cînd Hitler, care a înarmat Germania sub acelaşi pretext pe care îl foloseşte azi Adenauer, de „apărare", a atacat Uniunea Sovietică. Sînt 18 ani de atunci dar poporul german, berlinezii cu care stai de vorbă, nu ezită să declare, reamintindu-şi aceste lucruri „Nie Wieder Krieg". Poporul german acţionează tot mai unit pentru apărarea vieţii.

Greta GRAUR

Berlin, iunie, 1959.

Pe o uliţă din Seul, (Coreea de Sud) negustorii ambulanţi aşteaptă zadarnic cumpărători.

La Seul, copiii coreeni sînt nevoiţi să cureţe bocancii ocupanţilor — soldaţii americani.

De prin întreprinderi

INTREPRINDEREA de turnătorie şi de metalurgie prelucrătoare din Szombathely (R. P. Ungară) produce o nouă maşină universală de gătit. Maşina toacă carnea, macină macul, piseză, pasează, taie felii, curăţă cartofi şi zarzavat, cerne făina.

●

UN TAUR din East Laning (Michigan) a trebuit să fie ucis recent din cauza unei puternice colite gastro-intestinale. Stomacul său s-a dovedit a fi un straniu muzeu de tot felul de obiecte : astfel au fost scoase la iveală : o bucată de anvelopă de automobil, o pănuşe de cauciuc, un lanţ de cheie, o pereche de cercei, o sacoşe de materie plastică, o sticlă spartă, o dantură artificială. Se pare că acestea au depăşit chiar şi capacitatea digestivă a dinamicului taur...

●

O INTREPRINDERE din Santiago a primit o comandă onorifică, să încadreze în rame mai multe tablouri pentru primărie. Cei patru meşteri aleşi au avut însă multă bătaie de cap cu realizarea acestei lucrări. Fiind vorba de picturi „moderne" nu ştiau în ce parte trebuie fixat inelul pentru agăţat. Operativi, au rezolvat dilema fixînd în fiecare din cele patru părţi ale tabloului cîte un inel, lăsînd pe seama celor de la primărie să-l agaţe în poziţia indicată.

●

RECENT, pescarii din Orientul Îndepărtat au prins un peşte neobişnuit. Pe spinarea lui şi în spatele aripioarelor se afla prinsă o foiţă subţire de masă plastică cu următoarea inscripţie în limba engleză : „Institutul de piscicultură, statul Washington, S.U.A.". Acest peşte a trecut prin Oceanul Pacific, străbătînd mii de kilometri de la institut în direcţia Kamciatka, a intrat în marea Okoţk, apoi în fluviul Ude unde a fost prins. Acest fapt este indiciu foarte preţios despre migrarea peştilor.

●

ÎN LABORATORUL de cercetări asupra televiziunii din Dresda, un grup de oameni de ştiinţă şi de tehnicieni au reuşit să obţină transmisii televizate ale funcţionării unor organe interne ale corpului omenesc. Experienţele prezintă un interes didactic deosebit pentru studenţii în medicină, care pot urmări în felul acesta funcţionarea organismului uman pe ecranele de televiziune.

●

ÎNTR-O revistă medicală britanică, dr. Williams, arată că împotriva cheliei nu există deocamdată nici un leac. El dă totuşi un „sfat". „Dacă un bărbat nu vrea să-şi piardă părul — scrie el — trebuie să-şi asigure nașterea într-o familie a cărei membri nu-şi pierd părul".

●

SCRIITORUL Bruno Apitz din R. D. Germană a remis Academiei de literatură indiană din New-Delhi reproducerea înregistrată a unui discurs rostit de poetul indian Rabindranath Tagore în 1922, la Universitatea din Berlin.

●

NU DEPARTE de fluviul siberian Angara s-a descoperit o colonie de kurikani, oameni din epoca de fier. Pînă acum kurikanii nu erau cunoscuţi decît din analele chinezeşti, care-i înfăţişau ca pe un popor cu un nivel cultural destul de înaintat pentru acea epocă. Obiectele găsite dovedesc că kurikanii erau în legătură nu numai cu China, ci şi cu alte ţinuturi din Asia Centrală.

●

LA OKLAHOMA (S.U.A.), a fost pus la punct un dispozitiv care permite oratorilor să constate interesul cu care sînt urmăriţi de auditorul lor. Scaunele pe care stă publicul sînt conectate la circuitul electric, iar atunci cînd auditoriul devine neliniştit, se frămîntă pe scaun sau mişcă scaunele din loc, la tribuna oratorului se aprinde un bec roşu care denotă că interesul publicului a scăzut.

●

ÎN SECTORUL estic al Berlinului s-a deschis un magazin de furnituri şcolare pentru copii, cu autodeservire. Copiii se servesc singuri cu cele necesare şi plătesc fără nici un control.

●

LA NIJNI-TAGHIL (Ural) s-a construit un cuptor Martin automatizat în timpul record de două luni, adică de două ori mai repede ca în mod obişnuit. Secretul acestei viteze neobişnuite rezidă în faptul că acest cuptor a fost asamblat din piese prefabricate.

●

CONCURSUL de tir organizat de tineretul din Tsingari (Caucaz) a fost cîştigat de „tînărul" Mitu Kubulov în vîrstă de... 141 ani. El a nimerit 48 lovituri din 50 posibile.

●

ÎN LEGISLAŢIA statelor din S.U.A. se găsesc legi vechi care continuă să fie în vigoare.

Aşa de pildă, în statul Massachusetts atunci cînd un tînăr sărută de nouă ori la rînd o tînără, gestul este interpretat ca o cerere în căsătorie. În statul Michigan soţul are dreptul să reţină hainele soţiei care vrea să-l părăsească. O oarecare logică pare să stea la baza unei legi în vigoare în statul Indiana : cel ce a consumat usturoi nu poate folosi un vehicol de transport public decît după patru ore.

●

„DACĂ Leonardo da Vinci şi Van Gogh ar fi dispus de tehnica mea în ale picturii, nu încape îndoială că valoarea pînzelor lor ar fi astăzi cu mult mai mare", a declarat pictoriţa italiană Anna-Maria Moneta Caglio. Ea a invitat în atelierul său pe ziarişti pentru a le demonstra tehnica sa „revoluţionară". Iată şi esenţa acestei „să avem iertare" tehnici: pictoriţa îşi minjeşte podul palmelor şi tălpile picioarelor cu vopsea, iar apoi apasă cu mîinile şi picioarele asupra pînzei.

●

FILMUL „Fraţii Karamazov", realizat la Hollywood, după romanul lui Dostoevski, după scena uciderii se întrerupe, iar criticul întreabă pe spectatori : Ştiţi oare de ce un Karamazov l-a ucis pe celălalt ? Desigur pentru că a avut nervii slabi, răspunde tot el. De ce însă a avut nervii slabi ?, întreabă aceeaşi voce. Pentru că nu fuma ţigările Camel (!!).

●

O STATISTICĂ privitoare la cele 400 de filme care au rulat anul trecut pe ecranele din R.F.G. (producţie a studiourilor vest germane şi filme de import îndeosebi americane) arată că în aceste filme, de 34 ori au loc incendii, de 54 ori şantaje, de 104 jafuri, de 310 ori omoruri. Aşa dar, aproape 1500 „crime cinematografice". Se spune că pentru Bonn această cifră n-ar fi o limită.

●

CALATORII care folosesc trenul local Osnabröck—Lengerich (R.F.G.) nu pot ajunge la destinaţie în modul cel mai simplu. Trenul lor ajunge într-adevăr la Lengerich, însă ei nu pot cobori ci trebuie să-şi continue drumul pînă la o localitate aşezată cu 4 km. mai departe, iar de acolo vin la Lengerich cu un alt tren. Explicaţia constă în faptul că potrivit concesiunii, primul tren are numai drept de trecere prin Lengerich.

FAPTE MICI DIN LUMEA LARGĂ

Ţi-e interzis...

Desenul de mai jos reprezintă un afiş care a fost calificat, printr-o sentinţă judiciară a tribunalului din Alabama — S.U.A., drept „obscen, trivial şi defăimator", iar autorul desenului condamnat de acelaşi tribunal la muncă silnică.

De ce ? Fiindcă afişul, demascînd discriminarea rasială din Statele Unite, spune adevărul, iar adevărul... supără.

Rasiştii din Alabama s-au supărat foc, deşi afişul nu demască decît un aspect al segregaţiei rasiale practicată în S.U.A. El nu vorbeşte despre atrocităţile comise de rasişti împotriva populaţiei de culoare din Statele Unite, despre incendierea caselor ce aparţin negrilor, despre atentatele cu dinamită şi bombe, despre maltratarea şi linşarea a nenumăraţi negri. În statul Mississippi de pildă, care deţine ruşinosul record pe acest tărîm, au fost înregistrate „oficial" din 1882 şi pînă azi, nu mai puţin de 578 de linşaje, în statul Texas — 492 linşaje şi în Georgia 491. Ucigaşii care niciodată „nu puteau fi descoperiţi", au rămas de fiecare dată nepedepsiţi...

...În schimb, autorul afişului alăturat, înfundă puşcăria...

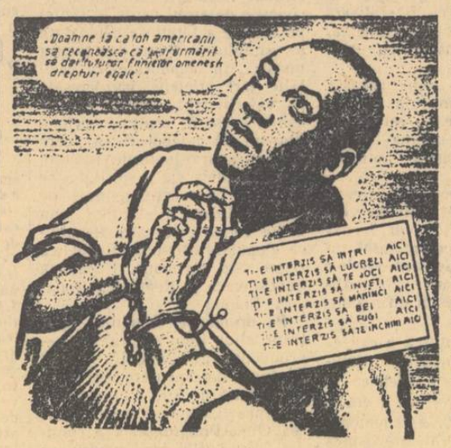

Ajutor... pentru cine?

Subcomitetul Camerei reprezentanţilor din S.U.A., care studiază problemele „ajutorului" american pentru străinătate, a făcut deunăzi o interesantă descoperire. Cercetînd cum se aplică aşa-numitul „program de ajutorare a Laosului", subcomitetul a dat de firul unor fraude, falsuri şi corupţii în care sînt implicaţi o serie de funcţionari superiori ai misiunii pentru aplicarea acestui „program", al „administraţiei pentru securitatea mutuală", unele persoane oficiale din S.U.A. precum şi reprezentanţii unor firme americane.

După cum reiese din raportul întocmit de subcomitet, conducătorii misiunii americane s-au făcut vinovaţi pe de o parte de delapidări din fondurile alocate drept „ajutor" Laosului (fonduri provenite, fireşte, din banii contribuabililor americani) de o serie de falsuri, contracte nelegale şi alte matrapazlicuri similare, pe de alta, de primire de mită, din partea firmei americane „Universal Construction Company", în favoarea căreia au fost, de altfel, săvîrşite falsurile.

Descoperirea subcomitetului nu se opreşte însă aici. S-a mai constatat că un controlor al „administraţiei pentru securitatea mutuală", pe nume Haynes Miller, a fost înlăturat tocmai în momentul în care era gata să dea de firul întregii afaceri frauduloase, şi că „prima mînă" în înlăturarea lui Miller a fost Carl Robbins, directorul operaţiunilor pentru „programul Laosului", iar Graham Pearsons, pe atunci ambasadorul S.U.A. în Laos (actualmente secretar de stat adjunct pentru afacerile Extremului Orient), a sprijinit această acţiune, cu numele şi autoritatea sa. „Concluzia este inevitabilă, se spune în raport, că Haynes Miller, funcţionar al administraţiei pentru securitatea mutuală, a fost îndepărtat din Laos deoarece era pe punctul de a descoperi adevărul în legătură cu societatea „Universal", cu sumele pe care le oferea ca mită, cu monopolul pe care îl deţinea asupra proiectelor de construcţie în Laos din cadrul ajutorului şi cu îndeplinirea cu totul necorespunzătoare a contractelor sale".

Cu alte cuvinte sumele acordate oficial drept „ajutor" Laosului au „ajutat" respectiva firmă americană şi pe cei cîţiva funcţionari binevoitori...

Cazul e relevant pentru întregul sistem american de „ajutorare" a străinătăţii şi corupţia existentă în mînuirea acestor fonduri.

Recunoaşteri...

La 14 iunie a.c. ziarul turc „Cumhuriyet" în articolul „AJUTOARELE RUSEŞTI" este nevoit să recunoască că Uniunea Sovietică şi celelalte state socialiste acordă un mare ajutor economic ţărilor slab dezvoltate. Citînd un raport al Departamentului de Stat al S.U.A. el arată că „ruşii au acordat între 1954—1959 ajutoare în valoare de 2.400.000.000 dolari şi că totodată şi-au concentrat atenţia asupra ţărilor slab dezvoltate"... Ziarul arată că 80 la sută din ajutorul sovietic este acordat unor ţări ca India, Afganistan, Indonezia, Egipt, Siria ...

Acestea sînt o parte din recunoaşterile ziarului „Cumhuriyet". În acelaşi articol însă el se şi plînge. Ziarul se plînge împotriva aşa ziselor „ajutoare" economice ale S.U.A. date unor ţări ca Turcia, care, după afirmaţiile ziarului „nu duc la o colaborare economică şi sprijin reciproc sănătoase"... „Cu regret trebuie să recunoaştem că în privinţa aceasta nu s-a obţinut vreun rezultat pozitiv. Cu şi mai multă părere de rău trebuie subliniat faptul că nu a fost posibil să se stabilească o colaborare economică nici în sînul unei organizaţii ca N.A.T.O "...

...Gura păcătosului...

Vizitator în „ţara lui Trujillo"

Într-unul din ultimele numere ale revistei americane „TIME", redactorul şef adjunct al acestei reviste, George G. Daniels, a publicat un amplu reportaj despre vizita pe care a făcut-o în Republica Dominicană sau „ţara lui Trujillo" după cum o numeşte.

George G. Daniels, arată că ce a văzut în această „mică dictatură a generalului Trujillo" l-a îngrozit de a dreptul. Dominicanii (este vorba numai de autorităţile dictatoriale) se laudă că ei au „25.000 de oameni sub arme", „o puternică forţă aeriană şi navală", că „nu departe de centrul oraşului Ciudad Trujillo avea un teren imens unde pot să facă instrucţie 2.000—3.000 de soldaţi", că „marşul semeţ şi cîntecul recruţilor sînt identice cu cel al soldaţilor americani". De asemenea ei se mai laudă, şi le place să arate vizitatorilor ceva asemănător „cu cele mai bune cartiere de locuit de la Palm Beach, Florida". „Zece minute am mers cu maşina de la aeroport — scrie mai departe George G. Daniels — şi în faţa vizitatorului se perindă cîteva blocuri moderne care costă de la 50.000 pînă la 200.000 de dolari. Unul din acestea aparţine fiului lui Trujillo, altul fiicei sale. Fratele Hector, care e şi preşedintele republicii, trăieşte aici : aceasta este una din casele principale ; unchiul său a primit una din aceste case iar mătuşa sa alta. „Iar casa lui de la ţară, de lîngă San Cristobal, este tot aşa de mare şi de impunătoare ca şi un castel".

„În ceea ce priveşte nepotismul, Trujillo a făcut din el unul din principiile de bază ale regimului său dictorial. Astfel, Rafael, fiul său cel mai mare, la virsta de 4 ani (!) a fost numit colonel, iar la 9 ani, „avansat" la gradul de general de brigadă. Fiica sa, la virsta de 7 ani a fost numită ca „ambasadoare" în Anglia cu prilejul încoronării reginei Elisabeta în 1953. Fiul său cel mai mic a fost numit „colonel onorific" la 10 ani. Unul din fraţii săi a fost ministru de război şi apoi ambasador la virsta de 20 de ani. Un alt frate este şeful statului major al armatei, un al treilea este general şi director al reţelei de televiziune. Tatăl lui Trujillo a avut pînă la moarte asigurat un mandat de deputat. De asemenea se mai află în posturi guvernamentale : patru cumnaţi, doi unchi şi trei nepoţi.

Însă „ceea ce dominicanilor (este vorba tot de autorităţile dictatoriale) nu le place să arate vizitatorilor, este sărăcia şi mizeria". „Ei îţi arată prima dată — continuă autorul — noile case proiectate, însă acestea nu reprezintă nimic în comparaţie cu sărăcimea care formează majoritatea oraşului". Casele, care „în majoritate sînt adevărate colibe, sînt atît de vechi, încît s-au înclinat aşa de tare că se sprijină una pe alta". „Copiii sînt flămînzi şi murdari — continuă autorul — femeile sînt de-a dreptul înspăimîntătoare, cele mai multe bucătării sînt făcute afară, fără nici un acoperămînt".

Însă, în contrast cu această situaţie mizeră, autorul arată că „restaurantele, cazinourile şi cluburile de noapte sînt arhipline". „În aceste localuri, jocurile automate sînt în aşa fel aranjate încît ele îl favorizează numai pe vizitator. Acest lucru este făcut în speranţa că cel care a vizitat localurile respective să fie mulţumit iar la întoarcere acasă să spună un cuvînt bun, de laudă".

Dar, aşa după cum se vede treaba, pe vizitatorul nostru nu l-au favorizat jocurile automate iar la întoarcerea acasă n-a avut prea multe cuvinte de laudă la adresa autorităţilor dictatoriale din Republica Dominicană.

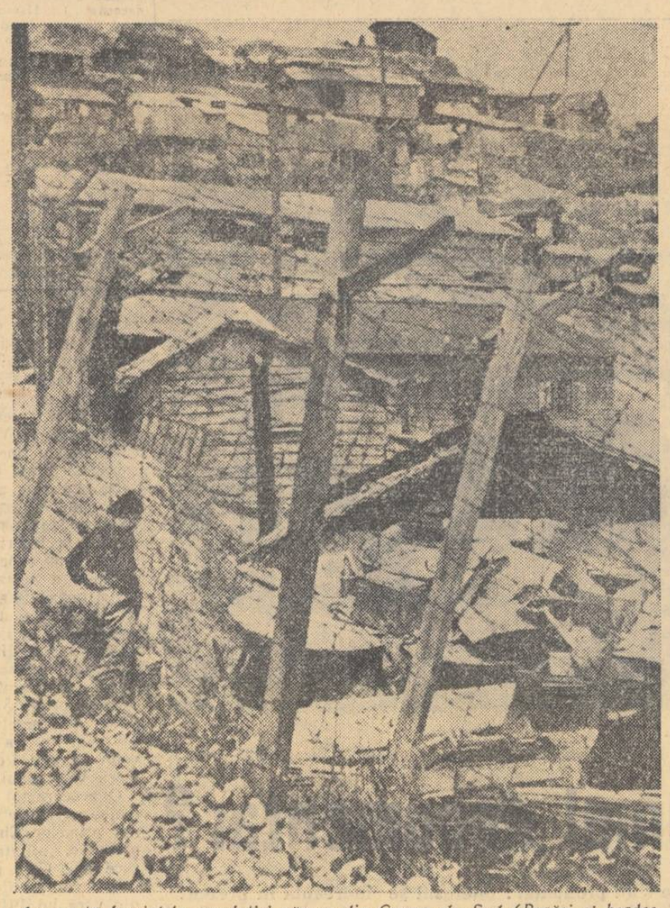

Aşa arată locuinţele populaţiei sărace din Coreea de Sud (Baraci şi bordee în oraşul Pusan).

LA SUD DE PARALELA 38

În clădirea parlamentului sud coreean din Seul s-a petrecut un fapt puţin obişnuit în alte ţări, dar foarte curent în practica autorităţilor lisinmaniste. În timp ce deputaţii opoziţiei protestau împotriva „noii legi a securităţii statului", în sala de şedinţă au pătruns 300 de poliţişti. Cu ură şi furie ei au tăbărît asupra deputaţilor din opoziţie, i-au maltratat şi scoţîndu-i afară din clădire, i-au legat de mîini şi de picioare. În cîteva minute toată „opoziţia parlamentară" a fost evacuată din clădire şi închisă într-o altă încăpere a „parlamentului".

Răsuflînd uşuraţi, deputaţii guvernamentali rămaşi în sală şi-au continuat „dezbaterile". În numai 40 de minute ei au „votat" peste 20 de legi printre care şi legea cu privire la bugetul lisinmanist pe anul 1959.

Cele petrecute la această „şesiune parlamentară" vorbesc de la sine despre „democratismul" regimului lisînmanist din Coreea de Sud. Dacă faţă de cei care se prelind „aleşi ai poporului" se aplică astfel de tratamente poliţieneşti, cu atît mai grea este viaţa poporului din Coreea de Sud.

În cei 14 ani de ocupaţie americană, Coreea de Sud a devenit din colonie a Japoniei o colonie a S.U.A., în care poporul geme sub un jug dublu : al yankeilor şi al slugilor lisînmaniste. Ca urmare a exploatării americane, economia Coreei de Sud trece printr-o criză fără precedent. Chiar după datele aşa numitului „consiliu economic mixt americano-sudcoreean", numărul şomerilor în Coreea de Sud este în prezent de peste 4.200.000. În afară de aceasta, 600.000 de femei n-au nici un mijloc de existenţă, sute de mii de copii vagabondează în căutare de hrană, iar aproximativ 3 milioane de bolnavi n-au posibilitatea să capete asistenţă medicală. Peste 3 milioane de sud coreeni n-au locuinţe, iar o jumătate de milion de inapţi de muncă au nevoie urgentă de ajutor.

Populaţia ţării este supusă la mari impozite, iar banii rezultaţi din aceasta sînt investiţi în extinderea bazelor pentru arme atomice şi rachete instalate aici de americani şi care prezintă o serioasă ameninţare împotriva păcii în Coreea, în Asia şi în lumea întreagă.

În momentul de faţă ocupanţii americani şi autorităţile lisînmaniste comit o nouă crimă împotriva populaţiei asuprite, forţînd pe locuitori să emigreze în Brazilia, Paraguay şi în alte ţări din America Latină. Această soartă hărăzesc lisînmaniştii şi celor 600.000 de coreeni care trăiesc în Japonia şi pe care vor să-i repatrieze cu forţa în Coreea de Sud.

Iată pentru ce, la 25 iunie popoarele Asiei şi Africei şi alături de ele popoarele din lumea întreagă, solidare cu lupta poporului coreean, cer unificarea paşnică a Coreei, retragerea trupelor agresive ale imperialiştilor americani din Coreea de Sud, încetarea emigrării forţate a sudcoreenilor.

La Fundulea, cu actori ai Teatrului de Operă și Balet

Cele două autobuze așteaptă în fața Teatrului de Operă și Balet. Ele trebuie să ducă pe membrii echipei ce urmează să dea un recital compus din arii ale celor mai populare opere și din numere de balet. Țința în după amiaza aceasta de vară este comuna Fundulea din apropierea Bucureștiului.

O dată cu instalarea artiștilor, aranjarea instrumentelor și recuzitei, autobuzele pornesc, îndreptîndu-se în viteză pe autostrada mărginită de blocuri suple, construite în ultimul timp în cartierele muncitorești. După ce ultimele străzi ale Bucureștiului își iau la revedere de la caravana mică, plopii și teii rotați țin tovărășie pînă la sosirea în comună. Această așezare cuprinde peste o mie de familii. De curînd, aici s-au înființat o gospodărie agricolă colectivă și o întovărășire. Aceste două unități agricole sînt sprijinite în dezvoltarea și întărirea lor și de o gospodărie agricolă de stat înfloritoare cu ogoare experimentale și specialiști încercați.

Imperativul minutelor

Să lăsăm colectivul de tineri actori și balerini ai teatrului să se pregătească de spectacol.

Se cuvin istorisite cîteva din antecedentele acestei echipe entuziaste și mai ales trebuie subliniat în ce constă noul și contribuția proaspătă a acestui fel de manifestări culturale. Încă din anul 1955 ieșirile grupurilor de artiști din cadrul Operei în mijlocul muncitorilor din uzine, a țăranilor muncitori și în fața tineretului din institutele de învățămînt superior, au căpătat un caracter tot mai închegat.

Alexandru Dizmacek, membru al orchestrei Teatrului de Operă și Balet, a inițiat formarea unui grup muzical compus din aproximativ 25 de oameni, care să-i însoțească permanent pe artiști în recitalurile lor. În felul acesta, Alexandru Dizmacek, sprijinit de Alexandru Todea, George Hamza, Corutiu Adeodat și Ion Ticușan au prelucrat adaptînd la profilul orchestrei restrînse peste 100 de bucăți (arii din opere, acompaniamente pentru balet). Alături de această orchestră „de teren", cum le place să o numească cei din teatru, actori și balerini cu experiență însoțiți de zeci de tineri talentați au pășit de-a lungul anilor în această acțiune, cîntînd și dansînd în fața miilor de spectatori, contribuind cu perseverență și pasiune la dezvoltarea gustului muzical și coregrafic al maselor largi. În această etapă, recitalurile, pe baza experienței acumulate, și-au dezvoltat și precizat sfera și obiectivele. Astfel, în stagiunea viitoare sînt planificate peste 40 de asemenea acțiuni. Membrii colectivului sînt obligați să învețe arii din opere și numere de balet în afara spectacolelor ce le prezintă în incinta teatrului. Perspectivele indică alcătuirea unor concerte pe o anumită tematică: epoci din istoria muzicii sau explicarea unei școli muzicale naționale cu exponenții ei principali, însoțite de ilustrațiile melodice adecvate. Acum, în timpul verii se vor putea realiza un număr de aproximativ două ieșiri pe săptămînă. Toate aceste programe însă, au un specific pe cît de interesant, pe atît de dificil. Se pornește de la următorul raționament: o arie sau un număr de balet durează între 2 pînă la 4 minute. Explicarea în comperajul respectiv al acestor bucăți nu trebuie să depășească mai mult de 1 minut de text. În felul acesta, sinteza dintre explicarea operei respective și interpretarea unei arii sau executarea unui dans alcătuiesc un tot armonios, un inel la care se adaugă mereu alte inele pînă ce întreg șirul programului capătă viață, se desăvîrșește. Aici este vorba de un imperativ al minutelor, de obținerea unui spectacol compact, aidoma unei bucăți de oțel în care nu este permisă nici cea mai neînsemnată fisură.

Maeștrii de mîine

Hotărît lucru, căminul cultural din comună este prea mic pentru numărul doritorilor de a asista la recital. S-au vîndut toate biletele. Sala este plină. Întîrziații își găsesc cu greu un locșor în picioare. Nu poți să nu privești vrăjit frumusețea tabloului: pe scena modestă a unui cămin cultural se cîntă arii din „Boema", din „Tosca", din „Traviata" din „Evgheni Oneghin", prind viață momente coregrafice și dansuri de caracter bine conturate. În sală brigadieri, țărani colectiviști, întovărășiți, membrii echipelor de artiști amatori din comună, învățători, stau concentrați atenți, vrînd să descearnă, să pătrundă sensul întreg al fiecărei mișcări de dans.

În fața lor își fac apariția maeștri consacrați ca Maria Voloșescu, a cărei artă interpretativă este cunoscută în întreaga țară. Prestanța ei, dragostea cu care vine în mijlocul oamenilor este răsplătită din plin de aplauzele și recunoștința spectatorilor. Tinerii, maeștrii de mîine, ridicîndu-se treaptă cu treaptă, punîndu-și la inimă sarcina răspîndirii frumosului, sînt eroii acestei seri.

Soprana Maria Șindilaru care nu are în Teatrul de Operă și Balet decît o vechime de șase ani, a ajuns să fie una din speranțele noastre artistice. Distribuită în „Carmen", în „Boema", în „Faust", întruchipînd cu multă grație și dramatism figura Tatianei în „Evgheni Oneghin", se prezintă azi cu o arie din opera „Boema" și cu un cîntec popular stilizat. Interpretarea plină de sensibilitate, firească și apropiată face să dispară scena, te transpune pe aripile cîntecului. Alături de ea basul Gabor Constantin într-o arie din „Don Pasquale" atrage aplauze îndelungi.

Începe programul de balet. Dansul indian se desface ca o floare de lotus. Eugenia Olteanu, interpreta acestui număr este la început emoționată. Dar privirile calde, încurajatoare ale celor din sală o întăresc. Pînă la urmă totul reintră în firesc și lucrurile se sfîrșesc bine. Adrian Caracaș, Marilis Iacob Ctona, Cucu Eugenia, Ionescu Ștefan evoluează în numere de balet interpretînd cu vigoare dansuri populare spaniole, dansuri țigane, dansuri maghiare. „Sînt mulți și sînt talentați", șoptește un brigadier din gospodăria agricolă colectivă „Gheorghe Doja" ce stă în apropiere. Într-adevăr sînt mulți și talentați, și tineri, și entuziaști.

Adrian BELDEANU

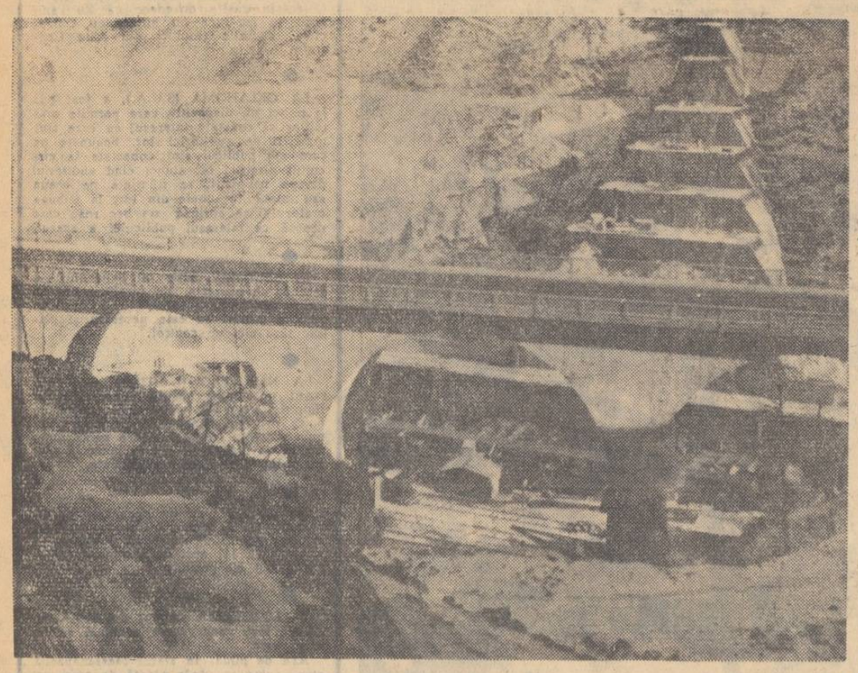

Șantierul de la Bicaz își dezvăluie întreaga măreție (filmul documentar „Bicaz, cota 563).

Vă place filmul documentar?

În privința literaturii, statisticile s-au pronunțat: interesul se îndreaptă în prezent mai ales spre literatura publicistico-instructivă (reportaj, monografie, biografie, note de călătorie, memorii, pamflete, anticipație științifică etc.)

Dar nici filmului nu-i mai cerem numaidecît „o poveste frumoasă". Ficțiunea romanescă este acum serios concurată în gustul publicului de spiritul investigator, pentru care filmul scurt — fie că-l numim documentar, didactic sau de știință popularizată — devine un instrument de neînlocuit. Într-un cuvînt, publicul nostru a îndrăgit documentarul. Îl urmărește cu plăcere în deschiderea spectacolelor cu filme de lung metraj și îl caută cu dinadins la cinematografele „Timpuri noi".

Virtuțile filmogenice ale realității

Filmele românești de scurt metraj apărute în ultima vreme au demonstrat prin varietatea lor tematică și prin diversitatea mijloacelor de expresie că cineaștii studioului „Alexandru Sahia" sînt în măsură să cuprindă o arie nesfîrșită de aspecte ale vieții noastre și să le reveleze virtuțile foto — sau mai bine zis — filmogenice.

Bicaz cota 563 ne invita să scrutăm, din ametitoarea perspectivă a „benistului", viața uriașului șantier care pregătește belșugul de mîine al Moldovei. Acel viitor care a și început să se întrevadă în noile așezări și obiective industriale prezentate de filmul **Reportaj din Moldova**. Am urmărit cu nespusă aviditate, **Drumul oțelului**, în filmul închinat marelui laminor blooming de la Hunedoara. Am făcut cunoștință cu noua generație de oameni ai muncii care se pregătește în școlile profesionale să devină **Schimbul de mîine** al clasei muncitoare.

Tendințele de specializare în diferitele domenii ale filmului documentar, de artă, didactic, monografic etc. au început să se vădească în competența și originalitatea cu care sînt tratate problemele în filme ca: **Pe drumul poștei și mărcii românești; Jad, cuarț, agată; Ultimii Șturioni; Primii pași ai lui Ionică; Gușa endemică; Prin Carpații răsăriteni** etc. O performanță remarcabilă o reprezintă filmul **Mesajul păcii și al prieteniei**, consacrat ansamblului de manifestări din cadrul Festivalului Enescu. Calitatea înregistrării sonore și a montajului scenelor filmate în sala de concert fac din acest film un document unic, de neprețuit, conferind o viață veșnică unor neuitate clipe de înălțare artistică și morală.

Un înalt nivel de cultură în activitatea productivă

Tematica filmelor în curs de realizare demonstrează aceeași varietate de preocupări, proprie dealtfel colectivului de la studioul „Alexandru Sahia". Filmele consacrate muncii în diversele sectoare de producție au însă o idee comună: avîntul patriotic al oamenilor muncii este însoțit în zilele noastre de un înalt nivel de cultură în activitatea productivă.

Astfel, un grup de tineri inovatori sînt eroii filmului **Inovații și inovatori** pe care regizorul Iosif Karda îl realizează la Uzinele „23 August" din Capitală. Același regizor pregătește și un film despre **Întrecerea siderurgiștilor** din cele două cetăți ale oțelului românesc, de la Reșița și Hunedoara.

Lupta pentru un înalt nivel al producției este tema filmului **O brigadă de petroliști** la care lucrează regizoarea Martha Mesaroș. Productivitatea și reducerea prețului de cost, de data aceasta în construcții, sînt obiectivele care-i animă pe eroii filmului **Locuințe muncitorești** al regizorului Jean Petrovici.

Studenții muncitori este titlul filmului pe care-l pregătește regizorul Savel Știopul și care urmează să înfățișeze învățămîntul la locul de muncă, roadele preocupării partidului și guvernului pentru formarea unei noi intelectualități provenită din rîndurile clasei muncitoare. Perspectivele luminoase ce se deschid în calea tinerei generații din țara noastră, precum și răspunderile pe care ea și le asumă vor fi înfățișate de filmul **Tineretul nostru**, realizat de regizorul Virgil Calotescu, în cinstea celui de al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena. Tot eroicului nostru tineret îi este consacrat și filmul **Din nou răsună valea**. La zece ani de la darea în exploatare a liniei ferate Bumbești-Livezeni, filmul trece în revistă locurile unde au răsunat tîrnăcoapele brigadierilor și în care astăzi pulsează o viață nouă. Dar mai mult decît locurile, s-au schimbat oamenii. Și filmul pe care îl realizează regizorul H. Rabinovici, pe baza unui scenariu scris de Pavel Constantinescu, fostul conducător al Șantierului Național al Tineretului „Bumbești-Livezeni", ne va arăta ce au devenit în anii Republicii, brigadierii Văii Jiului.

O evocare tot atît de emoționantă va aduce și filmul închinat primelor **Cinci gospodării colective**, înființate în urmă cu zece ani. Cum mai arată firavele mlădițe ale colectivizării, din vara lui 1949? Ce noi succese înregistrează acum colectiviștii din Pechea sau cei din Slobozia-Mîndra?...

Dificultățile clasificării

Îndrăzneala cu care documentariștii explorează toate sectoarele vieții zădărnicește încercările de a clasifica filmele după niscaiva genuri, specii sau categorii. Dar, la urma urmei, pe cine interesează dacă un film ca **Meteorologia în slujba agriculturii** este reportaj sau știință popularizată? Important este faptul că filmul realizat de regizorul Jean Petrovici demonstrează în mod atractiv și instructiv totodată rolul previziunii și „dirijării" manifestărilor atmosferice în folosul agrotehnicii moderne.

În ce categorie ar putea fi introdus — de pildă — filmul cu titlul de lucru **Băsmăluța**, al tinerei regizoare Maria Săpătoru? Este vorba aci de drumul prin care motivele din folclor — inspirînd pe artiștii decoratori — pătrund în industria bunurilor de larg consum și se încadrează armonios în viața de toate zilele a omului modern.

Arta aplicată populară, cu unul din sectoarele ei cele mai tipice pentru țara noastră, sculptura și gravura în lemn, a inspirat filmul **Crestături în lemn**, la care lucrează regizorul Ervin Szekler. Lucrul la acest film n-a întrerupt însă realizarea ciclului pe care regizorul Szekler îl consacră munților Carpați. În vara aceasta va continua filmarea monografiei în culori despre **Carpații meridionali**.

Sarea, o bogăție fără seamăn a subsolului nostru, a devenit și ea titlu și subiect de film. În regia lui H. Rabinovici, o echipă de cineaști ai Studioului urmărește drumul acestui prețios mineral din străfundurile pămîntului pînă pe masa noastră sau în retortele chimiștilor.

Dar **Petrochimia?** Cine n-ar vrea să pătrundă în tainele acestei inepuizabile ramuri industriale grație căreia lichidul negru și viscos supt din adîncurile solului ajunge să ne îmbrace și să ne vindece, să ne poarte în zbor prin văzduh și să înmiresmeze cu iz de levănțică săpunul cu care ne spălăm? Toate aceste mistere ni le va dezvălui filmul de știință popularizată la care lucrează regizorul Paul Cojocaru.

Printre preocupările studioului „Alexandru Sahia" intră — e drept într-o măsură mai redusă — și filmele cu caracter strict științific, cum este de pildă fiziologia creierului, realizat în colaborare cu un grup de cercetători de la Institutul de Medicină al Academiei.

O enciclopedie materialistă

Principala sarcină a studioului rămîne însă răspîndirea cunoștințelor științifice în masele largi ale publicului pentru a contribui la lichidarea superstițiilor și a tuturor concepțiilor idealiste, la formarea unei concepții înaintate despre realitatea materială și socială. Ca atare, planul de perspectivă al studioului prevede realizarea unui soi de enciclopedie în imagini pentru propaganda concepției materialiste despre lume.

În această acțiune se încadrează filmul **Din trecutul pămîntului nostru**, pe care-l pregătește regizorul Ion Bostan. Este vorba de o evocare a evoluției planetei, cu referiri mai precise la trecutul geologic al țării noastre, și va fi realizată cu mijloacele trucajului cinematografic, ale filmării cu machete etc.

Al doilea film din această serie se va intitula **Cine-i Adam?** și va avea drept obiect originea speciei umane, în lumina datelor științifice antropologice moderne.

Visele, un alt domeniu în care și-au făcut loc tot soiul de credințe și superstiții, vor fi explicate științific pe înțelesul tuturor în filmul **Ce sînt visele?** pe care proiectează să-l realizeze în cursul acestui an regizorul Iosif Karda.

Explicarea științifică a cauzelor tuturor fenomenelor naturale, cerești și atmosferice, a eclipselor și meteorilor, a eredității și biogenezei, a fenomenelor din micro și macro-cosmos constituie un vast cîmp de inspirație pentru cineaștii care vor colabora la alcătuirea acestei enciclopedii de propagandă materialistă.

Coproducții

Colaborarea cu cineaștii țărilor prietene continuă să se numere printre metodele de lucru ale studioului „Alexandru Sahia".

În Delta Dunării se desfășoară lucrările filmului **Stuful, o bogăție de neprețuit**, realizat în coproducție cu studiourile de filme documentare din Republica Democrată Germană. Regizorul german A. Machalz și operatorul nostru V. Goldgraber străbat neobosiți întinsurile acoperite de aurul verde al Deltei pe urmele acțiunii de exploatare a stufului de către industria noastră, în colaborare cu celelalte țări prietene, cointeresate în valorificarea acestei inepuizabile surse de materie primă. Spiritul de colaborare în care se desfășoară lucrările filmului este o replică vie a spiritului ce a stat la baza acțiunii inserii de industrializare a stufului din Delta Dunării de către Republica Populară Română, Republica Democrată Germană, Republica Cehoslovacă și Republica Populară Polonă.

Pe drumurile Rominiei este titlul altui film realizat în coproducție cu Studioul central de filme documentare din Moscova. Luni de zile echipa mixtă de cineaști condusă de regizoarea Olga Podgoreț kaia a colindat drumurile țării pentru a surprinde semnele transformării revoluționare pe care o trăiește republica noastră. Filmul se află în faza de finisare în laboratoarele sovietice și va fi terminat în cinstea celei de a 15-a aniversări a eliberării patriei noastre.

*

Întrebam la începutul acestui articol dacă vă place filmul documentar. Aș vrea ca pentru acei care pînă acum nu gustau acest gen, filmele înșirate aci să devină tot atîtea motive de a îndrăgi minunatele ferestre spre lume pe care ni le deschide documentarul.

Ana ROMAN

Clipe de neuitat, eternizate de filmul documentar „Mesajul păcii și al prieteniei" (David Oistrah și Yehudi Menuhin, sub bagheta lui George Georgescu, vor interpreta dublul concert pentru orchestră și vioară de J. S. Bach).

ECOURI CINEMATOGRAFICE

● **SAPTAMINA** filmelor realizate de studiourile Defa (R.D.G.), care a avut loc recent la Londra, a trezit un interes deosebit în rîndurile opiniei publice engleze. Spectatorii și numeroși critici au primit cu căldură producțiile cinematografice din R.D.G. și în deosebi filmul antifascist al regizorului Slatan Dudow „Mai tare ca noaptea". Ziarul „Times" apreciază filmul lui Dudow ca o lucrare de „înaltă perfecțiune".

● **REVISTA** „Kinoiskustvo" scrie despre planurile studioului de filme artistice din Sofia:

În curînd urmează să fie terminate filmele „Comandantul detașamentului" și „Departe de țărmuri". După nuvela scriitorului bulgar Emilian Stanev, se realizează un film „Într-o seară liniștită" închinat luptei eroice a comuniștilor bulgari împotriva fascismului. Un alt film închinat mișcării de rezistență împotriva fascismului va fi realizat după scenariul lui Burian Encev „Casa de pe două străzi".

● **IN INDIA** se turnează în prezent primul film pentru ecran lat. Titlul filmului este „Podul de hîrtie". Tot în India se anunță că Raj Kapoor va putea fi văzut într-o nouă comedie cinematografică „M-am îmbătat" pe care o realizează regizorul Nareș Sahgal.

● **LA MOSCOVA** se află în curs de amenajare Muzeul Central al Cinematografiei care va avea ca scop popularizarea realizărilor cinematografiei sovietice și străine. În cadrul acestui muzeu se va deschide o expoziție permanentă și se vor organiza conferințe, însoțite de proiecții de filme, consacrate principalelor etape ale dezvoltării cinematografiei mondiale.

Noul muzeu va ține legătura cu instituțiile analoage din străinătate pentru a face schimb de informații științifice, de filme și de material documentar.

● **FIRMA** „Uniunci" (care a realizat „Bun venit domnule Marshall") a fost achiziționată de un grup de cineaști cunoscuți sub denumirea de „Noua cinematografie spaniolă". Actualii proprietari ai firmei intenționează să realizeze 4—6 filme pe an. În prezent se pregătește filmul „Cinci povestiri despre Spania" după un scenariu de Berlanga și Zavattini în regia lui Bardem și Berlanga.

● **DATELE** statistice publicate în presa vest-germană arată înrăutățirea continuă a situației economice a cinematografiei R.F.G. Studioul „Bavaria Film" a încheiat anul financiar trecut cu o pierdere de 84.000 mărci. În orașul Düsseldorf a fost închis recent cel mai mare cinematograf din R.F.G., „Apollo". În orașele Hamburg și Stuttgart au fost deasemenea închise cîteva cinematografe.

● **ÎN 1960**, producția cinematografică a Poloniei va ajunge la 34 filme artistice pe an. Pînă în 1960 în apropierea Varșoviei se va ridica un orășel al cinematografiei, utilat cu aparatura modernă realizată după ultimul cuvînt al tehnicii. Aici vor funcționa studiouri de filme artistice, documentare și de desen animat.

● **LA FESTIVALUL** cinematografic internațional de la San Francisco premiul pentru cea mai bună interpretare a unui rol masculin a fost decernat lui Massimo Girotti pentru rolul său din filmul „Un drum lung de un an" în regia lui De Santis.

● **ÎN STUDIOURILE** cinematografice din Tadjikistan s-a terminat de curînd filmul „Destinul unui poet". Filmul este închinat vieții lui Rudeki, mare poet al Orientului.

● **PROFESORUL** Albert Wilköning, director general al studiourilor „Defa" a anunțat în cadrul unei recente conferințe de presă că în acest an, studiourile pe care le conduce, vor realiza 38 de filme artistice de lung metraj. Față de anul 1958, aceasta înseamnă o creștere a producției de filme cu 12 la sută.

„Hamlet", de William Shakespeare, pe scena Teatrului Municipal din București: Ofelia (Ileana Predescu) *și Hamlet* (Fory Etterle).

Fotografia: E. WECHSLER

O vizită la „Mosfilm"

(Urmare din pag. 1-a)

Într-un alt decor, de vestibul, altă echipă, a aceluiași film, se pregătește de filmare. Regizorul Șenghelaia dă indicații machiorului, care face ultimele retușuri pe fața actriței principale Clara Luciko, în timp ce echipa de imagine, condusă de operatorul Shirtladze, aranjează lumina. Atît regizorii cît și operatorii, sînt foști colegi de institut de la V.G.I.K. (Institutul Cinematografic Unional de Stat din Moscova). Doar cîteva minute putem să stăm de vorbă. *Ce mai fac colegii romîni?* pune fiecare întrebarea. În cîteva cuvinte vorbesc despre producția filmelor din țara noastră, despre colegi, apoi urîndu-le spor la lucru, ne grăbim să mai vedem ceva, căci e după-masă tîrzie și munca în studio se termină pentru ziua de azi.

Trecem prin curtea studioului. Nu departe de trotuar, corpul unui avion avariat, — care a fost folosit ca decor natural pentru filmul „Normandia-Niemen". Mai încolo, alte decoruri diferite. Scheletul unor case de lemn, clopotnițe, biserici etc., decoruri de exterior pentru filmul *„Nopți albe"*, după romanul lui Dostoevski, al cărui regizor e Ivan Pîriev, iar operator Pavlov. Ne grăbim să „prindem" și această echipă la lucru, dar am întîrziat. Semnalul de lumină ne indică că s-a terminat filmarea scenei, dar cînd intrăm sîntem înștiințați că s-a terminat și ziua de filmare. Ne pare rău că nu am putut asista la filmări. Ne rămîne doar să privim mediul înconjurător unde se petrece acțiunea. O parte de stradă, cu podurile mici din Leningrad, construită pe suprafața imensă a platoului de filmare. Este un complex de decoruri realizat cu multă atenție și gust artistic, cu multe posibilități de filmare din unghiuri variate, metodă des folosită de cineaștii sovietici pentru a asigura o calitate superioară artistică și o productivitate mărită a muncii.

Pe unul din coridoarele studioului este un panou care indică realizarea planului pentru ziua curentă. Mă opresc să-l studiez. În spatele meu doi muncitori comentează datele de pe panou. Au ce comenta. Pe panou este indicat metrajul util zilnic planificat pentru fiecare film în parte și metrajul util realizat în ziua precedentă, apoi lungimea filmului și lungimea realizată la zi. Astfel oricine poate vedea mersul lucrărilor la fiecare film și stadiul în care se găsesc acestea.

În vestibulul larg primim o altă informare, pe un alt panou. Ce filme au fost realizate în 1959. Aici citim următoarele titluri: *„Soarta omului"*, *„Dimineața posomorită"*, *„Mumu"*, *„În orașul nostru"*, *„De aceeași vîrstă"*, *„Hovanșcina"*, *„Cruzime"*. Pe lîngă acest panou se găsește un altul cu fotografii, cu inscripția: *„La ce lucrează studioul"*. Deasupra fotografiilor din viitoarele filme găsim denumirea filmelor și numele colectivului de realizatori. Mi-am notat titlurile filmelor, numele regizorilor și operatorilor care lucrează actualmente la următoarele filme: *„Poveste despre agronom"*, — film din actualitate. (Regizor Kazacov —, operator Iacovlev) *„Anuș ka"* — (Barnet — Masevici), *„În ajun"*, după romanul lui Turgheniev, o coproducție sovieto-bulgară (Petrov-Vilov), *„Soarele luminează pentru toți"* (Voinov-Kuznețov), *„Toți încep cu drumul"* (Dostal-Nicolaev), *„Poveste de iarnă"* (Saharov și Șenghelaia-Shirtladze și Listopadov), *„Suricov"* — film biografic despre marele pictor rus — (Ribacov-Eghiazarov), *„Nopți albe"* — după romanul lui Dostoevski, (Pîriev-Pavlov), *„Balada despre soldat"* (Ciuhrai-Saveleva), *„Eliberare"* — o coproducție sovieto-albaneză (Ozerov-Poluianov), *„Nunta de argint"* (Zahri-Haritonov), *„Scrisoarea netrimisă"* (Kalatozov-Urusveschi), *„Normandia-Niemen"* coproducție sovieto-franceză (J. Dreville—J. Nateau) *„Vîntul din răsărit"*, o producție cu cineaști chinezi (Dzigan și Gan Cui-Vei-Koltații), *„În așteptarea zorilor"* (Lukașevici-Șeinin). Filme multe și variate cu probleme interesante.

Ștefan HORVATH

ROZA VINTURILOR

Tinerețea lui Abai Kubanbaiev

Cartea scriitorului sovietic Muhtar Auezov a fost recent tradusă în limba franceză de editura Gallimard Paris. Publicația „Messidor" scrie că romanul editat într-un tiraj de 40.000 de exemplare s-a epuizat în cîteva zile. Succesul cărții lui Muhtar Auezov este încă o dovadă a interesului cu care privește publicul francez literatura sovietică — scrie revista.

Despre ce este vorba în acest roman, care a cucerit nu numai simpatia milioanelor de cititori sovietici ci și a numeroși cititori de peste hotare? Acum o sută de ani, în Asia centrală viața nomadă a cazahilor se apropie mult de organizația tribală a primilor pămînteni în care domnea poligamia, primitivismul și mizeria. Un copil se va ridica din mediul acesta barbar și primitiv și va deveni cel mai mare poet al poporului său. Romancierul sovietic Muhtar Auezov, care a scris povestea vieții acestui copil, s-a născut în același trib cu eroul său Abai Kubanbaiev. Astăzi, Muhtar Auezov este membru al Academiei de Științe din Tașkent și profesor la Universitatea din Alma-Ata. Savant, istoric, lingvist, romancier, filolog, Muhtar Auezov este unul dintre cei mai mari scriitori sovietici și opera sa se înscrie pe primul plan al literaturii mondiale. Pentru meritele sale, el a fost recent distins cu premiul Lenin pentru literatură pe anul 1959.

Françoise Sagan recunoaște

Scriitoarea franceză Françoise Sagan, autoarea faimosului roman „Bonjour tristesse" n-a mai scris în ultima vreme nimic demn de a fi luat în seamă de critica din Occident. Unele reviste literare ca „La Parisienne" vorbesc chiar despre retragerea scriitoarei din viața literară. Cert este că Françoise Sagan e obosită de milioanele pe care le-a încasat de pe urma tam-tam-ului publicitar care s-a făcut în jurul ei. Întrebată cu privire la proiectele sale literare, Françoise Sagan a răspuns unui corespondent al revistei „Ecrits de Paris" că nu are nici un proiect. Mai mult, ea a declarat că succesul său este extenuant și adesea ridicol. Françoise Sagan a recunoscut apoi că această cărticică de debut nu merita nici pe departe scandalul publicitar dezlănțuit de presa occidentală. Să fie vorba oare numai de modestie sau și de autocritică?

Imaginație maladivă

Încercarea forțelor reacționare din Tibet, instigate din afară de imperialiști de a rupe această provincie a Chinei de Republica Populară Chineză, a oferit fabricanților de maculatură din Occident un nou prilej de a face parale cu vinul[illegible]ea de minciuni și calomnii. Fosco Ma[illegible], un italian aciuit la Paris, a scris de curînd cartea „Tibet secret", în care imaginația sa maladivă scornește povești cu dragoni roșii și tibetani sacrificați. Cea mai năstrușnică poveste este însă aceea a englezului H. Harrer care pretinde că a trăit 7 ani în catacombele palatului prezidențial din Lhassa, de teama închizitorilor roșii. „Toate aceste povești nesărate, — scrie ziaristul francez Robert Paulet în „Ecrits de Paris", — cunosc încă temperatura războiului rece și neobrăzarea dușmanilor păcii și apropierii dintre popoare". „Francezii, italienii și englezii, scrie în încheiere Robert Paulet, știu însă că în asemenea maculatură scrisă cu patimă, adevărul trebuie căutat cu luminarea..."

„Eroismul" unui criminal de război

Scriitorul vest-german J. M. Bauer, fost aghiotant al lui Himmler, are deja la activul său cîteva romane scrise pe măsura aspirațiilor războinice ale revanșarzilor din R.F.G. Ultimul său roman „Acolo unde mă vor purta pașii", este povestea unui ofiter nazist, criminal de război, care după ce pune la cale cîteva atentate pe teritoriul sovietic, fuge în Iran, după ce „salvează" o tînără persoană din captivitate. Așa-zisul erou al lui J.M. Bauer este primit în această țară cu flori și aplauze. Această poveste, ca atîtea altele care apar zilnic în R.F.G., are drept scop să creeze zone de simpatie vest-germană în unele țări limitrofe cu U.R.S.S., ca de exemplu în Iran. Cititorii vest-germani care au avut de suferit de pe urma nazismului nu se vor lăsa însă prinși atît de ușor în undița abilului aghiotant al lui Himmler. Ei știu prea bine că un criminal de război nazist ca J. M. Bauer și „eroul" său sînt și rămîn ca atare.

„Week-end în Guaetmala"

Cine nu-și amintește încă de sfîrșitul tragic al democrației în mica republică din America centrală? Tragedia acestui popor este și tema romanului scriitorului guatemalez în exil, Miguel-Angel Asturias.

Mijloacele și metodele acestui război dus de S.U.A. împotriva poporului guatemalez prin intermediul trustului „United Fruit" sînt evocate de romancieri cu o luciditate surprinzătoare. Ceea ce face însă măreția acestei cărți este faptul că Miguel-Angel Asturias nu este numai un simplu martor al tragediei poporului guatemalez, ci scriitorul suferă, trăiește și speră odată cu acesta. În același timp, el este interpretul unui stil de o arzătoare lirică. Cartea sa „Week-end în Guatemala" s-a vîndut în Occident în tiraje de cîteva milioane exemplare.

Roger Vadim și generația trișorilor

Roger Vadim, unul dintre cei mai tineri și talentați regizori de film francezi, care s-au afirmat în ultimul timp, a arătat într-un interviu acordat unui săptămînal parizian că „generația sa este cea mai tristă generație din cîte a cunoscut Franța vreodată. Fetele sînt nebune și exaltate după cîte un Teddy-boy bulevardist à la James (un tînăr actor american care și-a încheiat viața și cariera într-un șanț). băieții sînt cinici, brutali și necinstiți". Roger Vadim n-a spus mai mult. Cele spuse au fost însă de ajuns pentru a ilustra starea de spirit a actualei generații din Occident. Tînărul regizor francez a omis să adauge însă că „cea mai tristă generație din Occident" nu se referă la milioanele de tineri muncitori care n-au vreme de pierdut pe marile bulevarde și nici milioane de aruncat la ruletă, ci constatarea sa se referă la fecioriii de bani gata, la acei „fils á papa" care nu cunosc munca și cinstea.

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA

Helicopter pitic

În orele sale libere, inginerul sovietic Dmitri Chandros din Moscova lucrează mici modele de vapoare, automobile și avioane. Ultima sa realizare este un helicopter minuscul, ale cărui 948 părți componente sînt formate în special din lemn de bambus. Unele din acestea au grosimea unui fir de păr. Carlinga este confecționată din sticlă organică. Toate piesele esențiale ale unui helicopter adevărat sînt redate cu cea mai mare fidelitate tehnică în proporții miniaturale.

Ciudate sisteme de vînat

Rațele sălbatice sînt vînate în unele regiuni din China și din Mexic într-un chip cu totul neobișnuit. Pe suprafața eleșteiului unde vin să se așeze rațele sălbatice, sînt lăsate să plutească un număr de cutii de tablă goale, cu a căror prezență păsările încep să se obișnuiască în cele din urmă. Cînd păsările nu mai acordă nici cea mai mică atenție recipientelor plutitoare, apar vînătorii având pe cap cîte o cutie de tablă cu două orificii pentru ochi. Ei intră în apă, ștundindu-se pînă la bărbie, și se apropie cu băgare de seamă de animale. Printr-o mișcare rapidă vînătorii apucă rațele de picioare și trăgîndu-le sub apă, le virâ în sacii pe care îi poartă la brîu.

Spre planeta Pluton

Cea mai îndepărtată planetă din sistemul nostru solar este Pluton. Ea se află la o distanță de aproximativ 6 miliarde kilometri de Soare. Dacă s-ar întreprinde un zbor spre Pluton cu un avion TU—104, care ar dezvolta o viteză de 1000 km. pe oră, această călătorie ar dura 750 ani.

Problemele mecanizării complexe și automatizării în industrie și în ansamblul economiei naționale, sînt probleme de cea mai mare importanță ale septenalului sovietic.

În acest domeniu, preocupările creatoare ale oamenilor de specialitate — savanți, ingineri, lucrători sînt încununate de noi și noi izbînzi care deschid cele mai largi perspective.

La uzina de compresoare din Kazan s-a trecut în acest an la producția în serie a tablourilor de comandă automată pentru furnale și cuptoare Martin.

Fotografia înfățișează pe S. N. Suhorukov și A. A. Kariukin asamblînd un astfel de tablou.

MAȘINA DE CALCULAT „BOLYAI"

Nenumărate calcule fac cei ce lucrează la birouri de proiectare, tehnicienii, economiștii, inginerii, statisticienii. Fără calcule și cifre nu se poate lucra nici în industrie, nici în agricultură și nici în comerț sau transport. Și pe zi ce înaintăm pe calea construirii socialismului aceste calcule sînt tot mai multe, și — ceea ce ne bucură — rezultatele lor indică cifre din ce în ce mai mari.

Medicii neurologi au constatat că operațiile matematice nu surmenează mintea omului dacă ele sînt executate mecanic, cu ajutorul unor mașini de calculat.

Mașinile de calculat de birou, pe lîngă că asigură executarea mai rapidă a operațiilor și garantează o mai mare siguranță a rezultatului, descongestionează memoria celui ce calculează. (Doar nu trebuie reținute în minte cifrele anterioare, pozițiile diferitelor operații etc.).

În ultimii ani, mereu mai multe întreprinderi și instituții, organizații de stat și obștești solicită un număr din ce în ce mai mare de mașini de calculat de birou.

Pînă nu de mult, asemenea mașini de calculat erau importate din străinătate. Ele costau mult și odată defectate puteau fi reparate cu mare greutate, deoarece nu existau piese de schimb.

*

Primele mașini românești de calculat se fabrică la Tg. Mureș, pe strada Călărașilor. Clădirea e nouă, cu geamuri mari, săli luminoase, cu parchet ceruit pe jos. Mașini unelte moderne — indigene, sovietice și cehoslovace, zumzuie fin, aproape imperceptibil, încît ai impresia că te afli într-un stup de albine. Asemănarea se referă și la hărnicia muncitorilor care făuresc mașina de calculat din peste 790 de piese.

Piesele sensibile sînt făcute cu multă migală. Inginerul Iuliu Costea ne prezintă: o fată care lucrează la niște arcuri atît de mici încît le-am deslușit bine abia cu lupa, Szilágyi Erzsébet, cu toate acestea, încă n-a dat nici o piesă rebutată.

Majoritatea muncitorilor care realizează mașinile de calculat au absolvit școala medie. Restul — puțini la număr — urmează cursurile fără frecvență sau cele serale, simțind nevoia studiului pentru a putea ține pasul cu dezvoltarea tehnicii.

Că această „cadență" e bună reiese și din următorul exemplu. La început una din cele mai sensibile piese ale mașinii — cărucioru! mobil, — se prelucra prin așchiere cu 13 operații grele, care durau în total 80 de ore. Lăcătușii sculeri Stile Andras și Gerak János au construit un agregat de turnare sub presiune din care un cărucior mobil complet finisat iese în 10 minute. De la 80 de ore la 10 minute, e mult! Înainte discurile cifrate erau prelucrate prin așchiere din ebonită, în 9 operații dificile. Acum discurile se presează din polistiren sau trolit — masă plastică mai rezistentă decît ebonita. Discurile vechi costau 2 lei 78 bani, cele din mase plastice 27 de bani. Numai prin discurile noi, mașina s-a ieftinit cu 62 de lei.

Acestea sînt doar cîteva pilde în ceea ce privește preocuparea muncitorilor față de tot ceea ce e nou în tehnică.

Monitorul Konrád Károly susține că e cel mai fericit dintre toți cei ce făuresc mașina românească de calculat:

— Timp de 16 ani am tot reparat mașini de calculat la o firmă particulară — ne spune el zîmbind. Deseori am reparat mașini din străinătate, noi-nouțe. Ceea ce mă bucură și-mi dă satisfacție deosebită este că în timp de un an, de cînd am lansat primele mașini „Bolyai" nici una n-a necesitat încă vreo reparație ...

Cei ce le făuresc cu hărnicie și migală, i-au dat sugestiv numele marelui matematician ardelean Bolyai care înainte cu două secole a trăit la Tg. Mureș. Nume sugestiv și de prestigiu care-i obligă pe constructori să producă mașini de calculat bune și mereu mai multe.

V. KONYA

În clișeu: *Muncitorii Konrád Károly și Miklos Jozsef asamblează cele mai sensibile piese ale mașinii de calculat „Bolyai".*

Fotografia: K. SZASZ

Numărul speciilor de animale

Numărul speciilor de animale de pe întreg globul pămîntesc este uriaș. Oamenii de știință au stabilit că există aproximativ 1.000.000 de specii de insecte, 80.000 specii de moluște, 27.000 specii de păianjeni, 20.000 specii de raci, 18.000 specii de pești, 15.000 specii de viermi, 8.500 specii de păsări, 5.000 specii de echinoderme, 3.500 specii de mamifere.

Operații fără anestezie în Antarctida

Expediția antarctică sovietică nu a adus numai un bogat și complex material cu privire la geografia fizică a celui mai mare „răcitor" al lumii, ci și o serie de interesante date biologice asupra urmărilor unei șederi îndelungate într-o climă excesiv de friguroasă.

În regiunea stației științifice sovietice Vostok, unde temperatura aerului coboară pînă la —87,4°C, nu mai este suficientă îmbrăcămintea de protecție încălzită artificial, ci este absolut necesară purtarea unei măști protectoare pentru respirație, prin care se respiră aer încălzit, căci aerul rece ar provoca înghețarea unor părți a plămînilor.

Partea cea mai ciudată a observațiilor biologice o formează însă faptul că sensibilitatea la durere se diminuase într-atît la cercetătorii regiunilor înghețate ale polului sud, încît aceștia nu mai simțeau nimic cînd se tăiau. Relativa insensibilitate a organismului nu a apărut numai sub directa influență a frigului în aer liber, ci ei continuă și în timpul ședерii în încăperile încălzite, la temperaturi de 17 pînă la 19 grade. În aceste încăperi se puteau face chiar și mici intervenții chirurgicale, fără a fi folosită anestezia, pacientul neavînd nici o durere în timpul operației.

Rănile nu se infectau, datorită imposibilității înmulțirii streptococilor în această glacială parte a globului.

Albinele sau... turba

Cine produce ceara? Conform tradiției... albinele. Iată însă, că în Bielorusia, în apropierea orașului Minsk, se apropie de sfîrșit construcția unei întreprinderi industriale experimentale, care încă în primul an al septenalului va începe să producă ceară din... turbă, a cărei calitate nu e cu nimic mai prejos de ceara produsă de albine, ba chiar, în unele privințe, o întrece.

Ceara din turbă găsește folosire la lustruirea obiectelor nichelate și cromate, la producția cremei de ghete, a creioanelor, hîrtiei de calc, discurilor, la turnarea pieselor de metal. Procedeul tehnic de extragere a cerii din turbă a fost elaborat de Institutul de cercetare a turbei de pe lîngă Academia de Științe a R.S.S. Bielorusă.

Tractor condus prin lumină

La expoziția sovietică de la New-York va fi prezentat un tractor condus prin lumină. Mașina, care cîntărește mai multe tone, primește semnale luminoase intermitente și își schimbă direcția, viteza și adîncimea lucrării. O rază poate conduce în mod simultan mai multe tractoare, care se depășează paralel. Semnalele luminoase sînt trimise de la o distanță considerabilă de tractoare.

LUPTA ÎMPOTRIVA CANCERULUI

Din activitatea Institutului Oncologic din țara noastră

Maladia canceroasă pare a fi una din rarele afecțiuni în care știința medicală înaintează cu o încetineală disperantă. Bilanțul obiectiv al rezultatelor obținute în ultimii ani de către cercetătorii din întreaga lume, nu este de natură să stîrnească entuziasmul celui care le-ar compara cu alte multe realizări în diferite discipline medicale. Cancerologia nu poate oferi vindecări spectaculoase ca în fiziologie, endocrinologie, etc. Dar stagnarea este mai mult aparentă. Căci există totuși un progres, datorită căruia astăzi pot fi salvați mai mulți oameni decît ieri, care ne îngăduie să sperăm că fortăreața cancerului nu va rămîne întotdeauna necucerită.

La un congres, care a avut loc nu de mult la Londra, au fost expuse diverse metode, recent puse la punct pentru a mări eficacitatea substanțelor chimice cu acțiune anticanceroasă. Astfel, profesorul Larianov din Moscova, a preparat un nou medicament care este îndreptat către tumoarea malignă. Doctorul Sellier din Budapesta asociază produselor anticanceroase un „cocktail" de calmanți, care aduc celulele sănătoase în stare de somn, ceea ce permite triplarea dozelor de droguri, deobicei tolerabile. La New-Orleans, doctorul Krementz a conceput un fel de inimă-plămîn artificială, în miniatură, care trage sîngele la nivelul tumoarei, îl reinjectează apoi în ea cu un adaos de drog toxic, irigînd astfel masa canceroasă și lăsînd neatinse țesuturile vecine.

Și la noi în țară, la Institutul Oncologic din Capitală, sînt folosite astăzi mijloace de tratament din cele mai moderne, similare cu cele ce se aplică în clinicile de specialitate din străinătate. Printre tratamentele noi care au început să intre în uzul curent al Institutului putem enumera pe cel cu cobalt radioactiv și, de asemenea, chimio-terapia cu substanțe citostatice. Tratamentul cu cobalt constă în aplicarea unor mărgele de cobalt chiar pe organul bolnav și se folosește îndeosebi în tumorile vezicale. Tratamentul, care se aplică în mod curent în Institut, a dat pînă în prezent rezultate foarte încurajatoare.

În afară de mărgelele de cobalt, există în institut un aparat denumit „bomba de cobalt" cu care se tratează o serie de alte cazuri, tumori abdominale, uterine, etc. Aparatul, care a fost adus recent din Uniunea Sovietică, are posibilitatea să iradieze tumoarea mai profund, mai puternic, cu efecte de mai lungă durată.

Un alt tratament care a intrat în uzul institutului și cu care s-au obținut succese frumoase, este chimio-terapia cu substanțe citostatice. El se aplică prin injecții, luare pe cale bucală sau introducerea pe cale intracavitară a substanței citostatice (o substanță chimică). Institutul Oncologic a fost aprovizionat cu o întreagă gamă de medicamente citostatice pe care le folosește de la caz la caz. S-au obținut rezultate din cele mai bune, în special în tratamentul tumorilor ovariene, cu „Sarcolizină", preparat care a fost prima dată fabricat și experimentat în Uniunea Sovietică. Sarcolizina a putut fi sintetizată ulterior și la noi în țară, în laboratorul condus de prof. dr. Nenițescu. Datorită acestui fapt, astăzi Institutul dispune de cantități suficiente pentru tratamentul bolnavilor care se află în grija sa.

Chimio-terapia deschide noi perspective în obținerea de rezultate cît mai bune în localizările bolii canceroase, prin asocierea tratamentului medicamentos cu cel chirurgical. În institut s-a trecut la această asociere — inițiată de dr. O. Costăchel, directorul institutului — prin aplicarea chimio-terapiei înainte, în timpul și după operație.

În prezent dr. Nae Ionescu o aplică — după ce stadiul experimental pe animale a fost depășit — în clinică. Tratamentul care se face de obicei sub supravegherea medicului cu experiență în acest domeniu, a reușit, în diferite cazuri, să micșoreze tumoarea, să-i oprească evoluția, și uneori chiar s-o desființeze.

În mii de laboratoare din întreaga lume, zeci de mii de savanți se străduiesc să afle soluția problemelor de care depind viitoarele metode de tratament. Străduința cu care se cercetează această maladie și rădăcinile ei, te face să te gîndești la asediul fotăreței unui dușman puternic. Întărirea cooperației internaționale și în acest domeniu, contribuția savanților din întreaga lume, ne îngăduie să fim optimiști și să întrezărim biruința asupra unuia din cei mai puternici dușmani ai omului.

Alice MIHALCEA

„Pangolinul"

Fotografia noastră nu reprezintă un știulete de porumb sau un con de brad, ci o ființă vie, „pangolinul", care trăiește în Asia și Africa. Lungimea animalului ajunge la 1,5 m. Pangolinul se hrănește cu furnici și termite. Animalul are o limbă lungă, dar n-are dinți. Corpul este acoperit în partea superioară cu solzi tari care se pot ridica și lăsa în jos. Noaptea, umblă după hrană, în timp ce ziua doarme.

RADARUL DELFINILOR

Experiențe făcute într-un bazin special au permis stabilirea precisă a caracteristicilor „radarului" delfinilor.

În acest scop, apa bazinului a fost tulburată cu mîl, pentru a nu permite delfinilor să se orienteze cu ajutorul văzului. Mai mult, experiențele au fost făcute și noaptea. Pentru înregistrarea zgomotelor emise de delfini, în bazin au fost montate microfoane speciale.

S-a putut constata astfel că delfinii emit sunete speciale, complexe, de frecvență înaltă, precum și ultrasunete sub formă de „trenuri de impulsuri", cu lungimea de 1—2 secunde, emise la intervale de 10 secunde. Structura acestor sunete este astfel compusă, încît ele pot fi bine deosebite de către delfini chiar și atunci cînd apa este turburată și de alte zgomote.

Delfinii emit aceste sunete permanent, iar în timp ce înoată ei oscilează tot timpul într-un unghi de 10 grade, folosind urechile ca receptor acustic pentru localizarea obiectelor.

AGRICULTORUL amator

Plantarea de vară a cartofului

Un prieten — agricultor amator — mi-a mărturisit deunăzi că, după el, toate locurile de pe lîngă casă ar trebui cultivate cu cartofi. Nu e mai puțin adevărat că lui îi plac grozav mîncărurile de cartofi. Dar părerea de mai sus pleca de la constatarea că cultura acestei plante este foarte rentabilă. Că are dreptate prietenul meu o arată și felul cum s-a extins cultura cartofului în țările Europei.

După cum se știe, cartoful a fost adus din America, în urma descoperirii acesteia de către Columb. Astăzi, circa 90 la sută din totalul suprafețelor ocupate cu cartofi se află în Europa. În multe țări el a devenit unul din alimentele de bază, înlocuind chiar pîinea. Și încă ceva. Cartoful a ajuns în zilele noastre să ocupe locul al optulea printre plantele cultivate pe glob, cu tendința de continuă creștere. În ceea ce privește țara noastră, cartoful a început să fie cultivat de la începutul secolului trecut. În prezent, în regiunile Stalin, Suceava și Regiunea Autonomă Maghiară, el ocupă între 6—7 la sută din totalul terenului arabil, iar în unele raioane (Cîmpulung Moldovenesc, Siqhet, Rădăuți, Codlea) 17—35 la sută. Datorită multiplelor sale întrebuințări — ca aliment, ca furaj și ca materie primă industrială — cartoful a început să fie extins în cultură și în regiunile de cîmpie.

„Bine — veți spune — și noi sîntem de aceeași părere. Dar ce se mai poate face acum, în plină vară?"

În cele ce urmează, vom da răspuns acestei întrebări, adresată, de altfel, de mulți cititori revistei „Magazin".

În afară de plantările obișnuite, care se fac primăvara, cartofii se pot planta și vara — după metoda preconizată de savanții sovietici. În acest scop, veți folosi fie cartofi vechi, dacă aceștia au fost puși din vreme la iarovizat (încolțit), fie cartofi din noua recoltă. Ne vom opri la ultima variantă. Recoltați cartofii mai devreme, înainte de maturitate și așezați tuberculii la un loc umbrit. Cei mai mari de 40 de grame îi veți tăia în bucăți în așa fel ca fiecare din ele să conțină 2—3 ochi. Apoi, materialul de plantare se tratează cu o soluție de thiouree în concentrație de 2—3 la sută. Procedați astfel: puneți tuberculii în coșuri sau saci și-i scufundați cu totul în soluție timp de 20—60 minute. După tratare, adunați tuberculii în grămezi, acoperiți-i cu saci muiați în soluție și țineți-i așa două ore pentru sudație. În continuare, tuberculii se pun la încolțit: într-un strat afînat de pămînt peste care s-a pus nisip, afundați tuberculii cu tăietura în jos, unul lîngă altul, dar fără să se atingă. Pentru umbrire, acoperiți stratul cu paie curate de grîu și udați zilnic pînă ce colțul se dezvoltă bine și apar la baza lui rădăcini. În această fază, puteți începe plantarea care trebuie făcută cu grije, ca să nu se rupă colții sau rădăcinile. Dacă aveți anumite nedumeriri în legătură cu aplicarea acestei metode la condițiile dv. și pentru procurarea de thiouree, adresați-vă la secțiile agricole teritoriale.

Ing. Vasile CIAUȘU

O PICĂTURĂ DE METAL = 3 KM. SÎRMĂ

Un grăunte de metal, mare cît un bob de mazăre, reprezintă oare vreo importanță pentru marea industrie care folosește mii și mii de tone de metal? Nu, am fi dispuși să răspundem, gîndindu-ne că un grăunte de metal ar însemna o picătură în ocean. Să nu ne pripim însă.

La uzina „Mikroprovod" din Podolsk (U.R.S.S.), dintr-un astfel de grăunte, ce cîntărește doar 2—2,5 grame, se obține cu ajutorul agregatului „L.G.Z.-10" un fir metalic lung de... 3 km. care, oricît ne-am mira, împreună cu îmbrăcămintea izolatoare din sticlă, este de 7 ori mai subțire decît un fir de păr de om.

Pînă nu demult, pentru a obține o sîrmă cu un diametru de 0,03 mm. erau necesare mai multe operațiuni. Dacă s-ar pune cap la cap toate utilajele și mecanismele folosite în acest proces care necesită șapte operațiuni, s-ar obține un impresionant șir de mașini, de-a lungul cărora lucrează sute de oameni care cheltuiesc o cantitate enormă de timp. Tehnologia aceasta aparține de acum trecutului.

Iată pe scurt cum lucrează agregatul „L.G.Z.-10". Lucrătorul ia de pe masă cîteva bucăți de sîrmă de manganină pe care le introduce într-un tub lung de sticlă fixat de partea de dinainte a agregatului. Apoi, urmărind cu atenție indicatorul agregatului, întoarce una din manivele...

Sub acțiunea cîmpului magnetic de înaltă frecvență, manganinul din tubul de sticlă se încinge la roșu și începe să se precipite la fund, așa ca o glomerulă de gheață aruncată pe o plită încinsă. Curînd, bucățile de sîrmă se transformă într-o picătură de un alb strălucitor.

Lucrătoarea atinge cu un cîrlig picătura și un fir subțire metalic începe să se înfășoare pe un mosorel al mecanismului. Însă ar fi greșit să zicem că am obținut un fir metalic, deoarece în jurul firului este un strat de sticlă. Iată și explicația: tubul de sticlă se topește împreună cu manganinul pe care îl conține. Trăgînd firul, aparatul trage în același timp și un strat subțire de material izolant. Prin urmare pe dinafară e sticlă, iar înăuntru metal.

Nu trebuie să credem că lucrurile se petrec atît de simplu după cît se pare. Manganinul de pildă, se topește la o temperatură de 800—900 grade, în timp ce sticla se topește la 1000—1200 grade. De aceea trebuie potrivită o temperatură în care metalul și sticla să obțină o anumită fluiditate. Dacă manganinul va începe să fiarbă, de pildă, procesul nu va avea loc. Microsîrma se poate obține deci numai în condițiile reglării cu precizie a mașinei.

În sfîrșit, o ultimă precizare, la ce folosește microsîrma din manganin. În primul rînd, pentru rezistență de gabarit redus. Rezistențele din microsîrmă sînt folosite și la mașinile de calculat, la confecționarea dispozitivelor de măsurări electrice și de precizie, la aparatura radiotehnică.

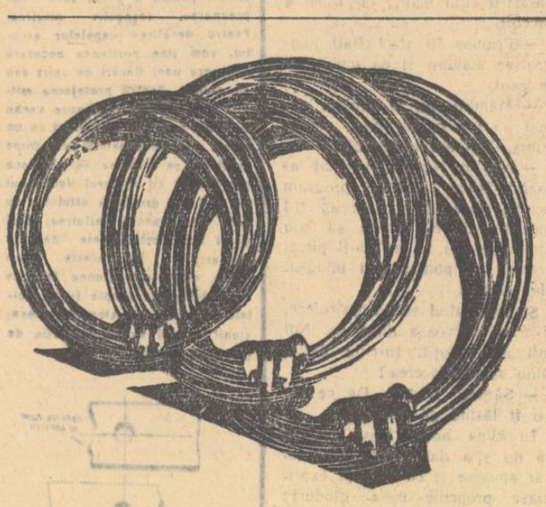

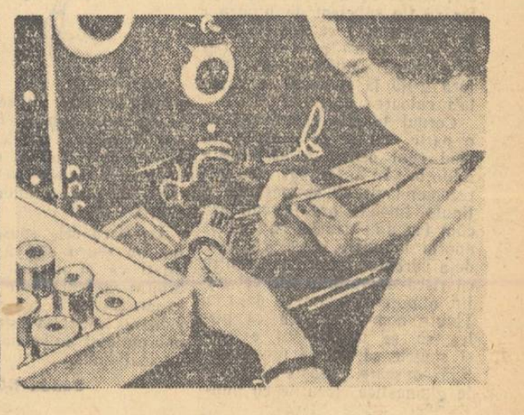

CORNUL SECĂRII OBȚINUT PE CALE ARTIFICIALĂ

În lanurile de secară se pot vedea cîteodată unele spice cu un aspect deosebit. Ele au, în locul boabelor, pinteni negricioși, datorită atacului unei ciuperci denumită Claviceps Purpurea.

Acești pinteni nu pot fi folosiți în scop alimentar, fiind otrăvitori, însă sînt deosebit de prețioși pentru sănătatea oamenilor, întrucît din ei se extrag o serie de medicamente hemostatice de o deosebită însemnătate.

În ultimul timp, datorită progresului agriculturii noastre, atacul lanurilor de secară s-a micșorat mult. Pe de altă parte s-a constatat că secara cornută, obținută din infectarea naturală, conține cantități foarte mici de principii active.

Prin colaborarea dintre Institutul de Cercetări Farmaceutice și I.C.A.R. s-a izbutit a se stabili o metodă pentru infectarea pe cale artificială a secarei, în suprafețe destinate special acestui scop. Unitățile cooperației de consum și ale Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei au luat măsuri pentru a produce în acest an o importantă cantitate de corn de secară, pe cale artificială.

La poalele munților Parîngului, în comuna Brăliceni, raionul Tg. Jiu, s-a infectat un hectar de secară la întovărășirea agricolă a satului Drăgoești, sub îndrumarea specialiștilor cooperației de consum și a institutelor de cercetări științifice care s-au ocupat de această problemă. De asemenea s-a infectat cu sporii ciupercii Claviceps Purpurea suprafața de 12 ha. secară la gospodăria agricolă de stat „Alexandru Sahia" din comuna Mînăstirea — raionul Oltenița. Cercetările științifice au dovedit că produsul obținut prin infectarea artificială, conține 0,20—0,40 la sută alcaloizi, față de 0,01 — 0,05 la sută cît conținea din cornul secarei obținut pe cale naturală, adică în medie, de 10 ori mai mult.

Sfaturi

MODĂ

Cosmetică

GOSPODĂRIE

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

Cititorii noștri au remarcat cu siguranță că adesea ori în răspunsurile pe care le dăm prin rubrica noastră ne referim la necesitatea de a face în mod regulat gimnastică dimineața. Din scrisorile pe care le primim, observăm că această indicație nu este privită cu suficientă seriozitate. De aceea, am socotit necesar să subliniem încă odată însemnătatea culturii fizice în prevenirea bolilor.

Este firesc deoarece cu cît munca omului devine mai complicată și nivelul mecanizării mai ridicat, cu cît mai multă lume trăiește în condiții urbane, cu atît mai acută devine necesitatea exercițiilor fizice. Pentru ca un organism să funcționeze normal este nevoie de armonie în activitatea sistemelor lui principale — nervos, cardiac, vascular, respirator, muscular etc. O funcționare anormală a unora din aceste sisteme duce imediat la perturbări grave ale întregului organism. Faptele arată că orice dezvoltare a activității nervoase superioare este legată de dezvoltarea fizică generală, că pentru funcționarea normală a creierului este de mare însemnătate vioiciunea organismului.

Organismul unui om antrenat fizicește, căruia îi place mișcarea, fortificat la soare, aer curat, obișnuit cu apa rece, se adaptează ușor la orice modificare a mediului înconjurător. El suportă relativ mai ușor căldura, frigul, eforturile fizice serioase în muncă și în viața de toate zilele.

Sub influența culturii fizice se îmbunătățește circulația sîngelui, pulsul devine mai rar dar fiecare contracție a mîinii va trimite în vase mai mult sînge îmbunătățind întoarcerea sîngelui prin vene. Se îmbunătățește și respirația, care obișnuit devine mai rară, mai ritmică. Acest lucru este ușor de demonstrat cu ajutorul unui indice sigur al dezvoltării respirației : volumul ventilației pulmonare. La un om neantrenat în mod obișnuit, în repaus este de 67 litri aer pe minut. În timpul exercițiilor el atinge 80—100 litri. Este evident că o dezvoltare sistematică a aparatului respirator dă o rezistență mai mare la boli, mai ales dacă tinem seama că aceasta duce și la o mai bună oxigenare a țesuturilor. Acest lucru are o influență pozitivă asupra capacității de muncă.

Se îmbunătățește prin cultură fizică digestia, procesul de sclerozare al țesuturilor se încetinește, se păstrează mai multă vreme mobilitatea articulațiilor. Cu alte cuvinte am spune că modificările datorite vîrstei apar mai greu.

Iată de ce bolnavilor care ni se plîng că au palpitații, că le lipsește pofta de mîncare, că obosesc repede, că au funcțiile sexuale slăbite, etc, și care, în majoritatea lor prin natura muncii, trăiesc o viață fără activitate fizică, nu le recomandăm picături, pastile, ci mișcări fizice, ședere la aer curat, un regim alimentar rațional, adică tot ceea ce numim într-un cuvînt cultura fizică.

Importanța culturii fizice nu se rezumă numai la prevenirea bolilor, ci ea se referă în general la creșterea unui tineret viguros. În orice caz acesta este unul din mijloacele cele mai simple și la îndemîna fiecăruia și în același timp deosebit de eficace pentru întărirea sănătății.

Dr. E. ALBU

Colțul pedagogului

Vacanța lui Ionel

Pe strada mea între casa cu nr. 12 și casa cu nr. 8, este un loc viran pe care, din totdeauna, copiii joacă fotbal. Gospodarii străzii au căutat în repetate rînduri să transforme terenul într-o grădină (așa cum se găsesc nenumărate în București) cu răsaduri de flori și cu cîteva bănci. Dar „fotbaliștii" cartierului au protestat de fiecare dată. Deși sînt de vîrste diferite — între 6 și 17 ani — ei au arătat o adevărată solidaritate sportivă, care a trecut peste micile interese de echipă și în cel mult 48 de ore de la orice încercare de înfrumusețare a străzii, băncile erau trase la margine, pămîntul adus pentru viitoarele răsaduri bătătorit, iar puștii, în culmea interesului pentru sport, continuau să se antreneze cu asiduitate.

Cetățenii mai mult din dragoste pentru sportivii noștri, decît din comoditate, cum au interpretat cîțiva locatari care nu au copii, au renunțat la parcul proiectat și locul, spre bucuria fotbaliștilor, a rămas teren sportiv.

Eu stau de multe ori la fereastră și privesc, în special, jocul celor mici. Elanul și seriozitatea lor mă încîntă. Ieri privindu-i am fost martora unui incident ce mi-a dat mult de gîndit. Pe teren jucau cu aprindere Ionel, Petrișor, Dinu, în fine toți absolvenți ai clasei I-a, împreună cu „bătrînii", absolvenți ai clasei a II-a. La un moment dat, unul dintre băieți a strigat : „Șase ! Ionel șase !".

Cît ai bate din palme, Ionel, cu o agilitate de pisică, a sărit peste gardul — destul de înalt — al curții vecine și s-a făcut nevăzut. Imediat mi-am explicat misterul acestei dispariții : la colț se ivise mama lui care de la distanță striga : — Ionel nu-i cu voi ? Nu l-ați văzut ?

Cîțiva au mîrîit în cor un „nu" plictisit și și-au continuat jocul ce devenise palpitant, căci în acest timp „bătrînii" deschiseră scorul.

Mama a privit de-a lungul străzii, s-a convins că fiul ei nu se află printre jucători și apoi a plecat. Un „pst, pst" l-a avertizat pe Ionel că poate să reintre pe teren.

— Vezi, din cauza ta și a maică-ti care nu-ți dă pace ne-au băgat ăștia un gol, — îl apostrofă Dinu.

Eram uimită. Ionel e un băiat cuminte, premiant, de ce se ascunsese ? Și Dinu să vorbească în felul ăsta : „maică-ta care te urmărește" ! Și toți puștii să facă front comun ? Ce se întîmplase ? Curios. Trebuia să aflu.

Am urmărit jocul și cînd arbitrul, pătruns de importanța rolului său, a fluierat încetarea primei reprize, am ieșit din casă și m-am amestecat printre copii.

— Bine Ionel, se poate s-o înșeli tu pe mămica ? Am văzut de la fereastră cum te-ai ascuns. De ce ai făcut așa ?

— Am vrut să joc fotbal cu echipa noastră.

— Ei și, trebuia să ceri voie mamei, nu să te ascunzi.

— Mama nu mă lasă să mă joc. Spune să-mi îndeplinesc programul.

— Cum să nu te lase ? Doar e vacanță ! Ce faci tu toată ziua ? Ce program ai ?

— Oho ! interveni un puști, să vezi ce program are sărac'... Vai, vai !

— Spune, Ionel.

— Păi... dimineața la 8 merg la lapte, la pîine și la Aprozar, apoi o oră și jumătate exersez la pian... Pe urmă mama, pentru că zice că am talent, mă obligă să lucrez la traforaj. Îmi zice că nu-i bine să-mi pierd timpul cu joaca... Și ca să învăț să scriu mai frumos, trebuie ca în fiecare zi să copiez cu cerneală dintr-o carte oarecare două pagini de caiet. După ce vine însă sora mea de la cămin, stau cu ea, căci e mică și trebuie să am grijă să nu cadă sau să i se întîmple ceva... Și seara mai exersez o oră la pian.

Apoi, plin de seriozitate spuse : — Asta-i tot.

Puștii făcuseră roată în jurul nostru și nimeni dintre noi n-a observat cînd mama lui Ionel a revenit.

— Frumos îți stă ! Bați mingea pe maidan și eu umblu să te caut.

— Mămico, nu te supăra, numai un pic m-am jucat, viu acuma. Mai am o repriză.

— Nici o repriză, imediat acasă ! Ți-am făcut un program pentru vacanță, trebuie să îl-l îndeplinești. Nu vreau să știu nimic. Eu nu te las să-ți pierzi vremea de pomană cu mingea. Hai acasă !

Și continuînd să-l apostrofeze, îl trase nervoasă după ea. Noi toți am amuțit. Într-un tîrziu, Dinu sparse tăcerea :

— Săracu' Ionel ! De ce nu l-o fi lăsînd să se joace ?

În clipa aceea Dinu desigur că nu și-a dat seama cît adevăr spusese și că de fapt exprimase propriile mele gînduri : hotărît că un copil trebuie supravegheat dar de ce nu l-o fi lăsînd să se joace ?

Lili PLAIU

PENTRU SERILE RĂCOROASE DE VARA

În serile răcoroase de vară este necesar să purtăm peste rochie o jachetică. În afară de clasicul tricot din lînă sau bumbac, o serie de materiale care se găsesc în magazine, foarte potrivite pentru jachete, ne dă posibilitatea să rezolvăm această problemă.

Astfel, inul, buretul, etamina, eponjul etc. în culoare albă sau diferite culori, poate fi folosit cu succes pentru o jachetă care să meargă peste rochiile imprimate sau iuni. Dacă vă hotăriți la culoarea albă, aveți avantajul că o veți putea purta la toate rochiile de vară din garderoba dv.

Și acum o indicație de linie. Dacă purtați rochii pe corp, deci cu linia dreaptă, veți da și jachetei aceeași linie, iar ca lungime, poate fi foarte variată, mai lungă, mai scurtă, etc.

Dacă purtați rochiile largi, jachetica trebuie să fie foarte scurtă, sau lungă cel mult pînă la talie, altfel va îngreuna silueta.

Astfel la o rochie pe corp (ca a doua siluetă din pagină), din bumbac sau mătase iuni sau imprimată, o jachetă din buret fără guler, cu o tăietură subliniată de tighel lat va completa foarte bine rochia al cărui guler trece peste jachetă. Dacă rochia nu are guler, punem în jurul gîtului mărgele colorate, dar atunci nu purtăm batistă în buzunărel.

O rochie din bumbac sau mătase imprimată cu linia largă la fustă, cu o platcă din care pornește lărgimea și la care purtăm talie o eșarfă iuni, va fi frumos complectată de un boleron din oricare material enumerat mai sus cu croiala kimono avînd o bantă lată încrustată în jurul gîtului.

Și pardesiul de bumbac este o soluție bună pentru serile răcoroase. Din balon sau pichi mai gros, acest pardesiu, are croiala în fața kimono, în spate kimono din platcă, gulerul încrustat, buzunare aplicate și un singur nasture în partea de sus care îl închide.

Desene de Dora TONESCU

Cum se repară arcul la o jucărie mecanică

Principala piesă la jucăriile mecanice este arcul, care acționează motorul. Forțarea arcului la întoarcere duce, de multe ori, la ruperea lui și astfel jucăria „moare". Un asemenea accident poate fi îndreptat și iată cum :

În primul rînd demontăm motorul, pentru a aprecia proporțiile accidentului, întrucît repararea nu este posibilă decît dacă ruptura este numai într-un singur loc. Dacă constatăm, ceeace se întîmplă foarte rar și numai ca urmare a unei solicitări excesive, că arcul este rupt în mai multe locuri, va trebui să procedăm la înlocuirea sa. Pentru un asemenea caz trebuie știut că, în general arcurile folosite la ceasornicele deșteptătoare se potrivesc și la motoarele de jucării.

Dar să revenim la primul caz. După ce am scos arcul rupt în două, decălim cele două părți pe o porțiune mică, în regiunile de ruptură. Operațiunea are drept scop să înmoaie arcul, în aceste locuri, pentru a putea face îmbreunarea, respectiv nituirea. Pentru decălirea capetelor arcului, vom ține porțiunea necesară deasupra unei flăcări de spirt sau de aragaz. Pentru protejarea mîinii, vom îmbrăca o mănușe veche de piele sau vom ține arcul cu un clește mic, cu capetele late. După încălzire se lasă să se răcească încet, apoi cu ajutorul unui cui de oțel, de grosimea nitului, cu care vom executa nituirea, dăm găuri în ambele capete decălite ale arcului. Prin aceste găuri fixăm nitul, operațiunea în sine fiind destul de simplă (vezi schițele de mai jos). Alegerea dimensiunii nitului este în funcție de grosimea arcului.

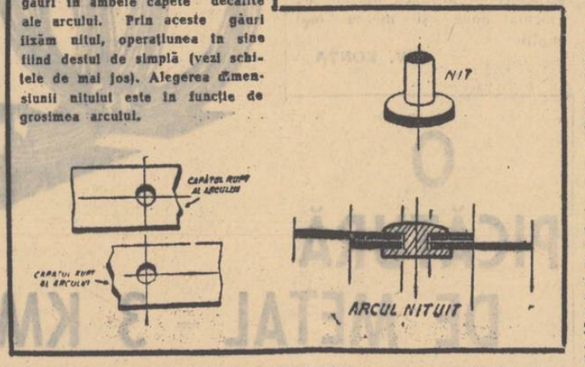

Ce gătim ? Cum gătim ?

Au venit căldurile. De aceea mai mulți cititori ne cer rețete de băuturi răcoritoare. Iată cîteva :

Limonadă cu miere

Se fierb într-o oală curată 5 litri de apă și se lasă să se răcorească 25—30 minute. Se pune 600 gr. de miere și se amestecă pînă se topește. Se adaugă o lingură de zeamă de lămîie, puțină coajă de lămîie, un sfert de baton de vanilie sau zahăr vanilat, o jumătate linguriță de bicarbonat și 30 gr. de drojdie de bere, mulată cu puțină apă. Se acoperă vasul cu un șervet, și se ține să fermenteze două zile, la temperatura camerei. Se strecoară printr-o pînză și se lasă să se limpezească. Se trage apoi în sticle, care se astupă bine cu dop legat cu sfoară și se păstrează la rece pînă la întrebuințare.

Cvas

Se pun într-o oală sau în alt vas mare, 800 gr. de zahăr, 2 lămîi tăiate bucăți și 200 gr. stafide. Se opărește cu 15 litri de apă clocotită. Se acoperă vasul cu un șervet. Cînd s-a răcorit apa cît suferă degetul, se pun 25 gr. drojdie mulată cu puțină apă și jumătate linguriță de bicarbonat. Se lasă să fermenteze 12 ore, apoi se strecoară și se toarnă în sticle după ce s-a pus în fiecare 2—3 stafide. Se închid sticlele cu dop fiert, se leagă fiecare bine cu sfoară, ca să nu sară dopul, și se mai țin două ore în cameră, apoi se duc în pivniță. După 2—3 zile cvasul este bun de băut.

Bragă

Într-un vas cu 4 litri de apă se adaugă 300 gr. de mei sfărîmat și un pumn de făină de grîu. Se amestecă și se fierbe la foc domol timp de 3 ore. Se dă la o parte o oră, apoi se completează apa care s-a evaporat și se mai fierbe încă 6 ore. În fundul vasului rămîne o masă gelatinoasă care se răstoarnă pe masa de aluat, se împrăștie și se lasă să se răcorească. Cînd s-a răcit complet, se pune într-un vas de lemn, se amestecă cu tot atîta apă, și se lasă 8 ore să fermenteze. Se strecoară și se adaugă apă după gust, pînă capătă consistența dorită. După o oră braga este bună de consumat. Gustul la început este dulceag și se înăcrește tot mai mult cu timpul.

Prăjitură cu vișine

Se spală și se scot sîmburii la 1/2 kg. vișine. Se pun în sita de macaroane și se lasă să se scurgă de zeamă. Se freacă 5 gălbenușuri cu 150 gr. de zahăr, pînă ce cresc ca o spumă. Se pune 1/2 linguriță de bicarbonat, cele 5 albușuri bătute spumă, 100 gr. pesmet fin cernut și la urmă vișinele. Și pregătește din vreme o formă unsă cu unt și presărată cu făină. Se toarnă compoziția și se coace la foc mic. După ce s-a mai răcorit se taie și se scoate din formă.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

29 IUNIE—5 IULIE 1959

Pilaf de dovlecei ; Varză cu carne ; Fructe.

Salată orientală ; Macaroane la cuptor ; Compot.

Supă de salată ; Ghiveci ; Clătite cu marmeladă.

Conopidă cu unt și smîntînă ; Creier pane cu salată ; Fructe.

Borș de dovlecei umpluți ; Cartofi cu carne ; Spumă de albuș cu căpșuni.

Mazăre cu crochete de griș ; Musaca de varză ; Compot.

Ciulama de ciuperci ; Friptură la cuptor ; Plăcintă cu vișine.

Scoaterea petelor

Nu-i destul să știm cu ce se pot scoate petele de pe îmbrăcăminte ; trebuie să știm și cum trebuie să procedăm.

Cînd dorim să îndepărtăm petele, punem dedesubtul obiectului de curățat un prosop gros sau o bucată de postav, păturit de 4—6 ori. Astfel nu vor rămîne urme, dîre, cercuri, cum se întîmplă adesea după curățat. În funcție de felul materialului (gros, aspru sau subțire) se freacă pata cu perie, cu un tampon sau cu vată. Prosopul pe care îl ținem sub locul cu pata trebuie schimbat mereu, căci el absoarbe odată cu substanța de curățat și materia petei dizolvate.

Dacă culoarea materialului a fost atacată fie de acid, fie de o substanță leșioasă, curățatul nu mai ajută.

Petele de apă, care au atacat culoarea, luciul sau apretul materialului, nu se pot îndepărta cu substanțe chimice. În cazul acesta obiectul trebuie revopsit. Trebuie să i se dea un nou apret sau trebuie să i se îndepărteze apretul prin călcat cu o cîrpă groasă, umedă.

Petele de grăsime sau de fructe trebuie îndepărtate foarte temeinic, altfel ele reapar în curînd.

La îndepărtarea cu alcool a petelor întărite (luminare, vopsea de ulei, păcură, smoală, unsoare de osii) ele trebuie lăsate să se înmoaie și curățim de cîteva ori. În urma acestui procedeu rămîn de obicei urme negre care se pot scoate cu benzină. Dacă însă urma neagră conține o substanță feroasă, nu se mai poate scoate.

La stofe sensibile se recomandă să se aplice după curățat o cocă de talc sau magneziu amestecată cu benzină. După evaporarea benzinei se scutură materialul, bătîndu-l pe dos. Dacă pata n-a dispărut complet se repetă procedeul. Se mai poate umezi bine locul cu benzină, se presară un strat gros de talc și se lasă pînă se evaporă benzina, apoi se scutură.

COLȚUL COSMETICIANEI

BAILE DE SOARE

Iată un subiect de permanentă actualitate, asupra căruia revenim în fiecare vară, deși anul acesta soarele s-a lăsat cam mult așteptat.

Toată lumea dorește să se bronzeze cît mai repede cu putință și cu toate că cei mai mulți știu cît de periculos poate fi soarele atunci cînd razele lui sînt folosite fără măsură și fără a se lua anumite precauțiuni, uită insolația avută sau arsurile ce le-au căpătat și — de dragul unei culori frumoase, repede obținute — sînt gata să repete imprudențele din anul precedent.

Dacă sînteți sportive, ori dacă sînteți obișnuite cu soarele, cu aerul tare și cu vîntul, atunci nu mai este nevoie să respectați în totul restricțiile ce se impun în cazul băilor de soare. Dar dacă nu sînteți pregătite în felul acesta, atunci obișnuiți corpul progresiv cu razele solare. În prima zi se stă cel mult 10 minute, în cea de-a doua și a treia zi durata expunerii poate să crească cu încă 10 minute, apoi în ce-e-lalte zile se continuă progresiv, astfel ca în 6—7 zile pielea să fie suficient de bronzată și de obișnuită cu soarele pentru a vă putea permite în cea de-a două săptămînă să stați fără grijă la soare și să căpătați culoarea dorită.

Corpul trebuie expus atît pe o parte, cît și pe cealaltă în mod egal pentru a se bronza uniform. În orice caz nu este recomandabil să se păstreze o ținută imobilă ore întregi, așa cum fac unii oameni care chiar adorm la soare, ceea ce este de-a dreptul periculos pentru că riscă o insolație sau cel puțin o puternică durere de cap. Ținuta nemișcată face ca pielea să se încălzească excesiv și sîngele să circule prost. Puțină mișcare, ușoare exerciții de gimnastică, jocurile cu mingea — în locurile special rezervate — favorizează circulația sîngelui, fac ca evaporarea transpirației să se producă mai repede, ceea ce duce la o scădere a temperaturii corpului și, astfel căldura se suportă mai ușor. Pielea corpului trebuie unsă cu un produs anti-solar, întrebuințat sub formă de emulsie sau ulei, iar pentru față se va folosi o cremă special preparată în acest scop.

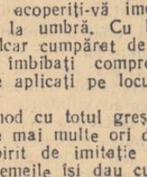

Dacă ați depășit totuși timpul prescris pentru baia de soare și observați că pielea s-a înroșit, acoperiți-vă imediat și treceți la umbră. Cu liniment oleo calcar cumpăret de la farmacie, îmbibați comprese, pe care le aplicați pe locurile înroșite.

În mod cu totul greșit — și de cele mai multe ori din simplu spirit de imitație — mai toate femeile își dau cu nămol pe față atunci cînd se găsesc la mare. Nămolul, prin proprietățile sale antiseptice este foarte bun pentru femeile cu ten gras ori acneic, dar nu prieste celor cu ten uscat, căci strînge și usucă pielea provocînd în jurul ochilor și gurii, riduri.

Iar dacă cele spuse mai sus nu au reușit să vă convingă, aflați că și medicii susțin că bronzarea lentă este mult mai sănătoasă decît cea rapidă, iar culoarea căpătată este mai frumoasă, mai uniformă și durează mai mult.

Canda NOREANU

Simplu și frumos

Ca să nu coste cusutul dublu decît materialul, iată cum ne putem confecționa un costum de baie și o rochiță din materiale frumoase și ieftine : pe o hîrtie mare (din cea de împachetat), facem tiparul din pătrate cu latura de 10 cm. Pentru costumul de baie ne trebuie 2,20 m. material de 70—80 cm. lățime și ceva sîrmă moale (de alamă) sau balene, pentru a nu avea nevoie de bretelițe. Tiparele din desenul A reprezintă : nr. 1, partea din față ; nr. 2 partea de la subraț din față ; nr. 3, spatele cu chilot ; nr. 4, partea din față a chilotului care se coase sub fusta din față.

Ca să se poată menține bine și să rămînă invizibile, sîrmele, respectiv balenele, costumul trebuie să fie căptușit. Ca să cadă bine, costumul trebuie să fie lipit pe corp.

Pentru rochiță (desenul B) trebuie 3,50 m. material, cu lățimea de 70-90 cm : tiparul nr. 1, fața corsajului ; nr 2, spatele corsajului ; nr. 3, partea de sus a fustei ; nr. 4, partea de jos a fustei ; nr 5, fenta din față.

Săgețile arată sensul țesăturii.

Tiparul este pentru statura mijlocie, trebuind deci să-l adaptați după măsura dv. Nu uitați să dați materialului întîi la apă.

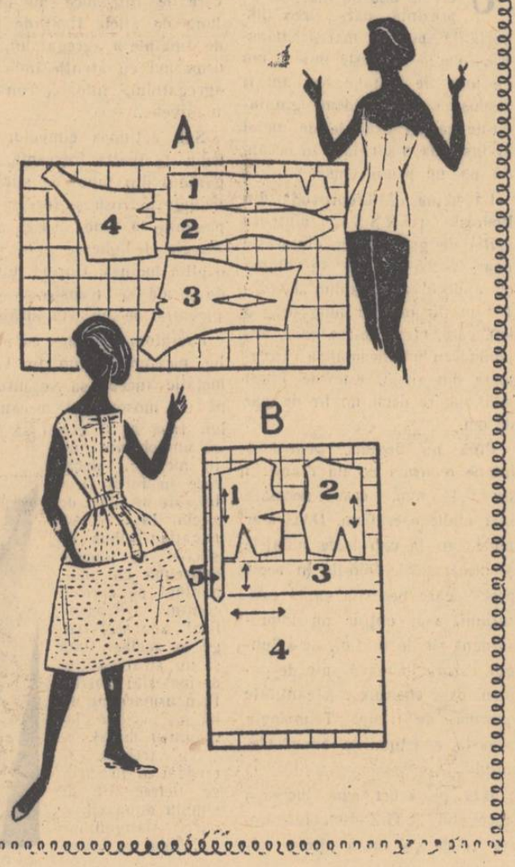

Cutierul nostru

NICULINA-Orașul Stalin : Oricare dintre școlile la care vă gîndiți le puteți urma și în orașul dv. Noi însă am fi de părere să începeți prin a urma o școală profesională din cele existente pe lîngă marile întreprinderi industriale din localitate. Ați putea astfel să vă creați o profesie, o situație materială care să vă asigure libertatea de acțiune în toate cele-lalte chestiuni de ordin personal.

MAGDA-Sighișoara : Aveți suficiente argumente ca să vă convingeți că totul nu a fost decît o simplă cunoștință întîmplătoare. Nu are nici un rost să-i mai scrieți. Sfaturile părinților dv. sînt cele pe care aveți datoria să le urmați în această împrejurare. Cealaltă problemă este la fel de neînsemnată ca și prima. La vîrsta dv. sînt firești astfel de jocuri. Dar numai atît.

N. C.-Turnu Severin : Cînd judecați situația nouă care s-a ivit, gîndiți vă în primul rînd la copii. Acum soarta lor este în joc, nu a dv. Dacă se realiza în urmă cu ani ceea ce ați vrut, ar fi fost cu totul altceva. Acum însă, credem că este prea tîrziu, îndeosebi pentru dv., care aveți o situație mai complicată decît a lui. Mai discutați și cu el și gîndiți vă în primul rînd la multitudinea problemelor practice ce se ridică. Dacă la acestea găsiți vreo rezolvare, atunci se schimbă lucrurile. Dacă nu, atunci lăsați lucrurile să continue așa cum sînt acum.

M. S. Constanța : Ne-a surprins îngrijorarea dv. dată fiind îndeosebi vîrsta pe care o veți. La o asemenea vîrstă nu aveți dreptul să vă faceți atîtea probleme, după primul insuccес în viață. Aveți încredere în oameni, în viață. Nu confundați toți oamenii cu acei care v-au adus dv. necazuri. Veți întîlni cu siguranță o temeie care să vă iubească și pe care să o iubiți și cu care să vă refaceți viața. Ca întotdeauna, în asemenea cazuri, nu e bună graba la nimic. Mai ales pentru dv. care aveți deja o tristă experiență.

T. C.-Ploești : Vom ține seama de dorințele dv. Ca primă recomandare ce v-o dăm este aceea de a purta fuste plisate, mai ales că acestea sînt foarte la modă în prezent. Cu alte amănunte vom reveni în rubricile respective.

EMILIA V. : O astfel de situație încurcată nu se va mai putea menține mult. Gîndiți vă ce veți face cînd lucrurile se vor afla. Sîntem și noi convinși că nu faceți aceasta cu rea intenție ci numai datorită unui fel greșit de a înțelege sentimentul de prietenie. Credem că e cazul să spuneți cît de curînd lucrurilor pe nume și să vă precizați poziția dv. În astfel de situații este de preferat adevărul dureros decît amăgirea. Credem că e bine să faceți și dv. la fel.

AUREL V.-Călimănești : Într-o astfel de situație ca cea în care vă aflați acum dv., nu se poate face în general mai nimic. Aveți răbdare poate se mai schimbă. Țineți seama și de faptul că este foarte tînără. Dv. trebuie să aveți față de ea o comportare la fel de afectuoasă și atentă și mai ales răbdătoare. Veți cîștiga mult prin aceasta.

TATIANA Mediaș : În acest caz nu ne rămîne decît să vă mulțumim și noi pentru scrisoare și să vă transmitem toate urările noastre de bine.

AMALIA B. București : Ați greșit, de trei ori, ați greșit chiar foarte grav. Acum însă e prea tîrziu. Totul e consumat. Gîndiți-vă la viitor care poate fi creat cu totul altfel. Nu vedem nimic bun în continuarea situației actuale. Sîntem și noi de părere să o lichidați cît mai neîntîrziat. Aveți posibilitatea să continuați viața după alte principii, sănătoase, ca e să vă aducă și dv. speranțe și bucurii. Noi sîntem încredințați că veți reuși și vă dorim mult succes.

I. A.-București : Dacă ați început să vă păreți atît de multe întrebări, înseamnă că ceea ce a fost, azi nu mai este. Desigur că o asemenea hotărîre nu se ia decît după o matură chibzuință. Dar optica dv. în această problemă ne face să fim și noi de părere că nu este cazul să întreprindeți nimic, cel puțin pentru moment. Nu sînteți pregătită pentru o asemenea hotărîre atît de importantă și deci e bine să mai așteptați.

R. I. Iași : Vă complicați singură existența, punîndu vă atîtea probleme. Aveți de ales între două căi : da sau nu. Ceu pe care mergeți în prezent nu este bună, ba am spune chiar că este primejdioasă. Din cîte cunoaștem noi situația, înclinăm spre nu. E mai corect și sănătos așa.

GH. CHIRIAC

DE LA MUNTE LA MARE

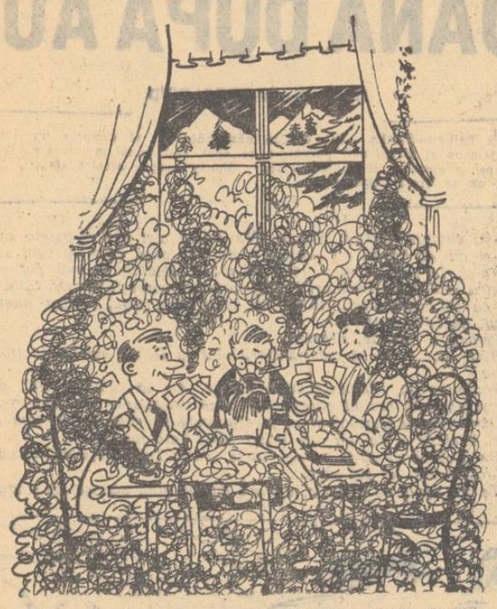

— Ce-mi place aici la munte, e că stăm la aer curat!...

— JELINEK: cum se spune pe românește: minunat?
— „Litoral"...

— Sînt căsătoriți?
— Da, fiecare...

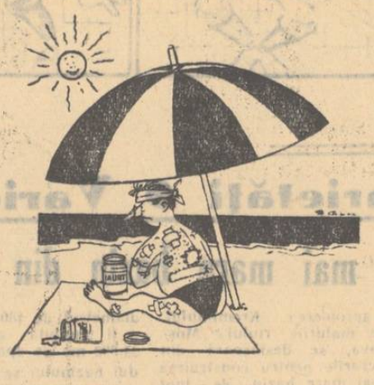

Specialistul în „asalt"!...

E. ARNO

Vecinul de la apartamentul nr. 7 bea că și-a luat un televizor.

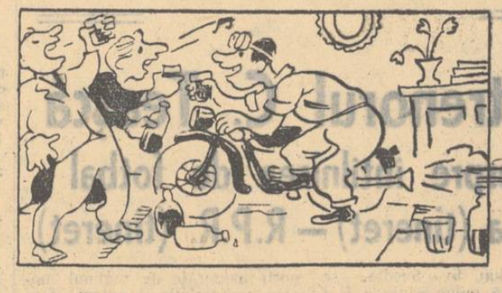

Vecinul de la apartamentul nr. 9 bea că și-a luat o motocicletă.

Vecinul de la apartamentul nr. 3 bea ca să doarmă...

FRED GHENĂDESCU

EXAMENE

— Și altceva te-a mai întrebat?
— M-a întrebat în ce scop m-am prezentat la examen.

Desen dedicat unor anumiți șoferi grăbiți

Dansator fără voie.

I. BOTOȘENEANU

— Am vrut să ajut bărbatului să iasă din autobuz și...
— Și pare-se că l-ați scos numai în parte!...

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

COLORATĂ

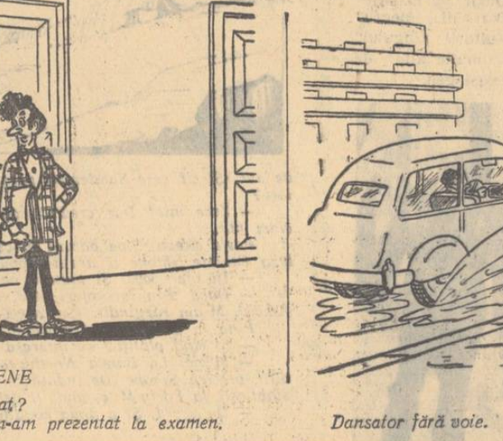

ORIZONTAL: 1) Tempera — În amurg; 2) Sepia (pl) — „Macul Roșu"; 3) Mărgean roșu — Suite; 4) Zgomot produs de rîs — Roșie la început — Ulei; 5) Oraș în Irlanda — Unealtă folosită la lustruitul pieilor — Boieri polonezi (sec. XVIII-lea); 6) Cununa — În floare — Încercare — Postav alb; 7) Pom cu flori albe — Pomadă — Refren popular; 8) Indispus — Arbore cu lemnul alb și dungi argintii — Rosenthal Daniel; 9) Alb la început și sfîrșit! — Albești; 10) Vînăt — Amor; 11) Harap-alb (pl); 12) Înegrește plantele — Folosit la albituri.

VERTICAL: 1) Galben — În tempera; 2) Etalon pentru negru — Bei... în picioare; 3) Covrig — Materie primă pentru albituri; 4) De rîs — Pe deasupra valurilor — Galben; 5) Combinație de alb cu negru!! (pl) — Caricaturist romîn; 6) Am uitat ceva — Roșu pe jumătate — Învață să coloreze; 7) Tentă — Înroșește hîrtia albastră de turnesol (fem); 8) Filozof scoțian — Maestru romîn al culorii; 9) Tablou (fem) 10) Primar—Cuie—Postum; 11) Munți lîngă Marea Neagră — În atacul unei echipe; 12) D. Ghiață — Fac; 13) Demonstrativ — Autoarea poeziei „Cravata Roșie"; 14) Vede galben la stop — Precede culoarea.

Radu STROE

Vestimentară

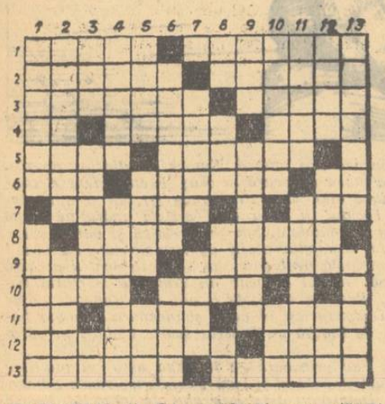

ORIZONTAL: 1) Cu poale și cu cute — Se întrebuințează numai vertical. 2) În el se spală rapoarele, (pl.) — Port mic. 3) „Gianta" lui a rămas celebră — Pe unde scoți cămașa? 4) O textilă care aici își justifică locul — Animale domestice — Rîuleț în Franța 5) Diminutiv masculin — Aproximativ în temă. 6) Pentru cojoc — Moda în mișcare — La palton și poșetă 7) Privește — Mulți cîntăreți, patru voci, costume asemănătoare 8) Verb conjugat uneori de culorile nu prea inspirate — Îmbracă costumul altuia 9) Autorul „Nemaipomenitei pantofărese" — „Bluze albastre" 10) Strigare — Se joacă de obicei în costum național 11) Lîngă veste, merg pe lîngă bărbați — Soția lui Osiris — De teatru, de pildă 12) Delapidatorii bunului obștesc poartă haine vărgate — Scăpat din vedere 13) Vorbit pe alt ton — Animal la guler.

VERTICAL: 1) Autorul lui „Don Gil de Ciorap Verde" — Vinde pielea ursului din pădure 2) La croitor, de pildă — „Pantofiorii fetiței". 3) Prefix pentru nou — Au garderobă bogată — La vestă 4) Fata din Constanța — Duce trena 5) Cetacee din America de sud — Poartă pălărie înaltă — A cunoaște 6) Se poartă bine — Întîlnire neplăcută. 7) Lucrează pămîntul. — Căpătuială 8) Partea de sus a rochiei — Mamă (arh.) — Necesar vieții — Ion Budescu. 9) Ieri, mai ieri — Asortat 10) Fluviu european — Pronume — Cere un costum anumit 11) Editura — De obicei, alături de decoruri 12) Se poartă corect — Îmbrăcăminte — Arbore întotdeauna verde 13) Castelul din Hamlet — Aici se poartă haina de casă.

N. CORNEA

DEZLEGĂRILE JOCURILOR APĂRUTE ÎN NUMĂRUL TRECUT

CASĂ — CASE

ORIZONTAL: Casă — Proiect — Acasă — Ura — La — Părintească — Ir. — G. — Inși — De. — Temuți — E — Nil — Atare — B — Rare — L — Gămălie — Ec. — Apă — Eforie — T — Azil — C — Atar — Ali — Ig. — Stați — Șantiere — Joc — Oțel — Operetă.

POFTIȚI LA MASĂ!

ORIZONTAL: Muschi — Cocă — Antricot — Lr. — Stridie — Caș — Adusă — Dietă — Ega — Dinți — Alună — Piața — Ber — Sp. — Eter — Smeuriș — E — D — In. — Lipie — Oe — N — Deserturi — Treier — Oază.

MEDALII DE AUR

GRASA DE COTNARI PINOT—NOIR

Poșta rebus

V. RANG — Ploești: Se reține.

LAURENȚIU POPESCU — Drăgășani: Avem un careu pe o temă asemănătoare. Mai încercați.

A. SZELIG — Oradea: Careul trimis are cîteva greșeli de construcție — oarou în loc de careu — care-l fac nepublicabil.

ILIE NICULAE — București: Prea puține cuvinte în temă.

Șase sacrificii într-o singură partidă!

Alb: Mihail Tal.
Negru: D. Keller.
Jucată la turneul de la Zürich 1959.

1. Cf3, Cf6 2.c4, e6 3.Cc3, d5 4.d4, c6 5. Ng5 Gambitul antimeran din apărarea semi slavă care duce la un joc plin de complicații interesante. *5... d:c4* În caz că nu acceptă sacrificiul negrul poate juca Cbd7, *6, e4, b5 7 a4, Db6 8.N:f6, g:f6 9.Ne2, a6 10.0.0* Desigur că atunci cînd coloana g este deschisă rocada mică e primejdioasă. În cazul de față albul acceptă acest risc pentru a-și mobiliza rapid figurile în vederea unui atac puternic în centru. *10... Nb7 11.d5!* Încă un sacrificiu de pion care dezlănțuie atacul *11... c:d5 12.e:d5, b4* pentru a alunga calul la e4, a cîștiga pionul d și a obține contraatac. Dar Tal are alte gînduri... *13, a5!, Dc7 14. d:e6!!* Albul sacrifică acum un cal *14... b:c3 15. Cd4!* Dezlănțuit, Tal sacrifică încă un pion. *15... T:d8!* Amenință mat în două mutări *16. Da4 șah, Rd8 17.g3, Nd5.* Negrul, cu tot materialul în plus pe care îl are, a ajuns într-o poziție precară. Prin mutarea din text el apără pionul c4 și închide coloana *d.18 Tfd1,* Atacul continuă... *18... Rc8 19.b:c3, Nc5* La f:e6 urma 20.C:e6!! *20.e7, Cc6* Ar fi fost mai bine 20... D:e7 sau N:e7 *21. Ng4 șah! Rb7 22. Cb5!!* Un nou sacrificiu de cal! Cînd rejoci o partidă a lui Tal ai impresia că figurile își pierd valorile obișnuite... *22... De5.* Evident calul nu poate fi luat pentru că ar urma D:b5 șah etc. *23. Tde1, Ne4 24. Tab1!!* Amenință 25.T:e4, D:e4 26. Cd6 șah cu cîștigarea reginei *24... T:g4.* Albul are în minus un turn și o figură ușoară. Cu toate astea își poate permite luxul să mai sacrifice o calitate: *25. T:e4!!. D:e4* La 25... T:e4 ar fi urmat 26. Cd4 șah! cu cîștig rapid *26. Cd6 șah, Rc7 27. C:e4, T:e4 28. Dd1 Te5* Buimăcit parcă de seria sacrificiilor și în criză de timp, Keller n-a găsit o continuare care i-ar fi dat o apărare mai bună: C sau T:e7 *29. Tb7 șah!* Acest al șaselea sacrificiu decide magistral partida deși albul rămîne cu regină contra două ture, nebun și cal. *29... R:b7 30. Dd7 șah, Rb8 31. e8-D șah, T:e8 32. D:e8 șah, Rb7 33. Dd7 șah, Rb8 34. D:c6* și negrul a cedat. O partidă extraordinară jucată de Tal!

★

ALB: *Teodorescu Corneliu (București).*
NEGRU: *Dona Șerban (București).*

Jucată în grupa 25-a siciliană, a turneelor cu deschideri obligatorii organizate de „Magazin".

1.	e4,	c5	16.	De2,	N:h3!?
2.	Cf3,	a6	17.	g:h3,	D:h3
3.	d4,	c:d4,	18.	C:e4,	C:e4
4.	C:d4.	Cf6	19.	N:e4,	h5
5.	Cc3.	e5	20.	Ng2.	Dd7
6.	Cb3,	Nb4	21.	c5,	h4
7.	Nd2,	d6	22.	c6	Df5
8.	Nd3,	Cbd7	23.	f4,	h3
9.	Cd5.	C:d5	24.	f:e5	D:e5
10.	e:d,	N:d2+	25.	D:5+,	d:5.
11.	C:d2.	Cf6	26.	Ne4,	Re7
12.	c4	Nd7	27	Tad1,	Th6
13	0—0	Tab8	28.	d6+,	T:d6
14.	h3,	b5	29.	T:f7+	Re7
15.	C3,	Dc8	30.	T:d6	și negrul cedează.

Dv. ce ați muta? (3)

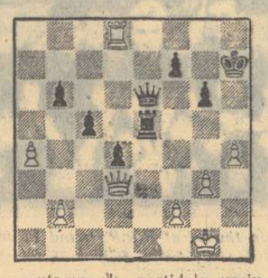

Într-una din partidele meciului pentru campionatul lumii, disputat între Alehin și Capablanca în 1927, s-a ajuns în poziția de mai sus. Datorită pionului liber d și poziției mai active a figurilor, negrul (Alehin) are un avantaj pozițional evident. Alehin a transformat acest avantaj în victorie printr-o manevră de efect, bazată pe o lovitură dublă: amenințarea de a lua turnul și a da mat. Ați găsit manevra?

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

REZULTATE DIN „CUPA MAGAZIN"

GRUPA 1: *Gheorghiu Gabriel* (București) — *Rotărescu Valeriu* (Buc.) 1—0. GRUPA 4: *Gaban Nicolae* (Tr. Severin) — *Vasile Ionel* (Constanța) 1—0. GRUPA 7: *Al. Vidican* (Timișoara) — *N. Botezatu* (Sinaia) remiză; Ing. *V. Drug* (Mediaș) — *N. Botezatu* remiză. GRUPA 9: *Popovici Dumitru* (Tîm.) — *Pert* Bernard (Bîrlad) 1-0. GRUPA 19: *Brădician Gh* (Sîntana Criș) — *Stan V. Gh.* (Răzvad) — (Tîrgoviște) 1-0. GRUPA 30: *Vrabie Viorel* (Constanța) — *Bondor Nicolae* (Rm. Vîlcea) 2-0.. GRUPA 34: *Manda Gh. Const.* (Cîmpulung) — *Pollack Solomon* (Fălticeni) 1-0. GRUPA 38 (siciliană): *A. Bîza* (Buc.) — Dr. *Ivanov Vsevolod* (Buc.) 1-0, 0-1; *A.Buză* — *N. Ștefănescu* (Buc.) 1-0. GRUPA 44: Dr. *Ivanov Vsevolod* — *A. Buza* 1-0, 0-1; *Teoc V. Ion* (Gurabarza) — *Emil Buzoianu* (Pitești) 0-1; *Emil Buzoianu* — *Mihai Budecea* (Vaslui) 2-0. GRUPA 45: *V. Cojocaru* (Vaslui) — Ing. *Ad. Ciorănic* (Făgăraș) 1-0, 0-1; *C. Bălășoiu* (Craiova) — Ing. *Ad Ciorănic* 0-1.. GRUPA 51: Ing. *Popescu Paul* (Buc.) — *Huciu Vasile* (Buc.) 1-0 GRUPA 53; *Adrian Rădulescu* (Buc.) — *Vlădășeanu Cornel* (Codlea) 1-0. GRUPA 57: *C. Prelipceanu* (Buc) — Panaitescu Vasile (Constanța) remiză. GRUPA 59: Ing. *H. Bobeș* (Buc.) — Ing. *C. Dimitrievici* (Buc.) 0—1. GRUPA 59: *Munteanu Ștefan* — *C. Dimitrievici* 0—1. GRUPA 60: *Nae Popescu* (Buc.) — *Alex. Moraite* (Buc.) 1—0. GRUPA 64: *Popescu Petrică* (Moldova Nouă) — *Mustățea Ștefan* (Buc.) 1—0. GRUPA 76 (spaniolă): *Petrovici Valeriu* (Buc.) — *Vădășan Cornel* (Bonești) 0—1.

FILATELIE • FILATELIE • FILATELIE

De curînd, în țara noastră, s-au pus în circulație o nouă serie de mărci. Sînt 10 valori cu un nominal total de 10,25 lei. Noile mărci al căror subiect este „Păsări cîntătoare și folositoare", aduc în ansamblul mărcilor românești o notă de originalitate.

Desenele celor zece mărci reprezintă: mierla (10 bani), grangurul (20 bani), nagîțul (35 bani), rîndunica (40 bani), ciocănitoarea (55 bani), pițigoiul (55 bani), sticletele (55 bani), căldărașul (1 leu), pițigoiul codat (1,55 lei).

Imprimarea a fost făcută în culori naturale pe un fond pal.

Poșta cehoslovacă a pus în circulație o serie de patru mărci, emise cu prilejul aniversării a 10 ani de la constituirea organizației de pionieri cehoslovaci. Desenele mărcilor redau sugestiv aspecte din activitatea pionierească: o pionieră cu o păpușă, pionier turist, pionier radiotelegrafist amator, pioniera plantînd arbori.

Jocuri distractive

4 triunghiuri = 1 pătrat

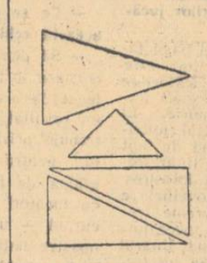

Iată mai sus patru triunghiuri. Vă cerem să le asamblați astfel încît să obțineți un pătrat.

Găsiți triunghiul!

Vă prezentăm opt părți componente ale unui triunghi. Decupați-le și încercați să refaceți triunghiul.

Împărțirea cadranului

Manevrați cele două ace ale ceasului împărțind cadranul în trei părți în așa fel încît să obțineți ca totalul cifrelor cuprinse în fiecare sector să fie egal între ele.

Un pătrat în cinci părți egale

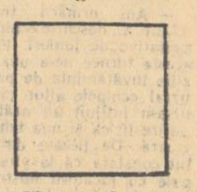

Vă prezentăm mai sus un pătrat. Dacă o să vă cerem să-l împărțiți în patru părți egale, operația va fi foarte ușoară. Vă cerem însă să-l împărțiți în cinci părți egale.

O scamatorie matematică

Propuneți unui amic să faceți împreună o adunare, atrăgîndu-i atenția că știți dinainte rezultatul!

Dacă acceptă, scrieți pe o bucată de hîrtie numărul 19.998, îndoiți hîrtia și i-o predați, rugîndu-l s-o ascundă fără s-o privească.

Începînd operația propriu-zisă îi cereți să scrie un număr compus din patru cifre. Sub numărul scris de dînsul, scrieți și dv. unul; îi mai cereți să scrie unul, mai scrieți și dv unul. Trageți linie și adunați. Rezultatul: 19.998. Îl rugați pe prieten să citească hîrtia ascunsă. Citind-o găsește același rezultat: 19.998!

Cum se obține această „performanță"? Aveți grijă ca fiecare cifră componentă a numărului scris de dv. să dea împreună cu respectiva cifră scrisă de prieten suma de 9 De exemplu: prietenul a scris 1407. Dv. scrieți 8592 (sub 1 puneți 8 — în total 9), sub 4, puneți 5 (în total 9), sub 0 puneți 9 (în total 9), sub 7 puneți 2 (în total 9) Operația se repetă de două ori. Rezultatul 19.998 nu este altceva decît suma celor două adunări parțiale (9999 + 9999!)

Dacă într-unul din cazuri prietenul pune chiar 9999 dv. scrieți 0; dacă pune 9998, dv. scrieți 1 etc.

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 89

PUTEȚI SA RASPUNDEȚI?

1) 31.558.000 secunde.
2) Este vorba de republica San Marina din Italia, care după unele date ar fi fost înființată în anul 300.
3) Cel mai lung fiord — Sögne — măsoară 180 km
4) Ursul este carnivor vara și vegetarian iarna!
5) Pelicanul, albatrosul, pinguinul, rața și lebăda.
6) Capra.

„VÎNĂTORUL ISTEȚ"

Desene de S. ALEXANDRESCU

SPORT magazin

Antrenorul C. Teaşcă despre întîlnirea de fotbal Suedia (tineret) — R.P.R. (tineret)

La Falun, în Suedia, se dispută mîine ediţia a II-a a întîlnirii de fotbal dintre echipele de tineret ale Suediei şi R.P.R. Cu doi ani în urmă, la 16 iunie 1957, pe stadionul „23 August" din Capitală, a avut loc prima ediţie a acestei întîlniri, încheiată cu un rezultat de egalitate, după un joc în care niciuna dintre echipe n-a reuşit să înscrie vre-un gol. În această partidă, vă reamintim, că echipa noastră de tineret a avut următoarea alcătuire: **Cozma-Szackacs II, I. Lazăr, Soare-Bodo-Neamţu-Ene II, D. Munteanu (Mateianu), Bukossy, Seredai, Semenescu.**

În legătură cu întîlnirea de mîine am avut o convorbire cu antrenorul **Constantin Teaşcă,** căruia i-a fost încredinţată de către federaţia de fotbal misiunea pregătirii echipei noastre pentru acest joc.

— Ce credeţi despre nivelul fotbalistic atins de tinerii noştri jucători?, a fost întrebarea cu care am deschis discuţia noastră.

— Socotesc că au maroat o creştere simţitoare faţă de ultimii ani, datorită — în primul rînd — posibilităţilor de rodaj în competiţii ca şi promovarea masivă stimulată şi asigurată de federaţia de fotbal — tinerilor jucători în echipele categoriei A. Campionatul 1958/59 a folosit de minune acestor jucători, lecţia dat mai multă siguranţă în joc, a permis şlefuirea pregătirii lor.

— Socotiţi corespunzător ritmul de creştere al tinerilor jucători?

— Cred, că — cu toţi paşii făcuţi înainte — acest ritm este prea lent pentru că jucătorilor noştri le lipseşte ceea ce se numeşte specializare timpurie. Ei încep să înveţe alfabetul fotbalistic la 15—16 ani, cînd de fapt la 18—19 ani jucătorul tînăr trebuie să fie apt pentru folosirea în echipa A a ţării. Concluzia e simplă: mult mai devreme trebuie să înceapă să se joace fotbal, pentru ca atunci cînd tînărul intră la un club, aici să nu trebuie să i se predea primele noţiuni fotbalistice, ci să se poată trece la pregătirea lui tehnică, tactică, fizică superioară.

— Cum situaţi jucătorii noştri tineri în ansamblul fotbalului continental?

— Am urmărit trei turnee U.E.F.A., deschise echipelor reprezentative de juniori. Fiecare din aceste turnee ne-a pus la dispoziţie învăţăminte de preţ. În general echipele altor ţări cu care ne-am întîlnit au arătat o pregătire fizică şi una tehnică superioară. De fiecare dată am putut constata că la vîrste cam egale cu jucătorii noştri, cei din Ungaria, Cehoslovacia, Anglia etc. aveau o „carieră" fotbalistică cu 5—6 ani mai mare. E limpede cît de mare este avantajul ce-l creiază această specializare timpurie.

Cu materialul uman ce-l avem, cu mijloacele şi condiţiile superioare (baze, echipament, antrenori) asigurate de regimul nostru, noi trebuie şi putem să ajungem la situarea jucătorilor noştri tineri în limitele celei mai bune clase continentale. Pentru aceasta, subliniez, la toate cîte s-au făcut pînă acum se cuvine asigurată şi specializarea timpurie.

— Şi acum, ce credeţi despre partida de la Falun?

— Ne aşteaptă o întîlnire foarte grea, cu o echipă care aparţine unui fotbal foarte bun. Mărturie e şi ultima ediţie a Campionatului mondial de fotbal, în care Suedia a ocupat locul II, după Brazilia. Echipa ce-o vom întîlni la Falun aparţine unui fotbal atletic şi tehnic şi are avantajul terenului propriu (avantajul publicului şi al obişnuinţei cu climatul nordic).

— Cum se prezintă echipa noastră?

Cuprinde un lot de jucători valoroşi, cu orientare tactică comună şi care se cunosc (ca joc) între ei. La selecţionare s-a ţinut seama de necesitatea asigurării unei echipe cît mai omogene. Din apărarea imediată Todor şi Greavu sînt de la acelaş club (Rapid), mijlocaşii Fronea şi Tabarcea, împreună cu centrul atacant Dridea, sînt de la Petrolul, „aripa dreaptă" Ivansuc-Mateianu e de la Ştiinţa Cluj. E, de aceea, de scontat că jucătorii noştri nu vor acţiona răsleţ şi că vor putea furniza un joc omogen.

— Ce se poate aştepta de la această echipă la Falun?

— Să demonstreze valoarea în creştere a fotbalului nostru şi, legat de aceasta, să reuşească un rezultat corespunzător. Dar trebuie privit şi dincolo de Falun, pentru că socotesc că e o echipă de frumoase perspective, cu jucători apţi de a îmbrăca curînd — unii tricoul echipei noastre naţionale A.: Tabarcea, Todor, Dridea, Mateianu, Ivansuc, etc. Şi să nu uităm că şi alţi jucători tineri şi-au şi făcut intrarea în prima echipă a ţării: Jeney, Anghel Vasile, Eftimie etc. Să rămînă deci bine stabilit că echipa de tineret are (cu rezervorul ei: echipa de juniori) în principal menirea de a pregăti mereu cadrele echipei noastre A.

I. BOCIOACĂ

Iată lotul de tineret al R.P.R. avînd în mijlocul lor pe antrenorul Teaşcă. Sportivii din patria noastră speră că această echipă se va comporta astfel încît să împlinească aşteptările tuturor.

Fotografia: C. ANTONIER

Cutia cu scrisori

PAUL BUCOVAŢ-Bucureşti: Atletul Xenofonte Boboc, are 22 de ani. A absolvit şcoala profesională de siderurgie la Reşiţa şi în prezent este legitimat la clubul C.C.A.

V. COSTIN-Ploeşti: Aveţi dreptate: ciclistul V. Oprea este una şi aceeaşi persoană cu patinatorul V. Oprea.

I. STANEŢCU-Arad: În principiu aveţi dreptate, dar regulamentul competiţiilor de haltere este foarte categoric: dacă doi halterofili ridică aceiaşi greutate (la totali) victoria este atribuită celui care... cîntăreşte mai puţin. Aveţi dv. altă propunere?

H. GRUN Oraşul Stalin: Într-adevăr în Australia se practică un sport foarte popular cu balonul — un amestec de rugbi şi fotbal — care oficial se numeşte „Australian rules fotbal", dar care nu se joacă în nici o altă ţară.

T. IVANUŞ-Cluj: Conform hotărîrii Federaţiei internaţionale, în probele de bras nu se mai permite înot sub apă întrucît s-a ajuns în privinţa aceasta la exagerări şi avantaje pentru o serie de înotători.

I. MARTINIUC-Constanţa: Vă răspundem afirmativ la întrebarea dv. Sînt frecvente cazurile în care sportivii interpretează diferite roluri în filme sau dovedesc talent în alt domeniu de activitate. Vă sînt cunoscute cazurile sportivilor Aurel Irimia Tăpălagă, Dron, Laszlo Pap etc. În U.R.S.S. cunoscutul şahist Vasili Smislov este cîntăreţ de operă, Mark Taimanov un apreciat pianist etc.

EM. VASILIU-Predeal: Cele mai mari trambuline din lume pentru sărituri cu schiurile se află în R.P.F. Iugoslavia şi R. D. Germană. Aceste trambuline permit sărituri de peste 100 de metri.

SIDONIA B: Elena Teodorescu n-a deţinut niciodată titlul la care vă referiţi. În schimb a obţinut rezultate de valoare cu ocazia diferitelor concursuri internaţionale, inclusiv Jocurile Olimpice. Adresa clubului: Şos. Ştefan cel Mare 43.

V. CARAMAN-Bucureşti: Tabelul pe care l-aţi trimis este interesant dar considerăm că a sosit prea tîrziu ca să-l putem publica (între timp a apărut şi în alt ziar).

Fără cuvinte.

Desen de S. NOVAC

Varietăţi • Varietăţi • Varietăţi • Varietăţi

Cel mai mare bazin din Europa

În apropierea Kremlinului, pe malurile riului Moscova, se desfăşoară din plin lucrările pentru construirea celui mai mare bazin de înot din Europa. Concomitent aici vor putea înota 2.000 de oameni. Bazinul are forma unei ceşti cu diametrul de 130 m. care pentru a fi umplută are nevoie de 24.000 mc de apă. Pereţii şi fundul bazinului se îmbracă în plăci de ceramică. În jurul lui se amenajează o frumoasă plajă presărată cu nisip de mare.

In familie...

În cadrul campionatului de box pe echipe al R. P. Polone s-a desfăşurat de curînd meciul dintre reprezentativele oraşelor Gdansk şi Varşovia. Prezentîndu-i publicului pe cei doi adversari la categoria pană, crainicul a anunţat: Dampcz I şi Dampcz II. Gongul a sunat şi lupta a început. Pugiliştii se „studiau" şi din cînd în cînd expediau cîte o lovitură uşoară. La sfîrşitul primei reprize arbitrul a dat celor doi pugilişti cîte un avertisment pentru lipsă de combativitate. La începutul reprizei a doua Dampcz I şi Dampcz II au înaintat în mijlocul ringului şi, spre stupefacţia spectatorilor, au făcut cunoscut arbitrului că nu mai doresc să continue lupta. Motivul acestei hotăriri este simplu: cei doi pugilişti erau fraţi. Cît priveşte pe arbitri ei au hotărît să nu tulbure liniştea familiei şi în consecinţă au acordat o decizie de... non combat.

„Vulturii ringului"

Finalul unui meci între „Îngerul alb" şi „Omul mascat". A ciştigat „Îngerul alb" şi s-a aşezat peste adversarul său, refugiat în colţ. Spectatorii, nemulţumiţi, au bombardat pe cei doi luptători, astfel încît cei aflaţi în primele rînduri au fost nevoiţi să se protejeze fiecare cum putea.

De cîtva timp pentru a aranja acestе „întîlniri" pe măsura „Comics"-urilor, organizatorii au renunţat la metoda de a prezenta luptători de catch cu nume şi pronume obişnuit. În locul lor, pe afişe sînt trecute nume în stare să facă mult aşteptata senzaţie: „Căţăul din Bethune", „Îngerul alb", „Omul mascat" „Diavolul negru" „Vulturii ringului" şi multe alte de acelaşi gen.

„Îngerul alb" n-are dreptul să-şi arate faţa în public fiindcă altfel riscă să-şi piardă angajamentul. De aceea, atunci cînd părăseşte sala de sport ei este obligat să-şi pună o mască. Iată pînă unde poate să meargă tragicomedia luptelor de catch!

Se pare că, în lumea occidentală, spectacolele sportive obişnuite nu mai interesează. Un finiş puternic, un gol imparabil sau un exerciţiu grafios de gimnastică, nu izbutesc să stîrnească senzaţia aşteptată de cei care au transformat sportul într-un comerţ şi pe sportivi în marfă. Iată de ce presa sportivă apuseană face mare tapaj în jurul sălbatecelor meciuri de catch.

In legătură cu un deficit

Din presa străină

Conducerea Federaţiei engleze de atletism a dezvăluit recent presei situaţia de-a-dreptul disperată în care se află. Ultimul raport financiar asupra fondurilor federaţiei arată că anul 1958 s-a încheiat cu un deficit de 4.265 de lire. Pentru a ieşi din acest impas, Sandy Duncan, secretarul federaţiei, a anunţat că începînd din acest an fiecare tînăr din Anglia şi Ţara Galilor care va dori să practice atletismul va fi obligat să plătească o cotizaţie anuală federaţiei.

Comentînd această stare de lucruri ziarul „Daily Worker" subliniază că Federaţia engleză de atletism primeşte anual din partea guvernului o subvenţie de 4.000 lire care nu poate fi considerată decît „mizerabilă" în comparaţie cu acel miliard şi jumătate de lire alocat anual înarmării. „Şi cînd te gîndeşti — scrie ziarul — **că mai multe milioane din bugetul pentru înarmare provin de pe urma impozite'or asupra biletelor de intrare la manifestaţiile sportive...".**

129 de jucători!

Anul acesta la tradiţionalul turneu internaţional de tenis de la Wimbledon participă pentru prima oară, şi patru tenismani sovietici. Este de aceea explicabil interesul cu care presa occidentală se ocupă de evoluţia sportivilor sovietici, mai ales după ce s-a aflat că tenismanul sovietic Lejus a ciştigat proba de juniori în cadrul turneului de la Buckham, organizat cu cîteva zile înaintea începerii întrecerilor de la Wimbledon.

Într-un articol consacrat acestei probleme, ziarul elveţian „La Tribune de Geneve" scrie că atracţia principală a Wimbledonului, o constituie fără îndoială cei patru tenismani sovietici. **„Aceasta este urmarea firească a dezvoltării sportului alb în U.R.S.S. — scrie ziarul — unde tenisul este practicat de peste 70.000 de jucători. Anna Dmitrieva, o tînără speranţă de 18 ani care se pregăteşte pentru obţinerea condiţiei fizice făcînd gimnastică, atletism şi... haltere este comparată de acum cu puternica jucătoare americană Darlene Hard".** Şi pentru a nu lăsa nici un dubiu asupra impresiei pe care cei patru tenismani sovietici o lasă la Wimbledon, „La Tribune de Geneve" scrie în încheiere: **„Anul trecut cînd tenismanul american Fred Perry a vizitat Moscova el a spus: În fiecare an 128 de jucători sînt admişi la Wimbledon. De acum în cinci ani cred că Uniunea Sovietică va putea furniza singură 129!".**

SUPĂRAREA LUI NED CHARLES

„Nu trebuie să permitem ca patronii cluburilor de fotbal să-şi vîndă jucătorii la fel cum ţăranul îşi vinde vita la tîrg" a declarat recent unor ziarişti englezi, Ned Charles, tatăl cunoscuţilor fotbalişti englezi John şi Mel Charles. „Singura deosebire faţă de tîrgul de vite — a adăugat el — constă în aceea că patronii cluburilor ciştigă mai mult decît geambaşii".

La drept vorbind supărarea bătrînului Ned Charles este pe deplin întemeiată. De pe urma vînzării lui John Charles clubului Juventus din Torino, conducerea clubului Swansea Town s-a ales cu suma de 65.000 de lire, iar „afacerea" încheiată de acelaşi club cu Arsenal Londra privind vînzarea lui Mel Charles s-a soldat cu un beneficiu de 40.000 lire.

ACTUALITATEA ÎN FOTBAL

Lupenii sau Timişoara?

Unul din cele mai pasionante campionate cunoscute la noi în categoria B. de fotbal, la sfîrşit mîine. Dacă în seria II-a lupta pentru calificarea în categoria A este virtual terminată cu victoria echipei bucureştene „Tarom", care şi-a dominat adversarii din categorie de-a lungul întregului campionat (iată, aşadar, cinci echipe bucureştene în categoria A!), lupta continuă în seria I-a, unde patru echipe: MINERUL—Lupeni, C.F.R. Timişoara, C.S.M. Reşiţa şi C.F.R. Arad, concurează încă la primul loc. Examinarea atentă a clasamentului şi a programului etapei finale arată însă că primele două echipe cîtate sînt cele mai apropiate de acest loc. Cu două puncte avans, dar cu un joc în deplasare mult mai greu decît al celeilalte timişoreni, echipa Minerul din Lupeni poate fi întrecută la golaveraj, dacă pierde la Cîmpia Turzii chiar la un scor minim, iar C.F.R. Timişoara ciştigă la C. S. Oradea cu 2 goluri diferenţă.

Remarcabilă, fără îndoială, ascensiunea echipei timişorene în partea finală a campionatului. Stimulaţi de perspectiva ca Timişoara — acest oraş de veche tradiţie sportivă, leagăn al fotbalului românesc — să rămînă fără reprezentant în categoria A., jucătorii feroviari au dat în ultimele săptămîni un adevărat asalt spre primul loc, asalt al cărui rezultat final îl vom cunoaşte mîine seară.

Mîine seară vom şti deci dacă Valea Jiului va avea în viitorul campionat doi reprezentanţi şi Timişoara nici unul, sau dacă C.F.R. Timişoara va ocupa locul pierdut de Ştiinţa.

Lotul reprezentativei A.

Cele două jocuri U.R.S.S.—R.P.R., pentru calificarea în turneul final al campionatului olimpic de fotbal, programate nu peste multă vreme, impun alcătuirea unei echipe puternice, a unei echipe de luptă, cu o condiţie fizică excepţională, cu multă combativitate.

Corespund acestei sarcini jucătorii care alcătuiesc lotul reprezentativ? După părerea noastră, răspunsul trebuie să fie afirmativ. Cuartetul A. Todor, C. Popa, V. Călinoiu, D. Macri, în măsura în care Popa şi Macri vor reintra în forma lor cea mai bună, constituie o apărare sigură, energică, mobilă şi cu posibilităţi de a se orienta bine sub raportul tactic. Ajutată de doi mijlocaşi plini de energie cum sînt Al. Vasile şi I. Nunweiller, apărarea nu pune multe probleme de selecţionare.

În ce priveşte înaintarea, compartiment deficitar în ultimele jocuri ale reprezentativei noastre, un centru înaintaş cunoscut pentru combativitatea lui cum este Ene I (care deţine în acest sezon o formă remarcabilă), dublat de un inter la fel de combativ şi de pătrunzător ca C. Dinulescu, întrebuinţaţi cu inteligenţă de un inter creator cum este Gh. Constantin, cărora li se vor adăuga două aripi care ştiu să pătrundă spre centrul terenului şi să suteze la poartă (V. Anghel şi P. Babone) — iată o rezolvare care poate conduce la succes.

Este bine, desigur, ca antrenorii lotului să se fixeze din vreme asupra echipei probabile şi să-i asigure condiţia fizică şi omogenizarea printr-un program care să nu epuizeze forţele jucătorilor şi să nu conducă la accidentări şi indisponibilităţi, aşa cum s-a întîmplat în pregătirea meciului cu Turcia, din primăvară.

Nu prea multe jocuri publice, adversari de antrenament care să aibe ca unic scop pregătirea echipei reprezentative şi nu propria lor afirmare, iată condiţii care pot să conducă echipa de fotbal a R.P.R. la un randament cît mai bun în jocurile de calificare cu unul din cei puternici parteneri pe care îi poate oferi azi fotbalul european: echipa reprezentativă a U.R.S.S.

Şt. R.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERĂ"

Redacţia şi administraţia piaţa Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 17 60.10, interior 1400.

Pe malul Siut Ghiolului sub vela starului

În această perioadă, veliştii, minuitori ai ambarcaţiuniilor cu pînze, îşi trăiesc intens perioada de confruntări internaţionale, deţinînd sub acest aspect afişul actualităţii. Departe de Bucureşti, de forfota şgomotoasă a stadioanelor încinse de soare şi de pasiuni, în liniştea specifică întinderilor de apă, pe suprafaţa Siut Ghiolului, care oglindeşte acum peisagii noi, născute sub mîna harnică a constructorilor, veliştii au luat startul în cea de a 4-a ediţie a „Cupei Victoriei". Întrecerea a grupat în jurul balizelor un număr select de specialişti din R. P. Polonă, R. P. Bulgaria alături de o proaspătă formaţie românească. Dacă polonezii, nelipsiţi de la startul „Cupei Victoriei", au deplasat tot ce au avut mai valoros în acest sport, oameni care erau cunoscuţi: Tazbir, Kovalewski, Szloser, bulgarii au constituit noutatea actualei ediţii care le-a prilejuit debutul pe o undă de apă românească ca şi elementul surpriză (în cea de a patra regată ei au cucerit primele locuri în trei din cele patru probe!).

Echipa ţării noastre, într-o nouă formulă, a cucerit trei locuri prime din cele patru puse în joc. Este un succes bine meritat.

L-am solicitat pe Puiu Manu, veteranul actualei formaţii reprezentative româneşti (31 de ani!), să ne vorbească despre iahting, „Cupa Victoriei" şi despre el însuşi, cu prilejul cuceririi primului loc în proba de star.

— Ce te-a determinat să te stabileşti la clasa star? Este un principiu al specializării?

— În general veliştii merg pe toate tipurile de ambarcaţiuni. În concurs prefer starul fiindcă-l cunosc mai bine, mai de mult — 15 ani — şi pentru că am avut la bordul lui satisfacţii mai numeroase.

— Vă consideraţi marinari? Întreb asta din cauza denumirilor specifice veliştilor.

— Iahtingul este o şcoală a viitorului marinar, deşi navigaţia modernă a exclus pînzele. Mi-e greu să spun că ne considerăm marinari, deşi avem multe trăsături comune: viaţa pe ape, dirijarea unei nave (păstrînd proporţiile), lupta cu vaţurile şi vîntul, nostalgia şi hotărîrea luată într-o clipă...

— Ce calităţi educă iahtingul?

— Curajul, rezistenţa, atenţia, îndeminarea. În condiţiile mării, efortul fizic şi măiestria conducerii precumpănesc. Despre finn se spune că este o clasă „atletică" deşi este cea mai mică ambarcaţie. Pe lacuri fineţea şi inteligenţa tactică decid pe cel mai bun. Aşi compara o cursă de iahting cu o partidă de şah care trebuie gîndită şi judecată în perspectivă, în funcţie de adversar, de calităţile lui, de timpul rezervat gîndirii, de drumurile pe care omul din faţă le lasă descoperite.

— Sporturi complimentare practici?

— Schiul şi de curînd motociclismul, de plăcere. Antrenorul echipei bulgare este profesor de educaţie fizică cu specializarea ski şi iahting. Cred că cele două sporturi se înrudesc, poate nu atît sub aspect tehnic cît mai ales sub cel al mentalităţii, al stărilor de încordare şi reverie la care predispune şi unul şi celălalt.

— În viaţa de toate zilele cu ce te ocupi?

— Sînt absolvent al Institutului de Arte Grafice din Bucureşti şi practic grafica.

— Subiectele lucrărilor sînt cumva legate de sport?

— De sport şi de... Pronosport. Mă refer la afişele pe care le-am semnat pentru această instituţie.

— Proiecte?

— Să-mi crească cei doi copii, să mă dedic picturii murale şi... să cuceresc titlul de maestru al sportului.

Em. VALERIU

Adaptare după JACK LONDON

GOANA DUPĂ AUR

Ilustraţii de BECA RIND

Kit Belliou—Smoke are o idee năstruşnică: să cumpere un lot de teren stîncos şi sterp, să-l parceleze şi apoi să-l pună în vînzare. Îl iniţiază pe prietenul şi tovarăşul său Shorty asupra acestei afaceri, dar Shorty nu se arată entuziasmat.

— Eşti complet nebun, Smoke. Nu există aici nici o palmă de teren drept. Nici cît să lipeşti un timbru poştal. Şi apoi, cine va veni să construiască aici, în pustiul ăsta, cînd pe malul celălalt se mai pot construi case pentru 40.000 de locuitori? Zău, Smoke, vorbeşte serios. Ştiu că nu cumperi ca să construieşti, tu ai alt plan. Spune-mi, pentru numele lui dumnezeu, de ce cumperi?

— Pentru a revinde, fireşte.

— Bine, dar crezi că cumpărătorii sînt la fel de nebuni ca tine şi ca Sanderson?

— Poate că da, răspunse calm Smoke. Am să cumpăr lotul, am să-l parcelez şi am să-l revînd cîtorva persoane inteligente din Dawson.

— Oamenii din Dawson n-au încetat încă să rîdă de afacerea noastră cu ouăle. Vrei să le dai un nou prilej să-şi bată joc de noi?

— Dacă afacerea nu-ţi surîde, nu te silesc. Tot beneficiul îmi va reveni mie. Te rog numai să mă ajuţi.

— Te voi ajuta cu bucurie, dar nu am de gînd să risc un singur gram

de aur. Şi cît cere Sanderson pentru stînca asta? Vreo două sute de dolari?

— Zece mii! Dar cred că am să-l determin să-mi vîndă numai cu cinci mii...

Peste cîteva clipe bătură la cabană şi le deschise proprietarul. În cîteva cuvinte Smoke îi arătă scopul vizitei.

— Îţi ofer 5000. Şi plătesc pe loc, spuse Smoke.

— Dacă d-ta îmi oferi 5000, asta înseamnă că lotul meu valorează 100.000. M-am răzgîndit. Cer 20.000.

Pînă la urmă făcură afacerea pentru zece mii de dolari.

— Şi cînd plăteşti? se interesă Sanderson.

— Mîine. La Banca Northwest. Dar la preţul acesta pun două condiţii, preciză Smoke. De îndată ce vei primi banii să pleci de aici şi să te stabileşti la Forty-Mile, unde-ţi vei petrece restul iernii.

— De acord. Şi a doua condiţie?

— La bancă am să-ţi plătesc 25.000 de dolari, din care-mi vei restitui 15.000 fără să se afle.

— Şi cu aceasta sînt de acord. Atunci, pe mîine.

A doua zi avu loc cesiunea legală a terenului lui Dwight Sanderson către Kit Belliou, zis Smoke. Puţin mai tîrziu, la Banca Northwest, casierul cîntări 25.000 de dolari în pudră de aur din contul lui Smoke şi-i vărsă lui Sanderson, în prezenţa a 12 martori intrigaţi de ciudăţenia operaţiei.

Cînd se află în Dawson — şi vestea se răspîndi cu iuţeala fulgerului — că o personalitate ca Kit Belliou-Smoke a plătit 25.000 de dolari lui Dwight Sanderson pentru un lot stîncos şi pustiu, toată lumea ieşi urechile şi fu cuprinsă de curiozitate. Cînd apărură în stradă, atît Smoke cît şi Shorty, fără obiectul unor atenţii şi al unei solicitudini cu totul neobişnuite.

— Uită-te pe partea cealaltă a străzii, îi şopti Smoke prietenului său. Îl vezi pe Bill? Se face că nu ne bagă în seamă. Pariez însă pe o masă că dacă ne întoarcem din drum, se ţine după noi.

Seara, cînd împărţi raţia cîinilor, Shorty avu impresia clară că mai

multe perechi de ochi îl spionează din umbră. Smoke, credincios programului său obişnuit, plecă să ia masa de seară în oraş. Pretutindeni el concentra atenţia generală. Se duse apoi la teatru, unde îşi luă o mică revanşă asupra Lucillei Arral. Tocmai în clipa cînd artista apăru pe scenă pentru a cînta bucata ei cea mai apludată, Smoke se ridică şi părăsi sala. În trei minute, două-treimi din asistenţă plecă pe urmele lui. — La ora 1 noaptea el parcurse strada principală neobişnuit de animată pentru această oră şi se îndreptă spre cabană, auzind limpede în urma lui scîrţîitul bocancilor pe zăpada înghe'ată. Rămase timp de o oră în întuneric, apoi aprinse lumina şi împreună cu Shorty ieşi în curte şi începură să pună hamurile saniei la cîini. Se auzi de îndată un fluierat scurt, undeva în apropiere.

— I-auzi? Dau semnalul. Fac prinsoare că în clipa asta cel puţin 40 de oameni au sărit din culcuşul lor cald şi-şi trag pantalonii, spuse Smoke.

— Idioţi, ripostă Shorty. Dawsonul ăsta este plin de imbecili. Ţin să

te anunţ, onorabilul meu asociat, că — dacă n-ai nimic împotrivă — întru cu 50 la sută în afacere. Şi acum, la treabă.

Încărcară sania cu pături şi cu alimente pe mai multe zile, iar deasupra aşezară în mod vizibil o legătură de cablu de oţel şi o macara manuală, — unelte tipice ale căutătorilor de aur. Apoi porniră spre fluviu.

Dar nu făcură decît cîteva sute de metri şi se întîlniră cu cinci bărbaţi, care cărau în spinare bagajul minerului. Primul dintre ei opri sania.

— Tu eşti, Bill? Unde dracu umbli la ora asta? îl întrebă Shorty.

Bill, cu uerul cel mai indiferent, scoase pipa din buzunar şi începu să şi-o înfunde cu tutun, în timp ce ochii săi ageri examinau încărcătura saniei.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii — Bucureşti.